

Giới thiệu Thế Gia 2

Truyện Thế Gia 2 thuộc thể loại ngôn tình sắc, mở màn về xuất thân trong gia đình thư hương môn đệ, là tài nữ đệ nhất kinh thành, cuối cùng lại bị bán làm thiếp cho một thương nhân, rơi vào thảm cảnh muốn sống được, muốn chết cũng không xong. Trùng sinh trở về, Liên Nguyệt Dao thể, đời này sẽ không bao giờ để kẻ khác thao túng vận mệnh của nàng. Nàng phải đi một con đường mới, không ngại gian khổ, quyết chí đi đến cùng. Nhưng thế sự vô thường, bánh xe vận mệnh đã sớm chuyển hướng, tất cả đều đi lệch khỏi ý định ban đầu của nàng. Mời các bạn cùng ủng hộ truyện và đừng bỏ qua Lãnh Hoàng Phế Hậu của tác giả Hồ Tiểu Muội nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Mở Đầu

Triều Đại Nguyên, năm Chính Hi hoàng đế thứ ba mươi tám, trước cửa phủ đệ của Công bộ hữu Thị Lang xe ngựa tấp nập, người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Gia tộc nhà họ Liên có rất nhiều tiền sĩ, cử nhân, còn có hai vị Trạng Nguyên lang[1], trong đó một người chính là tổ phụ[2] của Liên lão gia, sau này làm quan tới chức nhất phẩm Đại học sĩ. Phụ thân của Liên lão gia là Bảng Nhân[3], đệ đệ là Thám Hoa lang, ba người con của ông cũng đều nổi danh tại kinh thành.

Hôm nay là ngày mừng Liên lão phu thân đại thọ sáu mươi năm, tất cả mọi người đều tới chúc mừng. Liên lão phu nhân mặc áo ngũ phúc bông thò màu đỏ[4], váy sáu khổ màu mặn, bên vạt áo có cài túi kim tam sự[5], đầu tóc chải gọn gàng, châu ngọc lộng lẫy, thoát nhìn mặt mũi hiền lành, nom rất mực phúc hậu.

Liên lão phu nhân đang nói nói cười cười với quan khách thì một nha hoàn mặc y phục lụa mỏng màu đỏ từ ngoài bước vào, đi tới trước mặt Liên lão phu nhân nhỏ giọng nói vài câu. Liên lão phu nhân nhủ mảy, nhìn nét mặt bà có thể đoán được đó là chuyện xấu. Nhưng rất nhanh sau đó Liên lão phu nhân lại quay đầu vui cười hơn hờ nói chuyện với mọi người, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Một lúc sau, mọi người nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, một nha hoàn vội vàng đi tới nói: "Lão phu nhân, không hay rồi, một người đàn bà điên đang khổng chế Lâm thiếu gia."

Liên lão phu nhân giật thót. Lâm thiếu gia mà nha hoàn kia nhắc tới chính là con trai của Liên Nguyệt Băng sau khi được gả vào Lư Dương Hậu phủ. Mặc dù Liên Nguyệt Băng là vợ kế, nhưng con trai của vợ cả đã chết sớm nên hiện giờ Lâm thiếu gia chính là người duy nhất kế thừa tước vị của Hầu phủ. Liên lão phu nhân vội vàng đi ra ngoài, những người khác cũng vội vã bám theo sau.

Ra tới nơi, mọi người trông thấy một người phụ nữ có một vết sẹo dài nhăn nhúm giống như con giun trên mặt, lúc này đang cầm một con dao găm khổng chế Lâm thiếu gia, mà lưỡi dao nhọn đang kề sát cổ thẳng bé. Chỉ cần hơi dùng lực một chút, thẳng bé sẽ mất mạng.

Liên Nguyệt Băng hét lớn: "Người là ai? Vì sao lại bắt cóc con trai ta?"

Người đàn bà cầm dao cười nhạt: "Sao thế, Liên Nguyệt Băng, mới đó đã quên ta rồi ư? Quả nhiên là người phú quý bận việc, làm sao nhớ được tình cảm tỷ muội mười năm cơ chứ?"

Liên Nguyệt Băng ngẫm nghĩ rồi càng thêm hoảng sợ: "Người, người là Nguyệt Dao ư? Sao có thể, không phải người đã chết rồi ư?"

Liên lão phu nhân âm trầm nhìn người phụ nữ đang cầm dao: "Người đâu, bắt ả lại cho ta."

Liên Nguyệt Dao nghe thấy lời của bà ta, lưỡi dao sắc bén cứa nhẹ vào da thịt đứa bé, nàng lạnh lùng nói: "Ai dám tới gần, ta sẽ giết nó." Lời của nàng khẳng định chắc chắn, đừng nghĩ là nàng không dám ra tay.

Liên Nguyệt Băng kéo tay Liên lão phu nhân, đau khổ van xin: "Nương, đừng mà, nương, cô ta sẽ làm Lâm nhi bị thương mất."

Liên lão phu nhân giận dữ nhìn Liên Nguyệt Dao. Hiện giờ bà rất muốn sai người bịt miệng ả đàn bà này lại, nếu không ả sẽ lại nói lung tung, nhưng bà không dám ra lệnh vì trong tay ả có cháu ngoại của bà. Lâm nhi chính là đứa con nối dõi duy nhất của Lư Dương Hậu, nếu nó chết, chắc chắn Lư Dương Hậu sẽ trả thù Liên gia. Đúng là bất chuột lại sợ vỡ bình.

Liên Nguyệt Dao thấy được vẻ băn khoăn của Liên lão phu nhân, nàng bật cười: "Mặc thị, không ngờ bà cũng có ngày hôm nay. Bà cũng đã biết sợ hãi rồi sao?"

Liên lão phu nhân căm hận nhìn Liên Nguyệt Dao, nếu ánh mắt có thể giết người thì e rằng Liên Nguyệt Dao đã chết không biết bao nhiêu lần.

Liên Nguyệt Băng nhìn máu tươi chảy đầy cổ con trai, đau đớn cầu xin: "Nguyệt Dao muội muội, từ nhỏ tới lớn, mọi thứ ta đều nhường cho muội. Đối xử

với muội như muội muội ruột. Xin muội nể tình chúng ta trước kia, đừng làm tổn thương con trai ta. Ta cầu xin muội."

Liên Nguyệt Dao nhìn Liên Nguyệt Băng, lại nói: "Mạc thị, có nghe thấy con gái bà đang cầu xin ta không? Ngày đó ta cầu xin bà thế nào? Rồi bà đối xử với ta ra sao?"

Liên lão phu nhân lạnh lùng nói: "Có chuyện gì thì người cứ trút hết lên ta là được, đừng liên lụy tới đứa bé vô tội. Còn không mau thả nó ra?" Nếu không phải để phong con dao trong tay Liên Nguyệt Dao đang kề cổ Lâm nhi, thì bà đã sai người đánh chết ả. Liên Nguyệt Dao nhìn sắc mặt âm trầm của bà ta, nằng nhếch môi cười khê. Nụ cười ấy khiến đáy lòng Liên lão phu nhân rét run: "Bà cũng biết vô tội là thế nào ư? Mạc thị, những người ở trên trời cao đang nhìn xuống. Bà lấy toàn bộ gia sản của chi thứ hai nhà ta trả đường cho con gái của bà, dùng nhân duyên của ta để đổi lấy vinh hoa cho con gái bà. Chờ đến khi ta không còn giá trị lợi dụng, bà lại điên rồ đem bán ta cho thương nhân Chu Thụ ở Hải Thành làm thiếp. Ở bên ngoài thì tuyên bố ta bị bệnh chết. Người ta nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, lòng dạ của bà đúng là còn độc hơn cả độc bọ cạp."

Lời nàng vừa nói ra, xung quanh vang lên tiếng thì thầm sôi nổi. Gia sản của chi thứ hai là thế nào? Năm đó Liên nhị lão gia là Tuần Diêm Ngự sử, một chức quan béo bở, nhiều năm đương chức đã tích lũy được một lượng gia sản không nhỏ. Mà thế tử của Liên Đồng Bác là Mã thị, cũng chính là trưởng nữ của Liệt hầu Mã gia, của hồi môn năm đó trải đồ mười dặm.

Cùng lúc đó, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía đại phu nhân nhà họ Thẩm. Thẩm đại phu nhân cảm nhận được ánh mắt dò xét của mọi người, run rẩy nói: "Cô nương, năm đó cô bị bệnh chết. Thẩm gia chúng ta không biết rõ tình hình, tiêu thúc nhà ta vẫn còn vì cô"

Thẩm đại phu nhân còn chưa nói hết câu, Liên Nguyệt Dao cười khẩy nói: "Trong chuyện này thiếu gì giả dối, Thẩm nhị công tử nhà các người lọt mắt xanh thiên kim Tướng phủ, ta đây chỉ là một đứa bé mồ côi không cha không mẹ, đã gây trở ngại cho con đường mây xanh của nhị công tử nhà các người. Thẩm gia các người muốn hủy bỏ mối hôn nhân này, nhưng lại không muốn gánh tội thất tín bội nghĩa, nên mới dùng kẻ sách ác độc như thế. Có trách thì cũng chỉ trách ta ngu dốt, lại tin lời ngon ngọt của Mạc thị, đến mức có nỗi oan khuất cũng không dám kể với ai." Nói tới đây, Liên Nguyệt Dao nhìn Thẩm phu nhân, ánh mắt lạnh lẽo: "Thẩm gia các người muốn bảm vùi cảnh cây cao, ghét bỏ một đứa bé côi cút như ta, ta cũng chẳng có lời nào để nói. Nhưng các người vì muốn đạt được mục đích mà hủy hoại đời ta. Ấy thế mà Thẩm gia các người còn dám tự xưng là con nhà thư hương môn đệ, công chính liêm minh, đúng là quá vô liêm sỉ. Cha ta ở dưới suối vàng nếu biết được, chắc chắn sẽ hối hận vì sao lại cứu loại người gian dối như các người."

Thẩm đại phu nhân nghe từng lời từng chữ sắc bén như dao của nàng, sắc mặt tái nhợt. Nàng không biết nhiều về chuyện từ hôn ấy, nhưng nàng biết Liên nhị lão gia đúng là đã cứu công công[6] một mạng, ơn cứu mạng chính là đại ân. Chính vì lẽ đó mà sao khi nghe tin Liên Nguyệt Dao ốm chết, nhà họ Thẩm vẫn thường xuyên lui tới nhà họ Liên.

Lúc này Liên đại phu nhân Bành thị vội đứng ra nói: "Cô nương, những lời cô nói thật khiến người ta không thể tưởng tượng được. Coi như Thẩm gia từ hôn, thì cũng lắm là định thêm một hôn sự mới cho cô. Vì sao lại có thể bán cô làm thiếp cho thương nhân? Cô là người nhà họ Liên, cô có biết vu cáo hãm hại Liên gia sẽ mắc tội gì không?"

Liên Nguyệt Dao cười buồn, gằn từng tiếng trả lời: "Ta không biết Mạc thị đã giao dịch với Chu Thụ thế nào. Ta chỉ biết là ta bị Mạc thị đưa đến một thôn trang ở nông thôn, không bao lâu sau đã đem ta gả cho một người tên là Chu Thụ, nghe nói là một thư sinh đang lên đường vào kinh thi hương. Nhưng Chu Thụ không phải là thư sinh, hẳn là một thương nhân ngoài biển. Ta chỉ là thiếp được Chu Thụ mua về, sau khi ta biết chuyện đã tự hủy dung... Khuôn mặt này, chính tự tay ta phá hủy." Nói xong, nàng vuốt nhẹ vết sẹo dài trên mặt.

Các phu nhân khác khi nghe thấy lời này đều trông thấy vết sẹo kinh khủng trên mặt nàng, không ai còn nghi ngờ lời nàng nữa. Một người con gái, nếu không vì tuyệt vọng đến cực điểm, chắc chắn sẽ không tự hủy dung mạo của mình.

Bành thị cảm nhận được ánh mắt soi mói, thậm chí là khinh bỉ của mọi người, chân mềm nhũn lại. Nha hoàn bên người đỡ nàng có thể cảm nhận được rõ ràng Bành thị đang run rẩy, thật sự sợ hãi. Nếu như chuyện này là sự thật, thì nhà họ Liên nguy rồi. Lúc này Bành thị nhìn Liên lão phu nhân, hi vọng Liên lão phu nhân ngăn con sóng dữ, nếu không Liên gia khó lòng sống yên ổn ở kinh thành.

Trên mặt Liên lão phu nhân cũng không để lộ ra chút cảm xúc, chỉ lạnh lùng nhìn Liên Nguyệt Dao: "Nói xong rồi thì mau thả đứa bé xuống."

Liên Nguyệt Dao đã bình tĩnh trở lại, nhìn Liên lão phu nhân nói: "Mạc thị, ta rơi vào tay bà, sống không bằng chết. Ta không muốn tiếp tục chịu dày vò như thế nữa. Ta mệt rồi, ta muốn xuống dưới cửu tuyền gặp cha mẹ." Nói xong, lưỡi dao sắc nhọn nhấn sâu vào cổ đứa bé. Vừa rồi, mới chỉ là cạo rách da, mà giờ đây là đâm thẳng vào.

Liên Nguyệt Băng nhìn máu túa ra trên cổ con mình, giật mình khóc than: "Nguyệt Dao, ta van xin muội, thả con ta ra. Ta van xin muội, tha cho con ta có được không? Nó còn nhỏ như vậy."

Liên Nguyệt Dao nghe thấy lời cầu xin của Liên Nguyệt Băng, ngẩng đầu lên nhìn trời cao, thì thào nói: "Nương, ngày đó nương nói cho con biết lòng người hiểm ác, muốn con phải tự bảo vệ mình cho tốt, nhưng con đã không nghe theo lời nương. Nương, rơi vào kết cục thế này, con không trách bất kỳ ai, chỉ có thể trách bản thân có mắt không trông. Cha, nương, con rất nhớ hai người." Nói xong, Liên Nguyệt Dao thả đứa bé trong tay ra.

Hành động này khiến mọi người xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm. Liên Nguyệt Băng ôm con trai đang run rẩy sợ hãi, đôi mắt đầm lệ.

Liên lão phu nhân thấy Liên Nguyệt Dao buông đứa bé ra, lớn tiếng kêu lên: "Người đâu, trói ả lại. Không để ả nói bậy bạ ở đây..." Bất được người, sau đó sẽ nghĩ cách xóa bỏ những lời kia, dù cho không thể xóa bỏ, cũng sẽ làm giảm tổn thất tới mức thấp nhất.

Liên lão phu nhân còn chưa nói xong, mọi người đã thấy con dao trong tay Liên Nguyệt Dao vung lên, đâm thẳng vào cổ nàng, dùng lực đâm thêm sâu. Trong nháy mắt, máu trào ra như suối, người cũng ngã xuống dưới đất.

Liên đại phu nhân Bành thị chứng kiến cảnh tượng như thế đã ngất xỉu, không phải vì sợ mà ngất đi mà là vì nghĩ đến hậu quả của chuyện này mà ngất.

Ngay cả Liên lão phu nhân luôn điềm tĩnh là thế, nhìn thấy Liên Nguyệt Dao nằm giữa vũng máu trong lòng cũng cảm thấy nặng nề. Nếu như Liên Nguyệt Dao không chết, bà có thể nghĩ cách giảm tổn thất đến mức thấp nhất, nhưng Liên Nguyệt Dao đã chết, không thể nào xóa bỏ mức độ ảnh hưởng của vụ việc. Liên gia, có lẽ sẽ phải đối mặt với tai ương ngập đầu.

Chuyện này nhanh chóng lan truyền khắp kinh thành, Ngự sử Đạt Thiên Thính dâng một tờ tấu chương lên thiên tử, hoàng đế xé làm đôi không đọc.

Không lâu sau, tả thừa tướng Lý Quốc Hạng đại nhân cũng chính là bạn thân của cha Nguyệt Dao cũng dâng một tờ tấu chương trình hoàng đế.

Hoàng đế vẫn xé làm đôi không đọc.

Thái độ của hoàng đế như vậy, những người dưới đều âm thầm suy đoán thánh ý, không ai dám dâng tấu sớ nữa. Truy cứu nguyên nhân, mọi người đều có phán đoán riêng.

Vụ việc cứ giằng co như thế mãi.

Đến một hôm, Tề quốc công phủ thế tử phu nhân La thị tiến cung vấn an thái hậu. Thái hậu là một người vô cùng sáng suốt, biết hoàng đế không phải do mình sinh ra, đương nhiên sẽ không hiểu thuận như con ruột. Cho nên sau khi hoàng đế đăng cơ, bà vẫn cứ ngày ngày rong chơi, nhiều việc không để ý tới, chỉ có một sở thích duy nhất là nghe những câu chuyện trong chốn dân gian. Thái hậu làm như thế, hoàng đế cũng tự nhiên làm tròn bổn phận hiếu tử. Quan hệ giữa mẫu tử vô cùng hòa hợp.

Thái hậu nghe câu chuyện cháu gái kể như thế, cảm thấy có phần thương xót cảnh ngộ người con gái kia. Thái hậu đã có lòng xót thương, sẽ cảm thán mà nói chuyện với hoàng đế. Nói gần nói xa, rằng chuyện này nên xử lý dứt điểm. Cuối cùng vụ án này cũng chìm dần xuống.

[1] Lang: tên gọi quan chức thờixưa

[2] Tổ phụ: ông nội

[3] Bảng Nhân: một danh hiệu của học vị tiến sĩ thời khoa cử phong kiến. Hai đời nhà Minh, Thanh goingười đứng nhì trong kỳ thi Điện thí - tức là kỳ thi cuối cùng do nhà vua chủ trì. Trong tam khôi, bảng nhân đứng dưới Trạng Nguyên, trên Thám Hoa.

[4] Ngũ phúc bổng thọ: 5 con doi nâng bổng chữ Thọ, chữ Thọ 壽 viết theo lối chữ Triện, một kiểu chữ cổ thời Chu dùng trong thư pháp, ấn tín (khắc trên con dấu) của Tàu.

*Biển Bức 蝙蝠 tiếng tàu nghĩa con Dơi, Bức đồng âm với chữ Phúc.

Theo quan niệm xưa, 5 cái Phúc của con người là:

-nhất Thọ: 寿 sống lâu;

-nhị Phú: giàu có;

-tam Khang Ninh: khỏe mạnh an vui;

-tứ Du hảo đức 攸好德:có đức tốt;

-ngũ Khảo chung mệnh 考終命 :hưởng hết tuổi trời (cho).

*Bổng 捧 nâng bổng, nhắc bổng.

[5]kim tam sự: túi chuyên đựng 3 vật vệ sinh cần thiết luôn mang theo người, chủ yếu gồm: tăm xỉa răng, ngoáy tai, và cái nhíp

[6] Công công: bố chồng

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Giấc Mơ Quay Về

Tùng tia chớp lóe lên xé tan màn đêm dày đặc, cả bầu trời như rực sáng. Dưới những đợt sấm sét vang dội như thế, cây cổ thụ trong phủ Liên gia bị xé làm đôi, rã rạc vài tiếng rồi đổ sầm xuống giữa trời mưa mịt mù.

Cách chỗ cây cổ thụ không xa là tiểu viện của Tam tiểu thư Liên Nguyệt Dao của Liên phủ. Khi tiếng sét vang lên, âm thanh chói tai ấy không khiến nàng bình tĩnh, nhưng khi cây cổ thụ nặng nề đổ xuống, khoảnh khắc đó Tam tiểu thư mở mắt ra.

Sau khi Liên Nguyệt Dao tỉnh lại, nhìn màu xanh mịn màng của tấm vải trước mắt, nàng ngơ ngác nói: "Ta đang ở đâu?" Vừa nói dứt lời, trời đất lại rền vang tiếng sấm âm ỉ bên tai nàng. Tùng tia sáng trắng chớp lóe lên. Nàng giật mình tỉnh táo trở lại, mơ hồ ngồi dậy, đầu óc rối loạn. Đây là đâu? Không phải nàng đã chết rồi ư? Lưỡi dao găm sắc bén đã đâm sâu vào cơ thể, sao nàng có thể còn sống cơ chứ? Hơn nữa, còn tới một nơi, một nơi...

Bấy giờ nàng đang ngồi trên một chiếc giường làm từ gỗ cây lê vàng, bên cạnh giường là một chiếc bàn trang điểm đồng bộ, trên bàn trang điểm có rất nhiều đồ trang sức châu ngọc. Bên cạnh đó là một chiếc tủ gỗ lê lớn, cạnh cửa sổ lại đặt một chiếc nhuyễn tháp, ngăn cách gian ngoài và gian trong là một tấm bình phong tranh thủy mặc đen trắng.

Liên Nguyệt Dao mở to mắt, đây không phải là..., không phải là... nàng vừa mới trở lại gian phòng ở Liên gia, nơi nàng vừa về chính là tiểu viện của phụ thân năm đó. Sau đó nàng đã dọn ra ngoài. Nhưng bây giờ, vì sao lại có thể, vì sao nàng lại có thể ở trong này.

Nàng thì thầm nói: "Đây là mơ ư? Nhất định là mơ rồi. Ông trời cho mình trở lại tiểu viện ngày đó, để cho mình trở về nhìn một lần nữa."

Trong lúc Liên Nguyệt Dao đang quan sát căn phòng, thì ở gian ngoài vang lên tiếng bước chân. Rất nhanh sau đó xuất hiện một nha hoàn mặc y phục màu xanh, khuôn mặt vẫn còn non nớt.

Nha hoàn đi vào trong đốt đèn lên làm sáng cả căn phòng, sau đó ngồi xuống bên cạnh Liên Nguyệt Dao đang ngẩn ngời, lo lắng hỏi: "Tiểu thư, người làm sao vậy? Có phải mơ thấy ác mộng không?" Liên Nguyệt Dao ngơ ngác nhìn gương mặt quen thuộc ấy, đây là Mộ Thu. Mộ Thu đã chết hơn mười năm, sớm đã hóa thành xương trắng, sao lại còn có thể xuất hiện ở trước mắt mình. Liên Nguyệt Dao trầm nghĩ: "Đúng là mơ rồi. Nếu không sao có thể trông thấy Mộ Thu?" Khi nàng năm tuổi, mẫu thân đã mua Mộ Thu về làm bạn chơi cùng với nàng, luôn luôn theo sau nàng, ở bên cạnh nàng hơn mười năm, luôn trung thành và tận tâm với nàng. Mãi đến trước khi nàng bệnh nặng, có lẽ Mộ Thu đã đắc tội với Mạc thị mà bị đánh chết, khi đó nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Mộ Thu bị đánh chết trước mặt mình. Lúc ấy máu của Mộ Thu đã nhuộm đỏ ánh mắt nàng. Thật không ngờ, không chỉ có thể trở về thăm lại chốn xưa, mà lại còn có thể nhìn thấy người quen cũ.

Mộ Thu thấy tiểu thư nhà mình cứ ngẩn ngời như thế, giống như bị mất hồn, rất lo lắng nói: "Tiểu thư, đừng sợ. Chỉ là ác mộng thôi!"

Nguyệt Dao bỗng cử động.

Mộ Thu tưởng Nguyệt Dao động dậy là muốn làm gì đó, nhưng sau khi động dậy thì vẫn ngơ ngác nhìn nàng, rồi lại bất động như cũ. Mộ Thu lo lắng, dùng tay áp lên trán Liên Nguyệt Dao, rồi lại so với trán mình, nhẹ nhàng thở phào: "Không sốt, tiểu thư, người làm sao thế?"

Liên Nguyệt Dao nghe thấy Mộ Thu hỏi, cảm thấy không đúng, nàng vẫn nhớ lúc ở am ni cô nghe nói Quý Hồn không có độ ảm. Nhưng tay của Mộ Thu rất ấm áp, vì sao nàng có thể cảm nhận được hơi ấm từ Mộ Thu? Không thể, chẳng lẽ lời đồn ấy sai, Quý Hồn cũng có độ ảm ư?

Nguyệt Dao nắm lấy tay Mộ Thu, rất ấm, rất ấm. Nguyệt Dao hoảng hốt nói: "Mộ Thu, lấy gương qua cho ta nhìn. Mau lấy gương cho ta."

Mộ Thu là một nha hoàn ngoan ngoãn, Nguyệt Dao kêu nàng làm gì thì nàng làm cái đó, cũng không nghĩ vì sao nàng phải làm như vậy. Nghe Nguyệt Dao nói thế liền nhanh chóng cầm gương đồng mang đến.

Nguyệt Dao nhìn người trong gương đồng. Trên chiếc gương đồng hiện ra khuôn mặt một cô bé, đôi mắt đen láy âm ỉ không chút ánh sáng, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay người lớn, sắc mặt tái nhợt yếu ớt.

Nguyệt Dao vuốt mặt mình, năm ấy khi nàng mười sáu tuổi đã tự tay hủy khuôn mặt mình. Hai bên má đều có những vết sẹo thật dài, thật sâu. Nhưng bây giờ hai bên má tròn bóng trắng nõn, không hề có một vết sẹo nào.

Nguyệt Dao nhìn gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ ấy, không kìm được hỏi: "Năm nay ta bao nhiêu tuổi?"

Mộ Thu cho rằng tiểu thư nhà mình ngẩn ngẫn đến mất hồn: "Tiểu thư, năm nay người tám tuổi."

Nguyệt Dao trầm nghĩ, hóa ra là tám tuổi. Nguyệt Dao cảm thấy mình đang nằm mơ, sao nàng có thể quay trở về hồi tám tuổi, sao có thể mơ giấc mơ quay về hơn hai mươi năm trước. Đây là mơ ư? Không phải, Mộ Thu rất ấm, không hề lạnh.

Nguyệt Dao nhớ tới một chuyện, nghe nói Quý Hồn không sợ đau. Trong mơ cũng sẽ không có cảm giác. Vì thế hung hăng câu véo bản thân thật mạnh. Dùng toàn lực cơ thể để câu véo, đau đớn vô cùng. Đây không phải mơ, chắc chắn không phải mơ, mơ sẽ không thể chân thực như vậy.

Mộ Thu thấy Nguyệt Dao soi gương, rồi lại sững sờ trước hình ảnh của bản thân, liền che miệng cố ý cười nói: "Ai cũng biết rằng tiểu thư nhà chúng ta lớn lên chắc chắn sẽ là mỹ nhân, nhưng tiểu thư cũng không cần giấu bản thân rồi gây người như thế nha! Chuyện này mà truyền ra ngoài, không phải sẽ khiến mọi người trên chợ hay sao?"

Nguyệt Dao nhìn nụ cười tươi tắn của Mộ Thu, cảm thấy hốt hoảng hồi lâu. Đây không phải là giấc mơ, đây là sự thật. Nàng đã quay trở lại hồi tám tuổi. Liên Nguyệt Dao bỏ gương xuống nói: "Ta không sao, em cũng đi ngủ đi." Nàng phải cẩn thận suy nghĩ cho kỹ, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Liên Nguyệt Dao có một thói quen xấu, chính là trong lúc ngủ không thích có người khác ở trong phòng. Đây cũng chính là lý do vì sao sau khi nàng tỉnh lại, trong phòng không có ai. Mộ Thu ngủ ở gian ngoài phòng. Có lẽ Mộ Thu phát hiện ra trong phòng có điều gì đó không ổn nên mới đi vào. Nếu không, có lẽ Nguyệt Dao sẽ còn ngăn người hồi lâu.

Mộ Thu nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, em ngủ ở đây được không?" Mộ Thu thấy đáng về Nguyệt Dao cứ ngây người như thế, cảm thấy không yên lòng.

Nguyệt Dao ừ một tiếng. Mộ Thu rất mừng, thế này là đồng ý rồi. Tuy rằng nàng không hiểu vì sao tiểu thư lại cho phép nàng ở cùng, nhưng tiểu thư đồng ý là tốt rồi. Nghĩ thế, tay chân nhanh nhẹn ra gian ngoài bê chăn màn đi vào, trải ở dưới giường.

Nguyệt Dao nhắm mắt lại, lặng lẽ nghe tiếng mưa rơi lộp bộp ngoài sân. Chỉ khi nghe thấy những âm thanh không ngừng vang lên ấy, mới chứng minh nàng không phải đang mơ, mà là thật sự đang tồn tại. Nhưng dù thế, trong lòng nàng vẫn âm thầm tự hỏi, nàng thật sự quay về thời gian tám tuổi năm ấy ư?

Liên Nguyệt Dao nghĩ đến chuyện cũ, trong lòng tràn ngập đau thương. Vì sao, vì sao nàng không thể chết? Kiếp trước nàng tự sát hơn mười lần không chết, vì thế chịu rất nhiều đau khổ. Lần cuối cùng đứng trước mặt Mạc thị, rốt cuộc cũng tự sát mà chết, tưởng rằng có thể xuống Địa phủ gặp cha mẹ, không ngờ lại quay về năm tám tuổi. Ông trời ơi, rốt cuộc người còn muốn giày vò con đến mức nào?

Lòng Nguyệt Dao rối bời, tiếng lòng gào thét. Nhìn tấm màn màu xanh kia, nàng không nhịn được kêu lên: "Mộ Thu, Mộ Thu."

Mộ Thu đang nằm ngủ dưới giường, vội đứng lên hỏi: "Tiểu thư, sao thế? Người khát nước ư?"

Nghe Mộ Thu hỏi vậy, Nguyệt Dao lắc đầu nói không khát. Nhưng trong lòng nàng cũng thoáng an tâm hơn. Nàng vẫn nhớ, năm nàng tám tuổi chính là lúc nàng quay về kinh thành được một năm, nàng vẫn còn chưa bị Mạc thị lung lạc. Vậy thì tương lai còn có thể thay đổi. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng có chút hơi ấm. Một khi nghĩ đến mặt tốt của vấn đề, thì những suy nghĩ đau thương kia cũng dần dần bình ổn trở lại. Sắp xếp lại suy nghĩ, sau đó lại kêu lên: "Mộ Thu, Mộ Thu."

Mộ Thu lại vội đứng dậy: "Tiểu thư, sao thế ạ?" Sao nàng cảm giác tiểu thư rất lạ, có lẽ ngày mai phải báo với phu nhân, mời thầy thuốc tới khám cho tiểu thư mới được.

Nguyệt Dao cúi đầu nói: "Ta vừa mơ thấy ác mộng, rất đáng sợ, em thấp đèn lên đi." Có ngọn đèn, trong phòng sẽ sáng lên. Lòng nàng cũng không còn hoảng hốt nữa, có thể nhìn căn phòng, nàng càng cảm thấy an tâm hơn.

Mộ Thu vội vàng thấp đèn lên, căn phòng sáng sủa hẳn. Nguyệt Dao nhìn ngọn đèn xanh, ánh lửa nhỏ như hạt đậu lấp lóe sáng, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể bị thổi tắt, nhưng nó vẫn kiên cường tỏa sáng.

Một lúc lâu sau, Mộ Thu đứng dậy gầy gầy bắc đèn. Thấy Nguyệt Dao vẫn ngẩn người như cũ, ngơ ngác nhìn khắp phòng, nàng lại nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Nguyệt Dao lắc đầu: "Ta không ngủ được, không yên lòng." Nghĩ một lát rồi nói: "Em ngồi trò chuyện với ta đi, nói xem gần đây trong phủ xảy ra những chuyện gì."

Thứ nhất sẽ giúp nàng lý giải được những thắc mắc trong lòng. Thứ hai là, nàng không hề có ấn tượng về những chuyện xảy ra hai mươi năm trước, xảy ra trong Liên phủ. Cho nên bây giờ nàng phải biết được những chuyện đang xảy ra trong Liên phủ. Kiếp này không thể giống như kiếp trước, lúc nào cũng chép kinh thư, mặc kệ những chuyện xảy ra ở bên ngoài. Chính vì kiếp trước nàng như thế mới rơi vào hoàn cảnh không người giúp đỡ.

Mộ Thu là đại nha hoàn bên người Liên Nguyệt Dao, tuy không ra ngoài nhưng những chuyện xảy ra trong phủ cũng biết ít nhiều. Bây giờ tiểu thư muốn nghe, thì nàng biết gì sẽ nói cái đó.

Từ khi Liên Nguyệt Dao trở về đến bây giờ đều mãi miết sao chép kinh thư, đối với những chuyện lớn nhỏ trong phủ đều không hỏi tới, Mộ Thu thấy nàng muốn nghe chuyện cũng không hề nghi ngờ, ngoan ngoãn kể cho nàng nghe những chuyện mới xảy ra gần đây trong phủ. Ngay cả chuyện Nhị tiểu thư Liên Nguyệt Băng làm mất cây trâm cũng kể ra.

Liên Nguyệt Dao chăm chú lắng nghe, nghe thấy vì Liên Nguyệt Băng bị mất một cây trâm mà Đại phu nhân Mạc thị đã ra lệnh xử phạt nha hoàn bên cạnh Nguyệt Băng liền nhếch môi cười mỉa.

Mộ Thu kể xong, thấy Nguyệt Dao không giống như ngày thường, kiên nhẫn lắng nghe những chuyện này nên đánh bạo khuyên giải: "Sau này tiểu thư đừng như vậy nữa. Tiểu thư sao chép kinh thư là việc hiếu nên làm, nhưng tiểu thư cũng phải quan tâm tới sức khỏe của bản thân mới được, nếu không lão phu nhân sẽ rất lo lắng. Tiểu thư, vì lão gia bệnh nặng qua đời mà bệnh tình của lão phu nhân càng thêm nặng, tiểu thư không thể tiếp tục khiến lão phu nhân đau lòng thêm nữa."

Lúc này Nguyệt Dao mới nhớ ra, sau khi nàng quay về kinh, ngoại trừ việc thăm hỏi tổ mẫu ra thì đều tập trung sao chép kinh thư. Kết quả là chép rất nhiều, không nghe người khác khuyên can, chép đến khi ngất xỉu, khiến tổ mẫu lo lắng không thôi. Vì chuyện cha qua đời đã khiến tổ mẫu đau lòng quá độ, sức khỏe giảm sút. Hơn nửa năm sau, tổ mẫu cũng qua đời. Lúc ấy trong phủ mọi người đều nói, nàng khiến tổ mẫu đau lòng nên mới ra đi nhanh như vậy. Trong phủ, mọi người đều âm thầm nói nàng bất hiếu.

Nguyệt Dao nghĩ tới chuyện năm đó, chợt nghe thấy bên ngoài vang lên một giọng nói chói tai: "Tiểu thư làm sao thế? Sao giờ này vẫn còn chưa tắt đèn?" Dứt lời, một người đàn bà trung niên ngoài ba mươi tuổi, mặc y phục màu chàm đi vào. Nguyệt Dao nghe thấy tiếng bước chân, cũng quay đầu nhìn về phía đó. Đây là vú nuôi của nàng, Cô ma ma. Nguyệt Dao vừa nghĩ đến đây, khẽ rung mình. Cô ma ma, vú nuôi của nàng. Vừa nhìn thấy Cô ma ma, con

ác mộng trong ký ức liền tràn ra, rõ mồn một ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Chuyện Cũ Đã Qua

Trước khi cha mẹ xảy ra chuyện, Liên Nguyệt Dao sống ở Mật Bình lý. Cha mẹ rất yêu thương đứa con gái duy nhất này của hai người, thật sự ngấm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ ngã.

Từ nhỏ Liên Nguyệt Dao đã thông minh lanh lợi, năm nàng hai tuổi đã được phụ thân dạy võ lòng. Rất nhanh sau đó phát hiện ra nàng có năng khiếu vẽ tranh, vì thế bắt đầu dạy nàng vẽ tranh. Phụ thân thấy nàng có thiên phú về hội họa, năm nàng ba tuổi đã cố ý mời một đại họa sư nổi danh Giang Nam Văn Thành Tường về dạy nàng. Môn học ấy, học suốt bốn năm. Văn tiên sinh chân thành dạy bảo, thường nói nếu nàng kiên trì đến cùng, chắc chắn có thể trở thành châu báu. Nàng cũng rất chăm chỉ học tập, nhưng chỉ vì một biến cố xảy ra năm nàng bảy tuổi đã phá hủy tất cả.

Năm nàng bảy tuổi, mẫu thân có thai. Đây vốn là việc vui, đáng tiếc rằng việc vui lại trở thành ác mộng. Mẫu thân khó sinh nên qua đời, đệ đệ cũng không thể giữ được.

Sau khi mẫu thân qua đời, tinh thần phụ thân bị đả kích nặng nề, khiến phụ thân bị bệnh nặng một thời gian. Vốn đã khỏi bệnh, không ngờ chỉ một trận cảm lạnh đã đem phụ thân đi mất.

Cha mẹ lần lượt qua đời, bầu trời của nàng sụp đổ. Sau khi được đại bá phụ đón trở về kinh thành, sắp xếp cho nàng ở tiểu viện trước kia của phụ thân, Lan Khê viện.

Nàng trở về Liên gia chưa được một năm, vì sự ra đi của cha nàng đã khiến tổ mẫu buồn thương vô hạn, cuối cùng cũng buông tay rời khỏi nhân gian. Khi đó trong phủ thậm chí còn lan truyền rằng nàng chính là khắc tinh, khiến nàng lo sợ bất an. Nhưng bá mẫu Mạc thị lại ra tay dẹp yên lời đồn ấy, đối xử với nàng như con gái ruột, không khác gì Liên Nguyệt Băng.

Tuy rằng cha mẹ không còn, nhưng có bá mẫu yêu thương che chở, lại có một vị hôn phu tuấn tú tài hoa, lẽ ra cuộc đời nàng cũng không đến nỗi u ám. Nhưng rồi không hiểu sao tai bay vạ gió, tất cả mọi thứ đều bị hủy hoại.

Đại phòng thứ nữ Liên Nguyệt Hoàn mặt báo nàng lên lút tư tình với người ngoài, nàng ra sức phủ nhận, nhưng đến cuối cùng nàng không ngờ rằng Cổ ma ma đứng ra, chính mồm xác mình nàng lên lút tư tình với người khác, còn lấy ra chứng cứ.

Lúc ấy nàng từ sợ hãi chuyển sang phẫn nộ cùng cực. Nàng không ngờ, nàng luôn tin tưởng Cổ ma ma, nàng đối xử với bà ta tốt như thế, vì sao bà ta lại vu cáo hãm hại nàng, hắt lên người nàng một bát nước bẩn như thế?

Chuyện lên lút tư tình không thể truyền ra ngoài. Nếu truyền ra ngoài, danh dự của Liên gia sẽ mất hết. Cho nên, lúc ấy Liên đại phu nhân, cũng chính là Mạc thị đã tuyên bố với bên ngoài là nàng bị bệnh nặng. Sự thật đúng là như vậy, nàng ốm nặng một thời gian, sau đó không bao lâu, nàng bị Mạc thị đưa đến một thôn trang heo lánh.

Không lâu sau đó, Tô di nương đến nói cho nàng biết, nói rằng thanh danh của nàng bị ô uế nên Thảm gia muốn từ hôn. Hiện giờ Liên gia vì nàng mà mất hết danh dự. Lúc ấy nàng rất muốn trở lại kinh thành tìm ra chân tướng sự thật, nhưng vì bị canh giữ nên không thể quay về. Sau khi nàng khỏi bệnh, Tô di nương lại đến nói với nàng, đại bá phụ xem qua di chúc của phụ thân nàng, đã giúp nàng chọn một sĩ tử đang trên đường đến kinh thành dự thi.

Mấy ngày sau, nàng bị ép lên kiệu hoa, báí đường thành thân nhanh chóng đến khó hiểu. Lúc ấy không phải nàng không có nghi ngờ, nhưng thời điểm đó nàng như một con rối gỗ, không thể làm việc theo ý mình.

Đêm tân hôn, nàng nhìn thấy tân lang. Đó là một người thanh niên khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, cao lớn khôi ngô. Khi đó nàng mới biết người người đó tên là Chu Thụ, là người ở Hải Thành.

Lúc ấy nàng không muốn lập gia đình, không muốn cứ như thế mà lập gia đình. Nàng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng sau khi báí đường thành thân rồi động phòng, nàng phải cam chịu số phận. Nàng lập gia đình, đã là thê tử của Chu Thụ, dù có quay về kêu oan rằng bản thân mình trong sạch thì có ích gì, có thể thay đổi điều gì? Chẳng gì cả.

Nàng điều chỉnh suy nghĩ, nghĩ sau khi nàng có con, sẽ chăm sóc con cho tốt, cả đời này cứ thế mà trôi qua. Những chuyện trước kia, cứ coi như là một giấc mộng mà thôi.

Nhưng ngay tại thời điểm nàng suy nghĩ thông suốt, thì một tin tức truyền đến khiến nàng bất ngờ. Người cùng nàng thành thân, Chu Thụ vốn không phải là một sĩ tử, mà lại là một tiểu thương.

Sĩ nông công thương, nàng lại gả cho một gã thương nhân. Trăm năm thư hương môn đệ, trưởng nữ của Thám Hoa lang lại gả cho một tiểu thương hèn mọn, thật buồn cười xiết bao. Nàng muốn quay về kinh thành, muốn quay về đề hỏi rõ mọi chuyện. Tiếc rằng nàng chạy không thoát. Trong thời gian nhanh nhất, Chu Thụ đã đưa nàng rời khỏi kinh thành, nói muốn dẫn nàng về ra mắt họ hàng. Trên đường này, nàng tâm niệm niệm muốn quay về kinh thành, muốn tìm kiếm câu trả lời, nhưng bị canh giữ nghiêm ngặt, nàng trốn không thoát, cả ngày cứ ngẩn người. Không biết đi được bao lâu, chờ đến khi mọi việc được dàn xếp, nàng mới biết mình đã ở Hải Thành cách kinh thành vài ngàn dặm.

Tới Hải Thành, nàng bị giam ở một nơi rất đẹp. Quảng thời gian ấy, Chu Thụ rất thương yêu, cung chiều nàng. Đúng là Chu Thụ thật lòng thật dạ yêu nàng, có thể nói nếu nàng muốn hái trăng trên bầu trời thì hẳn chắc chắn sẽ không hái sao.

Đối với nàng mà nói, Chu Thụ vừa nhìn thấy nàng đã yêu, chôn sâu vào trong trái tim hần, không thể nào quên. Ngày nhớ đêm mong, cuối cùng mới mạo danh để cưới nàng. Lúc ấy nàng chỉ có thể lạnh lùng chống đỡ. Thích đến mức muốn có trong tay, thậm chí không tiếc việc lừa dối nàng, mạo danh để có được nàng, bị một người như thế yêu thích chính là bị kịch lớn nhất đời nàng.

Vào thời điểm hần nản lòng thoái chí thì nàng mang thai, Chu Thụ nghe tin, mừng rỡ như điên, càng đối xử với nàng như châu báu.

Lòng người mềm yếu, thời gian dài như thế mà Chu Thụ vẫn đối xử tốt với nàng, nước chảy đá mòn, dần dần cũng hòa tan trái tim lạnh như băng của nàng. Tuy rằng ngoài mặt nàng vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng cũng đã có sự dao động. Dù thế nào đi nữa, hiện giờ nàng đã có con, Chu Thụ là cha của con nàng. Vì con, nàng đành phải thỏa hiệp. Vì con, nàng không thể tiếp tục vô tri vô giác như thế nữa.

Nhưng một lần nữa, chính vào lúc nàng thuyết phục bản thân chấp nhận Chu Thụ, chuẩn bị làm một người mẹ tốt, thì nàng nhận được một tin khiến bản thân suy sụp. Không phải nàng được gả cho Chu Thụ mà là bị bán cho hần. Chu Thụ đã có vợ con, nàng chỉ là một thiếp thất được Chu Thụ mua về, nàng vốn đã chuẩn bị an phận nay càng thêm tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Chu Thụ nói nàng là bình thê, lời giải thích này thật buồn cười. Bình thê gì chứ, trong gia đình quan lại, ngoại trừ chính thê, tất cả những người khác đều là thiếp. Huống hồ nàng còn chưa đến chủ viện đang trà cho chủ mẫu, còn chẳng được tính là thiếp. Cùng lắm chỉ là một người ngoài dùng sắc câu dẫn phu quân người ta. Chu Thụ sủng ái nàng khiến những người phụ nữ trong hậu viện chủ trách ghen tị đến phát điên. Nàng mang thai lại càng làm những người đó bất an. Những người này, bao gồm cả chính thất phu nhân. Trong lúc nàng tuyệt vọng không có lòng dè phòng, nàng rơi vào bẫy của những người phụ nữ đó. Đứa trẻ cũng không còn.

Nàng đau lòng, nhưng vừa đau lòng lại vừa có cảm giác được giải thoát. Không có cũng tốt, sinh ra trong một gia đình thương hộ đã thật sự hèn mọn, lại còn là con của thiếp thất. Nàng không muốn con mình gánh trên lưng thân phận hèn mọn như thế, không muốn con mình vừa ra đời đã bị người khác xem thường, không muốn con mình cả đời không thể ngẩng đầu lên được. Lại càng không muốn con mình không thể đường đường chính chính gọi mình một tiếng "nuong".

Những người phụ nữ kia không chỉ tính kế giết chết con nàng, mà còn giúp nàng giải quyết hậu hoạn. Nàng không còn khả năng mang thai, nếu đã không còn khả năng giúp Chu Thụ nối dõi tông đường, như vậy cũng tốt.

Vì chuyện này, Chu Thụ giống như nổi điên đánh giết toàn bộ phụ nữ trong hậu viện của hần. Ngay cả chính thất phu nhân cũng đến cầu xin nàng. Thực sự nàng rất ngưỡng mộ bọn họ, nàng muốn chết, chết rồi không cần tiếp tục chịu tra tấn, chết rồi nàng sẽ được giải thoát. Tiếc rằng, ngay cả chết, nàng cũng không chết được.

Nàng không hiểu, nàng có gì tốt? Vì sao Chu Thụ lại yêu nàng? Vì sao có thể không để ý tới sống chết, không từ thủ đoạn muốn có được nàng (ở thời cổ đại, thương nhân giả mạo sĩ tử từ một khi bị bắt sẽ bị phán xử trọng hình). Nàng có điểm nào khiến Chu Thụ say như điên? Soi vào gương, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp hiện ra. Nàng nghĩ, có lẽ là do khuôn mặt này. Nàng nghĩ phải hủy khuôn mặt này, khuôn mặt đã gây tai họa cho nàng. Chỉ cần khuôn mặt này bị hủy, Chu Thụ sẽ buông tha nàng.

Nàng dùng trăm cách nát khuôn mặt, vạch những vết gạch gang dọc. Chính vì thế khuôn mặt xưa kia như hoa như ngọc, nay gò ghề những vết sẹo khủng khiếp. Nàng trở thành một người quái dị, ai này trông thấy đều sợ hãi.

Nàng nghĩ, không ai nguyện ý yêu một kẻ quái dị. Nhưng điều nàng không ngờ, dù nàng trở thành một kẻ xấu xí, thì Chu Thụ vẫn không buông tha cho nàng. Thậm chí hần còn nắm tay nàng nói: "Dù nàng có xấu xí đến đâu, ta vẫn đều yêu nàng." Sau đó, quả đúng như lời hần nói, dù ai gặp nàng cũng sợ hãi, hần vẫn như trước yêu chiều nàng. Những lúc rảnh rỗi thường ở bên nàng, kể cho nàng nghe đủ những câu chuyện trời nam biển bắc.

Sau vô số lần tự sát không thành, ngay cả dung nhan bị hủy hoại cũng không thể khiến Chu Thụ buông tha, dần dần nàng chết lặng. Sống không được mà chết cũng chẳng xong, nàng giống như con rối gỗ không có linh hồn cứ vật vờ sống qua ngày. Nàng nghĩ, cứ thế, cho đến lúc có thể chết.

Đại phu nói, bệnh của nàng là tâm bệnh, cần phải chữa trị nếu không sẽ không thể trường thọ. Đúng lúc Chu Thụ phải đi xa buôn bán, nghe thầy thuốc nói vậy đã đặc biệt dẫn nàng đi theo, muốn đưa nàng đi giải sầu.

Sau khi tự sát nhiều lần không thành, rất lâu sau đó nàng không tìm cách tự sát nữa. Không phải là không muốn chết, chỉ là muốn tìm một cơ hội có thể thành toàn cho ước nguyện của mình. Không muốn tiếp tục được người cứu nữa. Mất một thời gian dài, những người bên cạnh cũng dần dần yên lòng, cả Chu Thụ cũng yên tâm.

Ngồi trên thuyền, nhìn nước sông cuộn cuộn chảy xiết, nàng nở nụ cười. Rốt cuộc nàng cũng tìm được một cơ hội. Không còn ai có thể ngăn nàng, không còn ai có thể cứu nàng, nàng có thể được giải thoát rồi. Thả người rơi xuống, khoảnh khắc nàng chìm vào dòng sông, nàng nghĩ, lần này nàng thật sự được giải thoát rồi.

Tiếc rằng, ông trời không cho nàng giải thoát, tuy nhảy vào dòng nước mãnh liệt chảy xiết ấy, nàng vẫn không chết đuối. Cuối cùng vẫn được cứu sống.

Người ta đưa nàng vào am ni cô. Dù vẫn còn sống, nhưng nàng lại mất trí nhớ.

Quên đi những chuyện trước kia, cũng có nghĩa là quên đi mọi đau khổ. Những ngày sống ở am ni cô, nàng đã buông hết tất cả. Nàng muốn xuất gia làm ni cô, nhưng sư thái nói rằng trần duyên của nàng chưa dứt, không thể quy y. Mặc dù thế, nàng sống ở am ni cô qua ngày cũng không tồi. Tuy nàng bị mất trí nhớ, nhưng tài năng của nàng vẫn không mất đi. Những nét chữ đẹp đẽ sao chép kinh thư, vẽ bức tranh bồ tát tuyệt đẹp khiến người người ngưỡng mộ. Dù là kinh thư hay tranh Phật đều rất được các phụ nhân ưa thích. Đối với am ni cô, đây chính là một nguồn thu xa xỉ. Có hai kỹ năng này, tất cả mọi người đều đối xử với nàng không tệ. Nàng cũng rất thỏa mãn.

Nếu cứ sống thế này hết một đời, đó cũng là phúc phận của nàng. Tiếc rằng ông trời cố tình không cho nàng toại nguyện. Để nàng trông thấy Cô ma ma đến thấp hương.

Nàng nhìn thấy một người ăn vận giàu sang, bên cạnh có nha hoàn vờn quanh, gọi là ảo thái thái Cô ma ma. Tất cả những ký ức xưa cũ giống như một trận cuồng phong nổi lên, rất cả đều đứng mảnh ào ạt xông ra.

Một khi trí nhớ mở ra, nàng không có cách nào giữ đầu óc tỉnh táo. Đến chết cũng phải muốn tìm được chân tướng sự thật. Rốt cuộc là vì sao, vì sao lại có tin đồn nàng lên lút tư tình, vì sao Cô ma ma lại phản bội nàng, vì sao rõ ràng nói gả nàng cho một sĩ tử mà lại bán nàng cho một thương nhân.

Nàng tìm cách ép Cô ma ma nói ra sự thật. Mà sự thật, không ngờ lại tàn khốc như thế. Mạc thị đối xử với nàng rất tốt, yêu thương nàng như con ruột, mục đích chính là để nàng lợi lòng cảnh giác, mục đích thật sự của Mạc thị là gia tài của chi thứ hai.

Mạc thị cho rằng cha của nàng khi làm quan đã có không ít tiền bạc, sau khi cha mẹ nàng qua đời, Mạc thị càng dòm ngó gia sản của nàng hơn. Mạc thị nghi ngờ cha nàng giấu của cải ở đâu đó, cho nên mới ra sức đối xử tốt với nàng, cô ý đến mức không thể tốt hơn. Còn khiến cho nàng coi tiền tài như cặn bã. Kết quả, toàn bộ gia sản của chi thứ hai đều rơi vào tay Mạc thị.

Hơn nữa nàng có ước định hôn nhân với Thảm gia, Thảm gia cũng là nhà thư hương môn đệ. Phụ thân có ân cứu mạng với Thảm Thiên. Con đường làm quan của Thảm Thiên rất thuận lợi, nhìn thấy cánh cửa hôn nhân đầy lợi nhuận như thế, Mạc thị càng đối xử với nàng tốt hơn.

Lý do chính là vị hôn phu của nàng, Thảm Từ Hạo quá tốt. Không chỉ có dáng vẻ tuấn tú nho nhã, phong lưu tuấn lãng, mà còn hào hoa phong nhã, được mệnh danh là đệ nhất công tử chốn kinh kỳ. Trong kinh thành, những cô gái từng gặp qua hẳn đều lưu luyến tới mất hồn. Mà cháu gái của tể tướng đương triều lại càng quyến luyến không rời. Thậm chí, không đề ý tới danh dự của bản thân, còn phao tin nói rằng nếu có thể gả cho vị hôn phu của nàng, nàng ấy tình nguyện xuất gia làm ni cô, cả đời làm bạn với đèn cồ Phật đường.

Tể tướng Tô gia cũng coi trọng vị hôn phu của nàng. Mà Thảm gia cũng có ý muốn thông gia với Tể tướng. Vì thế, nàng chính là chướng ngại vật. Thảm gia và Mạc thị âm thầm đạt được thỏa thuận, hủy bỏ hôn nhân này, Thảm gia sẽ bồi thường cho Liên gia. Bồi thường này chính là giúp đại bá phụ thăng quan tiến chức, mặt khác còn thúc đẩy hôn sự của đại đường tỷ, giúp đại đường tỷ trở thành kế Lư Dương Hầu phu, trở thành Lư Dương Hầu phu nhân.

Nàng bị vu cáo hãm hại lên lút tư tình với người khác, cũng là chủ ý của Mạc thị. Nàng không biết vì sao Mạc thị có thể liều mạng khiến danh dự của Liên gia nguy hiểm mà nghĩ ra kế sách hiểm độc như thế. Nàng chỉ biết rằng, sau khi chuyện này xảy ra Mạc thị tuyên bố với bên ngoài nàng bị bệnh nặng, không bao lâu sau, trong mắt người đời, nàng bị bệnh mà chết.

Thảm gia để Thảm Từ Hạo vì nàng mà thủ tiết một năm, một năm sau Thảm Từ Hạo đỗ Trạng Nguyên lang, sau đó ước định hôn nhân với Tô gia. Được Tô gia dẫn đường, con đường làm quan của Thảm Từ Hạo cực kỳ thuận lợi. Vừa mới ba mươi, đã là quan viên tam phẩm. Trong triều, trên dưới đều nói tương lai hẳn là người có thể đi tới đỉnh vinh quang.

Dù là Thảm gia hay Liên gia, cuộc sống của mọi người đều rất dễ chịu, mà nàng bị những người này đẩy xuống địa ngục. Nàng không cam lòng, vô cùng không cam lòng. Nàng sống không bằng chết, nàng cũng không muốn những người này được sống dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Nữ Non

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức lòng người cảm thấy bất an. Mọi người đều trông thấy ánh mắt đau buồn mà phần nộ của Liên Nguyệt Dao khi nhìn thấy Cô ma ma, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Cô ma ma thấy Nguyệt Dao như vậy cũng không nghĩ nhiều, cho rằng Nguyệt Dao bị bóng đè, nên cất tiếng hỏi: "Tiểu thư, tiểu thư làm sao vậy? Mơ thấy ác mộng phải không?"

Nguyệt Dao nghe thấy tiếng nói của Cô ma ma mới bừng tỉnh, nàng nhìn về mặt thân thiết của bà ta, trong mắt hiện lên rõ sự chán ghét và oán hận. Cũng không hiểu vì sao năm đó mình lại bị ma xui quỷ khiến, đi tin tưởng bà ta đến vậy. Đến nỗi bị bán đi không còn mảy mảy. Cô ma ma thấy ánh mắt tiểu thư nhà mình sắc bén như thế, sợ đến mức tim sắp vọt ra ngoài lồng ngực, vội hỏi tiếp: "Tiểu thư mơ thấy ác mộng ư?"

Nguyệt Dao thấy bà ta vươn tay muốn chạm vào mình, trong lòng ghê tởm tới cực điểm, nghiêng đầu lạnh lùng nói: "Đừng động vào ta."

Bàn tay Cổ ma ma cứng đờ giữa khoảng không, cũng cảm thấy xấu hổ, rồi nghe thấy lời nói lạnh nhạt của nàng lại càng thêm hoảng hốt, sốt sắng hỏi han: "Tiểu thư, tiểu thư bị bóng đè à?"

Nguyệt Dao cũng phát hiện cách ứng xử của mình không thích hợp. Năm đó sống ở am ni cô, nàng đã được nghe nhiều chuyện, có những người có hành vi bất thường, bị người xung quanh coi là bị ma ám, người thì bị chôn sống, người thì bị thiêu cháy. Bây giờ nàng thế này, nếu không khôn khéo, người khác sẽ cho rằng nàng bị ma ám, đến lúc đó sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp.

Nàng biết bây giờ cần phải bình tĩnh, nàng cần phải bình tĩnh suy nghĩ, nàng không nên hấp tấp, một khi hấp tấp vội vàng sẽ làm ra những chuyện không đúng mực, hậu quả thật khó lường. Nghĩ vậy, nàng kiềm chế nỗi chán ghét và căm giận xuống, thản nhiên nói: "Ta không sao. Ở đây đã có Mộ Thu chăm sóc, người cứ ra ngoài đi."

Mộ Thu ngạc nhiên, trước nay tiểu thư luôn đối xử thân thiết hòa ái với Cổ ma ma, nhưng hôm nay không chỉ găm lên giận dữ, nói chuyện lạnh lùng cứng rắn, mà ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi. Trước kia đều gọi là ma ma, vô cùng thân thiết. Hôm nay ngay cả ma ma cũng không gọi, tiểu thư đúng là bị bóng đè rồi.

Cổ ma ma ngạc nhiên: "Tiểu thư..."

Nguyệt Dao không kiên nhẫn, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, giọng nói chất chứa rõ sự khó chịu: "Ta bảo người ra ngoài, người có nghe thấy ko?" Dù tính nết của nàng rất kiên nhẫn, nhưng nhìn thấy người này thì lại không thể kiềm được sự ghê tởm trong lòng.

Cổ ma ma nghe thế, xấu hổ đi ra ngoài. Từ nhỏ đến lớn, tiểu thư chưa từng khiến bà mất mặt như vậy. Cổ ma ma rất hiểu tính nết Nguyệt Dao. Giờ đã không nể mặt bà, nếu còn tiếp tục lằng nhằng, chắc chắn sẽ phạm vào tính xấu của tiểu thư, đến lúc đó có lẽ thật sự không thể trông thấy nàng nữa. Cổ ma ma nghĩ tạm thời lui ra ngoài cũng tốt, không khiến tiểu thư bực mình. Trước khi đi còn cẩn thận dặn dò Mộ Thu, sau đó, dưới ánh mắt lạnh lùng của Nguyệt Dao, bà ta lúi thủi đi ra ngoài.

Mộ Thu đáp chần cho Nguyệt Dao xong, buột miệng nói: "Tiểu thư, ma ma cũng chỉ là quan tâm tới người, tiểu..."

Nguyệt Dao biết Mộ Thu là người thật thà, cũng không muốn nói thêm gì với nàng ấy bèn lên tiếng cắt lời: "Hoa Lôi đâu?" Bên cạnh nàng có hai đại nha hoàn. Một người là Mộ Thu, người còn lại là Hoa Lôi.

Hai người đều được mẫu thân nàng dày công dạy dỗ, là cánh tay trái phải của nàng. Nhưng Mộ Thu điềm tĩnh có thừa lại kém phần linh hoạt, nói khó nghe một chút là không có đầu óc. Hoa Lôi không chỉ có tính chín chắn, mà còn rất thông minh, vấn đề gì cũng suy nghĩ thấu đáo. Năm đó Hoa Lôi từng nói với nàng rằng Mạc thị rất nguy hiểm nhưng nàng lại không nghe. Hai người đều rất trung thành và tận tâm với nàng, nhưng vẫn có sự khác biệt, Mộ Thu được mua từ ngoài vào, còn Hoa Lôi lại sống trong Liên phủ từ nhỏ, cha mẹ đều là người hầu ở trong phủ.

Mộ Thu cũng không cảm thấy khó chịu khi Nguyệt Dao cắt ngang lời mình, nàng cũng không phải là Cổ ma ma, nên vẫn dịu dàng trả lời: "Tiểu thư quên rồi, nương của Hoa Lôi bị ốm. Tiểu thư đã cho phép nàng về nhà chăm sóc nương. Hôm nay Hoa Lôi có nhờ người thông báo, bệnh tình nương nàng ấy tốt hơn, sáng sớm mai sẽ trở lại."

Cha mẹ Hoa Lôi đều làm việc ở thôn trang, từ đó tới đây mất nửa ngày đường, điều đó Nguyệt Dao nắm rõ trong lòng bàn tay. Thông thường dù cha mẹ có ốm đau bệnh tật thế nào, đại nha hoàn cũng không được phép rời khỏi chủ nhân, nhưng đây là do Nguyệt Dao đặc biệt cho phép. Lúc ấy Nguyệt Dao nghĩ tới cha mẹ đã mất của mình, nên không nhẫn tâm để Hoa Lôi không được về chăm sóc mẹ.

Nguyệt Dao thờ dài, hơn hai mươi năm trôi qua, làm sao nàng còn nhớ rõ những chuyện nhỏ nhặt này. Nàng chỉ nhớ về thời gian được vui vẻ sống cùng cha mẹ ở Giang Nam, những chuyện ấy dù nhỏ nhặt đến đâu cũng đều ghi nhớ trong lòng, chết cũng không muốn quên. Đến nỗi chuyện trong Liên phủ thế nào, nàng cũng chẳng có tâm trí để ý, không có bất kỳ ấn tượng nào.

Nguyệt Dao nhìn căn phòng quen thuộc, khung cảnh quen thuộc, Mộ Thu trẻ tuổi... Rốt cuộc cũng nở một nụ cười tươi tắn. Kiếp trước ông trời tàn nhẫn với nàng như vậy, cho nên mới mở lòng từ bi, cho nàng có cơ hội sống lại lần nữa, để nàng có cơ hội bắt đầu lại một lần nữa.

Nghĩ đến đây, Nguyệt Dao cũng dần yên lòng. Nhắm mắt lại lẩm nhẩm niệm kinh, cứ thế, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mộ Thu nhìn Nguyệt Dao ngủ say, dù có phần nghi ngờ những cũng không nghĩ nhiều, nàng vốn không phải người hay nghĩ ngợi, thấy Nguyệt Dao ngủ rồi cũng đi tới tắt đèn rồi tiếp tục nằm xuống ngủ.

Khi Nguyệt Dao tỉnh dậy, nhìn bên ngoài cửa sổ sắc trời u ám, không rõ giờ giấc, nàng nhìn Mộ Thu ở bên cạnh hỏi: "Bây giờ là giờ nào rồi?"

Mộ Thu cười nói: "Tiểu thư, hiện giờ đã là giờ Tỵ hai khắc (mười giờ sáng)." Nếu tiểu thư nhà người khác mà dậy muộn như vậy, nha hoàn bên người chắc chắn sẽ mặt co mày cau, ở thời đại này giờ giấc sinh hoạt của các tiểu thư đều được quy định nghiêm ngặt, không được phép ngủ nướng. Nhưng Liên Nguyệt Dao thì lại khác, Mộ Thu không những không buồn phiền mà lại còn thấy rất yên tâm. Từ khi lão gia và phu nhân qua đời, tiểu thư đều không thể ngủ ngon, chỉ chợp mắt một lúc là tỉnh, thân thể ngày càng yếu ớt. Bây giờ lại có thể ngủ say như vậy, Mộ Thu không vui sao được.

Lúc này, ở bên ngoài có một nha hoàn mặc y phục màu xanh nhạt đi vào, vừa trông thấy mọi người liền mỉm cười vui mừng. Nguyệt Dao nhìn thấy nha hoàn đó, ngăn người rồi cúi đầu buột miệng gọi: "Hoa Lôi?" Khó trách Nguyệt Dao cảm thấy âu sầu, trước kia Hoa Lôi thường xuyên khuyên can nàng nhưng nàng không nghe, cuối cùng lại khiến Hoa Lôi mất mạng, thậm chí người nhà Hoa Lôi cũng bị liên lụy.

Hoa Lôi vừa về đến nơi, nghe nói tiểu thư ngủ say vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng cảm thấy rất vui mừng. Đi vào trông thấy thần sắc Nguyệt Dao tươi tỉnh hơn so với lúc nàng rời đi, lại càng thấy vui hơn. Nghe thấy Nguyệt Dao gọi mình, nàng cười tươi tắn: "Tiểu thư, là em, em đã về. Hôm nay sắc mặt tiểu thư khá hơn rất nhiều. Nếu ngày nào cũng được thế này thì tốt quá." Nhờ tiểu thư đặc biệt cho phép, nàng mới có thể nán lại ở nhà năm ngày. Nhiều năm trôi qua, đây cũng là lần đầu tiên nàng được ở cùng người nhà lâu như vậy. Nàng rất xúc động.

Mẹ nàng đã khỏe hơn nhiều, nàng cũng muốn trở về sớm chăm sóc tiểu thư. Tiểu thư cho phép nàng được về thăm nhà đã là một phúc phận vô cùng to lớn, bệnh tình của nương nàng nhanh chóng giảm bớt. Nhưng nàng không ngờ rằng vài ngày không gặp, khí sắc của tiểu thư cũng có chuyển biến tốt đẹp, chẳng lẽ tiểu thư đã nghĩ thông suốt rồi sao?

Nguyệt Dao nghe thế, trong lòng ngậm cười khổ. Cha mẹ liên tiếp qua đời, nàng chịu đủ kích quá lớn, đến nỗi ngày ngày dựa vào việc sao chép kinh thư để xoa dịu nỗi đau trong lòng, nhưng bây giờ đều đã qua hơn hai mươi năm, nỗi đau tuy vẫn còn đó nhưng không còn nặng nề như trước.

Nguyệt Dao đột nhiên nhớ ra trong thư phòng có một bức họa của cha mẹ. Hình dáng cha mẹ thế nào, nàng đã không còn nhớ rõ. Nguyệt Dao nghĩ thế, vội vàng đi vào thư phòng. Hoa Lôi và Mộ Thu muốn ngăn cũng không ngăn được.

Mọi người đều hiểu rõ, Nguyệt Dao rất cố chấp. Không ai được phép trái ý, mọi việc phải chiều theo ý nàng, nếu không nàng sẽ nổi giận. Trước kia khi lão gia và phu nhân còn sống, phu nhân còn có thể khuyên bảo nàng. Nay không còn ai kiềm chế nữa, tính nết càng lúc càng khó chiều.

Ra đến ngoài cửa, đúng lúc trông thấy Cổ ma ma đang định đi vào. Cổ ma ma thấy Nguyệt Dao mặc y phục mỏng manh, vội vàng nói: "Tiểu thư bắt cần quá, lại không quan tâm đến sức"

Nguyệt Dao nghiêng người tránh cánh tay bà ta, hành động đó giống như Cổ ma ma là thứ gì đó rất dơ bẩn. Sau đó cũng không thèm nhìn tới Cổ ma ma, nàng đi thẳng vào trong thư phòng.

Ánh mắt Cổ ma ma tối sầm lại, từ nửa đêm hôm qua, tiểu thư đã không chào đón bà, đến sáng hôm nay lại tiếp tục như vậy.

Cổ ma ma nhanh chóng cảm nhận được tiểu thư bắt đầu xa lánh mình. Tiểu thư làm sao thế nhỉ? Cổ ma ma trùng mắt lườm Mộ Thu, rất có thể là nha đầu chết tiệt này đã nói xấu bà trước mặt tiểu thư. Thường ngày nhìn có vẻ ngoan ngoãn thật thà, không ngờ lại giống con ranh Hoa Lôi, rất một lũ xấu xa.

Mộ Thu cúi đầu.

Hoa Lôi đứng bên cạnh nhếch môi cười mỉa. Xem ra tiểu thư đã suy nghĩ thấu đáo, đã nhận ra bà vú nuôi này không thể trông cậy được. Cứ nhắc đến chuyện này, Hoa Lôi lại cảm thán, trước kia khi phu nhân còn sống, Cổ ma ma cũng hết lòng hết dạ chăm sóc tiểu thư. Nhưng phu nhân không thích để Cổ ma ma tiếp xúc nhiều với tiểu thư, Cổ ma ma cũng không dám trái ý phu nhân, không dám quá phận. Tuy vậy, tiểu thư vẫn đối xử với Cổ ma ma rất tốt.

Nhưng không ngờ rằng, vừa về đến đây, Cổ ma ma đã đứng về phía những người ở đại phòng. Đại phu nhân muốn gì, trong lòng Hoa Lôi âm thầm hiểu rõ. Khi phu nhân còn sống, Cổ ma ma sao dám bất trung như thế. Dù sao đi nữa, tiểu thư vẫn chỉ là một bé gái mồ côi phải dựa vào đại phòng, thế nên Cổ ma ma mới dám ruồng bỏ tiểu thư nhà mình.

Nguyệt Dao vào thư phòng tìm hồi lâu, rốt cuộc cũng tìm được bức tranh. Bức tranh này là do Liên Nguyệt Dao đích thân vẽ, bức tranh là hình ảnh một nhà ba người yêu thương lẫn nhau.

Nàng nhìn đi ảnh của cha mẹ, lại nhớ đến kiếp trước. Nguyệt Dao quỳ trước bức tranh kia, đau lòng khóc than: "Cha, nương, con gái nhớ hai người lắm. Con rất nhớ hai người..." Nếu cha mẹ không mất sớm như thế, sao nàng phải chịu tội như thế này?

Hoa Lôi và Mộ Thu đi theo sau cũng che mặt khóc, trong phòng vang lên tiếng khóc rầm rức. Cổ ma ma ở bên ngoài nghe thấy tiếng khóc, đi vào trông thấy Nguyệt Dao đang cầm bức tranh vẽ Nhị lão gia và nhị phu nhân khóc như xé ruột liền vội vàng an ủi, nhưng Nguyệt Dao không để ý tới bà.

Hoa Lôi lau nước mắt, đi qua đỡ Nguyệt Dao đứng dậy: "Tiểu thư, đừng thế nữa, ảnh hưởng tới sức khỏe sẽ khiến lão gia và phu nhân ở dưới cửu tuyền không yên lòng. Tiểu thư, người nhất định phải giữ gìn sức khỏe."

Mọi người vất vả lắm mới khuyên nhủ Nguyệt Dao ngừng khóc. Tiểu nha hoàn bên ngoài vội vàng bưng chậu nước vào. Nguyệt Dao gạt nước mắt, lau mặt, vì quỹ dưới đất mà y phục trên người cũng bị dính bụi bặm.

Mộ Thu thay cho Nguyệt Dao y phục mới màu xanh da trời. Hoa Lôi dìu Nguyệt Dao ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm lược chải tóc cho nàng, chia ra một nửa vẫn thành búi tóc, nửa còn lại chia làm ba phần, bện lại gọn gàng thành một bím tóc, lại dùng một cây trâm đồng màu với y phục cài lên búi tóc. Nguyệt Dao vẫn đang trong thời gian chịu tang, không thể mặc y phục màu sắc rực rỡ và đeo quá nhiều đồ trang sức.

Nguyệt Dao nhìn bàn tay khéo léo của Hoa Lôi, lại khẽ giật mình. Hoa Lôi là người đắc lực nhất bên cạnh nàng, nhưng trong năm thứ ba kể từ khi nàng trở về kinh thành, vì gặp chuyện ngoài ý muốn mà mất mạng.

Giờ nghĩ lại mới thấy buồn cười, làm gì có cái gọi là ngoài ý muốn, có lẽ Mạc thị lo sợ nàng bị Hoa Lôi ảnh hưởng, dù sao Mạc thị không thể không biết chuyện Hoa Lôi hết lời khuyên can nàng. Mạc thị lo rằng nàng sẽ dè phòng bà ta, cho nên sớm diệt trừ Hoa Lôi, ngăn chặn hậu họa. Về sau cả nhà Hoa Lôi đều bị bán đi, gia đình Hoa Lôi đều trung thành với nàng, bị rơi vào thảm cảnh ấy, cũng là do lỗi của nàng.

Hoa Lôi thấy Nguyệt Dao ngẩn người, vội hỏi: "Tiểu thư, người không thích kiểu tóc này sao? Nếu không thích... để em đổi kiểu khác."

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không đâu, đẹp lắm." Bây giờ nàng còn đang giữ đạo hiếu, cứ giản dị là được rồi, không cần quá xinh đẹp làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Báo Thù

Nguyệt Dao lặng lẽ nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, sắc mặt nhợt nhạt, đôi mắt trống rỗng, trông thật mỏng manh yếu đuối, vẻ mặt đau khổ của người không còn chỗ nương tựa.

Nguyệt Dao nghĩ Hoa Lôi về thăm nhà một chuyến như thế, chắc hẳn đã nghe được không ít chuyện ở bên ngoài. Nhược điểm lớn nhất khi ở trong nội viện chính là bị cách biệt với thế giới bên ngoài, tuy Mộ Thu có thể nghe ngóng được vài chuyện trong nội viện, nhưng lại hoàn toàn không biết gì chuyện xảy ra ở bên ngoài. Hoa Lôi là con của người hầu, trong phủ có nhiều người hầu là họ hàng thân thích với nàng, chính vì thế nàng biết được ít nhiều chuyện ở ngoài.

Nguyệt Dao đặt cây trâm gắn ngọc trai xuống hỏi: "Mấy tháng nay ta luôn ở đây sao chép kinh thư. Những chuyện khác đều không quan. Em nói cho ta nghe xem hiện giờ bên ngoài thế nào?" Bây giờ thì nàng không thể không chú ý tới chuyện bên ngoài được nữa.

Hoa Lôi rất bất ngờ, sao hôm nay tiểu thư lại có nhã hứng hỏi thăm những chuyện xảy ra ở bên ngoài. Ngày thường tiểu thư không thích nghe những chuyện vụn vặt đó, tuy trong lòng có thắc mắc nhưng vẫn kìm nén những chuyện mà bản thân biết được cho nàng nghe: "Tiểu thư, ở bên ngoài cũng không có chuyện gì lớn. Nhưng đại phu nhân đã thả phần lớn những người đi cùng chúng ta từ Giang Nam tới đây. Tiểu thư, những người đó là những người do chính tay lão gia và phu nhân lựa chọn mua về." Đại phu nhân cũng đã chuẩn bị sẵn lý do, nói rằng trong phủ không cần dùng nhiều người như vậy, nói rằng thả họ ra coi như là tích đức.

Nguyệt Dao trầm ngâm giây lát rồi hỏi: "Chuyện xảy ra khi nào?"

Hoa Lôi cảm thấy vui mừng, không ngờ tiểu thư cũng để ý tới: "Chuyện đã xảy ra từ ba tháng trước. Tiểu thư, những người còn sót lại, cả nhà đều làm việc trong phủ. Tiểu thư..." Nói tới đây, nàng lại do dự không dám nói tiếp.

Nguyệt Dao ngừng đầu, nhẹ nhàng nói: "Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, em không cần ngập ngừng ấp úng thế."

Hoa Lôi được nàng cho phép, lại nói tiếp: "Tiểu thư, những người hầu được mua từ Giang Nam đã được thả ra coi như là thôi. Nhưng những người hầu hồi môn của phu nhân thì không thể để mặc Đại phu nhân tùy ý thả được. Nô tì lo rằng những người này sớm muộn gì cũng bị Đại phu nhân đuổi đi, sau này tiểu thư sẽ không còn ai đắc lực để dùng nữa." Cái gọi là không còn ai đắc lực để dùng, không phải là bên người không có người hầu hạ, mà là không có kẻ thân tín có thể tin tưởng được. Người hầu hồi môn của phu nhân, không những vừa thuận tiện lại còn có thể yên tâm.

Nguyệt Dao ngẩn người. Trước kia không suy nghĩ, giờ nghe Hoa Lôi nhắc nhở, nàng lại tiếp tục so sánh cảnh ngộ đời trước. Đúng như Hoa Lôi dự đoán, đến cuối đời nàng không còn ai đáng tin bên cạnh. Những người mà mẫu thân nàng lựa chọn đều hết mực trung thành với nàng, nhưng sau đó hoặc bị chết, hoặc bị bán, hoặc bị gả ra ngoài, đều bị những lý do hợp lý tách ra khỏi nàng. Đến cuối cùng, chỉ còn lại hai người, một là Mộ Thu, Mộ Thu ở trong phủ không có gốc gác lại thật là chất phác, dễ bị khống chế, còn một người chính là kẻ ăn cây táo rào cây sung Cổ ma ma.

Nguyệt Dao nghĩ tới đây, vẫn cảm thấy kinh hãi, tâm tư Mạc thị đúng là sâu xa khó lường. Bà ta rất thận trọng, từng bước từng bước xuống tay với nàng, hơn nữa chờ đến sau khi tổ mẫu qua đời mới đánh một cú lén áp đảo nàng: "Những người hầu hồi môn của nương ta, hiện giờ đang ở đâu?"

Hoa Lôi mỉm cười, những chuyện này nàng đều nghe cha mẹ nhắc nhở. Mẹ nàng nói, e rằng Đại phu nhân muốn tiểu thư mất dần quyền lực, khiến tiểu thư không còn người thân tín nên mới dần dần nhắc nhở tiểu thư phải đề phòng. Tiếc rằng dù nàng hết lòng khuyên nhủ nhưng tiểu thư lại không để vào tai. Điều khiến nàng lo lắng là tiểu thư chẳng những không hề đề phòng mà quan trọng hơn, tiểu thư cũng không quan tâm tới những chuyện vụn vặt. Bây giờ tiểu thư đã chịu hỏi, chứng tỏ đã bắt đầu chú ý đến chuyện bên ngoài, đây là dấu hiệu tốt, nghĩa là tiểu thư đã nghĩ thông suốt rồi: "Tiểu thư, những người hầu hồi môn của phu nhân đều bị đưa tới thôn trang làm việc. Tiểu thư, đồ cưới của phu nhân vẫn ở trong tay lão phu nhân, mà khế ước bán thân của những người này cũng đang ở trong tay lão phu nhân cả." Tuy khế ước bán mình ở trong tay lão phu nhân là chuyện phiền phức, nhưng lão phu nhân rất thương tiểu thư, nên chuyện này cũng không cần quá lo lắng.

Hoa Lôi âm thầm nhắc nhở nàng rằng đồ cưới của mẫu thân, khế ước bán thân của người hầu đều không nằm trong tay nàng. Không giữ trong tay một thứ gì đó sẽ không an toàn. Nguyệt Dao vuốt nhẹ chiếc vòng bạc trên tay, thân nhiên trả lời: "Ta biết rồi."

Hoa Lôi cũng không rõ tiểu thư nghe có hiểu ý của mình hay không nữa. Khụ khụ, không phải nàng muốn nói tiểu thư nhà mình ngu ngốc nghe không hiểu ý của nàng, mà ngược lại tiểu thư vô cùng thông minh. Nhưng sự thông minh của tiểu thư lại dành hết cho cầm kỳ thi họa, thơ từ ca phú, chứ không quan tâm những chuyện này. Trước kia khi lão gia và phu nhân còn sống, tất thấy đều bình thường, những chuyện như thế có thể từ từ học hỏi, nhưng bây giờ nếu tiểu thư vẫn tiếp tục như vậy, tương lai sẽ phải chịu thiệt thòi rất lớn.

Nguyệt Dao sai Mộ Thu mang traps đựng tiền của nàng tới, lấy một thỏi mười lượng bạc ra: "Cầm đi, để nương em bồi bổ sức khỏe."

Hoa Lôi vội quỳ xuống: "Tiểu thư đã cho phép nô tì về thăm nương đã là một đặc ân to lớn, sao dám cả gan cầu tiểu thư ban cho. Tiểu thư, giờ lão gia và phu nhân không còn, tiêu pha gì cũng cần phải tiết kiệm. Trong tay tiểu thư phải có tiền thì sống ở trong phủ này mới không cần phải nhìn sắc mặt người khác." Hoa Lôi là người hầu, biết trong cuộc sống cần rất nhiều tiền. Đại lão gia và đại phu nhân không đáng tin cậy, chỉ có tiền trong tay mới đáng tin, có tiền mua tiền cũng được.

Nguyệt Dao nghe thế, nàng biết Hoa Lôi có ý tốt, nhưng nàng không muốn vậy. Tiêu pha tiết kiệm ư, tiết kiệm để cho Mạc thị và con gái bà ta vung tay quá trán à? Nàng lại có không ít tiền. Cha mẹ để lại tiền bạc cho nàng, dù nàng có vung tay quá trán thì cả đời này cũng không tiêu hết: "Cho em thì em cứ cầm đi, còn ở đó mà nói nhiều. Đây là để cho nương em bồi bổ sức khỏe, nhanh chóng khỏi bệnh, mẹ em khỏi bệnh rồi thì em cũng có thể yên tâm hầu hạ ta."

Hoa Lôi hiểu tính Nguyệt Dao, đã nói hai lần rồi mà nàng còn không nhận, tiểu thư sẽ buồn, vì thế vội vàng nhận bạc, cảm ơn ân đức của tiểu thư.

Trong lòng Hoa Lôi rất vui, không phải vui vì được cho bạc, mà là vì tiểu thư đã thay đổi. Tiểu thư vốn rất thông minh, trước kia không hề đề phòng, chỉ cần tiểu thư biết đề phòng kẻ xấu, với trí thông minh của tiểu thư thì cũng không có gì đáng lo ngại.

Nguyệt Dao nhìn sắc mặt Hoa Lôi, trong lòng nặng trĩu. Thực ra đây là một vấn đề nan giải, đối mặt với Mạc thị lòng dạ độc ác đến mức không có giới hạn, tự bản thân nàng cũng cảm thấy không nắm chắc phần thắng. Nhưng cũng may bây giờ nàng đã có lòng đề phòng. Chỉ cần từng bước chuẩn bị, tin rằng Mạc thị không thể thoải mái hành động như kiếp trước, điều khiển cuộc đời nàng.

Nguyệt Dao thay đồ xong xuôi, muốn qua phòng chính thăm Lão phu nhân. Mộ Thu và Hoa Lôi đều khuyên Nguyệt Dao nghỉ ngơi cho khỏe đã, dù sao lão phu nhân cũng đã cho phép nàng mừng một, mười năm mới cần đến vấn an. Trước kia đúng là Liên Nguyệt Dao cứ tuần rằm mừng một mới tới thăm tổ mẫu, còn toàn bộ thời gian đều dành để sao chép kinh thư. Thế nhưng bây giờ dù mọi người khuyên can thế nào đi nữa cũng không ngăn được nàng.

Nguyệt Dao kiên quyết muốn qua phòng chính thăm Lão phu nhân, thứ nhất là vì đám người Nguyệt Doanh ngày nào cũng đi, hiện giờ nàng không muốn làm người đặc biệt nữa. Thứ hai là nàng muốn nhân cơ này xuất hiện trước mặt mọi người, để mọi người trông thấy sự thay đổi của nàng.

Sau trận mưa lớn tối qua, trên mái hiên và dưới đường đi đều tích đầy nước. Tuy nhiên phần lát gạch xanh ở giữa lại cao hơn hai bên lề đường nên không bị đọng nước, nhưng hiện giờ bên ngoài vẫn lất phất mưa.

Cổ ma ma cầm chiếc ô màu xanh chờ sẵn, chuẩn bị dìu Nguyệt Dao. Nguyệt Dao thản nhiên nói: "Ma ma đã lớn tuổi rồi, trời mưa đường trơn, để Hoa Lôi đỡ ta đi là được rồi. Ma ma ở trong viện nghỉ ngơi thêm chút đi." Ngủ ngon một đêm, hiện giờ tâm tình Nguyệt Dao đã bình ổn trở lại, muốn xử lý người này cần phải kiên nhẫn, không thể gấp được.

Kiếp trước nàng không nghe lời mẫu thân, chịu thiệt hại to lớn, đời này phải nhớ rõ từng lời dạy dỗ của mẫu thân. Mẫu thân đã dạy phải nhìn xa trông rộng, nhìn thẳng vào bản chất vấn đề.

Cổ ma ma không dám nói nhiều. Bà là vú nuôi của tiểu thư, đương nhiên hiểu rõ tính tình của tiểu thư. Nếu giờ bà còn lảm nhảm nhiều lời, chỉ càng khiến tiểu thư chán ghét. Tuy Cổ ma ma không cam lòng, nhưng không tìm được lý do, thôi thì bà cứ nghe theo tiểu thư là được rồi. Cổ ma ma đưa chiếc ô xanh trong tay cho Hoa Lôi: "Cẩn thận che cho tiểu thư, đừng để tiểu thư bị ướt."

Hoa Lôi đón lấy chiếc ô, trong lòng thầm nghĩ không hiểu hôm nay tiểu thư bị làm sao, thường ngày cũng không hẳn là bà vú nói gì thì tiểu thư nghe nấy, nhưng đa phần cũng đều nghe theo, hôm nay lại thẳng thừng từ chối bà ta. Tuy nhiên nàng cũng không thể hỏi được, hai tay cầm chiếc ô, nghiêng ô che về phía Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao đi trên con đường lát đá xanh, vươn tay ra phía ngoài ô, cảm nhận những hạt mưa lất phất trên tay, cảm giác lạnh lẽo, ấy thế nhưng lại khiến nàng cảm nhận được cảm giác chân thật.

Nguyệt Dao đi rất chậm, vừa đi vừa nhớ lại chuyện cũ. Sau khi tổ mẫu qua đời, Mạc thị lấy cớ rằng nơi nàng ở Lan Khê viện quá xa phòng chính, nên mời nàng dọn sang ở cùng Liên Nguyệt Băng, như thế nàng sẽ không còn cô đơn. Lúc đầu nàng không đồng ý, vì Lan Khê viện là nơi ở trước kia của phụ thân, nàng luyến tiếc không rời đi.

Mạc thị cũng không hề nổi giận, càng đối xử tử tế với nàng, cái ăn cái mặc đều là những thứ tốt nhất, còn đối xử với nàng tốt hơn cả con ruột.

Năm đó nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện, chỉ cảm thấy vui mừng và cảm kích, lại càng kính yêu Mạc thị giống như mẹ ruột. Ngay cả Mộ Thu cũng thường xuyên nói với nàng rằng Mạc thị thật tốt. Chính vì thế mà sau này nàng nghe theo lời Mạc thị, rời khỏi Lan Khê viện tới sống cùng Liên Nguyệt Băng.

Bây giờ nghĩ lại, mới thấy mình đúng là trẻ người non dạ. Nếu một người đối xử với con người khác còn tốt hơn cả con ruột của mình thì chỉ có hai trường hợp. Một là một báo đáp ân tình, đó là quân tử chân chính. Nhưng một chính là loại có mưu đồ. Mà Mạc thị chính là loại thứ hai. Nhưng nàng còn nhỏ tuổi, ở trong tình thế vừa mất đi cha mẹ, cho nên mới đại dốt bị bà ta lừa gạt. Một khi không để ý, nếu không bị người ta đâm cho đầu rơi máu chảy chắc chắn sẽ không biết quay đầu nhìn lại.

Thật ra nàng cũng không hận nhà họ Thẩm từ hôn, Mạc thị lừa gạt chiếm đoạt gia sản. Nhà họ Thẩm ghét bỏ nàng là đứa bé mồ côi, không thể trợ giúp nhà họ nên muốn từ hôn, cũng không có gì đáng trách. Mạc thị âm mưu chiếm đoạt gia sản nhà nàng, nàng cũng không hận. Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*, với số tiền lớn như thế quả khiến người ta đổ mắt. Nhưng Mạc thị ngàn vạn lần không nên đem bán nàng đi. Cho dù có gả cho kẻ thấp hèn, thì nàng

cũng sẽ không hận như vậy. Nhưng Mạc thị lại bán nàng lấy tiền, không chỉ bán cho thương nhân, mà còn bán nàng làm thiếp cho người ta, biến nàng trở thành một món đồ chơi.

(*Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội:nguyên chỉ người vốn không có tội,nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa,sau cũng có ý so sánh người có tài hoa hay ý tưởng,nhan sắc,...cũng có thể mang đến tai họa.)

Sau khi biết sự thật, nàng đã đấu tranh tư tưởng rất lâu, báo thù hay không. Nếu nàng báo thù, một khi chuyện này lộ ra thì Liên gia đã đến hồi diệt vong.

Tới khi đến kinh thành, nàng nghe nói Đại bá phụ Liên Đồng Phương giờ đã là quan tam phẩm, hai đường ca đều có tiền đồ gấm vóc. Liên Nguyệt Băng gả cho Lư Dương Hầu phủ, trở thành Hầu phu nhân, hưởng thụ vinh hoa phú quý. Ngay cả thứ nữ cũng gả cho đại phú thương người Giang Nam vô cùng giàu có.

Cả nhà họ đều hạnh phúc như thế, được quan to lộc hậu, hưởng hết vinh hoa phú quý mà những thứ họ có được đều nhờ giẫm đạp lên nhà nàng mà có. Không chỉ có vậy, còn khiến bị tra tấn giày vò xiết bao. Nàng không cam lòng, không cam lòng, đến chết cũng không cam lòng.

Nếu họ có thể ra tay độc ác như thế thì nàng cần gì phải do dự. Lúc đó nàng cũng không suy nghĩ tới hậu quả thế nào nữa, nàng phải tự tay đòi lại công lý cho chính mình.

Nguyệt Dao cười khổ, nàng cho rằng mình đã đòi lại được công bằng, nhưng giờ nghĩ lại, nàng không biết mình đã làm đúng hay sai. Đối với nàng mà nói, thì đó là đòi lại công bằng, là báo thù. Nhưng với Liên gia, nàng chính là tội nhân, là kẻ không thể tha thứ.

Gia đình thư hương môn đệ, lại đem cháu ruột bán cho thương nhân làm thiếp, một khi chuyện này được kiểm chứng, thanh danh của Liên gia bị hủy hoại, nhà họ Liên không thể sống yên ổn ở kinh thành.

Trăm năm thư hương môn đệ, nhà họ Liên nhiều năm phấn đấu, danh dự tích lũy bao nhiêu năm đều bị hủy trong tay nàng. Cũng may là nàng không chết, nếu như nàng chết thật, đi xuống địa phủ, nàng sao dám đối mặt với liệt tổ liệt tông.

Hoa Lôi và mấy nha hoàn khác thấy Liên Nguyệt Dao trầm ngâm hồi lâu, hơn nữa mọi người đều cảm nhận sự đau buồn nặng nề của tiểu thư.

Hoa Lôi vội hỏi: "Tiểu thư, người làm sao thế?"

Nguyệt Dao giật mình, bừng tỉnh rồi lại lắc đầu: "Không sao, đi thôi."

Hoa Lôi thấy nàng như vậy, vô cùng lo lắng. Không biết tiểu thư bị làm sao, từ sáng tới giờ cứ ngây người, hơn nữa không chỉ ngây người mà còn rất u uất, vừa rồi tinh thần vẫn còn rất thoải mái cơ mà???

Haizz, chắc tiểu thư lại nhớ tới lão gia và phu nhân rồi.

Liên Nguyệt Dao bước đi chậm rãi. Từ Lan Khê viện đi tới phòng chính mất hai khắc. Đoạn đường này đối với người khác chỉ là thời gian non nửa canh giờ mà thôi. Nhưng với Liên Nguyệt Dao, giống như đi qua một kiếp người.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Mạc Thị

Tổ tôn hai người đang nói chuyện, nha hoàn bên ngoài lại hồi báo đại phu nhân đã tới. Nguyệt Dao nhạy bén nhận thấy được lãnh ý trong mắt lão phu nhân, đáy lòng vô cùng kinh ngạc, lẽ nào lão phu nhân cùng đại phu nhân bất hòa.

Mành trưởng mở ra, Mạc thị từ bên ngoài đi vào.

Đại phu nhân Mạc thị dịu dàng tiến vào, Mạc thị mặc một thân quần áo màu hồng cánh sen, sơ tóc viên kế chỉnh tề, thái dương xuyên một chi trâm giọt nước khảm mặt, da dẻ trắng nõn, thân thể vi phong, vẻ mặt êm dịu, từ mi thiện mục, sắc mặt ôn hòa, khiến người khác nhìn vào có một loại cảm giác vô cùng thân thiết.

Nguyệt Dao nhìn Mạc thị trước mắt. Đường như ngay vừa rồi nàng vẫn còn thấy Mạc thị cao cao tại thượng, một thân y phục mừng thọ hồng sắc. Chỉ vừa chớp mắt, nàng ta không những trẻ lại nhiều như vậy, mà còn vâng lời cung kính như thế trước mặt tổ mẫu.

Đại phu nhân vào phòng, cung kính thưa: "Cấp nẫu thân thỉnh an, nẫu thân hôm nay vừa vận trông khỏe hơn một chút." Thần thái, động tác, không cái nào không biểu lộ đến sự lo lắng của nàng, nhượng người ta có muốn xoi mói cũng không tìm ra một tia sai lầm.

Mạc thị thấy lão phu nhân nhìn phía Nguyệt Dao, mà lúc này Nguyệt Dao cũng đang nhìn mình, trong mắt lại lộ ra thần sắc phức tạp khó phân biệt. Mạc thị tâm chợt động, lập tức ôn nhu nói: "Nguyệt Dao, ngươi làm sao vậy?" đương tốt lành, thế nào lại nhìn nàng như vậy.

Nguyệt Dao lúc này mới hồi thần trở lại, vội vàng cúi đầu điều chỉnh tâm tình. Nàng không dám trực tiếp nhìn thẳng vào Mạc thị, nàng sợ bản thân mình sẽ mang theo ánh mắt cừu hận nhìn về phía bà ta. Nhưng nay cái này tuổi, cừu hận là từ đâu tới. Trong mắt có cừu hận, như thế tất sẽ khiến bọn họ hoài nghi, rước lấy nhiều phiền toái không cần thiết. Nàng trước đây cũng đã tận mắt chứng kiến người ta đem một người hồ ngôn loạn ngữ sinh sôi thiêu chết ngay trước mặt.

Mạc thị thấy Nguyệt Dao hôm nay khác thường, hết sức hồ nghi. Thế nhưng Nguyệt Dao lại đang ngồi bên người lão phu nhân, nàng cũng không tiện hỏi nhiều.

Lão phu nhân cũng đem biểu hiện vừa rồi của Nguyệt Dao nhất nhất nhìn ở trong mắt, tâm cũng nổi lên nghi hoặc, nét mặt lại vẫn không hiện: "qua mấy ngày sẽ tới ma ma giáo đường, ngươi mau chóng đem sản thu thập ra. Chuyện này quan hệ Liên gia tiểu thư, phải để ở trong lòng." Nếu là tiểu thư giáo đường không thỏa đáng, này sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Liên gia.

"Nguyệt Doanh năm nay cũng đã mười hai tuổi, không thể làm chậm trễ."

Nguyệt Dao thấy Mạc thị ngoan ngoãn vâng lời đáp ứng, nhìn không được lại nhìn về phía tổ mẫu. Liên Nguyệt Băng trước đây vẫn nói tổ mẫu làm sao trách móc nặng nề Mạc thị, còn nói tổ mẫu giúp đỡ Trần di nương cùng Mạc thị phân phòng chống lại, không phân biệt đích thứ. Mãi cho đến khi tổ phụ qua đời, sự vụ trong phủ đều bị tổ mẫu vững vàng nắm trong lòng bàn tay. Cũng bởi vì như thế, Trần di nương không ít lần cấp Mạc thị ngọt ngat. Bất quá tổ mẫu vừa qua đời, vừa đây ba năm hiểu sau, Trần di nương mang thai, kết cục cuối cùng cũng rơi thai mà chết.

Nguyệt Dao trước đây nghe Liên Nguyệt Băng nói, nghĩ tổ mẫu làm việc cũng hết sức quá phận. Cát nhắc một thiệp thất chèn ép chính thể đáng về bề vạ, không có đích thứ chi phân. Hiện tại xem ra, sợ rằng không phải như thế nhất hồi sự.

Mạc thị nhìn Nguyệt Dao trạng thái bất hảo, sắc mặt hòa ái hỏi: "Nguyệt Dao, ngươi làm sao vậy? Có phải hay không thân thể lại khó chịu."

Cái này lại tự, lão phu nhân nghe được mi tâm chợt nhíu lại.

Nguyệt Dao cung kính nói rằng: "Tạ bá mẫu quan tâm, thân thể ta đã khá hơn nhiều..."

Mạc thị tiến lên muốn nắm hai tay của Nguyệt Dao, biểu thị vô cùng thân thiết. Thế nhưng Nguyệt Dao phản xạ tự nhiên, lui về phía sau hai bước, không chỉ có như vậy, đáy lòng hoảng hốt cùng sợ hãi thoáng chốc bày ra. Bộ dáng này rơi vào trong mắt người khác, Mạc thị kia phảng phất tựa như hồng thủy mãnh thú.

Nguyệt Dao cũng biết loại tình huống này hết sức không xong, thế nhưng đây là phản ứng nội tâm chân thật nhất của nàng. Ở trong cảm nhận của nàng, Mạc thị chính là xà hạt, so với xà hạt còn độc hơn. Dù cho có lý trí hơn nữa, nàng cũng khắc chế không nổi sợ hãi trong thâm tâm.

Lão phu nhân trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ. Mạc thị, nàng ta rốt cuộc đối Nguyệt Dao làm cái gì khiến Nguyệt Dao sợ hãi nàng ta như vậy? Lão phu nhân bởi nguyên do niên kỷ đã lớn, thân thể của chính mình bà cũng rõ ràng, bởi vậy đối với việc nội viện luôn nhắm mắt mở một mắt. Nhưng hôm nay xem ra nội viện còn rất nhiều sự tình nàng không biết rồi. Khụ, thế nào mọi chuyện tổng lại khiến cho người ta không yên lòng.

Mạc thị thấy hai tay rơi vào khoảng không, lấy làm lạ, Nguyệt Dao dĩ vãng đối với mình tuy rằng không phải coi như thân mẫu, nhưng có Cổ ma ma giúp đỡ nói nhiều lời hữu ích, Nguyệt Dao đối với nàng cũng hết sức thân mật. Hôm nay nhưng lại như là thử làm bất hòa. Bất quá cũng chỉ trong nháy mắt, Mạc thị thu liễm tâm tình tốt lắm, cười nói: "Ngươi hài tử này làm sao vậy? thế nào lại cùng bá mẫu xa lạ như vậy."

Nguyệt Dao ở trong chớp nhoáng này cũng khôi phục lãnh tĩnh, nàng không muốn bị người hoài nghi trúng tà. Khả mới vừa biểu hiện đã đủ khiến người ta nghi ngờ, vạn vạn không thể lại xảy ra vấn đề. Bằng không khó tránh khỏi sẽ làm người khác hoài nghi. Thế nhưng muốn cho nàng giả dạng làm cùng Mạc thị vô cùng thân thiết, nàng làm không được, thế nên nàng liền cứng ngắc đứng ở nơi đó.

Lão phu nhân thấy thái độ của Nguyệt Dao, tâm tư vừa chuyển, quay sang bảo Mạc thị: "Ngươi đi xuống đi!" Nàng phải hảo hảo hỏi một chút, đứa bé này đột nhiên trở nên như vậy là có chuyện gì?

Mạc thị nghe xong lời lão phu nhân, trong lòng nhất thời vạn phần khó chịu. Mặc dù nàng có lòng muốn hỏi Nguyệt Dao rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thế nhưng lão phu nhân ở phía trên, nàng lại có nhiều nghi vấn hơn nữa cũng không có câu trả lời. Ở hậu viện, lời của lão phu nhân ai cũng không dám ngỗ nghịch, lập tức chỉ có thể dẫn nha hoàn rời đi.

Lão phu nhân kỳ quái hỏi Nguyệt Dao: "Tam nha đầu, con vừa rồi làm sao vậy?" Hài tử này vừa mới lúc này là chuyện gì xảy ra, như thế nào lại bị Mạc thị dọa.

Nguyệt Dao lập tức cúi đầu không hé răng. Có đôi khi, một lời nói dối cần mười lời nói dối khác đi bù đắp, mà nàng chịu dạy bảo cũng không chuẩn nàng nói dối. Chớ đừng nói chi đối với tổ mẫu thương yêu nàng nói lời dối trá, Nguyệt Dao làm không được.

Lão phu nhân nhìn Nguyệt Dao cái dạng này, ngược lại hơi thở dài. Nàng tính nết Nguyệt Dao nói với nàng, cũng không cần đứa bé này đem tất cả mọi việc đều dần xuống đáy lòng.

Nguyệt Dao lại cùng lão phu nhân nói hai câu: "Tổ mẫu, ta phải trở lại sao chép kinh thư rồi." nàng không muốn ở lại đối mặt với nghi hoặc của lão phu nhân.

Lão phu nhân chờ Nguyệt Dao đi rồi, phân phó nhân đạo: "Hài tử này đối lão đại tức phụ thái độ rất quái dị. Đi hỏi người của Lan Khê viện một chút, hài tử này đã nhiều ngày kinh độ phải chuyện gì?"

Nguyệt Dao đi ra cửa, mưa cũng đã ngừng. Sau cơn mưa mùa hè, không khí trong lành lại mát mẻ, nhưng người ta toàn thân thư sướng.

Nguyệt Dao trở lại Lan Khê viện sau lại lâm vào trong ngây ngô suy ngẫm.

Mộ Thu cùng Hoa Lôi cũng không dám quấy rối nàng, phân phó tới buổi trưa tiểu thư phải dùng thiện. Nguyệt Dao trước kia dùng cơm chính là đặc biệt làm riêng, nàng ở Giang Nam ngây ngô đã thành thói quen, ăn uống tí mĩ còn quen nếp ở Giang Nam, không quen ăn các món ăn kinh thành. Vì nguyên nhân này lão phu nhân cố ý phân phó phải phá lệ chiếu cố sinh hoạt ẩm thực thường ngày của nàng.

Nguyệt Dao bây giờ cũng không muốn làm tiếp loại chuyện không có lợi ích thực tế mà chỉ hạ xuống danh tiếng bất hảo này: "Buổi trưa ngộ thiện cũng đừng làm khác. Mọi người ăn cái gì ta cũng theo ăn cái ấy." Nàng bây giờ cũng không có mảnh mai như thế nữa rồi, nhiều năm như vậy, đổi khẩu vị kinh thành cũng tạo thành thói quen, đã không còn vấn đề.

Mộ Thu cùng Hoa Lôi liếc mắt nhìn nhau: "Tiểu thư, vậy làm sao được. Người chính là ăn không quen đâu?" Không có khả năng tiểu thư sẽ không ăn cơm chứ!

Nguyệt Dao sắc mặt lạnh nhạt nói: "Tổng sẽ thành thói quen." Một ngày hai ngày thì được, nhưng cũng không thể vẫn luôn như thế!

Mộ Thu được ánh mắt của Hoa Lôi, ra ngoài khiến Tế Quyên đi trừ phòng nói một tiếng. Hoa Lôi nhìn tiểu thư, trong lòng cũng nổi lên nghi hoặc.

Nguyệt Dao không quản mọi người nghi hoặc, tự mình đi qua tiểu phát đường sao chép kinh thư. Thay đổi cũng phải từ từ, từng điểm từng điểm một. Chỉ cần chuyên gia hướng không sai, là không có việc gì.

Nguyệt Dao sao chép kinh thư thời điểm, ai cũng đều không thể vào. Ngay cả nha hoàn mài mực đều không cần, hết thầy chính là Nguyệt Dao thân lực thân vi.

Thời điểm dùng thiện, Cổ ma ma ưu tâm trùng trùng nói: "Tiểu thư, đại phu nhân như thế nào cũng là bá mẫu của ngài, lại là đương gia phu nhân, tiểu thư ngày hôm nay thế nào, làm sao có thể đổi..."

Nguyệt Dao sắc mặt phi thường lạnh nhạt: "Ta làm việc tự có chừng mực, không cần người tới chỉ bảo." Nguyệt Dao lúc nói lời này không có phần nộ, không có chán ghét, chỉ có bình tĩnh. Thế nhưng phần này bình tĩnh, lại mang ý nghĩa xa lạ, lạnh nhạt. Lạnh nhạt so với chán ghét cùng phần nộ càng đáng sợ hơn.

Cổ ma ma sắc mặt đại biến, tiểu thư thế nào lại ném thế diện của nàng như vậy. Nếu nói là đêm qua chính là mộng yểm, thế nhưng bây giờ dưới tình huống thần trí đều thanh tỉnh lại rắn dạ nàng. Vài cái nha hoàn bên cạnh đều cúi đầu, Cổ ma ma còn muốn nói thêm, Nguyệt Dao cũng đã đứng dậy trở về phòng.

Trở lại phòng, nhìn trong phòng gì đó, Nguyệt Dao xem phó tranh thủy mặc treo trên tường, tâm tư không biết vì cái gì, thoáng cái bay trở lại đời trước. Đời trước ngay cả Văn tiên sinh đều nói nàng có thiên phú hội họa. Nàng đem tất cả tâm tư đều đặt ở tại thư pháp họa kỹ, toàn bộ thời gian nhàn rỗi cũng đều đặt tất cả trên lục nghệ; nữ nhi gia nữ hồng, trừ nghệ, quản gia các loại với nàng đều là con số không.

Mạc thị lại cố ý khiến cho người ta dẫn dắt nàng coi tiền bạc vì cặn bã, tự nhiên nàng cũng sẽ không tốn nhiều tâm tư ở các phương diện này. Cho nên nàng ở nữ hồng trừ nghệ chính là rồi tinh rồi mù. Đến nỗi nàng sau này tiến nhập am ni cô, y phục cũng đều không thể tự may. Sau vẫn là theo chân người trong am khổ tâm học mấy năm, tay nghề mới có chút có hình có dạng.

Có đời trước đều đã kinh lịch qua, Nguyệt Dao rất rõ ràng cầm kỳ thư họa thì từ ca phú mấy thứ này, chính là vật vô dụng. Cầm kỳ thư họa thì từ ca phú, đều là không thể sống, sống chính là củi gạo dầu muối tương dấm. Nữ nhi gia muốn học chính là nữ hồng, trừ nghệ, quản gia bán lĩnh. Đây mới là chỗ đứng căn bản để tồn tại.

Đời trước nàng dùng những thứ này đối lấy được danh tiếng tài nữ. Thế nhưng thanh danh tài nữ ngoại trừ mang đến cho nàng ganh ghét, đố kỵ hận của người khác, một chút tác dụng thực tế cũng không có. Đời này nàng cũng không muốn ăn thua thiệt của đời trước, nữ tử nên học những gì, nàng sẽ hảo mà học.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút lại tự mình chuyển xuống phía dưới, họa kỹ cùng thư pháp là không thể bỏ, nói không chừng sau này vẫn có lúc trông chờ vào hai môn tài nghệ này mà sinh hoạt.

Mộ Thu cùng Hoa Lôi thấy tiểu thư nhà mình một hồi gật đầu một hồi lại lắc đầu, liếc mắt nhìn nhau, đều không lên tiếng. Tiểu thư nguyên ý tưởng sự tổng vẫn hơn mỗi ngày đều liên tục mạnh mẽ sao chép kinh thư. Mỗi lần nhìn tiểu thư không muốn sống liều mạng sao chép kinh thư không ngừng nghỉ, bọn họ tâm đều là kinh hãi đảm chiến.

Hai người đang suy nghĩ.

Nguyệt Dao đã từ trong trầm tư phục hồi tinh thần, nhớ tới chuyện vừa rồi nhìn hai cái nha hoàn: "Là ai đem chuyện vừa rồi nói cho Cổ mụ mụ?" Nếu không phải hai cái này nha hoàn nói, Cổ ma ma không có khả năng nhận được tin tức nhanh như vậy. Kỳ thực Nguyệt Dao đoán được tất nhiên chính là Mộ Thu nói, Hoa Lôi chắc là sẽ không nghe theo Cổ mụ mụ phân phó.

Mộ Thu đứng ra: "Tiểu thư, Cổ ma ma hỏi nô tỳ, là nô tỳ nói."

Nguyệt Dao lướt nhìn Mộ Thu một cái: "Sau này, không có sự đồng ý của ta người nào hỏi người cũng đều không được trả lời." Mộ Thu chính là tâm tư thành thực, nếu là nàng có phân phó, hội sẽ làm theo đến cùng. Nàng bây giờ mở miệng nhưng Mộ Thu không nói, Mộ Thu chắc chắn sẽ không nói.

Mộ Thu sùng sốt, bị Hoa Lôi bấm một cái sau nói: "Là, tiểu thư."

Đi ra ngoài, Mộ Thu hỏi Hoa Lôi: "Tiểu thư nói vậy là thế nào?" Tiểu thư lời này rõ ràng chính là nhắm vào cổ mụ mụ. Tiểu thư đột nhiên thế nào lại chán ghét cổ ma ma như vậy.

Hoa Lôi lắc đầu: "Tiểu thư nói như thế nào, người liền làm như thế đó là được rồi."

Hoa Lôi hết sức bất đắc dĩ, Mộ Thu này chính là quá thành thật. Nhưng thành thật quá ..., kỳ thực chính là ngốc nghếch.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 8: Tỷ Muội

Lão phu nhân được nha hoàn thiếp thân đỡ lên, nhìn bồn hoa lan được trưng bày trong phòng. Tiểu nhi tử của bà thích nhất là hoa lan, đặc biệt là loài lan Quân Tử.

Lão phu nhân đương sa vào trong hồi ức, Trịnh ma ma bước vào nói: "Lão phu nhân, đêm qua tam tiểu thư gặp ác mộng. Là bị bóng đè. Cổ ma ma nói, tam tiểu thư bị mộng yểm sau, cũng không phản ứng năng."

Lão phu nhân liền phát một trận tính tình: "Thế nào lại không thỉnh đại phu?" Mạc thị đây là quản gia cái kiểu gì. Hải tử ngã bệnh, bị mộng yểm, nàng ta cũng không biết cho người đi thỉnh một đại phu nhìn một cái.

Trịnh ma ma vội vã nói: "Lão phu nhân, Mộ Thu đáp lời có nói tam tiểu thư từ tính lại sau thường thích ngăn người. Ngoại trừ ngăn người những cái khác ngược lại đều bình thường." Điều chỉ ở trong sân ngày người cả ngày, nếu là có điểm không thích hợp, các nàng cũng đã phát hiện.

Lão phu nhân nghe được hai chữ mộng yểm, vẫn luôn cảm thấy không thích hợp: "Hải tử này trước đây mà nói cùng Mạc thị không phải hết sức thân thiết, nhưng cũng không đến mức biểu lộ kinh hãi trên người như vậy. Hơn nữa, ngày hôm nay khí sắc nha đầu này cũng khá hơn nhiều." Nếu nói đã nhiều ngày mọi sự vẫn như thường, nói cách khác không có sự tình gì nhiều, thế nhưng lão phu nhân luôn cảm thấy có chút vi hòa, khó hiểu.

Trịnh ma ma trầm ngâm trong chốc lát lại nói: "Lão phu nhân, tam tiểu thư khí sắc hảo, chứng minh đã phóng rộng lòng. Đây là chuyện tốt, Lão phu nhân, người hẳn là nên vui vẻ mới đúng."

Lão phu nhân tựa ở trước đàn tơ gổ đầu: "Nếu là Tam nha đầu có thể giải khai mấu chốt, ta cũng không lo lắng. Người khác đều nói lão thái bà ta đã một bó tuổi lớn như vậy vẫn còn muốn nắm lấy quyền phủ đệ mãi không tha. Các nàng cho là ta có bao nhiêu yêu quyền chứ. Nếu có thể trải qua vài ngày yên ổn, ta hà tất phải thao lao như vậy."

Trịnh ma ma lại nói vài lời an ủi, ngược lại nói: "Lão phu nhân, ta nghĩ tam tiểu thư nói đúng. Hôm nay là ngày tháng tám, khí trời cũng bắt đầu dần dần mát mẻ. Khi trời tốt lão phu nhân nên ra bên ngoài đi dạo một chút, như vậy tốt hơn tổng ở trong phòng buồn bức."

Lão phu nhân không có đồng ý nhận lời, nhưng cũng không phản đối.

Chính phòng bên trong, bà tử ban đầu ngồi ở trên hành lang hóng gió giữ cửa, nhìn đoàn người xa xa tới đây, liền lập tức đứng lên, cung kính cúi đầu một bên.

Đại phu nhân nhìn cũng không nhìn bà tử, trực tiếp trở lại viện của mình, ngồi xuống ăn một chén ướp lạnh ô mai, quay sang tâm phúc bên người Lưu ma ma nói rằng: "Người nói tam tiểu thư là có chuyện gì? Ta xem thế nào cũng cảm thấy hết sức cổ quái."

Lưu ma ma gật đầu: "Tam tiểu thư quả thực có điểm kỳ lạ. Có thể trước đó vài ngày bệnh vẫn còn chưa tốt, thấy lão phu nhân sau lại cùng phu nhân xa lạ rồi. Không hề là lão phu nhân đối tam tiểu thư nói gì đó." Ngoại trừ giải thích này, bà thật sự là thật không biết tam tiểu thư tại sao lại có biến hóa lớn như vậy.

Mạc thị lắc đầu: "Sẽ không như vậy. Lão phu nhân tuy rằng không thích ta, nhưng tuyệt đối sẽ không ở trước mặt vẫn bói nói ta có điều không phải. Chắc là có chuyện gì khác. Người cho người đi tìm hỏi một chút." Nha đầu này mỗi ngày đều muốn sao chép kinh thư, đối với sự vụ một chút đều không quan tâm.

Mạc thị đột nhiên nghĩ tới ánh mắt Tam nha đầu nhìn nàng, có cừu thị thậm chí là phần hận. Tuy rằng chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng nàng quả thực

bất được. Nghĩ tới đây, Mạc thị rung mình "Cho người đi hỏi Cô ma ma một chút. Tam tiểu thư rốt cuộc có chuyện gì không ổn?" Nha đầu kia vốn đang êm đẹp sao lại đổi nạng sinh lòng oán hận. Lẽ nào nó đã biết cái gì.

Nguyệt Dao dùng qua ngõ thiện, lại đi tiểu phật đường sao hiểu kinh. Hiện tại nạng cũng cần sao chép kinh thư hồi phục tâm tình.

Nguyệt Dao ở sao chép hoàn kinh thư, lau sạch tay đi ra tiểu phật đường. Thấy Hoa Lôi dáng vẻ có chút do dự, không khỏi hỏi: "Có chuyện gì thì nói thẳng." Xem ra trước kia nạng không chú ý quản sự, cũng không có đem lời Hoa Lôi nói để ở trong lòng, bằng không Hoa Lôi cũng không có cái bộ dáng này.

Hoa Lôi cẩn thận nói rằng: "Ban nãy nô tỳ mới nghe tiểu nha hoàn nói, nạng nhìn thấy Cô ma ma cùng Hoa ma ma thị tì của đại phu nhân nói chuyện. Buổi sáng tiểu thư vừa cấp đại phu nhân sắc mặt, buổi chiều Hoa ma ma liền tìm Cô ma ma, nô tỳ lo lắng. . ."

Nguyệt Dao tâm gật đầu, nếu Mộ Thu chính là đầu óc thành thật thì Hoa Lôi lại là một người cơ trí. Nguyệt Dao suy nghĩ lời Hoa Lôi vừa nói, tâm liền lãnh. Nguyên lai Cô ma ma lúc này cũng đã cùng người của Mạc thị thông đồng: "Chuyện này đã có bao lâu?"

Hoa Lôi thấy tiểu thư cũng không không trách nạng quá phận, cẩn trọng nói rằng: "Vừa trở về không bao lâu, Cô ma ma liền cùng Hoa ma ma liền gặp mặt." Hoa Lôi trước đây cũng đã đề cập qua, thế nhưng tiểu thư lại không thêm để ý chút nào, tiểu thư lúc này dường như đã nghe lọt được.

Nguyệt Dao rất là thoải mái. Nha đầu này, đúng là một rất có mắt nhìn. Đồi trước nạng cũng nhắc nhở nạng mấy lần, đáng tiếc nạng khi đó quá đơn thuần, chỉ nghĩ Hoa Lôi thực không nên đối trường bối nói bậy, như vậy rất dễ gây hiềm nghi xích mích, vì thế khiến trách Hoa Lôi nhiều lần. Không nghĩ tới Hoa Lôi sớm như vậy lại nhìn ra đầu mối: "Việc này ta biết. Tạm thời bất động. Cho người nhìn chăm chăm là tốt rồi." Cô ma ma không khác gì nhũ nương của nạng, cũng chưa từng có lỗi phải gì quá lớn không thể phát mại ra ngoài. Bằng không sẽ gây trở ngại lớn đến danh tiếng của nạng.

Hoa Lôi ngạc nhiên nhìn Nguyệt Dao. Lúc trước nạng ngoài sáng trong tối nhắc nhở qua không biết bao nhiêu lần, thế nhưng tiểu thư lại lúc nào cũng không tin còn trách mắng nạng. Thực không nghĩ tới bây giờ, tiểu thư rốt cuộc đã suy nghĩ lại rồi.

Dùng qua bữa tối, Nguyệt Dao tiếp tục sao chép kinh thư. Nếu nạng muốn không bị người hoài nghi, trước kia làm như thế nào bây giờ cũng phải làm như vậy, thay đổi cần thay đổi từ từ một cách vô tri vô giác, từng bước từng bước đến.

Lúc Nguyệt Dao trở ra lần nữa, đã khuya lắm rồi. Nguyệt Dao quay sang Hoa Lôi nói: "Ta nghĩ đi dạo một chút." Nói xong, Nguyệt Dao liền chậm rãi đi tới hoa viên trong viện.

Đêm mát như nước, minh nguyệt treo cao trên không trung, phiến mây chung quanh tựa như lụa mỏng, vờn quanh như ẩn như hiện, ánh trăng sáng tỏ như sóng nước chậm rãi lưu động ở trong sân,

Lan Khê viện là một sân độc lập trong Liên phủ, cũng vì Lan Khê viện năm ấy là do thái gia Liên Thừa cho người tu kiến mà ra, dùng để sống lúc tuổi già, đây cũng là nguyên do vị trí viện tử này tương đối vắng vẻ, ý muốn chính là an tĩnh.

Sân chia làm tiền viện hậu viện, tiền viện chính là ba gian chính phòng nhập lại với sương phòng, hợp với nhĩ phòng mà ra. Hậu viện là ba gian chính phòng nhập lại với hai gian mái hiên. Cái gọi là mái hiên đó là ba gian nhà giữa kéo dài ra hai cái tiểu nhĩ đóa phòng ở, do hai cái cửu tích điện chữ T (T) tương giao, sắp nhập mà thành. Mái hiên đông ẩm hạ mát, thích hợp cho khuê trung nữ tử ở, Nguyệt Dao hôm nay chính ở tại hậu viện mái hiên lý.

Nguyệt Dao nhìn cái nhà này, lầm bầm nói: "Mười lăm năm." Mười lăm tuổi bị bán đi, đến ba mươi tuổi mới trở lại. Mười lăm năm mười năm mất trí nhớ không tính, năm năm kia tựa như vào địa ngục. Hôm nay nạng đã trở về, trở lại nơi vốn chỉ có thể ở trong mộng xuất hiện.

Nguyệt Dao lặng lẽ đứng ở dưới trăng mà rơi lệ. Vì chính nạng như vào địa ngục năm năm mà rơi lệ.

Hoa Lôi cho rằng Nguyệt Dao lại tưởng lão gia cùng phu nhân, vội vàng trấn an nói: "Tiểu thư, đừng thương tâm. Lão gia cùng phu nhân nhìn thấy người vẫn như vậy, nhất định sẽ phi thường khổ sở. Tiểu thư, nghìn vạn lần phải bảo trọng thân thể."

Nguyệt Dao lau nước mắt.

Hoa Lôi thấy Nguyệt Dao tâm tình bình phục sau, nhỏ giọng nói rằng: "Tiểu thư, nô tỳ có câu này không biết có nên nói hay không."

Nguyệt Dao ngẩng đầu, vẻ mặt đạm nhiên: "Về sau có chuyện muốn nói liền nói, không cần ấp a ấp úng. Có nghe hay không, là ở ta."

Hoa Lôi lúc này mới lên tiếng: "Tiểu thư, nô tỳ quá phận. Tiểu thư ở tại Lan Khê viện, luôn nhìn vật nhớ người, chuyện này đối với tiểu thư bất hảo. Tiểu thư tâm tình không tốt đi thăm lão phu nhân, cũng lại chọc cho lão phu nhân sầu não, làm thân thể lão phu nhân càng không tốt, đối thanh danh của tiểu thư cũng gây trở ngại." Hoa Lôi chỉ thiếu chút nữa là nói tốt nhất không nên ở tại Lan Khê viện này nữa mà thôi.

Nguyệt Dao có chút kinh ngạc, Hoa Lôi quả nhiên thông minh lanh lợi. Vậy mà đã nghĩ tới sự việc này, Mạc thị tính toán không thể không nói lòng dạ ác độc. Quả thực như lời Hoa Lôi nói, bà ta để cho nạng đến Lan Khê viện, thấy vật nhớ người, nạng thời thời khắc khắc đều nhớ tới cha mẹ đã mất. Mang theo bi thương đi thăm tổ mẫu, cũng sẽ làm cho phát tổ mẫu đau lòng thương tâm. Tổ mẫu thân thể vốn cũng không tốt, lại ngày đêm ưu sầu bi thương thân thể làm sao có thể hảo. Tổ mẫu vừa không có, người duy nhất có thể áp chế Mạc thị liền không còn nữa. Đến lúc đó, Liên gia còn không phải là thiên hạ của Mạc thị sao. Mạc thị tâm tư ẩn tàng cũng thực sâu.

Một người tâm tư thâm trầm như vậy, thực sự là khó đối phó nha!

Ngày thứ hai, Nguyệt Dao sớm đã thức dậy. Dựa theo thường lệ đi thượng phòng cấp lão phu nhân thỉnh an. Đồi trước nàng chính là trâm mê trong sao chép kinh thư, đồi này lại từ nơi này bắt đầu cái biến.

Nguyệt Dao vừa đến thượng phòng, liền gặp được mấy người Đường tử muội của nàng. Đại cô nương Liên Nguyệt Doanh, Nhị cô nương Liên Nguyệt Băng, Tứ cô nương Liên Nguyệt Hoàn.

Liên Nguyệt Doanh mặc áo cánh màu thủy lam đơn giản nhũn nhu y, phối với váy bạch điệp màu lam nền trắng. Liên Nguyệt Doanh hôm nay mới mười hai tuổi, Nguyệt Doanh hoàn toàn kế thừa mẹ đẻ nàng Trần di nương, xinh đẹp, rực rỡ tựa hoa xuân, kiều như thu nguyệt, tư thái cũng nha lan huệ, đỉnh bạt mà thon dài, khinh khinh trong gió.

Trần di nương trước kia là thiếp thân nha hoàn của lão phu nhân, khi Mạc thị mang thai đầu tiên là nhi tử, lão phu nhân bắt đầu cho ngừng thiếp thất dùng thuốc tránh thai. Trần di nương vận khí tốt, dùng thuốc năm thứ hai liền sinh đại cô nương Nguyệt Doanh, năm thứ tư sinh Liên Đình Triều. Sau này tổ mẫu vừa mất, Trần di nương mang thai cuối cùng sảy thai mà chết.

Nguyệt Dao nhớ rõ hôn sự của đại đường tử là tổ mẫu khi còn sống quyết định. Sau đối phương không đợi thành thân đã chết lại yêu cầu đại đường tử gả qua, vì nhi tử thủ tiết cả đời. Đại bá phụ cùng Mạc thị vì thanh danh Liên gia liền để đại đường tử gả đi. Nguyệt Dao gả qua đó lại trông đèn thờ mà sống. Gả đi sau cũng chưa từng trở lại một lần. Còn Liên Đình Triều chưa trưởng thành đã ngoài ý muốn mà chết.

Nhị tiểu thư Liên Nguyệt Băng là Mạc thị sở sanh, cũng là đích nữ duy nhất của đại phòng. Liên Nguyệt Băng so với nàng lớn hơn một tuổi, năm nay chín tuổi. Lúc này mặc một thân y phục kim ti hải đường hồ trù trường áo, váy dài màu vàng nhạt, hể ra gương mặt trái xoan, hai hàng lông mày thon dài, phũ sắc trắng nõn thủy nộn, kế thừa Liên Đồng Phương và Mạc thị toàn bộ ưu điểm. Lớn lên ắt cũng là đại mỹ nhân.

Luận kiếp trước, Liên Nguyệt Băng đối với nàng không tính là tệ, nhưng là nói tốt cũng không phải. Nguyệt Dao nắm nắm tay tự nói với mình chuyện kiếp trước đã thành mây khói. Giữ lấy hiện tại mới là điều quan trọng nhất lúc này.

Liên Nguyệt Hoàn, nữ nhi thứ ba của đại phòng, đứng hàng thứ tư trong Liên gia. Năm nay cũng đã tám tuổi, so với Nguyệt Dao nhỏ hơn ba tháng. Mẹ đẻ là Tô di nương, Tô di nương chính là thiếp thân nha hoàn của Mạc thị. Tô di nương đáng ghét vô cùng xinh đẹp, bằng không cũng sẽ không được Mạc thị chọn trúng đưa cho Liên đại lão gia. Liên Nguyệt Hoàn cũng kế thừa Tô thị tướng mạo.

Nguyệt Hoàn hôm nay mặc một thân xanh biếc sam tử, lời nói nhỏ nhẹ có chừng mực, người khác nhìn vào trông đáng vẻ có chút khiếp nhược. Chính là một Liên Nguyệt Hoàn như vậy đời trước lại được gả đến Giang Nam đệ nhất thương hộ Tiền gia. Chỉ bất quá Liên Nguyệt Hoàn gả qua là chính thê, đương gia nãi nãi. Mà nàng là bị bán cho thương hộ làm thiếp. Có người bảo Liên Nguyệt Hoàn ở Tiền gia ngày quá cực kỳ tư nhuận. Cho nên nói, mất thấy không nhất định chính là thực sự. Khiếp nhược, chỉ là vẻ bề ngoài của Liên Nguyệt Hoàn.

Nguyệt Dao nhớ tới dĩ vãng đột nhiên cảm thấy buồn cười. Cùng Hầu phủ đám hỏi nhiều nhất bị nói thành là trèo cao quyền quý. Nhưng đường đường là một thê gia thư hương môn đệ, vậy mà lại cùng thương hộ kết tình thông gia. Cùng thương hộ kết quan hệ thông gia, cũng không biết làm bao nhiêu người sinh sôi té ngựa.

Nguyệt Dao nghĩ đến Liên gia quan hệ thông gia, đột nhiên sáng tỏ thông suốt. Thì ra là dù không có nàng, Liên gia cũng chống đỡ không được bao nhiêu nữa rồi. Liên gia đã mất đi cốt khí của một thư hương môn đệ, căn cơ sớm đã phá hủy, suy bại là chuyện sớm muộn mà thôi. Nguyệt Dao nghĩ như vậy, đáy lòng hồ thẹn cũng đã biến mất.

Nguyệt Dao nhìn này ba nữ nhân, ba loại số phận tất cả đều do một tay Mạc thị thao túng. Nếu nàng không muốn lại bị Mạc thị tính toán, nàng chỉ có thể tìm kiếm ngoại lực, mà trợ lực này phải chần nhieh được Mạc thị. Chỉ có như vậy Mạc thị mới không thể lại tùy ý bài bố nàng, đừng nói chi là đem bán cho người làm thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Tử Tự

Nguyệt Dao nhìn ba cô nương trước mặt, nghĩ đến đại phòng con nối dòng thật nhiều, không chỉ có có ba vị tiểu thư, còn có hai con trai trưởng cùng ba người con thứ. Đại đường ca Liên Đình Lễ cùng nhị đường ca Liên Đình Nghi là con trai trưởng do Mạc thị sở sinh. Lưỡng nhân tuân tứ lịch sự, tài văn chương cũng thật tốt, được đại nho khen ngợi. Nàng nhớ kiếp trước cả hai người tiền đồ đều sáng lạn. Về phần ba người thứ xuất, một người chết non, một đưa đến chỉ thứ hai làm con thừa tự, chỉ có nhi tử do Tô di nương sanh Liên Đình Luân bình yên lớn lên.

Nguyệt Dao lẩm bẫm nói: "Nếu như ta cũng có huynh đệ dù chỉ một người thì cũng tốt biết bao." Đại phòng có đến năm nhi tử, mà chi thứ hai của phụ thân nàng đến một người cũng đều không có, cuối cùng cũng phải dựa vào đại phòng nhận con thừa tự. Nếu như nàng cũng có huynh đệ, này thật tốt biết bao nhiêu a!

Hoa Lô đứng bên cạnh Nguyệt Dao, vừa lúc Hoa Lô thỉnh lực cũng rất tốt, vài lời Nguyệt Dao lẩm bẫm nàng đều nghe rất rõ ràng, nghe xong sau nhần thần chột lóc lên hai cái.

Liên Nguyệt Băng thấy Nguyệt Dao bộ dạng ngơ ngác liền đi tới, kéo tay của Nguyệt Dao, cười duyên nói: "Nguyệt Dao, muội làm sao vậy?"

Nguyệt Dao đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bỗng chốc thấy gương mặt của Liên Nguyệt Băng, bị kinh sợ, liền dụng hết toàn lực đẩy nàng ta ra, Nguyệt Băng liền té ngã xuống đất.

Nguyệt Dao nghe được tiếng Nguyệt Băng thét chói tai, liền phục hồi tinh thần, biết bản thân cũng thực quá mức kích động rồi. Tâm tư vừa chuyển, lập tức ngã xuống đất ngất đi. Nếu nàng không ngất xỉu, nhất định là phải giải thích. Đến lúc đó nàng làm thế nào giải thích cho rõ ràng được.

Mọi người trong phòng đều thất kinh, Liên lão phu nhân cũng bị dọa. Trịnh ma ma vội vàng phân phó người đưa hai vị tiểu thư tới tháp mỹ nhân, sau đó bảo nha hoàn nhanh chóng đi thỉnh đại phu.

Đại phu đến chính là người Liên gia thường mời, Đường đại phu chẩn mạch xong nói: "Tam tiểu thư vừa rồi là bị kinh hách quá mức mới ngất đi. Lão phu nhân, ta xem tam tiểu thư suy nghĩ quá nặng, tinh thần không phấn chấn. Bây giờ lại bị kinh hãi, cần phải tĩnh dưỡng nhiều. Ta khai vài phương thuốc, phải cho tam tiểu thư tĩnh dưỡng thật tốt. Bằng không, sau này dễ để lại di chứng." Đại gia khuê tú nếu để lại hậu họa sau đều sẽ không tốt.

Liên gia vẫn luôn dùng Đường đại phu, lão đối với tình huống của Nguyệt Dao không ai so với lão rõ ràng hơn, bởi vậy lời lão nói rất có uy tín.

Liên lão phu nhân ngạc nhiên: "Kinh hách?" Hải tử này mới vừa tốt lên, thế nào Nguyệt Băng vừa đụng tới lại bị kinh sợ rồi.

Đại phu lắc đầu, lão nào biết đâu rằng lúc này tam tiểu thư gặp cái gì kinh hách. Lão chỉ biết là đều bị kinh sợ rồi mà thôi. Khai phương thuốc xong, lại qua phòng ngoài đi xem Nguyệt Băng. Chỉ là bàn tay bị trầy chút da, lầy chút được cao: "Mấy ngày nay không được chạm vào nước lạnh, phải xoa được cao đều, nếu không hội để lại sẹo." Đại gia khuê tú đều tiêm tiêm mười ngón tay, có một vết sẹo chính là việc không thể nào.

Nguyệt Băng vừa nghe đến đó, giận đến hung hăng rơi nước mắt.

Lão phu nhân cho người đưa tiền thưởng cho đại phu. Vừa quay đầu, liền trăm điều khó giải: "Đây rốt cuộc là làm sao kia chứ? Đường tốt lành bỗng dưng lại bị kinh hách?"

Trịnh ma ma lắc đầu, tỏ vẻ bản thân cũng không thể hiểu được. Tràng cảnh vừa rồi tất cả mọi người thấy rõ ràng minh bạch, Tam cô nương bị Nhị cô nương đụng một cái liền bị kinh sợ, này thật sự là không thể tưởng tượng được rồi.

Lão phu nhân kiến thức rộng rãi, dù có chút nghi ngờ, nhưng cũng sẽ không nghĩ đến tôn nữ của mình tự nghĩ mà ngất xỉu rồi. Đường nhiên, chủ yếu cũng là do Nguyệt Dao trên người có một chút không thích hợp, nhưng hành vi cử chỉ cũng không quá khác người, chỉ có chút hơi khác thường: "Cho người đi điều tra một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc đêm hôm đó Nguyệt Dao gặp phải ác mộng gì?" Từ ngày gặp ác mộng, đứa bé này hành vi có chút kỳ lạ.

Nguyệt Dao giả bộ bất tỉnh cũng là muốn tránh bị mọi người truy vấn. Lúc này đương nằm trên tháp mỹ nhân tự nhắc chính mình cần phải trấn định, thực trấn định. Thế nhưng nàng cũng rất rõ ràng, nàng còn cần nhiều thời gian để điều chỉnh, bằng không với cái bộ dáng này nhất định người khác sẽ cho là nàng bị tà ma nhập thể rồi.

Nguyệt Dao cảm giác mọi chuyện không sai biệt lắm mới mở mắt ra. Lão phu nhân thấy nàng tỉnh lại rồi cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, tình là tốt rồi, xem ra bà phải đem đứa bé này bồi bổ thật tốt rồi.

Nguyệt Dao nhìn Nguyệt Doanh cùng Nguyệt Hoàn ngồi bên giường, yếu ớt nói: "Đại tỷ tỷ, mới vừa rồi muội nghĩ đến cha nương, Nhị tỷ tỷ nàng vừa gọi một tiếng muội giật mình hoảng sợ nên mới đẩy ngã tỷ ấy. Xin đại tỷ tỷ nói với nhị tỷ tỷ một tiếng, muội thực sự không cố ý. Nếu không được vậy muội bây giờ liền đi cấp Nhị tỷ tỷ xin lỗi." Nói xong nàng làm bộ muốn đứng lên, liền bị Nguyệt Doanh ấn trở lại giường.

Nguyệt Doanh chỉ thoáng chốc liền tiếp nhận giải thích của nàng. Nguyệt Dao mỗi ngày đều tại phật đường sao chép kinh thư, tâm tư vạn phần đơn thuần, điều này phù hợp ai ai cũng rõ: "Tốt rồi, muội đừng suy nghĩ nhiều như vậy, nên dưỡng bệnh thật tốt. Ta sẽ cùng nhị muội nói rõ."

Nguyệt Dao yếu ớt gật đầu: "Cảm ơn đại tỷ cùng tứ muội đến xem ta." Dáng vẻ nàng yếu đuối, khiến cho người khác đến cả xem đều không đành lòng hướng chỉ là nói nặng.

Hàn huyền thêm vài câu, hai người cũng liền đi.

Nguyệt Dao nằm một hồi, liền cùng lão phu nhân nói nàng phải về Lan Khê viện, nàng ở chỗ này chỉ quấy rối lão phu nhân không được yên tĩnh. Lão phu nhân vốn dĩ không đáp ứng, thế nhưng Nguyệt Dao lại phi thường kiên quyết. Tính tình của nàng tất cả mọi người đều biết đến, nếu đã quyết định rõ ràng sau dù là mười đầu ngưu kéo đều kéo không được.

Lão phu nhân suy nghĩ một chút cuối cùng bất đắc dĩ phải đáp ứng nàng. Đứa bé này, tính tình quả thực giống hệt cha nàng nha, cũng đều cứng đầu như vậy.

Nguyệt Băng lúc này đương ngồi trong chính viện, đều sinh khí rồi: "Nương, người cũng không biết tam muội muội là thế nào đâu? Ta bắt quá cũng chỉ lôi kéo nàng, nàng liền đẩy ta, đem ta đẩy ngã đến tay cũng đã bị thương. Ta còn không có sinh khí nàng nàng ngược lại lại té xỉu." này vạn nhất để lại vết sẹo, còn không phải đem cả đời nàng phá hủy sao.

Mạc thị cũng tâm tư nan giải, không biết đã xảy ra chuyện gì. Thế nhưng trên miệng cũng tự nhiên trấn an nữ nhi: "Đừng nóng giận, chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Người làm tỷ tỷ, nên độ lượng một chút mới đúng, một lát lại đi xem tam nha đầu thế nào."

Nguyệt Băng chết sống không muốn đi, nói nhiều hơn nữa, nàng liền kêu tay bị đau. Mặc thị biết rõ là nàng đang giả bộ, nhưng cũng chỉ có thể theo làm theo ý muốn của nàng.

Trở lại Lan Khê viện, Nguyệt Dao nằm trên giường suy ngẫm. Nàng phải thừa dịp mấy ngày này, hảo hảo điều chỉnh tâm tình của mình, sau này vạn vạn không thể lại để xảy ra chuyện như vậy.

Nàng vẫn còn chưa kịp suy tính, Hoa Lôi nhỏ giọng thưa: "Tiểu thư, thứ cho nô tỳ lớn mật. Tuy rằng Đình Chính thiếu gia xuất thân không được tốt, nhưng suy cho cùng cũng là đệ đệ của tiểu thư, cùng tiểu thư là huyết mạch tương liên, tiểu thư thực không nên nói như vậy." Không cùng chi dù sao cũng là không cùng chi, làm sao có thể cùng huynh đệ mình so sánh với chứ!

Nguyệt Dao một chút có chút mơ hồ khó hiểu, cái gì Đình Chính thiếu gia? Cái gì thân huynh đệ của nàng? Nguyệt Dao thoáng chốc liền không phản ứng kịp. Đột nhiên, Liên Nguyệt Dao mở to mắt, được rồi, nàng còn có một cái đệ đệ, một thứ xuất đệ đệ. Chỉ là bởi vì đệ đệ mẹ đẻ mang thân thể thực sự rất tiện, cho nên bị người tận lực quên lãng, chuyện này cũng đã qua nhiều năm như vậy, nàng đều quên cả rồi.

Đệ đệ của nàng thân sinh mẫu là một quan nô có chút tư sắc, Đình Chính có thể sinh ra cũng đã là một việc âm kém dương sai. Lúc ấy phụ thân đi ra ngoài xã giao uống rượu say, có một nữ tử phục thị. Ban đầu nữ nhân phục thị đều bị cho uống thuốc tránh thai, không nghĩ tới nữ nhân đều đã uống thuốc lại vẫn hoài thai.

Phụ thân nhất định không muốn có đứa bé này. Hẳn thế nào cũng không chấp nhận trường tử của hần lại có mẹ đẻ là quan kỹ tiện thấp kém như vậy. Hần tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh. Vì vậy phải người cấp nữ nhân uống thuốc phá thai. Thế nhưng không biết vì sao, đã uống được phá thai, hải tử vẫn không có sẩy.

Mẫu thân nói đây là ý trời, lão thiên muốn cho đứa bé này đến trên đời này. Nếu là cố lòng muốn hủy đứa bé này sợ là sau này sẽ đối phụ thân huyết mạch có trở ngại. Đó là lí do mà mẫu thân thuyết phục phụ thân, để lại đứa bé này. Lưu lại cũng đã lưu lại, thế nhưng phụ thân không cho nữ nhân ấy vào cửa. Mẫu thân cũng biết chuyện là không thể truyền ra ngoài, điều này ắt sẽ gây ảnh hưởng xấu đến thanh danh của phụ thân. Vì vậy cho người an trí ở tại biệt viện.

Mất thấy phụ thân đều phải đến ngũ tuần, còn không có con nối dòng, mẫu thân cũng vì vậy mà hết sức lo lắng. Sau này bà âm thầm phái người đi thôn trang, trước nhìn hải tử vừa được sanh ra liền đưa đến thôn trang nuôi dưỡng. Gia nhân phái đi trở về nói hải tử này bộ dạng cùng phụ thân quả thực rất giống. Nếu phụ thân có con nối dòng, nhất định là mặc kệ hần ở thôn trang trên trường thành. Bất kể đứa bé này mệnh cứng rắn như thế nào lại có mẹ đẻ như vậy là không thể. Thế nhưng hiện tại hải tử cũng là nhi tử duy nhất của phụ thân, mẫu thân suy xét nhiều lần, cuối cùng để cho người đem hần trở về.

Phụ thân tuy rằng tâm vạn phần không muốn, nhưng đều đến đứng tuổi dưới gối lại không có một cái nhi tử, dù không muốn cũng phải tiếp thu. Sau đặt tên là Chính, tên đầy đủ Liên Đình Chính.

Mẫu thân vốn định đặt ở dưới danh nghĩa của mình, bất quá lại bị phụ thân cự tuyệt. Phụ thân trong lòng vẫn luôn muốn đích trường tử. Hơn nữa thấy hải tử này si ngốc ngờ ngác, thực vạn phần không thích. Cuối cùng mẫu thân đành đem Đình Chính ghi tạc dưới danh nghĩa một vị di nương đã mất. Vị di nương kia xuất thân từ gia đình thanh bạch, cũng là nữ nhi trong sạch, ghi tạc dưới danh nghĩa của nàng đối tiền đồ của hải tử này cũng đều tốt.

Mẫu thân thấy hần chọc cho phụ thân phiền chán như vậy cũng không lại nghĩ sẽ đưa hần đến trong viện mình nữa. Giao cho Vưu di nương nuôi dưỡng, lại cho người tâm tư cẩn trọng chú ý hầu hạ.

Cũng không nghĩ tới hải tử này vừa đến nhà không có bao lâu, mẫu thân lại được chẩn ra mang thai. Chuyện này đối toàn gia nàng mà nói, quả thực chính là đại hỷ sự.

Ở Giang Nam, bởi vì cha không thích, vì vậy Nguyệt Dao cũng chưa thấy qua thứ xuất đệ đệ này. Trở về sau không biết sao tổ mẫu cũng không muốn để ý đến Đình Chính, chỉ là bảo Mặc thị cho người chăm sóc. Mặc thị thu thập một viện tử cấp Vưu di nương, để cho nàng chiếu cố Đình Chính ca nhi.

Nguyệt Dao nhớ kỹ tổ mẫu mất được một tháng Đình Chính liền phát sốt, Vưu di nương cùng nha hoàn bà tử sơ sẩy không chút chú ý. Đợi đến khi phát hiện sau thỉnh đại phu tới đây cứu trị đã là không kịp thời gian.

Nàng biết được Đình Chính ca nhi mất đi sau trong nháy mắt cũng rất khó chịu, bất kể như thế nào Đình Chính ca nhi suy cho cùng cũng là nhi tử duy nhất của phụ thân. Thế nhưng nàng cùng Đình Chính ca nhi không hề chung đụng, cảm tình rất đậm bạc; nàng lại bị Mặc thị nuôi dưỡng thành người tính tình thanh cao ngạo mạn, hơn nữa Cổ ma ma mỗi ngày đều ở bên tai nàng nói Đình Chính ca nhi thân phận thấp hèn tiện, vậy nên nàng thương tâm đối hần cũng có hạn độ. Ngay lúc này, Mặc thị nói với nàng Đại bá phụ đã đồng ý tương lai đưa một nhi tử đặt dưới danh nghĩa của phụ thân làm con thừa tự, tuyệt sẽ không để cho phụ thân tuyệt đường hương hỏa.

Được Mặc thị hứa hẹn, nàng liền nửa điểm khổ sở cuối cùng cũng đã không còn. Bây giờ nghĩ lại, nàng cũng không biết cái đệ đệ này tương mạo trông như thế nào.

Nghĩ đến đây Liên Nguyệt Dao chỉ có thể cười khổ, nàng khi ấy thực sự là ngu xuẩn a, đệ đệ thân phận đâu có tiện, có ngu ngốc đi nữa, thì đó cũng là đệ đệ của nàng, cùng nàng huyết mạch tương liên, cũng là người duy nhất mà nàng có thể chân chính dựa vào. Cùng người giữa đường nhận là con thừa tự tới kia, vốn không có chút huyết thống nào đâu có thể như nhau được kia chứ.

Tay Nguyệt Dao vừa nắm chặt lại liền buông ra. Đời này nàng sẽ không thể lại như đời trước, đối với đệ đệ không quan tâm, khiến cho đệ đệ còn nhỏ như vậy mà đã chết. Nàng nhất định phải đem đệ đệ tới bên người tự mình dạy dỗ, chăm sóc. Cho dù sau này đệ đệ không thể trở thành đại tài được, thì

cũng có thể bảo đảm cho hần bình an trường thành kéo dài huyết mạch của phụ thân, chứ không phải nhận người của đại phòng làm con thừa tự, để cho bọn họ mình mục trương đảm chiếm đoạt tất cả gia tài của chi thứ hai.

Nếu Mạc thị thực sự không biết xấu hổ mặt dày muốn chiếm đoạt, lúc này chi thứ hai cũng có con nối dòng, chuyện nếu thực không thể cứu vãn được bà ta ngoan tâm không đếm xỉa gì mà gây xích mích, nàng liền dõn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Suy Tính

Phía ngoài tiếng ve sầu kêu lên liên tục, ngày tháng tám vốn dĩ oi bức, lại thêm ve tiếng kêu không ngừng, lại càng tăng thêm một cỗ phiền não cho người khác.

Nguyệt Dao lúc này đang tựa trên tháp mỹ nhân. Dường như không nghe thấy âm thanh ve kêu phía ngoài kia, chỉ lẳng lặng suy nghĩ chuyện của mình. Bên ngoài như thế nào đều chẳng mấy may quấy rối đến nàng.

Hoa Lôi thấy thần sắc nàng lúc này không tệ, nhẹ nhàng thưa: "Tiểu thư, nô tỳ có chuyện này không biết là nên nói hay không."

Nguyệt Dao hồi thần nghĩ Hoa Lôi đối với nàng luôn trung thành và tận tâm, có chuyện muốn nói hẳn là cũng vì muốn tốt cho nàng. Nguyệt Dao hướng phía nàng gật đầu: "Ngươi và Mộ Thu đều người mà ta tín nhiệm nhất, có chuyện gì ngươi cứ nói là được." Hoa Lôi cùng Mộ Thu quả thực đúng là người đáng giá để nàng tín nhiệm nhất. Hoa Lôi không nói đến, chỉ riêng Mộ Thu lúc ấy đương sống sờ sờ bị đánh đến chết, trước khi chết vẫn còn thay nàng kêu oan uổng.

Hoa Lôi lúc này mới lên tiếng: "Tiểu thư, Vu ma ma đã rời đi mấy ngày. Trong Lan Khê viện chúng ta lại thiếu đi một một quản sự ma ma. Mấy ngày nay bởi vì vội vàng cho nên không có nhắc đến việc này. Quá hai ngày nữa đại phu nhân nhất định sẽ đưa một quản sự ma ma sang đây. Tiểu thư, người xem có nên hay không nên cho Đặng ma ma về đây tới hầu hạ người, như vậy đối với tiểu thư mà nói cũng là thêm một trợ lực." Vu ma ma vốn là quản sự ma ma trong viện của Nguyệt Dao, bất quá bởi vì một vài chuyện mà ly khai viện tử. Đây cũng đã là sự tình đã xảy ra mấy ngày hôm trước.

Nguyệt Dao sừng sốt: "Đặng ma ma?" Nguyệt Dao nói xong mới hồi phục tinh thần nhớ lại.

Đặng ma ma vốn là thiếp thân nha hoàn trước kia của mẫu thân, là đi theo mẫu thân bởi gả tới đây, sau này trở thành tâm phúc của nương. Bất quá từ sau khi ở Giang Nam trở lại kinh thành, Đặng ma ma lại ngã bệnh. Đi lên thôn trang hồi môn của nương trước dưỡng bệnh. Sau này nàng muốn đưa Đặng ma ma trở về bên mình hầu hạ, Cổ ma ma lại nói Đặng ma ma bệnh còn không có tốt lên, chuyện này liền kéo dài mãi. Đến cuối cùng cũng chỉ nghe được tin tức Đặng ma ma bệnh nặng mà qua đời.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút liền lắc đầu: "Phải không. Trong viện của chúng ta không có quản sự ma ma chắc không phải là Đại bá mẫu sơ sẩy, hẳn là tổ mẫu tự cấp ta chọn người đưa đến đây." Mạc thị không phải người tới đây, nhất định là do tổ mẫu lên tiếng. Bằng không Mạc thị đã sớm an bài rồi cho người tiến vào. Kịp trước sau này đúng là đã tới một quản sự ma ma. Bất quá sự tình cũng đã cách quá lâu, cụ thể là như thế nào nàng cũng đã quên mất rồi.

Hoa Lôi thoáng thất vọng một giây, rất nhanh lại vui mừng rồi. Thắt thanh kêu: "Tiểu thư." Tiểu thư vậy mà liền nghĩ ra không có quản sự ma ma nguyên nhân là ở lão phu nhân.

Nguyệt Dao thấy Hoa Lôi thất vọng, cũng cười: "Bất quá Đặng ma ma vẫn có thể trở về tới." Thấy thần sắc khó hiểu của Hoa Lôi, nàng liền nói: "Ta dự định chờ thân thể lại tốt hơn liền đem Chính ca nhi nhận lấy đưa bên người dạy dỗ. Chính ca nhi tuy rằng xuất thân không tốt, nhưng suy cho cùng cũng là thân đệ đệ duy nhất của ta. Tương lai của chi thứ hai vẫn là phải dựa vào hần."

Hoa Lôi mừng như điên, chỉ còn kém hai tay hợp thành một mà thôi, lăm bầm lão thiên phù hộ, lão gia phu nhân trên trời hiển linh, giúp tiểu thư thoát cái đả tinh ngộ lại rồi, : "Tiểu thư, người nghĩ thông suốt rồi sao. Đầu thế nào thì Đình Chính thiếu gia và tiểu thư mới là thân tỷ đệ, sau này tiểu thư chân chính dựa vào cũng chỉ có Đình Chính thiếu gia!" Hoa Lôi lúc trước cũng rất tình tiểu thư chăm sóc quan tâm Đình Chính thiếu gia thêm một chút. Nếu như thực có thể đưa tới trong viện chăm sóc đó là hay nhất. Tiểu thư tự mình dạy dỗ chính thiếu gia, tỷ đệ tình phân cũng liền sâu hơn. Quan trọng hơn là, Đình Chính thiếu gia trưởng thành sau, liền chính là chỗ dựa của tiểu thư. Thế nhưng trước kia tiểu thư vẫn luôn cự tuyệt, sống chết cũng đều không nghe vào lời nàng nói, không chỉ vậy, lại luôn một lòng muốn sao hoàn hiếu kính. Hiểu quả thực là phải tần, nhưng kính thư là vật chết, người đang sống phải sống thật tốt đây mới là điều quan trọng nhất.

Nguyệt Dao cười đến cực kỳ khổ sở. Nàng còn không có nghĩ đến rõ ràng thông suốt được như Hoa Lôi. Nàng lúc ấy đã không cha không mẹ liền cũng chỉ còn lại một đệ đệ như thế, sau này còn không phải hai tỷ đệ nương tựa lẫn nhau mà sống sao. Đạo lý dễ hiểu như vậy, nàng lúc trước thế nào sẽ không suy nghĩ ra. Nếu là nghĩ thông suốt, nàng tốn thêm nhiều chút tâm tư đem Chính ca nhi mang theo dạy dỗ, cũng sẽ không làm cho Chính ca nhi còn nhỏ như vậy liền phải đi rồi. Cũng không đến mức gặp chuyện không may liền cả một người ra mặt giúp đỡ cũng đều không có "Ừ, đợi quá hai ngày nữa ta sẽ nói với tổ mẫu đem Chính ca nhi nhận lấy tự mình giáo dưỡng. Ta sẽ nói với tổ mẫu để cho Đặng ma ma trở về cấp Chính ca nhi làm ma ma quản

sự. Ta nghĩ tổ mẫu ắt hẳn sẽ không cự tuyệt. Như vậy cũng liền vẹn toàn đôi bên rồi." Hai người đều đưa đến ở trong sân, đến lúc đó lại nhìn tổ mẫu đưa sang đây ma ma phẩm tính như thế nào. Có thể sử dụng thì tốt, không thể dùng vậy liền bỏ qua thôi.

Đời trước tổ mẫu lúc đầu cũng phái một quân sự ma ma tới đây. Chẳng qua là viện tử của nàng vốn bị Cổ ma ma nắm giữ. Sau này tổ mẫu mất đi, quân sự ma ma cũng không biết nguyên nhân gì mà đi. Sau lại, về sau sự tình Nguyệt Dao không muốn suy nghĩ nữa rồi.

Hoa Lôi vội vàng gật đầu: "Chủ ý của tiểu thư thực tốt." Hoa Lôi vẫn luôn biết tiểu thư nhà mình thông tuệ. Chỉ là lão gia phu nhân đột ngột đều mất đi, khiến cho tiểu thư chịu đã kích quá lớn, cái gì cũng không muốn suy nghĩ, cái gì cũng muốn không làm chỉ biết phải sao chép kinh thư. Bây giờ thật tốt rồi, tiểu thư cuối cùng từ trong đau buồn đi ra. Tiểu thư từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, chỉ là trước đây toàn tâm toàn ý đặt trên mấy chuyện kia. Bây giờ tiểu thư đã có mưu tính của mình, nàng quả thật không cần lo lắng.

Nguyệt Dao chợt quay đầu, nhìn thẳng vào Hoa Lôi. Hoa Lôi thấy vậy lòng bàn tay đều toát mồ hôi: "Tiểu thư, nô tỳ chỗ nào không ổn đương?"

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không có gì, ta chỉ là đang suy nghĩ có một chuyện. Không biết người có thể thay ta làm thỏa đáng mọi việc hay không?" Nguyệt Dao lúc này là muốn đem Cổ ma ma đuổi ra ngoài. Nhưng là chuyện này nàng không thể nào tự mình động thủ, cho nên phải tìm cách che giấu thật cẩn thận.

Hoa Lôi thực kinh ngạc: "Tiểu thư có việc gì xin phân phó. Chỉ cần nô tỳ có thể làm được, nhất định sẽ không chối từ." Hoa Lôi là lần đầu tiên thấy Nguyệt Dao xuất hiện thần thái như vậy. Không biết là đại sự gì, Hoa Lôi đáy lòng có chút hồ nghi.

Nguyệt Dao thấp giọng cùng Hoa Lôi nói một lần.

Hoa Lôi cả kinh há hốc mồm, phải qua hơn nửa ngày mới lên tiếng: "Tiểu thư..." Tiểu thư đây là thế nào. Tuy rằng mấy ngày nay Hoa Lôi cũng biết rõ tiểu thư chán ghét Cổ ma ma. Thế nhưng không nghĩ tới người lại muốn đem Cổ ma ma đã phát đưa ra ngoài. Dựa theo Hoa Lôi mà nói, kẻ phản chủ như vậy, nếu giết không được, thả ra ngoài cũng đã một biện pháp tốt. Thế nhưng người đưa ra ý này lại là tiểu thư nhà mình, Hoa Lôi cảm thấy này thực quá ngoài ý muốn.

Nguyệt Dao cũng biết phải cho Hoa Lôi một câu trả lời hài lòng mới có thể thuyết phục được. Bằng không nếu để cho nha hoàn cận thân tâm tư nghi hoặc, sau này nàng muốn hành sự sẽ gặp nhiều khó khăn: "Người có phải đang nghi hoặc không hiểu tại sao trong khoảng thời gian này ta thay đổi nhiều như vậy?" Nàng biết, muốn đánh tan nghi ngờ trong lòng Hoa Lôi, nhất định phải có một lý do đầy đủ, có thể làm cho người người đều tin phục. Nếu lý do này không thể khiến cho làm cho người tin tưởng, ắt sẽ để lại hậu họa khôn cùng cho sự tình về sau.

Hoa Lôi không khỏi gật đầu, tiểu thư gần nhất đều thay đổi rất nhiều. Nàng thật cao hứng tiểu thư loại sửa đổi này, như vậy nàng lại không cần lo lắng tiểu thư sau sẽ bị người lừa gạt. Thế nhưng tiểu thư biến hóa nhiều như vậy, thật khiến người khác không thể không sinh ra nghi hoặc. Tiểu thư hình như lại đột nhiên thay đổi.

Nguyệt Dao đứng lên, xuyên qua cửa sổ nhìn trúc xanh đông đưa ở bên ngoài, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm. Ánh mắt của nàng nhìn ra xa thực xa, giống như có thể xuyên thấu các tầng mây, thấy cha nương ở trên trời: "Người chắc cũng nghe Mộ Thu nói, trước khi người trở về một buổi tối ta gặp mộng yểm. Ngày đó, ta gặp vốn không phải là mộng yểm, chính là nương cho ta báo mộng. Nương nói với ta Mạc thị đối với ta vốn dĩ không có ý tốt gì, Mạc thị đối xử tốt với ta như vậy là hướng về phía tiền tài chi thứ hai của chúng ta, nương còn nói cho ta biết Cổ ma ma là kẻ phản bội trong viện chúng ta. Nương muốn ta bảo vệ tốt chính mình. Nếu như ta mỗi ngày lại tiếp tục sao chép kinh thư, nàng ở dưới cửu tuyền cũng không thể an tâm được."

Hoa Lôi đem cả hai tay che miệng, đối với nha hoàn của thư hương thế gia mà nói, hành động như vậy chính là bất nhã. Thế nhưng không có biện pháp, Hoa Lôi bị chấn động quá mức, nàng phải che miệng lại mới ngăn được mình không phát ra tiếng thét chói tai.

Nguyệt Dao cho rằng Hoa Lôi không tin, còn đang muốn nói nhiều một ít. Nhưng lại thấy Hoa Lôi hoàn hồn sau liền vừa khóc vừa cười nói: "Nô tỳ đã nói mà nhất định là lão gia cùng phu nhân ở trời phù hộ cô nương. Không nghĩ tới thực sự là lão gia phu nhân trên trời có linh thiêng." Người cô đại vốn cực kỳ mê tín, Nguyệt Dao nói là mẹ nàng báo mộng. Hoa Lôi liền tin ngay lập tức. Nếu không cũng không có cách nào khác giải thích những cử chỉ khác thường mấy ngày nay của tiểu thư. Hoa Lôi nói xong nhịn không được đem hai tay chấp lại thành chữ thập, lẩm bảm A di đà phật.

Nguyệt Dao thấy Hoa Lôi nửa điểm cũng không nghi ngờ, tâm thả lỏng không ít: "Cổ ma ma giờ đã là người của Mạc thị, không thể lưu ở bên cạnh ta được. Nhưng nàng lại là nhũ nương của ta, nếu là do ta đem phát ra ngoài, như vậy đối với danh tiếng của ta cũng không tốt. Cho nên, ta chỉ có thể dùng biện pháp như vậy mà thôi." Đối với người mình có thể tin nhiệm, bản thân cũng nên giao chút tâm tư. Như vậy bọn họ mới có thể dựa theo ý của mình mà hành sự thật tốt.

Hoa Lôi gật đầu liên tục, tiểu thư chỉ cần không đem tâm tư đặt hết ở vài thứ trước kia, nàng tin tưởng quý kẻ của những người kia là không thể được như ý. Bây giờ Nguyệt Dao nói cái gì, nàng đều sẽ nghe cái nấy.

Nguyệt Dao dặn dò: "Tiền bạc không là vấn đề. Nhất định phải đảm bảo cho mọi chuyện thật cẩn thận. Không thể để cho bất luận kẻ nào biết. Có thể tìm được người như vậy sao?"

Hoa Lôi gật đầu: "Tiểu thư, thúc thúc của nô tỳ làm người rất cẩn thận, làm việc cũng cực kỳ bền chắc. Nếu là tiểu thư tin được, nô tỳ nghĩ để cho thúc thúc đi làm." Hoa Lôi đều gia sinh chờ, thân thích trong nhà hơn phân nửa đều làm người hầu trong phủ đệ. Thúc thúc hẳn hiện giờ đã là người hầu ở ngoại viện. Bất quá chỉ là một tiểu giám sắc (là cái gì k hiểu), cũng không nhận được chút béo bở nào. Còn nếu đã nhận được nhiều thứ tốt, này chính là người của Mạc thị.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút, nàng hiện tại mà nói cũng không có người nào có thể dùng, chỉ có thể làm như vậy: "Hoa Lôi, người trước đừng nói cho thúc người chuyện này, chỉ hỏi một chút thúc người có thể làm được cẩn thận hay không? Hoa Lôi, không phải là ta không tin nhiệm thúc thúc người,

chỉ là chuyện này không thể để cho người khác biết là ta muốn đi làm." Làm việc được tốt nhất chính là biết tự lượng sức mà thực hiện, nàng phải xem xét xem thúc thúc Hoa Lôi có thể dùng được hay không. Nếu đáp ứng ngay lập tức, không có một kế hoạch cụ thể, vậy người này không thể tin được. Nếu là có mưu tính rõ ràng, vậy có thể cho hắn đi thử một lần. Dù sao cũng không phải chuyện phong hỏa giết người gì, chỉ cần cẩn thận một chút không tiết lộ đến nàng là được. Như vậy nàng sẽ không phải mang tiếng là một người cay nghiệt bạc tình.

Đã trải qua nhiều chuyện ở kiếp trước, Nguyệt Dao cũng sớm không quan tâm đến danh tiếng gì nữa. Thế nhưng có thể không mang cái danh tiếng không tốt, cũng không ngại.

Hoa Lôi ngốc lảng lảng nhìn Nguyệt Dao, nàng thực không nghĩ tới tiểu thư suy tính sự tình chu toàn được như vậy: "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ không để lộ ra. Dù thế nào chuyện này cũng liên quan đến danh dự tiểu thư, không phải là trò đùa." Vạn nhất để người khác biết tiểu thư vô duyên vô cớ đuổi nhũ nương của mình đi, đối danh tiếng tiểu thư ắt có ảnh hưởng. Nàng cũng phải hành xử thật cẩn thận nì!

Nguyệt Dao lúc này tương đối hài lòng: "Trước tiên cũng không vội đi tìm thúc thúc của người làm gì. Chờ có cơ hội thỏa đáng lại đi gặp hắn nói chuyện này là được." Đồ mắt vội qua, nhất định sẽ làm Mạc thị chú ý. Không bằng từ từ tìm thời gian phù hợp, đi thương lượng chuyện này. Nàng dù rằng thực không kiên nhẫn nhìn cổ ma ma xuất hiện trước mắt mình, nhưng là vẫn phải cẩn thận.

Hoa Lôi vội nói: "Nô tỳ biết, tiểu thư." Nàng nếu muốn đi ra ngoài, nhất định phải được tiểu thư cho phép, không thể tự tiện chủ trương.

Nguyệt Dao tận lực làm cho chính mình thực bình tĩnh. Thế nhưng có thể làm được dĩ bình hòa tâm đối mặt hết thảy mọi việc, đối toàn bộ những người này, nàng hiện tại không làm được. Nhưng nàng sẽ cố gắng khắc chế, bằng không sẽ lại phát sinh chuyện giống lúc trước.

Nguyệt Dao đợi điều chỉnh thực tốt tâm tình xong chuyện đầu tiên vẫn là đi qua đó vấn an tổ mẫu. Mộ Thu đưa cho nàng lấy một bộ y phục màu nguyệt nha thoát nhìn hết sức thanh nhã.

Nguyệt Dao nhàu mày một cái: "Đi cảm kiện xiêm y màu lam nhạt mang tới đây, bộ này quá thanh đạm rồi." Tổ mẫu nhìn nàng ăn mặc một thân xiêm y tựa như tang phục, tâm tình sao có thể hảo? Tổ mẫu tâm tình không tốt, đối với thân thể cũng sẽ gây trở ngại.

Hoa Lôi âm thầm gật đầu, tiểu thư bây giờ đều đã cân nhắc đến mọi mặt. Một hồi mộng tưởng, lại giúp tiểu thư thoát cái trường thành.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Chương 10 (Tt)

Đến bên ngoài Ý Tùng viện, Nguyệt Dao vừa lúc gặp phải hai người thiếu niên ngọc thụ lâm phong. Nguyệt Dao hạ mắt xuống một chút, đi tới phía trước cặp hai người thi lễ: "Đại ca, nhị ca mạnh khỏe."

Đình Lễ là đích trưởng tử trong nhà, trọng trách gia tộc sau này đều đặt ở trên người hắn. Bởi vậy nhìn có chút trưởng thành hơn. Đình Lễ trở về liền gọi gã sai vặt đến cùng hắn hỏi đáp sự tình gần nhất đã xảy ra trong nhà. Lần này lại nghe được Nguyệt Dao xưng hô như vậy, trong mắt có ý xem xét nghi ngờ.

Nhị thiếu gia Đình Nghi lại ngạc nhiên hỏi: "Tam muội muội bình thường chính là gọi ta cùng đại ca là đại ca ca cùng Nhị ca ca. Sao hôm nay xa lạ như vậy kia chứ?"

Nguyệt Dao sắc mặt ngưng lại một chút, nàng đều quên dĩ vãng gọi hắn như thế nào rồi. Nghe xong Đình Nghi nói, biết phải làm thế nào: "Nếu là Nhị ca ca nghĩ mới lạ, muội về sau lại gọi giống như trước kia vậy. Đại ca ca, Nhị ca ca mạnh khỏe."

Đình Lễ thấy Nguyệt Dao linh hoạt không ít, tâm nghi ngờ từng sanh. Gã sai vặt nói tam muội có chút quái dị, quả thật có chút quái dị. Đương nhiên, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Đình Nghi cũng không cảm giác được có gì không bình thường, hơn nữa tính tình hắn luôn luôn linh hoạt, lập tức vui tươi hơn hờ lởi kéo Nguyệt Dao cùng nhau vào trong viện.

Nguyệt Dao phải thật cố gắng hết sức mới nhìn xuống không có hất tay của Đình Nghi ra. Thế nhưng trong lòng cũng đã khó chịu đến phiên giang đảo hải rồi. Lúc này, bất kỳ người nào cùng Mạc thị có liên quan, nàng chỉ muốn tránh ra thật xa mà thôi. Hết lần này tới lần khác lại không thể tránh được.

Lão phu nhân vừa thấy Nguyệt Dao tới, không vui nói: "Thân thể con còn chưa khỏe lại vẫn nên nghỉ ngơi thêm hai ngày không cần phải gấp gáp tới thỉnh an. Nếu như con thể cốt không tốt, ta bà già này mỗi ngày đều phải lo lắng lại càng không ổn được. Cái này mới là bất hiếu nhất."

Nguyệt Dao ngồi xuống, ngồi xổm dưới chân lão phu nhân, cấp lão phu nhân xoa chân: "Tổ mẫu yên tâm, con đã tốt hơn nhiều. Đại phu cũng nói phải đi đi lại lại nhiều hơn, như vậy đối với thân thể con cũng sẽ tốt hơn. Tổ mẫu, con xem hôm nay khí trời rất tốt, tổ mẫu cùng con ra bên ngoài đi lại một lát."

Đường đại phu đúng là đã nói những lời này, Nguyệt Dao cũng không phải bịa chuyện.

Lão phu nhân xem Nguyệt Dao nói chuyện với bà, lúc này đang mang trên mặt nụ cười thân thiện, thoát nhìn cả người đều sáng rỡ hẳn lên cả rồi. Chứng minh hài tử này quả thực nói rộng lòng. Lão phu nhân cười nói: "Thật tốt, có nha đầu con trò chuyện cùng ta như vậy, ta cũng thấy an tâm."

Đình Lễ, Đình Nghi hai người chờ Nguyệt Dao nói xong mới cùng lão phu nhân nói: "Thỉnh an tổ mẫu."

Lão phu nhân nhìn hai tôn tử của mình. Đình Lễ là do lão thái gia dạy bảo lớn lên, mọi thứ đều thực tốt. Đình Nghi là nàng một tay nuôi lớn, mãi cho đến khi phải nhập học phải dời đến tiền viện, tổ tôn hai người mới phải tách ra. Tuy rằng không ở cùng viện, nhưng tình cảm bà cháu vẫn rất sâu. Lão phu nhân kéo Đình Nghi, yêu thương hết mực: "Làm sao lại gầy đi nhiều như vậy. Đồ ăn trong học viện không được tốt hay sao?"

Đình Nghi vui tươi hơn hờ mà thưa: "Không có đâu tổ mẫu, thức ăn ở học đường rất ngon. Mẫu thân còn cách năm ba bữa cho người mang thêm đồ qua. Tổ mẫu không cần lo lắng."

Đình Lễ, Đình Nghi hai người đều đọc sách ở Bạch Lộc Thư Viện nổi danh nhất kinh thành. Bạch Lộc Thư Viện thu nhận học viên hết sức nghiêm ngặt, phải thi qua ba lần sát hạch. Nếu như không thể thi qua sát hạch, có quan hệ cỡ nào cũng không được phép bước vào. Hơn nữa mỗi một học kỳ mười tên đứng cuối đều có thể bị đưa ra khỏi thư viện, sau đó lại đối ngoại tuyển nhận thêm mười học sinh mới. Đình Lễ, Đình Nghi hai người có thể thi vào học ở Bạch Lộc Thư Viện, với Liên gia mà nói mỗi người coi như được uống một viên định tâm hoàn. Bởi vì có thể vào được thư viện này, tham gia khoa cử tám chín phần mười đều không thành vấn đề. Bởi vì sĩ tử ở Bạch Lộc Thư Viện thi khoa cử kém cỏi nhất cũng đã là cử nhân rồi.

Nguyệt Dao nhìn hai vị đường ca, cả hai đường ca đều là nhân trung long phượng, đặc biệt là đại đường ca, tuy rằng không có khảo trúng tiền Tam Giáp, nhưng cũng đạt được đệ nhất danh bảng nhị giáp. Sau này cưới thê tử là Bành thị, phụ thân của Bành thị là Lại bộ thượng thư, chuyện này đối với tiền đồ của Đình Lễ mà nói, là một trợ lực rất lớn.

Đình Nghi cũng không kém, là nhị bang Tiến sĩ, thành thân với đích trưởng nữ phủ Vĩnh Xương Bá Triệu thị, tiền đồ cũng là một mảnh tốt đẹp. Đại phòng, mỗi người chính là tiền đồ tốt. Chỉ có nàng cùng đệ đệ Đình Chính, một người chết sớm, một người lại sống không bằng chết.

Bà tử bên ngoài cất giọng thông báo: "Lão phu nhân, đại tiểu thư, nhị tiểu thư, tứ tiểu thư tới."

Nguyệt Dao hồi thần, nhìn phía trước đi tới ba tỷ muội, kim chế chán ghét sâu trong đáy lòng, đi lên phía phía Nguyệt Băng áy náy nói: "Nhị tỷ tỷ, chuyện hôm ấy là muội không đúng, đây ngã tỷ, muốn trách muốn phạt đều nghe nhị tỷ tỷ." Chuyện ban đầu đúng là nàng sai, thế nên nàng phải xin lỗi.

Nguyệt Băng ngừng lại một lát, nét mặt có chút không vui. Nàng ta muốn nói xin lỗi cũng nên đến trong viện của nàng mà nói, làm gì mà lại giả mù sa mưa ở trước mặt tổ mẫu nói như vậy kia chứ. Thế nhưng nhìn đại ca thần sắc nghiêm nghị, nàng cũng chỉ có thể đi lên trước nắm lấy tay của Nguyệt Dao mà nói: "Hôm đó đại tỷ tỷ cũng đều giải thích mọi chuyện cho ta rồi. Tỷ tỷ của muội đâu có hẹp hòi như vậy. Bất quá ta muốn phạt muội vẽ cho ta một bức tranh một bức tú công hình hoa!" Nguyệt Dao tú công tuy không tốt, thế nhưng họa kỹ cũng là nhất đẳng. Dựa theo kiểu cách bức tranh Nguyệt Dao vẽ, thêu lên trên đồng tây đều đặc biệt đẹp.

Nguyệt Dao nét mặt ngại ngùng: "Nhị tỷ tỷ, muội còn chưa có sao chép hoàn kinh thư. Tạm thời muội không có thời gian. Chờ đến khi muội ra hiếu kỳ lại nói có được không?"

Đời trước hiếu kỳ cũng có chuyện như vậy. Bất quá khi đó hai người ở cùng một chỗ, nàng bình thường đều vẽ cho Nguyệt Băng vài bức tranh hoa dạng, làm được đồng tây đều rất tinh xảo độc đáo. Thế nhưng bây giờ, đừng nói nàng còn đang trong hiếu kỳ, hồng hồng xanh xanh màu sắc tươi sáng đều phải kiêng kỵ kể cả sau này, nàng cũng không có phần tâm tình nào mà vẽ cho Liên Nguyệt Băng.

Liên Nguyệt Băng thấy Nguyệt Dao từ chối, sắc mặt có chút khó coi. Lần trước khi không đem nàng đẩy ngã xuống đất, làm tay nàng đều chảy, nàng còn không có tính toán. Không nghĩ tới chỉ là muốn nàng ta vẽ cho nàng một bức tranh cùng một bản tú công lại cũng không muốn làm. Nương còn khuyên nàng, bảo nàng là tỷ tỷ phải độ lượng một chút, nhưng người như vậy bảo nàng rộng rãi làm sao cho được chứ?

Đình Lễ nhìn thấy đáy mắt Nguyệt Dao có vẻ khó chịu không kiên nhẫn, lại càng nghi hoặc hơn.

Đình Nghi lại không suy nghĩ nhiều như vậy, thấy Nguyệt Dao từ chối, liền kêu la: "Tam muội muội, không phải chỉ là một bản vẽ thôi sao muội cũng không nên hẹp hòi như vậy đi, thêu tốt rồi đưa nhị muội muội là được." Đình Nghi bởi vì là con thứ, nên chịu câu thúc rất ít thái độ làm người cũng rất thẳng thắn. Cho nên khi Đình Nghi những lời này nói ra, cũng không phải có ý gì không tốt.

Nguyệt Dao nghe xong cúi đầu, biểu hiện rõ ràng nàng không muốn.

Lão phu nhân ở phía trên nhìn cũng không nói lời nào. Thế nhưng bà ngồi đó cũng có thể thấy được, Nguyệt Dao đối với chuyện này vô cùng không muốn.

Nguyệt Dao liền cười nói: "Nhị ca ca, tam muội muội còn đang trong thời gian giữ hiếu. Cầm kỳ thư họa lúc này đối với tam muội muội không thích hợp. Chờ tam muội muội ra hiếu rồi lại để muội ấy vẽ cho nhị muội muội bức tranh một bản tú công là được. Tam muội muội, muội thấy như vậy có được không." Người đang trong hiếu kỳ, đâu có thể đi thương ngoạn mấy thứ này. Đặc biệt là hội họa, là muốn thưởng nhiều màu sắc tươi sáng. Giữ đạo hiếu không thể động đến màu sắc tươi tắn.

Nguyệt Dao ngại ngùng cười: "Ừ, chờ ra hiếu sau muội lại đưa tranh qua cho nhị tỷ tỷ." Thần tình lúc này, thật đúng với biểu hiện trước đây của Nguyệt Dao. Lúc trước Nguyệt Dao nói chuyện trong ngại ngùng vẫn luôn có chút ngượng ngùng.

Nguyệt Băng nhìn lướt qua Nguyệt Doanh, nét mặt đầy vẻ khinh thường.

Nguyệt Hoàn thấy được ở trong lòng đánh liền mấy khúc quanh. Nhưng là thật không nghĩ tới sẽ cùng Nguyệt Dao thân cận. Người khác không biết, nhưng di nương của nàng là từ bên cạnh đại phu nhân đi ra, đối với tính tình của phu nhân rất rõ ràng. Cho nên nàng chắc chắn sẽ không cùng tam tiểu thư thân cận, lại cũng không giúp đỡ Tam tiểu thư.

Mọi người vui vẻ nói nói một hồi, kỳ thực chủ yếu vẫn là Đình Nghi nói, những người khác chỉ phụ họa. Nhưng chỉ như vậy cũng đủ cho lão phu nhân cười ha hả.

Không bao lâu, lão phu nhân liền cho mọi người giải tán. Đình Lễ cùng Đình Nghi đi ra ngoài trước, tiếp theo Nguyệt Doanh cùng Nguyệt Băng các nàng cũng đều đi ra. Chỉ có Nguyệt Dao vẫn còn ngồi lại đó không đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Chương 11: Chính Ca Nhi

Nguyệt Dao đây là chuẩn bị đem chuyện của Chính ca nhi nói với tổ mẫu. Chuyện này giải quyết càng sớm tốt.

Lão phu nhân thấy nàng như vậy trong lòng liền biết nàng có lời muốn nói riêng với bà, bèn cho nha hoàn trong phòng lui ra: "Tam nha đầu, con có chuyện gì muốn nói với tổ mẫu, có phải có người khi dễ con hay không?"

Nguyệt Dao liền vội vàng lắc đầu: "Không có đâu tổ mẫu, có tổ mẫu ở đây không ai dám khi dễ con. Chỉ là Nguyệt Dao gặp mộng, trong mộng mẫu thân nói với con dù thế nào hôm nay Chính ca nhi cũng là nhi tử duy nhất phụ thân lưu trên đời này. Người muốn con phải chiều cố hấn thật tốt." Nguyệt Dao cũng đã nghĩ tường tận chuyện này, nàng cho rằng đây là lý do tốt nhất để người khác có thể tin được. Nàng vừa nói ra Hoa Lôi nghe xong lời nàng liền tin ngay tức khắc mà không chút nghi ngờ nào, Nguyệt Dao tin tưởng nếu cùng tổ mẫu nói như vậy, tổ mẫu khẳng định cũng sẽ tin tưởng nàng.

Lão phu nhân sững sốt trong chốc lát, lão nhị tức phụ nhập mộng của Nguyệt Dao. Tuy rằng chuyện này có chút ngoài ý muốn, nhưng nàng thực sự không nghĩ hoài nghi Nguyệt Dao sẽ bịa chuyện, chủ yếu là vì Nguyệt Dao tâm tư vốn đơn thuần, trong ngày thường cũng chỉ biết vui đầu sao chép kinh thư, lại không biết Nguyệt Dao lúc này cũng sẽ dụng tâm nói dối nàng.

Lão phu nhân nghe Nguyệt Dao nói xong, tâm vừa động đã nghĩ nhất định là tam nha đầu mỗi ngày sao chép kinh thư. Phân ấy hiểu tâm đã làm lão thiên cảm động, cho nhị tức phụ đi vào giấc mộng của con bé.

Nguyệt Dao thấy thần sắc của tổ mẫu, biết tổ mẫu lúc này đang dao động. Lúc này phải nàng tăng thêm sức chút sức rồi. Ở Liên phủ, có tổ mẫu đồng ý, mọi việc khác đều không là vấn đề gì.

Nguyệt Dao quỳ gối trước mặt lão phu nhân: "Tổ mẫu, trước kia là Nguyệt Dao không hiểu chuyện. Bất kể như thế nào, Chính ca nhi nay cũng là con trai duy nhất của cha. Con hấn là phải chiều cố thật tốt hấn. Cầu tổ mẫu thành toàn."

Lão phu nhân nghe nghe xong liền trầm mặc, Đình Chính bởi vì xuất thân không tốt, người lại ngu dại si ngốc, dù là nhi tử duy nhất của lão nhị, nhưng có thể nào nàng cũng không thích nói cho được. Liên gia vốn là thư hương môn đệ thế gia, xuất thân hấn vốn đã thấp như vậy, lại còn ngu dốt, sau này cũng chỉ là một người bỏ đi chứ không thể dùng được gì.

Lão phu nhân không muốn tốn nhiều tâm tư đi quản hấn, bởi vậy mới để tùy Mạc thị an bài. Thế nhưng không nghĩ tới lão nhị tức phụ đang ở dưới cửa tuyên vẫn nhớ thương lo lắng cốt nhục của chi thứ hai. Vì việc này mà có ý báo mộng bảo tam nha đầu đi chiều cố hấn. Khụ, nếu như lúc đầu lão nhị tức phụ không có xảy ra chuyện như vậy, lão nhị lúc này cũng đã thật tốt không biết bao nhiêu!

Mạc thị do lão thái gia chọn. Năm đó chuyện con trai muốn cùng Mạc thị đại hôn lão phu nhân phản đối gay gắt. Nhưng cuối cùng bà vẫn không lay chuyển được ý muốn của lão thái gia nên đành phải chấp nhận. Mà cũng bởi vì nguyên nhân này mà bao năm nay lão phu nhân vẫn không thể nào ưa thích được Mạc thị.

Mẫu thân Nguyệt Dao, Mã thị là do lão phu nhân tự tay mình chọn. Mã thị sau khi gả tới đây vẫn luôn cực kỳ hiếu thuận với lão phu nhân, lại là người hiền lành đoan trang, thế nên lão phu nhân thực yêu mến bà. Chuyện duy nhất cho lão phu nhân không được như ý chính là vẫn luôn không sinh hạ được thêm tôn tử nào cho bà.

Lão phu nhân lúc này cũng không có ý đem toàn bộ trách nhiệm đổ lỗi lên người Mã, Mã thị sau khi biết mình sinh Nguyệt Dao thân thể bị hao tổn khó mang thai liền ngừng cho thiếp thị trong phòng dùng tì tử canh. Nhưng dù vậy vẫn không có một di nương nào có bầu. Sau này nhi tử đi ra bên ngoài nhậm chức, lão phu nhân cũng để cho nhị tức phụ đi theo đi nhậm chức. cũng là vì muốn ôm cháu sớm chút. Nào đâu biết được rằng, cái bà chờ tới không phải là tiểu tôn tử, mà chính là người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Lão phu nhân thấy thần sắc cầu khẩn của Nguyệt Dao, trong lòng cũng rõ ràng minh bạch dù Chính ca nhi bất kham lại vô năng ngu ngốc, cũng là tôn tử duy nhất mà tiểu nhi tử của bà lưu trên đời này, Chính ca nhi đâu không làm được gì cũng có thể kéo dài hương hỏa cho hấn.

Lão phu nhân suy nghĩ một chút, tự bà dạy dỗ hẳn là chuyện không thể nào. Thứ nhất thân thể bà bây giờ chịu không nổi cực nhọc, thứ hai bà là tân đầy lòng không thích Chính ca nhi, bà là cổ nhân đối thần quý là thâm tín không nghi ngờ, Nguyệt Dao lại một hài tử cực kỳ hiếu thuận. Nếu như Nguyệt Dao nguyện ý mang theo dạy dỗ, liền để nó mang theo vậy. Hơn nữa nha đầu này phẩm tính, tài tình cũng nhường cho bà yên tâm. Lão phu nhân gật đầu: "Tam nha đầu, ý của con là để con tự mình giáo dưỡng Đình Chính?"

Nguyệt Dao sờ dĩ mượn lời nói của mẫu thân, là bởi vì nàng vốn dĩ cùng Chính ca nhi không chút thân cận, nếu tùy tiện nói ra sẽ không thích hợp. Mượn lời mẫu thân lại càng làm cho người ta vững tin vào hơn. Nguyệt Dao nghe lão phu nhân nói, trong mắt hàm lệ thưa: "Mẫu thân báo mộng, Nguyệt Dao không dám không tuân theo. Cầu tổ mẫu thành toàn."

Lão phu nhân cũng không nghĩ nhiều nữa: "Nếu đã như vậy, Trịnh ma ma, người cùng tam tiểu thư qua đó đi. Tam nha đầu, có cái gì không thỏa đáng, con liền nói cho tổ mẫu biết."

Lão phu nhân lúc trước không muốn quản Đình Chính, cũng có nhiều nguyên nhân. Bà già rồi quản không được nhiều chuyện như vậy. Nguyệt Dao lại không thích Chính ca nhi, như vậy liền tùy Mạc thị đi xử lý. Dù sao cũng Mạc thị chắc hẳn cũng sẽ không để Chính ca nhi thiếu một phần ăn mặc.

Nguyệt Dao biết tổ mẫu làm như vậy là đang bày tỏ thái độ của bà. Lại cho Trịnh ma ma theo ở bên nàng, sẽ an bài mọi chuyện được thỏa đáng hơn.

Viện tử đang ở Nguyệt Dao cảnh trí thực tốt, cũng rất thanh tĩnh, nhưng là lại ở vào phía nam Liên phủ, vị trí cũng tương đối vắng vẻ. Khiến cho Nguyệt Dao không nghĩ tới, chỗ ở của đệ đệ cùng nàng mà nói là trái ngược nhau hoàn toàn. Hai tỷ đệ nàng nói rõ ra chính là một nam một bắc. Lại muốn gặp mặt nhau, chính là đi vòng quanh gần như toàn bộ phủ đệ. Cứ như vậy đi, chuyện tình cờ đụng phải xác suất là con số không.

Nguyệt Dao theo Trịnh ma ma đi hơn nửa ngày mới tới bên ngoài một viện tử. Viện nhỏ vô cùng cũ nát.

Đại môn đều đã tróc nước sơn ra cả rồi, xung quanh tường lộ đến vô số vết tích. Nếu không có Trịnh ma ma cố ý mang theo nàng tiến đến, nàng cũng không biết trong Liên phủ vẫn còn một chỗ như thế này.

Đẩy cửa vào, cũng may viện tử đều dọn dẹp sạch sẽ. Bất quá trong viện cây cối một cái cũng không có, cùng viện của nàng mà so đây căn bản không có thể vào con mắt.

Nguyệt Dao vừa thở ra một hơi, nghe thấy trong phòng truyền tới một thanh âm tức giận: "Ta đã nói với người rồi bao nhiêu lần, nói người ngoan ngoãn đứng yên ở trong phòng, không cho phép được đi ra ngoài. Người dĩ nhiên không nghe lời, lại chạy đi, làm toàn thân đều bẩn thỉu, lại muốn ta trừng phạt người nữa sao."

Nguyệt Dao chân mày nhíu lại, bất kể là khi còn ở Giang Nam hay là ở đây, nàng vẫn chưa từng nghe thấy có người dám lớn tiếng như thế ở trước mặt nàng kêu vói. Nguyệt Dao đi vào nhà, thấy một bà tử hơn ba mươi tuổi, đối diện với một hài tử gầy yếu mặc một thân xiêm y màu xanh bò mà nổi giận hò hét mắng nhiếc.

Tiểu nam hài cúi đầu, khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi, cũng không có khóc ra thành tiếng. Chỉ là nhìn hai vai đang run rẩy, dùng sức ở đó. Khỏi phải nói có bao thế thảm.

Bà tử thấy cái bộ dáng này lại càng tức giận: "Ta nói người có nghe thấy không hả. Người kẻ ngu này, mau nói, mới rằng lần không dám." giọng tay lên làm bộ muốn đánh lên người hài tử.

Nguyệt Dao nhìn bộ nàng muốn đánh hài tử, lạnh lùng nói "Người cho người là cái thứ gì, ai cho người là gan đánh chủ tử?"

Nàng quả thực chưa từng nghĩ tới Đình Chính lại phải sống khổ sở đến như vậy. Một nha hoàn bà tử lại dám tức giận mắng chửi hẳn, thậm chí còn dám đánh hẳn. Nàng đây là tỷ tỷ cái kiểu gì kia chứ.

Bà tử quay đầu, thấy gương mặt Nguyệt Dao như sương lạnh nhất thời sợ đến hồn phi phách tán. Chân liền mềm nhũn quỳ trên mặt đất "Tam tiểu thư tha mạng, tam tiểu thư tha mạng. Lão nô chỉ là dọa thiếu gia một chút, chưa từng động tới một đầu ngón tay của thiếu gia. Cầu tiểu thư khai ân. Cầu tam tiểu thư khai ân."

Nguyệt Dao lạnh lùng hỏi: "Vưu di nương đâu? Vưu di nương đang ở nơi nào?" Thật to gan, chỉ nhìn hành động mới vừa rồi của bà ta, đưa đi đánh chết đều không quá đáng chút nào.

Bà tử sợ hãi mà thưa: "Nô tài không biết, Vưu di nương tự sáng sớm liền đi ra ngoài. Đến bây giờ còn không có trở về." Bà ta lúc này muốn run rẩy việc này nếu lộ đến chỗ lão gia phu nhân, bà ta đâu còn đường sống. Lập tức chỉ có thể mong muốn Nguyệt Dao có thể phóng nài một con ngựa.

Nguyệt Dao cũng nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, đi tới chính ca nhi bên người. Trên mặt của Chính ca nhi nước mắt nước mũi trộn vào lẫn nhau, không còn hình dáng. Trên y phục không biết dính thứ gì, một mảng tro bụi bám trắng bẩn thỉu, đôi tay cũng đã đen kịt. Bộ dáng này thực chẳng khác gì một dã hài tử.

Nguyệt Dao tỉ mỉ quan sát Chính ca nhi, Chính ca nhi gãy trơ cả xương, trên người cũng không có mấy lượng thịt. Rõ ràng đã năm tuổi, thế nhưng thoát nhìn vào thế nào cũng giống bộ dạng hài tử chỉ mới ba bốn tuổi.

Nguyệt Dao xem cực kỳ đau lòng, nàng trước kia căn bản không có chút nào lưu tâm chú ý cái đệ đệ này. Nào biết đâu rằng hẳn sống thực gian nan như vậy. Khụ, Nguyệt Dao tự trách, xem kết cục trước kia nàng cũng đã rõ Vưu di nương căn bản cũng không để bụng quan tâm hẳn tí nào. Bằng

không, thế nào lại trì hoãn không chịu đi thỉnh đại phu, đến nỗi vừa lên cơn sốt liền mất.

Nguyệt Dao cầm tay của Chính ca nhi, trời tháng tám, tay của Chính ca nhi cũng là một mảnh lạnh lẽo lạnh như băng. Nguyệt Dao đột nhiên rung mình, vén tay áo lên xem, lại xót xiêm y. Cũng may không phát hiện có thương tích, những người này coi như đều không quá to gan lớn mật, không dám thật sự đánh Chính ca nhi.

Bà tử nhìn ánh mắt của lạnh thấu xương Nguyệt Dao, sợ hãi liên tục đập đầu cầu xin tha thứ. Nguyệt Dao quay đầu: "Trịnh ma ma, nô đại lán chủ, nên nghiêm phạt như thế nào?"

Trịnh ma ma lạnh lùng thưa: "Trượng trách hai mươi, toàn gia đều đem phát mại bán đi."

Bà tử lập tức xui lơ trên mặt đất, liền tiếng kêu gào tựa như lợn chết vang lên "Tiểu thư tha mạng, tiểu thư tha mạng?"

Nguyệt Dao lại thật giống như không nghe gì. Đối với những nha hoàn bà tử này nàng đã sớm nhìn thấu. Được thế, liên chủ tử cũng không nhìn ở trong mắt. Cái gọi là nhân từ ở trước mặt các nàng, có nghĩa là người là kẻ ngu dại, dễ khi dễ.

Chính ca nhi thấy tới Nguyệt Dao, trong mắt có chờ đợi, cũng có sợ hãi. Sau cùng, hạ hết dừng khí tay áo kéo Nguyệt Dao, đỏ mắt kêu một tiếng "Tỷ tỷ."

Nguyệt Dao thân mình chấn động, nàng cho rằng là mình nghe lầm, không tự chủ lại hỏi một tiếng "Đệ, đệ vừa, vừa gọi cái gì?" Ở trong trí nhớ của Nguyệt Dao, nàng từ chưa từng thấy qua Chính ca nhi. Tại sao Chính ca nhi lại biết nàng là tỷ tỷ hắn.

Chính ca nhi mở miệng nửa ngày, lại không thể nói thêm lời gì nữa.

Hoa Lôi sợ Nguyệt Dao nhìn không được lại đem thiếu gia ném đi mặc kệ. Vội vàng đứng sang một bên dự dõ nói "Chính thiếu gia, tam tiểu thư hỏi người nói gì. Người có lời gì muốn nói người đều nói với tiểu thư hết đi?"

Chính ca nhi lúc này mới cúi đầu đều đều kêu một tiếng "Tỷ tỷ."

Nguyệt Dao kinh nghi hỏi: "Làm sao đệ biết tỷ tỷ là tỷ tỷ của đệ?"

Thanh âm của Chính ca nhi tựa như muỗi kêu: "Đệ trước kia đã gặp qua tỷ tỷ, tỷ tỷ còn cho đệ ăn đường quả." Nói xong, lại cúi đầu.

Nguyệt Dao phi thường kinh ngạc, nàng thế nào lại không có chút ấn tượng.

Nguyệt Dao còn đang đang trầm tư tới, Hoa Lôi hạ giọng ở bên tai Nguyệt Dao nói lầm bầm: "Tiểu thư, đường quả là nô tỳ đưa qua. Thiếu gia cũng là thấy được tiểu thư ở trên thuyền." Kỳ thực Hoa Lôi phía dưới vẫn âm thầm chăm sóc Đình Chính hết mực.

Nguyệt Dao nhìn Hoa Lôi một cái, ngược lại cười khỏ. Nàng lúc này là làm cái gì tỷ tỷ nha, ngay cả nha hoàn cũng không bằng.

Hoa Lôi không biết Nguyệt Dao suy nghĩ gì, vội vàng khuyên giải an ủi Nguyệt Dao: "Tiểu thư, Đình Chính thiếu gia tuy rằng không phải là cực kỳ thông tuệ, nhưng tuyệt đối không phải người ngu dốt." Hoa Lôi lo lắng Nguyệt Dao đột nhiên lại thay đổi chủ ý, ghét bỏ Đình Chính ngu dốt. Tuy rằng tất cả mọi người nói Đình Chính chính là đứa ngốc, thế nhưng Hoa Lôi cho rằng Đình Chính cũng không phải thật khờ, chỉ là không có thông tuệ được như người bình thường. Quan hệ huyết thống so với không cùng chi huynh đệ vẫn là thân thiết hơn. Đối với tiểu thư bây giờ mà nói, ngoại trừ lão phu nhân ra cũng chỉ có Đình Chính là người tối có thể tin cậy.

Nguyệt Dao kỳ thực từ trong lời nói có của Đình Chính đã thể thấy được, đệ đệ thực có điểm ngây ngốc, nhưng tuyệt đối không phải người ngu. Bằng không làm sao qua thời gian dài như vậy còn nhớ rõ ràng: "Chính ca nhi, nói cho tỷ tỷ, đường quả ăn ngon không?"

Chính ca nhi nhìn Nguyệt Dao. Hướng về phía Nguyệt Dao, Chính ca nhi nói: "Tỷ tỷ, đệ thật đói bụng." Có thể là khắc sâu ấn tượng chuyện đường quả, cũng khả năng là bởi vì là tỷ đệ, huyết mạch tương liên, càng có thể hơn là do cả hai điều này hợp, Chính ca nhi thực tin tưởng Nguyệt Dao, cũng muốn cùng nàng thân cận.

Nguyệt Dao nghe xong Đình Chính nói đói, nhất thời giận không thể tả. Lạnh lùng nói "Người có phải mỗi ngày không để cho hắn ăn cơm? Phụ đệ cấp phân lệ của chính ca nhi toàn bộ các người đều âm thầm nuốt?"

Hoa Lôi có chút ngốc lăng rồi. Tiểu thư còn chưa từng phát giận lớn như vậy. Ở trong ấn tượng của Hoa Lôi, tiểu thư vẫn luôn văn văn tĩnh tĩnh, lúc nói chuyện thanh âm cũng không lớn. Nhưng là bây giờ lại giống như thay đổi hoàn toàn thành một người khác rồi, khiến nàng đều có chút xa lạ, lẽ nào một cái mộng lại có thể làm cho tiểu thư cải biến lớn như vậy.

Hoa Lôi vội vàng đem những thứ ý nghĩ này loạn thất bát tao bỏ qua, tiểu thư thay đổi là thay đổi, nhưng là trở nên tốt hơn. Như vậy là tốt rồi những cái khác không cần nghĩ tới.

Bà tử quỳ trên mặt đất, khóc nói: "Tiểu thư, nô tài có gan lớn như trời chờ cũng không dám khiếm thiếu gia ngân lệ hàng tháng. Là Vu di nương, những thứ tiền bạc này trong ngày thường chính là do Vu di nương bảo quản." Nếu gia tăng thêm một lỗi nữa, sợ là không phải toàn gia phát mại bán đi, mà là toàn gia đều phải đem loạn cơn đánh chết. Đến lúc này bà cũng chỉ có thể đem mọi tội lỗi đổ lên trên người Vu di nương.

Nguyệt Dao nén giận, không răn dạy bà tử. Có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Nguyệt Dao lấy khăn tay của mình lau sạch nước mắt nước mũi trên

mặt Đình Chính. Một cái khăn tay vốn trắng nõn sạch sẽ, cứ như vậy không còn hình dáng gì.

Hoa Lôi ngốc lẳng lẳng nhìn Nguyệt Dao. Tiểu thư vốn thích sạch sẽ, đồ của người đều không chấp thuận để người khác chạm vào chứ đừng nói chỉ là nhiễm bẩn như vậy. Tiểu thư thật thay đổi, thay đổi tốt hơn xưa. Phu nhân ở trên trời nếu biết lời của nàng cho tiểu thư thay đổi tốt như vậy, nhất định sẽ cực kỳ vui mừng.

Nguyệt Dao nhìn mắt bà tử quý trên mặt đất khóc đến thanh âm cũng không phát ra được nữa nói "Y phục ở nơi nào?" Mặc quần áo như thế này, nhất định là không được, phải đổi toàn bộ y phục mới, sạch sẽ mới được.

Bà tử mới vừa rồi kêu la lớn như vậy, mà lúc này đến cả nửa ngày cũng không nói ra một câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Chương 12.1: Tỷ Đệ

Nguyệt Dao dẫn Chính ca nhi vào phòng, mở hòm xiềng tìm một bộ xiêm y cho Đình Chính đi thay. Nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm được bộ y phục nào hài lòng. Tất cả y phục này nếu không phải là ngắn, thì liền chất vải cực kém, sờ tới thực tệ. Không chỉ có chăm sóc Đình Chính chậm trễ, ngay cả nha hoàn bà tử trong phòng chăm tuyến đều lộn xộn lười biếng, này có thể nhìn ra, Mạc thị đối Đình Chính có bao nhiêu lơ là bỏ mặc.

Nguyệt Dao lẳng lẳng nhìn hòm xiêm y cũ. Lúc này Hoa Lôi mang nước vào phòng, Nguyệt Dao nhúng khăn tay vào chậu nước, vắt nước đem lau mặt cho Đình Chính đến khi khuôn mặt cùng bàn tay nhỏ bé đều rửa được sạch sẽ.

Nguyệt Dao vừa nhìn gương mặt sạch sẽ của Chính ca nhi liền sửng sốt. Nhìn Chính ca nhi, nàng luôn cảm thấy giống như người nàng quen biết. Một hồi lâu nàng mới bừng tỉnh, ngũ quan Chính ca nhi còn không phải là cùng nàng tương tự. Cũng khó trách Mạc thị không hy vọng nàng nhìn thấy Chính ca nhi, nếu nàng thực nhìn thấy người có khuôn mặt tương tự như mình là Chính ca nhi, vậy chẳng phải nàng sẽ để tâm đến hẳn hơn sao.

Chính ca nhi thấy Nguyệt Dao nhìn mình chằm chằm, có chút sợ hãi: "Tỷ tỷ."

Nguyệt Dao phục hồi tinh thần lại, nắm lấy tay Chính ca nhi: "Đệ đi cùng tỷ tỷ."

Chính ca nhi tuy rằng không thông minh, nhưng lại cực kỳ mẫn cảm. Nhìn thấy Nguyệt Dao nói như vậy, cẩn thận hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ là muốn dẫn đệ đi với tỷ sao?"

Nguyệt Dao thực đau lòng sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Chính ca nhi: "Chuyện trước kia là do tỷ tỷ không đúng. Tỷ tỷ không có chiếu cố tốt đệ, mới để cho đệ chịu nhiều khổ sở như vậy. Sau này có tỷ tỷ ở đây, ai cũng đừng nghĩ đến khi dễ đệ."

Chính ca nhi nhu thuận nắm lấy tay của Nguyệt Dao, biểu thị nguyện ý theo Nguyệt Dao đi. Thế nhưng mới ra khỏi viện từ, liền nhìn thấy Vưu di nương mặc một thân y phục hồ lam đi tới. Vưu di nương búi tóc trụ nãi kê, xuyên với một cây trâm bạc, tóc mai cài hai đóa hoa lụa tình tề . . .

Vưu di nương dù không có xóa sạch yên chi phần (phần hóa trang). Thế nhưng nhìn bà ta một chút đâu có chỗ nào là đau thương. Cuộc sống bà ta lúc này quả thật đúng là từ nhậu. Ba vị di nương, hai người kia lúc ở Giang Nam đại bá đã xử lý đưa đi. Chỉ có Vưu di nương là gia sinh tử, lại nuôi dưỡng Chính ca nhi, cho nên mới được lưu lại, bằng không cũng bị đã xử lý.

Nguyệt Dao liếc nhìn trong mắt lóe lên quang mang, bất quá rất nhanh lại khôi phục như lúc ban đầu. Thay đổi nhanh đến nỗi không ai phát hiện thần sắc nàng có chút biến hóa. Phụ thân còn chưa hết ba năm hiếu, Vưu di nương lại thật rất có nhã hứng. Nguyệt Dao nhớ kỹ khi ấy Chính ca nhi mới mất không bao lâu, Vưu di nương cũng liền tái giá. Nghe đâu gã đến bên ngoài làm chính đầu nương tử, cuộc sống cũng không tệ lắm.

Vưu di nương vừa thấy Nguyệt Dao, bị dọa sợ ngay tại chỗ vội đến cấp Nguyệt Dao hành lễ: "Tỷ thiếp không biết tiểu thư tới đây. Tỷ thiếp có tội xin tiểu thư bỏ qua cho."

Vừa nói mắt cũng không từ nhìn chằm chằm Nguyệt Dao đang nắm lấy tay của Đình Chính. Tâm run lên, tam tiểu thư làm cái gì vậy, nàng muốn mang Chính ca nhi đi sao?

Nguyệt Dao bộ dạng tùy ý xem Vưu di nương liếc mắt, thực lạnh nhạt nói: "Chính ca nhi là con trai duy nhất của phụ thân, sau này ta sẽ hảo hảo chiếu cố hẳn. Mấy năm này, đúng là khổ cực cho Vưu di nương rồi." Tuy rằng nàng là đích tiểu thư con vợ cả, không cần thiết cùng một di nương nói nhảm nhiều như vậy, thế nhưng khách sáo vài lời cũng không thể thiếu.

Vưu di nương vừa nghe chân liền nhuyển, bất quá rất nhanh ngừng đầu nói: "Tiểu thư, người tuổi còn nhỏ. Đem Chính ca nhi đưa bên người chẳng phải sẽ khiến tiểu thư chịu mệt mỏi hơn sao?" Chính ca nhi đặt ở bên người bà ta, đem lại cho bà ta không ít tiện lợi. Nói thế nào Chính ca nhi cũng là thiếu gia, dù không được sủng nhưng phân lệ hằng tháng cũng không ít. Lại nói chờ tương lai Chính ca nhi trưởng thành, cũng có thể hiếu thuận nuôi dưỡng bà

ta.

Nguyệt Dao lạnh lùng nói ra: "Chính ca nhi là đệ đệ của ta, dạy dỗ đệ đệ là trách nhiệm của trưởng tỷ, như thế nào đến miệng di nương liền thành chịu một mồi. Trái lại ta thấy di nương ở chỗ này ngày quá cũng thật tốt! Di nương so với trước khi tới kinh thành có thể nói là mập lên không ít." Ở cổ đại, trưởng tỷ như mẹ, tự mình chỉ bảo đệ đệ chỗ nào cũng có, chớ đừng nói chỉ là lúc này chỉ thứ hai chỉ còn lại hai người tỷ đệ các nàng. Nguyệt Dao ở Giang Nam cũng có tiếng là tài nữ, bởi vậy nên khi lão phu nhân nghe Nguyệt Dao nói xong, liền lập tức cho phép Nguyệt Dao mà không cần nghĩ nhiều. Nguyên nhân là vì Nguyệt Dao đủ khả năng để đảm đương nhiệm vụ này.

Vưu di nương nghe Nguyệt Dao nói xong sợ đến đều thiếu chút nữa tim liền nhảy ra ngoài. Nguyệt Dao chăm chọc bà ta sống thực tốt, lại còn mập lên không ít. Phải biết rằng mập lên nghĩa là bà ta cần bản không vì Nhị lão gia cùng Nhị phu nhân qua đời mà có chút thương tâm nào. Cái mũi chup lên đầu lớn như vậy, bà chắc chắn là chết không có chỗ chôn. Vưu di nương không biết vì sao tam tiểu thư trở nên sắc bén cay nghiệt như vậy. Vưu di nương vội vã kêu oan: "Tiểu thư, oan uổng. Tỷ thiếp mấy ngày nay mỗi ngày đều vì lão gia phu nhân niệm kinh, thực không dám có chút lời biếng."

Đôi mắt Nguyệt Dao lộ đầy vẻ trào phúng. Mỗi ngày niệm kinh, vậy lúc này giữa ban ngày ban mặt lại không biết đã chạy đi nơi nào, còn dám mở miệng nói mình mỗi ngày đều niệm kinh. Thực sự là chê cười. Nguyệt Dao cũng lười xem bà ta diễn trò, như vậy thực lãng phí thời gian, liền nắm tay Đình Chính chuẩn bị rời đi.

Lại không nghĩ Vưu di nương lôi kéo góc áo cửa Chính ca nhi, khóc hết sức bi thương: "Chính ca nhi, người là mệnh của di nương, người không thể bỏ lại di nương mà đi như vậy a. Người thực đi rồi, di nương khả làm sao bây giờ?"

Chính ca nhi không chút do dự, chỉ là hấn vội nắm tay của Nguyệt Dao thật chặt. Hình như cực kỳ sợ Nguyệt Dao sẽ buông tay, lại đem hấn ném về cho cái nữ nhân này.

Nguyệt Dao nhìn Chính ca nhi bảo hấn yên tâm. Sau đó quay sang Vưu di nương cười lạnh một tiếng. Nàng cũng không có tiếp lời Vưu di nương, cùng một thiếp thất của phụ thân cái vã, thực đã hạ thấp thân phận của nàng. Nguyệt Dao hơi nghiêng đầu nhìn Trịnh ma ma vẫn luôn trầm mặc không nói, nói: "Ma ma, làm phiền người ở đây lại xử trí." Nói xong, Nguyệt Dao nhìn cũng không thèm nhìn Vưu di nương lấy một cái liền dẫn Đình Chính đi.

Trịnh ma ma thấy giờ phương thức làm việc của Nguyệt Dao từ đầu đến, trong bụng thẳng thình thịch. Tiểu thư từ khi nào mà trở nên cường đại như vậy chứ. Vẫn là nói tiểu thư lúc trước chỉ là quá bi thống, luôn đắm chìm trong kinh thư trong mặc kệ sự vụ bên ngoài, bởi vậy mọi người mới cho rằng tam tiểu thư dễ nói chuyện. Kỳ thực bản thân tam tiểu thư vẫn luôn cường thế như vậy.

Trịnh ma ma lúc trước có nghe nói tam tiểu thư có chút thư ngộ, hơn nửa năm này bà cũng cho rằng như vậy. Không nghĩ tới bây giờ dường như là đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác. Hiện tại xem ra, thực tế cùng lời đồn chính là không giống nhau tí nào. Lời đồn quả thực không thể tin!

Trịnh ma ma nghĩ tới đây, lập tức thét nha hoàn bà từ theo tới: "Các người ngăn ra cái gì? Còn không nhanh lên kéo di nương ra?" Tam tiểu thư là đích trưởng nữ Liên phủ, tuy rằng cha nương đều không còn, thế nhưng lão phu nhân lại đối với tam tiểu thư quan tâm, chú ý trong mắt. Hôm nay tam tiểu thư lại cường thế như vậy, bà ta cũng không dám đắc tội.

Nha hoàn bà từ theo tới lập tức đi lên kéo Vưu di nương.

Trịnh ma ma thấy Vưu di nương từ lôi kéo không buông tay, trong miệng còn xả ra vài lời khó nghe. Lập tức sắc mặt cũng thay đổi: "Vưu di nương, lão phu nhân đã đồng ý tam tiểu thư tự mình giáo dưỡng Đình Chính thiếu gia. Di nương cũng lớn lên trong phủ đệ, hấn phải biết rõ quy củ." Lão phu nhân đã lên tiếng, đừng nói là một di nương bé nhỏ, liền cả đại lão gia cùng đại phu nhân cũng không dám có hai lời không phải. Nếu dám giờ trò thiêu thân, lão phu nhân chỉ cần lên tiếng, liền trực tiếp phát mại bán đi cũng không ai dám nói câu nói thứ hai.

Vưu di nương vốn cho là Nguyệt Dao đau lòng đệ đệ, nhất thời tâm huyết dâng trào nên mới làm vậy, không biết dĩ nhiên là đã được lão phu nhân chấp thuận. Trong Liên phủ mà nói, lời nói của lão phu nhân hiệu quả chẳng khác nào thánh chỉ của hoàng đế. Ai cũng không dám vi phạm, ngay lập tức buông lỏng tay.

Nguyệt Dao thuận lợi mà đem Chính ca nhi mang đi. Đi được một lát, Nguyệt Dao nhận thấy dường như đi càng lúc càng chậm, thậm chí đến cả mi tâm cũng đều nhú lại rồi. Nàng dừng lại, ôn nhu hỏi "Làm sao vậy? Có phải là đệ đau chân không?"

Chính ca nhi vội vàng lắc đầu.

Nguyệt Dao nghĩ muốn ôm Chính ca nhi đi, thế nhưng chính thân mình của nàng cũng thực gầy yếu, hơn nửa tuổi cũng còn nhỏ, ôm Chính ca nhi cũng đều bất động. Mộ Thu định bế Chính ca nhi, nhưng là Chính ca nhi lại không muốn, Hoa Lôi tới ôm, hấn cũng không cho. Chỉ ba ba nắm lấy tay của Nguyệt Dao, chết cũng không chịu buông tay. Hấn sợ chỉ cần hấn vừa để tay xuống, tỷ tỷ liền sẽ không muốn hấn nữa.

Nguyệt Dao nhìn thấy trong mắt hấn thoáng qua nét hoảng sợ, biết rõ hấn sợ hãi. Nàng liền ngồi xổm người xuống, tự mình tháo giày của Chính ca nhi, thấy lòng bàn chân hấn có một vết rách thực dài, lúc này đang chảy máu.

Nguyệt Dao ôm Đình Chính, nước mắt xoát xoát liền rơi. Đình Chính kiếp trước là bị những người này bỏ mặc không quan tâm mới bệnh mà chết non. Chính là do nàng, người tỷ tỷ này không tận chức, nàng thực có lỗi với cha mẹ dưới cửu tuyền. Nguyệt Dao vốn cho là nước mắt của mình đã chảy khô từ đời trước, không nghĩ tới vẫn còn có nhiều nước mắt như vậy. Có thể rơi lệ đại biểu nàng còn biết đau lòng, đại biểu rằng nàng vẫn ôm hi vọng đối với tương lai.

Đình Chính vội lấy tay lau nước mắt của Nguyệt Dao, cúi đầu đều thưa: "Tỷ tỷ, không khóc. Đệ không đau. Tỷ tỷ đừng khóc." Trong miệng nói tỷ tỷ không khóc, nhưng chính hấn cũng đã nước mắt lưng tròng.

Hoa Lôi cùng Mộ Thu không biết vì sao Nguyệt Dao lại khóc đến thương tâm như vậy, hai người chỉ có thể tận lực khuyên bảo nàng.

Nguyệt Dao ngừng khóc, nhẹ giọng nói: "Đệ đã không muốn các nàng ôm, vậy tỷ tỷ cũng ngại có được hay không?"

Mộ Thu vốn có ý muốn ngăn cản, nhưng là bị Hoa Lôi kéo lại ngăn cản. Hoa Lôi nói thầm bên tai Mộ Thu: "Mặc dù chuyện này có chút không hợp quy củ, nhưng như vậy càng có thể tăng tiến tình cảm tỷ đệ của tiểu thư cùng thiếu gia. Tiểu thư cùng thiếu gia cảm tình tốt, sau này lớn lên thiếu gia cũng quan tâm, che chở tiểu thư nhiều hơn."

Mộ Thu nghe vậy lập tức đứng yên bất động.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Chương 12.2

Chính ca nhi vốn dĩ không muốn, lại thấy Nguyệt Dao đã ngồi chồm hổm ở trước mặt hắn. Vì vậy liền thuận theo ghé vào trên lưng của Nguyệt Dao, hai tay nhỏ gầy vòng qua cổ của Nguyệt Dao, đầu nhỏ gác trên gáy Nguyệt Dao, nhỏ giọng khẽ kêu một tiếng: "Tỷ tỷ, đệ tốt rồi."

Thân mình Nguyệt Dao chấn động, thiếu chút nữa không khống chế được lại rơi lệ rồi, nhưng cuối cùng cũng kịp đem nước mắt nơi đáy mắt nuốt trở về. Tương lai sau này còn rất dài, con đường phía trước của hai tỷ đệ nàng cực kỳ gian khổ. Chính ca nhi muốn bình an lớn lên được, thì trước tiên chính nàng cũng phải bình an, thuận thuận lợi lợi, vậy nên nàng phải nghiêm túc trù tính.

Mộ Thu đứng ở một bên cũng thực lo lắng, nhưng cũng biết rõ tính tình của Nguyệt Dao, muốn khuyên cũng khuyên không được. Nha hoàn bà tử hầu hạ Nguyệt Dao đều biết, tiểu thư đã nhận thức một việc là đúng, thì dù thế nào cũng sẽ không thay đổi ý muốn ban đầu. Đây cũng là điều trước đây khiến Hoa Lôi đặc biệt phát sầu, lo lắng không thôi.

Các nàng không thể khuyên giải, chỉ có thể ở một bên cẩn thận nhìn. Khả nghìn vạn lần không nên để một người té lại hai người ngã, chỉ sợ tiểu thư không chịu được mà ngã, thiếu gia cũng sẽ ngã theo.

Trịnh ma ma nhìn biểu hiện của Nguyệt Dao, lòng đầy nghi hoặc. Tam tiểu thư tài tình cả phủ đệ trên dưới đều biết, đồng thời bản tính cũng thanh cao như hệt Nhị lão gia. Nhưng bây giờ lại nhìn xem, có thể đối xử, quan tâm đệ đệ như vậy, đâu có chút nào gọi là thanh cao, cao ngạo kia chứ. Nay những lời đồn đều là bậy bạ, thực không đáng tin cậy chút nào.

Trịnh ma ma nghĩ lại cũng cảm thấy tiểu thư nhà mình bây giờ có chút lạ. Tiểu thư trước nay ngoại trừ thỉnh thoảng đến viện lão phu nhân thỉnh an, thì vẫn luôn đóng cửa viện mình lại không bước ra ngoài một bước, sống chết liều mạng sao chép kinh Phật. Vậy làm sao lại chuyển biến lớn như vậy, bà có nghĩ thế nào cũng không ra.

Nguyệt Dao đi qua thực rất chậm, nói thật, kiếp trước bản thân nàng ở thời điểm này thực sự là người đại môn không ra nhị môn không bước.

Không giống sau này đến sống ở am ni cô mới đem người dưỡng khá hơn nhiều, cũng không đến nỗi mới chỉ đi vài bước đã không chịu được như bây giờ. Sau nàng vì muốn một câu trả lời hợp lý, một thân một mình từ nơi ngàn dặm xa xôi kia trở lại kinh thành cũng không có chút vấn đề gì.

Nhưng lúc này thân thể của nàng thực suy yếu quá mức, hơn nữa mấy ngày hôm trước nàng cũng mới vừa ngã bệnh. Thế nên mới cộng Chính ca nhi đi một đoạn đường ngắn, trán nàng đã đổ đầy mồ hôi.

Chính ca nhi thấy Nguyệt Dao mệt mỏi, cẩn thận nói: "Tỷ tỷ, tỷ để đệ đi đi! Đệ có thể đi được mà."

Nguyệt Dao nghe Đình Chính nói như thế, tâm nàng vừa cảm động lại vừa tự trách chính mình. Kiếp trước nàng đã làm những việc gì kia chứ, thực uống một kiếp làm người, nàng cái gì cũng không làm được, cái gì cũng chẳng có. Chính ca nhi dù có sinh ra không tốt đi nữa, bọn nàng cũng là thân tỷ đệ ruột thịt cũng là huyết mạch tương liên, nàng đời trước, làm thế nào lại có thể đem hắn bỏ qua mặc kệ không quan tâm đến. Thế nào cũng không biết chiều cố thật tốt chính ca nhi chứ!

Nguyệt Dao còn chưa lên tiếng, Hoa Lôi mở miệng, trước nói: "Thiếu gia, hay là để cho nô tỳ công người, để tiểu thư nghỉ tạm một hồi, người có chịu không. Thiếu gia yên tâm, tiểu thư vẫn sẽ ở bên cạnh người."

Chính ca nhi không biết vì sao Nguyệt Dao lại khóc, chỉ biết dùng tay nhỏ xoa nước mắt Nguyệt Dao vẫn đang chảy xuống nói: "Tỷ tỷ, đệ để cho nàng nghỉ." "

Nguyệt Dao gật đầu, nàng cũng thực không chịu nổi nữa rồi. Lại cố đi tiếp thực có thể lại muốn nghỉ đi nữa rồi. Té xiu cũng không quan hệ gì, có chính là sợ tổ mẫu thấy thân thể nàng không tốt, không thích hợp dạy dỗ Chính ca nhi. Lúc này đưa Đình Chính tới tiền viện, không có một người có thể tin được, nàng thực lo lắng.

Nguyệt Dao thả Chính ca nhi xuống sau, Hoa Lô liền cõng Chính ca nhi, Mộ Thu đỡ Nguyệt Dao, đoàn người nhanh chóng trở về Lan Khê viện.

Tiểu nha hoàn giữ viện từ nhìn Nguyệt Dao mang về một đứa bé trai, liền giật mình. Bất quá vừa nghe Hoa Lô nói đây là Đình Chính thiếu gia, mọi người đều không ngoài ý muốn. Hoa Lô lập tức phân phó nói: "Mau, đi đem sương phòng thu thập ra cho thiếu gia ờ."

Cổ ma ma nhận được tin tức, vốn chỉ cho rằng Nguyệt Dao là nhất thời tâm huyết dâng trào mà thôi. Đến gian phòng thấy Nguyệt Dao thật đem chính ca nhi nhận trở về, sắc mặt cũng đều bị hù đến xanh hết cả rồi.

Nguyệt Dao nhìn Cổ ma ma lóe ra bộ dạng kinh nghi bất định, nghĩ lại cũng là chính bà ta vẫn luôn ở bên tai nàng nói Chính ca nhi xuất thân ti tiện, chậm chạp đồ đần, là một kẻ ngu si không chịu được. Bởi vì nói đi nói lại nhiều lần, khiến bản thân nàng, vốn cũng đã tự cho mình là thanh cao liên sinh ra tâm tư khinh thường, căm ghét Chính ca nhi. Về sau Hoa Lô cũng ở trước mặt nàng nói đến Đình Chính vài lần, thế nhưng nàng bởi vì chán ghét, thế nên chẳng quan tâm đến Chính ca nhi. Chính ca nhi chết non sớm, cái ác phụ ăn cây táo rào cây sung này cũng chiếm phần nửa trách nhiệm.

Nguyệt Dao trong mắt hiện lên thần sắc âm ngoan. Nàng quả thực không muốn tiếp tục nhìn cái kẻ bán chủ cầu vinh ở bên mình nữa. Xem ra sắp tới nàng cũng phải hành động nhanh hơn một chút rồi.

Một bên phân phó Mộ Thu: "Đi nấu nước nóng mang tới đây."

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút lại nói: "Đông Tinh, người đi đem thất thanh đoạn trong kho lấy ra. Các người lập tức nhanh tay làm vài bộ xiêm y cho Chính ca nhi. Y phục bây giờ của hắn thực không thể lại mặc tiếp nữa rồi." Bây giờ là mùa hè, xiêm y cũng giản đơn. Vài cái nha hoàn thức một ngày đêm cũng có thể chế ra một hai bộ đi.

Nguyệt Dao có hai nhất đẳng đại nha hoàn bên người, Mộ Thu cùng Hoa Lô; bốn nhị đẳng nha hoàn là Đông Tinh, Đông Mai, Tế Quyên, Tế Vũ. Sáu nha hoàn này chính là do Mã thị tỉ mỉ chọn lựa vì Nguyệt Dao.

Đông Tinh vội vàng đi sang kho phòng tìm vài bộ. Tất cả đồ cưới, đồ trang của hàng khế ước của Mã thị đều ở trong tay lão phu nhân. Thế nhưng những thứ bởi gả khác, tỷ như sa tanh đồ trang sức và vân vân, lão phu nhân chính là đặt ở Lan Khê viện, cũng là có ý đưa Nguyệt Dao tự xem mà sử dụng.

Nguyệt Dao tự mình mang Chính ca nhi đi tắm. Tế Quyên cùng Tế Vũ ở bên cạnh hỗ trợ nàng. Mộ Thu cùng Hoa Lô, còn có Đông Tinh mấy người các nàng với việc Chính ca nhi vào trong viện ở đều thật tâm hoan nghênh. Tiểu thư mỗi ngày chuyện gì cũng không tường, việc gì cũng không làm chỉ biết sao hiểu kinh, mỗi ngày đều đắm mình trong bi thương sầu khổ. Đến nỗi thân thể càng ngày càng kém, đều đã hôn mê hai lần rồi. Tiểu thư như vậy để cho bọn họ cả ngày luôn phải lo lắng đề phòng. Lúc này Chính thiếu gia tới rồi, tiểu thư tổng yếu phải chiếu cố Chính thiếu gia, có sự tình để làm chia bớt lực chú ý, bi thống cũng liền giảm bớt chút nào đi.

Nguyệt Dao vừa mới cùng Chính ca nhi nói chuyện, chợt nghe thông báo Mạc thị tới viện thăm nàng.

Nguyệt Dao đích thân đi ra nghênh đón Mạc thị, thấy Mạc thị thay đổi một thân đĩnh hương hồ điệp bỏ áo quần, rơi xuống hồ hàng làm mất tổng váy. (Đoạn này k biết làm sao thôi để nguyên luôn ai biết chỉ t vs) Nét mặt lộ nụ cười từ ái, một bộ dáng trang tựa Bồ Tát.

Nguyệt Dao nhìn Mạc thị phúc phúc thân: "Bá mẫu."

Mạc thị đi tới, nét mặt hiền lành: "Con đây, đứa ngọc này, sao lại cùng bá mẫu khách khí như vậy? Có chuyện gì cứ nói bá mẫu là được."

Nguyệt Dao phải dùng toàn bộ sức lực, mới kiềm chế được chán ghét ở tận đáy lòng. Cúi đầu ngại ngùng đều thưa: "Bá mẫu phải để ý quản lý sự tình trong phủ đệ đã cực khổ lắm rồi. Nguyệt Dao thế nào còn có thể vì chút chuyện nhỏ này đi quấy rối bá mẫu, này cũng quá bất hiếu." Nếu người thật có lòng, làm sao đến cả y phục mặc vừa thân Đình Chính cũng đều không có.

Hạ nhân vốn toàn bộ chính là xem nét mặt chủ tử mà làm việc, đều nâng cao đáp thấp, Mạc thị nếu thật sự có lòng quan tâm, Đình Chính cũng không cần ăn những thứ đau khổ này. Kỳ thực đời trước do năng phạm vào sai lầm, có rất nhiều chi tiết sơ hở thực dễ dàng nhận ra Mạc thị đối với nàng không phải là thực sự thiện tâm.

Chữ hiếu này, thực làm cho Mạc thị kiềm nhất trừu đi. Nghe thật êm tai, nhưng là những lời này như thế nào bà lại cảm thấy không được xuôi tai như vậy kia chứ. Hiếu thuận, hai từ này chỉ có đối với thân phụ mẫu mới có thể dùng tới mà nói. Đối với người là bá mẫu như nàng ta vẫn là không dùng được cái nhân từ này.

Mạc thị cười vỗ vỗ mu bàn tay của Nguyệt Dao: "Bá mẫu biết con một hài tử hiếu thuận, còn là một người thực tâm. Nhưng mà, dù bá mẫu có bận rộn nhiều hơn nữa, cũng không có khả năng bận rộn đến mức đem chuyện của con bỏ qua một bên mà không để ý tới tới. Nguyệt Dao, con cùng bá mẫu nói thật đi, có phải mấy ngày nay có người khi dễ con hay không?"

Nguyệt Dao lắc lắc đầu: "Có tổ mẫu cùng bá mẫu quan tâm chăm sóc như vậy, người nào lại dám khi dễ con. Thêm nữa theo lý mà nói Liên phủ ta sâm nghiêm, cũng không có nô tài nào dám có lá gan lấn chủ." Lời nói này được quả thực nói thật. Năm đó, trước khi Trầm gia từ hôn, cứ xem như toàn bộ tiền tài trên người nàng đều bị bà ta lấy đi, dù vậy ở trong phủ cũng không ai dám明目张胆 mà chậm trễ nàng. Chỉ cần nàng vẫn còn giới trí lợi dụng, Mạc thị chắc chắn sẽ không bạc đãi nàng.

Mạc thị thấy lời Nguyệt Dao nói quả thực phát ra từ nội tâm, do dự một chút. Chỉ là bà mẫu đều đã lên tiếng, bà lúc này phải tới, cũng muốn thử thăm thính một chút xem thái độ Nguyệt Dao là như thế nào.

Mạc thị không nghĩ ra, nha đầu này đương hảo tốt như vậy làm sao lại nhớ tới, đã vậy còn muốn dẫn kẻ ngu này đến bên người. Mạc thị chính là trăm phần chướng mắt Chính ca nhi. Ngây ngốc, đi ra ngoài nói là Liên gia hài tử chỉ mới nghĩ tới thôi đã thấy thật mất mặt.

Luôn luôn thanh cao, tự ngạo Dao nha đầu làm thế nào lại như vậy. Chẳng lẽ là có người bên cạnh khiêu khích. Cũng không nên nha! Mạc thị bỗng chốc sờ không rõ nước cò của Nguyệt Dao rồi.

Nguyệt Dao thấy Mạc thị một bộ bộ dáng suy tư, nghĩ Mạc thị cố ý tới một lần, sợ là lo lắng Chính ca nhi đến bên người nàng sẽ chọc cho phát ra sự tình ngoài ý muốn gì. Nghĩ biện pháp muốn đem Chính ca nhi ra đi ra ngoài. Lúc này nàng còn không có người có thể tin nhiệm để đưa đến bên người Chính ca nhi đâu. Tỷ đệ hai người cũng vừa mới vừa gặp mặt, nàng chắc là sẽ không cho Đình Chính đi ra.

Nguyệt Dao nắm tay, nét mặt bi thương: "Bá mẫu, mới vừa rồi con thấy cái bà tử kia khi dễ Chính ca nhi, con rất khó chịu. Con đây là một người tỷ tỷ, vậy mà không biết đệ đệ mình mỗi ngày cơm đều ăn không đủ no, phải chịu đói bụng, còn bị bà tử hạ nhân chỉ vào mũi mắng, thậm chí còn muốn đánh hấn. May là mẫu thân báo mộng cho con. Bằng không, Chính ca nhi nếu thật có tam trường lưỡng đoạn gì, huyết mạch duy nhất của phụ thân đều sẽ không còn nữa rồi. Con dù có sao chép hiểu kinh nhiều hơn nữa, thì cũng có được ích lợi gì kia chứ?" Đều không cần dùng ngoại vật, nước mắt ba ba liền rơi xuống.

Mạc thị sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Chương 13: Cổ Tịch

Mạc thị một chút cũng không biết trong hồ lô của Nguyệt Dao bán cái thuốc gì. Thế nhưng bà cũng không muốn nghĩ nhiều, cứ coi như Tam nha đầu thực bị người bên cạnh gây xích mích rồi hảo hảo đi giáo dưỡng kẻ ngu này cũng không quan hệ gì với bà ta. Cái kẻ si ngốc ngờ nghệch kia cũng không thể gây nên trở ngại gì. Chỉ là phải tra kỹ một chút xem nha đầu ngu ngốc này trong thời gian gần đây là có chuyện gì. Mấy ngày nay hành sự thực không thích hợp, quả thực đáng nghĩ. Mạc thị đúng là có cảm giác mọi chuyện có chút thoát ly không thể nắm chặt trong lòng bàn tay mình như trước.

Mạc thị tâm tưởng xoay chuyển mau chóng, nét mặt một chút cũng không hiện. Lập tức cầm khăn tay cấp Nguyệt Dao lau nước mắt, động tác thực ôn nhu, tế thanh tế ngữ mà nói: "Nha đầu ngốc, việc này làm sao có thể trách con. Đều là do các điều nô này không xem gia pháp ra gì. Con yên tâm, ta sẽ nghiêm phạt các nàng thực nặng, để cho bọn họ biết kẻ dám lỗ mãng, lười biếng sẽ có kết quả như thế nào." (Chém chém nguyên đoạn.)

Nguyệt Dao cố nén cổ ác hàn tận đáy lòng, nét mặt cũng thực kích động thưa: "Dạ, Dao nhi tin tưởng bá mẫu, chuyện của Đình Chính ca nhi là phải làm phiền bá mẫu rồi."

Mạc thị thấy Nguyệt Dao tâm tình ổn định lại nói tiếp: "Nguyệt Dao, thân thể con vốn dĩ cũng yếu, cho Chính ca nhi với con ở cùng chỗ, chỉ sợ thân thể con chịu không nổi. Nguyệt Dao, Chính ca nhi cũng năm tuổi, cũng nên cho hấn vỡ lòng rồi. Cũng không thể để hấn cứ như vậy ngây ngốc đứng ở trong nội viện được. Bá mẫu trước thu thập một viện tử ở tiền viện cho hấn, để hấn đến ở tại tiền viện đi. Con yên tâm, ta sẽ chọn mấy nha hoàn bà tử tâm tư tinh tế, tỉ mỉ hầu hạ hấn."

Nguyệt Dao nói thâm trong bụng, quả nhiên là thế: "Bá mẫu, con cũng đã nói với tổ mẫu rồi, Đình Chính tạm thời sẽ theo đến Linh Khê viện ở cùng con. Hấn trước nay chưa từng học gì, cũng không biết cái gì. Bá mẫu, người cũng biết Chính ca nhi không mấy cơ linh (cơ trí linh hoạt), lúc này thả hấn ra ngoài sống một mình con thật sự là rất lo lắng. Dao nhi nghĩ trước tiên cứ đưa hấn đến ở chỗ này của con, con sẽ giáo dưỡng dạy hấn học chữ. Chờ thêm một một năm rưỡi nữa, hấn nhận thức thêm vài chữ, con lại để cho hấn đi học đường lúc này hấn là cũng không muộn lắm." Lấy cái bộ dáng này thả ra ngoài, Chính ca nhi mà có thể hòa hợp, thân thiết với mọi người, này mà được mới là lạ. Đến lúc đó không chỉ không có tự tin, khả năng liên lúc này cũng không bằng rồi. Còn không bằng để nàng dạy vỡ lòng cho Chính ca nhi, bồi dưỡng thêm một năm, đến lúc đó lại tìm đến gia thư viện cho hấn đi đọc sách. Không cầu hấn tiền đồ có bao nhiêu lớn, chỉ cần hấn có thể bình an lớn lên, có thể chống đỡ môn hộ cho chi thứ hai là nàng đã mừng lắm rồi.

Mạc thị thấy Nguyệt Dao đến cả lão phu nhân cũng đều lấy ra rồi, bà ta có nói nhiều hơn nữa cũng không được gì. Tâm tư vừa chuyển, liền nói: "Nguyệt Dao, con thật xác định tự con có thể chiếu cố tốt Chính ca nhi sao? Thân thể của con có chịu được không? Đại phu cũng đã nói rồi con phải nghỉ ngơi thật nhiều mới tốt lên được."

Mạc thị luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, không phù hợp. Dĩ vãng lời bà ta nói Nguyệt Dao hơn phân nửa đều nghe lọt tai. Dù có nghe không vào thì cũng còn có Cổ ma ma khuyên bảo, sau đó lại thuận theo ý của bà ta mà làm. Hiện giờ nha đầu này đã có chủ ý của mình, lại từng bước từng bước một theo đó mà làm. Hơn nữa bà ta vừa cũng nhận được tin tức nha đầu này đã bắt đầu chán ghét mà vứt bỏ Cổ mục mục. Suy cho cùng rốt cuộc là cái gì khiến cho Tam nha đầu đường như chỉ trong một đêm lại có thay đổi nhiều như vậy.

Nguyệt Dao thần sắc kiên định: "Bá mẫu, Nguyệt Dao sẽ chiếu cố tốt chính mình, cũng nhất định có thể chiếu cố tốt đệ đệ. Nguyệt Dao chắc chắn sẽ không để cho tổ mẫu lo lắng, xin bá mẫu cứ yên tâm." Nghe lời của người, ta đây mới thực sự là tự chôn mình trong hồ rồi.

Mạc thị nhẹ nhàng vén vài lọn tóc trên trán Nguyệt Dao, ôn hòa nói: "Con đã quyết định như vậy, bá mẫu cũng không khuyên được con rồi. Thiếu cái gì hay cần thứ gì thì phải nha hoàn tới viện bá mẫu nói cho bá mẫu biết là được. Trăm nghìn lần không được ủy khuất chính mình."

Nguyệt Dao dịu dàng phúc thân, cũng không lại già mồm cãi láo: "Bá mẫu, đệ đệ con những thứ y vật trước kia, nếu không phải là ngắn thì chính là bị hư hỏng, rách rưới thực không có một kiện có thể mặc được. Nguyệt Dao muốn bảo người của phòng châm tuyền làm nhiều hơn mấy bộ xiêm y cho hần."

Nguyệt Dao chỉ vừa nói xong, chung quanh yên lặng, không một tiếng động đến nỗi chỉ cần một cây kim thêu rơi xuống mặt đất mọi người đều có thể nghe được.

Mạc thị sắc mặt cứng đờ, cái gì gọi là hư hỏng, rách rưới nhất kiện cũng không thể mặc. Nàng làm phu nhân quản gia, tam nha đầu nói như vậy khá không phải là đang nói bà ta thất trách quản gia không xong sao. Nha đầu này cũng biết chỉ cây dâu mắng cây hòe rồi. Thật đúng là tiền đồ có tiền bộ.

Mạc thị tức giận trong lòng, nét mặt cũng không hiện, lập tức liền một ngum đồng ý: "Ta đã phân phó châm tuyền phòng cho người nhanh chóng chế tạo y phục cùng vài thứ đồ dùng cần thiết cho Chính ca nhi rồi. Những thứ khác, đợi một hồi nữa bá mẫu sẽ cho người đưa tới đây. Bất quá y phục muốn may ra nhanh nhất cũng phải mất hai ba ngày công phu. Ta trước lấy vài thứ y phục cùng vật dụng đại ca, nhị ca con khi còn bé sử dụng tổng tới đây, mấy ngày này tạm thời làm như vậy, con xem xem coi thế nào?"

Về mặt Nguyệt Dao rõ ràng không vui, châm tuyền phòng vốn có không ít người, tại sao muốn đợi ngày sau mới chịu cho người đem y phục đưa tới đây. Đến trước bữa tối hôm nay, nàng đã có thể để cho nha hoàn nhanh chóng may cho Chính ca nhi hai bộ xiêm y, không cần đợi đến tận mấy ngày sau mới có. Hơn nữa, dựa vào cái gì bà ta lại muốn cho Đình Chính mặc y phục bọn họ đã mặc qua. Nguyệt Dao trong bụng tràn đầy lãnh ý, bất quá mọi thứ đều chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, trên mặt vẫn là nói: "Đã khiến bá mẫu vì Chính ca nhi mà hao phí tâm tư rồi. Bất quá xiêm y cũng coi như xong, Dao nhi đã cho nha hoàn trong viện làm cho Chính ca nhi vài bộ xiêm y rồi. Đợi thêm hai canh giờ nữa chắc cũng đã có." Tuy rằng không biểu hiện ra có chút nào gọi là không vui, hờn giận, thế nhưng thần thái cũng là nhàn nhạt đạm nhiên.

Chung quanh nha hoàn bà từ đều cúi đầu.

Về mặt Mạc thị có chút khó coi, nha đầu này cũng quá không biết tốt xấu. Chỉ thiếu chút nữa là nói thẳng ra bà ta đối Chính ca nhi một điểm đều không để ở trong lòng rồi, bèn nói: "Y phục châm tuyền phòng làm tương đối phiền phức, ta sẽ mau chóng thôi thúc bọn họ nhanh tay nhanh chân lên một chút. Vừa lúc cũng nên làm thêm cho con hai bộ xiêm y mới rồi."

Nhất thời trên mặt Nguyệt Dao hiện lên một tia vui vẻ: "Bá mẫu, y phục của Dao nhi còn nhiều, tạm thời mặc cũng không hết, không cần phải làm thêm cho con." Bây giờ nàng vẫn còn chưa có đủ tư bản cùng Mạc thị trở mặt.

Mạc thị mặt mày tươi tắn ngậm ngậm nói: "Cái này vẫn nên, từ khi trở lại con cũng không có làm thêm mấy bộ xiêm y. Lại nói đã sắp vào thu rồi, nên làm thêm hai bộ y phục mới để mặc thường ngày rồi."

Nguyệt Dao khẽ cười nói: "Bá mẫu, này tổng không hao, các tỷ muội trong nhà đều không có, chỉ riêng mình con có. Chuyện này không thể được đâu." Nguyên ý làm, vậy làm đi! Dù sao thì tên cũng trùng đích, mọi chuyện cũng đã được như ý muốn của nàng rồi.

Mạc thị lập tức biểu thị tất cả tỷ muội đều có, Nguyệt Dao lúc này mới chịu thôi không tiếp tục quán lấy cái đề tài này. Ở phía sau, Hoa Lôi bụng chảo hầm nhân sâm tới cho Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao trước đây không thích uống dược thiện, nhưng bây giờ mỗi ngày không chỉ đi lại nhiều hơn, dược thiện cũng đều cố gắng uống hết. Thân thể của nàng hiện giờ chính là hư nhược quá rồi, nàng phải sớm ngày đem người dưỡng hảo. Nhưng nhìn cháo sâm bổ trước mắt, nàng chính là nhủ mi tâm, thuốc bổ là phải ăn, nhưng cũng không nên bổ quá mức.

Mạc thị từ ái bảo: "Nguyệt Dao, sau này con phải hảo hảo bảo trọng thân thể. Thiếu cái gì cần thêm cái gì, sai hạ nhân tới nói cho bá mẫu biết. Ủy khuất ai đi nữa bá mẫu cũng không thể ủy khuất con."

Nguyệt Dao thâm tâm thức chán ghét loại người tâm tính méo mó này. Nói tới nói lui, cho dù chuyện cũ kiếp trước quả không chịu nổi, thế nhưng bản tính Nguyệt Dao quả thực khó mà thay đổi, đó chính là kiêu ngạo cùng thanh cao. Chỉ là trước đây phần kiêu ngạo thanh cao này là ở trên mặt, còn lúc này cũng là giấu ở trong lòng.

Mạc thị nói nhiều như vậy, rốt cục cũng chịu đi vào chính đề: "Nguyệt Dao, Chính ca nhi bây giờ nếu đưa đến chỗ con cũng không có người hầu hạ ở bên cạnh. Hầu hạ bên người Chính ca nhi, đặc biệt quân sự ma ma nhất định phải tỉ mỉ tâm tư mà lựa chọn ra. Còn cả gã sai vặt cũng vậy phải để tâm mà chọn, vạn nhất chọn trúng một kẻ một nghịch ngợm không hiểu chuyện, đem hần trở nên hư hỏng, này chính là chết muôn lần cũng không hết tội."

Nguyệt Dao vốn đã đối Mạc thị đến nỗi lên lòng cảnh giác. Lúc này nghe bà ta nói xong, âm thầm cười nhạt, quả nhiên là thế. Nha hoàn thân cận, gã sai vặt thiếp thân, đều phải là người mà nàng có thể yên tâm không chê được. Nàng tuyệt đối sẽ không để cho Mạc thị an bài người của mình vào. Liền tùy ý Mạc thị an bài, ai biết bà ta liệu có cố ý đem Chính ca nhi nuôi thành kẻ hư hỏng hoàn toàn khổ hay không. Cũng có thể làm hại Chính ca nhi chết non, chỉ để lại một người là nàng.

Nguyệt Dao suy tính, có lẽ cũng nên tìm cơ hội thích hợp đưa những hạ nhân bồi gả của mẫu thân về dùng rồi. Bất quá, trước tiên nàng phải nắm trong tay khế ước bán thân của những người này thì mới có thể dùng được. Lại không thể thể giấu lên vết xe đổ, để cho Mạc thị cho giữ thân khế của những người này trong tay. Hoàn hảo, bởi vì có tổ mẫu ở phía trên nhìn, trong viện lúc này ngoại trừ một ít thô sử bà từ do bà ta an bài ra, gần như mấy nha hoàn phục vụ chính là từ Giang Nam mang về. Như Mộ Thu cùng Hoa Lôi còn có Đông Tinh các nàng, thân khế mấy người thiếp thân nha hoàn đều là do nàng giữ ở trong tay.

Nguyệt Dao tâm vòng vo vô số đạo loạn, nét mặt cũng không hiền. Nhìn Mạc thị thành khẩn thưa: “Ma ma quản sự của Đình Chính con đã chọn được người, cũng đang chuẩn bị nói với tổ mẫu. Về phần nha hoàn cũng gả sai vật tạm thời chờ đôi ba ngày. Bá mẫu, Nguyệt Dao đối với đệ đệ lúc trước quá mức sơ sẩy, cũng không biết Chính ca nhi tính tình như thế nào, con nghĩ chờ biết rõ tính tình Chính ca nhi ra sao, lúc ấy lại chọn thêm cho hần vài người thích hợp. Bởi vậy việc này, có lẽ phải chờ thêm đoạn thời gian hơn nữa.”

Trong lòng Mạc thị thực nhiều mối nghi ngờ. Suy cho cùng chính là để phòng bị bà ta, hay là nha đầu này thật đối kẻ ngu kia lưu tâm. Bất quá bất kể là loại nào đối với nàng cũng không có lợi: “Nguyệt Dao nhà chúng ta thoảng chốc bỗng trở thành một tiểu đại nhân rồi. Đã có thể suy nghĩ chu toàn đến như thế.”

Nguyệt Dao nghe xong lời này, nét mặt buồn bã: “Trường tỷ như mẹ, nếu con lại như lúc trước chỉ để ý sao chép kinh thư, không chiều cô thật tốt Chính ca nhi. Há không phải là thẹn với linh hồn của phụ mẫu trên trời sao.”

Nàng cũng đã nói đến phân thượng này rồi, Mạc thị còn có thể làm sao. Hơn nữa, việc này cũng là do bà mẫu nhận lời. Tam nha đầu nếu là không đối ý, bà cũng không có biện pháp thúc ép.

Nguyệt Dao thấy Mạc thị không hề răng nói tiếng nào, liền lên tiếng nói thêm: “Bá mẫu, Nguyệt Dao muốn mời Đường đại phu tới đây chẩn cho Chính ca nhi một chút. Chính ca nhi cũng quá gầy yếu đi, rất cần phải bồi bổ thêm thật nhiều.”

Mạc thị tự nhiên là một ngum liền đáp ứng rồi.

Mạc thị vừa đi, Nguyệt Dao nắm tay Chính ca nhi bước vào phòng sau, sắc mặt lập tức liền trầm xuống. Sau này nàng cũng phải mang mặt nạ cùng Mạc thị đã đạo lẫn nhau rồi.

Hoa Lôi và Đông Tinh đi qua kho phòng tìm một lát, rốt cục cũng tìm ra kiện sa tanh thanh sắc mà Nguyệt Dao nói. Lấy ra liền giao cho vài cái nha hoàn giới thiệu thừa may và nhanh chóng đi chế tạo y phục. Nguyệt Dao đã yêu cầu, đến tối phải đem y phục làm cho xong.

Hoa Lôi đi tới nhìn Nguyệt Dao thưa: “Tiểu thư, kho phòng cũng nên sửa sang một chút rồi. Đồ đạc thực nhiều lắm, thốiai phòng đã có chút hỗn tạp loạn cả rồi. Không chỉnh lý, nô tỳ lo lắng có đánh mất vài thứ đồ cũng không thể biết được.” Mấy thứ trong kho này phân nửa là đồ cưới của Nhị phu nhân, còn lại một nửa là từ Giang Nam chở về.

Từ Giang Nam chở về rất nhiều thứ, phân nửa đem là của chung phải đem sung vào Liên phủ. Cũng không thiếu gì đó vài thứ lão phu nhân cho người đưa tới Lan Khê viện. Mấy thứ này cũng không ít, trị giá không ít tiền.

Nguyệt Dao nghe được vài thứ bị thất lạc, trong mắt lệ sắc liền lóe lên, nhanh đến nỗi Hoa Lôi cũng tự cho là mình xuất hiện ảo giác. Hoa Lôi nhận định nhất định là mình ảo giác, tiểu thư làm sao có thể có ánh mắt như thế.

Nguyệt Dao nhớ kỹ ở đời trước tổ mẫu qua đời sau, Mạc thị mật mờ đưa ra ý bảo kho phòng cũng cần chỉnh lý lại. Nàng lúc đó đối với mấy thứ này đều không thêm để ý, nghĩ cũng không nghĩ liền đáp ứng. Cho Cô ma ma mang người sửa sang lại kho phòng. Cuối cùng mấy thứ này toàn bộ đều rơi vào tay của Mạc thị. Vài thứ kia, vàng bạc châu báu, thư họa đồ cổ và vài thứ khác vân vân Nguyệt Dao cũng không có bao nhiêu ấn tượng. Nàng vốn không đem mấy thứ này để ở trong lòng. Duy nhất khiến nàng nhớ mãi không quên chính là vài cái thư tịch trân quý vô giá kia.

Nàng có thể nhớ được lâu như vậy, là bởi vì lúc nàng quyết định muốn đứng lên làm lại, thì mấy thứ này cũng đã không còn. Bảo vật dù thế nào cũng đều có giá cả, nhưng cô tịch (bản đơn lẻ) lại là vô giá. Bạc và những thứ khác nếu không có sau này còn có thể lại kiếm về, thế nhưng mấy thứ này một khi đã không còn, dù có bao nhiêu tiền muốn kiếm về cũng là không thể được.

Hoa Lôi thấy tiểu thư lại rơi vào trầm tư, suy nghĩ một chút chính mình vừa rồi cũng không có nói sai cái gì: “Tiểu thư, tiểu thư...”

Nguyệt Dao phục hồi tinh thần lại, trong mắt ánh sáng lạnh lóe lên. Đây cô tịch nhất định phải hao hao bảo tồn, tương lai truyền thừa tiếp. Đưa vào tay Mạc thị chính là đem toàn bộ giấy xéo hết rồi. Nếu nàng suy đoán không sai, mấy bản sách cổ, bản đơn lẻ, chắc hẳn là bị Mạc thị cầm đi tặng người. Phải biết rằng, trên quan trường rất nhiều quan viên tốt chính là nhờ cái này. Phụ thân nàng lúc ấy cũng là nhờ cái phương thức này mà được tặng không ít bản đơn lẻ cùng sách cổ. Hiện giờ tổ mẫu còn ở, Mạc thị sẽ không dám ra tay bừa bãi. Chờ tổ mẫu không còn nữa, một khi bị Mạc thị biết nhất định sẽ tìm mọi cách đem từ trong tay nàng cướp đi.

Nguyệt Dao cũng không có nghĩ quá muốn lừa gạt, có lừa nhất định cũng không gạt được. Danh sách đồ cưới của nương còn đang ở trong tay tổ mẫu (nương Nguyệt Dao bồi gả cũng có sách cô). Nếu quả thật muốn bảo tồn chúng chỉ có một biện pháp, đem tất cả giấu đi. Giấu đến một chỗ nào đó mà Mạc thị không thể nào tìm được. Như vậy Mạc thị có muốn cũng không làm được gì.

Nguyệt Dao nghĩ tạm thời cũng không biết nơi nào là ổn thỏa nhất. Bất quá chờ đưa Cô ma ma cái tai họa này đi, lại từ từ trừ tính tiếp.

Nguyệt Dao nghĩ tới đây, khóe môi liền câu lên một tia tiểu dung đầy châm chọc, cũng chỉ thoảng qua tức thì. Phụ thân ắt hẳn đã sớm biết Mạc thị chính là phò cái loại này đức hạnh, bởi vậy dù đương lúc bệnh nặng vẫn đem một nửa gia sản giao phó cho Lý bá bá, cũng để phòng ngừa vạn nhất, lại đem phân nửa còn dư lại chia ra làm hai phần nữa. Một phần đưa cho nàng thu, còn lại nửa kia là giao cho tổ mẫu. Số tiền tài này mãi đến khi tổ mẫu mất sau mới rơi vào trong tay đại phòng.

Hôm nay, Cô ma ma đúng là biết trong tay nàng có tiền tài phụ thân cho, nhưng đến tột cùng là có bao nhiêu Cô ma ma cũng không biết. Nàng dù có thể nào đi nữa, cũng không thể cùng một ma ma nói ra gia sản của cái của mình. Đời trước nàng chính là bị Mạc thị lừa gạt mà nói lộ ra.

Tình thế ép buộc khiến cho con người ta trở nên cường đại hơn, năng lực này quả thực không có cách nào báo thù. Tỷ đệ các nàng lúc này vẫn còn phải

dựa vào đại phòng, nhất vịnh câu vịnh, nhất tổn câu tổn. Kiếp trước là do nàng không có đường sống, lòng mang oán hận mới phá hủy Liên gia. Lúc này là không thể rồi. Đại phòng nếu bị nàng làm quá mức, thiên hạ cũng sẽ không còn chỗ có thể cho tỷ đệ các nàng dung thân nữa rồi. Không ai sẽ đồng ý thu lưu một người đến cả gia tộc của mình là Liên gia cũng muốn phá hủy. Hơn thế Liên gia nếu lại một lần nữa thực bị nàng làm cho suy sụp, nàng cũng không có mặt mũi nào đi xuống dưới cửu tuyền mà gặp mặt cha mẹ cùng toàn thể liệt tổ liệt tông Liên gia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Chương 14: Tâm Tư Lão Phu Nhân

Trong Ỗ Tùng viện vô cùng an tĩnh, nha hoàn bà tử bước đi đều không có chút thanh âm nào.

Lão phu nhân dựa vào vào trước thanh gấm nghênh bồi chảm (đại khái thì nó là cái gối tựa lưng bằng gấm). Lặng lặng nghe Trịnh ma ma thuật lại mọi chuyện phát sinh trong Lan Khê viện hôm nay.

Lão phu nhân nghe xong mọi việc, liền lâm vào trầm tư. Suy ngẫm thật lâu sau nét mặt liền lộ vẻ nghi hoặc: "Tam nha đầu thái độ như vậy chẳng nhẽ là đang phòng bị Mặc thị? Lẽ nào có người ở trước mặt Nguyệt Dao nói bậy bạ gì về Mặc thị?" Hải tử này từ trước giờ luôn vẫn là nhất căn cân, ngoại trừ sao chép kinh thư ra mọi chuyện khác vẫn luôn mặc kệ chẳng quan tâm. Làm thế nào mà đột nhiên thay đổi thông minh hơn rồi, không thể không cho người giặt mình.

Trịnh ma ma lắc đầu: "Lão phu nhân, tam tiểu thư từ lúc trở lại kinh thành, nha hoàn hầu hạ bên người tiểu thư cũng liền mấy người nha hoàn trước kia, mấy người này cũng đều không phải là người thích nói bậy, xuyên tạc mọi chuyện, ám hại chủ tử." Nếu thực là người hay nói huyền thuyên bậy bạ, Nhị phu nhân vốn là người tinh tế tỉ mỉ, chọn lựa kỹ càng, có như thế nào cũng không nào chọn trúng mấy nha hoàn này làm nha đầu thiếp thân cho tam tiểu thư được.

Sắc mặt lão phu nhân đột nhiên biến đổi, nắm thật chặt phật châu trong tay. Trịnh ma ma thấy đáng vẻ lão phu nhân, liền bị dọa cho giặt mình: "Lão phu nhân, người làm sao vậy?"

Lão phu nhân nhìn Trịnh ma ma nói "Tam nha đầu nói với ta lão nhị tức phụ báo mộng cho nàng, để cho nàng lưu ý, chiếu cố tốt Chính ca nhi. Người cho rằng lời này có mấy phần là thật?"

Trịnh ma ma nét mặt có chút quái dị: "lão nô nghĩ cái này quả thực chính là mười phần chân thật cả mười. Tam tiểu thư vốn từ khi trở về chưa từng đề cập qua Đình Chính thiếu gia. Nghe nói thời gian trước đây khi ở Giang Nam, Nhị lão gia ngay cả mặt mũi chưa từng để cho bọn họ gặp qua. Lão phu nhân, nhị gia không thích Đình Chính thiếu gia chuyện này khi ấy người cũng biết rõ. Lão phu nhân chẳng lẽ người hoài nghi tam tiểu thư là đang nói dối người?" Cái này cũng không thể nào nha, tam tiểu thư xưa nay tâm tư thuần khiết, tính tình ngoan ngoãn hiếu thuận, không thể nào lại nói dối nhất là nói dối lão phu nhân, chuyện này ai ai cũng biết rõ a.

Lão phu nhân lắc đầu: "Nha đầu kia liền một là người tâm tư thành thực. Từ lúc trở về đến bây giờ mỗi ngày cũng là ở trong sân sao hiếu kính. Liên ngay cả đại môn cũng không bước ra một bước. Thật tốt như thế nào lại nhớ tới Chính ca nhi, lại còn dám nói dối ta như vậy được." Đối với chuyện Nguyệt Dao nói mẫu thân báo mộng bảo con bé chiếu cố tốt Chính ca nhi điểm này, lão phu nhân tin tưởng tuyệt không nghi ngờ. Mặc dù có chút không tương tượng nói, nhưng ở cửu tuyền vẫn luôn nhớ tới con nối dòng của nhi tử, cũng là con dâu bà hiền lành. Lão phu nhân nguyện ý tin tưởng.

Trịnh ma ma đối với Nguyệt Dao điểm này cũng không nghi ra. Lão phu nhân thân thể bất hảo, lúc này thuộc về miệng cộp gan thỏ rồi. Lão phu nhân lúc trước vẫn luôn cho rằng đại phu nhân tâm tính cay nghiệt hung ác, vẫn một mực nắm lấy mọi chuyện trong nội viện không buông tay. Hai năm qua cũng bởi thân thể thực sự không chịu được nữa, nhiều việc bắt buộc phải không thể không buông tay. Thế nhưng trên nét mặt, lão phu nhân vẫn là không chịu buông ra.

Trịnh ma ma là thật cho rằng là do lão phu nhân suy nghĩ nhiều rồi, đại phu nhân tâm lòng khoan dung từ bi, đem phủ lý nội ngoại đều quản được thực thỏa đáng thích hợp, đối lão phu nhân cũng vô cùng ngoan ngoãn hiếu thuận. Chuyện này cũng đã hơn mười năm lại vẫn luôn mười năm như một, mỗi ngày đều đến thỉnh an chưa từng đoạn qua một lần, đáng tiếc lão phu nhân vẫn không thích, mãi đến giờ vẫn luôn đề phòng đại phu nhân.

Lão phu nhân lắc đầu nói: "Ta vốn vẫn luôn lo lắng Tam nha đầu tính tình cứ ngốc như vậy, ta có nói nhiều hơn thế nào đi nữa con bé cũng nghe không lọt. Ta nay không còn sống được bao lâu, cũng không nghĩ muốn sinh thêm nhiều chuyện. Mặc thị muốn làm như thế nào liền tùy nàng ta đi, lại nói lão nhị tức phụ cũng đã định cho tam nha đầu một mối hảo thân rồi, chờ Tam nha đầu cập kê sau sẽ gả tới Trầm gia. Trầm Thiên hôm nay cũng là quan tứ phẩm rồi. Trầm gia nhân tài đông đúc, Trầm Thiên ở trong triều mạng giao thiệp cũng khá rộng, nhân duyên vô cùng tốt, tiền đồ cũng đã một mảnh tươi sáng. Chuyện này đối với con đường công danh của lão đại mà nói rất hữu ích, Mặc thị hẳn cũng sẽ vì tiền đồ lão đại cùng nhi nữ (nhi tử và nữ nhi) sẽ không dám công khai bạc đãi con bé. Chỉ là không nghĩ tới nha đầu này đột nhiên lại bắt đầu phòng bị Mặc thị rồi. Cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa." Chuyện tốt là nha đầu này thông suốt sau này sẽ không lại ngây ngô đại độ sống tiếp nữa. Nói không tốt là nha đầu này cuộc sống sau này của nó sẽ không còn thanh nhàn. Bà mắt lạnh xem Mặc thị nhiều năm như vậy, cũng tới nhất thanh nhị sở bản chất của Mặc thị rồi.

Trịnh ma ma thực không thể nào minh bạch được lão phu nhân vì cái gì lại than thở: "Chủ tử, có phải hay không có chuyện gì không ổn?" Lão phu nhân so với bà mà nói luôn luôn nhìn mọi chuyện thực sâu xa tường tận.

Lão phu nhân cười khỏ nói: "Nếu thật là nhị tức phụ báo mộng. Ngươi thực cho là nàng cũng chỉ hội báo mộng nói cho Dao nha đầu chiếu cố tốt Chính ca nhi thôi sao. Mạc thị là thứ người như thế nào? Nhị tức phụ lẽ nào lại không biết." Nhị tức phụ là một người thông tuệ như vậy, làm sao lại không phát hiện ra được Mạc thị nội tâm tàn nhẫn.

Trịnh ma ma ghen hòng nhìn trân trối: "Chuyện này..." Cái này cũng thực không thể tưởng tượng nổi nữa rồi.

Lão phu nhân trầm mặc chốc lát nói: "Ta vốn mặc kệ Chính ca nhi, không chỉ vì đứa bé này xuất thân thấp hèn, hơn nữa là do nó cũng không có chút cơ linh nào, không thể nào thành tài được. Đưa cấp Mạc thị quản, là bởi vì Mạc thị vì thanh danh nhân từ ắt cũng sẽ không thiếu đứa bé kia chén cơm nào. Chờ đến khi Chính ca nhi lớn lên, Mạc thị vì danh tiếng của mình cũng sẽ cho hắn thứ một tức phụ. Như vậy đứa bé này cả đời cũng có thể an an ổn ổn rồi. Chỉ là không nghĩ tới Tam nha đầu dĩ nhiên cũng phát hiện, này thực không biết là họa hay là phúc nữa đây." Bà nhưng thật ra tình nguyện Nguyệt Dao liền bị lừa gạt che giấu ở cổ lý, cái gì cũng không biết, vẫn như vậy vui vẻ mà quá. Hậu trạch vốn là thủ đoạn ừn ừn, bây giờ còn có bà ở mới có thể áp chế ở Mạc thị. Một ngày nào đó bà đi rồi, Mạc thị đã có thể là hậu trạch độc quyền rồi. Cái nha đầu kia tuy rằng thông tuệ, nhưng là làm sao đâu hơn được Mạc thị kia chứ!

Trịnh ma ma có chút do dự: "Lão phu nhân, tam tiểu thư dù sao vẫn còn trẻ con chưa biết gì nhiều. Nếu quả thực cùng đại phu nhân nổi lên hiềm khích, chung quy đều là không tốt." Một khi đắc tội đương gia phu nhân, thời gian sau này khẳng định phải chịu khổ sở rồi. Tốt nhất chính là có thể nhịn được thì nhịn. Hơn nữa đại phu nhân mấy năm nay, biểu hiện quả thật không tệ.

Lão phu nhân trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh: "Mạc thị chính là kẻ ăn tươi nuốt sống người khác. Nếu không phải là âm kém dương sai, cho ta vô tình thấy rõ ràng chân nhân diện mục của nàng ta, ta chắc hẳn cũng còn bị về ngoài của nàng ta lừa gạt che giấu rồi. Làm ra những chuyện kia ta cũng không còn gì để nói nữa rồi. Mấy năm nay, nếu không phải còn có ta áp chế ở trên, Liên gia còn không biết đã thành cái dạng gì."

Trịnh ma ma cúi đầu. Bà chỉ có thể nghe, chứ không thể nói chủ từ nói bậy.

Lão phu nhân trong mắt có vẻ oán: "Lão nhị tại ngoại làm quan nhiều năm, tảo cát một khoản phong phú gia tư. Nhị tức phụ đồ cưới cũng dày. Dĩ vãng Tam nha đầu chính là người thực thà chất phác, ta cũng chỉ hảo đi hạ hạ sách này. Thế nhưng xem Mạc thị bản tính vốn âm ngoan, ta cuối cùng là không thể yên tâm được. Ngươi nói đúng, Dao nhi con bé chỉ là một tiểu nha đầu phụ mẫu không còn, sau này là muốn dựa vào đại phòng. Cùng Mạc thị nổi lên hiềm khích, đến lúc đó thua thiệt cùng là con bé." Lúc trước Tam nha đầu chuyện gì cũng không biết, sự tình gì cũng không quản. Chuyện này không thể hảo hảo mà nói cho rõ ràng, nhưng muốn phá hỏng cũng là không thể phá hỏng được. Nhưng là bây giờ, mọi chuyện rõ ràng lại càng khiến cho bà bắt đầu cảm thấy rầu rĩ, ưu phiền hơn nữa rồi.

Trịnh ma ma suy nghĩ một chút sau thưa: "Lão phu nhân, bất kể mọi chuyện có như thế nào. Tam tiểu thư rốt cuộc cũng không phải hài tử của đại phòng, mà việc hôn nhân đã được định ra rồi kia, đến lúc cập kê gã đi liền đồ cưới đều không cần phải chuẩn bị. Đại phu nhân chắc sẽ không đổi tam tiểu thư làm nên chuyện gì, người nói phá hư đi nữa thì cũng có thể phá chỗ nào, lão phu nhân người xem ý này của lão nô nói có đúng hay không." Có đồ cưới của nhị phu nhân, cũng đủ dư sức cho tam tiểu thư phong quang mà gã đi rồi.

Lão phu nhân lắc đầu. Sợ là sợ Mạc thị lòng tham không đáy, lại nghĩ muốn tham toàn bộ đồ cưới của nhị tức phụ. Đây chính là nhất bút tiền tài khổng lồ. Tam nha đầu trước kia là không đem chút tâm tư đặt ở trên này, cái này cũng liền thôi đi. Bây giờ đem tâm tư cũng đã trở lại rồi, nha đầu kia chắc chắn sẽ không dễ dàng gì mà để người khác lừa gạt qua cho được. Dù nói con gái giống mẹ, Mã thị vốn không phải chủ nhân có thể dễ dàng lộng quá dụ dỗ như vậy. Tam nha đầu tuổi vẫn còn nhỏ, tính tình cũng đơn thuần, lại không kinh qua sự đời, không biết nhân tâm hiểm ác đáng sợ như thế nào. Thế nhưng nha đầu này thông tuệ, lại là văn bối, còn có Mã gia làm hậu thuẫn, nếu là thật cùng Mạc thị tranh phong. Mặc kệ cuối cùng ai thua ai thắng, nhưng chắc một điều là đến lúc đó danh tiếng của Liên gia nhất định cũng sẽ chịu nhiều liên lụy. Đã có không ít thanh quý nhân gia bị hủy đi danh tiếng tiền đồ, mà trước tiên cũng là do những chuyện tranh đấu ở hậu viện này.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Chương 14 (Tt)

Trịnh ma ma chần chờ: "Lão phu nhân, đại phu nhân, bà ấy chắc hẳn cũng không phải hạng người như vậy..." Chính bản thân Trịnh ma ma cũng đã quan sát Mạc thị nhiều năm như vậy, bà cũng thực không nhìn ra đại phu nhân có chỗ nào là không thích hợp.

Lão phu nhân trào phúng: "Đến cả ngươi cũng bị nàng ta lừa gạt xoay quanh như vậy, có thể thấy được nàng ta ản nhẩn gian xảo cỡ nào. Có câu "giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời". Nhiều năm như vậy ta mắt lạnh nhìn nàng ta hành sự, nếu không phải bây giờ đương có ta ở trên đề nặng, ép nàng ta vào khuôn khổ thì, hừ. Vốn của hôn sự này ta không đồng ý cũng là lão thái gia cũng cố ý muốn thành hôn sự này. Làm hại ta đây cũng đã một bó tuổi lớn lại vẫn phải thao lao khổ cực trông lo sự vụ trong phủ kia chứ." Có thể làm bộ mắt nhắm mắt mở không nghe không thấy bỏ mọi chuyện ngoài tai ngoài mắt, toàn tâm toàn ý làm một lão nhân gia vui vẻ ngâm kẹo đùa cháu, bà làm sao lại nguyện ý thao lao cực khổ như vậy. Bà là thực không yên lòng về Mạc thị. Thế này mới phải bắt buộc dĩ nắm giữ mọi chuyện trong tay. Ngay cả hai tôn tử, bà lúc đó cũng phải nghĩ hết mọi biện pháp để đem đại tôn tử giao cho lão thái gia giáo dưỡng. Nhị tôn tử cũng là do tự tay mình nuôi dưỡng bên người. Chỉ vì sợ Mạc thị dạy sẽ đem dạy dỗ sai lệch. Dù là vậy, bà vẫn còn lo lắng cách hành sự của Mạc thị sẽ rước mầm tai vạ về cho Liên gia (nghĩ lão thái thái thực là người có nhìn xa trông rộng).

Trịnh ma ma lúc này thật không biết nên nói cái gì cho phải. Bà vẫn biết lão phu nhân luôn không thích đại phu nhân, vốn cho đây ắt hẳn là tranh đấu giữa bà tức. Nhưng bà thực không nghĩ lão phu nhân lại có kị đại phu nhân đến mức này. Cũng không biết đây có phải là buồn lo vô cớ hay không nữa. Có lẽ là do người già thích suy nghĩ nhiều thôi.

Lão phu nhân xem bộ dạng Trịnh ma ma: "Người đừng nghĩ rằng ta đang nói chuyện giạt gân. Mạc thị luôn luôn chỉ biết đến cái lợi trước mắt, lại không biết cái hại sau lưng, không chịu phóng tầm mắt đến tương lai. Hành sự lại không biết trước sau sâu cạn, một khi bị người có địa vị ghen ghét, Liên gia ắt sẽ có đại phiền toái. Phải biết vua cũng thua thằng liều. Liên gia vốn là thế gia thư hương môn đệ. Nếu thực ể xảy ra điều gì dạng gièm pha, danh dự trăm năm của Liên gia đều sẽ bị phá hủy, sau này Liên gia cũng không còn chốn yên ổn để dung thân nữa rồi. Ta có xuống dưới cừu tuyến, cũng không thể nào nhìn mặt liệt tổ liệt tông."

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân nha hoàn mang thuốc tới. Trịnh ma ma đi nhận lấy thuốc bụng vào: "Lão phu nhân, trước đem thuốc uống hết đã."

Đội lão phu nhân uống xong, Trịnh ma ma mới an ủi: "Lão phu nhân, người đừng lo lắng quá, đại phu nhân sinh đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia, còn có nhị tiểu thư, cũng đều đối tốt với tam tiểu thư."

Lão phu nhân híp mắt, không nói lời nào. Lão phu nhân vốn không thích đại phu nhân, sau lại thấy Mạc thị cũng coi như cung kính hiếu thuận, trong lòng cũng có chút buông lỏng. Cự tuyệt ở phía sau đã biết một chân tướng, Mạc thị để có được đồ cưới phong phú, phong phong quang quang giá đáo đến Liên gia mà giết gây thân mẫu đem muối muối thứ xuất trong nhà bán cho gia đình thương hộ. Nếu là bán cho thương hộ vì chính thê thì thôi bà không nói gì, hết lần này tới lần khác thương hộ này ở lão gia vốn đã có chính thê. Sau nói là bình thê, quan gia chỗ nào chấp nhận một cái bình thê, nói trắng ra chính là một cái quý thiếp mà thôi. Người như thế vì lợi ích của mình làm ra sự tình bỉ ổi như vậy, thực làm cho lão phu nhân nhìn không vừa mắt. Bởi vậy, lão phu nhân mới không muốn nhìn mặt nàng ta.

Lão nhân gia bà thực lo lắng tương lai Mạc thị có thể hay không lại vì lợi ích mà đem tôn nữ Liên gia đều bán đi. Mạc gia vốn là nhà giàu mới nổi, làm như vậy tôi đa cũng chỉ bị người châm biếm dỗi lời. Nhưng Liên gia thì không như vậy, thư hương môn đệ thế gia nếu thực dám đem nữ nhi gả cho thương hộ, sẽ bị thế nhân chỉ vào mũi mà thóa mạ. Cũng sẽ liên lụy đến tiền đồ của các vị thiếu gia.

Trịnh ma ma cũng thôi không nói đến Mạc thị, chỉ cười trấn an: "Lão phu nhân, coi như đại phu nhân không để ý thể diện đối xử lạnh nhạt với tam tiểu thư. Không phải còn có đại lão gia sao? Lão phu nhân người nên khoan tâm dưỡng bệnh, không cần suy nghĩ những chuyện này. Mọi chuyện hết thảy đều sẽ tốt thôi."

Lão phu nhân uống thuốc xong, nằm xuống sau liền nói: "Mong là do ta lo lắng quá mức mà thôi. Bất quá vẫn phải đề tâm phòng bị một ... hai" Bà hay lúc này vẫn nên vì con trai mình mà tính toán nhiều hơn. Lão đại nhất tâm đều đem đặt lên sĩ đồ không quan tâm đến nội viện, Mạc thị, khụ, sớm biết sẽ như thế này thì lúc đầu bà dù có liều mạng cũng phải cự tuyệt mối hôn sự này. Thế nhưng thiên hạ vốn là không có thuốc hồi hận. Bây giờ bà chỉ hy vọng có thể bỏ thêm nhiều công phu hơn một chút, không câu hai hài tử đại phú đại quý, chỉ cầu chúng nó có thể bình yên lớn lên. Sau này thuận lợi cưới gả, đều có gia đình riêng, bà xuống dưới cừu tuyến cũng không thẹn với nhi tử rồi.

Nguyệt Dao lúc này cũng không biết, lão phu nhân đang vì tương lai của nàng mà suy tính. Bây giờ toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt ở trên người Chính ca nhi.

Trên đầu Chính ca nhi lúc này toàn là rận. Hoa lời xem mà lo lắng Nguyệt Dao sẽ ghét bỏ Chính ca nhi, không nghĩ rằng Nguyệt Dao còn tới giúp nàng bắt rận ni!

Nha hoàn bên dưới cũng lần qua lần lại hơn nửa ngày mới làm được không sai biệt. Theo sau là người mặc thị sai đưa tới quần áo và đồ dùng hàng ngày. Đưa tới hai bộ xiêm y, một bộ y phục màu xanh đen, một trạm lam (màu xanh da trời).

Nguyệt Dao nhìn bộ y phục trạm lam, mi tâm đều nhăn thật chặt. Tỷ đệ các nàng còn đang trong hiếu kỳ, đâu có thể mặc y phục màu sắc tươi sáng như vậy. Cũng không biết Mạc thị lại bày ra cái tư tâm gì nữa. Bất quá dù trong lòng nàng phi nhỏ bà ta hết mức, nét mặt cũng không lộ có chỗ nào khác thường. Đỡ bị người khác nói không biết cảm ơn.

Nhưng là vài cái nha hoàn còn không có can chế ra y phục mới, Nguyệt Dao cũng không có cách nào, chỉ có thể để cho Chính ca nhi mặc y phục đại thanh kia mà ứng phó.

Mạc thị dù nói y phục có chút cũ, thế nhưng hai bộ y phục này đều có bảy phần mới. Chính ca nhi gầy nên mặc lên người, trông có chút rộng thùng thình. Chính là xoay một vòng xong, Chính ca nhi giống như thay đổi thành một người khác.

Nguyệt Dao nhìn Chính ca nhi như biến thành người khác mà sững sờ. Hẳn nước da trắng nõn, lại hợp với đôi mắt hoa đào long lanh ngập nước, sau này lớn lên tuyệt đối là một mỹ thiếu niên. (lời của editor: sao nghe tác giả miêu tả ta lại thấy em giống con gái quá đi)

Nguyệt Dao vuốt nhẹ đầu Chính ca nhi, hài tử này lớn lên đẹp như vậy làm cái gì, lớn lên đẹp quá mức cũng không phải chuyện tốt a! Khụ, sau này lại phải lo lắng nhiều thêm một tầng. Bất quá nàng rất nhanh đem những ý niệm này quăng qua đầu.

Đều ca nhi kéo tay áo Nguyệt Dao, tiểu tâm dục dục kêu: "Tỷ tỷ." Từ lúc nhìn thấy Nguyệt Dao đến bây giờ, hẳn vẫn luôn nghĩ là mình nằm mơ. Hẳn thực lo lắng mọi thứ trong nháy mắt liền tiêu thất. Hẳn vẫn phải ngây ngốc đứng ở trong tiểu viện, bị di nương bà tử chửi rửa.

Nguyệt Dao biết là Chính ca nhi đang sợ hãi, ôn nhu nói: "Tỷ tỷ đáp ứng Chính ca nhi, sau này tuyệt đối sẽ không bỏ mặc đệ nữa. Chính ca nhi không phải sợ, về sau vạn sự đều có tỷ tỷ ở đây. Có chuyện gì, đề đều nói cho tỷ tỷ, biết không?"

Đều ca nhi nhu thuận gặt đầu.

Mộ Thu cùng Hoa Lôi đưa tới hồng đầu cao. Nguyệt Dao tùy ý lấy một khối đưa cho Chính ca nhi. Chính ca nhi xua tay, đẩy tay về phía của Nguyệt Dao: "Tỷ tỷ, tỷ ăn đi."

Nguyệt Dao cười mà lấy một khối: "Vậy tỷ đệ chúng ta cùng nhau ăn, được chứ !" Trong mắt nhưng là có thêm lệ quang. Chính ca nhi có lẽ không phải là đứa trẻ cơ linh, thế nhưng tâm tư lại đơn thuần. Một đệ tốt như vậy, đời trước lại bị nàng bỏ qua, khiến cho hắn sớm chết yểu trong hậu viện. Đều là lỗi của nàng.

Chính ca nhi không biết vì sao Nguyệt Dao lại khóc, lấy tay nhỏ lau nước mắt cho Nguyệt Dao: "Tỷ tỷ, không khóc, không khóc." Hắn cũng không biết làm sao để an ủi Nguyệt Dao.

Hoa Lôi cùng Mộ Thu không biết Nguyệt Dao vì cái gì mà lại khóc, lại tưởng bởi vì trước đây nàng bỏ qua Chính ca nhi, thế nên mới hối hận áy náy: "Tiểu thư, chuyện quá khứ đều đã qua rồi. Sau này hảo hảo được là tốt rồi."

Qua thật lâu Nguyệt Dao mới bình phục được tâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18: Chương 15: Vỡ Lòng (Thượng)

Mạc thị trở lại trong viện tử của mình. Nha hoàn bên người liền vén màn cửa thủy hồng sắc trong phòng lên. Bốn góc phòng đặt bốn đồng thanh hoa bên trong đều thêm vào vài khối băng. Vài cái nha hoàn khác cũng đã nhanh chóng bước qua quạt cho Mạc thị. Mạc thị vừa bước vào phòng, liền cảm thấy toàn thân mát mẻ thoải mái.

Mạc thị ngồi xuống, nha hoàn mang tới cây quạt cho Mạc thị quạt gió. Một lát sau, Mạc thị phát tay cho mấy nha hoàn trong phòng đi xuống phía dưới, lòng trăm điều khó giải nói: "Ma ma, người nói nha đầu kia có phải là đang phòng bị ta hay không đây?"

Lưu ma ma gật đầu: "Nhìn bộ dạng tam tiểu thư dường như đương phòng bị phu nhân. Chỉ là phu nhân trước nay vẫn xem nàng thành thân nữ nhi ruột thịt mà đối đãi, vốn mọi chuyện vẫn đều hảo hảo không hiểu thế nào tam tiểu thư dường như trong một đêm đã thay đổi thành một người khác vậy. Phu nhân, Cổ ma ma có nói qua hình như là từ đêm đó bị bóng đè về sau cũng không lại như trước kia nữa rồi. Phu nhân, người nói có phải lão phu nhân đã nói gì đó với nàng ta không?"

Mạc thị đối với chuyện Nguyệt Dao đột nhiên biến đổi tính tình cũng cảm thấy vạn phần nan giải. Nguyên bản bà ta tưởng rằng nàng là một kẻ ngốc dễ dụ, sự thật chứng thực hải tử này quả thực dễ dụ dễ. Chỉ là thật không biết vì cái gì mà lúc này nha đầu kia lại nổi lên tâm tư khác rồi. Nhưng Mạc thị đối với những gì Lưu ma ma nói vẫn lắc đầu: "Sẽ không. Lão phu nhân tuy rằng không thích ta, nhưng chắc chắn sẽ không đối với hải tử nói thứ nói nọ. Cổ bà tử nói như thế nào? Nha đầu kia rốt cuộc có bao nhiêu gia sản trên tay? Nhị lão gia thực sự đã đem hơn phân nửa tư gia tất cả đều giao cho nha đầu kia ư."

Mạc thị quá rõ ràng, thời gian Liên Nguyệt Dao ở Giang Nam một mực học tập cầm kỳ thư họa vài thứ, công việc vặt trong phủ dù chỉ nửa phần cũng không đụng vào, lại càng không có đem tiền tài đặt ở trong mắt.

Cổ ma ma nói, toàn bộ tiền tài Liên Đồng Bác giao cho nàng, nàng ta liền trực tiếp đem khóa ở trong tráp, chưa hề động qua. Về phần có ít nhiều thế nào, Cổ ma ma cũng không rõ ràng. Có thân cận như thế nào đi nữa, loại chuyện ẩn tư của cái cũng không phải chuyện có thể tùy ý đi hỏi. Nếu không cẩn thận, sẽ khiến cho nha đầu kia chú ý tới rồi.

Lưu ma ma thực khẳng định thưa: "Cổ bà tử nói tam tiểu thư trong tay tư gia không ít. Đoán chừng có thể nào cũng khoản chừng mười vạn lượng bạc đi! Nói cho cùng chức vị Nhị gia đảm nhiệm những năm qua đều nhận không ít béo bở, không nói những cái khác, chỉ riêng ngày lễ ngày tết hàng năm người phía dưới hiếu kính cho thôi, đã là một khoản thu thực lớn rồi. Mặt khác đồ cưới của Mã thị năm xưa cũng đã hơn mấy vạn lượng bạc." Không phải bà nói rằng Nhị lão gia tham ô nhận hối lộ, chỉ là chức vị Nhị gia đảm nhiệm chính là nhận được không ít thứ giá trị. Hàng năm thu mười mấy vạn lượng bạc đây tuyệt đối là chuyện dễ dàng. Nếu lại thêm những thứ khác, một năm hẳn có thể thu được hơn mười hai mươi vạn.

Mạc thị nghe xong lời Lưu ma ma nói, vừa nghĩ đến những thứ tiền tài của cái kia, lập tức bức mình. Năm rồi Nhị lão gia đưa quà tặng ngày lễ tết về, đưa chính là một chút mấy thứ đặc sản kiện ba ba (tê ngát, nhật nhèo) không đáng bao nhiêu trở về. Chỉ riêng bạc chính là một cát bà ta đều chưa từng thấy.

Lão nhị phu thê đều đã chết hết, lấy hắn tại ngoại đảm nhiệm nhiều năm như vậy, gia tài khẳng định thực dày mới phải. Thế nhưng trượng phu mang về chẳng qua là một vài thứ to lớn công kênh không đáng bao nhiêu tiền, ngân lượng cũng chỉ được có mấy vạn.

Bà ta một chút cũng không tin chỉ thứ hai lại chỉ có một chút gia tài như vậy. Nhất định là lão nhị tàng tư rồi, có khả năng nhất chính là đem giấu ở chỗ của Tam nha đầu kia. Thông qua tìm hiểu, quả nhiên không ngoài những gì bà ta dự liệu, tất cả tiền tài đều ở tại chỗ của Tam nha đầu.

Nhiều như vậy tiền tài nhìn không thấy lại không sờ được. Tâm tư Mạc thị hết như đang có một con sâu đang bò loạn. Nếu số tiền này có thể tới tay, phủ đệ chi tiêu cũng không còn túng thiếu như thế. Có tiền tài thu xếp, con đường làm quan của lão gia cũng có thể thuận lợi hơn, sau này hôn sự của Lễ ca nhi cùng Nghi ca nhi còn có Bạng tỷ nhi cũng có thể làm được thực phong quang náo nhiệt. Thế nhưng lão phu nhân lại không chịu buông ta mà đem tất cả túm ở trong tay. Bà ta cái gì đều sờ cũng sờ không đến. Trên mặt phủ đệ là do bà quản gia, nhưng thực tế, cũng mọi thứ đều phải nghe lão phu nhân phân phó. Gả tới đây đã mười sáu năm, bà ta cũng chưa từng trải qua một ngày thư thái.

(Lin: mơ tưởng à, tiền của ngta mà cứ làm như của mình muốn là cướp. Xi còn đòi trải đường làm quan cho chồng, làm hôn sự cho con. Con mụ này nghĩ mà k biết nhục à. Ồ mà thực tế kiếp trước mụ đã làm v rồi nên k nhục là phải.)

Lưu ma ma cẩn thận thưa: "Phu nhân, hôm nay tam tiểu thư giống như biến thành người khác vậy. Cũng không còn cùng phu nhân thân cận nữa rồi. Phu nhân, lão suy cho cùng vẫn là cảm thấy do lão phu nhân nói gì đó?" Ngoại trừ nguyên nhân này, Lưu ma ma thực sự là tìm không ra những cái nguyên nhân nào khác khiến nàng ta thay đổi rồi.

Mạc thị lắc đầu: "Sẽ không, lão phu nhân sẽ không đối với tam nha đầu nói ta cái gì. Muốn nói cũng đã nói sớm rồi, không cần phải chờ đến lúc này. Và lại ta đây làm như vậy cũng đều là vì nha đầu kia mà suy nghĩ. Tam nha đầu tuổi còn nhỏ trong tay lại nắm một khoản tiền tài lớn như vậy. Không an toàn." Lão phu nhân mấy năm nay không hề việc bếp núc không buông tay, trong tối ngoài sáng đều cho ba ta ăn không biết bao nhiêu thua thiệt. Thế nhưng lão phu nhân cũng là người sĩ diện hảo, thế nên bà nhất định sẽ không ở trước mặt văn bối nói bà ta không phải. Đêm này Mạc thị vẫn có nắm chắc.

(lin: xí chắc có chút nào là nghĩ cho ngta. Có nghĩ s kiếp trước cướp tiền xong hủy hôn sự ngta vu hãm bán đi lấy tiền kia chứ. Đồ ác phụ.)

Lưu ma ma lắc đầu: "Phu nhân, tính tình tam tiểu thư bây giờ không như trước kia rồi. Chúng ta không thể lại dùng những biện pháp trước kia được nữa." Ý của Lưu ma ma, là nên dùng tới những thứ biện pháp khác.

Mạc thị nắm tay: "Không được. tất cả phải để nguyên như cũ. Tuy rằng Đường đại phu mồm miệng cũng thực kín, thế nhưng ta nhìn cũng nhìn ra lão phu nhân không còn sống được bao lâu. Quá lắm cũng chỉ chừng một hai năm công phu. Hơn chục năm qua chịu cũng đã chịu đựng được rồi, coi như có nhiều hơn nữa cũng phải ngao thêm hai năm. Đỡ phải bị bà ta bắt ra cái lỗi gì, bà ta chắc chắn sẽ không nương tay với ta. Đến lúc đó lão gia tức giận, chịu tội sẽ chính là ta." Nhiều năm như vậy nếu không phải bà ta cẩn cẩn dực dực, tận tâm xử lý chuyện hậu viện, nỗ lực duy trì các mối quan hệ, Liên gia làm sao có được như lúc này. Nhưng là lão phu nhân vẫn luôn đối với bà ta vạn phần đề phòng, chưa từng tin nhiệm qua. Cũng may nàng sinh được hai đứa con trai, cả hai nhi tử đều không chịu thua kém, nếu không, Liên gia nào có chỗ cho bà ta sống yên ổn.

Lưu ma ma gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Chương 15 (Tt)

Nguyệt Dao cùng Chính ca nhi cùng nhau dùng cơm trưa. Hôm nay ngo thiện tương đối phong phú, thịt kho đầu sư tử (tổ tài tổ đích, giữ đạo hiếu không có thể ăn mặn), đậu hũ tiên hoa, ma tương bạch thái ti (cải sệt nấu tương mè), nãi vị lô duẩn thang (canh măng nấu sữa).

Nguyệt Dao bây giờ cũng không như lúc trước chỉ ăn non nửa chén cơm liền thôi không ăn nữa. Nàng vẫn luôn ép bản thân mình mỗi bữa cơm ít nhất phải ăn được một chén, nếu có thể ăn lại ăn thêm nửa bát nữa. Cơm không ăn, chỉ uống thuốc bổ bồi bổ thân thể gây tổn thương rất lớn, hơn nữa sau khi cơm nước xong nhất định phải chậm rãi đi lại một hồi, như vậy mới dễ tiêu thực, tốt cho sức khỏe.

Mấy thứ này cũng là tâm đắc dưỡng sinh mà những năm đó ở am ni cô nàng lấy được. Trụ trì sư thái trong am cũng rất tinh thông y thuật. Bình thường đều xem bệnh cho một ít phu nhân thái thái, cái này kỳ thực cũng là một trong những thu nhập quan trọng của am ni cô. Nàng sau khi vào ở am ni cô, cũng sinh bệnh vài lần. Sư thái thấy thân thể nàng yếu ớt, liền dạy nàng đánh Ngũ cầm hí. Tập một thời gian dài, thân thể nàng cũng dần dần trở nên tốt hơn. Về sau căn bản sẽ không bị bệnh trở lại. Bởi vậy, nàng chuẩn bị tập đánh Ngũ cầm hí trở lại. Chỉ là động tác của Ngũ cầm hí nhìn thực khó coi bắt mắt, nếu không có đầy đủ lý do, tùy tiện bắt đầu, nhất định sẽ làm cho người khác sinh nghi.

Chính ca nhi ăn xong một chén cơm, liền đặt chén đĩa xuống. Nguyệt Dao cười hỏi: "Đệ đã ăn no chưa? Nếu còn chưa đệ liền nói, đệ tỷ bảo Hoa Lôi lấy thêm cho đệ. Đệ muốn ăn thêm bao nhiêu liền thêm?"

Chính ca nhi chần chờ một chút mới nói: "Ăn no."

Đáy lòng Nguyệt Dao chưa xót không thôi, nếu hấn quả thực đã ăn no, liền sẽ trả lời dứt khoát chứ không phải chần chờ như vậy. Bất quá Nguyệt Dao cũng chỉ nhẹ nhàng mà vuốt trán Chính ca nhi mà nói: "Hoa Lôi, người lại lấy thêm cho thiếu gia nửa chén cơm nữa đi. Nhìn thế nào cũng không thấy giống người đã ăn no." Phân phó xong nhìn Chính ca nhi: "Đệ còn nhỏ vẫn đang trong thời kì phát triển thân thể. Phải ăn nhiều hơn, ăn nhiều, mới có thể mau chóng lớn lên. Tỷ tỷ vẫn đang chờ Chính ca nhi lớn lên bảo hộ tỷ tỷ mà?"

Hoa Lôi lại xới thêm một bát cơm cho Chính ca nhi ăn.

Khuôn mặt Chính ca nhi có chút ngơ ngác, ngốc trệ một hồi. Vừa vui mừng cùng sầu lo hỏi: "Đệ, sau này đệ cũng có thể bảo vệ tốt tỷ tỷ sao?" Lớn lên hẳn cũng có thể bảo hộ tỷ tỷ, đây không phải là nằm mơ đi.

Nguyệt Dao gấp một viên thịt kho đầu sư tử vào chén của Chính ca nhi: "Đương nhiên là thực. Chờ Chính ca nhi của chúng ta lớn lên trở thành một nam tử hán là có thể bảo hộ tỷ tỷ thật tốt rồi. Bởi vậy đệ phải ăn nhiều, mau mau lớn lên."

Chính ca nhi nhìn sang Hoa Lôi cùng Mộ Thu, hai người cũng đều gật đầu. Chính ca nhi thoáng cái liền vui mừng, nhận lấy bát trong tay Hoa Lôi, vui vẻ ăn. Ăn xong nói lại muốn.

Nguyệt Dao nhìn Chính ca nhi đã ăn cơm khá nhiều, bèn lên tiếng ngăn cản tiếp tục thêm. Sai Hoa Lôi múc một chén canh cho hán dùng.

Hoa Lôi xem thấy trong lòng hết sức vui mừng. Tiểu thư đây là thật phóng khoáng tâm tư rồi. Người sẽ không tiếp tục trầm mình trong nỗi đau Nhị lão gia cùng Nhị phu nhân quá thê nữa rồi. Sau này có Chính thiếu gia bên người, tin tưởng tiểu thư sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Hai người dùng xong ngọc thiện, Nguyệt Dao cầm tay của chính ca nhi, ở trong sân đi lại tiêu thực. Lan Khê viện này của nàng rất rộng rãi, trong viện lại trồng rất nhiều hoa.

Một trận gió thoảng qua, trong không khí mát mẻ tràn ngập một cổ thanh hương, thuần khiết. Hương thơm ngào ngạt say lòng người.

Nguyệt Dao chỉ vào viện tử bên cạnh đương nở đầy một mảnh hoa lan kia: "Chính ca nhi, đó là hoa lan, do chính tay cha trồng lúc trước. Mấy cây hoa lan này giờ cũng đều khai hoa hết rồi."

Chính ca nhi đối cái tử cha này mà nói quả thực rất quen thuộc, nhưng đối với cái sinh vật gọi là cha này cũng thấy thực xa lạ. Nghe xong Nguyệt Dao nói, lẩm bầm lặp lại: "Cha?"

Nguyệt Dao cùng Chính ca nhi nói chuyện cha năm đó ở chỗ này gian khổ học tập, cuối cùng cũng được đền đáp, đề danh bảng vàng, khảo trúng Thám Hoa lang.

Chính ca nhi nghe thật rất nghiêm túc. Khuôn mặt bé nhỏ tràn đầy ngưng trọng, sau nhìn Nguyệt Dao. Lấp bắp mà nói: "Tỷ tỷ, đệ có thể trở thành một người tài giỏi như cha vậy sao?"

Nguyệt Dao nghe hán nói như thế tâm liền nhất thả (tâm tư được thả lỏng). Mặc kệ mọi chuyện sau này có thể thành được hay không, chỉ cần Chính ca nhi có phần tâm tư này, có chí tiến thủ liền có thể thành. Nguyệt Dao gật đầu khẳng định nói: "Đương nhiên là có thể. Chỉ cần Chính ca nhi nguyện ý nỗ lực cố gắng hết sức, nhất định có thể trở thành người tài giỏi như cha, làm cho người người tôn kính hâm mộ mình."

Chính ca nhi nghe xong nhãn tình đầu tiên sáng lên, nhưng ngay sau đó đôi mắt hán liền âm ảm xuống. Tay xoa xoa tay áo biểu hiện nỗi bất an của hán. Quả nhiên, qua một hồi lâu, Chính ca nhi mới lúng túng ngập ngừng mà nói rằng: "Tỷ tỷ, di nương nói đệ là một đứa ngốc, ma ma cũng nói đệ ngu xuẩn muốn chết. Đệ, đệ không có thông minh được như cha, không làm được tốt như cha. Tỷ tỷ, đến lúc đó tỷ là cũng sẽ không không cần đệ nữa sao."

Nguyệt Dao nghe Chính ca nhi nói năng thận trọng như thế, lại nhìn đến khuôn mặt thấp thòm bất an của hán, giống như nàng tùy thời đều có thể vứt bỏ, không quan tâm đến hán nữa. Nguyệt Dao nhìn không được ôm lấy Chính ca nhi, nước mắt xoát xoát mà rơi. Nàng thực không muốn khóc, nhưng mà nàng cứ nghĩ đến những chuyện bi thảm trước kia, liền không nhịn được.

Hoa Lôi giữ Mộ Thu, lắc đầu: "Đừng đi." Để cho tiểu thư cùng thiếu gia hảo hảo ở chung, phát triển thêm cảm tình. Vậy mới tốt.

Chính ca nhi dùng tay nhỏ, giúp Nguyệt Dao lau nước mắt: "Tỷ tỷ, không khóc. Đệ sẽ nghe lời của tỷ tỷ. Chỉ cần tỷ tỷ không ngại đệ ngu dốt." Bị người khác nói mình sinh ra đã là kẻ ngốc nghếch nhiều như vậy, liền chính bản thân hán cũng cho là mình thực sự là kẻ đần.

Nguyệt Dao lau xong nước mắt, trong lòng đối Vu di nương còn có bà tử hầu hạ Chính ca nhi khí hận vạn phần, rốt cuộc đem bọn họ đã đem Chính ca nhi lộng thành cái dạng gì kia chứ: "Sẽ không, Chính ca nhi không ngu ngốc, những kẻ nói chính ca nhi ngốc nghếch mới thực là kẻ ngốc. Chính ca nhi, việc đi học đọc sách biết chữ thứ quan trọng nhất không phải là dựa vào trí thông minh bao nhiêu, mà dựa vào việc có thể chăm chỉ, chịu khó chịu khổ được hay không. Chỉ cần đệ không sợ chịu khổ chịu mệt, nhất định có thể học được thành tài."

Chính ca nhi chỉ còn kém phát thệ: "Tỷ tỷ, đệ không sợ phải chịu gian khổ, mệt mỏi."

Nguyệt Dao đứng lên nói: "Hào, nếu đệ thực không sợ phải chịu khổ chịu mệt, vậy từ ngày hôm nay tỷ tỷ liền bắt đầu dạy đệ đọc sách viết chữ. Đến lúc đó đệ nếu như lại sợ chịu khổ chịu tội, tỷ tỷ sẽ dùng thước đánh vào tay đệ." Ở phương diện này, cần nghiêm khắc nàng nhất định phải nghiêm khắc.

Nguyệt Dao dẫn Chính ca nhi đi đến tiền viện. Chuẩn bị sau này ngay trong thư phòng của phụ thân dạy dỗ hán đọc sách tập viết.

Nguyệt Dao cùng Chính ca nhi vào tiền đình. Vừa vào Chính ca nhi liền chú ý trong chính đường bố trí bốn tám bình phong làm từ gỗ hoàng lê hoa khắc to, phía trên là Du Xuân đồ do chính tay Liên Đồng Bác vẽ.

Phía trước bình phong gỗ lim màu đen khảm loà 繡 là một bàn dài bằng đá cẩm thạch trên đó có bày một đỉnh huân lô bằng đá xanh viền luy ti nhỏ, hai bên đặt phù thủ y (ghế có tay vịn)cùng kiệu, trên đặt đệm dựa màu xanh. Vì phải giữ đạo hiếu, nên bố trí trong phòng cũng rất đơn giản, những đồ vật có màu sắc tươi sáng đều bị thu vào.

Nguyệt Dao dẫn Chính ca nhi vào thư phòng. Trong thư phòng đặt một án thư dựa vào cửa sổ, trên án thư giấy Tuyên Thành được đặt tùy ý, một bộ

văn phòng từ bảo hoàn chỉnh được đặt chỉnh tề, ngay ngắn bên cạnh.

Gần án thư nhất chính là một cái giá sách lớn. Mặt trên của giá sách chất đầy thư tịch, cũng có đến mấy nghìn quyển sách. Dưới cửa sổ hướng nam còn bày một tháp gỗ lê hoa. Tháp mỹ nhân bên án kỷ trên để một cốc sứ men xanh, bên trong cắm vài cành hoa lan. Cả gian phòng bày biện trông mộc mạc tinh trí, lại lịch sự tao nhã hợp lòng người.

Nguyệt Dao nhìn hai cái bàn trái phải đều để nước trà, bên cạnh án kỷ còn để một bàn cờ tử, bàn cờ tán lạc, dường như vẫn chưa có hạ hết, như còn đang đợi chủ nhân trở về tiếp tục ván cờ vậy.

Nguyệt Dao nghĩ lúc phụ thân còn trẻ, ở trong này đọc sách chơi cờ. Đáng tiếc, năng bây giờ cũng không thể nào lại thấy được bóng dáng của phụ thân lão nhân gia nữa rồi.

Chính ca nhi kéo vấy Nguyệt Dao, Nguyệt Dao mới phục hồi tinh thần, năng xem thư án quá cao, lúc Chính ca nhi viết chữ sẽ rất khó khăn. Bình thường mà nói thư án này ắt hẳn phải đổi lại. Nguyệt Dao lại không muốn đổi, đổi một án thư, liền đem toàn bộ bố cục của thư phòng đánh loạn rồi. Nguyệt Dao bốn phía nhìn một chút, quyết định sau này sẽ ở ngay trước bàn trà chỉ bảo Chính ca nhi đọc sách viết chữ.

Nguyệt Dao chuẩn bị trước hết để cho Chính ca nhi nhận thức chữ. Đợi cho hần đem Tam Tự Kinh, Bách Gia Tính còn có Thiên Tự Văn tất cả đều nhận thức hoàn toàn. Năng sẽ dạy hần văn thơ, Đường thi Tống từ. Chờ hần đem những thứ này đều học xong sau, lại tính đến chuyện đưa hần đi học đường đọc sách.

Đáng tiếc, Nguyệt Dao tìm nửa ngày cũng không tìm được sách mình muốn, cuối cùng đành tự mình đem Bách Gia Tính viết ra. Tạm thời dùng nó để đối ứng vậy, chờ khi nào có cơ hội sẽ đi ra ngoài mua thêm, có lẽ sớm mai hai người phải đem sách muốn mua kê khai ra cái đã.

Nguyệt Dao cầm lấy bút lông, lại nhìn nghiêng mực Đoan Khê đã khô cạn từ lâu nghĩ, năng cũng thực lâu chưa đi đến thư phòng rồi, rất nhiều chuyện đều đã quên. Thế nhưng chờ Hoa Lôi đem tới đồ năng muốn có lẽ sẽ phải dùng khối mực này một thời gian, năng thực luyện tiếc. Cho Hoa Lôi tìm một nghiêng mực cùng thời mực bình thường tới dùng. Đây đều là những thứ phụ thân đã dùng qua, năng nghĩ muốn bảo tồn xuống tới. Tuy chính năng cũng cảm thấy làm vậy có điểm ngốc, nhưng năng vẫn bảo tồn xuống tới.

Nghe vậy cái mũi Hoa Lôi liền ê ẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Chương 16: Vỡ Lòng (Hạ)

Nguyệt Dao lấy ra Bách Gia Tính, chỉ vào người thứ nhất cùng với Chính ca nhi nói: "Tới, Chính ca nhi, cái chữ này đọc Triệu. Ân, tới, đọc Triệu..."

Nguyệt Dao dạy Chính ca nhi học sau lập tức năng liền hiểu được, vì sao tất cả mọi người đều nói Chính ca nhi tư chất không tốt. Tư chất hần như vậy quả thật là kém đến nỗi không thể nào kém hơn được nữa. Năng học một lần là có thể nhớ vài thứ, Chính ca nhi học đến mười lần đều không nhớ xuống được vài chữ.

Nguyệt Dao khinh khinh khẽ thở dài một hơi.

Chính ca nhi thực miễn cảm, thấy bộ dạng Nguyệt Dao cau mày thở dài. Lấp bắp hỏi: "Tỷ tỷ, là đệ không tốt, có phải đệ thực sự rất ngốc nghếch hay không?"

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút mới trả lời hần. So với việc nói ra bất kỳ lời an ủi nào, cũng đều không bằng đem sự thực nói cho hần biết, như vậy cũng tốt dễ dàng thúc giục Chính ca nhi cố gắng nhiều hơn. Một mực phủ nhận trái lại càng tỏ ra không chân thật: "Chính ca nhi, tư chất đệ so với người bình thường chính là thiếu chút, nhưng những cái này không chứng tỏ rằng kỳ thực đệ là người ngốc nghếch. Chính ca nhi, một người có thể thành công hay không then chốt không nằm ở tư chất, mà là ở tâm tính cùng nghị lực của người đó. Tư chất của đệ so với người bình thường kém hơn, thế thì sau này đệ càng phải cố gắng nhiều hơn người khác để bù đắp lại phần thua kém đó. Chính ca nhi, chỉ cần đệ có thể nỗ lực hơn người khác gấp mười lần thậm chí hai mươi lần để sẽ làm được tốt hơn họ. Cái cần quan tâm ở đây đó là, Chính ca nhi, đệ có thể chịu đựng được ở khổ sở như thế hay không."

Chính ca nhi lắc lắc tiểu đầu nói: "Đệ không sợ chịu khổ, đệ nhất định sẽ nghe lời của tỷ tỷ. Nỗ lực học tập thật nhiều thật tốt." Chịu khổ chịu tội hần đều không sợ, có sợ chính là sợ tỷ tỷ ghét bỏ hần ngu ngốc, không cần hần nữa.

Nguyệt Dao vui mừng nói: "Ừ, chỉ cần Chính ca nhi có quyết tâm này, tương lai sẽ không kém hơn ai khác." Học tập dựa vào sự dẻo dai quyết chí cùng bền lòng. Có không ít người có tư chất tốt lại bởi vì lười biếng sau cùng đều trở nên hoang phế, thành đồ bỏ đi. Chỉ cần có nghị lực, kiên nhẫn tâm tư. Nguyệt Dao tin tưởng cho dù sau này không thể thành rồng thành phụng, Chính ca nhi tuyệt đối sẽ không thành trùng.

Chính ca nhi gật đầu thật mạnh: "Đệ nghe lời tỷ tỷ."

Gió nhẹ thổi tới bên song cửa, cửa sổ bị thổi trúng vù vù đập vào mà vang lên tiếng động lớn. Gió dường như không nhìn được hai cái người trong phòng

kia mãi mê đầu nhập muốn thức tỉnh bọn họ. Nhưng là, dầu có gây thêm tiếng vang lớn hơn nữa cũng không thể làm cho hai người kia chú ý đến.

Nguyệt Dao chỉ bảo Chính ca nhi nhận chữ liên tục một buổi chiều mãi đến giờ Dậu hai khắc (sáu giờ chiều). Một buổi chiều Chính ca nhi lại nhận thức mười cái chữ: Triệu, tiền, tôn, lý chu, ngô, trịnh, vương, phùng, trần.

Nguyệt Dao không tự chủ được mà thở dài một hơi. Năm đó cha nàng chỉ một ngày đêm đã đem Bách Gia tính đều học hết rồi, nàng khi nhỏ học vỡ lòng cũng chỉ dùng nửa ngày liền đem Bách Gia tính nhận thức toàn bộ rồi, hơn thế nữa nàng còn có thể đọc lâu lâu. Nhưng bây giờ nhìn tốc độ nhận thức chữ của Chính ca nhi, nếu muốn biết hết toàn bộ Bách Gia tính đoán chừng phải học một tháng mới có thể hoàn thành. Trước nàng phải bảo đảm được rằng Chính ca nhi học qua có thể nhớ kỹ, sẽ không là ngày mai tỉnh lại liền đem mọi thứ quên sạch đi, bằng không..

Nguyệt Dao thật sâu đến một hơi thở phía sau, ở trong lòng tự an ủi bản thân rằng nàng không đặt kỳ vọng cao vào hắn, kỳ vọng không cao. Cái đệ đệ này là nàng may mắn được trở về, nàng không trông cậy vào hắn đồ Tiên sĩ, Cừ nhân, cũng không cầu hắn môn quan minh diệu (đại khái có thể hiểu là làm rạng rỡ tổ tông), mà chỉ cần hắn bình an lớn lên, không đứt mất huyết mạch chi thứ hai, nàng về sau có người nhà có chỗ để dựa vào, sẽ không còn là một người bơ vơ, cô khổ.

Nguyệt Dao cứ như vậy tự an ủi bản thân nửa ngày, thế này mới đem suy nghĩ, tâm tình bình tĩnh xuống tới.

Tỉnh táo lại sau Nguyệt Dao không thể không vui mừng ở am ni cô ngày người mười năm, sớm đem tính tình của nàng mài bớt rồi. Bằng không liền hướng về phía Chính ca nhi như gỗ mục vậy tư chất, lấy đòi trước bản tính cao ngạo thanh cao của nàng mà nói, sợ là sớm không còn chút nào kiên nhẫn mà dạy tiếp mà nhanh chóng sai người đem Chính ca nhi ném ra ngoài rồi.

Nguyệt Dao vừa nhìn, thấy canh giờ cũng kém không nhiều lắm, nên nghỉ ngơi rồi. Nắm tay của Chính ca nhi đi ra ngoài, nghỉ ngơi thêm một chút, đồ ăn liền đưa tới rồi.

Nguyệt Dao thấy trên bàn món ăn phong phú, đưa mắt nhìn sang phía Mộ Thu. Mộ Thu chương quản ẩm thực của nàng, để nàng nói vẫn rõ ràng hơn.

Mộ Thu vừa cười vừa nói: "Đây là phần lễ của tiểu thư cùng thiếu gia hai người." Mộ Thu ý tứ, Đình Chính cũng dựa theo quy cách của thiếu gia trong phủ mà phân đến. Cho nên nói bữa ăn này so với ngày xưa lại thêm phần phong phú.

Nguyệt Dao gật đầu một cái, đây là những mà các nàng nên được, cũng không có gì phải ngượng ngùng.

Hai người rửa tay ngồi vào bàn ăn. Bây giờ Chính ca nhi cũng sẽ không giống buổi trưa ngại ngủ, dùng xong một chén liền chủ động đưa sang để cho Hoa Lô thêm cơm cho hắn.

Nguyệt Dao nhìn Chính ca nhi cười cười, tỏ ý cô vũ. Chính ca nhi nhìn thấy mặt mày liền rạng rỡ hơn. Nguyệt Dao trong tâm cảm thán, hải tử này những thứ hắn đòi hỏi thật thấp.

Dùng xong bữa tối, Nguyệt Dao mang Chính ca nhi đi dạo trong viện. Tịch dương tây hạ, đem hai cái bóng của hai người, một dài một ngắn kéo dài thật dài.

Nguyệt Dao nhìn hai cái bóng đột nhiên nói: "Chính ca nhi, đệ đọc lại những chữ đã học ngày hôm nay một lần cho tỷ tỷ nghe xem." Mặc dù chỉ có mười chữ, nhưng Nguyệt Dao vẫn mong muốn Chính ca nhi có thể đem những gì học được nhớ thật kỹ.

Chính ca nhi cao giọng đọc, Nguyệt Dao ở bên cạnh yên lặng lắng nghe. Có thể đọc thuộc lòng đi ra là bình thường, nếu mà đến cả đọc thuộc lòng cũng không được nàng thực sẽ khóc mất!

Buổi tối, Nguyệt Dao không tiếp tục dạy Chính ca nhi nhận chữ, mà là cho Chính ca nhi bắt đầu luyện tự. Nguyệt Dao viết chữ triệu sau liền nói: "Từ hôm nay trở đi, ban ngày đệ sẽ học chữ, buổi tối luyện tự."

Thể chữ Liễu xưa nay vốn có thanh danh "Thư quý sáu* nganh** phương thông thần". Liễu công Khai thư, so với thể chữ Nhan, nét chữ lại có thêm phần cứng rắn lại mảnh dẻ , có câu danh xưng "Nhan cân liễu cốt". Bởi vậy Liên Đống Bác thực thích, vẫn luôn luyện thể chữ Liễu. Nàng cũng kế thừa cái thói quen này từ phụ thân. Luyện nên một tay chữ Liễu thực tốt. Nguyệt Dao một tay Liễu tự cũng nhận được một hồi tán thưởng của rất nhiều người. Dùng chữ của nàng để cho Chính ca nhi vỡ lòng cũng đủ dùng.

*Sáu : gầy, mảnh dẻ.

** Nganh: cứng rắn.

Chính ca nhi thành thật nghe Nguyệt Dao giải thích thể chữ Liễu, nghe xong mới ngược nhìn Nguyệt Dao nói: "Tỷ tỷ, cái gì là thể chữ Liễu a?" Buổi chiều dạy hắn, Nguyệt Dao đã khuyến khích hắn cái gì không biết liền hỏi. Không được sợ bị mất thể diện, sợ là cái gì cũng không biết lại còn tỏ vẻ hiểu mà không chịu hỏi. Không hiểu không biết vậy nên hỏi, có như vậy mới tiến bộ hơn.

Chính ca nhi là một hảo hải tử, không biết liền hỏi.

Nguyệt Dao gặp Chính ca nhi mở miệng hỏi, tâm thực vui mừng. Nàng từ tốn giải thích cho hắn biết cái gì là thể chữ Liễu, cái gì là thể chữ Nhan.

Nguyệt Dao viết chữ xong liền để cho Chính ca nhi luyện, ngay sau đó nàng cảm thấy bản thân không có chuyện gì làm nữa rồi. Nhìn Chính ca nhi luyện chữ, Nguyệt Dao nghĩ Liễu tự mình cũng đã luyện đến đỉnh điểm rồi, có luyện thêm nữa cũng không khả năng tiến bộ, vẫn nên tập thêm một loại thể tự

khắc mà thôi. Nguyệt Dao ở trên giá sách tìm tòi thật lâu, cũng không tìm ra được một bản chữ mẫu hợp tâm vừa ý nàng. Sau cùng đành lấy một quyển tùy bút của phụ thân xem.

Chính ca nhi toàn bộ buổi tối luyện tự nửa canh giờ, tiếp đó luyện tập mười nhân tự ban ngày học được. Nguyệt Dao thở dài một hơi, hoàn hảo, cả đêm luyện mười chữ cũng không có khó chịu, không nhận được.

Nguyệt Dao rất cực phát hiện ưu điểm đầu tiên của Chính ca nhi, đủ kiên trì, nhẫn nại.

Xem sắc trời cũng đã tối, Nguyệt Dao để cho Chính ca nhi đi nghỉ ngơi. Quy định hẳn ngày mai vào giờ Thìn hai khắc phải dậy học thuộc lòng những gì đã học hôm nay (mặc dù chỉ là mười cái nhân tự, nhưng là cũng phải đọc thuộc lòng. Phải dưỡng thành thói quen tốt).

Nguyệt Dao ở trong bảo hạ***, Chính ca nhi an bài ở tại đông sương phòng. Nguyệt Dao cho Tề Quyên cùng Tề Vũ hầu hạ Chính ca nhi. Hai tỷ đệ ở hai phòng cách nhau thật gần, như vậy cũng thuận tiện chiếu cố hơn.

*** cái phòng này gọi là bảo hạ hay mái hiên, chái sau gì đều được nhưng ta không biết phải để sao đành để nguyên thế này vậy. Cái này đã có giải thích trong chương 8.

Nguyệt Dao đã quyết định quản sự ma ma bên cạnh Chính ca nhi sẽ là Đặng ma ma, thiếp thân nha hoàn lúc này nàng còn không có định, thế nhưng phải là nàng người tin cậy. Tuy từng già sai vật thiếp thân của hẳn cũng phải tỉ mỉ mà chọn.

Nguyệt Dao rất rõ ràng, đối với dùng người, dùng mưu kế, nàng chỉ thuộc giai đoạn sơ cấp, những thứ cần học còn rất nhiều.

Nghĩ tới tình cảnh mà mình phải đối mặt, Nguyệt Dao bức thiết mong muốn Đặng ma ma có thể mau chóng một chút trở về. Có Đặng ma ma ở bên cạnh chỉ điểm nàng, nàng có thể bớt phải đi đường vòng hơn rất nhiều.

Nguyệt Dao ngồi ở trên bàn trang điểm, tự mình tháo xuống trâm cài trên đầu. Từ trong gương đồng nhìn Cỗ ma ma đang đi tới. Hai ngày nay, Nguyệt Dao cũng không có đối Cỗ ma ma bày sắc mặt. Dù không bày sắc mặt nhưng cũng không hề thân cận như trước đây, hầu hạ mọi thứ đều để cho Hoa Lôi cùng Mộ Thu làm. Hoàn toàn không quan tâm đến bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Chương 16 (Tt)

Cỗ ma ma nhận lấy lược từ tay Hoa Lôi đi tới, chuẩn bị chải tóc cho Nguyệt Dao. Hoa Lôi nhìn Nguyệt Dao, thấy chủ tử gạt đầu, nàng lúc này mới lui sang một bên.

Nguyệt Dao lạnh nhạt nhìn Cỗ ma ma mang thần tình lấy lòng, nịnh nọt mà chải tóc cho nàng, nhìn nhìn lòng mỗi lúc lại càng lãnh trào hơn (lạnh lùng, trào phúng). Đồi trước nàng tại sao lại không nhận rõ bản chất người này kia chứ, nàng thực không biết một đôi mắt kia của nàng lúc ấy là dùng để làm cái gì.

Bất quá Nguyệt Dao cũng không có mở miệng tiếp tục răn dạy, chuyện lúc trước coi như bức bối mà vắng vẻ bà ta vài ngày, bây giờ nàng mà vô duyên vô cớ mở miệng răn dạy, sẽ gây trở ngại tới danh tiếng của nàng. Đã trải qua một kiếp, tự sát cũng đã nhiều lần, nàng kỳ thực đã không mấy quan tâm đến cái thứ gọi là danh tiếng kia nữa, thế nhưng vì một người như vậy mà làm bại hoại danh tiếng của mình, cái này không đáng giá. Nhịn thêm một chút, nhịn hai ngày nữa là xong mọi chuyện rồi.

Cỗ ma ma đem tóc Nguyệt Dao chải thuận, tiểu tâm dục dục thưa: "Tiểu thư, người hôm nay còn chưa sao chép kinh thư đâu?"

Nguyệt Dao lạnh nhạt nói: "Dạy dỗ Chính ca nhi nhận tự, nuôi nấng Chính ca nhi, bồi dưỡng cho hắn lớn lên thành người, đây mới là đối phụ mẫu lớn nhất hiếu thuận." Sao chép kinh thư kia chỉ là bị người khác mang nhập bấy rập mà thôi, không đáng quan tâm. Đương nhiên, kinh thư nàng vẫn sẽ tiếp tục sao chép. Chỉ là đem thời gian nói dài ra mà thôi, cũng không giới hạn bản thân chỉ xoay quanh việc sao chép kinh thư nữa.

Tay Cỗ ma ma dừng lại trong chốc lát, sau đó vội vã nói: "Tiểu thư, người làm sao có thể làm như vậy được chứ. Tiểu thư, Phở An sư thái có nói..." Bà ta mấy mấy ngày nay sở dĩ chịu an tĩnh như vậy, chính là muốn âm thầm kiểm tra hạ nhân bên dưới, suy cho cùng có lẽ là do kẻ nào đó ở trước mặt tiểu thư huyền thuyên miệng lưỡi mà nói bậy thôi. Hơn nữa đêm hôm đó bà ta cũng không biết tiểu thư rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Muốn hỏi Mộ Thu, Mộ Thu cũng lắc đầu, chỉ nói ngày ấy tiểu thư bị tia sấm chớp nổ vang nên bị kinh hãi, cái khác mọi chuyện hết thảy đều tốt, không có gì bất thường.

Lời này nếu do Hoa Lôi nói, bà ta khẳng định sẽ không tin một chữ. Thế nhưng người nói lại là Mộ Thu, Mộ Thu vốn nổi danh thành thật, không nói láo bao giờ, thế nên lời nàng ta nói khiến bà ta thực tin tưởng.

Nguyệt Dao có thể cùng Hoa Lôi nói chuyện mẫu thân báo mộng cho nàng, nhưng đối Mộ Thu là không nói nữa chữ. Chuyện này không phải là do Nguyệt Dao không tin Mộ Thu, mà là nàng quá rõ ràng tính tình của Mộ Thu, nàng ta quá mức thành thật, thành thật quá mà nói kỳ thực chính là ngu xuẩn. Nguyệt Dao không sợ Mộ Thu phản bội nàng, nhưng cũng không thể cam đoan Mộ Thu sẽ không bị người khác tính toán mà nói thật.

Nguyệt Dao nhìn phía Cổ ma ma, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt. Nàng trở về kinh thành không bao lâu liền đi Hoa Lâm tự dâng hương, Hoa Lâm tự Phổ An sư thái nói chỉ cần nàng thành tâm ngày ngày sao hiểu kinh sao hoàn một năm, đến lúc đó đem đốt cho phụ mẫu ở dưới cửu tuyền, sẽ làm phụ mẫu ở dưới cửu tuyền sống tốt hơn. Đối với hài tử đột nhiên mất song thân khi ấy mà nói, không thể nghi ngờ chính là cấp thời vũ (con mưa đúng ngày hạn hán). Bởi vậy, kiếp trước nàng một mực kiên trì sao chép kinh thư, kiên trì một năm, mỗi ngày đều vui đầu trong kinh thư. Vì thế mà bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

Cổ ma ma thấy Nguyệt Dao thần sắc nhất mạt tự tiểu phi tiểu, thâm tâm hoảng hốt. Thế nhưng nghĩ mình đã đồng ý với đại phu nhân, chỉ có thể nhắm mắt theo lao mà nói: "Tiểu thư, vạn vạn không thể bỏ dở nửa chừng a! Sư thái nói, nhất định phải chí thành chí tâm."

Nguyệt Dao đưa tay nhẹ nhàng đặt ngón sai trên bàn trang điểm: "Ma ma yên tâm, cái gì phải làm cái gì không nên làm, trong lòng ta đều biết. Ma ma, tuổi tác bà nay cũng cao, thức đêm đối với thân thể không tốt, ma ma sau này nhất định phải hảo hảo dưỡng thân thể. Sự tình trong viện cứ giao lại cho Mộ thu cùng mấy người Hoa Lôi là được."

Cổ ma ma vốn muốn nói bản thân còn làm được, nhưng khi nhìn Nguyệt Dao nhìn cũng không nhìn bà ta, trực tiếp kêu Mộ Thu tiến vào, đành ngượng ngùng đi ra ngoài.

Nguyệt Dao chờ bà ta đi ra ngoài, trong mắt liền xẹt qua một tia châm biếm. Xem Mạc thị đây là sót ruột lắm rồi, thế nên mới để cho Cổ ma ma tới đây thử dò xét nàng. Bất quá bây giờ còn có tổ mẫu tọa trấn, Mạc thị có muốn cũng không dám có động tác gì. Bằng không tổ mẫu chắc chắn không tha cho bà ta.

Nguyệt Dao nằm xuống giường sau, lật qua lật lại không thể nào ngủ được, ý nghĩ trong đầu đã loạn thất bát tao quán lại thành một đoàn. Nguyệt Dao ngủ không được, bèn dứt khoát đứng đi đến tiểu phạt đường. Nguyệt Dao nhìn đây bàn kinh thư, cũng không có như thường lệ lui tới tiếp tục sao chép kinh thư, mà là trầm tư suy nghĩ xem con đường kế tiếp nàng nên đi thế nào.

Nguyệt Dao ngồi trên ghế, nhìn ánh trăng tròn trịa bên ngoài. Nàng đời này trở về, không phải là vì phòng bị, càng không phải là vì cùng Mạc thị tranh đấu. Chỉ cần nàng có lòng đề phòng đối với Mạc thị, nàng sẽ không bị bà ta lừa gạt lần nữa, lại tìm thêm ngoại nhân làm chỗ dựa, không như trước cô linh linh không ai giúp đỡ, Mạc thị sẽ có không là gan nghĩ đến chuyện bán nàng đi.

Mọi chuyện như vậy xong, sau này nàng sẽ làm cái gì đây? Cũng không thể cả đời lại cứ như vậy, đàn độn, mơ hồ mà sống tiếp.

Nguyệt Dao trong óc loạn một đoàn. Vô tình lại nhìn về phía bức tranh đang treo trên tường kia. Nguyệt Dao cứ như vậy ngo ngắc mà nhìn nó, từ từ mà nhớ lại những tháng ngày nàng sống trong am ni cô.

Trong am ni cô có rất nhiều nữ tử. Những nữ tử này nếu là có người trong nhà nhớ đến, từng tháng đều có bạc có lương thực tặng tới đây, vậy liền áo cơm không lo; ngoài ra còn có một đại bộ phận là do không có nhà để về liền dần thân vào am ni cô. Đám người kia sẽ tự lực cánh sinh, bởi vì am ni cô không có khả năng nuôi không người nào cả. Để có thể sinh sống, những nữ nhân này sẽ làm việc kiếm tiền. Đại bộ phận đều chọn thuê thừa ngoài ra còn làm một ít chuyện khác, còn một nhóm nhỏ không làm được chỉ có thể đi làm một ít việc nặng, đều là những công việc khổ cực.

Nàng đã ở am ni cô sau, mới phát hiện bản thân cái gì cũng không biết. Nấu ăn không biết, nữ hồng không biết, cái gì cũng đều không. Làm sư phụ quản sự am ni cô chỉ cần nhìn đến nàng liền cau mày. Thời gian dài, đừng nói quản sự sư phụ, những nữ tử khác cũng đều khinh bỉ nàng. Coi nàng chẳng khác gì một kẻ chỉ biết ăn bám.

Sau này sư thái trong am phát hiện chữ viết của nàng thực đẹp, mới để cho nàng đi sao chép kinh thư. Lại trong quá trình sao chép kinh thư mà phát hiện họa nghệ của nàng cũng thực tốt lắm. Vì vậy, nàng sau này đưa vào việc sao chép kinh thư và vẽ tranh Bồ Tát vì am ni cô kiếm tiền. Mang tới lượng bạc thu vào không ít, cuộc sống của nàng ở am ni cô mới tốt hơn.

Nguyệt Dao ngồi ở trên bàn, ngẩng đầu nhìn bức nhật lạc sơn cư đồ. Đời này tuy rằng không muốn tiếp tục mang cái danh tài nữ, thế nhưng tài nghệ bàng thân vạn vạn không thể ném. Không những không thể ném, còn phải tỉ mỉ học tập ích cầu tinh tế, cố gắng tiến bộ. Như vậy thật có chuyện gì vạn nhất, nàng cùng đệ đệ cũng có thể dựa vào chúng nó mà sống sót.

Nguyệt Dao suy nghĩ hội họa, nhin không được nghĩ tới Văn tiên sinh ban đầu vẫn đối với nàng mà nói đáng tiếc, đáng tiếc cho thiên phú của nàng. Nếu là nàng là thân nam nhi tiên sinh nhất định thu làm đệ tử, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại sinh ra là thân nữ nhi.

Năm ấy văn thành bay liệng Văn tiên sinh là bởi vì trà bạng hữu một cái nhân tình mới đáp ứng Liên Đồng Bác chỉ bảo Nguyệt Dao. Sau Văn tiên sinh mới biết Nguyệt Dao họa nghệ thiên phú kinh người, thế nhưng bởi vì Nguyệt Dao là nữ nhi, Văn tiên sinh cũng không thu nàng vì đệ tử. Nguyên nhân rất đơn giản, nữ nhi gia đối với bọn hắn mà nói, nữ nhân đều phải xuất giá sinh hài tử chăm lo việc nhà. Học họa kỹ chỉ để bồi dưỡng thêm khí chất cùng đức hạnh mà thôi, các nàng đảm đương không nổi việc thực hiện một sự tình nghiêm chỉnh như vậy. Tuy rằng Văn tiên sinh ồm ý nghĩ như vậy, nhưng vẫn đối với nàng không khác gì đệ tử của mình thực nghiêm khắc, dùng hết mười phần tâm tư chỉ dạy nàng. Dạy cũng là dạy hết bốn năm, tạo cho nàng nền tảng chắc chắn. Đáng tiếc đúng lúc đó trong nhà gặp chuyện không may, còn không có học sâu hơn một tầng đã phải trở về kinh. Sau trở về kinh thành cũng không có thỉnh tiên sinh đến giáo dưỡng, mọi thứ đều do chính tự nàng tìm tòi mà ra tới.

Nguyệt Dao nắm chặt tay, thư pháp tựa như đã đến đỉnh sẽ không thể tiến thêm bước nữa. Thế nhưng với họa nghệ nàng vẫn chỉ là người mới nhập môn, nàng còn rất nhiều không gian để phát triển. Họa nghệ nếu muốn tiến thêm từng bước, chỉ có thể xin giúp đỡ tiên sinh. Nếu muốn cho tiên sinh thu nàng làm đệ tử truyền thụ là không thể nào. Thế nhưng nếu đụng tới nan đề hướng tiên sinh thỉnh giáo, tiên sinh nhất định sẽ chỉ điểm cho nàng. Tuy rằng kiếp

trước học tập không có hệ thống, cũng không có đi sâu hơn từng bước nghiên cứu, thế nhưng cũng có hơn hai mươi năm kinh nghiệm cùng kỹ xảo hội họa. Lại thêm tiền sinh chỉ điểm, họa nghệ của nàng nhất định có thể tăng lên nhiều hơn vài cái nấc.

Nguyệt Dao tính toán nửa ngày, đôi con đường để đi thời gian tới có một phương hướng cái rõ ràng hơn. Tâm đã định, khủng hoảng trong lòng cũng tiêu tán không ít. Nguyệt Dao trở về phòng nằm trên giường, lại nhin không được mà hồi tưởng đến Chính ca nhi một buổi chiều cũng chỉ nhận thức mười chữ.

Nguyệt Dao đối với cái này thật buồn bực. Chính ca nhi vỡ lòng vốn dĩ đã chậm hơn những hài tử cùng tuổi, tốc độ học tập đem so với rùa đen bò đi còn chậm hơn. Dựa theo cái tốc độ này, đến lúc đó có thể sẽ rút lại phía sau một đoạn lớn. Tiến sĩ, cử nhân ... vân vân... , Nguyệt Dao cũng không suy nghĩ không trông mong gì nữa rồi. Dựa theo tiến độ này, Chính ca nhi có thể thi đỗ tú tài đã là lão Thiên thương xót ban ân cho rồi.

Nguyệt Dao cười khổ, nàng thực không biết vì sao tư chất đệ đệ lại kém như vậy. Đệ đệ cùng phụ thân làm sao lại cùng nàng sai khác nhiều như vậy. Nếu có thể, nàng tình nguyện để chính mình thường một chút, đổi lại cho đệ đệ thêm một phần thông tuệ!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Chương 17: Kiên Trì, Bền Lòng

Ngày hôm sau trời vừa rạng sáng, trong Lan Khê viên tiếng ca hát điệu nhi thanh thúy, xen lẫn thanh âm tiểu hài tử non nớt đọc sách lang lang vang lên.

Trong viện mấy hạ nhân quét dọn nhìn nhìn Chính ca nhi đang đọc thuộc lòng, trên mặt đều không nhìn được lộ ra biểu tình vui vẻ. Thiếu gia chuyển sang đây sống, trong viện sẽ không còn bị ám khí trầm trầm như trước nữa. Lan Khê viên hơn nửa năm chìm đắm trong không khí u ám, rốt cục cũng thay đổi sinh cơ bừng bừng rồi

Nguyệt Dao rửa mặt xong liền đi sang thư phòng tìm bảng chữ mẫu. Thẻ chữ Liễu nàng đã luyện đến đỉnh rồi, sẽ không cần luyện nữa, nếu vậy học thêm một loại thẻ chữ khác cũng tốt hơn. Không câu viết được tốt như thẻ chữ Liễu tự, chỉ cần có thể sử dụng trong ngày thường là được. Thẻ nhưng nàng tìm hơn nửa ngày cũng không tìm ra được một quyển bảng chữ mẫu ưng ý. Nguyệt Dao nghĩ có lẽ mình nên đi thư quán tìm mua.

Hoa Lôi thấy Nguyệt Dao liên tục lật sách bèn hỏi: "Tiểu thư, người muốn tìm thứ gì sao?"

Hoa Lôi nghe Nguyệt Dao nói muốn tìm bảng chữ mẫu, suy nghĩ một chút thưa: "Tiểu thư, nô tỳ nhớ rõ trước đây phu nhân đã cho tiểu thư một quyển bảng chữ mẫu. Để nô tỳ đi tìm xem." Nói đến đây, chợt phát giác mình vừa lỡ lời. Mỗi lần các nàng cùng tiểu thư nói chuyện lão gia phu nhân, tiểu thư đều bị thương tâm.

Nguyệt Dao tuy rằng khổ sở, nhưng cũng không có thương tâm quá độ như lúc trước. Nghe Hoa Lôi nói, nghĩ đến nương nàng trước kia viết một ngón Mai Hoa triện thể tự thực đẹp. Nàng trước đây thường xem nương viết chữ Mai Hoa triện, nhìn xa như kiểu chữ triện phi vũ, nhìn gần lại trông như hoa mai đương nở rộ, tuyệt mỹ thanh lệ.

Hoa Lôi thấy Nguyệt Dao trầm tư bèn gọi: "Tiểu thư, tiểu thư."

Nguyệt Dao phục hồi lại tinh thần, trong lòng hơi hơi thờ dài. Sự tình cũng đã hơn hai mươi năm, cho dù trí nhớ nàng có tốt đến đâu cũng không thể nhớ nổi: "Người đem nó tìm ra cho ta đi!" Nếu có thể học Mai Hoa triện, như vậy tất nhiên là không gì có thể tốt hơn nữa rồi. Thiên kim tiểu thư, nữ tử trong khuê các, ai không mong muốn mình có thể viết được một tay tự thể Mai hoa triện xinh đẹp người người hâm mộ. Nhưng là loại tự thể này lại vô cùng khó luyện.

Nguyệt Dao lúc này muốn học Mai Hoa triện, cũng không phải vì muốn cho người khác ước ao, hâm mộ mà nàng nghĩ nếu mình có thể viết một tay Mai Hoa triện xinh đẹp, sau này cho dù nàng không bán tranh, thì bán tự cũng có thể kiếm thêm một khoản thu nhập xa xỉ. Năm đó nàng nghe người ta nói một bộ Mai Hoa tự nếu viết tốt, ở trên đường phố đã có thể bán được mười hai lượng bạc ! Ở cái địa phương nhỏ như vậy cũng có thể bán được giá cao như thế ở kinh thành hẳn là bạc lại càng nhiều.

Nguyệt Dao nhìn nhìn xem đã đến giờ nên đi thỉnh an tổ mẫu rồi. Mặc dù nói tổ mẫu đã lên tiếng cho phép nàng không phải đi, thế nhưng Nguyệt Dao lại không có đem lời này coi là thật. Trường bối nói cho người không đi, đó là thương tiếc người. Còn chính người muốn đi, đó lại là một mảnh hiếu tâm. Nguyệt Dao vốn chuẩn bị mang theo Đình Chính đi cùng nàng qua đó. Nhưng nhìn thấy Chính ca nhi sau nàng liền bỏ qua cái ý niệm này. Cái này không phải là bởi vì tổ mẫu không thích Chính ca nhi mà không mang hắn theo, mà là do chân Chính ca nhi còn đang bị thương. Đi lại vài bước trong sân thì không vấn đề gì, nhưng nếu để hắn đi đường xa như vậy, Nguyệt Dao sợ vết thương bị rách ra, đến lúc đó sẽ rất phiền phức.

Nguyệt Dao ra khỏi gian phòng, liền nhìn thấy Cổ ma ma hai mắt chính mục quang mang sáng quắc mà nhìn nàng. Nguyệt Dao liếc qua liền biết Cổ ma ma đang suy nghĩ gì. Không hồn không giận nói: "Ma ma, người theo ta đi qua chỗ tổ mẫu thỉnh an!"

Cổ ma ma thật bất ngờ, bà vốn không biết vì có gì mà mấy ngày nay Nguyệt Dao đột nhiên lạnh nhạt với bà ta như vậy. Bất quá bây giờ Nguyệt Dao

nguyện ý thân cận bà để bà đi bên cạnh, không có lạnh lùng như lúc trước vậy, bà ta tự nhiên cầu còn không được.

Chính ca nhi lôi kéo y phục Nguyệt Dao không chịu cho nàng đi. Nguyệt Dao biết Đình Chính là sợ mình một đi không trở lại, đành ngồi xổm xuống vuốt tóc Chính ca nhi ôn nhu nói "Chính ca nhi, tỷ tỷ bây giờ phải đi thỉnh an tổ mẫu. Nhiều nhất một canh giờ sẽ trở về. Lúc trở lại, tỷ tỷ muốn kiểm tra xem đệ học được bao nhiêu. Nếu đệ mà lười biếng tỷ tỷ sẽ phải phạt đệ."

Chính ca nhi nghe được Nguyệt Dao nói lập tức quay lại, thần sắc liền buông lỏng ra. Lập tức nhu thuận gật đầu: "Tỷ tỷ yên tâm, đệ sẽ không lười biếng."

Lan Khê viên cách Ý Tùng viện lão phu nhân ở khá xa, đi đường cũng đến hai khắc chung. Trước đây nghĩ tới đường đi như vậy có chút xa, nhưng bây giờ Nguyệt Dao lại nghĩ đoạn đường này vừa đúng để cho nàng đi lại tiện thể rèn luyện thân thể. Thân thể này thực sự là được chiều chuộng quá mức, bị đường thành kiểu thân thể nhu nhu nhược nhược, như thế này thực ra mà nói là không tốt.

Nguyệt Dao nhớ tới sư thái trong am đã nói, sư thái nói thời điểm còn nhỏ là lúc xây dựng nền tảng tốt cho thân thể. Nếu khi còn bé trụ cột thân thể đánh hao, thân thể dưỡng được khỏe mạnh, đến lúc trưởng thành sẽ ít bị vài cái bệnh vặt mà thương thân. Bởi vậy Nguyệt Dao quyết định, nàng không những phải rèn luyện thân thể thật tốt, được thiện cùng đồ bộ cũng đều không thể ăn ít đi. Nàng cũng phải để Chính ca nhi cùng với nàng rèn luyện bồi bổ. Hai bát cùng về, đem nền tảng của thân thể đánh vững chắc.

Nguyệt Dao chậm rãi đi tới. Có thể tự do tự tại hô hấp không khí mới mẻ, đây là chuyện tốt đẹp nhường nào. Có xem thêm bao nhiêu thư tịch đi nữa cũng không thể so với thanh âm tiếng hát của điệu nhi để nghe hơn, có hương thụ cũng không được.

Còn chưa tới chính phòng, nàng đã nghe được bên trong hoan thanh tiếu ngữ. Nhiều lần trước, bởi vì thời điểm Nguyệt Dao tới tương đối trễ, không thể nào đụng phải chuyện này. Hôm nay tới lại vừa lúc đụng phải ba vị đường tỷ muội đến thỉnh an.

Nguyệt Dao đi đến trong phòng, liếc mắt liền nhìn thấy trong chính đường bình phong khắc ti bằng gỗ tử đàn. Cái bình phong khắc ti bằng gỗ tử đàn này vốn có giá trị không ít. Nghe nói cái này là lúc thái gia còn tại đặt mua. Trong lòng Nguyệt Dao có chút buồn bực khó hiểu, tổ mẫu cho người đưa vài thứ đồ này trưng bày ra ngoài là có dụng ý gì.

Nguyệt Dao nhìn không được đi tới nhìn chăm chú cái bình phong này. Nguyệt Dao không có vì bình phong giá trị xa xỉ này mà sinh lòng mơ ước gì. Nàng là bị hoa văn đặc biệt trên bình phong hấp dẫn.

Nguyệt Dao bị một trận tiếng cười vui vẻ, giòn giã trong phòng kéo lại tinh thần. Thấy nha hoàn bên cạnh mình thần sắc kỳ quái, Nguyệt Dao cũng chỉ cười một tiếng, không giải thích gì thêm. Bởi vì những cái này vốn không cần thiết.

Nha hoàn cũng không hỏi gì, liền dẫn Nguyệt Dao vào phòng. Nguyệt Dao vừa vào phòng, liền thấy thần tình trên mặt ba vị tiểu thư mỗi người đều tràn đầy vui mừng.

Lão phu nhân thấy Nguyệt Dao tới, vẫy vẫy tay để cho nàng đi vào. Lão phu nhân từ sáng sớm đã nghe người phía dưới nói, ngày hôm qua Nguyệt Dao bắt đầu chỉ bảo Chính ca nhi nhận chữ, buổi tối cũng dạy đến khuya mới nghỉ.

Nguyệt Dao mặc một thân áo bông màu anh thảo giáp tơ, bên dưới là váy tú sắc liên kiều. Thấy lão phu nhân vẫy tay, sau khi hành lễ thỉnh an lão phu nhân, mới đến trước mặt lão phu nhân.

Lão phu nhân từ ái nói: "Đêm qua con đã dạy Chính ca nhi nhận chữ đọc sách rồi sao." Hỏi nhưng không phải là hỏi, mà lại mang ý khẳng định. Lão phu nhân đổi chuyện tình trong Lan Khê viện mà nói có thể xem là rõ như lòng bàn tay.

Nguyệt Dao biết Liên gia hôm nay vẫn không có chuyện gì có thể thoát khỏi tầm mắt của tổ mẫu. Nàng gật đầu vừa cười vừa nói: "Chính ca nhi năm nay tuổi mụ cũng đã năm tuổi, nhưng là còn chưa có vỡ lòng, cho nên con liền vỡ lòng cho hẳn."

Lão phu nhân đổi năng lực Nguyệt Dao có bao nhiêu, trong lòng bà cũng nắm chắc rõ ràng. Tam nha đầu thực là kế thừa toàn bộ thông tuệ của nhị nhi tử, cũng do tự tay nhị tử vỡ lòng cho con bé. Để Nguyệt Dao chỉ dạy Chính ca nhi đọc sách tập viết, Nguyệt Dao đương nhiên có thừa năng lực mà dạy rồi.

Nguyệt Băng một bộ thần tình hiếu kỳ ngây thơ: "Tam muội muội, năm đó tam thúc vang danh xuất khẩu thành thơ. Chỉ trong vòng một ngày liền đem Bách Gia tính, Tam Tự kinh đọc thuộc lòng hết, viết chính tả cũng không có tìm ra một lỗi. Không biết Chính ca nhi ra sao?" Lời này nói ra rõ ràng lộ rõ không có hảo ý, tư chất của Đình Chính tất cả mọi người trên dưới Liên gia đều biết rõ. Chỉ còn kém trực tiếp nói thẳng ra Đình Chính kẻ ngu si thôi.

Lão phu nhân nhìn phía Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao biết Nguyệt Băng không có hảo ý, nhưng vẫn là nói lời thành thật: "Chính ca nhi rất tốt, ngày hôm qua cũng đã nhận thức được mười chữ."

Nguyệt Dao vừa nói xong, trong phòng nháy mắt yên lặng như tờ đến cả thanh âm cây cối, tiếng gió thổi bên ngoài đều nghe thanh thanh瑟瑟. Tất cả mọi người đều lặng lẽ nhìn Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao cũng biết, một ngày đêm chỉ nhận thức mười chữ, nếu là đặt ở gia đình nông hộ cũng coi như không tệ. Thế nhưng đem đặt ở Liên gia là thế gia thư hương môn đệ mấy đời mà nói, lời nói này đều không thể nào nói ra miệng. Thật quá mất mặt rồi!

Nguyệt Băng che miệng cười nói: "Tam muội muội, muội thật có kiên nhẫn." Cũng không biết cái tam muội này đầu óc có phải dính ri sắt hay không rồi. Lại này tư chất còn nói không sai, Tam muội muội làm thế nào mà có thể nói ra miệng được chứ.

Lão phu nhân như có điều suy nghĩ nhìn phía Nguyệt Dao. Dĩ vãng lấy Nguyệt Dao tính tình cao ngạo, gặp phải người có tư chất kém như vậy, có thể nói cùng kẻ ngu si không khác gì, Nguyệt Dao hẳn là sẽ tức giận ném đi không thèm dạy dỗ rồi. Nhưng hôm nay xem Nguyệt Băng chăm chọc, Nguyệt Dao lại có thể bình tĩnh mặt không đổi sắc mà trả lời. Lão phu nhân đối với biểu hiện của Nguyệt Dao trong lòng sinh vài phần nghi hoặc.

Nguyệt Doanh còn đang mong đợi Nguyệt Dao sẽ biểu hiện ra cái dạng gì. Nguyệt Hoàn vẫn giống như lúc trước, đem mình là phòng màn bối cảnh. Dù sao nàng trước nay vẫn luôn làm bối cảnh tốt.

Nguyệt Dao cứ như nghe không hiểu Nguyệt Băng đang châm biếm nàng: "Nhị tỷ tỷ nói không sai, Chính ca nhi tư chất quả thực so với người bình thường thiếu chút. Thế nhưng muội cho rằng, tư chất tốt hay không tốt điều không phải là trọng điểm. Muội tin tưởng, chỉ cần Chính ca nhi có đủ lòng kiên nhẫn, có nghị lực, có thể kiên trì bền bỉ nỗ lực nhiều hơn người thường gấp mấy lần. Nhất định sau này sẽ không kém hơn người bình thường là bao." Nguyệt Dao thấy Nguyệt Băng há mồm muốn nói chuyện, cũng biết Nguyệt Băng mở miệng chắc chắn sẽ không nói ra lời gì hay ho, cười tiếp tục nói: "Muội cũng không có trông cậy vào Chính ca nhi có thể giống như tổ phụ hay phụ thân, tham gia khoa cử, có thể khảo trúng Thám Hoa, Bảng Nhãn gì. Muội dạy hẳn cốt yếu là muốn cho hắn đồng lễ tri sự, tương lai có thể chống lên môn hộ của chi thứ hai, như thế cũng đã đủ rồi."

Nguyệt Dao lời này ý tứ cũng rất rõ ràng, nàng không nghĩ muốn Chính ca nhi tiền đồ có bao lớn. Càng không trông cậy vào hắn tham gia khoa cử sau đó vào triều làm quan, mục tiêu của nàng chính là cho Đình Chính trị sự minh lý, kéo dài huyết mạch của phụ thân, không để Chính ca nhi trở thành phế vật ngu ngốc. Cái khác nàng cũng không có đòi hỏi.

Lời này của Nguyệt Dao, cũng thành công đem những gì người khác muốn nói phong kín. Người ta đều đã nói không trông cậy vào Chính ca nhi khoa cử làm quan. Nếu mấy người bọn họ vẫn tiếp tục lấy chuyện Chính ca nhi tư chất kém ra mà nói tiếp, cũng có chút cố ý không bỏ qua người.

Lão phu nhân nghe xong sau trong mắt thoáng xẹt qua một tia tinh quang. Quả thực, xem tư chất của Đình Chính đừng nói tiến sĩ cử nhân gì, có thể đỗ được tú tài cũng là không dễ rồi. Tam nha đầu biết rõ đệ đệ mình khoa cử là vô vọng còn có thể tận tâm dạy dỗ như thế, có thể thấy được những gì con bé nói ra đều là sự thật. Hôm nay Tam nha đầu, cứ như trưởng thành giống một cái tiểu đại nhân. Không những hiểu chuyện hơn, lại còn có thể suy nghĩ phân tích thấu triệt rồi. Bà thật không nghĩ tới lão nhị tức phụ nhập mộng, lại làm cho Tam nha đầu thông suốt.

Nguyệt Băng cười hi hi nói: "Tam muội muội, đợi lát nữa chúng ta theo người qua đó, đi xem Chính ca nhi. Người xem có phải vừa vặn." "

Nguyệt Dao nhấp miệng, không có ứng thoại. Đầu đã khi dễ đến trên người nàng như vậy, cãi nhau lại càng không tốt, vậy nàng chỉ có thể dùng cách trầm mặc bày tỏ kháng nghị.

Nguyệt Doanh thấy nhạt nhẽo, bèn cười nói: "Ta nghe nói Chính ca nhi rất sợ người lạ. Tam muội muội, ta nói có đúng không, có phải muội lo chúng ta nhiều người như vậy sang sẽ dọa Chính ca nhi." "

Nguyệt Dao ân một tiếng, quay sang Nguyệt bang xin lỗi nói: "Nhị tỷ tỷ, Chính ca nhi rất sợ người lạ. Ngay cả mấy cái nha hoàn đều không đến gần hắn được. Chờ thêm mấy ngày hắn quen thuộc hơn, muội sẽ mang hắn đi gặp mấy người tỷ tỷ. Tổ mẫu, chân Chính ca nhi bị thương, con sợ để hắn đi đường xa như vậy sẽ làm vết thương sẽ rách ra, về sau để lại vết sẹo. Bởi vậy tự chủ trương không có cho hắn cùng đi. Mong tổ mẫu không trách tội." Nguyệt Dao nói lời này rất uyển chuyển. Nếu quả thật lưu tâm cái tồn tử này, cũng không có khả năng đem hắn đặt ở ngoại viện mà tự sinh tự diệt.

Lão phu nhân không biết Nguyệt Dao suy nghĩ nhiều như vậy: "Con đã đem hắn đưa tới viện tử của mình, người hầu hạ bên cạnh, con tính thế nào?" Lão phu nhân đây là đã biết thái độ Nguyệt Dao, nàng không muốn quan tâm nhiều đến mấy thứ này. Tuy rằng Nguyệt Dao nói chuyện này muốn thỉnh qua mình, thế nhưng lão phu nhân xác định Nguyệt Dao đây là có quyết định khác. Nếu Tam nha đầu có ý nghĩ này bà cũng vui vẻ đã thành toàn cho nó.

Nguyệt Băng nghe xong lời này cười nói: "Tam muội muội, hôm qua muội theo ta nương nói Chính ca nhi bên người không có lấy một quân sự ma ma cùng nha hoàn bà tử, nương ta đã tinh tâm chọn lựa ra vài cái nha hoàn, những nha hoàn này trước nay đều là người cần cù, chính là gia sinh tử, sẽ không sợ các nàng khôi cái tâm tư gì. Ta lát nữa sẽ đưa các nàng tới Lan Khê viện." Nguyệt Băng đây là đã quen thói phân phó người khác. Ngoại trừ lão phu nhân bên này, những người khác cũng đều sẽ không ngộ nghịch ý của nàng. Chỉ là Nguyệt Băng lại không có nghĩ qua Nguyệt Dao có thể cho nàng mặt mũi này hay không.

Nguyệt Dao vốn có mang ý nghĩ chờ mọi người đi rồi nàng sẽ cùng tổ mẫu nói chuyện này, lúc này Nguyệt Băng mở đầu, nàng tự nhiên là thuận theo tiếp ý. Lập tức vừa cười vừa nói: "Tổ mẫu, Nguyệt Dao muốn nhờ người vì Chính ca nhi chọn một ma ma quân sự thật tốt." Nàng nếu muốn cho Đặng ma ma trở lại những lời này nàng nhất định phải đưa ra đi. Tin tưởng tổ mẫu cũng đã nhận được tin tức rồi. Nếu tổ mẫu thật sự muốn tốt cho nàng, bà nhất định sẽ ứng lời của nàng. Nếu không ứng lại, vậy nàng nghĩ thêm biện pháp là được.

Lão phu nhân ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Nguyệt Dao, nha đầu này cũng đã bắt đầu dụng tâm tư rồi sao. Lập tức cũng cười nói: "Trước đó vài ngày Đặng ma ma có nhờ người nói với ta. Bảo là muốn trở về hầu hạ bên cạnh nha đầu con. Bất quá quân sự ma ma chỗ con ta cũng đã chọn người tốt rồi, mà một viện tử cũng không thể có hai ma ma quân sự, thế nên ta đã cho người cự tuyệt. Bây giờ chỗ Chính ca nhi lại thiếu khuyết một quân sự ma ma, vốn Đặng ma ma vẫn hầu hạ nương con bà ta đúng là người ôn hòa nhất rồi. Để cho bà ấy hầu hạ Chính ca nhi, thực không còn gì thích hợp hơn nữa." Quân sự ma ma bên chỗ Nguyệt Dao, lão phu nhân đã chọn tốt lắm. Không thể để Đặng ma ma về lại thay thế người bà đã chọn tốt.

Nguyệt Dao tuy đã dự đoán tổ mẫu hội thuận theo tâm ý của nàng, nhưng lại không nghĩ rằng tổ mẫu sẽ đáp ứng nàng sáng khoái như vậy. Nguyệt Dao lập tức cảm động nói: "Nguyệt Dao thực là bất hiếu, đến tận bây giờ vẫn còn khiến cho tổ mẫu vì con mà nhọc tâm lo lắng." Đặng ma ma đối với nương nàng trung thành cảnh cảnh, thậm chí vì nương mà cả đời đều không lập gia đình, một mực ở lại bên người nương hầu hạ. Mà nàng cũng là Đặng ma ma nhìn từ nhỏ đến lớn, đối với cũng là nàng đào tâm khổ phổi. Chỉ cần Đặng ma ma trở lại bên người nàng, nàng liền nhiều hơn một cánh tay rồi.

Lão phu nhân cười vuốt nhẹ cái ót Nguyệt Dao: "Đứa nhỏ ngốc, tổ mẫu còn không có già đến mức đó, không cần vì tổ mẫu mà lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Chương 18: Bản Dập

Nguyệt Băng hung hăng trừng Nguyệt Dao một cái. Nương nàng hao phí tâm tư tí mĩ lựa chọn quân sự ma ma cùng nha hoàn gã sai vật cho nàng ta. Không nghĩ tới cái đường muội này vậy mà không cảm kích chút nào. Sớm biết vậy nàng đã nói nương không cần phải hao tâm tổn trí như thế, đúng là bạch nhãn lang căn bản không hiểu dụng tâm của người khác.

Lão phu nhân vờ như không thấy ánh mắt bất thiện của Nguyệt Băng: "Chỗ Chính ca nhi đã chọn được ma ma quân sự rồi, vậy còn nha hoàn thiếp thân con đã có ý định gì chưa?"

Nguyệt Dao cúi đầu, vờ như suy tư một phen mới nói: "Con chuẩn bị đem Mộ Thu cùng Đông Tinh đặt ở bên người Chính ca nhi. Sau này có thiếu nữa thì tình tế chọn thêm vài cái là được." Mộ Thu đầu óc thành thực, đặt ở bên người Chính ca nhi ngược lại tốt hơn một chút. Hoa Lôi là không thể đưa đi rồi, Hoa Lôi cơ linh thông tuệ (cơ trí, linh hoạt, thông minh, trí tuệ), sau này nàng còn có rất nhiều chuyện cần đến Hoa Lôi. Hơn nữa Hoa Lôi là gia sinh tử, không sợ nàng làm ra sai lầm gì, nàng sau này nhất định còn phải trọng dụng một nhà của Hoa Lôi. Đông Tinh tính tình hoạt bát, cùng Mộ Thu bù đắp phần nào, hơn nữa đối với người trầm lặng như Chính ca nhi mà nói, bên người có hơn một người tính tình như thế cũng rất tốt.

Lão phu nhân như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Nguyệt Dao. Đặt ma ma lão luyện có thể làm tốt; Mộ Thu trung tâm thành thật; Đông Tinh hoạt bát hiểu động, nhưng lại không đủ lịch lãm. Nếu không có Đặng ma ma quân sự mà nói, Mộ Thu cùng Đông Tinh làm thiếp thân nha hoàn chưa đủ tốt. Có Đặng ma ma ở đó, sau này chú ý chăm sóc dạy bảo thêm một chút, hai người nhất định có thể bổ sung khiếm khuyết, nếu không phải là Nguyệt Dao hao tổn thật nhiều tâm tư rất khó an bài được tốt như vậy, cũng khó cho đứa bé này.

Nguyệt Dao lưu lại một người thiếp thân nha hoàn là Hoa Lôi, là gia sinh tử của Liên gia. So sánh với Mộ Thu là người được mua vào không có căn cơ, lưu lại Hoa Lôi tự nhiên là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa Hoa Lôi nha đầu kia thông tuệ lại rất cơ linh, đây là lão nhị tức phụ tí mĩ chọn lựa đặt ở bên người chăm sóc huấn luyện qua hai năm mới đưa sang cho Nguyệt Dao. Lại nói lão nhị tức phụ đối một nhà Hoa Lôi mà nói là có đại ân. Tuy rằng phụ mẫu Hoa Lôi còn đang ở thôn trang, thế nhưng đám cừu cừu thúc thúc cùng một nhà thân thích đều ở tại phủ đệ làm việc. Những người này nếu có thể dùng được, về sau coi như có thêm một trợ lực lớn.

Lão phu nhân nhìn Nguyệt Dao, đứa bé này, đã bắt đầu biết phòng bị Mạc thị rồi. Xem ra những gì bà suy đoán là không sai, lão nhị tức phụ không chỉ nói riêng chuyện về Chính ca nhi chuyện. Khẳng định còn nói thêm những chuyện khác nữa. Lão phu nhân thờ dài trong lòng. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, có là ai thì bà cũng không bỏ được.

Nguyệt Dao thấy lão phu nhân nhìn nàng hồi lâu không mở miệng, tim đập bang bang, nhưng vẫn nỗ lực duy trì nét mặt bình tĩnh: "Tổ mẫu, phải chăng Nguyệt Dao an bài không được thỏa đáng?" Nàng lo lắng lão phu nhân sẽ không đồng ý. Nguyệt Dao đã quyết định, dù cho tổ mẫu không đồng ý, nàng cũng sẽ đem người từ chỗ nàng đưa qua cho Đình Chính.

Lão phu nhân cười nói: "An bài vậy rất khá. Chỉ là nếu làm như vậy thứ nhất bên cạnh con lại thiếu một cái nha hoàn nhất đẳng cùng nhị đẳng nha hoàn rồi. Như vậy đi, để Xảo Lan theo con. Xảo Lan trước nay vẫn ở bên cạnh ta, tính tình cũng ôn trọng, hành sự hết sức thoả đáng. Để cho nàng hầu hạ con, ta cũng yên tâm."

Xảo Lan vừa nghe lời này, lập tức đứng dậy cấp Nguyệt Dao hành Lễ. Xảo Lan là nhất đẳng nha hoàn bên cạnh lão phu nhân. Niên kỷ không lớn, năm nay mới vừa mười bốn tuổi, được đề lên đại nha hoàn không được một năm. Mặt trái xoan bạch bạch tịnh tịnh, mi mục sạch sẽ sáng rõ. Cười một tiếng mà nói, đôi môi hé mở điểm tỉnh xinh đẹp như trăng khuyết.

Nguyệt Dao mặt mũi tươi cười: "Nguyệt Dao đa tạ tổ mẫu yêu thương." Ấn tượng của Nguyệt Dao về Xảo Lan cũng không nhiều lắm. Nhưng nếu là tổ mẫu ban cho nàng, vậy dĩ nhiên là người có thể dùng tốt.

Nguyệt Băng bắt mắt lắm lắm: "Tổ mẫu thật là thương yêu Tam muội muội." Không những chọn tốt bà tử, ngay cả cái nha hoàn cũng cấp chọn thật thích hợp, suy nghĩ thật là chu toàn. Tổ mẫu đúng là bất công, trước đây bất công thiên vị Trần di nương, để cho Trần di nương cùng nương nàng chống lại. Lúc này một lòng nghiêng về Tam muội muội. Tổ mẫu đúng là bất công, vẫn luôn bất công như vậy.

Lão phu nhân liếc nhìn Nguyệt Băng một cái, Nguyệt Băng sợ đến mức rụt cả cổ lại. Lão phu nhân cũng không nói Nguyệt Băng có cái gì không đúng, cứ chờ ma ma giáo dưỡng tới sau, lúc ấy lại phản phó ma ma giáo dưỡng nghiêm khắc dạy dỗ. Bây giờ có nói nữa cũng không nghe không thấy vào mắt, bà cũng không công tị tìm phiền phức cho mình nữa: "Ta mệt mỏi, các người đều trở về đi!"

Nguyệt Dao thực nghi hoặc, nàng còn muốn hỏi tổ mẫu ma ma quân sự của nàng là ai mà! Làm sao đến bây giờ cũng không đưa tới chỗ nàng kia chứ. Đây rốt cuộc là thần thánh phương nào nha.

Nguyệt Dao đi rồi, lão phu nhân hỏi Trịnh ma ma nói: "Ma ma bồi gã của Mạc thị Hoa ma ma cùng Nhũ nương của Tam nha đầu là Cổ bà tử đã lui tới bao lâu rồi?"

Trịnh ma ma nói: "Hồi Lão phu nhân cũng đã có khoảng nửa năm rồi."

Lão phu nhân tựa lưng trên gối trúc thêu hoa văn tường vân thanh sắc hỏi. Ý định của Mạc thị lão phu nhân làm sao không biết. Chỉ là Mạc thị cũng không biết Liên Đồng Bác lúc lâm trọng bệnh lại viết cho lão phu nhân một phong thư. Nói cho lão phu nhân gia tư chi thứ hai hơn phân nửa sẽ đem sung công, còn dư lại một ít hân sẽ lưu lại cho Nguyệt Dao bằng thân. Về phần để lại bao nhiêu, lão phu nhân suy đoán đại khái khoảng hai ba vạn lượng đi.

Lão phu nhân đối Liên Đồng Bác an bài không có bất mãn gì. Bà già rồi, thân thể cũng không tiện như trước, nếu tất cả đều giao hết cho nàng, đến lúc bà đi rồi những thứ này tất cả đều có thể bị Mạc thị tính hết vào trong tiền tài của công. Bởi vậy lão phu nhân cho rằng nhi tử chưa chút tiền tài cho Nguyệt Dao bằng thân cũng không gì đáng trách. Chỉ là Mạc thị hành vi thật sự là đáng hận. Nguyệt Dao trở về cũng mới hơn nửa năm, Hoa ma ma đã cùng Cô ma ma tiếp xúc đến những nửa năm. Nói cách khác, Nguyệt Dao vừa bước chân trở về Mạc thị ngay lập tức liền tìm hiểu gia tư của chi thứ hai.

Liên Đồng Bác cũng không nói cho lão phu nhân hân còn có nhất bút tiền tài lớn gửi cho hảo hữu trông coi. Không phải hân không tín nhiệm lão phu nhân, mà là hân lo lắng mẫu thân sẽ khổ sở. Nếu để cho lão phu nhân biết hân tình nguyện phó thác mọi thứ cho hảo hữu, cũng không nguyện giao cho thân huynh trưởng. Đến lúc đó không chỉ làm tổn thương mẫu thân, đối với nữ nhi hân mà nói đó cũng không phải là chuyện tốt gì.

Lão phu nhân lúc trước thấy Nguyệt Dao một lòng đắm chìm trong việc sao chép kinh thư. Bà liền biết tiền tài trong tay Nguyệt Dao đây là không giữ được. Nghĩ đến thân thể của chính mình bà cũng thôi, không muốn tốn nhiều tâm tư. Tốn nhiều tâm tư ngược lại đối với Nguyệt Dao tai hại. Nhiều năm nay bà đem Mạc thị áp chế mạnh mẽ như vậy, Mạc thị chắc chắn mang lòng oán hận bà. Nếu bà tỏ ra yêu thương Nguyệt Dao, đối con bé sủng ái có thừa, đến lúc bà đi Mạc thị ắt sẽ đem toàn bộ oán khí phát tiết lên người Nguyệt Dao. Hiện tại, lão phu nhân cho rằng, có thể là bà nghĩ lầm rồi.

Nguyệt Dao vừa tới gần Lan Khê Viện, từ xa liền nhìn thấy Chính ca nhi đứng ở cửa viện, đưa cổ ngóng nhìn ra xa. Nhìn thấy nàng, liền cao hứng chạy tới.

Đồng Tinh theo đuôi phía sau: "Tiểu thư, thiếu gia mới vừa nói người đã trở lại. Không nghĩ tới, vừa ra đến đầu cửa viện liền nhìn thấy tiểu thư đi tới." Đây có chút thần kỳ, nhưng lại cũng là sự thực.

Nguyệt Dao cười nắm tay của Chính ca nhi đi vào trong viện. Đến trong phòng, để cho nha hoàn dẫn Chính ca nhi đi thư phòng trước, nàng trở về phòng thay đổi một thân xiêm y.

Nguyệt Dao thay xong xiêm y mới đến thư phòng, thấy Chính ca nhi còn đang nghiêm túc viết chính tả. Nguyệt Dao đứng ở bên cạnh lặng lẽ nhìn. Chữ viết Chính ca nhi tuy rằng xiêu xiêu vẹo vẹo, méo mó, hết sức khó nhìn, thế nhưng mười chữ không sai một chữ nào. Nguyệt Dao khẽ gật đầu, cũng không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Chương 18.2

Xảo Lan bưng nước trà tiến vào phòng, bước chân nhẹ nhàng không gây chút tiếng động. Cũng không dám quấy rối hai vị chủ tử, nhẹ nhàng đặt ly xuống. Thanh âm của Xảo Lan nếu không để ý nghe, cũng đều không thể nghe được.

Nguyệt Dao có chút cảm giác, quay sang nhìn Xảo Lan một cái.

Xảo Lan hoảng hốt: "Tiểu thư, nô tỳ có làm chuyện gì không thích hợp sao?" Xảo Lan tự đánh giá bản thân nàng cũng không có làm gì sai nha.

Nguyệt Dao để sách trong tay xuống nói: "Sau này bất kể là ở trong thư phòng, hay phòng ngủ của ta, ta không cho gọi các người, các người không ai được đi vào." Không chỉ mình Xảo Lan, kể cả có là Đặng ma ma đi nữa cũng đều giống nhau. Nàng không có gọi, bất kỳ ai không được phép bước vào.

Xảo Lan nghe được nói là các người, mà không phải là nàng, tâm liền phóng khoán buông ra. Chi cần không phải là nhằm vào một mình nàng thì tốt rồi: "Là, sau này nô tỳ sẽ chú ý."

Nguyệt Dao gật đầu một cái nói: "Àn. Xảo Lan, ta nghe Hoa Lôi nói người là mua từ bên ngoài vào. Nhà người ở nơi nào, trong nhà còn có những ai?" Nàng phải phòng bị Mạc thị mua chuộc thân nhân Xảo Lan, từ đó uy hiếp cưỡng bức Xảo Lan làm chuyện bất lợi với nàng. Cho nên trước khi mọi chuyện xảy ra hỏi rõ vẫn là tốt hơn.

Sắc mặt Xảo Lan bình tĩnh: "Tiểu thư, nô tỳ từ lúc năm tuổi đã bị bán vào trong phủ đệ. Đến bây giờ cũng đã được chín năm rồi, nhà ở nơi nào, trong nhà có ai, nô tỳ đều đã sớm quên mất." Cho dù nàng có nhớ được đi nữa, Xảo Lan cũng không thể nói. Nói ra, đối với nàng không phải là chuyện tốt.

Ánh mắt của Nguyệt Dao nhìn chăm chăm Xảo Lan, nhìn chăm chú ba giây đồng hồ sau, nàng liền cười đến vân đạm phong khinh: "Thực sự cái gì đều không nhớ sao?"

Xảo Lan hoảng hốt, lập tức quỳ trên mặt đất: "Tiểu thư, nô tỳ không dám lừa gạt tiểu thư. Nô tỳ khi đó còn nhỏ tuổi, thực sự cái gì cũng không nhớ rõ." Ánh mắt đỏ của tiểu thư, giống như có thể nhìn xuyên suốt mọi thứ mà thấu vào sâu trong nội tâm nàng.

Nguyệt Dao cũng không tiếp tục truy cứu: "Hy vọng người nhớ kỹ lời nói của mình. Ta đối với người cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ cần người an phận ở bên cạnh ta, toàn tâm toàn ý hầu hạ ta, ta sẽ không bạc đãi người. Nếu không. . ." Nếu không như thế nào, đó là điều không cần nói. Người nào dám phản bội nàng, nàng cũng sẽ không giết họ, bởi vì sát nhân chỉ tạo thêm nghiệp chướng, thế nhưng nàng vẫn có biện pháp làm người cho phản bội nàng trải qua cuộc sống không tốt đẹp gì.

Sau lưng Xảo Lan đều đã chảy đầy một thân mồ hôi lạnh. Là ai dám nói tam tiểu thư không hiểu tục sự, thanh cao ngạo mạn không đem cái gì để vào trong mắt. Nàng mà biết được kẻ nào, nhất định phải đâm mù người mắt hấn: "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ đối tiểu thư quyết không hai lòng." Nô tỳ dám phản chủ, chỉ có một con đường chết.

Nguyệt Dao cũng không định cùng Xảo Lan nói nhiều: "Người đi ra ngoài đi!" Nói xong lại tiếp tục dạy dỗ Chính ca nhi nhận tự. Một ngày đêm cộng thêm một buổi tối, Chính ca nhi đã có thể nhận hai mươi chữ, so với tiền trình trước đó cũng đã nhanh hơn phần nào rồi.

Chính ca nhi viết chính tả hết mười tự mới ngừng đầu đầu nói: "Tỷ tỷ, đệ đã viết xong hết rồi." Nói xong liền đứng dậy, hai tay cầm bài vừa viết xong, đưa tới trước mặt Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao nhận lấy, khen ngợi một tiếng: "Uh, Chính ca nhi của chúng ta thật giỏi, một chữ đều không sai." Tiểu hài tử, chính là cần được khích lệ nhiều hơn. Nhất là Chính ca nhi lại càng cần đến khích lệ, như thế mới khiến cho hấn có nhiều lòng tin hơn.

Chính ca nhi nghe xong khuôn mặt lộ ra nụ cười sáng lạn.

Nguyệt Dao biết trong lòng Chính ca nhi vốn có ám ảnh, lo lắng cho mình không cần hấn nữa, bởi vậy bình thường Nguyệt Dao vẫn luộ thuận theo hấn. Nàng nghĩ trước hết cần phải làm cho Chính ca nhi không cảm thấy sợ hãi nữa, sẽ không cảm thấy mình muốn vứt bỏ hấn. Chờ khi hấn tin tưởng hơn, cũng chậm chậm thích ứng hoàn cảnh, tất cả đều sẽ tốt hơn.

Hoa Lôi thừa dịp Nguyệt Dao nghỉ ngơi rảnh rỗi, đi tới nói: "Tiểu thư, bảng chữ mẫu đã tìm được rồi." Mới vừa rồi là bởi vì Nguyệt Dao đang dạy Chính ca nhi nhận chữ, cho nên nàng không thể tới quấy rối.

Nguyệt Dao muốn nhìn bảng chữ mẫu thân lưu lại một chút liền nói: "Đi xem." Nói xong lại bảo Chính ca nhi tiếp tục luyện tự, tự mình trở về thư phòng nhìn bảng chữ mẫu.

Nguyệt Dao tiếp nhận bảng chữ mẫu trong tay Hoa Lôi, lại vừa thất vọng vừa vui sướng. Thất vọng là, đây không phải là bảng chữ mẫu nương lưu lại. Vui mừng chính là, cái bảng chữ mẫu này, đây là bản dập. Bản dập là bản dùng chính là mực thạc pháp. Phụ thân của Nguyệt Dao, Liên Đồng Bác rất thích sưu tập những thứ bản dập khó tìm này, lúc rảnh rỗi lại thích phóng theo đó mà viết. Nguyệt Dao ở bên người phụ thân nhi luân mục nhiệm (tai nghe mất thấy) nhiều, cũng biết thêm không ít.

Nguyệt Dao vừa mở ra nhìn, thấy tổng cộng mười tám cái chữ to. Nguyệt Dao cũng là người biết phân biệt hàng tốt xấu, cái bản dập này là dùng khinh mực thạc ra, thanh đậm nhả khiết, hào phát giai hiện.

Hoa Lôi thấy Nguyệt Dao mở bảng chữ mẫu ra nhìn, không nhận được mà nói: "Tiểu thư, những chữ này thật xinh đẹp. Nhìn chúng tựa như nhiều đóa mai hoa nở rộ vậy."

Nguyệt Dao nhẹ giọng mà nói: "Mai Hoa Triện thể, viên khan vi hoa, cận khán vi tự, hoa trung hữu tự, tự lý tàng hoa, hoa tự dung vi nhất thể." (nhìn xa tựa như hoa, nhìn gần là mới thấy chữ, trong hoa có chữ, trong chữ ẩn hoa, hoa cùng chữ hợp thành một thể.)

Nguyệt Dao nhìn đến lạc khoản thấy được thời gian niên kỷ, mới biết bảng chữ mẫu này vậy mà lại là đồ Đường triều lưu truyền xuống, đây cũng là một món đồ cổ vô giá. Vật này, chính là có thiên kim vạn lượng cũng khó mà cầu. Nếu nàng đoán không sai, mẫu thân trước kia là mô phỏng theo mười tám chữ mẫu trong bản dập này mà viết, sau đó mới viết nên một tay mai hoa triện xinh đẹp làm cho người người hâm mộ.

Hoa Lôi liú lười: "Thật đẹp a. Tiểu thư, người định dùng cái chữ này mà thiếp theo sao? Nếu là học xong, sau này chữ viết của tiểu thư cũng sẽ xinh đẹp như vậy." Tự thể xinh đẹp như vậy, chắc hấn là không có mấy người có thể viết ra được. Đến lúc đó chữ của tiểu thư coi như là độc nhất vô nhị rồi.

Nguyệt Dao cười khê. Mai Hoa Triện đây là đem hoa mai tương khảm vào trong chữ, khiến cho chúng trở thành một thể một cách tự nhiên nhất. Triện thể vốn là rất khó, chỉ đọc thôi cũng đã làm người ta u mê, cộng thêm hoa mai điểm tuyết, lại càng trúc trắc khó hiểu. Thử nghĩ xem, ngay cả đọc cũng gian nan như thế, thì đừng nói chỉ là học theo.

Nguyệt Dao còn nhớ rõ kiếp trước có một lần tụ hội. Một cô nương nói mình có thể viết được Mai Hoa triện, mọi người đều nhao nhao để cho cô nương đó viết đến xem như thế nào. Cô nương kia viết quả thực rất đẹp, mọi người ai cũng đều tán dương, thế nhưng nàng lại nghe được một cái tiểu thư khác châm chọc mà nói, chỉ biết viết nên về bên ngoài không thấy được tinh túy vậy mà cũng dám lấy ra mại lộ, không biết cái gì. Lúc đó đem cô nương viết chữ kia ngượng đến nỗi muốn độn thổ.

Bất quá, có khó hơn nữa học nàng cũng muốn bắt chước học theo. Hơn nữa phải học cho được, học cho tinh. Nghĩ tới đây Nguyệt Dao cúi đầu suy tư một chút. Trong lòng cũng đã có tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 25: Chương 19: Lại Gặp Xuyên Qua (Thượng)

Nguyệt Dao cùng Chính ca nhi dùng bữa tối xong, ở trong sân đi lại. Lan Khê viện đặc thù ở chỗ lão thái gia là một văn nhân nhà sĩ chân chính, yêu thích văn nhã, bởi vậy ở trong sân không chỉ trồng hoa lan, mà còn trồng những loại hoa khác nữa.

Tiền viện ngoại trừ hoa lan ra, còn trồng thêm mấy cây hoa mai, mặt khác phía sau Lan Khê viện cũng mở ra một viện tử, trong viện tử trồng đầy hoa cúc, gần phòng ở cũng trồng một rừng trúc tử nhỏ. Ngày hè ở lại trong rừng trúc, vô cùng mát mẻ. (đủ bộ mai-lan-cúc-trúc há.)

Nghe nói năm ấy tu kiến viện tử này, bởi vì có nhiều loại thiết kế, cũng đã hao phí thật lớn tài lực.

Trước sau hai viện tử hoa hoa thảo thảo đều có chuyên gia xử lý, hoa cỏ phát triển thực tươi tốt, nhìn không thấy một chút suy đồi. Theo lời Nguyệt Dao, Lan Khê viện kỳ thực cũng có thể xem là một hoa viên nhỏ. Ở lại nơi này thực sự rất tốt. Đồi trước nàng chỉ mãi mê đắm chìm trong bi thương, đâu còn có tâm tư đi xem xét những thứ hoa cỏ này. Chờ bi thống vừa đi hết, nàng liền cho người dọn sạch nơi này. Đồi này, phải ở đến khi giải quyết mọi chuyện trong Liên phủ mới thôi.

Hoa Lôi nhìn bên cạnh viện tử trống đi một mảng lớn mà đề: "Tiểu thư, sau này ở chỗ này dựng một cái giá hoa, bên trên treo một cái bàn đu dây, khi tiểu thư rỗi rảnh có thể ngồi chơi trên bàn đu. Như vậy hẳn là tốt lắm."

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không cần." Làm một cái giá bằng hoa, đặt bàn đu dây, đó là trò đùa ngoạn ý của tiểu hài tử. Nàng bây giờ đã sớm qua cái tuổi đó rồi.

Nguyệt Dao còn đang chuẩn bị trong thời gian hiếu kỳ chưa hoàn, nàng muốn toàn tâm vào đầu vào họa nghệ, không nói sau này có thể trở thành hạng người gì, chỉ ít cũng có thể trở thành là bản lĩnh mưu sinh của nàng. Hiện tại nàng đang trong hiếu kỳ họa thái mặc họa là không được, nhưng tranh thủy mặc thì nàng có thể họa, xem như trước luyện tay một chút.

Nguyệt Dao nghĩ ở chỗ này luyện tập, lập tức cho người đem sương phòng thu thập một chút. Đem bàn ghế các thứ toàn bộ đều dời ra ngoài. Chỉ để lại bàn học, sau đó phân phó người cầm tất cả dụng cụ vẽ tranh đặt vào. Bàn vẽ, giá vẽ, giấy Tuyên Thành... màu vẽ các loại ở trong hiếu kỳ là không thể dùng, tạm thời niêm phong cất vào kho chờ đợi. Nhưng là nàng được phép vẽ tranh thủy mặc.

Nguyệt Dao còn đang sửa sang lại phòng, liền thấy tiểu nha hoàn kinh hoảng chạy vào. Hoa Lôi nhìn nghiêm nghị hỏi: "Người làm cái gì vậy? Hoang mang rối loạn, còn ra thể thống gì?"

Nha hoàn sốt ruột mà thưa: "Tiểu thư, Tứ cô nương cấp phu nhân thỉnh an xong trên đường trở về té lộn mèo một cái. Cái ót bị va đập mạnh, bây giờ còn đang bất tỉnh nhân sự, đang gọi đại phu." Tứ cô nương xảy ra chuyện như vậy, hạ nhân bên người phỏng chừng tất cả đều sẽ bị đánh chết.

Nguyệt Dao mới không tin Nguyệt Hoàn một người lớn như vậy bước đi còn có thể té ngã, lại còn ngã đến nỗi bất tỉnh nhân sự: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?" Chuyện này nhất định là có chỗ kỳ lạ.

Nha hoàn lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Nguyệt Dao nghe liền biết trong chuyện này hẳn là có nguyên nhân gì khác. Nhưng bây giờ cũng không phải thời gian suy đoán. Các nàng vốn là đường tỷ muội, nếu đã xảy ra chuyện như vậy, nàng nhất định phải đi thăm hỏi.

Nguyệt Hoàn viện tử lúc này đều đang gà bay chó sủa, nha hoàn bà tử tiến tiến xuất xuất. Lúc Nguyệt Dao đi vào, cũng không ai chào hỏi nàng. Nghe nha hoàn nói đại phu đang ở bên trong bắt mạch.

Nguyệt Dao nhìn thấy Nguyệt Doanh cùng Nguyệt Băng. Nguyệt Doanh tương đối hoàn hảo hơn một chút, sắc mặt có chút sốt ruột, còn có chút lo nghĩ, nhưng cũng không có gì khác. Chỉ có Nguyệt Băng gương mặt đều đã trắng bệch.

Nguyệt Dao nhìn thần sắc Nguyệt Băng liền rõ ràng, sợ là chuyện lần này của Nguyệt Hoàn, Nguyệt Băng không thoát khỏi có liên quan. Nguyệt Dao cũng không lo lắng, dù sao Nguyệt Hoàn sau này còn sống tốt hơn nàng không biết bao nhiêu lần.

Đại phu đi ra ngoài khai phương thuốc, viết xong liền cho người đi bốc thuốc mà sắc sau đó nhìn mọi người nói, Tứ cô nương tỉnh lại sẽ không có việc gì. Về phần vận nhất không tỉnh lại, đại phu cũng chỉ lắc đầu sẽ không nói. Cái này là ngầm nói sợ là nếu không tỉnh lại, liên vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

Trong phòng, nhất thời giăng đầy mây đen. Tô di nương nghe xong những lời này, trực tiếp té xỉu. Mặc thị ngồi bên giường của Nguyệt Hoàn, cũng đều lệ rơi đầy mặt. Nguyệt Dao nhìn đến ánh mắt của đại phu, trong lòng châm chọc bà ta thật đúng là không lúc nào quên diễn trò. Người không biết nhìn vào nhất định sẽ cho rằng người sắp chết kia chính là nữ nhi ruột thịt của bà ta !

Nguyệt Doanh cũng cầm khăn tay liên tục lau nước mắt.

Nguyệt Băng bi thống quá độ đến đứng cũng không vững, cần vài cái nha hoàn đỡ.

Nguyệt Dao có chút kỳ quái, nàng nhớ rõ ràng đời trước không có xảy ra chuyện như thế này a. Hơn nữa bên người nàng ta có nhiều nha hoàn bà tử như vậy, đâu dễ dàng ngã sấp xuống được kia chứ, lại còn ngã dập đầu xuất huyết nữa. Rất có khả năng là Nguyệt Băng lại phát tính tình tiểu thư, cho nên mới gây ra chuyện này.

Nghĩ lại kiếp trước, Nguyệt Dao bỗng thấy thực buồn cười, kiếp trước nàng lúc này nhất định là đang ở tiểu phạt đường rồi. Đâu có quan tâm những việc này.

Nguyệt Hoàn vẫn còn đang hôn mê. Nguyệt Dao ngáy người trong phòng một lúc lâu, thẳng đến khi Mạc thị lên tiếng bảo các nàng đi về, nàng mới trở về.

Trở lại Lan Khê viện, Nguyệt Dao cũng không nói đến chuyện này. Chỉ là như hôm qua tiếp tục chỉ bảo Chính ca nhi nhận tỳ. Lúc đi ra Nguyệt Dao thấy về mặt Hoa Lôi âm trầm, kỳ quái hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Hoa Lôi nhìn Nguyệt Dao, một lát sau mới lên tiếng: "Tiểu thư, hai thiếp thân nha hoàn bên cạnh Tứ cô nương bị phu nhân hạ lệnh đánh hai mươi đại bản. Bốn người nhị đẳng nha hoàn cũng đều bị phát mại rồi." Hoa Lôi chẳng qua là thở từ hờ hững, nên mới khổ sở. Chủ tử làm sai sự tình, bị tội cũng là nha hoàn các nàng. Thân là hạ nhân sinh từ chính là một ý niệm của chủ tử.

Nguyệt Dao nghe xong lời này cũng không nói gì. Trời cao có đức hiếu sinh, những chuyện này nàng đâu có khả năng thò tay vào sắp xếp kia chứ. Ngay cả chuyện Hoa Lôi kiếp trước cũng phải xem là gặp chuyện ngoài ý muốn mất đi, đến cả Mộ Thu cũng bị Mạc thị đem sống sờ sờ mà đánh chết. Bây giờ không phải sự tình trong viện nàng, nàng không có tư cách gì nhúng tay vào.

Hoa Lôi thấy sắc mặt Nguyệt Dao khó coi, cũng biết mình nói sai: "Tiểu thư, đây là lỗi nô tỳ. Nô tỳ không nên nói những chuyện như vậy." Tiểu thư mỗi ngày đều niệm kinh văn, không nghe được chuyện như vậy. Mặc dù biết làm nô tài sinh tử chỉ gian chính là chuyện trong nháy mắt, nàng vẫn luôn giữ được tỉnh táo. Nhưng lần này trong số những nha hoàn bị trừng phạt liên can có một người từ nhỏ lớn lên cùng nàng, là biểu muội. Bây giờ bị phát mại ra ngoài, cũng không biết sẽ bị bán đến chỗ nào, bởi vậy nên Hoa Lôi mới thấy khó chịu.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không có việc gì." Chính là đáy lòng nàng cũng rất rõ ràng, nếu nàng không có ngoại lực giúp đỡ, thì số phận tương lai của nàng kỳ thực cũng không khác những nha hoàn này là mấy. Cho nên nàng cần đến ngoại lực, mà cái ngoại lực này phải đủ khiến cho Mạc thị kiêng kỵ.

Nguyệt Dao trầm tư lại, nhìn đến thần sắc của Hoa Lôi: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ có thân thích của ngươi ở trong đó?" Lần này người bị xử trí khẳng định rất nhiều. Một nhà Hoa Lôi ở trong trạch tử thân thích cũng nhiều, hẳn là có vài cái bị liên lụy vào.

Nét mặt Hoa Lôi có chút ưu thương: "Là tiểu nữ nhi của nhị cữu, cùng tuổi với nô tỳ. Chính là nhị đẳng nha hoàn trong viện Tứ cô nương. Lần này không cần thận bị dính vào."

Nguyệt Dao nghe được nhị cữu của Hoa Lôi người quản ngựa làm ở ngoại viện Liên phủ, đỉnh đầu cũng khản trương. Tuy rằng thương yêu nữ nhi, thế nhưng xảy ra chuyện như thế, hẳn ngoại trừ khổ sở ra cũng không có biện pháp nào khác: "Phát sinh chuyện như vậy, ta cũng không có biện pháp. Ngươi đi ngân tráp lấy hai mươi lượng bạc, coi như là một mảnh tâm ý của ngươi." Cái tâm ý này chỉ có thể xem là của Hoa Lôi, mà không có thể coi là của nàng. Bằng không, nàng liền công khai cùng Mạc thị đối nghịch. Coi như tổ mẫu có biết đi nữa bà ta cũng sẽ không tha cho nàng.

Hoa Lôi nghe xong lập tức quỳ dưới đất: "Đa tạ cô nương." Hai mươi lượng bạc, cho dù không có khả năng chuộc được biểu muội, cũng có thể giúp cho biểu muội sống tốt qua ngày.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Hoa Lôi liền vội vàng đi tìm nhị cữu của nàng. Nguyệt Dao chờ Hoa Lôi vừa đi, lại đối với Đặng ma ma nói: "Ma ma, ngươi cho người đi nhìn xem. Nhị cữu của Hoa Lôi có thật sự đem đi cứu nữ nhi của hắn hay không?"

Đặng ma ma nhìn Hoa Lôi một cái, lập tức hiểu được ý tứ tiểu thư nhà mình. Hai mươi lượng bạc ở chỗ tiểu thư các nàng này, cũng không coi vào đâu. Thế nhưng đối với những người làm việc khổ cực bên ngoài mà nói, đó là một khoản tiền bạc khá lớn. Nếu là nhị cữu của Hoa Lôi cầm tiền lại không vì tiểu thư nhà mình đánh điểm, người như vậy sau này không thể dùng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Chương 19 (Tt)

Đúng vào lúc này, Nguyệt Hoàn vốn đang hôn mê mở mắt, mờ mịt nhìn quanh liền thấy một cái giường gỗ chạm trổ nhiều hoa văn, cái giường này nàng từng gặp qua khi đi du lịch, tiểu thư khuê các thời cổ đại đều ngủ trên cái giường này, gọi là bát bộ sàng. Nghe nói một cái điều hoa sàng này hiện tại đang có giá trị khoản vài nghìn vạn.

Nghĩ đến vậy không phí giá trị, Chu Tinh nhin không được không ngừng quan sát hết thấy chung quanh, trong phòng có bình phong đập xuân, bàn ghế bát tiên cổ đại. Trong phòng đều đề gia cụ cổ hương cổ sắc đầy phong cách xưa cũ.

Đang khi Chu Tinh nghĩ những thứ này là đồ thật hay giả, đã nhìn thấy một người mặc xiêm y xanh đậm, búi tóc song nha kẻ kều: "Hồng Mai tỷ tỷ, tiểu thư tỉnh a, nhanh đi nói cho phu nhân tử tiểu thư tỉnh."

Chu Tinh đầu óc nhất mòng, cái gì gọi là Tứ cô nương tỉnh.

Cái tiểu nha hoàn thấy tiểu thư nàng bộ dáng mờ mờ, có chút lo lắng nói: "Tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy? Tiểu thư người nói chuyện nha?"

Chu Tinh vẻ mặt khiếp sợ nhìn người trước mặt, mang một thân quần dài, áo khoác với áo choàng ngắn, trên đầu chải song nha kẻ. Ăn mặc đúng tiêu chuẩn cổ đại. Nàng đây là, nàng đây là tới nơi nào a?

Hiện tại Chu Tinh, đầu còn tâm tư quan sát gia cụ. Nhìn nha hoàn trước mặt, lại về chuyển đầu nhìn khắp phòng gia cụ cổ xưa. Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một cái ý niệm, nhìn không được hung hăng khắp chính một cái, rất đau, đau vô cùng. Đau như vậy chứng minh nàng đây không phải là đang nằm mơ, cứ xem như nàng không nhìn qua trọng sinh xuyên qua tiểu thuyết, nhưng là hai năm qua dưới sự điên cuồng oanh tạc của xuyên qua kịch tình nàng đại khái cũng đoán được nàng xuyên qua rồi. Xuyên đến cổ đại a. Lão Thiên không có để cho nàng chết, lại đem nàng thất lạc nhập đến một cái xứ xinh nào ở cổ đại.

Chu Tinh rất muốn ngẩng đầu lên mắng hai câu lão tặc nhân, lão Thiên, người muốn cho người ta sống thêm một lần nữa cũng phải người ta biết rõ hoàn cảnh chút a! Nàng cũng không muốn vừa mới xuyên tới đây liền bị chết luôn tại cổ đại a! Đây chỉ có kẻ nào tàn mới tin tưởng xuyên qua đến cổ đại, là có thể tự do lăn lộn, phong sinh thủy khởi. Cái chuyện này nếu xuyên vào trước Đường triều còn có chút khả năng, vạn nhất là ở sau Tống triều, đặc biệt là xuyên đến thời Minh Thanh, vậy thì nàng cũng thật bị thương thúc giục. Nữ nhân phải tuân thủ tam tòng tứ đức, phải bó chân, càng làm cho người ta chịu không nổi vẫn là nam nhân ba vợ bốn nàng hầu. Còn không phải không để cho người ta sống nữa rồi sao.

Ngay khi Chu Tinh đẩy đầu tương hồ, liền nhìn thấy một cái nữ nhân khuôn mặt tròn trịa, y phục rộng rãi thông thoáng, sơ tóc viên kế, vẻ mặt hết sức hiền lành đi tới.

Cái nữ nhân này vừa tiến vào liền ôm nàng, ôm nàng vui vẻ mà gọi Tứ nha đầu, Tứ nha đầu. Chu Tinh không biết làm sao mà đối mặt với cái tình huống này, cô chỉ đành giả bộ bất tỉnh.

Nguyệt Dao đang chuẩn bị dùng đồ ăn sáng xong liền đi thăm Nguyệt Hoàn. Còn chưa kịp nhích người liền nghe nha hoàn bà tử tới đây nói Tứ cô nương đã tỉnh lại. Chẳng qua, tỉnh là tỉnh rồi, nhưng mà lại bị mất trí nhớ. Cái gì đều không nhớ rõ, mọi người ai cũng không nhận ra.

Nguyệt Dao nghe người nói Nguyệt Hoàn hiện tại ai cũng không nhớ rõ có chút buồn bực, không vui. Đây là có chuyện gì? Hết thảy sự tình đều không giống như kiếp trước. Mất trí nhớ, nàng đời trước cũng bị mất trí nhớ. Nhưng lại hoàn toàn khác, nàng mất đi trí nhớ, sự thái nói là do chính nàng không muốn trở lại những chuyện cũ, cố ý muốn quên đi. Về sau là vì nàng thấy Cổ ma ma ký ức mới bỗng chốc khôi phục lại. Thế nhưng Nguyệt Hoàn, bị đụng đầu một cái lại mất trí nhớ. Việc này có chút cổ quái.

Nguyệt Dao dùng qua đồ ăn sáng, bảo Chính ca nhi tự mình luyện tự, chính nàng mang theo Hoa Lôi đi qua thăm Nguyệt Hoàn liền. Đọc theo đường đi, Nguyệt Dao cũng không nghĩ ra đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Nguyệt Dao thậm chí đang nghĩ có phải hay không là bởi vì mình duyên cớ, thế nên mới có rất nhiều sự tình biến đổi như vậy. Nhưng là Nguyệt Dao rất nhanh lại tự mình lắc đầu, nàng thực sự là suy nghĩ quá nhiều rồi.

Nguyệt Dao đi trước hết không phải là Phù Dung viện, mà là sang Ý Tùng viện của lão phu nhân. Đến thượng phòng, gặp lão phu nhân, sắc mặt như thường lệ mà cấp lão phu nhân hành lễ: "Tổ mẫu."

Lão phu nhân thấy Nguyệt Dao mỗi ngày đều kiên trì đều tới đây thỉnh an, trong lòng cũng thực vui mừng. Đặc biệt nhiều ngày nay bà nhìn Nguyệt Dao khí sắc cũng càng ngày càng tốt. Không còn như trước đây vẻ mặt luôn chứa đầy nét đau khổ, cái này cũng làm cho bà nhìn mà trong lòng thả lỏng không ít, vui mừng không ngớt: "Hôm qua con ngủ có tốt không?"

Nguyệt Dao gật đầu: "Dạ, hôm qua con ngủ rất ngon. Tổ mẫu, con định một hồi nữa sẽ đi thăm một chút Tứ muội muội. Con nghe hạ nhân nói, Tứ muội muội đã tỉnh lại, chỉ là không nhận ra ai cả."

Lão phu nhân nghe xong hòa ái mà nói: "Đi đi!" Lão phu nhân cũng không có tự mình đi xem xem Nguyệt Hoàn. Về chuyện của Liên Nguyệt Hoàn, cũng chỉ là một thứ xuất tôn nữ, lão phu nhân không có nhiều tình lực đi quan tâm. Chỉ là cho ma ma đi xem qua.

Nguyệt Dao đến phù dung viện, vừa vào phòng đã thấy Nguyệt Doanh cùng Nguyệt Băng. Nguyệt Dao vội vàng nói: "Tứ muội muội thực sự không nhận ra mọi người?"

Nguyệt Doanh lo lắng u sầu mà nói: "Đúng vậy Tam muội muội, Tứ muội muội thực là không nhận ra tất cả mọi người. Hiện tại cũng không biết như thế nào rồi!"

Nguyệt Hoàn còn chưa mở miệng nói gì, liền thấy một cái hồng y nha hoàn từ trong phòng đi ra xin lỗi, nói: "Đại cô nương, Nhị cô nương, Tam cô nương, tiểu thư nhà chúng ta cái gì đều không nhớ rõ. Tiểu thư bị kinh hách, lúc này cũng không muốn gặp ai. Xin ba vị cô nương thứ lỗi." Di nương ý tứ là hy vọng nhân cơ hội này cho Tứ cô nương nhận thức mọi người một chút, thế nhưng Tứ cô nương lại nói nàng đau đầu, ai cũng không muốn gặp. Nàng chỉ muốn yên lặng một chút. Tô di nương bắt đắc dĩ, chỉ có thể thuận theo Tứ cô nương.

Nguyệt Dao nghe được lời tiểu nha hoàn nói Tứ cô nương hiện tại không thích hợp gặp người. Nàng chần chờ trong phút chốc liền xoay người mang theo Hoa Lôi trở về.

Nguyệt Doanh cùng Nguyệt Băng vẫn còn ở lại tại chỗ chờ.

So sánh với Nguyệt Doanh cùng Nguyệt Băng, bộ dạng Nguyệt Dao lại có vẻ cực kỳ không có ý vị rồi. Dù thế nào mà nói mọi người đều là tỷ muội, tốt xấu gì cũng nên hỏi tình hình ra sao thế nào, quan tâm đến Tứ cô nương một chút chứ. Hồng y nhìn bóng lưng Nguyệt Hoàn rồi đi, trong lòng thầm nghĩ, Tam cô nương làm người cũng quá lạnh bạc rồi.

Nguyệt Dao đi trên đường, nhìn bầu trời xanh lam, gió nhẹ thổi lướt qua khuôn mặt, tâm tình không khỏi trầm tĩnh lại. Chuyện này còn chưa rõ có liên quan gì đến chuyện của nàng hay không thì vẫn không nên để nó tổn hại đến tâm tình của nàng. Từ Phù Dung viện trở lại Lan Khê viện, nàng liền nhìn thấy Chính ca nhi còn ở trong thư phòng khắc khổ học tập.

Từ lúc Nguyệt Dao nói qua với Chính ca nhi, thiên phú hần của vốn không tốt phải dựa vào nỗ lực sau này bù đắp. Chính ca nhi vì ngày sau lớn lên có thể làm quan bảo vệ tỷ tỷ, mà phi thường nỗ lực.

Nguyệt Dao nhìn Chính ca nhi còn đang chăm chỉ, trong lòng cũng có chút vui mừng, chỉ ít đời này nàng không còn là một người cô đơn nữa rồi.

Chính ca nhi ngẩng đầu trông thấy Nguyệt Dao, liền ngọt ngào kêu lên: "Tỷ tỷ."

Nguyệt Dao sờ đầu của hần, nhẹ nhàng cười.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Chương 20: Lại Gặp Xuyên Qua (Hạ)

Chu Tinh rất nhanh đã tìm hiểu rõ ràng tình cảnh hiện tại của mình. Cô đang sống ở quốc gia rất kỳ lạ, gọi Đại Nguyên triều. Cái Triều Nguyên không phải là Đường Tống Nguyên Minh Thanh Nguyên Triều trong lịch sử, mà là một cái triều đại mà cô không biết đến Nguyên Triều. Hoàng đế không phải là người Mông Cổ, mà là Người Hán, hoàng đế họ Nguyên. Trực tiếp lấy họ làm tên nước, về phần lịch sử trước kia cũng hỏi không ra cái nguyên do.

Thông qua người bên cạnh giải thích, cô biết mình xuyên qua trên người một thứ nữ tên là Nguyệt Hoàn. Cô nương này là thiên kim tiểu thư quan lại nhân gia, nghe nói là một thế gia thư hương môn đệ, tổ tiên cực kỳ hiển hách. Nàng ta tuy là thứ xuất, nhưng nhìn bài biện trong phòng lại cũng không quá mộc mạc. Ở nhà đứng hàng thứ tư, phía trên có ba vị tỷ tỷ, ba vị ca ca.

Chu Tinh cảm giác mình thực không may, quá không may. Tuy rằng trong tiểu thuyết nhân vật xuyên qua đều sống được oanh oanh liệt liệt, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, nhưng cô cũng không có ngây thơ như vậy, vẫn cứ cho rằng xuyên đến cổ đại liền không gì làm không được. Cô ở hiện đại chính là cô nhi không sai, nhưng cô nỗ lực học tập, đạt được học bổng, vừa học vừa làm mà học xong đại học. Mà vận khí của cô cũng rất tốt, tốt nghiệp đại học liền xin được công việc nhân viên công vụ. Không cần cùng những bạn học khác vì việc làm lo lắng. Mặc dù là một cái bộ phận tương đối thiên lạnh, nhưng nhân viên công vụ công tác ổn định, phúc lợi đãi ngộ đều vô cùng tốt, nếu tăng ca có thêm tiền lương, gặp giả lại nghỉ, ngoài ra còn có ngày nghỉ thăm nhà như nghỉ đông, nghỉ tết, ngày nghỉ cũng khá nhiều. Có phần công việc ổn định này, sau này cô có muốn tìm cái lão công cũng tốt hơn.

Haiz, Chu Tinh lại một lần nữa thở dài. Biết mình xuyên thành thứ xuất sau, trong lòng cô đã thở dài không biết bao nhiêu lần rồi. Xuyên qua thành nữ nhi tiểu thiếp, chẳng lẽ muốn cô làm một cái thứ nữ phân đầu sử. Làm thêm một chuyện kinh thiên cầu huyết gả thay, gả cho một trượng phu cao phú suất.

Cô mới không có ngây thơ như vậy, ở cổ đại địa vị thứ nữ cực kỳ hèn mọn, vừa định lộ đầu mẹ cả liền có thể đem người diệt ngay. Ở hiện đại mặc dù nói là cô đã trở thành nhân viên công vụ, thế nhưng cô chỉ là tay mơ mới nhập môn, tự nhiên là cần trọng, đảng hoàng làm một cái nhân viên chân chạy đóng góp chuyện. Còn không có tham dự vào mấy chuyện lục đục với nhau trong công ty nữa là. Nếu bảo cô tham dự vào bên trong trạch đấu, cô chỉ có thể biểu thị áp lực rất lớn.

Haiz, Chu Tinh lại một lần nữa thở dài thật sâu. Đầu nói năm bốn mạng vận khí sẽ không tốt (năm sinh, ví dụ: sinh năm tỵ vào năm tỵ sẽ gặp xui), vận khí của cô quả thực kém đến nỗi muốn bùng nổ. Không phải đi ngân hàng rút tiền, vậy mà cũng có thể đụng phải ăn cướp, cô lại còn bị bắt giữ làm con tin. Tay súng thiện xạ quá vô năng, không bắn trúng giặc cướp, ngược lại đem cô bắn chết.

Chu Tinh ở trong lòng biểu thị, thời điểm xử bắn cướp hay khủng bố, nghìn vạn lần phải bỏ tức một khóa bắn súng nhiều hơn hai lần mới đúng. Làm hại cô phải ở cái nơi cổ đại này chịu khổ. Mặc dù nói đúng là cô không có thân nhân, nhưng mấy người bạn cùng phòng thời đại học cũng đều thân như chị em.

Được rồi, oán trách thì oán trách, thế nhưng đã đi tới nước này, dù thế nào cũng là ông trời cho cô nhiều thêm một cái cơ hội để sống. Cô nhất định phải học cách quý trọng.

Chu Tinh nghe nha hoàn bên người nói cái nữ nhân kia đáng đáp xinh đẹp, mỹ nhược thiên tiên, nói là mẹ đẻ nàng, nàng ta cũng thật phi thường kiên nhẫn nói đến từng người trong nhà cho nàng.

Có lẽ là do bản năng của khối thân thể này, cũng có lẽ là vì đời trước nàng là cô nhi, không được hưởng thụ thân tình. Bởi vậy khi đối mặt thân mẫu cổ thân thể này, nàng rất nhanh liền tiếp nhận.

Chu Tình nghiêm túc đem tất cả những người bên trong Liên phủ này đều ghi tạc trong lòng, nàng cũng là muốn mau chóng dung nhập đại gia đình này. Cái khác hoàn hảo, nghe trong phủ tiểu thiếp thứ xuất có năm sáu cái, Chu Tình chỉ có thể làm bộ ỏi một cái trong lòng, tiện nghi lão cha này thật đúng là hưởng đầy đủ phúc. Chờ nghe được Nhị thúc của mình phóng ra ngoài làm Ngự Sử Tuần Diêm, Nhị tẩu là đích tiểu thư Hầu phủ, hơn nữa còn là Hầu phủ qua năm triều. Hiện nay phu thê hai người đều đã quá thế, chỉ lưu lại một cái tiểu nữ nhi ruột thịt tên gọi Nguyệt Dao.

Chu Tình nghe xong sau thiếu chút nữa bị sét đánh rồi. Lão cha là Thám Hoa lang, sau này làm Tuần Diêm Ngự Sử, mẫu thân chính là tiểu thư con vợ cả duy nhất của Hầu phủ, những điều kiện này tổng hợp, cái vị tỷ tỷ này là điển hình của Lâm muội muội. Nguyệt Hoàn phản xạ có điều kiện mà hỏi: "Tam tỷ tỷ của ta có phải là người tài tình tuyệt hảo không?" Nếu nói là phải, đó chính là phiên bản Lâm muội muội rồi.

Tô di nương không rõ vì sao nữ nhi của mình lại chỉ đối duy nhất Tam cô nương cảm thấy hứng thú. Bất quá vẫn là gật đầu nói: "Tam tiểu thư từ nhỏ đã được Nhị lão gia mang theo bên mình, tự mình vỗ lòng dạy dỗ. Nghe nói tài hoa vô cùng tốt, đặc biệt nghe đồn Tam cô nương rất có thiên phú trên phương diện hội họa, thậm chí đã làm Nhị lão gia mời danh sĩ Giang Nam về dạy dỗ. Tam cô nương còn tuổi nhỏ, cũng đã có danh xưng là tài nữ." Đây là điều từ trên xuống dưới phủ đều biết.

Chu Tình trong lòng lộ bộ một chút, lẽ nào ta đã đến một sơn trại phiên bản hồng lâu (* Sơn trại nghe cứ như thổ phỉ). Nguyệt Hoàn nhìn không được hỏi: "Nguyệt. . . Ân, ta đây cái Tam tỷ tỷ tính tình như thế nào?" Trong Hồng Lâu Mộng Lâm muội muội thực chọc người triu mến, thế nhưng một tiểu thư nhay cảm như vậy thật tình khó có thể ở chung thật tốt a. Hơn nữa đối mặt một cô nương như thế, Nguyệt Hoàn biểu thị áp lực lớn vô cùng a! (K biết sao đoạn này tác giả để là Nguyệt Băng ta sửa lại thành Nguyệt Hoàn cho phù hợp nhà)

Tô di nương giống như an ủi dỗ dành mà vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tình: "Tam tiểu thư có chút danh tiếng bên ngoài, thế nên tính tình có chút thanh cao ngạo, tâm nhân có chút hẹp hòi. Bất quá cô nương không cần lưu ý, tam tiểu thư cùng tiểu thư cũng không ở cùng một chỗ, cũng không sợ nổi lên xung đột gì." Có tài hơn nữa, cũng chỉ là một cô phụ mẫu đều mất phải dựa vào đại lão gia đại phu nhân mà sống qua ngày. Cũng không có gì hơn người mà có thể ngạo nhân.

Chu Tình nhìn không được lại hỏi: "Tam tỷ tỷ có phải đáng đáp rất đẹp hay không a? Hơn nữa thân thể cũng không được khỏe lắm?" Lâm muội muội còn không phải là người hình mẫu đầm ấm đáng yêu, phù liễu nhược phong sao.

Tô di nương gật đầu vừa cười vừa nói: "Nhị lão gia cùng Nhị phu nhân đều là người xuất sắc, tam tiểu thư dù niên linh nhỏ nhỏ cũng đã là một cái mỹ nhân bại hoại. Bất quá thân thể cũng không hảo là mấy, từ Giang Nam trở về mấy ngày nay đã bị bệnh vài lần. Hôm nay đang ở trong Lan Khê viện, cách nơi này cũng rất xa."

Chu Tình lúc này cơ bản đã xác định, nàng đã xuyên đến bên chỗ có một vị tiểu thư cùng loại Lâm muội muội. Lão Thiên, sẽ không phải là bảo cô ta tới đây cứu vớt Lâm muội muội đi? Nàng không có làm được hành động vĩ đại như vậy nha! Nói nàng kỳ thực rất không thích loại hình tiểu thư giống Lâm muội muội này, quá miễn cảm ở chung mà nói sẽ rất cực khổ. Nàng vẫn tương đối thích ở cùng người như Vương Hi Phượng vậy, sang sảng, quyết đoán, đặt ở hiện đại, nàng ta tuyệt đối một nữ cường nhân. (Ở chỉ số IQ của cô ở vs bà Vương Phượng ớt đó mà k bị tàn sát đè dẹp lép ms là lạ đó. Ở đó mà thích)

Tô di nương lao thẳng đến một đôi nhi 'Nữ' trở thành mệnh như nhau. Thấy Tam cô nương thần sắc không tốt, lại tưởng là do nàng vừa khen Nguyệt Dao khiến cho cô nương nổi lên tiểu tâm tư. Vì vậy vội vã nói: "Tiểu thư, tam tiểu thư lớn lên hảo, nhưng là tiểu thư so với tam tiểu thư lớn lên cũng rất tốt a." Lời này không phải là nịnh bợ. Bản thân Tô di nương nếu là không có khuôn mặt đủ đẹp, cũng sẽ không làm cho phu nhân chấp nhận nâng đỡ lên làm di nương.

Chu Tình đối với tướng mạo của mình cũng đã sớm xem qua, đúng là một cái mỹ nhân. Tuổi còn nhỏ đã có bực này tư sắc, sau này lớn lên dung mạo tuyệt đối là nhất đẳng. Bất quá tâm tư Chu Tình bây giờ đều đặt tại trên người của Tam tỷ tỷ. Phải nhìn xem phiên bản Lâm muội muội cô đại như thế nào a.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 28: Chương 20 (Tt)

Nguyệt Dao nghe được tin tức, nói Tứ cô nương đúng là mất trí nhớ rồi. Hiện tại còn đang nhận thức từng người trong phủ đâu. Nguyệt Dao khe khẽ cười, mất trí nhớ, nàng mất trí nhớ chính là do không muốn tưởng nên cố ép quên đi thôi. Tứ cô nương mất trí nhớ lại là bởi vì đụng đầu. Cũng không biết làm sao lại có một biến cố như thế.

Nguyệt Dao ngày thứ hai liền mang theo Chính ca nhi đi gặp lão phu nhân. Chính ca nhi vẫn còn có chút sợ hãi người lạ, bất quá có nhờ Nguyệt Dao bên người tế thanh tế ngữ nói chuyện với hân, Chính ca nhi vẫn là lấy hết dũng khí, toàn bộ lòng can đảm mà hành lễ với lão phu nhân, xem chừng cũng là có

quy có củ.

Lão phu nhân hãy còn nhớ kỹ lần đầu tiên thấy Chính ca nhi, lúc ấy cả người hần như hận không thể lui hết vào trên người Vưu di nương. Cả người một cỗ khiếp nhược thật sự làm cho bà nhìn không thuận mắt chút nào, hơn nữa bà vốn dĩ đã không thích hần, bởi vậy cũng không để ý đến. Hiện tại tuy rằng cũng có chút khiếp nhược, nhưng so sánh với trước cũng đã tốt lên không phải là ít. Quy củ cũng đã tốt, tin tưởng tiếp qua đoạn thời gian sẽ tốt hơn. Lão phu nhân đối với lần này phi thường hài lòng: "Tam nha đầu, con dạy rất khá."

Nguyệt Dao khom người nói: "Tổ mẫu, Nguyệt Dao nhất định tận tâm tận lực giáo dưỡng Chính ca nhi." Giáo dưỡng Chính ca nhi, thật sự là cần đến mười phần kiên trì cùng nghị lực. Cái này cũng may mà nàng đã từng ở chùa miếu ngày người mười năm, kiên trì và nghị lực không phải người bình thường có thể so sánh được.

Nguyệt Dao nói muốn dẫn Đình Chính đi gặp Nguyệt Hoàn, lão phu nhân lắc đầu: "Quá hai ngày nữa hãy đi. Đại phu nói Tứ nha đầu cần phải tỉnh dưỡng thật tốt. Chờ thêm hai ngày ổn định hơn con lại đi cũng không muộn."

Nguyệt Dao liên tục gật đầu, sau đó mang Chính ca nhi trở về Lan Khê viện. Đại bá mẫu hiện tại quan hệ không thân thiết gì, Nguyệt Dao cũng không có cái khái niệm muốn đi cấp Đại bá mẫu vẫn an.

Lão phu nhân có chút cảm khái: "Nếu như hài tử này vẫn có thể tiếp tục tiến bộ, như vậy Tam nha đầu về sau cũng có một chỗ dựa vào rồi." Lão phu nhân vốn cho Chính ca nhi là một khối gỗ mục, không thể nào khắc. Bây giờ nhìn đến Nguyệt Dao để ý như vậy, có lẽ sau này không thể cùng với Đình Lễ và Đình Nghi so sánh, nhưng cứ cố gắng như vậy, biết đâu sau này thực có thể chống đỡ được môn hộ của chi thứ hai.

Hoa Lôi thấy Nguyệt Dao thật sự quay về Lan Khê viện, không định tới thăm nhìn Tứ cô nương. Liền có chút lo lắng: "Tiểu thư, nô tỳ nghe được ngày hôm nay Đại cô nương cùng Nhị cô nương đều đi xem Tứ cô nương. Tiểu thư nếu lại không đi, đến lúc đó người trong phủ đệ đều sẽ nói lời nhàn thoai." (lời ong tiếng ve bầy bạ)

Nguyệt Dao cười nhạt, nhàn thoai, nàng từng bị rất nhiều người nói lời nhàn thoai. Trước kia khi đang êm đẹp những người này lại vô duyên vô cớ đem chuyện tổ mẫu chết đổ lỗi lên trên người nàng. Làm hại nàng khổ sở không ngớt. Nhàn thoai, muốn nói gì nhàn thoai cứ việc nói, nàng có đảm nhiệm hay không đảm nhiệm, chỉ cần là Mặc thị cô tỉnh, thì khắp nơi trong phủ đệ này đều có lời nhàn thoai về nàng mà thôi. Nàng mặc dù đang có danh tiếng bên ngoài, cũng không phải nàng để tâm yêu quý vài thứ vụn vặt. Thế nhưng nàng tuyệt đối sẽ không bị danh tiếng làm liên lụy.

Hoa Lôi thấy thần sắc của Nguyệt Dao, cũng không dám mở miệng nói cái gì nữa rồi.

Nguyệt Dao ban ngày một bên chỉ bảo Chính ca nhi nhận chữ, một bên tự mình nhìn bảng chữ mẫu mà luyện tự. Vừa mới bắt đầu vào học, Nguyệt Dao nhớ kỹ học Mai Hoa triện yếu quyết "Nghịch phong khởi bút, trung phong hành bút, hồi phong thu bút." Nói là nói như vậy, nhưng để học được thực sự không dễ dàng chút nào.

Học chừng mấy ngày, dù là Nguyệt Dao có cố học cũng thấy hết sức khó hiểu, viết phỏng lại cũng thực khó khăn. Cũng may Nguyệt Dao đã chuẩn bị tư tưởng trước. Nàng quyết định, mặc kệ người ta đồn đãi Mai Hoa triện khó học như thế nào. Nàng cũng nhất định muốn bắt chước cho được.

Nguyệt Dao không biết là, Mai Hoa Triện khó học là khó học ở chỗ phải biết xem hoa tựa như hoa, xem chữ giống như chữ (chả hiểu gì hết hoa là hoa chữ là chữ còn gì nữa mà bảo xem). Rất nhiều người khó nắm chắc được cái gọi là tinh tú, học thường chỉ có thể viết thành tự mà không thành được cái thần của chữ. Đây là nguyên nhân chủ yếu mà vị cô nương kia chằm chọc ở kiếp trước. Hơn nữa học tập Mai Hoa triện, không chỉ cần đến mỗi cái gọi nghị lực, còn cần có bản lĩnh cực kỳ thâm hậu. Nguyệt Dao chỉ trong vòng mấy ngày liền sờ soạn được đến gần biên (điểm cận biên, điểm gần kề), cái này phải quy toàn bộ công cho bản lĩnh luyện chữ hơn hai mươi năm kiếp trước của nàng. Liều tự thể nàng đã luyện đến tiêu chuẩn nhất lưu. Mà cơ sở trong thư pháp đó là vạn biến không rời (có vô số biến chuyển cũng không thay đổi đc), kiến thức cơ bản của Nguyệt Dao lại vô cùng vững chắc. Càng đáng được ăn mừng chính là Nguyệt Dao không chỉ là có bản lĩnh hơn hai mươi năm thư pháp, còn có bản lĩnh hơn hai mươi năm hội họa. Mai Hoa tự thể, yêu cầu viết xuống được, cũng cần đến kỹ xảo hội họa.

Nguyệt Dao vốn muốn lấy Mai Hoa triện làm kỹ năng bàng thân, thế nên nàng không có khả năng dễ dàng mà buông tha như vậy. Bất quá nàng luyện tự cũng không có như trước kia sao chép kinh thư, liều mạng mà luyện. Ngày nào cũng vào buổi sáng cùng buổi tối đều luyện tập một canh giờ. Những thời gian khác đều dành để đọc sách. Nàng hiện tại không định tiếp tục xem sách thi từ ca phú. Nàng bây giờ muốn xem chính là những loại sách có tính thực dụng.

Nguyệt Dao ở thư phòng cha nàng chọn tới chọn lui, sau một hồi chọn lựa đúng quyển《 Tư Trì Thông Giám 》. Chọn quyển sách này, là do nàng nhớ kỹ cha từng nói qua với nàng, quyển sách này kiến thức bác đại tinh thâm, nếu là có thể nghiên cứu thấu triệt, cả đời chắc chắn thoải mái vô hạn.

Nàng xem một giờ sau cũng phải cảm thán, cha nói quả không sai, quyển sách này quả thực bác đại tinh thâm, bởi vì bên trong chính là nói đến chuyện tranh đấu, chém giết. Tất cả tranh đấu, đều bắt ly bất khí một chữ, “Dục”. Bởi vì có “Dục” mới đưa tới tham luyến, từ tham luyến thân dẫn vô số tội ác.

Kỳ thực quy kết tình lược lại chính là hai chữ, “ nhân tâm ”, lòng người tham luyến dẫn phát ra tầng tầng lớp lớp rắc rối, tội ác.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 29: Chương 21: Trùng Sinh Cùng Xuyên Qua Gặp Mặt.

Nguyệt Dao cũng chỉ đưa Chính ca nhi đi thượng phòng một lần, về sau cũng không mang hấn đi nữa. Bởi vì lão phu nhân đã lên tiếng, để cho Chính ca nhi hảo hảo học bài, chỉ cần mừng một mười lăm đi qua là được. Vốn là lão phu nhân cũng muốn Nguyệt Dao không đi, thế nhưng Nguyệt Dao lại không chịu, kiên trì mỗi ngày đều đi đi về về đi một chuyến. Điểm này thực làm cho lão phu nhân vô cùng thoả mãn. Hạ nhân cũng không có thêm chuyện mà chum đầu nói huyền thuyên.

Ngày hôm đó Nguyệt Dao đi thượng phòng, sau nghe nói Nguyệt Hoàn đã ổn định liền đi sang Phù Dung viện thăm. Người cũng có chút quái dị, nói là đã tỉnh, nhưng là lại nói Tứ cô nương một mồi không muốn gặp người nào.

Nguyệt Dao đi vào phòng của Nguyệt Hoàn, vừa vào phòng liền thấy trước cửa đặt một bàn gỗ sơn đen cùng đệm gấm màu thanh thạch, trên mặt đất đặt chân ni cùng mầu. Trước bệ cửa sổ bày hai bồn hoa cúc, một cái tủ lớn dựa vào tường, bên cạnh là bàn trang điểm, bên trên bày các loại đồ trang sức vật dụng nữ tử.

Lại đi vào trong, bên trong phòng ra giường lớn chạm trổ hoa bát bửu, treo màn sa tanh hoa hạnh lạc mưa xuân, trên màn trướng thêu đầy hoa văn rực rỡ, hai bên màn trướng rủ được vẽ lên gần gũi hải đường. Dường đệm gấm lê hoa ngân ảnh mà trái, tờ thủy hồng sắc. Đối diện với giường bày hai ghế thái sư. Một bên chính là bình phong Quý phụ xuất du đồ, sau tấm bình phong là tịnh phòng.

Nguyệt Dao cười khê trong lòng, cô muội muội này của nàng khuê phòng đích xác là xa hoa phong phú a! Cùng thân phận thứ nữ của nàng so với, lại thực cao hơn không chỉ một cấp bậc. Một cái thứ nữ mà gian phòng lại trang trí tốt như vậy. Có thể thấy được cái Đại bá mẫu này mặt ngoài công phu đều làm muốn bao nhiêu tốt liền có bấy nhiêu.

Nguyệt Dao vào phòng.

Nguyệt Hoàn (Chu Tinh lúc này đổi tên gọi Nguyệt Hoàn rồi) nghe thiếp thân nha hoàn Hồng Mai nói tam tiểu thư sang đây thăm nàng, tam tiểu thư vậy cũng chính là phiên bản Lâm muội muội sang đây thăm nàng rồi. Lúc này nàng nhìn không được mà mở to mắt nhìn về phía Nguyệt Dao đang đi tới. Vừa nhìn thấy Nguyệt Dao, đáy mắt nàng tràn đầy vô cùng kinh ngạc không chút che giấu.

Nguyệt Dao hôm nay mặc một thân y phục màu xanh nhạt là vẫn hẹp thân sam tử phối lam sắc bán tỉ, cùng váy yên la. Hé ra một khuôn mặt xinh đẹp khéo léo như trứng ngỗng, làn da trắng nõn, môi mỏng đỏ thắm, đen mắt như họa, màu trung ngập nước. Vừa nhìn đã có thể nhận ra một cô ý vị dịu dàng đặc hữu của nữ tử Giang Nam, trông vừa giống như đoá Bạch Ngọc Lan mới vừa nở.

Nguyệt Hoàn trong đầu âm thầm nghĩ đây thực là bản sao hình mẫu Lâm muội muội sao? Di nương có phải người nói sai rồi hay không. Cô nương này không có thể chất phù liễu nhược phong như Lâm muội muội gió thổi liền muốn ngã, càng không có thần tình hối tiếc tự ngã. Trái lại, giữa hai lông mày lại có một cỗ kiên nghị khí chứng minh nữ tử này tính cách cương nghị, tuyệt đối không phải là dạng người mềm mại tính tình nhu nhược, lại càng không phải là người dễ bị người khác hạo hồ lỏng. Nàng cùng Lâm muội muội trong Hồng Lâu Mộng đó chính là hai loại người trông đánh xui kèn thổi ngược đấy. Nàng thực sự là bị thân di nương nói gạt rồi.

Nguyệt Dao lúc này cũng là vạn phần khiếp sợ, hai quả đấm nắm chặt. Nàng biết rõ người mất đi ký ức là cái bộ dạng gì, cũng bởi vì chính nàng đã từng mất trí nhớ. Mất trí nhớ tuy rằng không đến mức trở thành một cái hải tử ngây thơ không biết gì, thế nhưng đáy mắt người mất trí nhớ cũng sẽ trong suốt như nước. Nhưng là cái tứ muội muội trước mắt nàng đây một bên vừa quan sát nàng, một bên lại như có điều suy nghĩ trong mắt lại còn thỉnh thoảng bắn ra hỏa quang, thực làm cho nàng kinh hãi đảm chiến.

Nguyệt Dao có thể khẳng định nhất định là sai lầm ở chỗ nào rồi. Đây tuyệt đối không phải là thần thái nên có của người mất trí nhớ. Hơn nữa trong trí nhớ nàng căn bản không có một đoạn sự việc này. Lẽ nào cũng bởi vì nàng trọng sinh, cho nên mọi chuyện cũng xuất hiện cải biến. Số phận đều bị sai lệch.

Trong ngực Nguyệt Dao lúc này đang có ngàn vạn nút thắt, bất quá biện pháp tốt nhất của nàng bây giờ, chính là lấy bất biến ứng vạn biến. Cho dù có xảy sai lầm cũng phải tiếp tục làm. Nguyệt Dao vờ làm như không biết Nguyệt Hoàn đang tỉnh tê đánh giá mình. Đi lên phía trước mặt nàng nhẹ giọng hỏi: "Tứ muội muội, muội có khỏe không? Đại bá mẫu nói muội phải tĩnh dưỡng nhiều không thể tới quấy rối, cho nên ta cũng không tiện tới. Còn mong Tứ muội muội không trách tỷ tỷ lâu như vậy không có tới thăm người."

Nguyệt Hoàn nghe vậy cũng hết chỗ nói rồi. Người ta cũng đã nói tất cả là do đại phu nhân để cho họ đừng tới quấy rối nàng, nàng làm sao còn dám sao trách tội người ta. Nguyệt Hoàn trước đây cũng đã đi làm ở trong đơn vị, bản lĩnh sát ngôn quan sắc tuy không có luyện lò hỏa thuần thanh, nhưng cũng biết được ít nhiều. Nàng hiện tại thấy rất rõ ràng, Nguyệt Dao trên mặt nói bồi lễ, nói xin lỗi nàng, nhưng trong mắt lại không có một chút hổ thẹn, áy náy nào.

Nguyệt Hoàn không biết có phải là ảo giác của mình hay không. Nàng có cảm giác cô muội muội này đối với nàng có một cỗ xa cách, dường như nàng ta rất không thích nàng. Thường nói giác quan thứ sáu của nữ nhân thông thường đều rất linh nghiệm. Nguyệt Hoàn cảm giác được trong lòng, người tỷ tỷ này, có chút kỳ quái.

Nguyệt Hoàn tiểu tâm dục dục nói ra: "Ngượng ngừng. Ta, ta đem chuyện trước kia đều quên. Ta cái gì đều không nhớ rõ."

Nguyệt Dao vừa cười vừa nói: "Có nhớ hay không cũng không có quan hệ gì. Chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi. Nếu có sự tình gì không biết, để Hồng Mai, Hồng Y bọn họ đem từng cái từng cái một nói cho là được." Hai nha hoàn thiếp thân ban đầu của nàng ta đều bị đánh chết, Hồng Mai chính là nha hoàn nhị đẳng bên cạnh Mạc thị, còn Hồng Y lại là một nha hoàn tam đẳng bên cạnh Mạc thị. Bây giờ đều đưa sang cho Liên Nguyệt Hoàn, bởi vậy có thể thấy được chuyện này tuyệt đối là do Nguyệt Băng gây họa mà ra. Chỉ là nhờ vào thủ đoạn của Mạc thị, thế nên một chút nhân ngôn toái ngữ về nàng ta đều không truyền ra. Nếu thực truyền ra ngoài mà nói, chính là nói Tứ cô nương tự mình té ngã đập đầu nên mới hôn mê.

Cái này cũng có thể hiểu được. Nếu là lan truyền ra bên ngoài Liên gia Nhị cô nương thiếu chút nữa đã lộn chết muội muội của mình, vậy thì Liên Nguyệt Băng sau này cũng không cần mơ tới việc lập gia đình nữa rồi.

Nguyệt Dao thấy động tác Nguyệt Dao mềm nhẹ, ngôn ngữ ôn hòa, còn có trên mặt mũi biểu hiện ra ngoài nụ cười nhàn nhạt. Nguyệt Hoàn không biết thế nào trong đầu dần hiện ra một thành ngữ, tiêu thư khuê các.

Nguyệt Hoàn lúc trước cũng đã gặp qua Nguyệt Doanh cùng Nguyệt Băng. Ân, dựa theo đánh giá của nàng, các nàng đều chính là mỹ nhân. Rất có ý vị của một nữ nhân cổ điển. Thế nhưng Nguyệt Doanh đoan trang thì có đoan trang, chỉ là đáng về đoan trang đó nhường người ta nhìn vào cảm thấy có chút thái quá, để cho nàng có chút cảm giác vi hòa. Còn Nguyệt Băng sao chính là người có chút không hiểu chuyện, nói dễ nghe là ngây thơ, nói thẳng ra có chút khó nghe đó là hạng người không tim không phổi, bị dưỡng thành kẻ kiêu căng không biết chuyện. Hơn nữa ánh mắt Nhị cô nương Nguyệt Băng khi nhìn về phía nàng, trong mắt lại không khỏi có điểm không yên. Chuyện khi đó, cũng không ai nói với nàng một hai. Nguyệt Hoàn tự mình ám mưu suy luận, nàng suy đoán sự tình va chạm đầu lần này của nàng, sợ không phải là đơn giản như vậy.

Nguyệt Hoàn cũng có thể lý giải, thứ xuất không phải là sống thành thực hèn mọn, chính là bị dưỡng thành tự ti. Nàng trước kia khi có thời gian rảnh rãnh cũng có xem ít tiểu thuyết, lại còn truy quá mấy quyển tiểu thuyết. Chỉ là nàng cho rằng thứ xuất nếu muốn có thể lăn lộn được phong sinh thủy khởi rất khó, nguyên nhân rất đơn giản, là trở ngại của thế chế xã hội này. Nàng không có khả năng một mình đối đầu với một chế độ xã hội. Hôm nay cái thứ xuất đại cô nương Nguyệt Doanh cùng Nhị cô nương Nguyệt Băng đích nữ con vợ cả kia chính là cái ví dụ rõ ràng nhất. Đại cô nương Nguyệt Doanh đoan trang quá mức lại chính là biểu hiện của tự ti. Nhị cô nương Liên Nguyệt Băng lại được nuông chiều quá mức đến nỗi vô tâm vô phế.

Nguyệt Hoàn âm thầm thở dài trong đáy lòng, người duy nhất nàng cảm thấy thoải mái lại đối xử với nàng lại rất lạnh nhạt, hiển nhiên là họ không muốn cùng nàng thâm giao. Nguyệt Hoàn không khỏi suy nghĩ bậy, trong lòng thầm thì chẳng lẽ là cổ thân thể này trước đây đã từng cùng vị muội muội này gây thù gì sao.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Chương 21 (Tt)

Nguyệt Dao lại cùng Nguyệt Hoàn khách sáo đôi câu, đang chuẩn bị đi về. Nghe người bên ngoài nói đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia đã trở về.

Hai người đây là nghỉ định kỳ mà trở về. Nghe hạ nhân nói Liên Nguyệt Hoàn té ngã đập đầu hôn mê vừa tỉnh lại, tuy rằng không phải thân muội muội, nhưng thân làm huynh trưởng nghe được muội muội xảy ra chuyện lớn như vậy, nhất định là phải đi qua thăm.

Hai người vừa bước vào cửa sau, Đình Nghi liền vội vàng lo lắng hỏi: "Tứ muội muội, Tứ muội muội người không sao chứ? Ta vừa mới hồi phủ liền nghe gia nhân nói muội ngã đập đầu, còn té xỉu một ngày một đêm. Liên cả mọi người đều không nhớ rõ? Tứ muội muội, muội còn nhớ rõ nhị ca sao?"

Nguyệt Dao nhìn Đình Nghi một cái. Nhất định bắt cho mình phải gọi là Nhị ca ca. Ở chỗ Nguyệt Hoàn lại nhất định phải gọi Nhị ca ca nữa. Đây là cái thế loại lô-gích gì.

Đình Lễ mặc dù không có vội vàng như Đình Nghi, nhưng trong ánh mắt cũng giống vậy lộ ra vẻ quan tâm, thân thiết: "Muội muội, lúc này thế nào? Có hay không đau đầu?"

Nguyệt Hoàn thấy hai cái ca ca khác mẫu lại quan tâm bản thân như vậy cũng vô cùng kinh ngạc? Không phải nói con vợ cả cùng thứ xuất quan hệ vốn là không tốt sao? Vì sao hai cái huynh trưởng con vợ cả này lại đối với nàng quan tâm nhiều như thế. Nguyệt Hoàn trong đầu tuy rằng suy nghĩ quái dị, nét mặt cũng không hiển lộ. Lập tức cười ngậm ngậm (cười ngậm ngậm là cười cái thế loại gì vậy trời, tui k biết đề nguyên luôn) mà thưa: "Đại ca, nhị ca đừng lo lắng, muội không sao." Nàng ở cô nhi viện lớn lên. Nhưng nàng cũng không phải như cô nhi trong truyền thuyết trong cô nhi viện đi ra ngoài hái tử nhân sinh đều là tâm tình đề nén, tính cách âm ức, không hợp với đám đồng xã hội. Mà ngược lại, nàng lại là người có nhân duyên tốt. Chỉ là, nhân duyên cho dù tốt đến mấy, thì nàng vẫn còn thiếu khuyết thân tình, đây là tiếc nuối lớn của nàng.

Đi tới nơi này, tuy rằng nàng có chút oán quỷ với thân phận thứ xuất. Thế nhưng di nương của thân thể này thực sự rất thương yêu nàng. Mấy ngày nay nàng vẫn theo bên mình chiếu cố nàng, ôn nhu săn sóc, lại còn nói với nàng không ít chuyện. Hơn nữa nàng còn có một cái thân đệ đệ đồng mẫu, mỗi khi đệ đệ thanh thanh nãi nãi mà gọi nàng là tỷ tỷ, lòng của nàng nháy mắt liền trở nên mềm mại. Tuy rằng chạy đến cái chỗ này cuộc sống thực xa lạ không quen, địa vị cũng thực xấu hổ, thế nhưng lại có được cái di nương thương yêu mình cùng thân đệ đệ, như vậy số phận nàng cũng không đến nỗi cơ khổ không chỗ nương tựa. Có người nhà, chí ít cũng bù vào tiếc nuối đời trước rồi.

Nguyệt Hoàn tính đến bây giờ, ngoại trừ lão cha đi công vụ bên ngoài, còn có tổ mẫu ra, thì những người khác nàng đều gặp được rồi. Nàng đối mặt đại ca nhị ca thân thiết, cũng chỉ là nét mặt kích động mừng rỡ. Thân sơ khác biệt, vẫn nên giữ một khoảng cách là tốt hơn. Nàng cũng đã gặp qua cái kia đương gia chủ mẫu, nàng nhìn không thấu, trên mặt không tỏ vẻ gì nhưng trên thực tế là một nữ nhân rất lợi hại giác. Bởi vậy, nàng tốt nhất chính là nên cùng những ca ca đích trưởng tử, đích trưởng nữ duy trì khoảng cách thích hợp.

Nguyệt Dao ở một bên nhìn đến Đình Lễ cùng Đình Nghi, trong lòng suy nghĩ nếu bản thân có một người ca ca thì tốt biết bao nhiêu. Như vậy sẽ có thêm một người cùng nàng cùng nhau đảm đương, chia sẻ, đời trước nàng cũng sẽ không rơi vào tuyệt cảnh không ai thương xót, lo lắng. Nguyệt Dao nghĩ tới đây, không khỏi cười mình làm sao lại nghĩ đến chuyện ngu ngốc rồi. Nếu nàng thực có cái ca ca, mẫu thân sẽ không phải khó sinh mà chết. Phụ thân cũng sẽ không đau buồn mà đi theo. Đời trước cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh đó. Nàng hôm nay, vạn sự đều phải dựa vào chính mình. Nghĩ tới đây, Nguyệt Dao liền đứng lên vừa cười vừa nói: "Đại ca cùng nhị ca và Tứ muội muội muội hảo hảo trò chuyện, Nguyệt Dao hãy có việc phải đi về trước liền."

Đình Lễ gật đầu.

Nguyệt Dao quay sang Đình Nghi cùng Nguyệt Hoàn lên tiếng chào hỏi liền đi ra ngoài. Đi đến giữa sân, nàng suy nghĩ một chút lại giao cho Hoa Lô thay mặt nàng truyền lại vài lời.

Hoa Lô đợi một hồi mới thấy đại thiếu gia từ bên trong phòng đi ra. Hoa Lô trước hành lễ với Đình Lễ sau đó mới nói: "Đại thiếu gia, tiểu thư nhà chúng ta đặc biệt cho nô tỳ ở lại chờ ngài. Tiểu thư nói muốn hướng đại thiếu gia mượn mấy cuốn sách."

Đình Lễ có chút kinh ngạc: "Tam muội muội muốn mượn sách gì?" Con đường hắc đi đây là khoa cử, nhìn sách cũng là sách trên phương diện này. Tam muội muội đâu có tài học cao hơn nữa thì xem những thứ này cũng vô dụng, lại muốn mượn những sách này làm cái gì.

Hoa Lô nhẹ giọng nói: "Tiểu thư nói người hiện tại đang cấp Chính thiếu gia vỡ lòng, nhưng trên tay không có thư tịch thích hợp. Tưởng hướng đại thiếu gia mượn thư tịch tứ thư ngũ kinh mà ngài đã dùng qua."

Đình Lễ để cho nàng ta trở về, nói: "Lát nữa ta sẽ để cho người đưa qua cho tam muội muội."

Đình Lễ nhìn Hoa Lô đang rời đi: "Có nghe nói được tam tiểu thư cùng mọi khi có gì khác lạ hay không?" Để cho thiếp thân nha hoàn của mình lưu lại chờ hắc, lại còn chỉ đích danh nói là muốn tứ thư ngũ kinh đã dùng qua. Nếu chỉ là muốn mượn sách, cũng không cần thiết phải nói rõ ra là muốn sách hắc đã dùng qua. Nếu hắc suy đoán không sai, tam muội muội cũng không phải là tứ thư ngũ kinh mà hắc đã dùng qua, mà là muốn thư tịch mà trước kia Nhị thúc đã phê bình chú giải. Không nghĩ tới, Tam muội muội một mực chỉ tại sao chép kinh thư cũng bắt đầu dùng tâm tư.

Thiếp thân tùy tùng lắc đầu: "Không rõ ràng lắm."

Đình Lễ nghĩ trên tay hắc cũng có thư tịch thúc thúc tự mình phê bình chú giải, nhân thân lóe lên một cái. Mấy thứ này ở bên ngoài thiên kim cũng không mua được. Nghĩ tới đây, Đình Lễ liền nói với A Quý: "Người đi hỏi thăm một chút. Tam tiểu thư mấy ngày nay có làm chuyện gì khác biệt so với mọi ngày."

Nguyệt Hoàn chờ Đình Lễ cùng Đình Nghi đi rồi, mới hỏi Hồng Y: "Ta cùng tam tiểu thư quan hệ trước đây rất kém cỏi sao?" Tiểu cô nương này nhìn đến cũng không có cao ngạo, chỉ là có chút lạnh nhạt. Nguyệt Hoàn suy đoán nếu là không có xích mích gì với nàng, sẽ không thể nào có cái sắc mặt như vậy với nàng.

Hồng Y đầu óc xoay chuyển rất nhanh: "Tam tiểu thư sao, người cùng tam tiểu thư trước nay cũng không có qua lại thâm giao, lại càng không có tồn tại quan hệ không tốt gì. Tam tiểu thư lúc trước vẫn luôn ở tại Giang Nam, chỉ mới vừa về hơn nửa năm trước. Trở về sau cũng liên tục sao chép kinh thư, mấy ngày này mới ra ngoài đi lại. Tiểu thư cũng đừng buồn bực, tam tiểu thư tính tình chính là như vậy, nàng cùng đại cô nương và Nhị cô nương cũng đều không có lui tới gì." Không có thâm giao cũng chưa nói tới có được hay không.

Nguyệt Hoàn nghe không có quan hệ xấu liên thờ phào nhẹ nhõm, nàng còn đương muốn cùng cái cô nương này giao hảo đây! Cũng không muốn chưa kịp giao hảo đã thành quan hệ ác liệt rồi. Về phần Nguyệt Doanh và Nguyệt Băng, Nguyệt Hoàn tạm thời còn không có ý tưởng gì. Trước tiên phải xem xét tình hình rõ ràng rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Chương 22: Xuất Thủ

Hồng Mai bưng ché hạt sen ngân nhĩ vào.

Nguyệt Hoàn nhận lấy chén nhỏ điền sứ trắng, nhìn cái chén nhỏ nhắn xinh đẹp, Nguyệt Hoàn cũng nhìn không được mà cảm thán những thứ thủ công mỹ nghệ này của cô nhân cũng đều lưu thất rồi.

Uống xong sau, Nguyệt Hoàn lại hỏi: "Tam tiểu thư mẫu gia còn có người nào không?" Nhưng đừng nói sẽ còn có một cái "Bảo Ngọc" ca ca đi. Ân, mà cho dù có một Bảo Ngọc ca ca, thì cái Tam muội muội này cũng không phải Lâm muội muội. Hơn nữa Tam muội muội bây giờ là ở tại trong nhà mình, cũng không phải đi ăn nhờ ở đậu. Bởi vậy cũng sẽ không bị thân thể làm liên lụy mà bị thương. Nhưng vạn nhất còn có một cái Cổ mẫu tiếp nhận đi theo nữa thì sao. Đến cuối cùng lại cùng Bảo Ngọc ca ca sinh ra tình cảm gì, ân, đến lúc đó nàng lại khuyên bảo tiểu cô nương này không nên đi Mã phủ là được rồi (Lời tác giả: người thật tình suy nghĩ nhiều, tam tiểu thư nếu để cho Mã phủ nuôi, Liên gia làm thế nào mà ngẩng mặt nhìn thế nhân này). (Lời của editor: Linux: vì có gì mà toàn để tam muội chứ k phải tam tỷ vậy bà tác giả. Hay đây là đang ns vs tư cách của Chu Tĩnh mà k phải NH nên để muội. Thôi chế chịu để nguyên văn vậy.)

Tô di nương cười nói: " Thân cữu cữu Tam tiểu thư là Mã đại nhân bây giờ đang nhậm chức ở Lễ bộ, là quan chính tứ phẩm. Ta nghe nói Mã đại nhân cực kỳ thương yêu tam tiểu thư, vẫn luôn muốn nhận tam tiểu thư đưa về đó nuôi. Bất quá tam tiểu thư trước nay đều một mực sao chép kinh thư, tạm thời còn chưa có đi bái phỏng Mã phủ."

Nguyệt Hoàn nghe xong nở nụ cười, thật là nàng suy nghĩ bù đắp nhiều rồi. Cái tam tiểu thư này mẫu gia cũng không phải là Cổ phủ kia, nàng thân cữu cữu chính là quan lớn, đối với nàng cũng vạn phần thương yêu. Ân, hy vọng Tam muội muội sẽ không phải nhận kết cục như Lâm muội muội (Nguyệt Dao ai oán liền: Đời trước ta còn không có may mắn như Lâm muội muội đâu, chỉ ít lúc nàng ấy chết chính là chết thanh bạch, sạch sẽ mà chết). (Linux: ng ta chết vì bị hãm hại mất ng thương, còn cô chết vì ngu mà bảo sao ... Ấy đừng rủa ta như vậy, ta đang ns thật.)

Đình Lễ nghe A Quý nói biến hóa của Nguyệt Dao trong khoảng thời gian này. Cau mày lại, nhưng cuối cùng chẳng qua cũng là cho A Quý đi gọi Đình Nghi đến. Sách cũ mà Nhị thúc chú giải quá, đều ở tại chỗ Đình Nghi. Đình Nghi nay cũng đã là tú tài. Năm nay muốn tham gia thi Hương. Những quyển sách này đối với hắn mà nói cũng không có tác dụng bao lớn. Đương nhiên, cái gọi là không nhiều chỗ đại dụng chỉ là đối với những người đã qua đồng thử như Đình Nghi mà nói. Phụ thân của Nguyệt Dao vốn là Thám Hoa lang, hơn nữa còn là một Thám Hoa lang học văn phong phú có tài. Thư tịch Thám Hoa lang phê bình chú giải, đối với rất nhiều người mà nói, đây chính là thứ có tiền cũng mua không được.

Đình Nghi nghe xong cái gì đều không nghĩ mà nói: "Tốt, đợi đợi trở về liền sai người đưa qua cho Tam muội muội." Đình Nghi đây là không nghĩ nhiều, hẳn vốn cho rằng Nguyệt Dao làm như vậy cũng không gì đáng trách. Trở lại sau liền đem toàn bộ những thư tịch này tìm lấy xếp chỉnh tề. Kêu tùy tùng đem những thư tịch toàn bộ đều đưa đi Lan Khê viện.

Nguyệt Dao nhìn đến lác đác mười mấy quyển sách đưa về tới, trong lòng có chút thất vọng. Bất quá suy nghĩ một chút nàng cũng thoải mái. Đại đường ca đã có tiếng là Cừ nhân, mùa xuân sang năm vì muốn kết quả. Nhị đường ca rất nhanh cũng sẽ tham gia thi Hương năm nay.

Đình Lễ không nghĩ sai, Nguyệt Dao đúng là muốn lấy trở về toàn bộ thư tịch của cha nàng. Những sách này đối với Chính ca nhi mà nói có tác dụng rất lớn. Mà mấy quyển sách khác, cũng phải chờ Chính ca nhi đi học đường mới có thể sử dụng. Tạm thời cứ như vậy, lúc này có hơn mười quyển sách, cũng đủ Chính ca nhi học rồi.

Nguyệt Dao là vốn dự định trước để bản thân nhìn qua, nàng đem những thứ trong sách vở suy xét thấu triệt, sau trở lại chỉ bảo cho Đình Chính. Đương nhiên, đây cũng phải chờ Chính ca nhi nhận hết chữ rồi hãy nói.

Đình Lễ cùng Đình Lễ nghĩ việc này cũng chỉ là việc nhỏ không đáng nói. Thế nhưng chuyện Bình An đi đưa sách sang Lan Khê viện cho Nguyệt Dao, rất nhanh Mạc thị liền biết. Mạc thị liền có ý hỏi chuyện này. Biết là đưa sách, hơn nữa còn là do Nguyệt Dao muốn sách. Mạc thị trong đầu nghĩ không ổn. Nhà đầu này bây giờ chú ý càng lúc càng lớn. Đã không phải là người mà người bên cạnh có thể thao túng được như trước.

Đình Nghi cũng không biết Mạc thị đang suy nghĩ việc này. Rất thành thật mà thưa: "Nương, những sách này nguyên bản chính là mượn đi từ Lan Khê viện. Bây giờ Chính ca nhi cần học, vậy cũng đến lúc nên trả lại rồi."

Mạc thị vẻ mặt hòa ái nói: "Cái gì mà của Lan Khê viện, đó cũng sách của Liên gia. Dùng qua ngo thiện sau các người nên trở về thư phòng mà đọc sách qua. Đã trì hoãn hơn nửa ngày. Bây giờ đang là lúc khẩn yếu quan đầu vạn vạn không thể lười biếng." Thời gian nghỉ ngơi là hai ngày, thế nhưng Mạc thị dường như không muốn để cho bọn họ vì ở nhà, mà làm chậm trễ công khóa. (Linux: tư tưởng hay quá, cái gì cũng của Liên gia sao k nói trắng ra là vô cái nhà này thì cái gì cũng của riêng bà đi cho rồi, cướp của mà k ngưng, ns mà k đi. Mặt dày thiên hạ vô địch.)

Đình Lễ cùng Đình Nghi cung kính mà ứng.

Mạc thị chờ nhi tử đi rồi, sắc mặt nghi ngờ nói ra: "Tam nha đầu này rốt cuộc là muốn hát xướng ra cái gì a." phương pháp của Nguyệt Dao càng ngày càng làm cho Mạc thị xem không rõ. Đang nói, đã nghe bên ngoài truyền lời Nhị cô nương tới thỉnh an phu nhân.

Mạc thị nghe được Nguyệt Băng tới đây, nghĩ tới sự tình nữ nhi làm ra lần này. Bà ta liền đau đầu. Nguyệt Dao suy đoán không sai chút nào, chuyện Nguyệt Hoàn ngã đập đầu hôn mê đúng là do Nguyệt Băng gây nên. Lúc đó Nguyệt Băng bởi vì bị Mạc thị quở trách nên vô cùng phẫn nộ, thấy Nguyệt Hoàn lại đây lấy nàng ra xuất kỳ cho hả giận. Kết quả là đem Nguyệt Hoàn đẩy ngã trên mặt đất khiến cho đầu bị đập xuống chảy máu mà ngất đi. Mạc thị bây giờ biết được liền lập tức che miệng toàn bộ hạ nhân, cái này mẫu chốt trước tự nhiên là không thể trách phạt Nguyệt Băng rồi. Nguyệt Băng ban đầu sợ hãi nên an phận mấy ngày, đến khi thấy Tứ cô nương không có việc gì lại khôi phục như lúc trước.

Mạc thị tâm âm thầm lo lắng, không được. Cái tính tình này của nữ nhi nhất định phải câu tỉnh lại. Nếu bà còn để tùy ý nàng tiếp nữa thì đó không phải là thương yêu nữ nhi, mà là hại nàng. Phải mau chóng tìm một giáo đường ma ma thật tốt, đem lễ nghi quy củ dạy hảo tới. Bằng không, chờ đến lúc giữ hết hiếu kị mấy người tỷ muội cùng nhau ra cửa, đến lúc đó tam nha đầu đã có thể đem nữ nhi nhà mình đẻ bẹp, bỏ qua rồi.

Nguyệt Dao cuộc sống bây giờ cũng có mấy điểm đại biến. Buổi sáng, trong lúc Đình Chính tại sớm tỉnh mơ đọc bài, nàng ở trong phòng đánh Ngũ cầm hí. Bởi vì Ngũ cầm hí trông chương tai gai mất, nàng muốn là thực nữ chính là nhất định không thể ở trước mặt người ngoài làm mấy cái động tác bất nhã như thế.

Đối với Hoa Lôi và Mộ Thu, Xảo Lan nàng nói đây là vì muốn giúp cho thân thể tốt hơn, về sau lại có Đường đại phu chứng thực làm như vậy quả thực đối thân thể nàng thích hợp, bọn họ khuyên can vài lần vô dụng liền không nói nhiều hơn nữa.

Đánh xong Ngũ cầm hí, Nguyệt Dao bắt đầu luyện lực tay. Muốn viết ra một bút chữ tốt, tay nhất định phải có đầy đủ lực. Bằng không cánh tay nàng nếu vô lực, chữ viết ra sẽ nhẹ bồng, không ra được thần vận của nó.

Mỗi sáng sớm nàng đều luyện tập ra một đầy đầu mồ hôi, trước khi dùng bữa còn phải tắm rửa thay y phục lại. Trong viện nàng lại không tiểu trừ phòng chỗ mức nước lại xa. Thật tình rất bất tiện.

Nguyệt Dao lau sạch mồ hôi, liền nghe Hoa Lôi nói nước đã chuẩn bị vừa vặn. Vừa cười vừa nói: "Không có việc gì, bây giờ trời còn nóng. Lại chờ thêm mấy ngày nữa, ta nói với tổ mẫu một tiếng." chỉ là Nguyệt Dao không nói bây giờ nàng sẽ đi nói với tổ mẫu, là bởi vì nàng bây giờ còn đang trong một năm áo đại tang. Tháng sau liền đầy chín tháng hiếu kỳ. Bây giờ thiên khí cũng rất tốt, không đến mức lạnh com lạnh món ăn mà nói. Chờ trời trở lạnh, nàng nói ra cũng là thích hợp lắm. Như vậy tốt hơn nhiều so với tới lui đại trừ phòng lại còn đặc biệt làm com riêng cho nàng. Mặc thị còn đang mong muốn nàng ăn nhiều một chén tổ yến, để làm Liên gia từ trên xuống dưới ai ai cũng biết. Có như vậy mới không hổ cái danh tiếng hậu đãi, yêu thương nàng của bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 32: Chương 22 (Tt)

Nguyệt Dao mỗi ngày dùng qua đồ ăn sáng liền sẽ đi thỉnh an lão phu nhân, trở về lại chỉ bảo Chính ca nhi học tập, buổi trưa xem sách, buổi chiều dạy Chính ca nhi tập viết. Buổi tối tự mình luyện chữ, chữ sau khi luyện xong liền sao chép kinh thư. Lúc rỗi rảnh Nguyệt Dao đó là tay không rời sách. Vô cùng bận rộn.

Hoa Lôi thấy Nguyệt Dao tính toán làm được tốt, cũng không có nói thêm chuyện này nữa, bất quá vẫn luôn đau lòng thưa: "Tiểu thư người cứ như vậy mỗi ngày luyện chữ, đến lúc đó trên tay tiểu thư sẽ nổi cái kén mất thôi." Cô nương gia phải bảo đảm được một đôi tiêm tiêm ngọc thủ. Nếu không, bị mấy tiểu thư khác nhìn thấy sẽ chê cười. Tiểu thư khuê các ai ai cũng là mười ngón không dính nước mùa xuân, mềm mại, thon thon mười ngón. (Lin: k dính xuân thủy chỉ dính ba mùa còn lại thôi hả cô)

Nguyệt Dao nhìn vết phỏng đã nặn hết máu ra, nhận lấy cao được Xảo Lan đưa tới thoa lên chỗ phỏng ấy: "Luyện chữ yêu cầu nhiều ở lực tay. Tay của ta còn yếu, còn cần tôi luyện nhiều hơn." Kỳ thực cũng có thể không cần làm theo cái biện pháp này. Thế nhưng Nguyệt Dao vẫn cho rằng biện pháp này vừa rèn luyện tốt lực tay, cũng tiên đầy mà rèn luyện thân thể. Mỗi sáng sớm xuất một thân mồ hôi kỳ thực đối thân thể mới là có lợi.

Về phần sau này không có một đôi ngọc thủ tiêm tiêm mười ngón, không có liền không có, cũng không có gì lớn lao cả. Nàng cũng không có hiếm lạ. Không thể không nói, có hơn cả một đời kinh lịch, tự nàng cũng đã thấy rõ rất nhiều chuyện.

Hoa Lôi đã nói không ít lần, thế nhưng tiểu thư không nghe nàng cũng không có cách nào: "Tiểu thư, người đừng làm mình mệt nhọc quá." Hoa Lôi nhìn tiểu thư nhà mình mỗi ngày đều bận rộn không ngớt như thế, tâm vừa vui mừng, cao hứng lại cũng vừa lo lắng.

Nguyệt Dao cười cười: "Chỉ khi ta bận rộn không ngớt, vậy mới không có thời gian mà nghĩ đến cha nương. Nếu không vừa nghĩ tới cha nương, ta sẽ rất khó qua." Nàng chỉ là muốn làm cho bản thân bận rộn, hấp thu nhiều thứ hơn. Như vậy sẽ không thời gian đi hồ tư loạn tưởng. Ngày qua như bây giờ, thực phong phú, an bình, nàng nghĩ mọi chuyện cứ như thế này cũng rất tốt.

Nguyệt Dao nói như vậy, chính là biết Hoa Lôi cũng không mong muốn nàng ngày ngày tự đắm chìm trong bi thương, chuyện này với ai mà nói đều không có lợi.

Hoa Lôi thấy Nguyệt Dao tâm tình rất tốt, bèn nhỏ giọng thưa: "Tiểu thư, cũng không biết lão phu nhân đánh cái bản tính gì nữa, Chính là cái chương trình gì mà quân sự mà đến bây giờ cũng còn không có tới đây."

Nguyệt Dao không có đem chuyện này để ở trong lòng: "Tổ mẫu nói bà đã có người chọn lựa, tự nhiên là sẽ không sai. Đặng ma ma có khả năng là có việc làm nên mới chậm trễ, qua thêm hai ngày này hẳn là sẽ đến." Nguyệt Dao nói tới chỗ này, dừng một chút: "Cô ma ma nhiều ngày đang làm cái gì?"

Hoa Lôi nghe Nguyệt Dao hỏi, lên tiếng nói: "Tiểu thư, người cứ luôn như vậy mặc kệ Cô ma ma cũng không phải chuyện tốt. Nô tỳ lo lắng bà ta sớm muộn gì sẽ mang đến rắc rối cho tiểu thư." Đại phu nhân lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào tiểu thư không buông lỏng. Nếu không phải có lão phu nhân ở trên đề nặng, còn không biết sẽ như thế nào đây! Nhưng mà thân thể lão phu nhân cũng càng ngày càng không tốt, Hoa Lôi thực sự là không thể không lo lắng.

Nguyệt Dao cũng không có trực tiếp quét mặt mũi của Cô ma ma. Nhưng là nàng đối xử với Cô ma ma rất không kiên nhẫn, hạ nhân trong viện chính là những người Nguyệt Dao từ Giang Nam mang về đến. Tự nhiên đều sẽ duy trì Nguyệt Dao ý tứ vi chuẩn. Nói dễ nghe một chút Cô ma ma là được

quang vinh đường lên rồi, nói khó nghe chính là bà ta bị cô lập. Nguyệt Dao mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, Cổ ma ma muốn toái toái niệm cũng không có cơ hội.

Nguyệt Dao cười khẽ: "Sự tình kia thúc thúc ngươi đã làm được thế nào?" Lần trước Hoa Lôi đi ra ngoài sau tìm thúc thúc hần. Đã đi tìm người ổn thỏa để làm chuyện này rồi. Đến lúc này cũng đã qua gần nửa tháng.

Hoa Lôi gật đầu: "Tiểu thư, thúc thúc nô tỳ nói mọi việc đã dựa theo tiểu thư phân phó đi làm. Tiểu thư yên tâm, thúc thúc nô tỳ không có tự mình đứng ra. Sẽ không ai biết chuyện này." Thúc thúc hần cầm tiền bạc tiểu thư cho, mời một người rất có uy tín đi làm chuyện này. Vòng mấy khúc cua, quẹo mấy ngã, sẽ không có người tra được. Chủ yếu là một chuyện nhỏ như thế, sẽ không ai rảnh rỗi mà đi tra.

Nguyệt Dao gật đầu: "Ta muốn đi thỉnh an tổ mẫu." Lão phu nhân nói đường đi quá xa, thương tiếc Nguyệt Dao mỗi ngày muốn còn phải dạy Chính ca nhi sợ nặng mệt mỏi mà kiệt sức. Để cho nàng mừng một mười lăm hai ngày này đi qua thỉnh an là được. Nguyệt Dao lại kiên trì mỗi ngày đều qua cho lão phu nhân thỉnh an.

Đương nhiên, trời mưa to chính là loại trừ.

Nguyệt Dao hôm đó theo thường lệ đọc xong một đoạn kinh văn cho lão phu nhân nghe. Nguyệt Dao hiện tại cấp lão phu nhân niệm kinh văn cũng không dùng kinh thư nữa, mà là trực tiếp đọc. Điểm này khiến cho nha hoàn bà tử bên cạnh giật mình. Bất quá Nguyệt Dao nói đây là do nàng viết kinh thư nhiều mà thuần thục, bởi vậy nên cũng nhớ rõ rồi (sao chép mười năm kinh thư, nếu như còn không xuất khẩu ra được, vậy nàng thật đi đụng vào tường đi). (Lin: ta muốn sửa thành "nàng thật nên đập đầu vào tường chết cho rồi" quá.)

Chờ Nguyệt Dao không nhanh không chậm mà đọc xong thuyết pháp hoa kinh một lần, buông kinh thư. Lão phu nhân mới chậm rãi nói: "Sáng sớm hôm nay, nhi tử của Cổ ma ma nãi nương con tới đây nói hần muốn chuộc nàng về nhà. Hần nói không muốn để cho mẫu thân lớn tuổi còn tiếp tục khổ cực, mệt mỏi hầu hạ người khác. Lần trước hần cũng tới chỉ là con không có đồng ý. Hôm nay, đứa bé kia lại đến cửa cầu thêm ân điển, nói nó không nỡ cốt nhục chia lìa. Tam nha đầu, con thấy thế nào?" Lần trước nhi tử Cổ ma ma tới đây, thỉnh cầu Liên gia thả mẫu thân hần ra ngoài. Lão phu nhân vốn là muốn thành toàn một mảnh hiếu tâm đứa bé kia. Nhưng lúc ấy Nguyệt Dao lại luyến tiếc Cổ ma ma, không muốn để bà ta đi, nên tận lực cầu xin bà.

Nguyệt Dao sững sờ, nàng cũng không biết nhi tử Cổ ma ma lúc trước đã tới cầu quá một lần ân điển. Thảo nào Hoa Lôi không chút lo lắng chuyện nàng phân phó làm xuống sẽ bị lộ ra ngoài. Bởi vì sự tình vốn đã có một lần thêm lần nữa cũng không có gì là lạ, ai có thể ngăn lại được là Nguyệt Dao nhúng tay vào. Trong tức khắc Nguyệt Dao vừa mừng vừa sợ, chỉ cần như vậy đủ để làm cho nàng đưa Cổ ma ma đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Chương 23: Cổ Ma Ma Rời Đi (Thượng)

Dáng vẻ hiện tại của Nguyệt Dao làm người khác nhìn vào đều cảm thấy nàng là bị tin tức đột ngột quá mức này làm cho bối rối. Chuyện này ai cũng có thể lý giải, vú nuôi của mình vốn chính là người trung thành nhất và tri kỷ. Thật muốn tùy ý mà phát ra ngoài ai cũng đều luyến tiếc. (Chắc có trung thành, tri kỷ; chắc luyến tiếc nổi kiêu vũ này.)

Lão phu nhân thấy thế nhíu chân mày lại, nói: "Tam nha đầu, con không đồng ý? Nếu không đồng ý, vậy chuyện này cứ coi như xong." Vốn tưởng rằng con bé đã thông suốt, xem vẫn còn không có thông suốt a. Để một cái (cầu) nô tài một chân trong chân ngoài bên người như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị nó cắn một cái.

Nguyệt Dao nghe được lão phu nhân nói quên đi, nhất thời kích động qua đi, phục hồi tinh thần lại. Lập tức quỳ gối bên cạnh lão phu nhân mà nói: "Tổ mẫu, Nguyệt Dao quả thực luyến tiếc vú nuôi. Thế nhưng Nguyệt Dao cũng không thể nào vì mình mà nhẫn tâm chia rẽ vú nuôi cùng nhi tử của mình đoàn tụ. Nguyệt Dao mỗi ngày đều tưởng niệm phụ thân mẫu thân đã chịu không được, lòng như đao cắt, hàng đêm đều hận bản thân mình lúc trước không có vì cha mẹ mà tận hiếu thật nhiều, hôm nay muốn tận hiếu cũng đã không được. Con tin tưởng nhi tử của vú nuôi cũng mang suy nghĩ giống như Nguyệt Dao vậy. Tổ mẫu, chuyện trước kia là do tư tâm của Nguyệt Dao ích kỷ, không có vì vú nuôi mà suy nghĩ. Hiện tại, Nguyệt Dao xin tổ mẫu cho ma ma cái ân điển này, đồng ý để vú nuôi thoát tịch ra ngoài cùng nãi huynh một nhà đoàn tụ." Nguyệt Dao nói nói vài lời liền khóc, khóc thực bi thương.

Lão phu nhân âm thầm gật đầu trong bụng, xem ra nha đầu này đã thực sự thông suốt rồi. Lão phu nhân nắm bàn tay lạnh lẽo của Nguyệt Dao, trong lòng lại càng thêm thương tiếc: "Con có thể nghĩ thông suốt như vậy tổ mẫu cũng thực vui mừng. Một nhà cốt nhục lại không thể đoàn viên, tổ mẫu cũng cảm động mà đồng tình. Nếu con đã đồng ý, vậy cũng đừng thua thiệt vú nuôi của mình." Ý tứ lúc đưa người đi thì cho nhiều hơn một chút tiền bạc. Không thể cấp người khác có cơ hội há miệng nói bậy, gièm pha.

Lão phu nhân cũng có tư tâm muốn đuổi Cổ bà tử đi. Chỉ là lúc trước bà không có một cái lý do đầy đủ, nếu tùy tiện đuổi người ra ngoài, chẳng khác nào để lộ cái chuỗi cho người nắm. Hiện tại liền thật đúng lúc, ngủ gật lại được đưa tới gối đầu, ly khai liên phủ, sau này Cổ bà tử không thể chi phối, ảnh hưởng gì đến Tam nha đầu, tin tưởng nha đầu này về sau sẽ càng ngày càng tốt.

Nguyệt Dao nặng nề gật đầu: "Tổ mẫu yên tâm, Nguyệt Dao hiểu rõ." Nguyệt Dao nhìn đến tổ mẫu đầu đầy ngân ti, trong lòng rất khó chịu. Tổ mẫu nếu

có thể trường thọ, cũng có thể che chở cho hai người tỷ đệ bọn họ nhiều hơn. Thế nhưng nàng cũng không có biện pháp. Tổ mẫu chính là không có bệnh, Đường đại phu bắt mạch cho tổ mẫu hiện nay cũng là thái y tử trong cung lui ra, y thuật tinh thông sâu sắc. Đường đại phu nói tổ mẫu là do tâm bệnh quá nặng, cũng bởi vì người đã lớn tuổi nên hay bị một thân bệnh vặt. Cái Nguyệt Dao có thể làm lúc này là giúp lão phu nhân mở rộng tâm tư, thoải mái hơn.

Nguyệt Dao khoảng thời gian này yên lặng, không phải vì nàng không muốn ra tay, mà là do lúc này không thể động được. Nàng đem Chính ca nhi đến chỗ của mình, đã làm cho rất nhiều người chú ý đến hành động của mình. Cho nên vì nhất định không thể lại làm cho Mạc thị chú ý thêm. Chờ mấy ngày nữa phong ba hạ xuống, nàng lại qua cửa gia tìm kiếm ngoại lực. Về phần Lý gia, còn phải nhìn tình hình. Đại bá cùng Lý bá bá tựa hồ không hợp nhau.

Nguyệt Dao tin tưởng qua một thời gian nữa cửa cửa nhất định sẽ phái người đến xem nàng. Nhắc tới việc này cũng là nàng bất hiếu, trở về kinh thành cũng đã lâu như vậy lại chưa từng đi qua nhà ngoại gặp cậu. Bất quá nghĩ đến kẻ thù Trình thị của cậu kia, Nguyệt Dao liền nhanh chóng lấy tay khăn lau nước mắt, không cho người thấy sự khác thường của mình.

Cổ ma ma nghe được lời nói lão phu nhân muốn đưa bà ta ra ngoài, chẳng khác nào bị sét đánh vào người. Đem bà ta phóng xuất ra ngoài, đây còn không phải là muốn chặt đứt đường sống của bà ta hay sao. Nước mắt nước mũi một bó to mà quý trên mặt đất cầu xin lão phu nhân ban ơn, trong miệng vẫn lầm bầm năng luyện tiếu mình hải tử mình cho bú sữa lớn lên, luyện tiếu tam tiểu thư.

Nguyệt Dao thế nào cũng chỉ nói một câu, các nàng là không đành lòng để ma ma cùng nhi tử cốt nhục chia lìa, mẹ con xa cách.

Cổ ma ma thấy lão phu nhân phát 'Hoa', muốn nhờ Nguyệt Dao cầu tình. Nắm lấy vật áo Nguyệt Dao mà cầu: 'Tiểu thư, vú nuôi đi rồi sau này người bị người khác khi dễ thì phải làm sao bây giờ a? Tiểu thư, vú nuôi không thể đi được a. Không ở bên cạnh chăm sóc tiểu thư, lão nô không thể nào an tâm được a! Tiểu thư, người bắt lão nô đi, đây không phải là tươi sống mà móc tim của lão nô sao?'

Lão phu nhân khuôn mặt ngay tức khắc liền trở nên đen như than. Bà ta nói vậy là có ý gì, chẳng nhẽ bà làm tổ mẫu lại có thể đem tai vạ đến cho tôn nữ ruột của mình hay sao: 'Còn ra cái thể thống gì? Tiểu thư người làm vậy là vì tốt cho người, người lại quý ở đây dây dưa tiểu thư là có ý gì. Đã như vậy, người cũng không cần theo tiểu thư người trở về Lan Khê viện. Người tới, để cho quản gia thống trị nhi tử của bà ta, trực tiếp đem người nhận đi là được rồi.'

Nguyệt Dao nghe vậy vội vàng quỳ xuống dập đầu: 'Tổ mẫu, nói thế nào thì ma ma là vú nuôi của con, con từng uống sữa người mà lớn lên. Cầu tổ mẫu cho ma ma bảo toàn thể diện mà xuất phủ đi! Nguyệt Dao cầu xin tổ mẫu.' Nói xong câu đó nàng quay lại nói với Cổ bà tử: 'Ma ma, Nguyệt Dao cũng là vạn phần luyện tiếu người. Thế nhưng Nguyệt Dao không nỡ để người và nãi huynh mẹ con chia lìa vì tư tâm của mình được. Nãi huynh là người chí hiếu, ta không thể đã thương phần hiếu tâm này của hắn được. Ma ma. . .' Nói xong nước mắt liền rơi xuống không ngừng.

May là trước đó nàng đã dính sẵn vài thứ đồ trên khăn tay. Nguyệt Dao cố gắng phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, cho nên mới chuẩn bị. Không nghĩ tới nhanh như vậy liền đã có tác dụng rồi.

Lão phu nhân đối với thái độ hiện tại của Nguyệt Dao mà nói rất hài lòng. Chuyện này cứ để bà ra mặt là được: 'Tam nha đầu con về trước đi, chuyện này tổ mẫu sẽ xử lý tốt.'

Xảo Tuệ đi qua mời Nguyệt Dao ra ngoài.

Trên đường trở về, Nguyệt Dao tâm tồn kích động. Nếu không phải thái độ của tổ mẫu kiên quyết, sợ là nàng còn phải phí thêm một phen trắc trở. Nguyệt Dao vốn dĩ cũng không biết, lão phu nhân ở kiếp trước cũng có ý muốn đuổi Cổ bà tử đi, nhưng mà bà lại lo lắng nếu bà thực cường chế đuổi bà ta ra, vậy chờ sau này bà già rồi mất đi như vậy Mạc thị lại có cơ hội nhận Cổ ma ma trở lại đưa tới đặt ở bên người Nguyệt Dao thì cũng thành công cốc. Bởi vậy ở kiếp trước bà chỉ ở một bên nhìn Nguyệt Dao, nhưng nàng mãi vẫn không có thông suốt, bà cũng không can thiệp, mãi cho đến khi chết cũng đều giả câm vờ điếc không nói gì.

Nguyệt Dao trở lại Lan Khê viện được nửa canh giờ, Cổ ma ma mới trở về. mấy người Hoa Lôi đều biết rõ chuyện gì xảy ra, lúc này lại nhìn tới gương mặt Cổ ma ma khóc lóc thảm thiết. Ai cũng không dám nói thêm cái gì, đều nhanh chóng tránh đi sang một bên. Chỉ sợ lại có chuyện gì rơi xuống trên người mình.

Cổ ma ma vừa gặp Nguyệt Dao, liền quỳ xuống đất đau khổ mà cầu xin: 'Tiểu thư, lão nô không bỏ được người. Tiểu thư, lão nô bỏ không thể rồi người a. . . Tiểu thư người không thể ác tâm như vậy, lớn lên rồi liền không cần đến vú nuôi nữa. Tiểu thư làm sao lại có thể nhẫn tâm như vậy chứ, tiểu thư là ăn sữa lão nô mà lớn lên, làm sao có thể. . .'

Nét mặt Nguyệt Dao cứng đờ.

Xảo Lan đi tới muốn đỡ Cổ ma ma đứng dậy. Thấy đỡ nhưng bà ta không chịu đứng lên, chỉ vừa cười vừa nói: 'Ma ma đây là đang nói bậy bạ cái gì a. Con trai người muốn đón người đi ra ngoài hưởng phúc, tiểu thư không đành lòng để các người mẫu tử phân cách mới đồng ý, tiểu thư làm vậy đều vì tốt cho người. Lão phu nhân và tiểu thư đều cho người thoát tịch đã là ân điển lớn. Thế nào mà vừa đến miệng ma ma, lại trở thành tiểu thư không muốn người, mặc kệ người, không dưỡng người a. Một phen hao phí tâm tư của tiểu thư lại trở thành lòng lang dạ thú rồi.' Những lời này của Xảo Lan chính nhắm thẳng vào lòng dạ xấu xa của Cổ ma ma.

Lời này nếu là do Hoa Lôi hay Mộ Thu nói ra sẽ là không thỏa đáng. Thế nhưng Xảo Lan chính là người của lão phu nhân, do lão phu nhân phái tới, lại vừa đến nơi đây. Phân lượng trong lời nói tự nhiên không giống nhau.

Nguyệt Dao đáy lòng cười nhạt. Trước đây nàng không biết thế sự, nhưng bây giờ lại biết, biết rất rõ nữa là. Cổ ma ma làm sao mà bỏ được đi ra ngoài. Ở chỗ này mỗi tháng có hai lượng bạc lệ ngân, một quý đều được cấp hai bộ y phục mới. Mấu chốt nhất là ở trong viện từ này Cổ ma ma cái gì cũng không phải làm, chỉ cần quản vài cái tiểu nha hoàn. Lại nói ngày thường bà ta còn có thể có được rất nhiều thứ tốt mà nàng cho.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Chương 23 (Tt)

Cổ ma ma đứng là vì sanh kế suy nghĩ. Nhi tử bà ta hiện giờ mới chỉ là một tú tài, sau này còn muốn thi lên cử nhân, khảo tiến sĩ. Những thứ này không những cần đến tiền bạc, còn cần có cả nhân mạch. Cứ như vậy mà rời khỏi Liên gia, về sau không có tiền tiêu vật hàng tháng, không có đồ Nguyệt Dao ban cho, lại thêm không có đại phu nhân bên kia trợ giúp, sau này bọn họ lấy cái gì mưu sinh. Đi ra ngoài, cái này coi như là chặt đứt đường lui của mẹ con bọn họ. Thế này làm sao không khiến cho Cổ ma ma khủng hoảng.

Cổ ma ma không phải là không biết Nhi tử muốn cho nàng thoát tịch, hẳn cũng nói nếu để đồng môn trong trường biết được hẳn có một vị mẫu thân làm nô bộc, đến lúc đó hẳn làm sao mà ngóc đầu lên trước mặt mọi người được nữa. Bởi vậy hẳn vẫn luôn muốn bà thoát tịch thành người tự do. Lúc bà vừa đến kinh thành liền tự ý chạy đi cầu xin lão phu nhân.

Lúc bà ta biết được chuyện đó đã bị hù dọa xuất một thân mồ hôi lạnh. Nhi tử bà nào biết đâu rằng sinh kế vốn gian nan. Không có nàng làm việc ở Liên gia kiếm tiền bạc, thì kiếm ở đâu ra tiền bạc cung cấp hẳn cho hẳn hoa tiêu phung phí. Nếu bà thực đi ra ngoài, cuộc sống sau này còn không biết sẽ khó khăn đến mức nào. Ngoại trừ vì sinh cơ, cũng còn vì tiền đồ của Nhi tử không thể đi. Có cái chỗ dựa là Liên gia vốn là thư hương môn đệ thế gia trăm năm, bất kể như thế nào sau này bà cùng Nhi tử khẳng định chiếm được rất nhiều tiện lợi.

May là lúc đó tiểu thư luyện tiết bà ta, bà ta mới không phải đi. Việc này bà ta cũng đã cùng Nhi tử nói rõ, cho hẳn biết chuyện này mang lại hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng. Nhi tử biết sau cũng liền bỏ đi cái ý niệm này. Mà khiến bà không rõ đó là, Nhi tử đây cũng là làm sao, lúc trước không phải nói tốt lắm, thời điểm chưa được trúng cử sẽ không đề cập tới việc này nữa, làm sao đang hão hão lại vội vàng vàng chạy tới cầu ân điển thả bà ta ra rồi.

Cổ ma ma không có oán giận Nhi tử không hiểu chuyện, mà chỉ ngấm ngấm hận Nguyệt Dao trong lòng. Nếu như nàng (ND) ở chỗ lão phu nhân lại cầu thêm một lần ân điển nữa, thì dù lão phu nhân có muốn cho bà ta đi ra ngoài cũng không thành. Khổ cực cho cái hài tử ăn sữa mình lớn lên, vậy mà lại là người ngoan tâm với bà như thế. Nhưng mà có oán hận hơn thế nào đi nữa, Cổ ma ma cũng tự biết rõ có thể vẫn hồi cực diện này cũng phải nhờ cậy vào Nguyệt Dao. Hôm nay chỉ có thuyết phục tiểu thư cùng lão phu nhân nói, không nỡ rời bỏ bà ta thì bà ta mới có thể lưu lại: "Tiểu thư, tiểu thư, lão nô luyện tiết người, không thể rời tiểu thư. Tiểu thư, người không thể bỏ mặc lão nô không quan tâm a!" Cổ ma ma đầy lòng thực kinh hoảng, mà cái nỗi kinh hoảng này bắt nguồn từ việc Nguyệt Dao đối xử lạnh nhạt thờ ơ với bà ta trong khoảng thời gian này. Trước đây bà ta tuy rằng cái gì cũng không làm, thế nhưng tiểu thư vẫn đối xử với bà cực kỳ kính cẩn. Nha hoàn bà tử bên dưới cũng đều nịnh bợ lấy lòng bà. Nhưng gần đây tiểu thư vẫn luôn lãnh đạm nhạt đạm mặc kệ bà ta, hạ nhân cũng không xem bà ta ra gì như trước nữa.

Nguyệt Dao nhìn bà ta ở trong sân nháo loạn, không ra hình dáng gì. Lãnh đạm nói: "Vào phòng rồi nói." Nói xong, vào phòng. Rất nhanh, toàn bộ người trong chính phòng đều đi ra.

Cổ ma ma vừa vào phòng, liền vội vàng quỳ trên mặt đất cầu xin Nguyệt Dao khai ân, đừng đồng ý với lão phu nhân đưa bà ta ra ngoài. Nguyệt Dao nhìn bà ta nói: "Ma ma người không muốn đi ra ngoài, vậy cũng được."

Về mặt Cổ ma ma vừa mới tỏ vẻ vui mừng, lại nghe Nguyệt Dao nói: "Chỉ cần người nói rõ hết mọi chuyện cho ta biết, nửa năm nay người đã cùng Hoa ma ma nói bao nhiêu chuyện về chi thứ hai chúng ta, đặc biệt là chuyện tư gia cha ta để lại?"

Cổ ma ma bị nhất kích linh này của Nguyệt Dao dọa sợ, bất quá rất nhanh đã khôi phục lại. Cẩn chắc rằng có chết cũng chỉ nói: "Không có, tiểu thư, lão nô chỉ cùng Hoa ma ma nói vài chuyện xưa của Giang Nam mà thôi. Những chuyện khác Hoa ma ma dù có hỏi, ta một chữ cũng không có nói."

Nguyệt Dao nét mặt bất hiện hiện, nhưng trong lòng cũng chỉ lãnh tiểu. Thật sự coi bản thân mình là một đứa bé tám tuổi ngu ngốc không biết gì mà. Nói một cái vú nuôi của mình cứ cách năm ngày ba bữa đều cùng ma ma thân cận của đại phu nhân nói chuyện phiếm lại chỉ là trò chuyện vài cái chuyện xưa cảnh đẹp ở Giang Nam, cái quái gì gọi là chuyện xưa? Chẳng lẽ còn có thể trò chuyện nói Giang Nam phong cảnh đẹp như tranh vẽ sao.

Nguyệt Dao khinh khinh tiểu mà nói: "Thật vậy sao? Ta còn tưởng rằng người nói cho Hoa ma ma rằng chi thứ hai chúng ta gia tư phong phú, trong tay tổ mẫu cảm cũng chưa tới phân nửa gia tài? Chi thứ hai còn dư lại gia tư đều ở tại trên người của ta sao?" Không có, không có mới là lạ!

Cổ ma ma toàn thân đều cứng ngắc. Bất quá rất nhanh tỉnh ngộ lại, vội vã kêu oan uổng: "Tiểu thư, lão nô không có nói. Tiểu thư là do chính tay lão nô uy nãi mà lớn, lão nô làm sao có thể làm chuyện bán đứng tiểu thư như vậy được."

Nguyệt Dao trên mặt tiểu dung mẫn mẫn: "Nga, nếu không phải là do người nói. Làm sao Nhị tỷ tỷ biết được mà đi hỏi ta chứ? Còn có, chỗ này của ta phàm là có gió thổi cỏ lay gì, Đại bá mẫu nơi ấy đều biết hết cả. Người bảo không phải là người nói, Vậy người nói cho ta biết, là ai nói?"

Cổ ma ma kêu to oan uổng: "Tiểu thư, trong viện có nhiều nha hoàn như vậy, còn có rất nhiều kẻ miệng mồm nói làm nhảm. Tiểu thư, nhất định là có người hãm hại ta. Tiểu thư, nhất định là đại phu nhân vì muốn ly gián ta với tiểu thư mà làm ra chuyện này để vu oan hãm hại ta. Tiểu thư, người nghìn vạn lần không thể trúng âm mưu quỷ kế của đối phương. Tiểu thư, lão nô thật sự không có nói. Nếu lão nô thực sự nói ra, lão nô nguyện bị trời đánh, ngũ lôi

oanh đình, sau này chết đi sẽ xuống tận mười tám tầng địa ngục."

Bên ngoài Hoa Lôi cùng Xảo Lan nghe được Cổ ma ma vậy mà dám mở miệng mắng nhiếc tiểu thư, liền bị hù dọa đến xanh cả mặt. Lập tức chạy vọt vào.

Xảo Lan và Hoa Lôi vừa tiến vào, nhìn thấy Nguyệt Dao lệ rơi đầy mặt, vẻ mặt bi thống mà nhìn Cổ ma ma. Hiển nhiên, chuyện xảy ra vừa rồi đã làm tiểu thư cực kỳ thương tâm.

Xảo Lan cá giận nói: "Cổ ma ma, nếu không phải nhìn ngươi là vú nuôi của tiểu thư, chỉ bằng những lời điên loạn ngươi vừa mới nói mà lôi ra loạn côn đánh chết cũng không quá chút nào."

Cổ ma ma vừa rồi cũng là bị mất khống chế, bây giờ hồi thần lại cũng tự biết mình đã phạm vào sai lầm lớn. Nhưng khi nhìn sang Nguyệt Dao vừa rồi có ý kích động bà ta điên cuồng lúc này lại lệ rơi đầy mặt, trông thật sự bi thống, bà ta liền không biết nói cái gì cho phải. Bà ta đối với người trước mặt này, chỉ có cảm giác thực xa lạ. Đây không phải, không phải là tiểu thư của mình, nhất định không phải.

Nguyệt Dao được Hoa Lôi trấn an một hồi, cũng ngừng khóc: "Ngươi là vú nuôi của ta, tổ mẫu làm như vậy cũng đã vì muốn tốt cho ngươi. Hiện tại cũng thôi đi, ân huệ của tổ mẫu, cho ngươi phong phong quang quang thể thể diện diện mà đi, làm sao lại thành chuyện không tốt kia chứ! Vú nuôi, ngươi yên tâm đi, ta sẽ thường xuyên cho ngươi đi xem ngươi."

nô tài phản chủ chỉ có một con đường là chết. Thế nhưng Nguyệt Dao cũng không nguyện ý dùng cách này xử trí Cổ ma ma. Xử trí Cổ ma ma như vậy, chỉ làm ô uế tay của nàng. Ở bên ngoài ngày người mười năm, nàng cũng biết sinh kế ở thế giới bên ngoài cũng trong nội trạch là hoàn toàn khác nhau. Bên ngoài muốn sinh tồn không dễ dàng chút nào. Thà bọn họ đi ra ngoài, chỉ dựa vào một cái quả phụ như Cổ ma ma cung cấp nuôi dưỡng thì từ xem sách, tiến học, làm sao có thể dễ dàng được. Không có Liên gia giúp đỡ, thì từ bà ta cả đời này đừng mong ngẩng mặt lên nổi. Kinh thành cũng không phải là chỗ mà tùy tiện ai cũng có thể đứng ổn gót chân.

Cổ ma ma trừng lớn con ngươi mà nhìn Nguyệt Dao. Bà ta biết, Nguyệt Dao đây là đang dùng thì từ uy hiếp bà, nếu là bà ta dám nói loạn ra bất cứ điều gì, sẽ không chỉ có bà ta, mà ngay cả thì từ cũng sẽ bị liên lụy vào. Đến lúc này bà ta biết ra rồi khỏi Liên phủ đã thành định cục rồi.

Cổ ma ma tê liệt ngã xuống đất, sau này bà ta cùng thì từ phải làm sao mà sống.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 35: Chương 24: Cổ Ma Ma Rời Đi (Hạ)

Nguyệt Dao ngồi tựa ở trước giường gỗ hoàng lê hoa chạm trổ hoa lan mà trầm tư. Chuyện ngày hôm nay thực thuận lợi, thuận lợi quá mức tưởng tượng của Nguyệt Dao. Nguyệt Dao suy đoán, chắc hẳn là tổ mẫu đã biết Mạc thị hiện giờ đang nhớ thương sản nghiệp chi thứ hai nhà nàng rồi.

Ban này Nguyệt Dao cố ý kích động làm Cổ ma ma nổi giận, dùng chính thì từ của Cổ ma ma để kích động bà ta phát điên nói năng không suy nghĩ. Có cái tin đồn truyền ra, về sau coi như đề cho Cổ ma ma ở bên ngoài tùy tiện nói bậy cái gì, cũng không cần phải sợ. Nhưng mà đi một cái Cổ ma ma, liệu những người bên cạnh nàng, nàng có thể bảo đảm chắc chắn tương lai bọn họ sẽ không phản bội lại nàng sao? Không có khả năng.

Haiz, Nguyệt Dao hơi thở dài một phen. Tương lai sau này, còn không biết sẽ ra thế nào nữa. Một khi Tổ mẫu qua đời, Mạc thị chính là trưởng bối của nàng. Mạc thị lại là kẻ tâm địa độc ác, vì tiền tài, vì lợi ích bản thân liền có thể không biết xấu hổ mặt dày không thêm danh tiếng mà đem thứ muội gả vào thương gia, đem chất nữ là nàng bán cho thương hộ làm thiếp. Một cái nữ nhân lòng dạ thâm sâu hiểm độc thực không có hạ tuyến. Nàng chỉ nhắm lại liền sợ. Dựa vào trước giường, vuốt ve đóa hoa lan khắc mộc kia mà suy nghĩ nàng phải làm như thế nào mới tốt được đây.

Đang lúc Nguyệt Dao hồ tư loạn tưởng, cảm thấy tương lai chỉ một mảng u ám, mù mịt. Hoa Lôi nhẹ nhàng đi tới êm giọng nói: "Tiểu thư, Chính thiếu gia muốn gặp ngươi."

Nguyệt Dao lúc này mới hồi phục tinh thần lại. Xe chạy đến núi tất có đường. Nói như thế nào đi nữa, Mạc thị có là trưởng bối thì cũng chỉ là bá mẫu của nàng, không phải là thân sinh phụ mẫu. Nếu nàng đã biết chân thân diện mục của bà ta, chỉ cần nàng àm ra phòng bị thôi đáng sẽ không có gì đáng sợ. Thực sự bức ép, bắt buộc nàng quá mức, vậy cùng lắm thì xé rách mặt nhau. Phụ thân tín nhiệm Lý bá bá như thế, nàng tin tưởng Lý bá bá là người mình có thể dựa vào được. Có Lý bá bá che chở, coi như tự lập môn hộ ra ngoài cũng không sợ bị người khác khi dễ. Huống chi, nếu mọi chuyện thật sự đi đến bước này. Cái vị bá phụ vẫn luôn bỏ mặc chuyện nội trạch kia chắc chắn cũng sẽ sắp một tay vào. Bằng không, nếu để chuyện này xảy ra không chỉ đối đường thẳng quan của đại bá quan gặp trở ngại, mà tương lai của hai vị đường ca cũng sẽ không được tốt.

Nguyệt Dao nghĩ thông suốt những thứ này, liền đã khôi phục tinh thần. Quay sang nhìn chăm chú Hoa Lôi hỏi: "Sao ngày đó ngươi không nói rõ cho ta biết chuyện nãi huynh đã từng qua phủ cầu ban ân thả Cổ ma ma ra." Thời điểm nàng chết đi cũng đã cách lúc này nhiều năm, những chuyện này nàng sớm đã quên mất. Nhưng là Hoa Lôi không thể nào không biết nha!

Hoa Lôi có chút kinh ngạc nói: "Tiểu thư, ngươi không nhớ rõ chuyện này sao?" Nàng cứ tưởng là tiểu thư nhớ kỹ, cho nên mới dùng cái biện pháp này. Bởi vì thì từ Cổ ma ma từng có một lần đi cầu ban ân, lại đi thêm lần nữa cũng không làm người khác bất ngờ mà sinh nghi. Bởi vậy cái này biện pháp rất

tốt. Hoa Lôi nhưng không biết, Nguyệt Dao đối với cái chuyện này một chút ấn tượng cũng không có.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút sau đó lắc đầu: “Ta không nhớ rõ, sau này nếu có chuyện như vậy, người nhắc nhở ta một chút.” Đây là những chuyện từ hơn hai mươi năm trước, cho dù trí nhớ nàng tốt cũng đều quên hết. Chớ đừng nói chi, nàng năm đó chính là không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ toàn tâm toàn ý sao chép kinh thư.

Hoa Lôi biết rõ phải nghe lời tiểu thư: “Vâng, thư tiểu thư.”

Nguyệt Dao vừa bước ra cửa liền nhìn thấy Chính ca nhi đang mở to đôi mắt trông mong mà nhìn nàng. Nguyệt Dao nhéo nhéo hai má Chính ca nhi mà nói: “Đệ không được lười biếng đâu đấy, nếu đệ tỷ biết đệ lười biếng, tỷ tỷ sẽ không để ý tới đệ nữa.”

Chính ca nhi vội vàng nói: “Không có, tỷ tỷ, đệ vừa học xong mười cái nhân tự nữa. Tỷ tỷ nếu không tin, vậy để đệ đọc thuộc lòng cho tỷ tỷ nghe.”

Nguyệt Dao gật đầu, nhìn Chính ca nhi đem mười chữ nàng vừa dạy nhận rõ toàn bộ, hơn nữa còn đọc thêm những chữ lúc trước đã học viết chính tả qua, một chữ đều không sai. Nguyệt Dao nghe được tâm trạng liền buông lỏng, tư chất của đệ đệ này mặc dù nói rất kém cỏi, nhưng chỉ cần hẩn chăm học, kiên trì sau này cũng có thể đền bù khoảng cách tư chất rồi. Thi Tiến sĩ cử nhân tạm thời nàng còn không nghĩ đến, chỉ cần nỗ lực bỏ thêm nhiều công sức, đến lúc đó nàng lại mời danh sư, tranh thủ cho hẩn thi cái được cái công danh tú tài. Tú tài so với cha nàng Thám Hoa lang đúng là cách biệt một trời, thực không thể lên được mặt bàn, nhưng là có cái công danh trong người vẫn sẽ tốt hơn nhiều một cái bạch thân.

Chuyện Cổ ma ma phải phóng xuất thả ra khỏi phủ đệ, cũng đánh Mạc thị một cái trở tay không kịp. Mạc thị vừa nhận được tin tức liền hỏi: “Đây là sao chứ, Tam nha đầu không phải nói luyện tiếu, không nở rời xa bà ta sao, sao lúc này lại muốn đem Cổ ma ma thả ra ngoài?” Mạc thị biết rõ lão phu nhân sớm đã có ý định muốn đem Cổ ma ma tống ra ngoài. Chỉ bởi vì Tam nha đầu nói nàng ta luyện tiếu không muốn để ma ma đi nên mới thôi. Không nghĩ tới, lần này Tam nha đầu lại đáp ứng rồi. Cô bà tử thả ra ngoài, sau này sẽ không thể lui tới đây như trước mà cấp cho bà ta tin tức xác thực nữa rồi. Đến lúc đó bà ta lại phải tìm cách thu mua người bên cạnh Tam nha đầu nữa rồi. Đáng lo là cái thiếp thân đại nha hoàn bên cạnh Tam nha đầu hôm nay không phải bà ta muốn làm gì cũng được, Hoa Lôi tuy nói là gia sinh tử trong phủ, nhưng lại không phải là người của nàng, trước kia Mã thị đối toàn gia họ cũng có đại ân, Hoa Lôi bà ta chắc chắn không thể nào thu thập cho được. Xảo Lan lại là người bên ngoài mua vào phủ, ở trong phủ cũng không có căn cơ gì, thân kẻ nàng ta lại không ở trong tay của bà, không có khả năng nghe lời bà ta mà làm việc.

Phiền toái nhất chính là Đặng bà tử cũng sắp trở về kia. Đặng bà tử chính là ma ma tâm phúc bên người Mã thị, mặt hàng này mà về tới Liên phủ tất sẽ đã loạn toàn bộ kế hoạch của bà ta. Có lúc cái lão bà này can thiệp, bà ta sau này muốn thu thập Tam nha đầu, ép Tam nha đầu đưa tiền bạc tư gia trong tay giao cho bà bảo quản, sợ là không thể giải quyết dễ dàng rồi.

Mạc thị trong lòng thầm hận lão phu nhân, nếu không phải cái lão bà bắt từ này nhân cơ hội chen ngang vào một gây, sập vào một cước, bà ta làm sao lại gặp phải nhiều sự phiền toái như vậy kia chứ. Làm cho bà ta lúc này phải lo trước lo sau, làm việc gì cũng bó tay bó chân.

Lưu ma ma lắc đầu nói: “Phu nhân, hạ nhân bên dưới đều nói là Tam tiểu thư nói không nở để cho Cổ bà tử chịu cảnh mẩu tử phân ly, bởi vậy mới đồng ý thả bà ta ra ngoài cho cả nhà bọn họ đoàn tụ. Tam tiểu thư còn khóc lóc chẳng khác gì lệ nhân nữa.”

Mạc thị nghe xong, sắc mặt tối sầm: “Cái gì gọi là một nhà đoàn tụ. Tam nha đầu nếu thật có lòng, thế nào lại đồng ý thả Cổ bà tử đi ra ngoài. Để mặc hai cái cô nhi quả phụ bên ngoài như thế, bảo bọn họ làm sao sống?” Rõ ràng là tìm một cái lý do để đem Cổ bà tử đuổi ra đấy mà.

Lưu ma ma thờ dài nói: “Ai nói không phải là nữa? Tam tiểu thư làm vậy cũng quá ngoan tâm rồi.” Thả hai cái cô nhi quả phụ đi ra ngoài, cuộc sống ở bên ngoài ngày sau ắt sẽ cực kỳ gian nan rồi.

Mạc thị tuy rằng thầm hận trong lòng, thế nhưng tạm thời bà ta cũng vô pháp từ. Muốn bà ta phản kháng lão phu nhân, bà cũng không có cái lá gan đó. Liên đại lão gia luôn luôn lấy hiếu từ tự làm đầu, tự xưng mình là nhi tử đệ nhất hiếu thuận, đối với lời của lão phu nhân có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng mười phần. Dù sao hẩn cũng mặc kệ bất cứ chuyện gì, lời mẩu thân của hẩn nói vĩnh viễn đều là đúng, tức phụ nói gì vĩnh viễn là sai. Mấy năm nay, bà ta cũng vì cái chuyện này mà chịu không biết bao nhiêu là ủy khuất.

Nhi tử Cổ ma ma vốn không có ý nghĩ đi chi thứ hai lên kinh thành, hẩn vốn muốn mượn cơ hội mà cầu xin cho mẫu thân rời khỏi Liên phủ. Thế nhưng mẫu thân lại không muốn, sau đó còn bắt hẩn đi theo lên kinh thành. Hẩn vào được đưa vào học đường, ngay lúc đó hẩn chỉ lo lắng sẽ có người biết hẩn có thân nương làm bà tử trong phủ người ta, đến lúc đó còn ai có thể để hẩn vào mắt. Bởi vậy lúc ấy hẩn mới tự tiện chủ trương tới đây cầu xin một lần ân điển. Chỉ là về sau được mẫu thân tận tình khuyên bảo nói nhiều điều. Hẩn suy tính một lúc lâu cũng quyết định bỏ qua chuyện này.

Chỉ là làm cho hẩn kinh hãi chính là, một người bạn đồng môn của hẩn không biết nghe được tiếng gió từ nơi nào, mà hỏi hẩn có phải thân nương làm đương sai bà tử trong nhà người khác hay không. Hẩn lúc đó nghe xong liền sợ đến mồ hôi lạnh đầy đầu, này nếu thực sự để cho người khác biết mẫu thân hẩn đương sai sử bà tử cho người ta tại Liên phủ làm, về sau hẩn sẽ không còn chỗ mà sống yên trong học đường nữa rồi. Bởi vậy, lần này hẩn nhất định phải làm cho mẫu thân ly khai Liên phủ.

Hẩn không dám trực tiếp đi tìm mẫu thân, mẫu thân chắc chắn sẽ không đáp ứng lời hẩn. Liên gia lão phu nhân thương tiếc người yếu, có thanh danh lương thiện vang xa, hẩn chỉ có thể trực tiếp đi cầu tới lão phu nhân. Chỉ hy vọng lão phu nhân đồng ý cho bọn hẩn cái ân huệ này. Như vậy mới không lo lắng sau này sẽ có người coi thường hẩn. Không nghĩ tới lão phu nhân quả nhiên từ tâm, một ngụm liền đáp ứng bằng lòng phóng nương hẩn ra ngoài.

Chỉ là vì cái gì hẩn đã đợi thời gian dài như vậy, mẫu thân còn chưa có đi ra. Nhi tử Cổ ma ma bên ngoài của trái quẹo phải chờ. Rất sợ liên gia lại giống như lần trước, đòi ý không muốn thả nương hẩn ra nữa rồi.

Nguyệt Dao đã phân phó xuống, mọi thứ đồ dùng, sinh hoạt mà Cổ ma ma dùng mặc hằng ngày, có thể mang đi được thì tất cả đều để cho bà mang đi. Như thế thu thập mỗi thứ thêm một chút, bao lớn bao nhỏ mà ra, có đến bảy tám hòm xiềng linh kinh. Chừng đó thứ có thể thấy được tư gia của Cổ ma

ma cũng phong phú không ít.

Mấy cái nha hoàn trong viện hợp sức cũng đều cảm không nổi, Nguyệt Dao liền đặc biệt cho người đi gọi thêm mấy bà từ vạm vỡ chuyện làm việc thô sử tới đây giúp đỡ đem đồ đạc đưa đến ngoại viện.

Nguyệt Dao không chỉ làm như vậy, còn trước mặt các nha hoàn trong phòng, cho riêng Cô ma ma thêm ba trăm lượng bạc. Mặt khác lại còn tặng thêm một ít đồ trang sức. Như thế một lần xuống, cộng lại cũng có năm sáu trăm lượng bạc.

Nha hoàn trong nội viện Lan Khê Viên chính là người Nguyệt Dao mang về từ Giang Nam bên kia. Mặc thị bởi vì kiêng kỵ lão phu nhân, tạm thời cũng không có ý muốn nhét người vào Lan Khê Viên. Cũng bởi vậy những nha hoàn này đối Nguyệt Dao chính là toàn tâm toàn ý, lại xem Cô ma ma lúc trước còn kêu la, trách mắng Nguyệt Dao không phải là người, ai ai cũng quá phần nộ rồi. Bây giờ lại nhìn tiểu thư còn ban thưởng nhiều đồ đạc tiền bạc như vậy cấp Cô ma ma, nhân thân nhìn về phía cô ma ma đều hiện đây vẻ khinh thường, chán ghét. Trong lòng mọi người đều cảm thấy tiểu thư quá tốt tính rồi, vì cái thứ người như vậy thực không đáng giá chút nào.

Cô ma ma là có khổ khó nói. Những thứ bạc này, bà ta chỉ cần làm việc trong phủ đệ mấy năm thôi cũng đã kiếm đủ rồi. Nhưng là bây giờ cảm số bạc này vào tay, sau này bà ta sẽ không thêm có nữa.

Cô ma ma phải đi. Lão phu nhân hậu ân, ban thưởng bốn mươi lượng bạc, Mặc thị cũng theo phân đưa tới hai mươi lượng bạc, lại còn tặng thêm một ít vải vóc, đồ vật này nọ. Trên dưới phân tán cộng lại, cũng đến bảy tám trăm lượng bạc. Tầng lớp bình dân trong nhà có bảy tám trăm lượng bạc, cũng có thể xem là gia đình trung đẳng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 36: Chương 24 (Tt)

Người ở ngoại viện mấy rương đồ đạc của thầy Cô ma ma, trong lòng ai cũng thăm thì, Tam tiểu thư thật là người hiền lành lớn lên tính tình quá tốt rồi. Sau lại nghe được Tam tiểu thư ngoài những thứ này ra còn cho Cô ma ma thêm hơn một nghìn lượng bạc, lại càng là cảm thán Tam tiểu thư ngay thơ, không biết thế sự.

Nguyệt Dao làm như vậy thật ra là có ý, loại hành vi này của nàng có chứa điểm khoe khoang mình là giàu có hàm xúc. Nguyệt Dao làm như vậy muốn cho toàn bộ người của Liên phủ biết, nàng là người có tiền. Chỉ cần làm cho tất cả mọi người biết được nàng là người có tiền bạc, hơn nữa nàng lại còn ra tay hào phóng, tin tưởng về sau đám hạ nhân này chắc chắn sẽ không tiếp tục bêu rêu nói năng dựa vào đại phòng nuôi dưỡng.

Nguyệt Dao làm vậy nhưng không nghĩ tới chính là, bởi vì hành động lần này của nàng, các nha hoàn trong Liên phủ nghe được tin tức trong Lan Khê viện của Tam tiểu thư còn thiếu vài cái nha hoàn sai sử, đều thi nhau tìm tất cả các mối quan hệ để có thể tiến vào Lan Khê Viên.

Nguyệt Dao tạm thời chính là không có ý định tuyển thêm nha hoàn, nàng còn đang chuẩn bị chờ sau khi Đặng ma ma trở lại sẽ để bà giải quyết. Đến lúc đó có thể chọn lựa nha hoàn trong phủ đệ cũng có thể mua nha hoàn bên ngoài, nàng sẽ để cho Đặng ma ma tùy ý chọn. Dù sao Đặng ma ma cũng theo bên mẫu thân nàng nhiều năm như vậy, giúp đỡ mẫu thân xử lý việc bếp núc không ít. Kinh nghiệm già dặn, nhìn người sẽ lại càng chuẩn hơn so với nàng.

Điều bộ này của Nguyệt Dao, tự nhiên đều được lão phu nhân và Mặc thị nhìn vào trong mắt của. Lão phu nhân gật đầu: "Tam nha đầu thực sự là thông suốt." Có cái hành động tiến biệt giống trống khua chiêng này, ai cũng không thể nói tam tiểu thư không biết cảm ân báo. Có số tiền này, chi tiêu trong cuộc sống ngày bình thường, cũng dư sức cho Cô lão bà từ dưỡng lão.

Mặc thị ngược lại đối với hành động vung tiền bừa tay của Nguyệt Dao mà trong bụng phiền muộn không dứt. Chỉ là đưa đi một cái vú nuôi mà thôi, lại đưa theo gần nghìn lượng bạc. Thực sự là kẻ không làm đương gia không biết cúi gạo đất.

Liên phủ là thư hương môn đệ thế gia mấy đời, đều đặc biệt chú ý khắp mọi mặt. Càng là chú ý lễ nghi kỳ thật càng là đốt tiền. Mà tiền thu nhập trong phủ là có hạn, chi tiêu lại càng lúc càng lớn, bà ta mấy năm nay đều phải nghĩ hết không biết bao nhiêu biện pháp mới đem chi tiêu trong phủ đệ phân bổ hợp tình hợp lý. Vốn tưởng rằng Nhị lão gia mất rồi, lão gia đi Giang Nam một chuyến sẽ mang về một khoản lớn tiền bạc bổ sung vào chi phí trong nhà. Thế nhưng toàn bộ những tiền bạc này tất cả đều vào trong tay của lão phu nhân. Bà ta ngay cả một góc sò cũng chưa từng sờ tới được. Hiện tại Nguyệt Dao vung tay hoa tiền mạnh bạo, lớn như vậy, cho dù trong tay nàng ta có núi vàng núi bạc thì sớm muộn gì cũng sẽ bị nàng ta vứt sạch. Thật chân chính bại gia nữ mà.

Nguyệt Dao chờ sau khi Cô ma ma đi liền đi gặp lão phu nhân ngay lập tức. Cũng không nhắc tới chuyện của Cô ma ma, chỉ ngoan ngoãn ngồi cùng lão phu nhân trò chuyện.

Lão phu nhân nhìn Nguyệt Dao lúc này hiểu chuyện tri kỷ mà thực vui mừng. Tổ tôn hai người nói chuyện, bên ngoài đi tới một nha đầu vào thưa, lại nói Hác mụ mụ đã trở lại rồi.

Nguyệt Dao nghe được Hác mụ mụ, lúc này mới nhớ lại cái Hác mụ mụ này không phải là quân sự ma ma đưa đến trong viện của nàng kiếp trước hay sao. Thời gian qua cũng quá dài làm nàng quên hết thật nhiều chuyện.

Lão phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay Nguyệt Dao cười nói: "Hác mụ mụ là người mà tổ mẫu đã chọn lựa làm ma ma quản sự cho viện của con. Bà ấy ở một đoạn thời gian trước được ta sai đi ra ngoài làm việc, không ở kinh thành. Tam nha đầu, Hác mụ mụ mấy năm này là người hầu ở bên cạnh ta, cần cù chăm chỉ lại kiên định, thái độ làm người ôn trọng, cũng là người trung tâm một lòng, làm việc cang chưa từng để xuất ra sai lầm nào. Ta đem bà ấy đặt đến chỗ con, có bà ấy ở bên người con chăm sóc thì tổ mẫu cũng yên tâm hơn."

Nguyệt Dao nghe xong lời nói lão phu nhân, không chút nghĩ ngợi quỳ xuống mặt đất, bặc trên mặt đất nói: "Tổ mẫu, đều là cháu gái bất hiếu, làm tổ mẫu đến tận bây giờ còn phải vì cháu gái mà lo lắng lao tâm. Tổ mẫu, Nguyệt Dao thực là bất hiếu." Nói nói nước mắt xoát xoát liền rớt xuống. Nàng lúc này khóc không phải là diễn trò, mà là thực sự áy náy.

Lão phu nhân đỡ khóc đỡ cười, nhanh chóng kéo nàng đứng lên: "Đứa nhỏ ngốc, ta không vì con tính toán thì còn có ai sẽ vì con mà lo liệu. Hôm nay con cũng tri sư, đạt lý. Tổ mẫu nhìn cũng thực vui mừng."

Nguyệt Dao chân tâm thật ý mà thưa: "Tổ mẫu yên tâm, con nhất định sẽ không để cho tổ mẫu thất vọng." Nàng sẽ tiếp tục ngày ngốc, không theo kịp thế sự như vậy nữa, sẽ không để mặc cho người ta đem mình làm thịt cá mà mổ xẻ.

Đang nói, Hác mụ mụ tiến vào.

Nguyệt Dao ngoại trừ biết Hác mụ mụ là người có chút cứng nhắc, hơn nữa hành sự cũng khá nghiêm khắc ra, những cái khác nàng đều không có bao nhiêu ấn tượng. Năm đó nàng không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ biết chuyên tâm một lòng mà sao chép kinh thư. Đối với chuyện tình về Hác mụ mụ, nàng cũng không có nhiều ấn tượng lắm. Nguyệt Dao nghiêm túc nhìn Hác mụ mụ, nhìn bà cũng đã ngoài ba mươi, khuôn mặt hơi dài, lông mi so với người bình thường có vẻ dày hơn một chút.

Hác mụ mụ cung kính cấp Nguyệt Dao dập đầu một cái: "Lão nô gặp qua tam tiểu thư."

Nguyệt Dao đi nhanh chóng đi tới đem người đỡ dậy, khiêm tốn mở miệng: "Ma ma không cần đa lễ. Sau này Nguyệt Dao còn có rất nhiều chuyện phải dựa vào ma ma."

Hác mụ mụ nghe được trong bụng hơi giật mình, trong những lời đồn bà nghe được, mỗi người đều nói tam tiểu thư là người cậy tài khinh người, tâm khí rất cao. Ngày hôm nay lại có thể tự thân đỡ nàng, còn nói ra những lời như vậy thực sự là làm bà có chút ngoài ý muốn.

Lão phu nhân gặp bộ dạng Nguyệt Dao, trong lòng không khỏi gật đầu.

Nguyệt Dao niệm xong cho lão phu nhân một đoạn kinh văn sau, vốn còn muốn ở lại bồi lão phu nhân nhiều thêm một chút. Lão phu nhân lại nhượng Nguyệt Dao đi về: "Nha đầu con đi về cùng Chính ca nhi đi! Tổ mẫu chỗ này rất tốt." Dạy dỗ Chính ca nhi chính là chuyện đứng đắn, quan trọng lúc này.

Nguyệt Dao đi rồi, lão phu nhân nhìn Trịnh ma ma nói: "Tam nha đầu quả thực có tiến bộ. Hiểu chuyện là tốt rồi, ta cũng có thể ít hao tâm tổn trí phần nào."

Trịnh ma ma tự nhiên thuận theo ý lão phu nhân, khen ngợi tam tiểu thư. Chẳng qua, cũng thưa: "Lão phu nhân vì sao lại không cho tam tiểu thư ở lại bồi người thêm một tí, có tam tiểu thư ở đây, nô tỳ nhìn Ý Tùng viện cũng náo nhiệt thêm vài phần nhân khí."

Lão phu nhân lắc đầu: "Không cần nàng đa bồi. Bất quá Ý Tùng viện quả thực quá an tĩnh. Trước đây ta còn cho rằng cứ yên lặng một chút sẽ tốt hơn. Nhưng bây giờ ta nhìn lại, chỉ một cái lão thái bà như ta ở đây, buồn bức cũng phải hoảng." Nghe thanh âm thanh thủy của Nguyệt Dao, tâm tình bà cũng thoải mái không ít. Thế nhưng bà lại không muốn đưa Nguyệt Dao đặt ở bên người. Đứa bé kia nói cho cùng cũng chỉ mới tám tuổi, tâm tư hẳn còn đơn thuần. Lúc này đúng là biết chuyện hơn một ít, nhưng là tương lai sau này vẫn còn phải dựa lão đại cùng Mạc thị.

Trịnh ma ma là đích tâm phúc lão phu nhân, tự nhiên biết lão phu nhân đây là đang vì tam tiểu thư mà quyết định: "Lão phu nhân, người nếu cảm thấy tam tiểu thư không thích hợp. Vậy còn có đại cô nương cùng nhị cô nương." Đối với việc lão phu nhân kiêng kỵ, bà cũng biết. Tam tiểu thư không được, vậy cũng nên chọn lấy một trong hai người đại cô nương hoặc nhị cô nương. Về phần Tứ cô nương, nàng mọi thứ đều đã quên sạch rồi, không thể đưa đến bên người lão phu nhân được.

Lão phu nhân không có ứng lại lời của Trịnh ma ma. Trong tâm cũng đang suy nghĩ đây có lẽ là cái chủ ý tốt. Ý Tùng viện náo nhiệt thêm một chút, không có lạnh tanh như vậy, bà nhìn vào cũng thấy thư thái phần nào.

Nguyệt Dao mang theo Hác mụ mụ hồi Lan Khê viện. Trong lòng mọi người vừa nhìn đều biết rõ đây chắc hẳn là quản sự ma ma mới tới của viện.

Nguyệt Dao đổi một thân xiêm y. Lúc đi ra, cho người đem tất cả mọi người tề tựu đầy đủ rồi nói: "Đây là Hác mụ mụ, sau này bà ấy sẽ quản toàn bộ công việc lớn nhỏ trong viện. Các người đều phải nghe theo Hác mụ mụ phân phó." Cùng mọi người trong viện gặp mặt nói qua sau, Nguyệt Dao để Hác mụ mụ tự mình hành sự.

Nàng hồi phòng, còn không có ngồi vững vàng, liền có nha hoàn đưa tới một cái tráp nhỏ màu hồng. Nguyệt Dao vừa ra nhìn, liền thấy đồ được đặt trong hộp chính là khế ước bán thân của Xảo Lan cùng Hác mụ mụ.

Kinh lịch một đời nàng mới biết được, thứ này nặng biết bao nhiêu. Chỉ cần nàng nắm chúng nó trong tay, chính là nắm toàn bộ sinh tử của những người này. Trước kia Mạc thị giao cho nàng những người đó, cũng không có đưa cho nàng khế ước bán thân của họ. Những người đó chân chính thuần phục chính là người cảm thân khế của các nàng là Mạc thị, chứ không phải là nàng. Chính vì vậy, nàng mới phải ăn thua thiệt lớn như vậy.

Nguyệt Dao cảm khế ước bán thân cẩn thận khóa lại đặt vào trong hộp chu địa điều khắc sơn đen. Vật trong hộp, chính là gốc rễ sinh mạng của nàng. Cũng là thứ mà nàng cùng Chính ca nhi có thể dựa vào để sinh tồn sau này. Khóa kỹ sau, lại đem nó khóa vào trong rương gỗ đỏ của mình. Cái chìa khóa mang đi theo bên mình.

Nguyệt Dao đối với tin tức về Hác mụ mụ biết đến không coi là nhiều. Bởi vậy, cố ý gọi Xảo Lan tới, hỏi cặn kẽ một ít tình huống Hác mụ mụ.

Từ những gì mà Xảo Lan kể ra nàng biết Hác mụ mụ lúc trước cũng đã gả cho người khác, vốn có một nam một nữ. Bất quá bị tiểu thiếp mà chồng bà nạp vào hãm hại mà chết. Sau khi nhi tử cùng nữ nhi chết Hác mụ mụ cái gì cũng không muốn, chỉ yêu cầu cùng trượng phu hòa ly. Hòa ly sau, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà vào trong Liên phủ làm người hầu. Bất quá trượng phu trước kia của bà cùng tiểu thiếp đều chết hết, còn về phần chết như thế nào Nguyệt Dao không biết được.

Nguyệt Dao đối xử với Hác mụ mụ cùng Xảo Lan giống nhau, cũng đều đang trong thời gian xem chừng, dò xét. Dù nói người do tổ mẫu ban thưởng sẽ không có điểm không thích hợp. Thế nhưng, nàng muốn quan sát thật kỹ sau này mới có thể yên tâm mà dùng được.

Mạc thị rất nhanh đã biết chuyện lão phu nhân đem Hác mụ mụ cho Nguyệt Dao. Lúc trước bà ta cũng không mò được mạch của lão phu nhân. Lúc này liền biết rồi, cảm tình thì ra vẫn là chờ người này.

Nguyệt Dao không biết nội tình về chuyện Hác mụ mụ, thế nhưng bà ta lại cũng rất rõ ràng. Hác mụ mụ chịu đại ân của lão phu nhân, đối lão phu nhân trung thành cảnh cảnh, chỉ nghe theo lời nói của lão phu nhân mà làm việc. Đoạn thời gian trước Hác mụ mụ đi bên ngoài, về phần làm cái gì bà ta không rõ. Hiện tại đem một người như vậy đặt ở bên người Tam nha đầu, lão phu nhân đang đánh bản tính gì Mạc thị cũng đoán được.

Mạc thị ghen uất trong ngực một cỗ ác khí. Đầu tiên là một cái Xảo Lan, hiện tại lại tới một cái Hác mụ mụ. Về sau còn có một cái Đặng ma ma, lão phu nhân đây là đang phòng bị nàng. Phòng bị nàng làm ra chuyện bất lợi với Tam nha đầu rồi. Mạc thị cắn nát răng, lão phu nhân vạn phần phòng bị bà ta, chính là bà ta làm như vậy, còn không phải là vì Liên gia hay sao. Lại vẫn phòng bị bà.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 37: Chương 25: Đặng Ma Ma (1)

Mặt trời chói chang gay gắt nhô lên cao, cả mặt đất đều nóng bức chẳng khác nào bị đặt lên lò lửa nướng. Toàn bộ hoa nhi kiều diễm trong vườn đều bị ánh nắng chiếu mạnh xuống mà héo rũ, lá cây xanh tươi cũng bị nướng cháy đến nổi cuộn tròn lại, đám ve sầu ngày thường vẫn kêu không ngừng nghỉ hôm nay đến cả một tiếng cũng không có. Người hầu trong viện đều rút hết vào trong phòng, ngay cả bà tử giữ cửa cũng chạy vào tránh ở trên hành lang.

Nguyệt Dao ở trong thư phòng dạy bảo Chính ca nhi, trong gian phòng thả một chậu băng, lại vẫn cứ nóng bức như thường. Hai bên trái phải Hoa Lôi cùng Đông Tinh đều đang ra sức quạt thật mạnh.

Xảo Lan từ bên ngoài đi tới nói: "Tiểu thư, Đặng ma ma vừa mới hồi phủ rồi." Xảo Lan cũng biết Đặng ma ma chính là ma ma tâm phúc của Nhị phu nhân. Ở trong lòng tiểu thư Đặng ma ma cũng có phân lượng không hề nhỏ chút nào.

Nguyệt Dao vô cùng kinh ngạc cũng là hết sức vui mừng, vốn nàng là muốn đi qua đó đón Đặng ma ma về. Nhưng lại bị Hác mụ mụ ngăn cản: "Tiểu thư, bên ngoài thái dương đang thịnh, bây giờ người đi ra ngoài đó vạn nhất bị cảm nắng sẽ không tốt." Hác mụ mụ lúc này cũng là có chút quá phận. Thế nhưng bà cũng là muốn cho Nguyệt Dao được tốt, có chịu trọng dụng như thế nào đi nữa thì bà ấy cũng chỉ là một nô bộc, tiểu thư chỉ cần ra cửa viện từ chào đón là được. Nếu thật đi ra ngoài ngênh tiếp, như vậy chính là phá hư quy củ. Lão phu nhân mà biết được sẽ rất mất hứng.

Sau khi nói xong, Hác mụ mụ có chút thấp thòm nhìn Nguyệt Dao. Bà cũng lo lắng tam tiểu thư sẽ trách tội bà quá phận. Bà ta tới trong Lan Khê Viên vài ngày, cũng không sờ được rốt cuộc là tam tiểu thư có thái độ gì cho đúng. Ngày ấy ở chỗ lão phu nhân, bà cứ tưởng là tam tiểu thư đã thay đổi, trở nên tinh minh tài giỏi hơn rồi. Thế nhưng đến khi chính thức bước vào Lan Khê Viên bà lại phát hiện tam tiểu thư đúng là người giống hệt như trong lời đồn đãi, ngoại trừ đi thỉnh an lão phu nhân nơi đó, thời điểm khác nàng không phải là ở trong thư phòng dạy Đình Chính thiếu gia nhận chữ, chính là ở bên sương phòng sao chép kinh thư. Tất cả mọi sự việc khác nàng đều mặc kệ không để ý đến. Bà ở trong Lan Khê viện, một chút cũng không sờ được mạch số của tam tiểu thư.

Nguyệt Dao bị những lời này của Hác mụ mụ đề tỉnh. Mới vừa rồi còn kích động cùng hưng phấn nao nao một cái liền bình phục như không có gì. Cười nhạt nói: "Đa tạ Hác mụ mụ chỉ điểm."

Hác mụ mụ thấy Nguyệt Dao không có phản cảm với bà, mà còn nhanh như vậy bình phục lại tâm tình, thực vui mừng. Trước lúc bà tới nơi này lão phu nhân cũng đã nói qua với bà, người là đem tam tiểu thư giao cho bà trông đỡ. Lão phu nhân dặn dò để cho bà hết lòng hết dạ chiều cố thật tốt tam tiểu thư. Bà lúc ban đầu biết được ý muốn của lão phu nhân cũng còn có chút bận tâm, nhưng bây giờ thì tốt rồi không còn quá lo lắng nữa.

Lão phu nhân có đại ân với bà, lại mong muốn bà có thể tới chiều cố chăm sóc thực tốt tam tiểu thư. Bà tự nhiên là đáp ứng rồi. Nhưng nếu là tự bản

thân tam tiểu thư lại là bần lương không trát nên tường được, dù cho bà có chiều cố để ý nhiều hơn thì bà cũng chỉ là một hạ nhân, căn bản không giúp được. Nhưng đến đây một thời gian dài bà liền phủ nhận cái ý nghĩ này. Tuy rằng tam tiểu thư trên mặt chính là người giống như lời đồn không biết chút gì chuyện thế sự, thế nhưng theo bà âm thầm quan sát, lại phát hiện tam tiểu thư là người tâm tư sâu đậm, sâu đến nỗi chính bà cũng nhìn không ra. Bà đối với chuyện này không những không kinh hãi, ngược lại lại yên tâm hơn. Tam tiểu thư có như vậy mới sẽ không bị người khác hồ lộng qua loa, sau này mới có thể an an ổn ổn mà sống được.

Tại trong Nguyệt Dao lo nghĩ chờ đợi, Đặng ma ma rốt cục cũng vào tới viện.

Nguyệt Dao nhìn Đặng ma ma mặc một thân y sam màu đàn hương, tóc chải gọn gàng một tia không loạn, trên đầu cài cái ngân lưu toàn tử, cổ tay mang một chuỗi đào mộc châu tử. Da hơi đen, người có chút gầy nhưng tinh thần vẫn rất tốt. Nguyệt Dao nhìn khuôn mặt từ ái của Đặng ma ma, còn có khoe mặt nhàn nhạt đuôi cá quen thuộc. Nước mắt nhìn không được mà đọng đầy trong khóe mắt. Bất quá, Nguyệt Dao rất nhanh ý thức được hành động như vậy là không hợp, vội vã đem nước mắt sinh sôi mà bức ngược trở lại trong lòng.

Hác mụ mụ nhìn Nguyệt Dao tâm tình không khống chế được, không nghĩ tới nhanh như vậy tam tiểu thư đã thu thu liễm toàn bộ tâm tình của mình được rồi, nghĩ vậy trong lòng bà chấn động không nhỏ. Tất cả mọi người đều nhìn lầm rồi, đến cả lão phu nhân cũng không ngoại lệ.

Đặng ma ma gặp được Nguyệt Dao, liền hoan hoan hi hi mà kêu một tiếng: "Tiểu thư." Bà từ sau khi khỏi bệnh liền muốn trở về phủ hầu hạ tiểu thư. Thế nhưng thư bà gửi tới phủ đệ vẫn không có một chút hồi âm nào. Chuyện này làm sao không khiến cho bà ưu tâm lo lắng được kia chứ. Không nghĩ tới lần này lại truyền tới tin tức để cho bà hồi phủ, bảo bà làm sao mà không mừng rỡ được kia chứ.

Nguyệt Dao cười để cho Đặng ma ma theo nàng vào phòng. Những người khác đều thực thức thời tự giác rời khỏi. Chờ đến lúc không còn ai trong phòng, Nguyệt Dao rốt cục nhìn không được, đôi mắt ngân lệ liên liên mà nói: "Ma ma."

Đặng ma ma vội vàng hỏi: "Tiểu thư, có phải có người nào khiến cho người phải chịu ủy khuất không. Làm sao mà tiểu thư so với thời gian ở tại Giang Nam còn gầy đi, đen hơn rất nhiều vậy kia chứ." Bà nhìn Tiểu thư từ khi còn nhỏ đến lớn lên, tiểu thư vẫn luôn được phu nhân lão gia nâng niu chiều chuộng. Quả thực chính là được lão gia phu nhân ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ rơi, chỉ lo lắng tiểu thư phải chịu một chút xú ury khuất gì. Nhưng bây giờ, lão gia phu nhân đều không còn tại thế nữa, lão phu nhân cũng đã lớn tuổi nhiều bệnh, tiểu thư một thân một mình ở trong Liên phủ này, nhìn bộ dáng người như vậy ắt hẳn cuộc sống thường nhật cũng không thoải mái gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: Chương 25.2

Nguyệt Dao nghẹn ngào lắc đầu mà nói: "Không có gì, ta chỉ đang nhớ đến cha nương mà thôi." Chuyện của kiếp trước bất kể như thế nào nàng cũng không thể tiết lộ một phần. Không phải là nàng không tín nhiệm người nào, mà vì đây vốn là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Có thêm một người biết nàng liền nhiều hơn một nguy hiểm.

Đặng ma ma vuốt tóc Nguyệt Dao an ủi: "Tiểu thư, lời người nói còn chẳng phải là tìm có sao. Người là do lão nô ở một bên nhìn mà lớn lên. Nói thế này không phải phép nhưng trong lòng lão nô người nào có khác gì nữ nhi ruột thịt của mình. Trong lòng tiểu thư có tâm sự hay không có gì, lão nô còn không biết được sao? Tiểu thư, nếu thực có chuyện gì xảy ra hãy nói cho ma ma. Cho dù ma ma không đủ sức vì người làm chủ, thì vẫn còn cữu lão gia ở đó kia mà!"

Nguyệt Dao hoảng hốt một chút. Cữu cữu, cữu cữu nha. . . Cữu cữu cực kỳ thương nàng, thế nhưng sau này cữu cữu lại lấy phải Trình thị, bà ta chính là một cái nữ nhân tham lam hào tài, tâm địa ác độc. Đại cữu vào năm nàng mười tuổi cũng mất đi, cái nữ nhân này vì thèm muốn đồ cưới của nương nàng, đến cả mặt mũi cũng không cần, đứng trước công Liên gia đòi lại gả trang của nương nàng. Khi đó, làm hại nàng mất hết thể diện, trở thành trò cười cho thiên hạ.

Đặng ma ma thấy Nguyệt Dao ngây người, lại càng khẳng định chắc chắn đã xảy ra đại sự: "Tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người nói cho ma ma, có phải bọn họ khi dễ người hay không, ma ma dù có phải liều cái mạng già này cũng sẽ không để cho đám người kia khi dễ tiểu thư."

Nguyệt Dao hít sâu một hơi, chuyện trọng sinh nàng là chắc chắn sẽ không để cho người thứ hai biết đến. Cho dù người này là người mà mẫu thân nàng tín nhiệm nhất, nề trọng nhất đi nữa. Nguyệt Dao lau nước mắt: "Ma ma, thực không có chuyện gì. Nhìn thấy ma ma, ta liền không nhìn được mà nghĩ muốn gặp nương thôi."

Đặng ma ma thấy Nguyệt Dao rất nhanh đã khôi phục thần sắc, nghĩ tới tỷ nhi cũng là bà nhìn lớn lên. Nếu là có chuyện tất sẽ nói cho bà biết. Coi như hiện tại không thể nói ra, sau này tổng sẽ nói cho nàng biết.

Hoa Lôi ở phía ngoài nói vọng vào: "Tiểu thư, Chính thiếu gia nghe thấy tiếng khóc của tiểu thư, vẫn liên tục đòi muốn gặp người. Nô tỳ khuyên không được."

Đặng ma ma sùng sột.

Nguyệt Dao đem chuyện về Chính ca nhi nói cho Đặng ma ma biết rõ. Đặng ma ma chỉ nhận được tin tức có thể quay trở lại Liên phủ, nhưng mà công việc cụ thể người tới cũng không nói rõ cho bà biết. Cho đến tận lúc này Đặng ma ma mới biết chuyện Chính ca nhi được Nguyệt Dao mang tới tự mình chỉ dạy, mà bà trở về là cấp Chính ca nhi làm ma ma quản sự.

Đặng ma ma nghe xong trong mắt cuộn cuộn nước mắt: "Tiểu thư, tiểu thư đã trưởng thành rồi. Chuyện này tỷ nhi làm đúng lắm. Nên mang Đình Chính thiếu gia đặt ở bên mình mà chỉ dạy. Sau này lớn lên Đình Chính thiếu gia mới là chỗ để người dựa vào." Nghĩ tới mức này bà có thể chắc chắn tiểu thư nhất định đã chịu không ít ủy khuất. Bằng không làm sao sẽ có cái ý nghĩ tự mình dạy dỗ Chính ca nhi kia chứ! Muốn oán lại chỉ có thể oán lúc trước thân thể xương cốt của bà không ra gì, vừa trở lại kinh thành liền bị bệnh phải đi dưỡng ở thôn trang.

Nguyệt Dao vừa cười vừa nói: "Ma ma, người theo ta đi xem Chính ca nhi. Chính ca nhi thật là đứa bé biết điều, ngoan ngoãn. Tin tưởng ma ma mà nhìn thấy hẳn nhất định cũng sẽ yêu mến hẳn."

Đặng ma ma cũng không quá quen thuộc với Chính ca nhi. Khi còn ở Giang Nam, đứa bé này vẫn đặt ở chỗ của Vu di nương nuôi dưỡng. Phu nhân tâm tính nhân từ lương thiện, toàn bộ chi phí ăn mặc cho hài tử kia đều chiều theo phân lệ thiếu gia mà tính tới. Phu nhân nguyên bản cũng đã định chờ Đình Chính lớn thêm chút nữa liền thỉnh tiên sinh võ lóng cho hẳn. Chỉ là chẳng ai nghĩ tới, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Xảo Lan lấy nước mang vào phòng, cho Nguyệt Dao thay đồ chải đầu rửa mặt lần nữa.

Đặng ma ma tự tay mình chải đầu rửa mặt cho Nguyệt Dao. Lấy tóc chia ra thành sợi, kết lại trên đỉnh đầu, không cố định lại, mà để rũ xuống một cách tự nhiên, cũng tết đuôi tóc cột lại, để buông lỏng trên đầu vai. Chuẩn bị xong, dùng trâm hồ điệp bằng bạc cài lên, lại phối thêm một đôi châu hoa tuyết trắng.

Đặng ma ma lại đổi cho Nguyệt Dao một kiện áo lụa mỏng nguyệt sắc hoa văn phù vân trên ống tay áo, quần dài nguyệt sắc trăm mã, dưới ống còn đính hoa văn anh lạc quần lan bố trí tỉ mỉ.

Đặng ma ma nhìn tiểu nhân nhi trong gương đồng, gương mặt trắng thuần, hai mắt thật to. Cằm thật nhọn, đôi môi nhỏ hơi hồng nhàn nhạt phảng phất như được son lên, đôi mi thanh tú cong cong đen nhánh mà nhu thuận. Khuôn mặt kia trong dĩ vãng vẫn luôn luôn trông thấy vẻ hi tiểu nhan nhan, nhưng lúc này lại yên tĩnh như là một vậy, phong ba sóng gió cũng không làm kinh động sợ hãi. Người không biết nhìn vào đều tưởng rằng đây ắt phải là ánh mắt của một người đã vào tuổi trung niên!

Đặng ma ma nghĩ lão gia phu nhân đều qua đời, lưu lại tiểu thư một người cơ khổ, không chỗ nương tựa, làm cho tiểu thư trở thành người như bây giờ, trong ngực Đặng ma ma chua xót không ngớt.

Nguyệt Dao khóc cái này vừa thông suốt, mắt cũng hơi sưng sưng đỏ đỏ. Không cần thiết liền không nên để cho người ta thấy cũng tốt. Hoa Lôi mang theo khăn lông ẩm vào, cho Nguyệt Dao nhu nhu mắt.

Đội làm thỏa đáng hết thảy sau, Nguyệt Dao mới cho người đem Chính ca nhi gọi vào.

Đặng ma ma nhìn Chính ca nhi chải tóc để chòm, một thân y phục mặc sắc nhuyễn đoạn. Chính ca nhi da dẻ rất tốt, trắng nõn như ngọc, ngũ quan phát triển xinh đẹp tỉ mỉ. Đặng ma ma cũng đã gặp qua thân mẫu của Chính ca nhi, hài tử này quả thực thừa kế hoàn toàn da thịt tuyết trắng của mẫu thân hẳn. Một cái hài tử chỉ mới năm tuổi lại đã trưởng thành đẹp như vậy, thật không biết đây có thể xem là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Nguyệt Dao đứng lên nói: "Chính ca nhi, đây là Đặng ma ma. Đặng ma ma trước đây hầu hạ bên người nương, sau lại chăm sóc ta."

Chính ca nhi nghe được, liền dựa theo lần trước Nguyệt Dao chỉ dạy hướng Nguyệt Doanh bọn họ như thế nào, cũng chuẩn bị hành lễ như vậy. Nguyệt Dao vội vàng ngăn cản. Đặng ma ma quan hệ tuy rằng thân cận hơn nhiều người khác, nhưng suy cho cùng bà cũng chỉ là một hạ nhân. Ở đâu ra chuyện chủ tử cấp hạ nhân hành lễ. Đây cũng là sơ sót của nàng, không có dạy dỗ lễ nghi đầy đủ cho Chính ca nhi.

Đặng ma ma trông điệu bộ của Chính ca nhi, cũng biết quy củ này cũng còn không có học kỹ càng. Trong lòng suy nghĩ cái này cũng không thể sơ sót, trên mặt lại vẫn giữ nguyên một mảnh hòa ái: "Lão nô gặp qua thiếu gia."

Đặng ma ma vừa hành động như vậy, Chính ca nhi liền có chút sợ hãi, nhích người lại đứng gần Nguyệt Dao. Một đôi mắt sợ hãi nhìn Đặng ma ma.

Nguyệt Dao giải thích: "Chính ca nhi rất sợ người lạ. Ma ma đừng để ý."

Đặng ma ma tự nhiên sẽ không để ý. Nói thế nào thì trước kia bà chính là quản gia vụ trong nội viện của chi thứ hai. Đối với tính tình của Chính ca nhi chắc chắn không ai có thể hiểu rõ hơn so với bà. Chính ca nhi bây giờ lời nói, cử chỉ cùng phong thái so với trước kia mà nói là đã tốt hơn rất nhiều. Về phần chưa đủ chỗ nào thì cứ từ từ dạy bảo là được. Dù sao hài tử cũng còn nhỏ, tính tình có chút cương cũng dễ hiểu. Về phần hẳn không thích thân cận với mình, bà cũng không quan tâm gì. Chỉ cần Chính ca nhi nguyện ý cùng tiểu thư làm tỷ đệ gần gũi, thân thiết là được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39: Chương 25.3

Chính ca nhi cùng Nguyệt Dao trở về thư phòng, trong thư phòng chỉ còn lại tỷ muội hai người, Chính ca nhi cẩn thận hỏi: "Tỷ tỷ, mới vừa rồi đệ nghe thấy tiếng tỷ khóc. Tỷ tỷ, có phải có người khi dễ tỷ tỷ hay không."

Nguyệt Dao cười vỗ xuống vai Chính ca nhi: "Không có ai khi dễ tỷ tỷ cả. Là do tỷ tỷ cũng có hơn nửa năm không gặp được ma ma, vì thế nên mới kích động mà khóc. Nhưng mà Chính ca nhi, sau này nếu thực sự có người khi dễ tỷ tỷ vậy chúng ta phải làm sao bây giờ nữa?" Hải tử chỉ mới có vài tuổi như vậy, chần chừ sẽ không biết nói dối năng.

Chính ca nhi thả bút lông trong tay xuống, trên mặt nhỏ lộ ra ánh mắt kiên nghị: "Tỷ tỷ, nếu sau này có người khi dễ tỷ. Đệ sẽ bảo vệ tỷ tỷ."

Nguyệt Dao vuốt nhẹ đầu của Chính ca nhi: "Thật tốt, chỉ có điều, nếu đệ muốn sau này tỷ tỷ không bị người khi dễ. Chính ca nhi của chúng ta sẽ phải nỗ lực nhiều hơn, phải trở thành một người có học thức thật giỏi. Tương lai tham gia khoa cử, vào triều làm quan, như vậy sẽ không người dám khi dễ tỷ tỷ nữa."

Chính ca nhi nắm chặt quả đấm. Lớn lên hẳn nhất định phải học thật giỏi tham gia khoa cử, thi đậu tiến sĩ cử nhân, sau này làm quan lớn, như vậy hẳn đã có thể bảo hộ tỷ tỷ thật tốt rồi.

Tuy rằng Nguyệt Dao không có ôm hy vọng quá lớn vào chuyện này, thế nhưng nàng cũng không ngại cấp cho Chính ca nhi một phương hướng để nỗ lực. Tương lai có được hay không còn phải dựa vào thiên ý, thế nhưng nỗ lực, cố gắng cũng không thể thiếu đi một phần.

Chính ca nhi đang luyện chữ.

Nguyệt Dao cũng ở bên cạnh mà luyện thể chữ mai hoa của nàng. Nguyệt Dao nhìn trán Chính ca nhi chảy lên đầy mồ hôi hột, bèn để cho người đi vào quạt mát cho Chính ca nhi.

Đặng ma ma đứng bên cạnh hầu hạ, trong phòng còn có thêm đám người Hoa Lôi, Xảo Lan, Tế Quyên cùng bốn cái nha hoàn khác. Bên trong có rất nhiều người, nhưng ngay cả một tiếng ho khan cũng không có.

Buổi tối, chờ Chính ca nhi đi ngủ. Nguyệt Dao để cho những người khác đi xuống, để lại Đặng ma ma gác đêm cho nàng. Nguyệt Dao rất rõ ràng, chỉ trong nửa năm mà nàng đã có nhiều biến hóa lớn như vậy, Đặng ma ma vốn là người tận mắt nhìn nàng lớn lên, trong thâm tâm bà ấy nhất định sẽ tồn tại rất nhiều nghi hoặc. Bởi vậy, nàng quyết định bày bàn tính làm Đặng ma ma tin tưởng nàng đến cùng, đem toàn bộ những gì mình từng nói với Hoa Lôi lúc trước, lần nữa thuật lại mọi thứ cho Đặng ma ma nghe.

Nguyệt Dao đem mọi chuyện nói xong sau, nước giọng nghẹn ngào mà nói tiếp: "Nguyên bản ta vẫn còn bán tín bán nghi vào chuyện này. Lại thật không nghĩ tới, nữ nương thực sự qua lại thân cận với cái người Hoa ma ma theo Đại bá mẫu hỏi môn đến phủ kia. Ta bèn dùng kế thử dò xét Cổ ma ma một chút xem thực hư thế nào, không nghĩ tới ma ma thoáng cái lại lộ rõ ý muốn hãm hại ta. Đại bá mẫu thực đang đánh bàn tính dò xét xem trên tay ta có bao nhiêu tiền tài, tư gia của chi thứ hai chúng ta. Nếu không phải muốn mưu tính đoạt hết tiền tài gia tư trong tay ta, vậy người nói xem bà ấy tìm hiểu mấy chuyện này làm cái gì. Ta nghe Hoa Lôi nói, Đại bá mẫu còn muốn đem toàn bộ những thiếp thân hầu hạ cha nương ta trước kia người phát mại ra ngoài."

Sắc mặt Đặng ma ma thay đổi liên tục, nhưng Đặng ma ma vẫn bắt được rất rõ điểm mấu chốt, không có bị mọi chuyện cấp bách nhiễu loạn tâm trí: "Tiểu thư, vậy phu nhân, phu nhân còn nói thêm những chuyện gì nữa?"

Nguyệt Dao nói tiếp: "Nương còn nói, Đình Chính mới là người huyết mạch tương liên với ta, hẳn mới chính là người nhà, người thân thiết nhất với ta. Dận dò ta hảo hảo bồi dưỡng Đình Chính, hẳn mới là chỗ dựa sau này của ta."

Người của thời đại này đều rất tin tưởng vào chuyện có quỷ thần tồn tại, lại càng tin tưởng có Diêm la điện. Hoa Lôi là như thế, lão phu nhân cũng tin tưởng chuyện này, hiện tại Đặng ma ma cũng giống như vậy thực sự tin vào những gì nàng nói. Hơn nữa những lời này Nguyệt Dao đều nói rất hoàn hảo không chút nào sơ hở. Cộng thêm cả ba người đều biết bản tính của Mạc thị, cho nên khi nghe nói nương nàng ở dưới cửa tuyền không an lòng mà báo mộng cho nữ nhi của mình, cũng không bị xem là chuyện gì đáng ngạc nhiên cả.

Đặng ma ma cảm hận mà nói: "Phu nhân vốn rất rõ ràng tính tình của Mạc thị." Phu nhân đương thời chỉ lo phòng bị mấy người như kẻ mẫu, chứ không có đề tâm mà phòng bị Mạc thị như vậy. Chỉ là người nằm mơ cũng không nghĩ tới, lão gia lại nhanh như vậy đi theo người rồi. (Linh: Ý là mẹ ND lo mình chết cha nàng lấy vợ kẻ mẫu hại nàng chứ k nghĩ cha nàng cũng nhanh chóng chết theo mình nên k lo phòng bị Mạc thị dù rất rõ tính tình bà ta.)

Nguyệt Dao nghe vậy vừa cười vừa nói: "Ma ma, người đừng khó chịu. Chỉ cần ta và Chính ca nhi đều thật hảo hảo, nương ở dưới cửa tuyền dưới cũng có thể yên nghỉ."

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Chương 25.4

Đặng ma ma lau nước mắt. Từ một cái tiểu hài tử được nuông chiều tới, không hiểu thế sự, lại trong khoản thời gian nửa năm ngắn ngủi, lão gia phu nhân vừa đi, cả người tiểu thư vậy mà hiện ra một loại tâm tình trầm ổn không giống với tuổi của mình. Nửa năm này không biết tiểu thư đã phải ăn bao nhiêu đau khổ a: "Tiểu thư, nếu vậy chúng ta mang toàn bộ tâm tư ác độc này của Mạc thị nói hết cho lão phu nhân. Để lão phu nhân làm chủ cho người." Bà vừa nói xong liền cũng biết mình đã làm ra cái chuyện ngu ngốc rồi.

Nguyệt Dao cười khổ: "Không nói không có chứng cứ, cho dù ta có chứng cứ, lại nói lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt. Vì tiền đồ của đại ca và nhị ca, tổ mẫu chắc chắn sẽ không quét đi thể diện Mạc thị. Tổ mẫu không những không đem chuyện này nhắc lên, mà còn giúp đỡ bà ta che giấu. Bất quá tổ mẫu có thể giúp ta đem nhũ mẫu đuổi đi, đã là vì Nguyệt Dao suy tính rồi. Bây giờ tổ mẫu lại đem Hắc mụ mụ đưa tới đây làm quân sự ma ma cho ta. Tổ mẫu đã vì ta mà làm quá nhiều việc rồi. Ta không thể khiến cho tổ mẫu thêm bận tâm khó xử nữa." Ở trong phạm vi hợp lý, lão phu nhân sẽ không nghi ngại gì mà nguyện ý che chở nàng. Thế nhưng vượt qua cái phạm vi này, vậy thì không được phép.

Đặng ma ma không nói gì. Điểm này bà cũng cực kỳ rõ ràng. Chi thứ hai cũng đã sa sút rồi. Tương lai Liên gia sau này sẽ phải dựa vào Liên Đồng Phung cùng với đại thiếu gia và Nhị thiếu gia. Lão phu nhân tối đa cũng chỉ âm thầm cảnh cáo Mạc thị hoặc là áp chế bà ta xuống nữa. Thế nhưng tuyệt đối sẽ không quét mặt mũi của Mạc thị, sẽ làm ra vẻ bà không biết không thấy cũng không để cho Mạc thị mang cái danh mưu đồ cướp đoạt gia sản của chất nữ. Rất đơn giản, nếu Mạc thị thực rốt đài, vậy tiền đồ của Đình Lễ và Đình Nghi cũng sẽ bị hao tổn. Người vẫn luôn vì Liên gia mà thao lao hao tâm tổn sức cả đời mình như lão phu nhân, sẽ không đứng yên mà nhìn chuyện như vậy phát sinh.

Đặng ma ma buồn khổ nói: "Khi phu nhân còn tại thế đã nói đại phu nhân chính là người mặt tử tâm sâu (trên mặt ra vẻ từ ái, trong tâm lại thâm sâu độc ác). Chẳng qua thật không nghĩ tới, lại có thể ti tiện đến như vậy." Gia tư của chi thứ hai cũng có phần nửa đến tay lão phu nhân. Kỳ thực những thứ gia tư trong tay lão phu nhân này, sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về đại phòng. Nhị lão gia lúc đầu cũng rất rõ ràng chuyện này, cho nên mới phải lưu lại một phần tiền bạc cấp cho tiểu thư bồng thân. Nhưng không nghĩ tới, đại phong vậy mà lại làm ra hành động bỉ ổi như vậy, đến cả chút tiền tài bồng thân của tiểu thư cũng không chịu bỏ qua.

Nguyệt Dao nghe xong lắc đầu một cái, trong lòng suy nghĩ những chuyện ti tiện hơn nữa trước kia Mạc thị cũng đều làm ra được hết. Chỉ là bây giờ nàng có nói ra, cũng sẽ không có ai tin tưởng nàng.

Đặng ma ma suy nghĩ một chút sau, mới mở lời thưa: "Tiểu thư, lão phu nhân có bản khoán của lão phu nhân. Thế nhưng chúng ta còn có cữu lão gia. Cữu lão gia chắc sẽ không giương mắt mà nhìn tiểu thư bị khi dễ."

Đặng ma ma thấy Nguyệt Dao không nói lời nào, vội vàng nói: "Tiểu thư, cữu lão gia thương yêu tiểu thư như thế. Nhất định sẽ vì tiểu thư mà ra mặt." Cữu lão gia và phu nhân là thân huynh muội cùng mẹ, huynh muội từ nhỏ cảm tình đã vô cùng tốt. Đối với tiểu thư cũng là thương yêu vạn phần. Tuyệt đối không có đạo lý không ra mặt.

Nguyệt Dao gật đầu. Trình thị tuy rằng là người quá quắt tham tài, thế nhưng nàng cũng phải thừa nhận một chuyện cữu cữu đối với nàng quả thực tốt vô cùng. Thế nhưng cữu cữu đâu có khả hơn nữa, nàng cũng không có ý định đem chuyện này nói hết cho cữu cữu. Cữu cữu họ Mã, mà nàng nói thế nào cũng là họ Liên. Không thể nào cùng cữu cữu nói tới chuyện riêng trong phủ Liên gia được. Nhưng chỉ cần cữu cữu còn tại, hơn nữa sau này nàng đánh tốt mối quan hệ với Lý gia, có người làm chỗ dựa cho nàng, nàng sẽ không sợ cái độc phụ tàn nhẫn lãnh huyết lại vô tình là Mạc thị này nữa. Chỉ là nghĩ tới chuyện khi nàng mười tuổi năm đó cữu cữu gặp chuyện ngoài ý muốn mà mất, trong lòng nàng lại không thể đặt xuống được nữa.

Đặng ma ma vẫn còn yên lặng mà đứng một góc bên giường.

Nguyệt Dao bây giờ còn đang suy nghĩ xem cữu cữu năm ấy là vì cái gì mà mất. Nhưng lại thật đáng tiếc, nàng quả thực không có cái ấn tượng gì, hình như là nói bị ốm mà chết. Còn bị bệnh gì, nàng cũng không biết.

Đang nghĩ ngợi, Xảo Lan bưng nước trà vào. Nguyệt Dao nhận lấy, uống liên tục hai ly trà. Uống xong sau, cho Xảo Lan lui ra ngoài.

Qua thật lâu sau, Nguyệt Dao mới mở miệng nói: "Chúng ta không thể gấp. Tổ mẫu tạm thời còn có thể áp chế được Mạc thị, chỉ cần tổ mẫu còn tại Mạc thị sẽ không dám giở thủ đoạn gì."

Chỉ là Đặng ma ma có chút có chút bận tâm: "Tiểu thư, nếu Mạc thị đã biết trong tay tiểu thư có một khoản tiền tài phong phú, bà ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Tiểu thư, chúng ta phải tự mình tìm đường đi." Cái gọi là con đường, còn không phải là tìm chỗ dựa vững chắc nữa sao. Mà cái chỗ dựa vững chắc nhất mà Đặng ma ma có thể nghĩ tới chính là cữu lão gia Mã Thành Đăng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 41: Chương 25.5

Đặng ma ma lau nước mắt. Từ một cái tiểu hài tử được nuông chiều tới, không hiểu thế sự, lại trong khoản thời gian nửa năm ngắn ngủi, lão gia phu nhân vừa đi, cả người tiểu thư vậy mà hiện ra một loại tâm tình trầm ổn không giống với tuổi của mình. Nửa năm này không biết tiểu thư đã phải ăn bao nhiêu

đau khổ a: "Tiểu thư, nếu vậy chúng ta mang toàn bộ tâm tư ác độc này của Mạc thị nói hết cho lão phu nhân. Để lão phu nhân làm chủ cho người." Bà vừa nói xong liền cũng biết mình đã làm ra cái chuyện ngu ngốc rồi.

Nguyệt Dao cười khổ: "Không nói không có chứng cứ, cho dù ta có chứng cứ, lại nói lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt. Vì tiền đồ của đại ca và nhị ca, tổ mẫu chắc chắn sẽ không quét đi thể diện Mạc thị. Tổ mẫu không những không đem chuyện này nhắc lên, mà còn giúp đỡ bà ta che giấu. Bất quá tổ mẫu có thể giúp ta đem nhũ mẫu đuổi đi, đã là vì Nguyệt Dao suy tính rồi. Bây giờ tổ mẫu lại đem Hắc mụ mụ đưa tới đây làm quân sự ma ma cho ta. Tổ mẫu đã vì ta mà làm quá nhiều việc rồi. Ta không thể khiến cho tổ mẫu thêm bận tâm khó xử nữa." Ở trong phạm vi hợp lý, lão phu nhân sẽ không nghi ngại gì mà nguyện ý che chở nài. Thế nhưng vượt qua cái phạm vi này, vậy thì không được phép.

Đặng ma ma không nói gì. Điểm này bà cũng cực kỳ rõ ràng. Chi thứ hai cũng đã sa sút rồi. Tương lai Liên gia sau này sẽ phải dựa vào Liên Đồng Phương cùng với đại thiếu gia và Nhị thiếu gia. Lão phu nhân tối đa cũng chỉ âm thầm cảnh cáo Mạc thị hoặc là áp chế bà ta xuống nữa. Thế nhưng tuyệt đối sẽ không quét mặt mũi của Mạc thị, sẽ làm ra vẻ bà không biết không thấy cũng không để cho Mạc thị mang cái danh mưu đồ cướp đoạt gia sản của chất nữ. Rất đơn giản, nếu Mạc thị thực rốt đời, vậy tiền đồ của Đình Lễ và Đình Nghi cũng sẽ bị hao tổn. Người vẫn luôn vì Liên gia mà thao lao hao tâm tổn sức cả đời mình như lão phu nhân, sẽ không đứng yên mà nhìn chuyện như vậy phát sinh.

Đặng ma ma buồn khổ nói: "Khi phu nhân còn tại thế đã nói đại phu nhân chính là người mất từ tâm sâu (trên mặt ra vẻ từ ái, trong tâm lại thâm sâu độc ác). Chẳng qua thật không nghĩ tới, lại có thể ti tiện đến như vậy." Gia tư của chi thứ hai cũng có phần nửa đến tay lão phu nhân. Kỳ thực những thứ gia tư trong tay lão phu nhân này, sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về đại phòng. Nhị lão gia lúc đầu cũng rất rõ ràng chuyện này, cho nên mới phải lưu lại một phần tiền bạc cấp cho tiểu thư bằng thân. Nhưng không nghĩ tới, đại phong vậy mà lại làm ra hành động bỉ ổi như vậy, đến cả chút tiền tài bằng thân của tiểu thư cũng không chịu bỏ qua.

Nguyệt Dao nghe xong lắc đầu một cái, trong lòng suy nghĩ những chuyện ti tiện hơn nữa trước kia Mạc thị cũng đều làm ra được hết. Chỉ là bây giờ nàng có nói ra, cũng sẽ không có ai tin tưởng nài.

Đặng ma ma suy nghĩ một chút sau, mới mở lời thưa: "Tiểu thư, lão phu nhân có bản khoán của lão phu nhân. Thế nhưng chúng ta còn có cữu lão gia. Cữu lão gia chắc sẽ không giương mắt mà nhìn tiểu thư bị khi dễ."

Đặng ma ma thấy Nguyệt Dao không nói lời nào, vội vàng nói: "Tiểu thư, cữu lão gia thương yêu tiểu thư như thế. Nhất định sẽ vì tiểu thư mà ra mặt." Cữu lão gia và phu nhân là thân huynh muội cùng mẹ, huynh muội từ nhỏ cảm tình đã vô cùng tốt. Đối với tiểu thư cũng là thương yêu vạn phần. Tuyệt đối không có đạo lý không ra mặt.

Nguyệt Dao gật đầu. Trình thị tuy rằng là người quá quắt tham tài, thế nhưng nàng cũng phải thừa nhận một chuyện cữu cữu đối với nàng quả thực tốt vô cùng. Thế nhưng cữu cữu đâu có khá hơn nữa, nàng cũng không có ý định đem chuyện này nói hết cho cữu cữu. Cữu cữu họ Mã, mà nàng nói thế nào cũng là họ Liên. Không thể nào cùng cữu cữu nói tới chuyện riêng trong phủ Liên gia được. Nhưng chỉ cần cữu cữu còn tại, hơn nữa sau này nàng đánh tốt mối quan hệ với Lý gia, có người làm chỗ dựa cho nàng, nàng sẽ không sợ cái độc phụ tàn nhẫn lãnh huyết lại vô tình là Mạc thị này nữa. Chỉ là nghĩ tới chuyện khi nàng mười tuổi năm đó cữu cữu gặp chuyện ngoài ý muốn mà mất, trong lòng nàng lại không thể đặt xuống được nữa.

Đặng ma ma vẫn còn yên lặng mà đứng một góc bên giường.

Nguyệt Dao bây giờ còn đang suy nghĩ xem cữu cữu năm ấy là vì cái gì mà mất. Nhưng lại thật đáng tiếc, nàng quả thực không có cái ấn tượng gì, hình như là nói bị ốm mà chết. Còn bị bệnh gì, nàng cũng không biết.

Đang nghĩ ngợi, Xảo Lan bưng nước trà vào. Nguyệt Dao nhận lấy, uống liên tục hai ly trà. Uống xong sau, cho Xảo Lan lui ra ngoài.

Qua thật lâu sau, Nguyệt Dao mới mở miệng nói: "Chúng ta không thể gấp. Tổ mẫu tạm thời còn có thể áp chế được Mạc thị, chỉ cần tổ mẫu còn tại Mạc thị sẽ không dám giở thủ đoạn gì."

Chỉ là Đặng ma ma có chút có chút bận tâm: "Tiểu thư, nếu Mạc thị đã biết trong tay tiểu thư có một khoản tiền tài phong phú, bà ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Tiểu thư, chúng ta phải tự mình tìm đường đi." Cái gọi là con đường, còn không phải là tìm chỗ dựa vững chắc nữa sao. Mà cái chỗ dựa vững chắc nhất mà Đặng ma ma có thể nghĩ tới chính là cữu lão gia Mã Thành Đăng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 42: Chương 26: Liên Đồng Phương

Thời gian Nguyệt Dao làm việc và nghỉ ngơi hiện tại rất cố định. Mỗi ngày, vào sáng sớm nàng sẽ đi thỉnh an lão phu nhân, sau đó trở về chỉ dạy Chính ca nhi nhận thức chữ đến chính ngọ. Buổi chiều và buổi tối nàng sẽ luyện chữ một canh giờ, những thời gian còn lại khác đi sao chép kinh thư. Phi thường bận rộn.

Nguyệt Dao vốn định họa họa một chút, chẳng qua là hiện tại một năm hiếu kỳ đầu tiên của phụ mẫu còn chưa qua, Nguyệt Dao nghĩ nghĩ, nàng muốn chờ qua tháng chín sau mới cầm lại bút vẽ. Bởi vậy, những thứ họa cụ này nàng đều cho người gác lại trong sương phòng bên cạnh.

Lão phu nhân gặp Nguyệt Dao vẫn như cũ an an tĩnh tĩnh, ngoại trừ việc sáng sớm đánh Ngũ cầm hí, điểm này có chút quái dị ra mà nói. Những thứ khác nàng đều hết sức bình thường như trước. Đối với việc Nguyệt Dao đánh Ngũ cầm hí, vốn dĩ lão phu nhân không cho phép nàng đánh cái thứ đó. Nhưng là Đường đại phu cũng nói thể chất Nguyệt Dao yếu ớt quá mức, cần phải rèn luyện nhiều thêm một chút. Nghe vậy Lão phu nhân mới đồng ý. Bất quá bà cũng nghiêm minh nói chờ thân thể nàng tốt hơn rồi thì không thể đánh tiếp nữa, cái này quá tổn hại hình tượng của một thực nữ. Lão phu nhân đồng ý, chủ yếu cũng là do Nguyệt Dao nói nàng muốn đường hảo hảo thân thể không để cho bà phải thao tâm lo lắng nữa, có phần hiểu tâm này thật khiến cho lão phu nhân cảm thấy vui mừng.

Đang lúc Nguyệt Dao nghĩ phải làm sao mới có thể làm cho cửu cửu phái người tới đón nàng qua Mã gia ở vài ngày. Đại bá nàng - Liên Đồng Phụng - vốn đang phóng ngoại làm việc, đã trở về.

Liên Đồng Phụng bây giờ chính là trụ cột của Liên gia. Hẳn thuận lợi ban sai bên ngoài trở về đây quả đúng là một việc đại hỷ sự. Tự nhiên là muốn toàn gia tụ họp lại một chỗ gặp mặt rồi.

Nguyệt Dao nhận được tin lão phu nhân đưa tới, bèn dẫn Chính ca nhi cùng mình đi sang thượng phòng. Đối với Nguyệt Dao mà nói, vị đại bá này nàng không có nhiều ấn tượng cho lắm. Bởi vì ở kiếp trước, Liên Đồng Phụng vẫn luôn bận rộn công vụ ở bên ngoài, thời gian ở trong nội trạch ít vô cùng, thế nên Nguyệt Dao rất ít khi nhìn thấy hắn.

Liên Đồng Phụng ngoại trừ sự tình phía ngoài, thì toàn bộ trọng tâm của hắn đều đặt lên việc dạy dỗ mấy cái nhi tử của mình. Liên Đồng Phụng chính là nam nhân điển hình mặc kệ sự tình trong nội trạch. Mọi chuyện trong phủ đệ đều do một tay Mạc thị tùy ý định đoạt. Cho nên đến giờ nàng cũng không biết được chuyện của nàng ở kiếp trước Liên Đồng Phụng liệu có biết được hay không. Bất quá bây giờ cũng không phải thời điểm nàng có thể đi truy tầm cái chuyện này.

Nguyệt Dao mới bước đến ngoài cổng viện đã nghe được hoan thanh tiếng cười ở trong viện. Nguyệt Dao dắt Chính ca nhi đi vào viện từ, liếc mắt liền nhìn thấy đại bá của nàng đang ngồi ở bên dưới tổ mẫu đầu.

Liên Đồng Phụng mặc một bộ trường bào cổ tròn, vạt áo trắng đứng màu thanh thạch, bên hông đeo đai lưng làm từ vân cẩm (Gấm vân nam) màu tùng hương thêu ám văn ẩn hiện, dưới chân đi giày tuồng vân, mái tóc dài dùng một cây ngọc trầm bụi gọn lại trên đỉnh đầu (Linh: tóc của nam a, mấy chế xem miêu tả cũng đừng có nhầm thành nữ nha). Tướng mạo cũng có đến ba phần giống cha nàng.

Nguyệt Dao dẫn Chính ca nhi đi qua, hành lễ với Liên Đồng Phụng.

Liên Đồng Phụng quay sang Nguyệt Dao nhìn nhìn gật đầu, hài tử này so với trước khi hắn đi có tinh thần tốt hơn rất nhiều. Liên Đồng Phụng gặp Chính ca nhi khiếp nhược, bèn như vậy. Một đứa con do quan nô sinh ra, vậy mà đệ đệ lại có thể chấp nhận giữ lại, nếu là của hắn thì hắn sớm đã bỏ đi rồi, để lại chỉ tổ ném đi thể diện của Liên gia. Bất quá hiện tại đệ đệ cũng còn dư lại một giọt huyết mạch duy nhất là nó, vậy giữ lại thì giữ lại, Liên phủ không phải không có được phần cơm cho nó ăn.

Liên Đồng Phụng bây giờ là nhất gia chi chủ, ở tại Liên gia này hắn chính là chúa tể. Tự nhiên không có chuyện đi thu liễm biểu cảm sắc mặt của mình. Trong lòng hắn không quá vui mừng, thì trên nét mặt cũng hiển lộ ra rõ ràng.

Chính ca nhi vốn là hài tử nhậy bén vô cùng, tức khắc liền cảm giác được Liên Đồng Phụng không thích mình, có chút sợ hãi mà co rút thân thể lại một cái đi đến bên cạnh Nguyệt Dao mà đứng.

Liên Đồng Phụng gặp bộ dạng không phóng khoáng như vậy, vốn dĩ không yêu thích gì lại càng không thích hơn. Một cái hài tử không phóng khoáng, hành vi đây về của tiểu môn hộ như vậy, bảo làm sao hắn thượng không được mặt bàn.

Thần sắc của Liên Đồng Phụng, tự nhiên là rơi vào trong mắt của mọi người trong phòng. Những người khác tự nhiên là không có bất kỳ bày tỏ gì hơn. Ngay cả lão phu nhân cũng chỉ im lặng mà không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Chương 26 (Tt)

Nguyệt Dao lại ngay trước mặt mọi người trong phòng, đưa tay nhẹ sờ đầu nhỏ của Chính ca nhi, cười cười tỏ vẻ an ủi. Trên đường tới đây, Nguyệt Dao cũng đã suy nghĩ kỹ càng thông suốt mọi thứ rồi. Chỗ dựa của nàng không phải là Liên Đồng Phụng. Trước khi nàng rơi vào cái kết quả bi thảm kia, đến cái bóng của Liên Đồng Phụng nàng cũng chưa từng nhìn thấy. Nàng vô cùng khẳng định một điều, cho dù Đại bá phụ không tham dự vào việc đó thì nhất định cũng hiểu rõ tình hình. Bởi vậy đời này nàng không những không thể dựa vào cái vị đại bá này, mà hơn thế nữa nàng còn phải phòng bị. Hề là người của Liên gia, nàng đều phải đề phòng.

Nếu đã không dựa vào hắn, vậy nàng cũng không cần phải tồn tại lòng sợ hãi làm gì. Sau này đệ đệ là do chính tay nàng nuôi dạy, cũng không muốn nhờ đại phòng nuôi hắn, Liên Đồng Phụng yêu thích hay không thích yêu Chính ca nhi thì như thế nào. Vốn dĩ tỷ đệ nàng không cần dựa vào việc hắn có ưa

thích hay không mà sống qua ngày.

Liên Đồng Phuong nhìn Nguyệt Dao cứ như vậy mà công nhiên khiêu khích uy nghiêm gia chủ của hân, sắc mặt lập tức liền trầm xuống. Đừng nói Nguyệt Dao, ngay cả cha của Nguyệt Dao là Liên Đồng Bác ở trước mặt hân, cũng đều phải cung cung kính kính.

Nguyệt Dao căn bản không hề quan tâm sắc mặt của Liên Đồng Phuong ra sao. Đỗ dành Chính ca nhi xong, cũng là thu liễm lại không tiếng động mà đứng ở nơi đó.

Tuy rằng trong tâm tưởng Liên Đồng Phuong có vạn phần bất mãn, nhưng cũng không có mở miệng răn dạy gì. Bất kể thế nào thì nói cho cùng Nguyệt Dao cũng chỉ là chất nữ, mà không phải là thân sinh nữ nhi của mình. Hân khiển trách nhiều, sẽ làm người khác cho hân rằng bạc đãi cốt nhục mà thân đệ đệ lưu lại. Đương nhiên, nếu thật là nữ nhi ruột thịt của hân cũng không dám có cái lá gan này dám làm ngược lại ý của hân. Hành vi của Nguyệt Dao, ở trong mắt Liên Đồng Phuong, chỉ là hạ xuống hai chữ gần dờ, ngang bướng mà thôi.

Lão phu nhân trong bụng cũng có chút kinh ngạc, Nguyệt Dao, cái hài tử này vì cái gì mà lại đi hạ mặt mũi lão đại ngay trước mặt của mọi người. Hài tử này từ lúc nào lại trở nên không hiểu chuyện như vậy rồi. Ở trong nhận thức của lão phu nhân, Nguyệt Dao là một hài tử cực kỳ tri thư đạt lễ. Hôm nay thế nào lại khác thường như vậy. Lễ nào là bởi vì lão đại tỏ ra không thích Đình Chính sao.

Lão phu nhân ưa thích Nguyệt Dao, phần nửa nguyên nhân cũng đến từ tiểu nhi tử Liên Đồng Bác. Trước kia nhi tử viết thư cho bà vẫn luôn nói hân tiếc nuôi vì sao Nguyệt Dao sinh ra lại không phải là một nam nhi, bằng không Liên gia nhất định có thể xuất ra một vị Trạng Nguyên lang nữa rồi. Trong khoảng thời gian này ở chung, lão phu nhân cũng biết Nguyệt Dao tính tình bướng bỉnh quật cường. Nhưng nghĩ đến nàng chỉ hiếu, lại không cha không mẹ, khó tránh khỏi thương yêu nhiều hơn một phần.

Nhưng chính bà cũng biết, tính tình như vậy rất nguy hiểm. Con bé nếu không biết độc kế của Mạc thị cũng liền thôi, bây giờ nó lại biết rồi, mà còn muốn tiếp tục mưu tính nó, con bé nhất định sẽ đối nghịch tranh đấu đến cùng. Cứ như vậy mà nói kết cục cuối cùng chính là làm tổn thương thể diện của Liên gia. Nhưng là bây giờ bà xem ra, cái nha đầu này không chỉ kiêng kỵ mỗi mình Mạc thị, mà liên đới đó nó cũng không tin lão đại. Cái tính tình này, thật là làm cho lão phu nhân đau đầu.

Mạc thị vui mừng trong bụng, nếu Nguyệt Dao không được lão gia thích, vậy dĩ nhiên là tốt nhất rồi. Nguyệt Dao nhìn thái độ Nguyệt Dao, trong lòng liền nghi hoặc. Nàng ta như vậy mà mình mục trương đậm quét mặt mũi của cha, phải chăng là quá không hiểu chuyện rồi.

Nguyệt Băng lại không biết trong này đang có ba đào gợn sóng (sóng ngầm mãnh liệt).

Nguyệt Hoàn nhìn thấy Nguyệt Dao trong mắt lơ đãng, có chút quái dị lắm. Trong khoảng thời gian này, Nguyệt Hoàn vẫn thành thật lắng nghe Tô di nương phân tích đủ loại sự tình trong phủ. Cũng biết cha ruột khối thân thể này tính cách cực kỳ nghiêm khắc, chính là một người nói một không hai, là một nam nhân mang chủ nghĩa đàn ông lớn vô cùng. Bây giờ nhìn nàng ấy lại dám mình mục trương đậm quét mặt mũi của cha nàng, này là vì cái nguyên nhân gì chứ?

Một đoạn thời gian này cơ bản cũng làm Nguyệt Hoàn tiêu trừ cái suy nghĩ Nguyệt Dao chính là một phiên bản Lâm muội muội khác. So sánh với Nguyệt Dao, tính cách của chính nàng lại càng không ổn. Ai có thể biết được, cổ thân thể này vậy mà lại là cái đuôi tùy tùng của Nhị tiểu thư Nguyệt Băng. Nói là cái đuôi vẫn còn dễ nghe, xác thực mà nói chính là một cái thứ nữ chuyên đi nịnh bợ lấy lòng đích nữ là Nhị tiểu thư. Để cho nàng đi đút lót lấy lòng Nhị tiểu thư, Nguyệt Hoàn bày tỏ áp lực rất lớn.

Lão phu nhân cười nói: "Hôm nay con trở về, chỗ này của ta náo nhiệt hơn không ít. Mọi ngày ta vẫn luôn cảm thấy trong này thật lạnh lẽo, vắng vẻ. Vẫn là phiên hà Nguyệt Dao cái này nha đầu, mỗi ngày đều vui vẻ qua đây mà phụng bồi ta."

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 44: Chương 26 (Tt)

Liên Đồng Phuong nhìn thoáng qua Mạc thị. Sau đó vội vàng đứng lên mà nói bản thân thật bất hiểu. Đây chỉ là biểu lộ ra thái độ của hân. Trong kinh thành người nào mà không biết hân là nhi tử chí hiếu chí thiện. Tất cả mọi người đều lấy hân làm tấm gương, được mọi người trên dưới nhất trí tán thưởng.

Mạc thị nghe vậy, sắc mặt thoáng cái liền cứng ngắc. Liên Đồng Phuong đã đứng ra nói mình bất hiểu, Mạc thị ở đâu lại dám lưu lại bên cạnh. Cũng vội vàng đứng lên, theo Liên Đồng Phuong cùng một chỗ. Trong lòng Mạc thị biệt khuất phải hoảng, bà ta tự đánh giá mình làm cái danh tước phụ này mọi chuyện đều đã làm được thập toàn thập mỹ, thế nhưng lão phu nhân luôn luôn moi xương trong trứng. Lão gia lại chưa bao giờ hỏi đến nguyên nhân, chỉ cần nghe lão phu nhân nói có gì không tốt, vậy chính là lỗi của bà ta rồi.

Lão phu nhân cười khoát khoát tay.

Liên Đồng Phuong lúc này nhắc lại lời cũ: "Nương, nếu không người mang một cái hài tử đưa đến nuôi dưỡng bên người. Như vậy trong viện cũng sẽ náo nhiệt hơn một chút." Trước kia hân đã có đề nghị qua chuyện này, bất quá là lão phu nhân không đáp ứng. Vẫn nói mình già rồi muốn được thanh

tĩnh. Bây giờ nghe bà nói thanh thanh lãnh lãnh, Liên Đồng Phuong cho rằng đây là do lão phu nhân đã buông lỏng tâm tư hơn trước, muốn dưỡng một cái hài tử bên mình.

Mọi người đều cho rằng lão phu nhân sẽ lần nữa không đáp ứng, lại không nghĩ lão phu nhân tức thì liền gật đầu: "Uh, trong viện quả thực quá thanh lãnh rồi, có một cái hài tử cảnh tượng cũng sẽ náo nhiệt hơn một chút." Lão phu nhân không có ý định nuôi tôn tử ở bên cạnh. Tôn tử đã lớn như vậy, đều phải đi học. Bà không có cái tình lực này.

Liên Đồng Phuong tự nhiên mà nói: "Nếu mẫu thân thích Tam nha đầu, vậy cứ để cho Tam nha đầu chuyển sang ở cùng mẫu thân là được rồi." Có thể mỗi ngày đều tới đây cấp tổ mẫu niệm kinh văn, có phần hiếu tâm này liền coi như có thể lấy chỗ được rồi.

Mạc thị tâm cũng treo nhất khẩu khí, nếu như Nguyệt Dao ở lại bên người lão phu nhân, không nói học được toàn bộ, chỉ cần học được ba bốn thành, đến lúc đó chẳng phải là càng khó nắm trong tay.

Ngoại trừ Nguyệt Doanh và Nguyệt Hoàn, những người khác đều nhìn sang Nguyệt Dao. Khoảng thời gian này Nguyệt Dao cứ đến thời điểm sáng sớm đi thỉnh an, một mực phụng bồi lão phu nhân. Liên gia ai không biết, tam tiểu thư được lão phu nhân yêu thích. Bởi vậy, mọi người cũng cứ vậy mà nhận định lão phu nhân nói muốn hài tử nhất định là Nguyệt Dao.

Nguyệt Băng cũng không có phản ứng gì. Nàng có làm gì cũng không thể nào trúng cử được. Nguyên nhân sao, không có a, đơn giản chỉ là tổ mẫu không thích nàng. Mà nàng cũng không thích tổ mẫu bất công mà quá nhiều quy củ.

Nguyệt Dao cũng sinh lòng nghi hoặc. Kiếp trước tổ mẫu không hề có ý định đem tôn nữ đặt ở bên mình. Lẽ nào là do biểu hiện cũng khuyên giải của nàng, thực sự làm cho tổ mẫu hạ quyết tâm đưa tôn nữ đến bên người mà giáo dưỡng. Chỉ là một cái nữ nhi gia, dưỡng bên người thì có như thế nào. Còn có thể chống lại được Mạc thị.

Lão phu nhân lắc đầu: "Nguyệt Dao còn phải chiếu khán Chính ca nhi, để hai hài tử bên người vậy có chút náo loạn rồi." Đem Nguyệt Dao loại bỏ ra ngoài, coi như là đặt lựa chọn cuối cùng vào trong tay Liên Đồng Phuong.

Nguyệt Dao đối với chuyện lần này vô cùng nghi hoặc, tổ mẫu hiện tại là đang làm cái gì.

Liên Đồng Phuong nhìn ba nữ nhi của mình, suy nghĩ một chút nói: "Mẫu thân, Nguyệt Doanh là trưởng tử, bên dưới còn có nhiều đệ đệ muội muội cần phải làm tấm gương cho chúng. Mẫu thân, vậy để Nguyệt Doanh phụng bồi người đi." Ba cái nữ nhi của hắn, cũng chỉ có đại nữ nhi là ôn trọng hơn một ít. Nhị nữ nhi tính tình quá mức khiêu thoát. Tam nữ nhi lại có chút chất phác, bây giờ nghe nói linh hoạt hơn rồi nhưng lại mất đi trí nhớ. Chọn tới chọn lui, cũng chỉ có Nguyệt Doanh là thích hợp nhất.

Mạc thị nghe xong, thiếu chút nữa cắn một ngụm nát cả ngân nha. Lão gia vậy mà lại đi cất nhắc một cái hài tử do thiếp sinh. Tuy rằng bà không muốn để Nguyệt Băng sang chỗ lão phu nhân sống mà chịu quy củ ràng buộc. Nhưng cũng không cam tâm tình nguyện để cho Nguyệt Doanh qua đó đón ý nói hùa với lão phu nhân chút nào. Đây chính là nữ nhi do cái người mà bà tối thống hận - Trần di nương sở sinh.

Nguyệt Doanh lại có chút khản trương. Nếu nàng được đưa đến dưỡng bên người lão phu nhân, đến lúc đó nói ra ngoài nàng tiểu thư là do lão phu nhân chỉ dạy, giá trị bản thân của nàng sẽ cao hơn một đoạn, sau này cũng có thể đề một cửa hôn sự tốt rồi. Hơn nữa tại bên người lão phu nhân, nếu được lão phu nhân thích vậy đối với Triều ca nhi cũng có chỗ tốt. Bởi vậy, khuôn mặt Nguyệt Doanh tràn đầy hi vọng mà nhìn lão phu nhân. Hy vọng lão phu nhân có thể đáp ứng.

Nguyệt Hoàn cúi đầu, đang suy nghĩ bản thân, khối thân thể này của nàng vị trí có chút nửa vời. Di nương là thiếp thân nha đầu của đương gia phu nhân. Di nương nói, mẹ con các nàng ba người phải cùng phu nhân đứng trên một cái trận tuyến. Đây là bởi vì nàng thứ nữ, nên phải đi lấy lòng nịnh bợ nhị tiểu thư để làm phu nhân hài lòng. Những chuyện tình trong này tới tấp loạn xạ, thật làm cho nàng nhức đầu. Thế nên để không bị mọi người xung quanh ngờ vực, nàng cái gì cũng không dám nói, chuyện gì cũng không dám làm, chỉ sợ sơ sẩy sẽ phạm phải sai lầm gì. Ngày hôm nay cũng là lần đầu tiên nàng xuất hiện trước mặt mọi người trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Chương 27: Lễ Vật Gia Tộc

Liên Đồng Phuong thấy lão phu nhân không có đáp lời đề nghị của mình, cẩn thận hỏi: "Nương, hài nhi đề nghị như vậy có chỗ nào không ổn. Nếu người thấy làm vậy không thỏa, vậy nương yêu nên hài tử nào liền để người đó đến bên người là được rồi!"

Thâm tâm của Nguyệt Doanh nghe được cảm thấy thực thất vọng.

Sự việc lại phong hồi lộ chuyển. Lão phu nhân nghe lời nói của đại lão gia xong, tuy rằng sắc mặt bà không hề giãn ra, nhưng cũng đáp lời nói: "Lão đại, nếu con đã nghĩ Nguyệt Doanh là lựa chọn tốt nhất. Vậy liền chọn Nguyệt Doanh đi!"

Nguyệt Doanh vui mừng đến nỗi trong thoáng chốc cũng đã quên che giấu đi sắc mặt, xoay người sang phía lão phu nhân phúc thân, nói: "Vâng, tổ mẫu."

Sắc mặt của Mạc thị hơi đen đi một chút. Mà ngược lại Trần di nương bên cạnh trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, lão phu nhân cất nhắc đại cô nương như thế, đối với nàng ta mà nói không còn gì có thể tốt hơn được nữa.

Thái độ trên mặt của Nguyệt Băng lại là không có gì đáng kể, thứ nhất là do nàng không biết sóng ngầm trong phòng, thứ hai chính nàng cũng chắc chắn chọn ai đều sẽ không chọn nàng. Nguyệt Hoàn lại lộ gương mặt u mê mơ hồ, dường như nàng không nghe được lời nói của mọi người trong phòng.

Người duy nhất trong xem một trận phong ba sóng cả cũng không sợ hãi chính là Nguyệt Dao. Ngay từ đầu nàng đã không cho rằng lão phu nhân sẽ chọn nàng. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu thật lòng muốn nuôi nàng thì lúc ban đầu nàng vừa trở về kinh thành đã mang đến bên cạnh rồi. Chứ không phải là buông tay để mặc cho Mạc thị tùy ý thu xếp đưa nàng đến ở trong viện cũ của phụ thân. Hiện tại nàng còn muốn chỉ dạy cho Chính ca nhi, vậy lại càng không có chuyện chọn nàng.

Mọi người nói nói cười cười một hồi lâu, lão phu nhân phát phát tay một cái: "Ta thấy mệt mỏi, tất cả giải tán đi!"

Nguyệt Dao trở lại Lan Khê Viên. Chính ca nhi thấp thòm kéo tay của Nguyệt Dao thủ thi: "Tỷ tỷ, có phải bá phụ không thích đệ hay không? Tỷ tỷ, có phải là đệ làm cho người mất thể diện."

Chính ca nhi chuyển đến Lan Khê Viên sống, cũng đã hơn nửa tháng. Hơn nửa tháng này, Nguyệt Dao vẫn luôn một mực dựa theo phân phó của Đường đại phu chọn nhiều thứ tốt cho Đình Chính bồi bổ thân thể. Hiện tại khí sắc của Đình Chính đã tiêu thuyết hơn trước rất nhiều, mầu chốt là dung mạo, đến cả Nguyệt Dao nhìn vào cũng thấy rầu rĩ. Ngũ quan của Nguyệt Dao và Đình Chính tương đối giống nhau, cả hai đều thực xinh đẹp, tính tế ti mỉ, thế nhưng nuôi thêm nửa tháng này mới phát hiện được, da dẻ của Đình Chính nhẵn nhụi trắng nõn thật như dương chi bạch ngọc. Lại hợp với một đôi nhãn thần hoa đào trong suốt long lanh ngập nước, hải tử mới chỉ năm tuổi đã xinh đẹp như vậy, sau này lớn lên còn không biết sẽ thành cái dáng vẻ yêu nghiệt gì nữa!

Mặc dù nói nam tử muốn nhập sĩ đồ cũng cần phải có một bộ tướng mạo bề ngoài tốt. Thế nhưng dung mạo đẹp quá mức thì lại là họa chứ không phải là phúc a, Nguyệt Dao lâm mình vào ưu tư. Khụ, may mắn duy nhất lúc này đó chính là Chính ca nhi là một nam hải tử, không phải là nữ hải tử a. Nhưng mà nếu là nữ hải tử, vậy chỉ ít còn có thể giấu hẩn ở trong nhà, còn nam hải tử, khụ, Nguyệt Dao buồn bực đến nỗi muốn đánh vỡ đầu luôn rồi.

Nguyệt Dao cuối người ngồi xuống, nhẹ nhàng sờ trán Đình Chính mà cười nói: "Không có đâu, không phải đại bá không thích đệ, chỉ là đại bá trước nay vẫn luôn là người nghiêm cẩn, Chính ca nhi không cần để việc này ở trong lòng. Thật sự là hôm nay Đình Chính, đệ ứng đối rất tốt, tỷ tỷ nhìn mà thật cao hứng."

Chính ca nhi không dám tin mà hỏi lại: "Có thật không, tỷ tỷ?" Hắn cảm giác được trong ánh mắt đại bá nhìn hắn có đầy vẻ chán ghét. Mà những người còn lại ở trong phòng cũng không thích hắn.

Tiểu hải tử đều hết sức nhạy cảm, đặc biệt là hải tử như Chính ca nhi, hắn vẫn luôn bị người khác lơ là bỏ qua. Thế nên tính tình lại càng nhạy cảm hơn.

Nguyệt Dao suy nghĩ thêm một chút, rốt cuộc cũng nói: "Bá phụ có thích đệ hay không Chính ca nhi cũng không cần phải khẩn trương hay xoắn xýt gì cả. Đệ phải nhớ thật kỹ, mặc kệ Chính ca nhi cái dạng gì tỷ tỷ đều thích là được."

Lúc này nét mặt Chính ca nhi mới lộ ra nụ cười. Bá phụ đối với hắn mà nói đó là người thực xa lạ, cái hắn sợ nhất chính là tỷ tỷ sẽ không thích hắn nữa. Nguyệt Dao để cho Chính ca nhi trở về thư phòng tiếp tục chăm chỉ học tập.

Nàng tự mình trở về tiểu ốc của mình ngồi trên tháp mỹ nhân. Hoa Lô bung nước vào phòng, cho Nguyệt Dao rửa tay, lại đem áo khoác thay đổi một lượt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 46: Chương 27 (Tt)

Nguyệt Dao ở trước sàng mà suy nghĩ hành động hôm nay của tổ mẫu là có cái ẩn ý gì. Tổ mẫu chắc chắn không làm việc vô duyên vô cớ như vậy. Nàng hiện tại không phát hiện ra điều gì đáng chú ý, nhưng cũng có thể từ từ suy nghĩ, chậm rãi mà học tập.

Qua một hồi lâu, nàng vẫn không thể suy nghĩ rõ ràng được vấn đề gì. Đành cho người gọi Đặng ma ma tới, nói rõ mọi thứ với bà bảo bà xem xét cận kề xem có gì đáng ngờ trong này không rồi cho nàng một cái ý kiến.

Đặng ma ma nghe vậy cũng cười nói: "Nếu lão nô không có đoán sai, hẳn là ngay từ đầu lão phu nhân đã chọn trúng đại cô nương rồi. Sở dĩ người còn nói ra như vậy, cũng chỉ là đi làm biểu trưng ra một chút mà thôi." Nói xong, liền bụng bát trà sâm Xảo Lan vừa đưa vào cho Nguyệt Dao: "Tiểu thư, người trước tiên uống thứ này đi! Cứ suy nghĩ như vậy sẽ dễ làm hao tổn tinh thần của mình."

Nguyệt Dao nhìn cái bát đựng trà sâm trong tay Đặng ma ma, phía ngoài chạm trổ đồ án Diên Vĩ Lan, nó là một cái ngọc oản (chén ngọc). Cái ngọc oản này cũng là cái mà thần nương của nàng thích nhất.

Đặng ma ma bắt gặp thần tình bi thương trên mặt của Nguyệt Dao, bèn đứng ở bên cạnh mà khuyên nhủ: "Tiểu thư nếu phu nhân có linh thiêng lại nhìn thấy tiểu thư mỗi ngày đều vì người mà đau buồn như vậy, người có ở dưới cửu tuyền cũng khó lòng thanh thản mà nghỉ ngơi rồi."

Nguyệt Dao gật đầu, dùng thìa sứ trắng khuấy động một lát. Múc một thìa lên, húp thử một cái. Độ ấm rất vừa vặn. Chỉ vài hớp đã uống xong bát súp. Buông chén xuống hỏi: "Có cho người mang sang cho Chính ca nhi dùng chưa."

Đặng ma ma vừa cười vừa nói: "Có, thưa tiểu thư, chỗ nào có thể thiếu phần của Chính thiếu gia."

Nguyệt Dao đối với việc làm của Đặng ma ma, nàng thực cảm thấy yên tâm. Chính ca nhi và nàng sống nương tựa lẫn nhau, tương lai sau này nàng còn phải dựa vào Chính ca nhi. Trong lòng Đặng ma ma tất nhiên cũng rõ ràng, bà sẽ không bạc đãi Chính ca nhi.

Nguyệt Dao bình tĩnh lại liền nói: "Ma ma, vì có gì mà người lại cho rằng tổ mẫu đã muốn chọn đại tỷ ngay từ đầu. Cho dù người có đưa đại tỷ tới bên người thì có thể như thế nào? Lễ nào đại tỷ lại có thể kiềm chế Mạc thị được sao. Cứ coi như tổ mẫu có ý muốn cất nhắc Trần di nương đi. Thế nhưng Liên gia chúng ta lại chính là thư hương môn đệ thế gia, không có khả năng xảy ra chuyện ái thiếp diệt thê chút nào."

Nếu thật sự có kiềm chế được, vậy cũng thành chuyện cười cho thiên hạ rồi. Tại Liên gia, một cái thứ nữ đem so với đích trưởng nữ mà nói, đó là kém xa không biết mấy cái cấp bậc nữa, lại dám khiêu khích đương gia chủ mẫu như vậy chỉ có thể chết thảm hại hơn nữa mà thôi. Hơn nữa nhân duyên hôn sự của đại tiểu thư còn bị bóp chặt ở trong tay Mạc thị. Trừ phi Liên Nguyệt Doanh cảm thấy mình sống đủ rồi mới dám cùng Mạc thị đối nghịch. Đời trước kết cục của Nguyệt Doanh cũng không tốt, chắc là bị Trần di nương liên lụy.

Đặng ma ma gặp Nguyệt Dao phản ứng nhạy bén như vậy thực vui mừng: "Tiểu thư, lão phu nhân nhất cử này là có ý cất nhắc đại tiểu thư, cất nhắc Trần di nương. Nhưng mà không liên quan gì đến chuyện ái thiếp diệt thê."

Nguyệt Dao không hiểu.

Đặng ma ma nói: "Lão phu nhân làm vậy là muốn áp chế Mạc thị tạm thời mà thôi. Hiện tại đại thiếu gia đã mười lăm tuổi, sang năm thi xuân cũng sẽ có kết quả. Nếu ngài ấy đỗ Tiến sĩ, liền có thể tìm được một mối hôn sự tốt. Đến lúc đó, đợi đại thiếu nãi nãi qua cửa, lão phu nhân lại đem gia vụ trong phủ giao cho đại thiếu nãi nãi quản lý. Mạc thị coi như có là thân bà bà cũng không thể làm gì thái quá được." Nếu bà suy đoán không sai, lão phu nhân nhất định sẽ lựa chọn một tôn tức phụ lợi hại. Còn nếu Mạc thị không nguyện ý giao quyền quản sự ra, vậy thì bà tức đầu, như thế cũng tốt.

Nguyệt Dao lại cho rằng Đặng ma ma nghĩ như vậy thật sự ... quá ngây thơ. Làm tức phụ đâu có thể áp chế được bà bà. Nếu như đó là cái người dùng nhu hòa mềm mại để hoàn thành, mà Mạc thị vốn là một cái độc phụ, có cái gì mà bà ta không làm được. Chỉ cần dùng một cái thân phận bà bà là có thể đem đại thiếu nãi nãi tương lai đè ép tới mức không còn lời gì có thể nói.

Nguyệt Dao nhìn không được hồi tưởng lại chuyện của đại thiếu gia Liên Đình Lễ. Liên Đình Lễ sang năm khoa cử khảo trúng nhị giáp, sau đó lại đánh hôn sự với Bành gia đích thứ trưởng nữ của Lại bộ Tả thị lang Bành đại nhân. Tổ tiên Bành gia là nông hộ, phụ thân Bành đại nhân cũng chỉ là một cử tử. Nội tình gia tộc không có thâm sâu như Liên gia. Đương nhiên, nếu không phải bản thân đại đường ca Đình Lễ xuất sắc được Bành đại nhân coi trọng, cho dù huynh ấy có xuất thân mấy đời thư hương môn đệ đi nữa, nhân gia Bành gia cũng chúm mắt.

Bành thị lại là ôn nhu trang nhã, bởi vì nàng ta không phải là đích trưởng trưởng nữ, thế nên phương thức giáo dục cũng không giống nhau, tính tình nàng ấy lại hàm chứa một cỗ ngây thơ, kiêu hãnh. Bởi vì có bối cảnh cứng rắn, con đường làm quan của đại đường ca còn phải nhờ cậy nhiều vào Bành gia. Cho nên, Bành thị cũng chưa từng diễn trò với Mạc thị, mà ngược lại bà mẫu tức phụ đều chung sống vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 47: Chương 27 (Tt)

Nguyệt Dao thật ra cũng có suy nghĩ làm mọi chuyện xoay chuyển, nhưng đây cũng chỉ là một cái suy nghĩ thoáng qua mà thôi. Đại bá phụ Liên Đồng Phụng, nếu đã biết Bành đại nhân nguyện ý mang đích thứ trưởng nữ của mình gả cho nhi tử, làm sao có thể cho phép người nào khác phá hư cái cửa hôn sự này. Mối hôn sự này chẳng những tốt như vậy, mà nó còn liên quan đến tiền đồ của nhi tử nữa.

Đặng ma ma gặp bộ dạng lơ đãng của Nguyệt Dao, há mồm muốn hỏi, nhưng lại sợ làm cho Nguyệt Dao thương tâm. Thôi dù sao trong lòng tiểu thư có phương pháp là được rồi.

Nguyệt Dao tĩnh hạ tâm lại nói: "Có lẽ tổ mẫu tuyển đại tỷ, là hành động bất đắc dĩ." Trong tất cả các tôn nữ, dường như chỉ có Nguyệt Doanh không bị câu thúc ép buộc gì là thích hợp nhất. Những người khác đều không thích hợp.

Đặng ma ma lắc đầu.

Nguyệt Dao đang nghĩ ngợi, lại nghe nói đại lão gia cho người mang tặng lễ vật tới đây. Nguyệt Dao sửa sang lại xiêm y, tự mình đi ra ngoài gặp người mang lễ vật đến.

Tại chính đường cử chỉ của nàng có điểm khác người, cũng may là không có trực tiếp mạo phạm đại bá. Khi đó cử chỉ của nàng hoàn toàn có thể đổ lỗi là do nàng thương yêu đệ đệ. Người khác không thể nói cái gì bậy bạ. Có chuyện lúc trước, thái độ nàng bây giờ phải càng cung kính hơn mới được.

Nguyệt Dao nhận tặng vật, khen thưởng thật dày cho người tới. Những người này mười người đã có tám người là kẻ mồm mép. Không cho bọn họ bạc, bọn họ sẽ truyền đi nói nàng làm người lòng dạ hẹp hòi. Cho bạc, lời tán dương khen ngợi nàng sẽ chẳng khác nào bướm vờn quanh hoa không ngừng bay tới. Nàng vẫn nhớ rất rõ ở kiếp trước nàng làm người quá mức thanh cao, coi tiền bạc là cặn bã. Kết quả rõ ràng trong tay cầm nhất bút tiền bạc lớn như vậy cũng còn bị người ta nói là do đại phòng nuôi lớn. Đời này, nếu trong tay nàng đã có tiền, những tiền bạc này cũng bị người khác nhớ thương tới. Vậy nàng cứ việc mà tât tiền thật nhiều vào, để cho người khác cướp đi còn không bằng mua cho mình một danh tiếng tốt.

Nguyệt Dao nhìn rõ là đưa tới hai phần lễ vật. Nàng trước mở ra phần của Chính ca nhi. Chính ca nhi nhận được lễ vật là một bộ văn phòng tứ bảo đầy đủ, cái này thật không sai. Chính ca nhi đã bắt đầu đọc sách viết chữ, đem lễ vật này tặng đến quả quá phù hợp.

Liên Đồng Phương đưa lễ vật cho Nguyệt Dao chính là một bộ họa bút được chạm trổ bằng ngà voi, cái bút lông nhỏ họa bút này phẩm chất rất tốt, vừa nhìn vào đã biết đây đúng là đồ tốt. Nguyệt Dao xem mà sửng sốt. Nàng nhớ rõ ở kiếp trước tặng phẩm không có đồ tốt như vậy nha! Đây lễ nào là do nàng thường xuyên đến phụng bồi lão phu nhân.

Trong này ngoại trừ bút lông nhỏ cùng họa bút ra, Nguyệt Dao còn thấy có thêm một bộ bình sứ men xanh để đựng bút lông vẽ. Chuyện họa công của Nguyệt Dao cực hảo, trên dưới Liên gia ai cũng đều biết đến. Tặng cho nàng họa bút, tổng thành thỏa đáng.

Nguyệt Dao nhìn lễ vật đưa cho mình, so với bộ văn phòng tứ bảo kia của Chính ca nhi giá trị cao hơn không biết bao nhiêu lần. Từ trong xương tủy của người Liên gia vẫn luôn khinh thường, coi rẻ Chính ca nhi. Chỉ có điều những người này đều không có làm ra được hành động sáng suốt được như đại bá. Không được, chờ thêm hết năm nàng sẽ phải đưa Chính ca nhi ra bên ngoài đọc sách. Bầu không khí như vậy đối với giai đoạn trưởng thành của Chính ca nhi mà nói là rất bất lợi.

Nguyệt Dao trở lại thư phòng, đột nhiên nhớ tới một việc: "Ma ma, người cho người đi hỏi thăm tin tức một chút. Có phải đại phòng có tin mừng gì hay không?"

Đặng ma ma vội vàng gật đầu, đi ra ngoài hỏi thăm.

Nguyệt Dao nhìn lại văn phòng tứ bảo của Chính ca nhi, nhân tình sáng lên. Đến lúc đó nàng có thể lấy lý do muốn ra ngoài chọn mua thư tịch cho Chính ca nhi, mà đi ra ngoài một chuyến. Cái ý niệm này của Nguyệt Dao vừa mọc lên liền bị nàng diệt sạch. Nàng là một cái tiểu thư khuê các, đâu có thể tùy tiện mà xuất đầu lộ diện như vậy được. Lại càng không nói đến chuyện không có ai đi cùng, vậy tất nhiên nàng cũng không thể qua chỗ tiền trang được rồi. Nếu không, đến lúc đó chẳng phải tự nàng cho Mạc thị biết mình đem toàn bộ tiền bạc cất vào tiền trang rồi sao. Chuyện này còn phải từ từ tính!

Haiz, nếu là nam tử thì tốt rồi, hết lần này tới lần khác nàng lại là nữ tử, muốn làm cái gì cũng không thuận tiện.

Đặng ma ma rất nhanh dò thăm được tin tức, nói là đại bá nàng Liên Đồng Phương quả thực được lên chức. Thăng lên một bậc, từ tòng ngũ phẩm lên tới chức quan chính ngũ phẩm. Chuyện này đối với Liên gia mà nói tất nhiên là đại hỷ sự.

Nguyệt Dao gật đầu, xem ra sự tình hiện thời cũng không khác gì bối từ kiếp trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 48: Chương 28: Gia Phả Chi Sự

Sắc mặt Đặng ma ma lúc này không hiểu sao lại có chút lo âu.

Nguyệt Dao nhìn nhìn cảm thấy nghi hoặc liền hỏi thăm: "Ma ma, có chuyện gì xảy ra sao?"

Ma ma nói: "Tiểu thư, lão nô phát hiện, hiện tại mọi người trong phủ đều chỉ gọi Chính thiếu gia là Chính thiếu gia. Tiểu thư, gọi như thế này thực không thỏa đáng. Dựa theo độ tuổi mà xếp thứ tự, mọi người hẳn phải gọi Chính thiếu gia là tử thiếu gia." Nhưng mọi người vẫn không gọi như vậy, đây chẳng phải nói rõ ràng rằng Chính thiếu gia còn chưa được nhập vào gia phả sao. Lúc trước không đưa vào gia phả gọi thế nào cũng không phải đại sự gì, nhưng bây giờ vẫn tiếp tục gọi như vậy, đây rõ ràng là có người cố ý làm mà. Để cho mọi người đều biết Đình Chính thiếu gia còn chưa phải là thiếu gia thực sự của Liên gia.

Nguyệt Dao nghe xong mấy lời này, mới thấy được nàng vậy mà lại sơ sót, quên mất một chuyện trọng yếu như vậy. Chẳng qua, Nguyệt Dao rất nhanh đã ổn định lại tâm thần. Nếu nàng đã quyết định mang theo Chính ca nhi ở bên người, vậy thì Chính ca nhi nhất định sẽ được đưa lên gia phả. Hơn nữa Nguyệt Dao cũng âm thầm quyết định, cho Chính ca nhi ghi tạc dưới danh nghĩa của nương nàng. Nếu là lúc trước chuyện này khẳng định là không thể nào xảy ra, thế nhưng bây giờ cha nàng chỉ còn lại mỗi một cái huyết mạch duy nhất này, dù là ai cũng không có lý do gì mà phản bác được. Nếu như

vậy cũng không được nữa, nàng sẽ đi thỉnh cửu cửu ra mặt giúp nàng: "Đây cũng là chỗ sai của ta. Nhất thời ta lại quên mất không nghĩ với. Bất quá ma ma, người yên tâm, chờ khi nào cửu cửu cho người tới đón ta sang đó, ta sẽ nói chuyện với cửu cửu." Chuyện này chỉ cần cửu cửu nàng đồng ý, đại bá và đại bá mẫu cũng không có lập trường gì để phản đối.

Đặng ma ma cũng chỉ là nhắc nhở Nguyệt Dao. Vạn nhất Chính ca nhi không có tên trên gia phả, mấy bọn họ lại âm thầm làm ra cái chuyện tình gì xấu xa để hãm hại người, thì đến lúc đó người chịu thua thiệt lớn chính là tiểu thư và thiếu gia chứ không phải ai khác.

Nguyệt Dao nhìn Chính ca nhi đáng vẻ vô cùng nghiêm túc mà luyện tự. Nàng nhìn cũng thấy hết sức vui mừng. Khoảng thời gian này, Nguyệt Dao phát hiện thêm một chuyện làm cho nàng thực rất vui mừng. Chính ca nhi chỉ cần học được nhớ được chữ, thì đại bộ phận đều sẽ không quên. Bởi vậy Chính ca nhi sau khi học qua Bách Gia tính, hẳn không những có thể đọc thuộc lòng thật hoàn chỉnh, cũng có thể viết chính tả ra được chính xác. Tuy rằng bên trong đó cũng bỏ qua mất mấy chữ.

Ngày hôm đó Nguyệt Dao theo thói quen cũ mà đi đến thượng phòng thỉnh an lão phu nhân, lại vừa niệm một đoạn kinh văn cho lão phu nhân nghe. Nàng còn chưa có niệm xong, liền nghe nha đầu bên ngoài nói đến đại cô nương tới.

Nguyệt Dao buông kinh thư, đứng lên.

Nguyệt Dao đi đến, liền gặp được Nguyệt Dao cả người mặc một bộ váy xòe thủy bạch bên trên thêu lên mấy đóa hàn mai. Trông thật thanh lịch xuất trần.

Nguyệt Dao cũng nhìn Nguyệt Doanh, nàng ấy xuyên một thân xiêm y màu vàng nhạt, quần lục phúc bên dưới cùng một màu vàng nhạt. Tóc sơ đóa mã kê, xuyên trâm ngọc quý giá, cài mặt sập khắc châu hoa thạch, trên tai đeo hoa tai trăn châu. Khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng tràn đầy sức sống của tuổi thanh xuân. Mà nàng, tâm như chỉ thủy *, đã không còn có cái phần sức sống này nữa.

*ý chỉ tâm tư bình lặng nhưng động như nước.

Hai người hành lễ cho nhau.

Lão phu nhân nhìn nhìn hai người đang đứng chung một chỗ. Đáng vẻ Nguyệt Dao tuy không có nẩy nở, thế nhưng đứng ở bên cạnh Nguyệt Doanh, vẻ mặt lại không có chút nào có thể gọi là khiêm nhường. Thậm chí, còn sinh ra một cỗ khí tức lạnh nhạt. Lão phu nhân cũng không biết nàng như vậy là tốt hay không tốt nữa, bất quá cái bộ dáng này của nàng chung quy so với mỗi ngày vui đùa ở Phật đường sao chép kinh thư vẫn tốt hơn nhiều.

Nguyệt Dao nhìn Thái Lam đứng phía sau Nguyệt Doanh trong tay cầm cái bọc đồ. Nàng liền biết hẳn là từ ngày hôm nay Nguyệt Doanh bắt đầu vào sống trong Ý Tùng Viện.

Kiếp trước nàng và Nguyệt Băng tương giao rất nhiều rất tốt, nhưng quan hệ với Nguyệt Doanh lại rất bình thường. Số lần hai người gặp mặt rất ít, nàng chỉ biết rằng nàng ấy bình thường đều ở trong phòng thêu thùa. Bây giờ nghĩ lại, việc này hẳn là do Mạc thị không muốn cho nàng xuất môn nhiều, mà cô ý muốn có. Hiện tại tể ngộ của Nguyệt Doanh kiếp này đã khác với kiếp trước rồi, thật không biết số phận nàng ấy liệu có khác đi hay không nữa. Nếu có thể thay đổi hiển nhiên là rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 49: Chương 28 (Tt)

Nguyệt Dao nghĩ, có Nguyệt Doanh ở đây cùng tổ mẫu, trong viện khẳng định náo nhiệt hơn so với ngày thường một ít. Tổ mẫu tâm tình thoải mái, biết đâu tổ mẫu có thể sống lâu hơn một chút.

Trên đường trở về Lan Khê Viên, Nguyệt Dao thả nhẹ cước bộ. Dọc theo hành lang thanh sắc, chậm rãi bước tới. Đến nỗi nàng nhìn vào vườn hoa hai bên trái phải hoa nhĩ đóa đóa nở rộ trong phút chốc liền xuất thần.

Trở lại trong viện tử, Nguyệt Dao gọi Đặng ma ma tới hỏi: "Tiền viện liệu còn có người nào đối với cha ta một lòng trung thành cảnh cảnh có thể sử dụng không." Những người trung tâm với nương nàng coi như xong. Nương nàng gả tới đây cũng chưa từng chưởng gia một lần. Nương dùng chính là người theo nàng bồi gả sang đây, nhưng bây giờ những người này đều ở tại thôn trang rồi, nếu muốn đưa họ vào phủ đệ làm người hầu, đó là chuyện cần bản không thể nào xảy ra. Bởi vậy chỉ có mong đợi vào bên cha nàng mà thôi. Đặc biệt là những gia sinh tử theo cha đi Giang Nam, đó là người tốt nhất.

Đặng ma ma gật đầu: "Thật ra vẫn còn có mấy người. Tiểu thư, để ma ma đi thăm dò tiếng gió một chút xem thế nào." Nhân tâm là thứ dễ dàng thay đổi nhất, ai biết bây giờ bọn họ có còn trung tâm như lúc trước nữa hay không!

Nguyệt Dao dẫn dò: "Nhất định phải là người đáng tin, người quý tại tình không quý tại nhiều. Trước tiên chúng ta phải quan sát bọn họ kỹ một chút, nếu như những người này không có tìm nơi nương tựa khác chúng ta lại đi dò xét ý tứ là được." Nhất định phải là người đáng tin, trung thành và tận tâm. Bằng không nàng thà rằng một người cũng không có.

Đặng ma ma gật đầu. Bất quá việc này phải từ từ mà làm, không thể để cho người khác phát hiện được. Bằng không sẽ cho là bọn họ muốn làm cái chuyện mà ám gì nữa!

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút sau đó nói ra: "Ma ma, về sau mọi sự tình trong phủ đệ, chúng ta đều phải biết rõ, hiểu rõ." Ý tứ của Nguyệt Dao là muốn trước tiên phải nhận được sự tình gì đang xảy ra trong phủ đệ. Có tiền có thể khiến quý thời ma, chỉ cần nguyên ý vung tiền, nàng tin tưởng nhất định sẽ có người đưa tin tức cho bọn họ.

Thu mua những người này, không giống với tìm kiếm những người hầu trung tâm có thể tin tưởng được. Chỉ cần mình có tiền là được. Đây những gì mà nàng sâu sắc lĩnh hội được sau một kiếp làm người.

Tiểu thư cũng bắt đầu dùng đến tâm tư rồi, ma ma biết đây là chuyện tốt. Thế nhưng trong lòng Đặng ma ma cũng khó chịu không nói ra được. Nếu như lão gia và phu nhân còn sống trên đời, đâu còn cần tiểu thư phải cân nhắc, lo lắng thao tâm đến những thứ này!

Đặng ma ma che giấu bi thương trong đáy lòng: "Tiểu thư yên tâm, ma ma sẽ làm việc thật cẩn thận thỏa đáng." Bây giờ lão gia phu nhân đã không còn nữa, ngoại viện nội viện là do đại lão gia và đại phu nhân chủ quản, bà có thể nài cũng chỉ là một sai sử bà tử không có khả năng an bày nhân thủ vào ngoại viện và nội viện. Thế nhưng dùng tiền thu mua vài người để tìm hiểu tin tức thì không thành vấn đề.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút cũng hỏi: "Ma ma, ta đang nghĩ muốn dạy mấy người Hoa Lôi, Xảo Lan, Mộ Thu còn có Đồng Tinh tập viết chữ. Bọn họ biết chữ, sau này có thể hỗ trợ ta xem xét sổ sách, ta dự định sau này sẽ tự mình xử lý đồ cưới của nương, dạy chữ cho các nàng ta cũng xem như có thêm một cánh tay trợ giúp." Đồ cưới của nương nàng, nàng tính toán chờ khi nào tổ mẫu quá đời nàng liền đem về để tự chính mình xử lý. Cái này nàng có thể thỉnh cầu cầu ra mặt, nàng không cần phải lo lắng.

Hai mắt Đặng ma ma đều nhắm cả rồi "Tiểu thư người có thể yên tâm, ta lặng lẽ quan sát qua Xảo Lan cũng là cái người không kém cỏi chút nào. Tiểu thư lại nguyên ý dạy chữ cho bọn họ là phúc của bọn họ, dù sao thân thể đều ở nơi tay của người, nếu có ai dám nói cái suy nghĩ gì xấu, đến lúc đó người liền phát mại bọn họ là được. Chắc hẳn nàng cũng tự mình nhận thấy rõ ràng làm nha hoàn ở những chỗ khác đều không có nhẹ nhàng thanh thản được như trong phủ đệ chúng ta." Cổ đại tới tở, đều là người không hề biết đọc sách tập viết. Đương nhiên, ngoại trừ chuyện chủ nhân dành ân điển cho bọn họ.

Nguyệt Dao hỏi lại tới Hác mụ mụ xem như thế nào. Đặng ma ma tạm thời nhìn không rõ nguyên do mà nói: "Bây giờ thoạt nhìn là tốt. Thế nhưng vẫn còn cần quan sát thêm một thời gian." Cái gọi là thời gian quan sát, kỳ thực chính là phải xem xét hoàn chỉnh qua một vài việc mới được. Nếu không thể trải qua việc xem xét vài sự tình, đó là không nhìn ra phẩm hạnh của một người rồi.

Đặng ma ma xem Nguyệt Dao bây giờ muốn dạy cho bốn cái nha đầu biết chữ, cũng mang ý kiến phủ định: "Tiểu thư, chuyện này để sau hãy nói. Tiểu thư, người hiện tại không đủ sức mà hao tâm tổn tứ nhiều hơn nữa đâu." Mỗi ngày đều lo lắng tính toán vật và như vậy, làm sao còn thời gian chỉ dạy mấy người kia. Đặng ma ma là kiên quyết phản đối.

Nguyệt Dao cũng chỉ có thể thôi không làm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Chương 28 (Tt)

Nguyệt Hoàn trở lại Phù Dung Viện, ngay sau đó nàng liền cảm thấy rầu rĩ. Từ khi nàng xuyên qua tỉnh lại tới nay mẹ ruột của thân thể này, Tô di nương đã đem mọi thứ có thể dạy đều đã dạy hết cho nàng rồi.

Nguyệt Hoàn bây giờ cũng đã xác định được rõ ràng tình cảnh cùng vị trí của mình trong phủ này rồi, thân sinh nương của nàng sống chết đều phụ thuộc vào một tay của phu nhân. Bởi vì khế ước bán thân của nương nàng vẫn còn ở trong tay phu nhân. Mà tiền đồ của hai tỷ đệ nàng lại càng bị siết chặt trong tay phu nhân. Bởi vậy nên phu nhân nói cái gì di nương cũng phải đi làm theo mà không dám một lời khác biệt. Đây cũng là Tô di nương thiên căn vạn vận, muốn làm cho Nguyệt Hoàn nhất định phải đi lấy lòng đích trưởng nữ là Nguyệt Băng. Cho dù nàng có bị mất trí nhớ đi nữa, chuyện này cũng phải nhớ kỹ ở trong lòng.

Nguyệt Hoàn vừa nghĩ tới kiểu kiểu nữ tử như Nguyệt Băng thì không khỏi phải cười khổ. Lấy lòng người khác, chuyện này nàng tuy biết rõ, với Nguyệt Băng nàng ta vẫn còn là một tiểu hài tử, muốn lấy lòng cũng không khó khăn mấy. Thế nhưng hiện tại nàng vô duyên vô cớ lại kém người khác một tầng thân phận, chuyện này suy cho cùng cũng là làm cho trong lòng Nguyệt Hoàn cảm thấy không được thoải mái chút nào.

Tô di nương cũng biết rõ bà làm như vậy nhất định sẽ khiến cho nữ nhi mình phải chịu ủy khuất. Liền có chút bi thương sang nói: "Tứ cô nương, di nương cũng biết việc này làm cho người khó xử. Nhưng mà muốn trách thì cũng chỉ có thể trách người vì sao lại nương vào trong bụng di nương. Nếu người sinh ra từ trong bụng phu nhân, người cũng không cần phải ủy khuất cầu toàn mà đi lấy lòng người khác."

Nguyệt Hoàn bây giờ nghe đến hai chữ thứ xuất liền cảm thấy vô cùng phiền chán, thứ xuất thứ xuất, nàng biết mình là thứ xuất. Thế nhưng cũng không cần thiết phải nói đi nói lại suốt ngày như vậy nha! Phiền chán không chịu được. Nhưng nàng cũng không tiện phát giận, lại nói tiếp cái thân nương này

của nàng tuy rằng nhu nhược hơn một chút, thế nhưng đối xử với nàng cũng rất tốt. Suốt khoảng thời gian nàng sinh bệnh, bà ý vẫn luôn ở bên người nàng cẩn thận chiều cô. Nhưng chính là bà ấy quá nhu thuận quá nhu nhược rồi. Làm nàng không biết nói cái gì nữa. Haiz, cái xã hội đáng chết này, tại sao đưa nàng tới nơi này kia chứ.

Nguyệt Hoàn cũng biết nàng có thể giả bộ mình bị mất trí nhớ, thế nhưng rất nhiều chuyện không nên làm quá khác người. Bởi vậy tạm thời Tô di nương nói nàng cái gì, nàng cũng tận lực làm dáng như vậy. Thực sự làm không được, vậy nàng lại giả ngu. So sánh với việc đi lấy lòng Nguyệt Băng, Nguyệt Hoàn càng cảm thấy hứng thú với tam tiểu thư Nguyệt Dao hơn. Nghĩ tới biểu hiện ngày hôm nay Nguyệt Dao, Nguyệt Hoàn cũng suy nghĩ nàng có nên tìm một khoảng thời gian nào đó mà đi xem vị tam tiểu thư này một chút. Thăm dò xem sao, nàng tổng cảm giác tiểu cô nương này không đơn giản.

Nguyệt Dao ở trong thư phòng với Chính ca nhi hai tỷ muội đang cùng nhau luyện tự. Xảo Lan đi vào hồi bẩm nói mấy vị đại cô nương bọn họ đi sang đây thăm Chính ca nhi.

Nguyệt Dao nghe được Xảo Lan nói câu này thần sắc liền trở nên quái dị. Chính ca nhi đã đến chỗ này ở hơn một tháng. Muốn nhìn sớm nên tới thăm rồi, vì cái gì mà lúc này mới đến. Trong hồ lô của bọn họ là bán thuốc gì a. Nhưng bất kể như thế nào, nếu bọn họ đã nói là đến đây nhìn Chính ca nhi, tự nhiên là phải dẫn theo Chính ca nhi đi qua đó gặp mặt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 51: Chương 29: Tới Cửa Thăm Dò

Cả ba vị cô nương của đại phòng tất cả đều tới đây.

Mấy ngày nay Nguyệt Dao cũng để cho Đặng ma ma dạy cho Chính ca nhi một ít lễ nghi cơ bản. Cũng không thể để hẳn xuất hiện ở hiện ô long như lần trước nữa: "Đại tỷ tỷ, Nhị tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ."

Ba người mỗi người đều chuẩn bị lễ vật cho Chính ca nhi. Nguyệt Doanh chuẩn bị là một cái hà bao, Nguyệt Băng chuẩn bị đây là một cái khóa Bình An bằng bạc, Nguyệt Hoàn cũng chỉ là một cái túi hương.

Đặng ma ma nhìn mấy thứ lễ vật đang được lấy ra, khuôn mặt bà lập tức liền trở nên đen thui. Đây là tỏ ý xua đuổi hay là chỉ làm cho có lệ kia chứ. Vậy mà cả ba chuẩn bị lễ vật không phải là hà bao thì chính là túi hương, ngay cả nhị tiểu thư cũng chỉ chuẩn bị một mảnh ngân khóa.

Chính ca nhi nhận lấy lễ vật, nhu thuận quay sang mấy người nói: "Cảm ơn đại tỷ tỷ, Nhị tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ." Khoảng thời gian khổ cực này của Đặng ma ma xem ra là vẫn có hồi báo rồi. Quy củ lễ nghi của Chính ca nhi đều không kém chút nào.

Nguyệt Hoàn lần trước cũng đã gặp qua Chính ca nhi, lần này nhìn lại, trong đầu nàng lại một lần nữa cảm thán, như thế nào mà tiểu hài tử ở cô đại đều đẹp mắt như vậy nha! Đệ đệ nàng Đình Luân đáng đáp đã rất tốt rất xinh đẹp rồi, nhưng đặt cùng hài tử trước mắt nàng đây mà so sánh, quả thực là không đủ nhìn. Thực sự là một tiểu chính thái xinh đẹp, nếu là có thể, Nguyệt Hoàn thật muốn chạy lên xoa xoa hai gò má của tiểu hài tử này.

Nguyệt Băng còn lại là ác thú mà nói ra: "Đình Chính, ngày hôm nay đã học được thêm bao nhiêu chữ rồi."

Nguyệt Doanh nhìn về phía Nguyệt Băng nói: "Nhị muội muội, Đình Chính vỡ lòng muộn, học chậm so với thông thường hài tử một chút. Chờ sau khi nhập môn, tự nhiên sẽ tốt hơn rồi."

Nguyệt Băng cười khê: "Nhập môn ? Cho dù có nhập học được thì như thế nào kia chứ?"

Nguyệt Băng nói những lời này là có ám chỉ. Ám chỉ của nàng tự nhiên là tam thiếu gia Đình Triều rồi. Đình Triều là một cái hài tử nghịch ngợm nhất trong đám người đồng lứa bọn. Mặc dù gia quy Liên gia thực sự rất nghiêm khắc, nhưng đáng tiếc vẫn xảy ra chút sai lệch.

Nguyệt Hoàn không có hé răng nói gì, chẳng qua chỉ nhìn sang Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao cười nói: "Nhị tỷ tỷ lần trước tỷ nói muốn muội vài vẽ cho tỷ cái bản tranh vẽ mẫu để thêu, chờ qua ít ngày nữa, ta sẽ chọn cho Nhị tỷ tỷ vài cái bản vẽ. Đến lúc đó Nhị tỷ tỷ thêu tốt rồi, tỷ nhớ giữ lại cho ta một cái."

Nguyệt Băng nghe xong nửa câu phía trước liền thật cao hứng, nhưng vừa nghe đến câu nói phía sau kia sắc mặt đều biến thành không tốt rồi. Đồ thêu của nàng trông như thế nào, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ.

Nguyệt Hoàn cũng biết Nguyệt Băng thêu không được tốt, nhưng mà không nghĩ tới phản kích của Nguyệt Dao lại có thể đạt đến trình độ cao như thế, đánh người không đánh vào mặt, vạch trần người không nói rõ chỗ yếu, đây chính là cách đánh trả tốt nhất.

Nguyệt Dao lại không chút để ý tới thần sắc của Nguyệt Băng như thế nào mà tiếp tục nói: "Chính ca nhi, đệ trở về thư phòng đem những chữ không có

nhớ rõ học nhiều thêm vài lần nữa cho nhớ. Lát nữa tỷ tỷ sẽ qua đó luyện tập cùng đệ." Nguyệt Dao vốn dĩ không có ý muốn để cho Chính ca nhi ở lại đây cùng mọi người nói chuyện chơi đùa. Hiện tại Nguyệt Băng lại dám công khai ám phúng như vậy, thật coi nàng là bần lương mà tùy ý xoa bóp phải không.

Chính ca nhi giong gối mà đáp: "Hào." Sau đó quay sang chào mọi người một tiếng, xoay người hồi thư phòng. Mộ Thu cùng Đồng Tình liền đi theo phía sau.

Nguyệt Doanh có chút hâm mộ mà nói: "Chính ca nhi thật biết nghe lời, cũng là cái hài tử thực chăm chỉ." Lời này của nàng thực sự là phát ra từ nội tâm. Triều ca nhi đệ nàng tuy cũng là hài tử thông tuệ tinh linh, nhưng hẳn chỉ thích vui đùa, tính tình ngang bướng không chịu nổi, một chút cũng không tiến bộ. Mặc dù nói Chính ca nhi tư chất kém cỏi hơn một chút, thế nhưng nếu hẳn cứ như vậy cố gắng tiến tới, thì vẫn để cho người ta yên tâm hơn nhiều. Nếu Triều ca nhi cũng ngoan ngoãn siêng năng như vậy, thật là tốt biết bao nha!

Nguyệt Dao cười nói: "Uh, Chính ca nhi quả thực rất biết điều, ngoan ngoãn nghe lời vô cùng. Mặc dù nói có nhiều chỗ không như ý, nhưng trên đời cũng không có cái gì gọi là thập toàn thập mỹ. Muội chịu khó hao phí công phu nhiều hơn một chút là được rồi. Xem muội này, chỉ lo nói chuyện với mọi người, cũng đều quên mời mọi người ngồi rồi, Xảo Lan, Hoa Lôi, mau dâng trà."

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52: Chương 29 (Tt)

Nguyệt Doanh cảm thấy Nguyệt Dao quả thực thay đổi rồi, trở nên phóng khoáng sáng sủa hơn trước rất nhiều. Lúc vừa mới trở lại cái Tam muội muội này của nàng suốt ngày chìm đắm trong bi bi thương thương, động một chút là rơi nước mắt. Sau này lại vui đầu sao chép kinh thư, một chút sinh cơ cũng không có. Bây giờ thật sự đã buông ra.

Nguyệt Băng cũng nghi ngờ mà nhìn Nguyệt Dao, cái này muội muội này nha, biến hóa thật sự quá lớn rồi.

Về phần Nguyệt Hoàn, lại đang âm thầm đánh giá Nguyệt Dao. Nàng luôn cảm thấy cái cô nàng tam tiểu thư này bất kể là hành sự, hay là thái độ làm người, so với bọn hắn đều cao hơn một đoạn lớn.

Tứ tỷ muội ngồi chung một chỗ sau, ăn trái cây điểm tâm. Nguyệt Băng lại là người đầu tiên không nhịn được: "Tam muội muội không chép viết kinh thư nữa sao?" Dĩ vãng tam tỷ muội bọn họ tới đây hai lần, hai lần đến lần nào Nguyệt Dao cũng đều ở đây sao chép kinh thư. Tới đây hai lần, các nàng liền không có chút ý muốn trở lại nào.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Mỗi ngày đều muội sao chép, bất quá muội chỉ sao chép vào buổi tối. Ban ngày muội còn muốn dạy dỗ Chính ca nhi học chữ. Muội nghĩ, phụ mẫu trên trời nếu có linh thiêng ắt sẽ càng hy vọng muội có thể đem Chính ca nhi dạy dỗ thành tài. Tiền đồ của Chính ca nhi, so với việc sao chép kinh thư quan trọng hơn không ít."

Đầu óc Nguyệt Băng chuyển một cái: "Nếu như Tam muội muội không ngại, vậy đề đại ca của ta chỉ dạy Chính ca nhi đi. Cái này chẳng phải là rất tốt rồi sao." Lời này nếu chỉ nhìn đến đây là một hảo ý, thế nhưng nghe vào trong lỗ tai Nguyệt Dao cũng thành không có hảo ý rồi. Nguyệt Băng từ lúc nào lại tốt bụng như vậy.

Nguyệt Dao cười nói: "Đại ca ở trong Bạch Lộc Thư Viện chính là người đứng đầu danh sách, đặt ở ở kinh thành cũng là anh tài số một số hai. Có thể đề cho đại ca chỉ dạy đây là phúc khí của Chính ca nhi. Bất quá Chính ca nhi bây giờ cũng mới chỉ trong thời gian học chữ viết chữ mà thôi. Đề đại ca chỉ dạy không những sẽ lãng phí thời gian của đại ca, muội còn sợ làm cho Chính ca nhi cảm thấy chênh lệch quá lớn, sẽ không muốn học tiếp nữa." Một con vịt nhỏ xấu xí, vốn dĩ mình nó ở trong bầy đã tự cảm giác thấy mình thực gốc gác, sinh ra phức cảm tự ti. Nếu còn để cho hắn mỗi ngày đi theo phía sau mông của một con thiên nga xinh đẹp, cứ thế mãi, khẳng định nửa điểm tự tin còn lại của hắn cũng mất sạch. Một khi đã tạo thành kết quả như vậy nhất định sẽ làm hắn chán ghét việc học.

Đương nhiên, Nguyệt Dao cũng biết Mạc thị sẽ không để cho đại ca chỉ dạy Chính ca nhi. Ngay cả tổ mẫu và đại bá cũng sẽ không đáp ứng. Đại ca chính là trụ cột tương lai của gia tộc, làm sao có thể để cho huynh ấy hao tâm tổn trí suy nghĩ đến một người có thể xem là không có tiền đồ như Chính ca nhi.

Nguyệt Băng ngay lập tức lại nói: "Kỳ thực Tam muội muội cũng không cần phải lao lực như thế. Đưa Chính ca nhi ra tộc học, để cho lão phu tử chỉ dạy không phải là tốt hơn sao."

Nguyệt Dao nhẹ nhàng cười: "Chuyện này phải để qua một thời gian ngắn nữa mới tính. Bây giờ Chính ca nhi mới chỉ nhận thức được mấy chữ, qua tộc học thực sự chỉ tăng thêm phiền toái cho tiên sinh."

Nguyệt Băng thấy hảo ý của mình cứ như vậy bị Nguyệt Dao cự tuyệt mấy lần, về mặt có chút khó coi. Bất quá nàng cũng biết phải đúng mực, Nguyệt Dao cũng không phải là Nguyệt Doanh hay Nguyệt Hoàn, có thể để mặc nàng tùy làm cần. Nếu nàng thực sự chọc đến Nguyệt Dao, đến lúc đó bị tổ mẫu biết được, tổ mẫu chắc chắn sẽ muốn trách phạt nàng.

Nguyệt Hoàn nghe Nguyệt Dao nói, trong mắt thoáng hiện qua kinh ngạc. Tiểu cô nương này có phải là quá thông suốt rồi hay không, thông thấu có phần quá mức. Một cái tiểu hài từ tám tuổi, vậy mà lại nghĩ đến chuyện liên quan sau này sâu xa như vậy. Nếu không phải Nguyệt Hoàn biết được Nguyệt Dao không có xuất hiện qua hiện tượng mất trí nhớ hay có những cử chỉ khác thực khác thường, nàng thật rất muốn hoài nghi Nguyệt Dao cũng là người giống nàng, đều là người xuyên qua. (Linh: Không xuyên qua nhưng mà trọng sinh bé à, sao em k nghĩ tới cái này nhì. Chẹp chẹp.)

Nguyệt Doanh nghe những lời này của Nguyệt Dao cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Bây giờ Nguyệt Dao còn có chỗ nào giống cái Tam muội muội lúc trước chỉ biết cắm đầu sao chép kinh thư nữa kia chứ: "Không nghĩ tới Tam muội muội vậy mà đã vì Chính ca nhi mà sớm đã lo liệu thận trọng như thế. Chính ca nhi cũng coi như có phúc phần rồi."

Nguyệt Dao hiện tại tuy không có cha nương, thế nhưng nàng lại được tổ mẫu ưu ái, cửu gia cũng thường xuyên sai người đến thăm hỏi. Trong tay nắm non nửa đồ cưới của mẫu thân. Nàng ấy căn bản là không cần nhìn sắc mặt người khác mà sống. Nguyệt Dao là đích trưởng nữ, Nguyệt Dao lại nguyên ý quản Chính ca nhi, có câu trưởng tử như mẹ, đây còn không phải là là phúc phận của Chính ca nhi thì còn là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Chương 29 (Tt)

Nguyệt Doanh chỉ cảm thấy đáng thương cho mình, nàng mọi chuyện đều phải nhìn sắc mặt của mẹ cả mà làm, di nương nàng cùng mẹ cả trên mặt cùng tâm tư đều bất hòa. Đệ đệ lại là kẻ bất hảo bất kham, cũng không biết tương lai sau này nên làm cái gì bây giờ. Trong lòng Nguyệt Doanh vạn phần sầu não.

Nguyệt Dao nghe được ý cảm thán trong này, cười nói: "Muội chỉ có một cái thân đệ đệ như vậy, còn không vì hấn suy nghĩ thì có thể vì ai nữa chứ." Chi thứ hai cũng chỉ còn dư lại tỷ đệ bọn họ hai người. Tỷ đệ hai người là chân chánh sống dựa vào nhau.

Nguyệt Doanh nhân cơ hội này cùng Nguyệt Dao học hỏi một chút kinh nghiệm, có lẽ cũng dùng được. Nguyệt Dao ngược lại cũng không có tàng tư, đơn giản mà nói một lần nàng dạy dỗ Đình Chính như thế nào: "Kỳ thực thứ chủ yếu nhất trong việc này chính là phải có kiên trì, nếu như không có kiên trì, liền dạy không nổi rồi."

Nguyệt Doanh nghe xong có chút thất vọng.

Nguyệt Hoàn lúc này thực sự phải nhìn Nguyệt Dao với cặp mắt khác xưa rồi: "Tam tỷ tỷ, tỷ thật là có kiên nhẫn." Chi dạy hài tử, đặc biệt là hài tử đầu óc không quá linh quang (thông minh, nhanh nhạy), cần nhất không phải là đầy đủ kiên trì thì còn là gì.

Đang nói chuyện, Xảo Lan bung vào một cái mâm nhỏ tráng men câu liên, trên đĩa chuẩn bị điểm tâm đầy đủ, mấy nha đầu phía sau nàng bung hoa quả tới.

Sau đó, Hoa Lô nâng khay gỗ hoàng lê hoa điều khắc hoa hải đường, trong khay bày ấm trà Tử Sa, xung quanh lò lửa là ly trà nhỏ làm từ sứ Thanh Hoa có hoa văn từng trúc mai.

Còn chưa uống trà, đã nghe được hương trà thơm ngát.

Hoa Lô cẩn thận nâng khay cất xong, lấy ly trà, chế trà ngon. Lại hai tay nâng đến trước mặt vài vị cô nương. Chén cuối cùng mới nâng đến trước mặt Nguyệt Dao. Làm tốt tất cả sau, tự động thối lui ra đứng đằng sau lưng Nguyệt Dao.

Nguyệt Doanh nhìn như có sở ngộ.

Nguyệt Băng cũng chỉ cảm thấy quá mức không thú vị rồi. Vì vậy liền chuyển dời đến trọng tâm câu chuyện mà nàng cảm thấy hứng thú hơn: "Ta nghe nương nói, đợi qua ít ngày nữa, ma ma giáo đường sẽ đến. Ta nghe nói ma ma giáo đường người nào cũng đều tương đối hung hãn." Nguyệt Băng nhận được tin tức liền lo lắng rồi, nàng là đích trưởng nữ duy nhất trong nhà, từ nhỏ đã được phụ mẫu cưng chiều, ca ca thương yêu, những người khác đều thuận theo mình. Tính tình chịu không nổi câu thúc, biết tin giáo đường ma ma tới, trong lòng càng thêm bất an. Lại càng không an tâm nữa chính là mẫu thân sớm đã lộ chút tiếng gió, nói muốn nàng nhất định phải hảo hảo học quy củ.

Nguyệt Dao cười nói: "Nhị tỷ tỷ, trong kinh thành tiểu thư khuê các nào cũng đều phải theo ma ma giáo đường học quy củ. Chúng ta cũng không thể ngoại lệ. Tới, chúng ta nghiêm túc học là được." Đợi trước nàng không có đem quy củ học giới, đời này nàng tất nhiên phải học thật tốt.

Nguyệt Doanh nhìn hai người, trong lòng nàng lại có chút có chút buồn bực. Nàng nghe mẹ đẻ mình là Trần di nương nói, lần này thỉnh ma ma giáo đường tới chủ yếu là chỉ dạy cho Nguyệt Băng và Nguyệt Dao. Thuận đường chỉ dạy nàng cùng Nguyệt Hoàn. Liên gia đích trưởng thứ khác biệt, giới hạn phân minh, có thể dùng trời cùng đất mà đối đãi. Nay tiền đồ của nàng về sau, nàng thật thấy rầu rĩ.

Nguyệt Hoàn cũng không có nói, vẫn luôn quan sát Nguyệt Dao. Quan sát cả nửa ngày, ngoại trừ cảm giác được Nguyệt Dao trưởng thành sớm một chút ra, nàng cũng không thấy được cái gì không thích hợp.

Nguyệt Dao nhìn Nguyệt Hoàn: "Tứ muội muội, chẳng lẽ trên mặt ta có hoa sao, làm gì mà muội vẫn cứ như vậy mà nhìn ta?" Kỳ thực Nguyệt Dao có chút kinh hãi. Nàng không hiểu vì sao Nguyệt Hoàn cứ nhìn chăm chú mình không tha. Lẽ nào cái vật ngoại lai là nàng ta nhìn ra mình có chỗ nào không thỏa đáng sao. (Linh: Vì sao lại là ngoại lai kia chứ.)

Nguyệt Hoàn nghe được thăm giật mình, nhanh chóng phản ứng kịp: "Là muội nghe di nương nói, Tam tỷ tỷ cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, là tài nữ có danh. Nghĩ tới chính mình cái gì cũng đều không hiểu? Muội có chút tự xấu hổ." Tự mình xấu hổ tất nhiên là không có, chỉ là nếu như lời đồn đại là thật vậy nàng thực sự bội phục nàng ấy từ trong tâm khảm rồi.

Nguyệt Dao cũng lắc đầu: "Bất quá cũng chỉ là theo tiên sinh học nhiều hơn hai ngày hội họa, có thể đồ đồ vẽ về một chút, nào có cái gì gọi là tài nữ kia chứ, chính là phía ngoài không rõ truyền ra lời vớ vẩn, mà quáng mà thôi." Đời trước nàng vì một lòng chuyên tâm cho cái danh hào tài nữ, đến nỗi làm lỡ chung thân đại sự của mình. Đời này, nàng quyết không dính dáng gì đến hai chữ tài nữ nữa.

Không nói Nguyệt Hoàn, ngay cả Nguyệt Doanh cùng Nguyệt Băng nghe được cũng có chút ngoài ý muốn. Không nghĩ tới Nguyệt Dao lại có thể khiêm nhường được như thế. Nhìn thái độ chân thành của Nguyệt Dao, mọi người nhìn không được mà cũng một suy nghĩ, chẳng lẽ mọi thứ thật sự chỉ là tin đồn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 54: Chương 30: Các Lộ Tính Toán

Tỷ muội bốn người nói chuyện với nhau một hồi lâu.

Đến cuối cùng cũng là Nguyệt Băng cảm thấy không thú vị, nhìn phía ngoài nói: "Canh giờ không còn sớm, ta cũng phải trở về viện rồi. Tam muội muội nếu có thời gian thì thường xuyên qua viện từ của ta chơi một chút."

Nguyệt Dao cười cười gật đầu: "Hào." Sau đó tự mình đưa ba người ra khỏi viện từ. Mãi cho đến khi ba người vòng qua khúc quanh không còn nhìn thấy bóng người nữa, Nguyệt Dao mới quay người trở về sân nhỏ.

Đặng ma ma luôn cảm thấy việc ba người cùng nhau tới đây có điều kỳ quái: "Tiểu thư, ma ma tổng cảm thấy chuyện ba vị tiểu thư tới Lan Khê viện, nhất định là có dụng ý gì khác nữa." Cái gọi là có dụng ý khác, nhất định là tới đây xem thư hoặc là dò xét cái gì đó, hoặc là tới kiểm tra xem xét có cái gì khác biệt đáng nghi.

Nguyệt Dao nghĩ đến những lời Nguyệt Băng vừa nãy nói với mình, bảo nàng đưa Đình Chính vào tộc học, đoán chừng cái này hẳn là ý tứ của Mạc thị. Muốn đưa vào tộc học, bọn họ cũng phải xem xem nàng có đáp ứng hay không.

Tộc học của Liên gia ban đầu lập ra cũng không phải như bây giờ, hơn nữa người của hai chi ở trong này cũng không nhiều lắm. Hải tử đưa đến dạy dỗ trong tộc học hơn phân nửa cũng đều là nhi tử của các thân bằng hảo hữu gửi vào, đám người trong này toàn bộ đều là một đám văn long hỗn tạp, cứ nhìn xem Đình Triều từ lúc đến tộc học liền càng ngày càng trở thành kẻ không nên thân sẽ biết.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút sau đó bần bực: "Đặng ma ma, sai người âm thầm đưa phong thư của ta cho cửu cửu. Ta nghĩ muốn qua cửu cửu nhà một chuyến." Nếu đến Liên phủ, rất nhiều sự tình muốn xử lý cũng không được thuận tiện.

Nguyệt Băng trở về chính phòng, cùng Mạc thị nói toàn bộ sự tình vừa xảy ra. Mạc thị cũng không có ý muốn hỏi thêm cái gì, chỉ cười cùng nữ nhi nói một hồi, sau đó cũng để cho Nguyệt Băng trở về viện từ của nàng. Chỉ là cho lưu lại thiếp thân nha đầu của Nguyệt Băng là Như Cúc. So với nữ nhi của mình, Mạc thị lại càng thêm tin tưởng lời mấy nha đầu này nói hơn rất nhiều.

Như Cúc thưa: "Phu nhân, tam tiểu thư thực sự đã thay đổi rất nhiều. Hôm nay lúc ngài ấy chọn trà đưa lên cho ba vị tiểu thư, chính là loại trà mà mỗi người tiểu thư yêu thích uống." Từ chỗ biến hóa rất nhỏ này, đã có thể thấy được biến hóa tâm cảnh của một người. Cái cách nhìn người đãi vật bây giờ của Tam tiểu thư đã tiến rất xa.

Mạc thị vẫn im lặng nghe Như Cúc nói xong mọi chuyện mới rồi ở trong Lan Khê viện. Chờ Mạc thị nghe được nữ nhi của mình, Nguyệt Băng nói muốn để cho đại nhi tử chỉ bảo Chính ca nhi, khỏe miệng thẳng tru trếu. Chỉ là một người thân phận tiện hèn mọn như vậy, làm sao xứng để cho nhi tử của bà ta phí công chỉ dạy. Hơn nữa làm thế chẳng phải làm lỡ bài vở học nghiệp của nhi tử. "Ngoại trừ cảm thấy tam tiểu thư hiểu biết ứng đối chuyện bên ngoài hơn, người nghĩ lại xem tam tiểu thư còn có thay đổi gì khác nữa không?"

Như Cúc tỉ mỉ suy nghĩ thêm một hồi lại nói: "Lan Khê Viên so với trước đây lại càng thêm quy củ." Nha đầu chính là quy quy củ củ, các ty kỳ chức (ở cương vị nào thì làm việc ấy), không ai dám vượt quy củ làm việc quá phận.

Mạc thị nghe xong cũng không có lên tiếng, dường như đang suy nghĩ chuyện gì. Vốn dĩ bà ta cho là trong Lan Khê viện có đến hai quản sự ma ma, ắt hẳn quan hệ của hai người này sẽ có chút không hoà hợp. Bất kể như thế nào, Hác ma ma cũng là do lão phu nhân ban cho, Đặng ma ma lại có Nguyệt

Dao làm chỗ dựa, mỗi bên đều chiếm một ưu thế riêng. Lại không nghĩ rằng Nguyệt Dao thế mà lại mang quyền quản lý sự vụ trong viện giao cho Hắc mụ mụ, còn Đặng ma ma thời là đem làm thiếp thân hầu hạ bên mình, cũng không cho quản sự tình gì trong viện. Hai ma ma cách tư, tiếp đó mà nói sống chung với nhau cũng sẽ hòa hợp hơn.

Lưu ma ma nhỏ giọng hỏi: "Tứ cô nương biểu hiện ra như thế nào?"

Như Cúc nghiêm túc suy nghĩ một chút thưa: "Tứ cô nương cũng không nói nhiều, chỉ là ánh mắt nhìn tam tiểu thư của ngài ý có chút kỳ quái. Đúng rồi, phu nhân, tam tiểu thư nói nàng cũng không phải là tài nữ gì. Những thứ này cũng là do bên ngoài không biết gì mà mù quáng truyền lưu." Điểm này quả thực làm cho người ta cảm thấy rất kỳ quái. Nếu là người khác thì đây có thể xem là do họ khiêm tốn, thế nhưng tam tiểu thư vốn nổi danh là người thanh cao tự ngạo, vậy mà lại đi phủ nhận mình là tài nữ. Thật hết sức kỳ quái.

Chân mày Mạc thị cau lại.

Lưu ma ma nhìn tình hình, lại cho Như Cúc đi xuống: "Phu nhân, từ lúc Tứ cô nương mất trí nhớ, tính tình trái lại cũng có chút linh hoạt hơn trước rồi."

Mạc thị gật đầu một cái, tuy rằng Tứ nha đầu vẫn không nói gì nhiều, cùng trước đây như một. Thế nhưng nhãn tình, lại luôn luôn linh lợi xoay chuyển. Cũng không biết nàng còn nhớ rõ chuyện xảy ra lần trước hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 55: Chương 30: Các Lộ Tính Toán (Tt)

Nguyệt Hoàn vừa trở lại Phù Dung Viện không bao lâu, Mạc thị đã cho người sang thưởng vài thứ đồ nhỏ. Tô di nương cung cung kính kính nhận lấy mà nói lời cảm tạ. Lại còn kín đáo đưa cho đại nha hoàn Bích Sắc bên cạnh Mạc thị một cái tiểu hà bao.

Chờ đến thời điểm trong phòng, chỉ còn lại có mình mình, Nguyệt Hoàn nhìn tới mấy thứ đồ được ban tới gồm một thất gấm lụa mỏng màu thủy hồng, cùng một bộ đồ trang sức bằng bạc.

Nguyệt Hoàn nhìn mấy thứ ban cho nàng, có chút kỳ quái: "Di nương, đương hảo hảo, phu nhân vì sao lại cho người ban thưởng vài thứ đồ tới đây?"

Tô di nương cũng chỉ cười cười mà không có trả lời, chỉ là nói: "Tiểu thư, cái thất lụa mỏng này ta đoán chừng chỉ cần thêu lên hoa sắc thật tốt, mặc lên người nhất định sẽ rất đẹp."

Đoạn thời gian gần đây nhất Nguyệt Hoàn vẫn luôn bảo trì trầm mặc không nói lời nào, kỳ thực nàng cũng là đang quan sát. Trong quá trình quan sát này nàng cũng học được không ít thứ đông tây. Cái thất gấm lụa mỏng mà đại phu nhân đưa tới lúc này đừng bảo là so sánh với thất lụa mỏng thiên thủy bích kim thiêm lục song hoàn liễu của nhị tiểu thư, chỉ cần lấy mỗi thất lụa gấm màu tím nhạt mà lão thái thái tiện tay ban cho đại cô nương mà so sánh đã tốt hơn cái này rất nhiều đấy. Bởi vậy nhìn hai thứ đồ này, thật sự là trách không địa: "Di nương, người còn không có nói cho ta biết, đương yên lành tại sao phu nhân lại muốn ban đồ vật xuống cho tới." Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo.

Tô di nương nhìn nữ nhi một cái, có mấy lời bà thật là khó mà nói ra. Sau cùng lại dời đi trọng tâm câu chuyện: "Tứ cô nương, người nói cho di nương biết, hôm nay qua Lan Khê viện, có chuyện gì xảy ra sao?"

Nguyệt Hoàn kỳ quái, chuyện gì cũng đều không xảy ra cả a.

Tô di nương mới không tin cái việc mà chuyện gì cũng không có phát sinh: "Tứ cô nương, vậy người mang chuyện Lan Khê viện ra nhất nhất kể hết với ta a."

Nguyệt Hoàn mặc dù có chút oán giận mình sao lại xuyên tới trên người của một cái thứ nữ, thế nhưng đối Tô di nương, nàng thực sự không có gì để oán trách. Bởi vì Tô di nương đối xử với nàng quả thực tốt vô cùng.

Tô di nương nghe xong mọi thứ sau thờ dài nói. Từ mấy chỗ rất nhỏ này đó cũng có thể thấy được, tam tiểu thư đã bắt đầu học tập xử lý công việc vật trong viện rồi. Tam tiểu thư tính tình tuy ngạo mạn cao quý, nếu như vị ấy vẫn như vậy, sự tình sẽ dễ làm hơn rất nhiều. Nhưng là bây giờ, rõ ràng cho người ta thấy nàng đã thông suốt. Tam tiểu thư đã có tài danh, có thể thấy được nàng ấy là người cực kỳ thông tuệ. Một khi dụng tâm suy nghĩ ở trên này, sẽ không còn dễ dàng để người hồ lộng như vậy nữa. Hơn nữa còn có thêm mấy người bên cạnh, sợ là phu nhân phải nhức đầu hơn rồi.

Nguyệt Hoàn suy nghĩ thật lâu, đề thấp với thanh âm nói ra: "Di nương, vì sao ta cứ có cảm giác, phu nhân bà ấy dường như quan tâm tới Tam tỷ tỷ quá mức vậy? Di nương, rốt cuộc là có nguyên nhân gì?" Nếu là nàng suy đoán không có sai, sợ là cái mẹ cả này của nàng là đang có mưu tính gì trên người vị đường tỷ này của nàng rồi. Chỉ là trên người đường tỷ này có cái gì đáng giá để bà ta mưu tính. Chẳng lẽ là tiền tài. Nghĩ đến Lâm muội muội trong Hồng Lâu Mộng, Nguyệt Hoàn trừng to đôi con ngươi: "Di nương, chẳng lẽ là do trong tay Tam tỷ tỷ có một khoản tiền tài rất lớn sao?"

Tô di nương nhìn thấy tiểu thư của mình càng lúc lại càng thông minh hơn, vừa mừng rỡ lại vừa lo lắng. Tin mừng chính là tiểu thư nữ vậy sau này hội

càng ngày càng tốt, lại lo lắng là sợ tiểu thư quá thông minh vượt qua nhị tiểu thư sẽ làm cho phu nhân đề phòng. Từ một thiếp thân nha đầu bên cạnh Mạc thị được đề thăng đi lên làm di nương. Tô di nương quá rõ lòng dạ hung ác của Mạc thị: "Không thể nào. Còn có, những lời này về sau nghìn vạn lần không được phép nói lại lần nữa."

Nguyệt Hoàn nhìn Tô di nương kiên quyết phủ nhận, ngẫm lại cũng có cảm giác là do mình bỏ não quá độ rồi: "Di nương, ta cũng chỉ có ở trước mặt người nói nói một chút thôi mà."

Tô di nương lấy tay dí dí cái trán Nguyệt Hoàn: "Ồ trước mặt di nương cũng không cho phép nói mấy lời này."

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 56: Chương 30 : Các Lộ Tính Toán.

Nguyệt Doanh trở lại Lung Linh Viện, Trần di nương tháo bình phong cho mọi người ra mới hỏi: "Tam tiểu thư, thực sự đã biến thành người khác vậy sao? Tin đồn lần này không có lầm sao?" Chính bà ta chỉ là một cái thiếp thất, không có khả năng tùy ý đi lại. Chớ đừng nói chi là tùy ý qua chỗ của Nguyệt Dao. Nghe trong đồn đãi, tam tiểu thư đã thay đổi rất nhiều, trở nên hiểu chuyện hiếu thuận hơn, điều này làm cho bà thực nghi hoặc.

Nguyệt Doanh gật đầu: "Uh, là thay đổi rất nhiều. Ngày hôm nay còn theo chúng ta nói chuyện vô cùng thân thiết, giống như là tỷ muội ruột thịt vậy. Thế nhưng ta vừa làm bộ tùy ý hỏi nàng một vài vấn đề, nàng lại đều tránh cho qua qua."

Trần di nương nghe xong mới yên lòng. Nếu như tam tiểu thư không có bị Mạc thị thu thập qua, Mạc thị nghĩ tới tiền tài chi thứ hai, hẳn sẽ phải phân tâm tư đối phó với tam tiểu thư. Như vậy so với việc để cho Mạc thị ngày ngày giờ mất chết nhìn chăm chăm bọn hán thật là tốt. Bất quá Trần di nương nghĩ tới tin tức dò thăm được, nhớ tới trong tay tam tiểu thư có đại bút tiền tài, lòng lại hừng hực lửa nóng. Đều nói tam tiểu thư làm việc hào phóng, cũng là phải có tư bản mới hào phóng được vậy a.

Nguyệt Doanh không tin mà hỏi lại: "Di nương, trong tay Tam muội muội thực sự nắm nhất bút tiền bạc sao? Nhị thúc là một người thông tuệ như vậy làm sao sẽ đem nhiều tiền bạc như thế mà giao cho Tam muội muội nắm giữ được kia chứ. Tam muội muội năm nay cũng mới chỉ có tám tuổi mà thôi!" Nguyệt Doanh có chút không tin tưởng vào cái lời đồn này.

Trần di nương cười nói: "Nhị thúc của người quả thực chính là người thông minh. Bằng không, sẽ không còn trẻ như vậy đã làm đến chức quan tam phẩm. Cũng bởi vì Nhị thúc người thông minh, thế nên mới có thể vì nữ nhi mà làm thêm một phần lo liệu. Cha người dù có thân thiết hơn đi nữa, còn có thể thân quá được thân sinh cốt nhục sao?" Kỳ thực có thể được xuất ra cái suy đoán này, cũng cực kỳ dễ dàng. Dễ dàng là ở chỗ, thân huynh đệ dù có thân thiết đi nữa, cũng không có thân bằng cốt nhục của mình. Nếu Trần di nương có tiền trong tay, trước tự nhiên là cấp cho nhi tử, sau mới cho thêm nữ nhi.

Nguyệt Doanh gật đầu, lấy danh tiếng Nhị thúc bên ngoài an bài như thế quả thực phù hợp tình hình thực tế. Nguyệt Doanh lại nói: "Nương, ta cảm thấy Triều ca nhi cũng nên phải hảo hảo mà chỉ dạy thôi. Nếu cứ tiếp tục như lúc này bị đại phu nhân dạy dỗ sai lệch, ta và di nương sau này phải làm sao bây giờ?" Nguyệt Dao cho là tam tiểu thư so với ngày thường đã sinh ra một phần cảnh giác, nhiều hơn một phần lạnh nhạt, còn có hơn một phần đạm nhiên.

Trần di nương trầm tư một lát sau nói: "Lại nói tiếp Triều ca nhi so với Chính ca nhi cũng chỉ lớn hơn một tuổi. Nếu không ta đi cầu tình lão phu nhân, xin cho Triều ca nhi và. . ." Trong những chuyện khác Trần di nương cũng là người dễ nói chuyện, thế nhưng đặt đến trên người Triều ca nhi, bà luôn luôn làm thật đúng mực. Bản thân bà và Mạc thị bất hòa, Mạc thị cái độc phụ này nhất định sẽ để cho người mang Triều ca nhi dạy dỗ sai lệch.

Nguyệt Doanh bỗng chốc cắt đứt lời của Trần di nương: "Di nương người đừng suy nghĩ viển vông, lão phu nhân nhất định sẽ không đáp ứng. Nếu không phải chi thứ hai chỉ còn dư lại một nam hài tử là Chính ca nhi như vậy, lão phu nhân cũng sẽ không đồng ý để cho Tam muội muội chỉ dạy hần. Bằng không lúc trước cũng sẽ không để mặc cho Chính ca nhi tự sinh tự diệt. Di nương, Tam muội muội là từ Nhị lão gia vỡ lòng, nhất định là do một tay Nhị lão gia cầm tay mà dạy nên. Khi còn ở Giang Nam lại có tài danh quá mức. Cũng đang bởi vì muội ấy có tài học như thế, lão phu nhân mới chịu đáp ứng cho Tam muội muội chỉ dạy Chính ca nhi học chữ. Ta tuy so với Tam muội muội lớn hơn bốn tuổi nhưng như vậy cũng bằng thừa, ta không có tài học của Tam muội muội." Nàng cũng hy vọng có thể tự mình chỉ dạy cho Triều ca nhi, nhưng mà nàng không đủ tư cách. Không chỉ vì bởi vì thân phận, cũng bởi vì nàng không có tài văn chương như Nguyệt Dao.

Trần di nương cũng phát sầu, nhi tử không thể đặt ở bên cạnh mình mà nuôi dưỡng. Những người hầu hạ bên người hần, mặc dù mình đã dốc hết tâm lực mà an bài. Thế nhưng dựa vào một chút chuyện nhỏ lần trước đã bị đại phu nhân rút đi ra hơn phân nửa. Triều ca nhi lại ương bướng không nghe lời của mình. Đây chính là chỗ dựa nửa đời sau của bà a! Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, đứa con trai này của mình thật là muốn phế đi. Chỗ dựa nửa đời sau của mình vậy cũng mất theo.

Nguyệt Doanh cũng phát sầu: "Nương, người xem có thể cầu xin lão phu nhân, mang Triều ca nhi thả tới thư viện nào đó học bài hay không. Chúng ta cũng không cầu thư viện tốt, chỉ cần tìm một nhà thư viện thông thường là được."

Trần di nương cười khổ, điều này nói thì dễ làm mới khó nha: "Tiểu thư, người bây giờ ở bên người lão phu nhân. Có cơ hội liền cùng lão phu nhân đề

thêm một chút. Biết đâu lão phu nhân sẽ mở miệng đáp ứng " Kỳ thực Trần di nương vẫn còn lo lắng, lấy cái bộ dáng lúc này của nhi tử, đổi lại cái không thân cũng khó mà thành sự.

Nguyệt Daoanh gật đầu. Chuyện này nàng vẫn phải nghĩ hết biện pháp mà thúc đẩy.

Trong tất cả mọi người, người duy nhất không có đến nghĩ cách gì, chính là Nguyệt Băng rồi. Nguyệt Băng lúc này còn đang vì giáo đường ma ma sắp đến mà rầu rĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 57: Chương 31: Người Cữu Gia Tới

Nguyệt Dao đợi hai ngày, cũng không có đợi được người của Mã gia tới. Nghĩ tới sẽ không phải là Đặng ma ma còn không có đem thư tín đưa qua đó a. Nếu không tại sao cữu cữu còn không phải người tới đón nàng đi qua ở.

Nguyệt Dao không thích Trình thị hay trương ra sắc mặt đáng ghê tởm làm cho người khác chán ghét. Thế nhưng cữu cữu lại thật lòng thật dạ thương yêu nàng. Trước khi cữu cữu qua đời, mỗi tháng đều sẽ tặng đồ đưa sang cho nàng. Tuy rằng không đáng giá bao nhiêu, nhưng lại lộ ra quan tâm của cữu cữu.

Nguyệt Dao thứ nhất là nhớ tới cữu cữu, thứ hai cũng là do đi qua nhà cữu cữu làm việc cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Nguyệt Dao có chút âu lo, lúc này cũng hai ngày rồi, theo lý thuyết cữu cữu nên nhận được tin tức, cũng có thể đã phái người tới đón nàng đi qua. Làm sao đến bây giờ còn chưa tới. Chẳng lẽ cữu cữu không có nhận được tin tức.

Thật ra mà nói thì hai ngày đích xác rất ngắn, chẳng qua là trong lòng Nguyệt Dao có việc, hết sức hy vọng sớm một chút gặp được cữu cữu. Bởi vậy nên trong lòng mới thực lo lắng.

Nguyệt Dao đang suy nghĩ chuyện này. Thiếp thân đại nha hoàn Xảo Tuệ của lão phu nhân tự mình tới đây nói: "Tiểu thư, lão phu nhân mời tiểu thư đi qua. Người bên cữu gia tiểu thư tới hỏi thăm sức khỏe tiểu thư."

Đặng ma ma cười nói: "Tiểu thư, cữu lão gia đã phái người tới rồi."

Xảo Tuệ nghe xong không nhìn được mà nhìn thoáng qua Đặng ma ma, làm thế nào cảm thấy người Mã gia tới Đặng ma ma lại đặc biệt cáo húng. Mã gia cứ cách nửa tháng tự nhiên sẽ phái người đưa chút đồ vật. Lúc này cho người sang đây thăm tiểu thư, cũng không phải cái sự tình hiếm lạ gì, tại sao Đặng ma ma cao hứng như thế.

Nguyệt Dao thấy được nghi vấn trong đáy mắt Xảo Tuệ, chuyển hướng trọng tâm câu chuyện: "Xảo Tuệ cô nương, tổ mẫu mời ta qua vì chuyện gì?" Đây lòng nàng biết là một chuyện, thế nhưng trên nét mặt lại không hiện lộ chút nào.

Xảo Tuệ nhìn thần sắc vân đạm phong khinh của Nguyệt Dao, một chút nghi hoặc vừa rồi liền tiêu tán: "Mã gia cho người tới, nói là Mã đại nhân nhớ tiểu thư, hy vọng lão phu nhân có thể đồng ý để tiểu thư đến Mã gia ở mấy ngày. Lão phu nhân nói, cái này phải để bản thân tiểu thư quyết định." Lúc tiểu thư vừa mới trở về, người của Mã phủ tới đây nói vài lần, chỉ có điều đều bị tiểu thư cự tuyệt. Lần này ngôn từ khẩn thiết, lão phu nhân từ chối không được, chỉ có thể để cho tiểu thư tự mình qua từ chối.

Nguyệt Dao gật đầu: "Xảo Tuệ cô nương trước chờ chút, ta đi vào đổi lại y phục trên người liền đi ra."

Xảo Tuệ không có hoài nghi cái gì, hiện tại Tam tiểu thư mặc thường phục dùng ở nhà, gặp người ngoài tự nhiên là phải một lần nữa thay đổi y phục mới, sơ tầy* một chút. Xảo Lan lưu lại trò chuyện cùng Xảo Tuệ.

*Sơ tầy: chải đầu rửa mặt

Hai người Xảo Lan và Xảo Tuệ trước kia đều hầu hạ ở bên người lão phu nhân, quan hệ hai người cũng không tệ. Hiện tại khó có được lúc nhàn rỗi, cũng hàn huyên nhiều thêm vài câu: "Xảo Lan, ở bên này của tam tiểu thư tốt không?"

Xảo Lan vừa cười vừa nói: "Tốt, tam tiểu thư rất hiền hoà, cũng không đánh mắng người khác, làm việc gì không tốt, tôi đa cũng chỉ là để cho ma ma chỉ dạy quy củ một lần nữa." Về phần nói chuyện mỗi ngày được học mười người chữ, Xảo Lan không có nói cùng Xảo Tuệ.

Đặng ma ma không muốn Nguyệt Dao làm việc vất vả, thế nhưng Nguyệt Dao vẫn cứ năm ngày lại chỉ dạy bốn người nhận thức mười chữ, chỉ có điều không có nhiều kiên nhẫn như khi dạy cho Đình Chính, mười cái chữ to chỉ dạy năm lần, rồi bỏ qua để cho bọn họ tự mình ghi nhớ lấy. Nguyệt Dao là muốn, nhật tích nguyệt luy**, cũng có thể học đủ trăm ngàn chữ, vậy là được rồi.

**Nhật tích nguyệt luy: Tích lũy góp nhặt qua tháng ngày

Đặng ma ma vào phòng, nụ cười liền không thể che giấu được, cừu lão gia đã cho người tới đón tiểu thư đi qua đó tiểu trụ, cũng là làm cho Mạc thị biết tiểu thư không phải là cô khổ không chỗ nương tựa, có thể để bà ta tùy ý nhào nặn vo viên chà xát làm thịt như vậy: "Tiểu thư, sơ tẩy lại một chút đi!"

Nguyệt Dao từ chối lắc đầu: "Không cần." Rửa mặt chải đầu lại lần nữa cũng không cần rồi, đã muốn đi qua cừu gia ở lại mấy ngày, nhất định phải thu thập một chút đồ đạc. Hiện tại, tạm thời đi qua đó đáp lời. Nếu không để cho tổ mẫu biết tin tức là do chính nàng đưa qua Mã gia mới cho người đến nghênh đón mình, tổ mẫu ắt hẳn sẽ mất hứng rồi. Bây giờ nàng đang ở trong Liên gia, chỗ duy nhất có thể dựa vào chính là tổ mẫu rồi.

Đặng ma ma cười và vào miệng mình một cái: "Xem lão nô, nhất thời cao hứng đã quên mất phải đúng mực rồi."

Trên mặt của Nguyệt Dao cũng hiện ra nụ cười, tới là tốt rồi. Trở về phòng ở thay lại một thân xiêm y, rồi theo Xảo Tuệ đi sang thượng phòng.

Lão phu nhân không muốn cho Nguyệt Dao qua Mã gia ở. Cũng không phải là lão phu nhân đối với cừu cừu Nguyệt Dao là Mã Thành Đăng có cái thành kiến gì. Chẳng qua là lão phu nhân nhìn không nổi cái điệu bộ của Trình thị. Sợ Nguyệt Dao đi qua sẽ lây dính những cái thói quen tính tình không tốt này.

Người tới vừa nghe lão phu nhân nói lời từ chối, vội vàng tỏ vẻ cừu lão gia vẫn một mực nhớ biểu cô nương, hy vọng có thể mời biểu cô nương đi qua ở mấy ngày: "Lão phu nhân, lão gia nhà ta nói nếu không phải mấy ngày nay công sự bận rộn, cũng muốn tự mình tới đón biểu cô nương." Đây là tỏ ý nếu như lão phu nhân từ chối, vậy lão gia nhà mình sẽ tự mình đến đón người.

Lão phu nhân biết đây là quyết tâm muốn đưa Nguyệt Dao qua Mã gia giữ mấy ngày rồi. Đầu đã nói đến phân thượng này rồi, bà cự tuyệt nữa cũng quá bất cận nhân tình***. Bởi vậy lão phu nhân mới cho người đi gọi Nguyệt Dao tới đây, ý bà là muốn để cho chính Nguyệt Dao cự tuyệt.

***Bất cận nhân tình: Không hợp đạo làm người, không hợp tình hợp lý.

Lão phu nhân không có hoài nghi mặt sau chuyện này là do Nguyệt Dao sử dụng thủ đoạn. Lúc trước Mã Thành Đăng đã mấy lần phái người tới đón Nguyệt Dao đi qua ở, nhưng mà bản thân Nguyệt Dao không muốn đi. Lần này lại phái người tới tự nhiên sẽ không làm cho người khác nổi lên nghi ngờ.

Nguyệt Dao nhìn người tới, người tới là nam tử chừng bốn mươi tuổi, trên người lúc này mặc một thân cẩm bào màu xanh lá, nhìn nhanh nhẹn lão luyện. Nguyệt Dao liếc mắt một cái liền nhận ra người này, đại quân gia Mã phủ a, Mã Viễn. Trách không được tổ mẫu muốn bản thân mình đi tới rồi.

Mã Viễn vừa nhìn thấy Nguyệt Dao, lập tức thi lễ với nàng một cái: "Biểu cô nương, cừu lão gia thật sự rất nhớ mong biểu cô nương. Mong biểu cô nương có thể đi sang Mã phủ ở lại hai ngày."

Người tới đây chính là tâm phúc của Mã Thành Đăng, đại quân gia Mã phủ, Mã Viễn. Thư tín Nguyệt Dao gửi tới cho Mã Thành Đăng là hân đưa tới. Lúc ấy hân rất kỳ quái, lão gia đã phái người tới biểu cô nương qua Mã phủ ở lại đón vài lần, nhưng mà lần nào biểu cô nương cũng đều cự tuyệt. Lần này thế nhưng lại sai người truyền tin tới, hân nghĩ rằng là do biểu cô nương ở trong Liên phủ chịu ủy khuất. Tới tận trước khi nhìn thấy Nguyệt Dao hân vẫn ôm suy nghĩ như vậy. Nhưng là bây giờ lại thấy biểu cô nương khí sắc rất tốt, trong lòng khó tránh khỏi nổi lên hồ nghi.

Nguyệt Dao nhận lễ này rồi mới nói ra: "Ta cũng rất lâu không thấy cừu cừu rồi, không biết cừu cừu hết thấy có mạnh khỏe hay không. Khi nương còn sống, trời vừa mưa xuống đã lo lắng chân cừu cừu có thể bị đau nhức." Mã Thành Đăng có chứng phong thấp, trời vừa mưa xuống tự nhiên sẽ không thoải mái.

Mã Viễn nghe được trong lòng an ủi không ít, cũng không thua thiệt lão gia nhớ mong biểu cô nương như thế, cảm giác khó chịu đối với việc lúc trước Nguyệt Dao vẫn ba lần bốn lượt cự tuyệt qua Mã phủ cũng nhanh đi mất không ít. Khụ, cũng là biểu cô nương chỉ hiếu, nên vì cô gia cô nãi nãi (ở đây chỉ cha mẹ NDao) sao chép hiếu kính: "Tiểu thư yên tâm, lão gia hết thấy đều mạnh khỏe, chính là thật là nhớ biểu cô nương." Nếu không phải nhớ, sẽ không thể nào để cho một đại quân gia như hân tới đây đón người.

Nguyệt Dao nghe xong áy náy nói: "Để cho cừu cừu phải nhớ đến như thế, cũng là Nguyệt Dao bất hiếu." Nói xong liền xoay người quay sang lão phu nhân thưa: "Tổ mẫu, Nguyệt Dao trở lại kính thành, còn chưa có đi thỉnh an cừu cừu. Làm phiền cừu cừu mỗi ngày thấp thỏm nhớ, là Nguyệt Dao bất hiếu." Dưới tình huống như thế này, Nguyệt Dao rõ tổ mẫu sẽ không thể nào không đáp ứng.

Lão phu nhân có chút ngoài ý muốn. Nhưng là vẫn đáp ứng rồi.

Nguyệt Dao biết lão phu nhân sẽ không cự tuyệt. Tuy rằng Trình thị là có rất nhiều chỗ không thích hợp, thế nhưng thiên thượng lời công, địa thượng nương cừu (Sấm trời, đất cậu). Cừu cừu đã phái người tới đón, lão phu nhân cũng không tiện cự tuyệt.

Nguyệt Dao nhìn nét mặt của lão phu nhân, biết lão phu nhân không thích lắm. Vì vậy cười nói: "Tổ mẫu, lần này Nguyệt Dao qua cừu cừu gia còn muốn mang Chính ca nhi dẫn đi qua đó, để cho cừu cừu nhìn Chính ca nhi. Năm ba ngày sau sẽ trở lại." Nàng qua Mã gia, thứ nhất là đi gặp cừu cừu một chút, thứ hai là muốn đi ra ngoài một chuyến. Mang những thứ đồ đạc trên người gửi vào tiền trang****. Nhiều hơn nữa nàng cũng không ở. Nàng biết tổ mẫu kiêng kỵ, tổ mẫu cho rằng không khí ở Mã gia không tốt. Sự thực cũng đích xác như vậy, kẻ thất của cừu cừu, không nói cũng được.

****Tiền trang: ngân hàng tư nhân.

Lão phu nhân nghe được Nguyệt Dao nói chỉ ở lại đó năm ba ngày, gật đầu một cái. Năm ba ngày sẽ trở lại, cũng không hề có gì gì đó. Không đến mức chỉ mới năm ba ngày liền nhiệm phải không ít thói quen tính toán. Điểm tự tin này với tôn nữ lão phu nhân vẫn có. Đương nhiên, nếu là ở thời gian dài thì không thể bảo đảm được rồi.

Lão phu nhân nhìn Mã Viễn nói: "Hôm nay cũng quá vội vàng rồi, ngày mai đi đi!" Tuy rằng chỉ ở đó năm ba ngày, nhưng là cũng muốn thu thập thêm

một chút.

Mã Viễn tự nhiên sẽ không cự tuyệt gì.

Sau khi mọi người đi rồi, Trịnh ma ma đi tới tại lão phu nhân bên lỗ tai nói một vài lời. Lão phu nhân nghe xong liền lâm vào trầm tư.

Lão phu nhân vẫn liên tục xoay chuyển phật châu ngọc phi thúy trong tay. Qua nửa ngày mới lên tiếng: "Rốt cuộc là Mã thị đã báo cái mộng gì cho nha đầu này?" Lão phu nhân thực sự không hiểu được tại sao Nguyệt Dao lại xảy ra biến hóa lớn như vậy. Tốt nhất định là so với trước đây tốt hơn nhiều lắm, nhưng là lại khiến cho lão phu nhân bỗng chốc không sờ được tới đáy rồi.

Trịnh ma ma nhìn thấy bộ dạng lão phu nhân rất là mệt mỏi, đi lên phía trước, nhẹ nhàng xoa bóp bả vai. Lão phu nhân nhắm hai mắt lại. Cũng không nhìn ra được rốt cuộc là bà đang suy nghĩ gì.

Thời điểm Nguyệt Doanh sang đây, trong tay bưng một khay nhỏ, phía trên là một chén sứ trắng. Nguyệt Doanh kiều tiểu (cười duyên) nói: "Tổ mẫu, đây là cốt đầu thang khổ qua hạt bo bo mà trù phòng đặc biệt hầm cho tổ mẫu."

Lão phu nhân tâm tình không tốt, trên mặt tự nhiên cũng hiển hiện ra ngoài. Phất tay một cái, cho Nguyệt Doanh đi xuống. Nguyệt Doanh chần chờ một chút, thả khay súp trong tay xuống, nhẹ giọng lui ra.

Lão phu nhân nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của Nguyệt Doanh, cũng cảm thấy được chọn lựa nàng ta cũng coi như không có chọn sai. Mặc dù tiểu tâm tư hơi nhiều, thế nhưng bản chất là tốt, cũng nghe lời.

Nguyệt Dao ở trên đường, suy nghĩ nên mang theo thứ gì tốt. Vừa về tới trong viện, đã từ trong hòm xiềng lấy ra một hộp gỗ lê hoa. Bên trong hộp gỗ lê hoa nhỏ đặt mười sáu bản thư tịch. Đây là những thứ cô tịch mà cha nàng hao phí vô số tâm huyết mới có được.

Một hồi, Nguyệt Dao lại từ trong hòm xiềng lấy ra một hộp gỗ trầm hương điêu khắc phật thủ. Ngoại trừ Nguyệt Dao, không ai biết trong cái hộp này là vật gì. Mẫu thân Nguyệt Dao Mã thị, chính là đích trưởng nữ, cũng là hài tử ngoại tổ mẫu nhất thương yêu. Khi đó gả đi ngoại trừ cho đồ cưới mười dặm hồng trang. Trừ cái đó ra, trong cái hộp nhỏ này vẫn còn để một món bảo vật giá trị liên thành, không có ghi vào danh sách đồ cưới. Nguyệt Dao mở cái hộp nhỏ ra, gian phòng nhất thời sáng rỡ lên không ít.

Đặt trong hộp rõ ràng là một viên dạ minh châu lớn cỡ trứng gà. Nguyệt Dao là nghe nương nàng Mã thị nhắc qua, nói đây là vật lúc trước lão tổ tông từ trong hoàng cung mang ra ngoài. Đệ nhất Hầu phu nhân của Mã gia chính là nghĩa nữ của khai quốc hoàng hậu.

Nguyệt Dao ôm trái trầm mặc một lúc lâu. Cuối cùng, dùng khăn gấm đem viên dạ minh châu gói lại đặt vào trong hộp gỗ lê hoa. Vốn định đem đồ trang sức đeo tay đưa vào đó một ít. Sau Nguyệt Dao vẫn là bỏ qua. Đồ trang sức cũng được ghi tên trong danh sách, vạn nhất thiếu đi, không có sẽ dẫn phát một hồi tranh chấp.

Thu dọn thỏa đáng, Nguyệt Dao nhìn đến hộp gỗ lê hoa, dự định mang cái hộp nhỏ này gửi vào Hối Nguyên Tiền Trang đi. Nguyệt Dao một chút cũng không lo lắng cất giữ ở Hối Thông***** tiền trang sẽ xảy ra vấn đề gì. Hối Thông tiền trang ở trong Đại Nguyên triều được người ta gọi là uy tín bậc nhất. Từ khi Đại Nguyên triều xây triều đến bây giờ, đã có hơn một trăm năm lịch sử. Đồng tấu vô khi(già trẻ đều không lừa gạt), chưa từng để xảy ra bất kỳ tranh cãi. Bởi vậy, phú quý nhân gia đều nguyện ý đem tiền tài hoặc là đồ vật quý trọng mang đi bảo quản ở Hối Thông tiền trang. Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà cái đầu tiên mà Đặng ma ma đề cử lại là nó.

*****Hối Thông : k biết vì sao bên trên để Hối nguyên nhưng dưới này lại để là Hối Thông nên mình để nguyên theo bản gốc luôn nha.

Đem đồ đạc sửa sang lại tốt, Nguyệt Dao dùng một cái khóa nhỏ khóa kỹ. Nguyệt Dao dùng một cái túi lưới màu hồng xuyên cái chìa khóa vào đeo lên trên cổ. Cái chìa khóa này phải mang theo bên mình nàng mới yên tâm.

Nguyệt Dao lúc trước cho Đặng ma ma đánh dự phòng châm*****. Có Đặng ma ma hỗ trợ, mang những vật này đi ra ngoài cũng sẽ không làm cho người ta hoài nghi.

*****Đánh dự phòng châm: có thể hiểu là an bài sẵn trước để phòng ngừa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 58: Chương 32: Cứu Gia

Chính ca nhi biết sắp phải đi đến nhà cứu cứu, có chút bận tâm cứu cứu sẽ không thích hẳn. Thái độ lúc trước của Liên Đồng Phương đã làm cho Chính ca nhi có chút miễn cảm hơn.

Nguyệt Dao vuốt nhẹ đầu Chính ca nhi, vừa cười vừa nói: "Sẽ không đâu, cứu cứu nhất định sẽ yêu thích đệ." Lần này đi qua Mã phủ, ngoại trừ hai nguyên nhân kia. Nàng còn muốn nói với cậu một chút về chuyện để cho Chính ca nhi nhập gia phả ghi tạc dưới danh nghĩa của mẫu thân. Như vậy, danh

phận Chính ca nhi mới xác định được.

Trong lòng Chính ca nhi lo lắng, nhưng vẫn nhu thuận gật đầu.

Mạc thị biết được tỷ đệ hai người sẽ đi qua Mã gia. Đối với việc lần này Mã gia đột nhiên cho người tới đón như vậy, Tam nha đầu lại dễ dàng đáp ứng như thế, Mạc thị nghĩ như thế nào cũng có cảm giác không thích hợp: "Mấy lần trước người Mã gia tới đón, Tam nha đầu đều từ chối hết. Lần này trái lại bằng lòng vâng theo. Làm cho hạ nhân cẩn thận trông chừng, đừng để xuất hiện chuyện gì rắc rối. Tôn hại đến mặt mũi của Liên gia." Đây là điều thứ nhất, thứ hai chớ để cho người của Mã gia lừa gạt. Đặc biệt là Trình thị kia, thật sự là làm người ta không nhìn vào mắt được.

Lưu mã mã có chút lo lắng nói: "Gần đây tam tiểu thư hành sự càng ngày lại càng quái dị. Mà chúng ta lại không thể đưa tay bày trí trong Lan Khê Viên, phu nhân, người xem chúng ta có muốn hay không. . ."

Mạc thị khoát khoát tay: "Không thể gấp. Hiện giờ lão phu nhân đang từ phía trên nhìn xuống cái gì cũng không thể làm. Chúng ta vẫn nên chờ thêm một chút nữa!" Mặc dù bà ta cũng vô cùng lo lắng, thế nhưng lão phu nhân còn tại, vì ổn thỏa mọi thứ vẫn phải từ từ mà đi làm. Dù sao chuyện trong một lúc cũng không biến mất.

Lưu mã mã suy nghĩ một chút sau đó bàn bạc: "Phu nhân, hãy để cho người đi theo đi thôi!" Nhà hoàn làm không tốt, người của mình làm việc sẽ chu đáo hơn.

Mạc thị suy nghĩ một chút, gật đầu.

Đi làm khách không thể ăn mặc y phục màu trắng quá mức, nhưng cũng không thể mặc đồ màu sắc quá tươi sáng, nàng vẫn đang ở trong hiếu kỳ. Nguyệt Dao suy nghĩ hồi lâu, rốt cục cũng chọn lựa tốt phục sức.

Hai người thu thập thỏa đáng, sau đó đi qua thượng phòng gặp lão phu nhân, bởi vì người tới đón người là đại quản gia của Mã gia, lão phu nhân ngược lại không có gì là không yên lòng. Nói nói hai câu, đã để cho bọn họ đi. Lúc này hai tỷ đệ mới theo người lên xe ngựa.

Tước vị của Mã gia đã hết, Hầu phủ cũng phải trả lại cho triều đình. Người một nhà đều dời tới biệt viện sống, cái biệt viện này là do vị Hầu phu nhân đầu tiên xây nên làm nơi nghỉ mát du ngoạn. Biệt viện có diện tích hơn hai mươi mẫu, ở trong kinh thành, cũng không bị coi là nhỏ.

Nguyệt Dao thấy bộ dạng Chính ca nhi khấn trương, cười nói: "Đình Chính, không cần lo lắng. Cữu cữu sẽ rất thích Đình Chính."

Chính ca nhi gật đầu. Nhưng bàn tay vẫn nắm chặt, lộ ra vài phần khấn trương. Nguyệt Dao cũng không nói gì thêm nữa, chỉ là mu bàn tay của vô vô Chính ca nhi.

Xe ngựa chạy nhanh trên đường phố rộng rãi nghiêm chỉnh, Nguyệt Dao vén rèm xe lên, dọc theo đường phố tất cả tường nhà đều làm từ gạch thanh thủy, kéo dài chừng trăm thước. Ở chỗ này đều là những thế gia hiển quý, trên đường cái cũng không có lấy một người hỗn tạp đi lại. Trì an ở nơi này chính là nhất đẳng.

Nguyệt Dao vén rèm lên. Nhìn hai con bạch ngọc sư tử ngồi chồm hổm trước cổng lớn, trên đại môn đỏ thẫm treo một bức hoành phi, viết: "Mã phủ."

Cữu cữu của Nguyệt Dao là Mã Thành Đăng làm quan tứ phẩm, nhậm chức ở Lễ Bộ. Tuy rằng Lễ Bộ không phải là một bộ phận quan trọng, thế nhưng quan lớn một cấp cũng dễ chết người, và lại mối quan hệ của Mã gia ở trong quan trường, cũng rất rộng rãi. Đây là nguyên nhân thực sự làm lão phu nhân đáp ứng đề cho Nguyệt Dao tới, bất kể như thế nào, thì cửa thân thích này vẫn cần phải thường xuyên đi lại. Không ai dám đảm bảo rằng tương lai mình sẽ không đến chỗ những người khác cầu cạnh.

Đến Mã phủ, Nguyệt Dao đã nhìn thấy bốn người mặc y phục màu xanh đậm đứng trước cửa, chờ khi xe ngựa đến nơi, người dẫn đầu đi lên nói: "Biểu tiểu thư và biểu thiếu gia đã đến."

Cổng chính phủ để lại không mở ra, mọi người là từ hai cánh cửa phía đông và phía tây ra vào. Xe ngựa chuyển sang hướng phía cánh cửa tây gác mà chạy nhanh vào. Vào trong tòa nhà, đi một hồi, xe ngựa mới dừng lại.

Một người mang trang phục xanh thẫm đi tới, là một ma ma trên đầu cài trâm vàng tóc kiểu phụ nhân. vén rèm lên nói: "Biểu tiểu thư, đã đến rồi ạ."

Nguyệt Dao dẫn theo Chính ca nhi bước xuống xe ngựa, nhìn thấy bốn gã sai vặt nâng một cỗ kiệu. Bà từ kia vừa nhìn thấy Nguyệt Dao còn dẫn theo một ca nhi, đầu tiên là ngăn người, ngược lại cười nói: "Không nghĩ tới tiểu thư sẽ đưa theo biểu thiếu gia tới cùng. Là nô tài không tốt không chuẩn bị mọi việc thích đáng. Kính xin biểu tiểu thư và biểu thiếu gia chờ thêm một chút." Kỳ thực cái bộc phụ nhân kia không thể nào không biết. Chỉ cần hỏi qua, đều sẽ biết hiện tại Nguyệt Dao đang tự mình chỉ dạy cho Chính ca nhi. Tới nhà cữu cữu làm khách, làm sao lại không mang theo đệ đệ mình tới. Như vậy chẳng khác nào nàng không thừa nhận người đệ đệ này.

Mã Viên đứng ở một bên không nói chuyện, hẳn là đại quản gia ở ngoại viện, chỉ cần không trắng trợn gây khó dễ trên mặt, hẳn sẽ không quản tới chuyện nội viện.

Nguyệt Dao nhìn sang bộc phụ kia, đó là bà tử đắc lực nhất của Trình thị, Trần bà tử. Nguyệt Dao cười nhạt trong đầu, hiện tại nàng cũng đã đưa Chính ca nhi đặt ở bên người tự mình chỉ dạy, lần này tới cữu gia làm sao có thể không mang theo Chính ca nhi tới. Đây rõ ràng là muốn ra oai phủ đầu mà. Cho là mình còn nhỏ tuổi, cái gì cũng không biết sẽ dễ dàng bị hồ lộng sao. Nguyệt Dao khinh thường trong bụng, sắc mặt cũng lạnh nhạt vô cùng: "Vô phương, để Đình Chính ngồi trong kiệu cùng ta là được." Để xem đến cuối cùng người mất mặt sẽ là ai chứ!

Nụ cười trên mặt Trần bà tử thoáng cái đã không còn, cứng ngắc nói: "Tiểu thư, chuyện này làm sao. . ."

Nguyệt Dao cũng không thèm quan tâm đến lý lẽ của bà ta, dắt theo Chính ca nhi bước vào cổ kiệu. Trần bà tử trên mặt hiện lên vẻ tức giận, cái vị biểu tiểu thư này cũng thật quá cao ngạo đi. Đến cả hai vị cô nương đang ở tạm ở trong phủ đệ trong hiện nay, ai mà không đối với bà ta tiếp đãi long trọng có thừa.

Mã Viễn thời là có phần bất ngờ, không nghĩ tới biểu cô nương cùng lời đồn một chút không giống. Nhìn thế nào cũng là một người cực kỳ có chủ kiến. Nhưng mà như vậy cũng rất tốt, người có chủ kiến của chính mình sẽ không dễ dàng bị người khác hồ lộng lừa dối. Mã Viễn là đại quân gia ở ngoại viện, lần này cũng chỉ là phụ trách việc nghênh đón người. Đưa đến nhị môn cũng phải lui ra.

Vào viện tứ, vòng qua bức phù điêu, tới cửa thùy hoa, hai bên là sao thủ hành lang, tiếp qua hai gian phòng khách nhỏ, liền thấy chính phòng phía sau đại sảnh. Trong viện có năm gian phòng chính, ba sương phòng. Gian phòng điều khắc phức tạp hiện ra vẻ tinh trí sang trọng. Hai bên lối rẽ hành lang, bày biện nhiều chậu hoa đầy màu sắc.

Nguyệt Dao dẫn theo Chính ca nhi bước xuống cổ kiệu. Nắm lấy tay nhỏ của Chính ca nhi, nhìn Chính ca nhi có chút khản trương, cười nói: "Đừng sợ, đây là nhà cũ cũ. Cứ tự nhiên như nhà mình."

Trên gương mặt của Trần bà tử theo ở phía sau liền lộ vẻ khinh bỉ. Cái gì gọi là giống như nhà của mình. Nơi này họ Mã không phải họ Liên. Hơn nữa nó cũng chỉ là một đứa con của quan tỳ, xuất thân đê tiện. Nếu không phải phu nhân nhận được phân phó của lão gia, bà ta mới không phải qua đây hầu hạ! Đương nhiên, những thứ này chỉ có thể ngầm ngầm nói trong đầu. Đối với đứa cháu ngoại sinh nữ này lão gia vẫn cực kỳ coi trọng. Công phu trên mặt bọn họ nhất định phải làm cho tốt.

Trần bà tử đang nghĩ ngợi, đã thấy Nguyệt Dao nhìn bà một cái. Tim Trần bà tử đập thình thịch một cái, ánh mắt sắc bén này trông giống như đã nhìn thấu tâm tư của bà vậy. Thế nhưng nhìn sang lần nữa, đã thấy Nguyệt Dao đang nhỏ giọng nói chuyện với biểu thiếu gia. Trần bà tử âm thầm nói với mình, tuyệt đối là do bà ta hoa mắt.

Nguyệt Dao nhìn bố trí trong viện, tất cả đều là xa lạ như vậy. Kiep trước, ở dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Mã Thành Đẳng, khi ra khỏi hiếu kỳ Nguyệt Dao cũng tới Mã phủ ở đó hai ngày. Lại bị Mã Lâm Lâm châm chọc một phen, nói nàng ở nhờ nhà mình không chịu đi trở về. Còn có đại biểu tẩu, là chất nữ của Trình thị - Trình Lệ Tư nói gần nói xa sỉ nhục nàng. Khi ấy đó nàng là người tâm cao khí ngạo, chỗ nào chịu đựng được tức giận mà ở đây, còn không có ở hết hai ngày đã lập tức lại ồn ào đòi phải đi về. Cho dù cừu cừu đã bắt Mã Lâm Lâm và Trình Lệ Tư nói lời xin lỗi nàng vẫn trở về Liên phủ, sau đó mãi đến lúc cừu cừu mất, nàng mới qua đây phúng viếng. Sau, đã không có đặt chân Mã phủ lần nào nữa. Bởi vậy, đối với Mã phủ, nàng thật sự cảm thấy xa lạ.

Hai cái nha hoàn ăn mặc lờ lợc đang đứng đợi ở bên ngoài, nhìn thấy Nguyệt Dao cười nói: "Mau đi bẩm báo lão gia cùng phu nhân, biểu tiểu thư và biểu thiếu gia tới."

Nguyệt Dao hồi phục lại tinh thần, cười nói: "Làm phiền mấy vị tỷ tỷ." Nhìn thấy Chính ca nhi có chút khản trương, cúi đầu nói hai câu, Chính ca nhi trấn định, nàng mới dẫn Chính ca nhi vào phòng khách.

Vừa bước vào phòng khách, nhìn trên tường chính đường bố trí một bàn dài bằng gỗ lim khảm loa cẩm thạch. Phía trước bày một đỉnh huân lô luy ti khảm hồng thạch, hai bên đặt phù thủ y* cùng kiểu dáng, bên trên trải tấm đệm gấm màu đỏ thẫm. Trên mặt đất trưng bày hai dãy tám chiếc ghế bằng gỗ lim giáp nhau, mỗi cái đều lót đệm dựa ngũ phúc đoàn viên hoa**.

*Phù thủ y: ghế dựa có tay vịn ở hai bên.

**Ngũ phúc đoàn viên hoa: năm hoa văn họa tiết hình tròn

Nguyệt Dao nhìn nha hoàn tới tay ăn mặc phú quý, trên người mang đầy kim ngân. Lại nhìn bày biện ở trong phòng. Trước kia còn không cảm thấy gì, hiện tại Nguyệt Dao chỉ có thể thở dài. Hầu phủ kia cũng chỉ còn là vẻ bề ngoài, còn thật nghĩ đây là Hầu phủ nữa sao (Ý là cái danh hầu phủ chỉ là tên gọi ở ngoài chứ thực chất đã k còn nữa). Cừu cừu cũng không phải người giỏi việc kinh doanh, miệng ăn núi lở. Chẳng trách tại sao sau khi cừu cừu mất đi, Mã phủ liền nhanh chóng suy bại đi xuống.

Nguyệt Dao còn đang suy nghĩ vậy, đã nhìn thấy một nam tử mặc y phục nhuyễn đoạn màu xanh đậm đang ngồi phía trên, có chút gầy gò, nhưng khí sắc không tệ. Nguyệt Dao nhìn đến nam tử ngồi trên ghế trên cùng mẫu thân của mình tương tự, trong mắt đầy lệ.

Nguyệt Dao biết, cừu cừu là thật tâm thương yêu nàng. Cừu cừu và nương nàng là bào huynh muội, lại bởi vì tuổi tác huynh muội hai người chênh lệch hơi lớn, bởi vậy lại càng thương yêu xem như cháu như bảo. Mẫu thân mất sớm, cừu cừu cũng trông mong, xem nàng như nữ nhi thân sinh mà chiều chuộng rất nhiều, nếu không phải cừu cừu mất sớm, nàng còn chỗ dựa vững chắc là cừu cừu, Mạc thị sẽ không dám đối xử với như vậy nàng.

Nguyệt Dao che giấu chua xót khổ sở nơi đáy mắt, cầm tay kéo Chính ca nhi quỳ xuống nói: "Nguyệt Dao, Đình Chính chào cừu cừu, cừu mẫu." Nên có lễ tiết, một chút cũng không thể thiếu. Xuất môn tại ngoại, không được để người khác có cơ hội miệng lưỡi này nọ.

Mã Thành Đẳng đem người đỡ lên, đưa tới bên cạnh nói: "Chi trong chớp mắt, đã lớn như vậy nha!" Nhìn người nắm trong lòng bàn tay dung nhan chẳng khác gì muội muội, trong lòng Mã Thành Đẳng ngược lại cũng là vạn phần khó chịu.

Da mặt Nguyệt Dao so sánh với đời trước phải nói là dày hơn rất nhiều. Nghe được giọng nói nghẹn ngào của cừu cừu, ngay sau đó cũng không quản cái gì lễ nghi hay không lễ nghi nữa, ôm lấy Mã Thành Đẳng mà khóc. Khóc đến thương tâm vô cùng.

Mã Thành Đăng bị ôm một cái Nguyệt Dao như vậy, đầu tiên là sửng sốt. Dầu sao như bọn họ như vậy, mọi thứ đều phải làm theo lễ nghi. Bỗng nhiên bị Nguyệt Dao không biết lễ nghi một hồi thế này, cộng thêm ngay cả mình con của mình cũng chưa từng ôm qua một hồi hân như vậy, cho nên thật bất ngờ.

Chẳng qua rất nhanh, trong mắt Mã Thành Đăng đã bốc lên lửa giận. Nói như vậy, ngoại tôn nữ sống ở Liên gia không tốt, chịu ủy khuất rồi. Lúc trước nhận được thư của Nguyệt Dao, thì Mã Thành Đăng nghi ngờ. Hiện giờ lại nhìn tới ngoại tôn nữ khóc đến thương tâm như vậy lại càng xác định.

Chính ca nhi nhìn thấy Nguyệt Dao khóc, hân cũng khóc theo.

Vành mắt Mã Thành Đăng cũng trở nên hồng hồng, trong lòng vô cùng đau xót. Muội muội cứ như vậy chỉ còn một cốt nhục duy nhất, hân lại không chiếu cố thật tốt. Cũng không biết muội muội ở trên trời sẽ oán trách hân như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 59: Chương 33: Trình Thị Oán Hận

Trình thị nhìn thấy Nguyệt Dao ôm trượng phu của mình khóc, lại nhìn dáng vẻ trượng phu mình nước mắt cũng muốn chảy ra. Vội vàng đi lên phía trước khuyên nhủ, khuyên giải hơn nửa ngày, Mã Thành Đăng mới hồi phục lại như cũ.

Mã Thành Đăng nhìn thấy Nguyệt Dao, mặc một bộ quần áo tố sắc bằng gấm Tô Châu thêu hoa lê nở. Mái tóc vấn thành lưu vân kế, ở giữa cài một đôi trâm Hồ Điệp màu lam, có ghim thêm vài đóa châu hoa, hai bên rủ xuống chuỗi ngọc thật dài đến bả vai. Đôi tai đeo một đôi hoa tai ngọc xanh hình thoi. Bên hông lại treo một cái túi hương màu xanh biếc. Một thân y phục mộc mạc này, càng lộ ra Nguyệt Dao điềm đạm đáng yêu, đơn bạc không nơi nương. Trong ngực lại càng đau thêm vài phần. Mã Thành Đăng tự mình lau nước mắt cho Nguyệt Dao: "Đừng khóc. Không khóc, sau này nếu có ai dám khi dễ con. Nói cho cậu, có cậu ở đây! Cậu sẽ làm chủ cho con."

Trình thị nhìn xem hành động của Mã Thành Đăng, đáy lòng không vui. Ngay cả nữ nhi của mình cũng không thấy trượng phu đối xử tốt như vậy. Đối xử với một cái nữ nhi không cùng họ, so với nữ nhi của mình lại còn tốt hơn. Chẳng qua bà cũng biết vị trí của Nguyệt Dao ở trong lòng trượng phu, bởi vậy nên trên mặt cũng không dám biểu lộ ra quá mức.

Nguyệt Dao nghe Mã Thành Đăng nói xong nặng nề mà gật đầu, lời này nàng tin tưởng. Miễn là cậu còn sống chắc chắn cậu sẽ làm chủ cho nàng. Nguyệt Dao lau nước mắt, kéo qua Chính ca nhi giới thiệu với Mã Thành Đăng: "Cậu, mợ, đây là Chính ca nhi. Chính ca nhi năm nay đã năm tuổi. Hôm nay vẫn là lần đầu tiên đến gặp cậu mợ."

Chính ca nhi hôm nay một mặc y phục huyền sắc trực bào, mái tóc dùng cây trâm bạch ngọc búi lên. Bên hông đeo túi hương màu trắng. Khuôn mặt Chính ca nhi tròn như trung thu chi nguyệt (như mặt trăng đêm trung thu), nét mặt như xuân hiệu chi hoa (như hoa xuân tươi đẹp đầy sức sống lúc hưng đồng).

Mã Thành Đăng nhìn thấy hài tử có tướng mạo xuất sắc như vậy ngược lại cười một tiếng. Nữ hài tử khuôn mặt xinh đẹp hân đã nhìn thấy không ít, thế nhưng nam hài tử đáng đáp tốt như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Mã Thành Đăng không có suy nghĩ nhiều như Nguyệt Dao. Nguyệt Dao nhìn dung mạo xuất chúng thì hết sức lo lắng. Nếu như Nguyệt Dao chỉ ở trong thâm trạch không ra khỏi cửa, đơn thuần không biết được bên ngoài hiểm ác đáng sợ cũng sẽ không phát sầu như vậy. Hết lần này tới lần khác nàng đã ở trong am ni cô mười năm, cái dạng gì sự tình cũng đều nghe qua. Có rất nhiều nhà quyền quý chỉ thích thiếu niên có dung mạo xinh đẹp, vô cùng điên cuồng. Bởi vậy, dưới tình huống không có chỗ dựa vào như hai tỷ đệ các nàng mà nói, dung mạo thế này là họa chứ không phải là phúc à!

Nguyệt Dao vút lại những thứ nhao nhao hỗn loạn này đi, quay sang nhìn Chính ca nhi gật đầu tỏ ý cổ vũ. Chính ca nhi dưới sự cổ vũ của Nguyệt Dao, cố lấy cam đảm mà kêu một tiếng cậu. Mới vừa rồi Chính ca nhi đúng là mơ hồ hành lễ. Lúc này là do Nguyệt Dao cố ý muốn tăng thêm ấn tượng.

Mã Thành Đăng không giống Liên Đồng Phụng, đối với Chính ca nhi hân không có mong đợi gì. Nếu như Nguyệt Dao không mang theo hân (Chính ca nhi) tới đây, hân (MTĐ) cũng làm như không biết chuyện gì. Hiện tại Nguyệt Dao đưa tới, vậy cũng xem như cháu ngoại trai ruột thịt mà đối đãi. Nhìn thấy hài tử này biết lễ nghi như thế, cười cười mang ngọc bội dương chi ở bên hông tháo xuống, đưa cho Chính ca nhi làm lễ vật gặp mặt.

Chính ca nhi nhận được lễ vật, lại nhìn tới nét mặt Mã Thành Đăng hiền lành hòa ái, lập tức tâm tình khẩn trương cũng buông lỏng xuống dưới.

Nha hoàn bưng nước tới, để cho Nguyệt Dao lau sạch khuôn mặt. Nguyệt Dao nhìn nha hoàn nửa quỳ, hai tay gối chậu đồng lên thật cao. Đề xuống suy nghĩ kỹ dị trong đáy lòng. Ở trong Liên phủ, nha hoàn đều vô cùng quy củ, nhưng không có chuyện quỳ xuống nâng chậu đồng. Đây cũng là quy củ chỉ ở trong phủ của các công hầu mới có. Nguyệt Dao phong thái ung dung lau mặt sạch sẽ. Sau khi sơ tẩy một phen, liền đi ra.

Trình thị nói: "Lão gia, ta đã đem Hải Đường Uyển dọn dẹp xong hết. Mấy ngày này hãy để cho Nguyệt Dao ở tại Hải Đường Uyển, lão gia người xem thế nào?"

Hải Đường Uyển, chính là chỗ ở trước kia của nương Nguyệt Dao. Nguyệt Dao đối với việc này, cũng không có ý kiến: "Cậu, mợ, để Chính ca nhi ở

trong Hải Đường Uyển chung với con là được rồi!"

Mã Thành Đăng đối với chuyện này hiển nhiên là không có ý kiến rồi.

Từ trong lời nói của Trình thị, Nguyệt Dao cũng biết hôm nay cậu đặc biệt ở nhà chờ nàng. Nghe xong những lời này, trong lòng Nguyệt Dao cảm động vạn phần.

Không được bao lâu, đại biểu ca Mã Bằng, nhị biểu ca Mã Dược, đại biểu tỷ Mã Lâm Lâm cũng đều tới đây. Cùng hai người tỷ đệ bọn họ làm lễ chào hỏi. Đối với nữ sắc Mã Thành Đăng chẳng chút để tâm, thế nên dưới gối cũng chỉ có nhị tử nhất nữ này.

Nguyệt Dao cũng biết đại biểu ca Mã Bằng chính là nhị tử do nguyên phối sở sanh, nhị biểu ca Mã Dược cùng đại biểu tỷ Mã Lâm Lâm là do Trình thị sinh ra. Một nhà nhân khẩu quả thực không coi là nhiều, rất đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 60: Chương 33.2

Trong ấn tượng của Nguyệt Dao thì đại biểu ca Mã Bằng, là người không có nhiều tâm nhãn, trung hậu đáng hoàng.

Mã Dược lại là người rất thông minh, cực kỳ lạnh lợi, là loại người rất biết xử lý. Bất quá sự thông minh của hắn không đặt vào chính đạo, sau khi cậu mất Trình thị cũng không quản được hắn. Ăn uống chơi gái đánh bạc mọi thứ hắn đều có, cậu chỉ mất vài năm liền tự sanh sanh làm cho Mã gia suy tàn.

Mã Lâm Lâm, một tiểu thư xảo trá cao ngạo. Vẫn luôn tự cho rằng mình là nữ nhi Hầu phủ, không đặt nàng vào mắt. Nhưng lại không nghĩ tới Hầu phủ sớm đã xuống dốc rồi. Hiện tại nàng cũng giống như nàng, chỉ là một nữ nhi nhà quan lại. Kiếp trước nàng bởi vì bị Mã Lâm Lâm châm chọc giận dữ mà bỏ đi. Hiện tại sẽ không làm ra chuyện như vậy nữa. Dù sao nàng vốn cũng chỉ là ở tạm năm ba ngày.

Lúc này nhìn thấy ba người tới, Nguyệt Dao dẫn Chính ca nhi, đi qua thì lễ với từng người từng người một. Mã Bằng mang một cái hộp nhỏ đã chuẩn bị xong đưa cho Nguyệt Dao.

Mã Dược nhìn thấy Mã Bằng tặng lễ vật, vội vàng lấy đồ trang sức treo bên hông định đưa cho Nguyệt Dao.

Từ phong thái tặng quà đó có thể thấy được, vị đại biểu ca này là người có tâm. Mà nhị biểu ca, sợ là căn bản không đem chuyện này để ở trong lòng.

Nguyệt Dao bây giờ đã tám tuổi, đã đến tuổi cấm kỵ, nam nữ hữu biệt. Không thể lại tùy tiện thu đồ vật thiếp thân của nam tử. Lập tức về mặt khó xử mà nhìn sang Mã Thành Đăng.

Mã Thành Đăng nhậm chức ở Lễ bộ, yêu cầu đối với lễ nghi quy củ tự nhiên lại càng nghiêm khắc. Nhìn thấy hành động này của Mã Dược, khuôn mặt ngay lập tức liền đen.

Trình thị nhìn Nguyệt Dao vừa làm ra chuyện khó chịu cho nhị tử. Vừa qua tới đây đã tìm chuyện, cái mẫu nữ này chính là xung khắc với bà quá rồi.

Mã Lâm Lâm lớn hơn Nguyệt Dao một tuổi, hiện tại cũng chỉ là một tiểu cô nương. Mã Lâm Lâm đứng là không nhìn được Nguyệt Dao. Thứ nhất là do danh tiếng Nguyệt Dao quá lớn, vẫn luôn vượt mặt đem nàng đẩy xuống phía dưới. Thứ hai là nương nàng cũng không thích cái biểu muội này. Nhìn thấy Nguyệt Dao, thoáng cái hất cổ lên, giống như một con khổng tước kiêu ngạo. Nhưng là biết phụ thân đang ở đây, cũng không dám quá thất lễ.

Sau khi làm lễ chào hỏi xong, Nguyệt Dao vô cùng khó hiểu nói ra: "Cậu, mợ. Con nghe nói có hai vị biểu tỷ sống nhờ ở trong nhà cậu, làm sao lại không thấy hai vị biểu tỷ."

Mã Thành Đăng nhìn Trình thị một cái. Nếu Nguyệt Dao không nói, hắn cũng không phát hiện.

Trình thị vừa cười vừa nói: "Biểu tỷ Lệ Tư của con có việc phải xuất phủ, buổi tối mới có thể trở về. Còn có thân thể Nhị di mẫu con không tốt, Lục Huỳnh biểu tỷ phải ở bên người hầu hạ."

Mã Bằng nghe thấy thân thể Nhị di mẫu không tốt, về mặt liền có chút khó coi. Nhìn thấy Nguyệt Dao nhìn sang mình, hắn vừa cười vừa nói: "Nguyệt Dao, huynh đưa muội đi sang Hải Đường Uyển. Nơi đó chính là chỗ nương muội ở trước đây."

Mã Lâm Lâm giậm chân một cái, vô cùng ủy khuất nói "Nương, cha thương yêu nàng còn hơn cả ta." Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt nhượn nhả của cha như thế này.

Nét mặt Trình thị có chút lạnh lẽo, hành động này trọng phụ quả thực cho thấy so với nữ nhi của mình cái nữ nhi Liên gia này còn quan trọng. Chỉ có điều những lời này không thể nói trước mặt của nữ nhi: "Nói bậy bạ gì chứ. Cha con là bởi vì cô cô của con mới mất, hơn nữa khuôn mặt của biểu muội con rất giống cô cô. Hiện tại gặp mặt khó tránh khỏi ưu ái hơn mấy phần. Con là nữ nhi thân sanh của cha, làm sao lại thương yêu người khác mà không

thương nữ nhi của mình. Còn nữa nàng ấy cũng chỉ đến nhà chúng ta tiểu trụ mấy ngày, qua vài ngày sau sẽ quay lại Liên gia."

Mã Lâm Lâm lúc này mới tìm về một chút cân bằng.

Chờ tất cả mọi người đi rồi, Trình thị gọi Trần bà tử tới hỏi. Trần bà tử bởi vì bị Nguyệt Dao lạnh nhạt, bèn lên tiếng nói xấu tới, cái kia nhất định càng là một cái tron trượt dốc. Trình thị lạnh lùng nói: "Sợ là cái quý nha đầu này so với nương nàng cũng không thua kém bao nhiêu." Nhìn bộ dạng mới vừa rồi, còn không phải là không phải cố ý chọc cho lão gia không thích Dược nhi. Còn nhỏ tuổi, tâm nhãn đã nhiều như vậy. Lão gia lại còn yêu mến nàng như thế, cũng không biết qua tới Mã phủ, sẽ làm ra cái chuyện tiểu thiêu thân gì.

Trình thị cực kỳ chán ghét Nguyệt Dao. Cũng không phải là vì Nguyệt Dao không làm người khác ưa thích. Nguyên nhân là ở trên người mẫu thân của Nguyệt Dao. Trình thị làm kẻ thất, trên thân phận đã thấp hơn một đoạn. Khi Trình thị mới vừa vào cửa, lão phu nhân Mã gia vẫn còn sống, mẫu thân Nguyệt Dao cũng chưa có lấy chồng.

Trình thị giả đến Mã gia, trên hiếu bà bà, dưới chiếu theo phật nhi tử nguyên phối Mã Bằng, đối xử với cái tiểu cô là mẫu thân Nguyệt Dao này cũng đã tốt không có gì để nói. Ăn ngon uống ngon dùng đồ tốt, người thứ nhất nghĩ tới cũng là tiểu cô. Đáng tiếc, mẫu thân Nguyệt Dao cũng không nhận sổ sách này. Chẳng qua cũng chưa từng quét mặt mũi của Trình thị.

Một đoạn thời gian Trình thị ở Mã gia làm một tức phụ hiếu thuận. Sau này lại mang thai, nhưng mà sau khi sinh Mã Dược, tâm tư liền thay đổi. Làm nương khẳng định muốn vì nhi tử mưu cầu thật nhiều thứ tốt. Có Mã Bằng ở đây, tất cả những sản nghiệp trong phủ này về sau đều để lại cho Mã Bằng. Con trai của bà ta sau này cũng chỉ có thể chia được một chén canh. Như vậy Trình thị làm sao cam tâm. Vì vậy dùng kế muốn trừ Mã Bằng.

Nhưng không nghĩ, kế sách này lại bị mẫu thân Nguyệt Dao biết được. Hơn nữa còn nhúng tay xía vào. Bởi vì sự kiện này mà bà bị lão phu nhân chán ghét vứt bỏ, đại quyền quản gia cũng bị lão phu nhân tước đoạt, bị lão phu nhân chen ép khắp nơi.

Mãi cho đến khi lão phu nhân mất đi cũng không yên tâm về bà. Còn đem chuyện này nói cho Mã Thành Đăng, những người đắc dụng bên cạnh lão phu nhân toàn bộ đều giao cho Mã Bằng. Bởi vậy cho tới hôm nay, Trình thị cũng không có động đến Mã Bằng một chút nào. Hết thấy mọi thứ đều do mẫu thân Liên Nguyệt Dao - Mã thị ban tặng. Nếu không Mã Bằng đã sớm chết rồi, sẽ không đứng ở trước mặt chướng mắt bà nhiều năm như vậy.

Trình thị hận không thể phá hủy Nguyệt Dao để trả thù cho những ủy khuất mà bà phải chịu những năm này. Chỉ là hiện giờ không được phép, phải chờ sau này có cơ hội sẽ giải quyết. Bà ta đã cẩn thận từng li từng tí một hơn mười năm, mới làm cho lão gia buông xuống phòng bị với mình. Nếu bây giờ mà động tay chân cái gì để cho lão gia biết được, sợ là phu thê tình phân một chút cũng không còn.

Mã Bằng trở lại trong viện, quản sự ma ma của hắc Liễu ma ma hỏi: "Đại thiếu gia, có gặp biểu cô nương không? Biểu cô nương có khỏe không?"

Mã Bằng nghĩ tới tiểu biểu muội, vừa cười vừa nói: "Rất tốt. Đây là lễ vật biểu muội tặng cho ta." Nói xong, đem lễ vật Nguyệt Dao tặng lấy ra.

Lễ vật Nguyệt Dao đưa là một bộ đồ thêu có phẩm cấp. Tay nghề tuy bình thường, thế nhưng tú phẩm này lại mang điềm báo tốt, là hi thước đăng chi (chim khách bay lên cành), cũng có ý tứ hy vọng Mã Bằng sẽ khảo trúng.

Liễu bà tử nhìn đồ thêu này vừa cười vừa nói: "Biểu cô nương thật có lòng, nhớ rõ đại thiếu gia sắp phải thi Hương rồi." Mặc dù Liễu bà tử không có cho rằng đây là đồ do chính tay Nguyệt Dao thêu, thế nhưng có phần tâm ý này là được rồi.

Mã Bằng cười gật đầu một cái.

Liễu bà tử cũng không nói thêm cái gì. Thế nhưng đáy lòng cũng có tính toán. Biết đâu, có thể tìm biểu cô nương nhờ giúp đỡ. Liễu bà tử nghĩ tới đây, vẫy tay gọi một tiểu nha hoàn tới. Tiếp đó thì thâm vào tai nha hoàn một hồi lâu, tiểu nha hoàn mới đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 61: Chương 34: Hải Đường Uyển

Mã phủ vốn là biệt viện của công chúa, khi ấy cũng đã là công trình vô cùng to lớn. Toàn bộ biệt viện, lầu các giao thác, gấm thảm tiên hoa. Đi dạo lại trong viện từ một sâu tri thủy thì có một mẫu bao lớn. Hai bên bờ hồ cảnh liễu rũ xuống nhánh nhánh xanh biếc như dải tơ lụa, đón gió nhẹ nhàng nhảy múa, quynh rũ không nói thành lời.

Nguyệt Dao cười nói: "Cậu, phong cảnh nơi này quả thực như tranh vẽ, xinh đẹp vô cùng."

Mã Thành Bằng cười cười nói: "Nếu con thấy ở trong phủ đệ của cậu tốt. Vậy về sau cứ cách vài ba ngày tới đây ở lại vài hôm."

Nguyệt Dao vừa nghe được, cười vô cùng rực rỡ: "Được. Như thế con cũng có thể thường xuyên nhìn thấy cảnh đẹp rồi." Lúc trước bởi vì Nguyệt Dao chán ghét Trình thị, cho nên cũng không nghĩ tới muốn thường xuyên đến Mã gia. Thế nhưng lần này sau khi nhìn thấy cậu, nàng thay đổi chủ ý. Cậu là đương gia của Mã gia, chỉ cần cậu còn ở, sẽ không ai ức hiếp nàng được. Nhìn bề ngoài Trình thị chắc chắn sẽ đối xử tốt với nàng, về phần Mã Lâm

Lâm ư, cứ để cho nàng nói hai câu coi như gió thoảng đi. Khó khăn như vậy ở kiếp trước cũng đã trải qua rồi, còn sợ mấy câu nói bóng nói gió.

Nguyệt Dao quyết định, về sau không dám nói mỗi tháng sẽ tới đây ở lại mấy ngày, nhưng ít nhất cũng phải cách năm ba tháng lại tới đây ở một đoạn thời gian. Thứ nhất là ra khỏi Liên phủ có thể giúp cho nàng buông lòng không khí; thứ hai ở chung với câu lâu hơn một chút cảm tình cũng sẽ sâu đậm hơn, sau này cậu càng che chở nàng hơn một chút. Hoặc là đánh tốt quan hệ với đại biểu ca, về sau sẽ có thêm một người bảo vệ nàng, vì nàng mà ra mặt.

Mã Thành Đăng thấy Nguyệt Dao như vậy trái lại nở nụ cười. Bất quá rất nhanh nụ cười liền tàn đi, sợ là đứa bé này ở Liên gia thực sự phải chịu ủy khuất rất lớn. Bằng không sẽ không như vậy.

Kỳ thực đối với chuyện Nguyệt Dao lúc trước ba lần bốn lượt từ chối không muốn tới Mã phủ, trong lòng Mã Thành Đăng không thể không suy nghĩ. Mặc dù bà tử được phái đi nói là Nguyệt Dao muốn sao chép kinh thư nên không thể tới, thế nhưng suy cho cùng đó cũng là một mảnh hảo tâm của hắn bị cự tuyệt trong lòng chắc chắn sẽ không quá sáng khoái, còn có Trình thị ở bên cạnh thổi gió, thời gian dần qua, cũng không bàn tới chuyện đưa Nguyệt Dao qua đây ở vài ngày, chỉ là cứ cách năm ba ngày sẽ phái người đi sang đó thăm hỏi. Hiện tại xem ra hẳn không phải là Nguyệt Dao không đến, mà là người trong phủ đệ không tận tâm, người của Liên phủ thoải mái. Rút cuộc đó cũng là sơ sót của hắn.

Nguyệt Dao đi đến trước cửa Hải Đường Uyển. Hệt như trong ấn tượng, mái ngói màu xám tường quét vôi trắng, cửa như ý sơn đen. Ba gian phòng nhỏ, một đại sảnh nhỏ, hai bên là sương phòng, trong sương phòng còn có nhĩ phòng.

Nguyệt Dao theo Mã Thành Đăng đi vào sân nhỏ, hoa được trồng trong viện tất cả đều là Hải Đường, là loài Tây phủ Hải Đường.

Nguyệt Dao cũng biết loài hoa nương nàng thích nhất chính là hoa hải đường. Cho nên khi người còn là tiểu thư trong viện trồng rất nhiều Tây phủ hải đường. Tây phủ hải đường cùng ngọc lan, mẫu đơn, hoa quế kết thành bạn, tạo nên "Ngọc đường phú quý". Nguyệt Dao biết hải phạm là lúc hải đường đóa chớm nở sẽ có chút mùi hương thơm dịu. Hoa kia chưa nở thì hoa lồi hồng điểm*, giống như được điểm son, sau khi nở lại chuyển dần sang màu phấn hồng, tựa như rạng mây hồng sáng lúc bình minh.

*Hoa lồi hồng điểm: nu hoa màu đỏ tươi rực rỡ.

Đáng tiếc, bây giờ không phải là mùa hải đường nở rộ. Nếu là mùa hoa nở, qua đây ngắm hoa hải đường, cũng thật tốt. Nguyệt Dao nghĩ chờ tới thời điểm chuyển giao hai mùa xuân hạ sang năm thì trở lại, đến lúc đó có thể nhìn thấy cảnh sắc hoa hải đường nở rộ rồi.

Nguyệt Dao xem cảnh xem đến nhập mê, Mã Thành Đăng cũng thả chậm bước chân.

Đoàn người vào trong phòng. Trong tiểu chính sảnh là trụ sơn đen, nền nhà lát đá trắng, đối diện với cửa lớn là tượng Phật Quan Âm Bồ Tát đang treo trên tường. Hai bên treo câu đối Vân Long tiên nữ kim màu tím đen. Phía dưới đề trường án bằng gỗ lim màu đen. Xung quanh đều là ghế tựa hoa hồng.

Nguyệt Dao tiến vào tây sương phòng. Bàn ghế bày biện bên trong phòng không phải là gỗ lim xa hoa. Mà đều được chế thành từ trúc xanh, trưng bày cũng thật giản đơn. Dọc theo bức tường bên trái bày một kệ sách rất lớn, bên trên đặt đầy các loại thư tịch. Sát cửa sổ đặt một án thư, bút nghiên, hương hộp được bố trí khéo léo thanh nhã, bên kia bày một chiếc bàn nhỏ hợp với mấy cái ghế thấp, ở trên có một ngọn đèn đồng, hai ly trà nhỏ.

Nguyệt Dao ngạc nhiên, cái này, hình thức bố trí ở nơi này so với lần trước nàng tới, hoàn toàn khác nhau. Đây là thế nào, làm sao lại hoàn toàn khác nhau kia chứ!

Mã Thành Đăng vừa cười vừa nói: "Nương con thích bố trí thanh nhã đơn giản. Ta cũng nói như vậy quá mộc mạc, thế nhưng nàng lại nhất thiết muốn bố trí như thế này. Tuy nương con đã xuất giá, nhưng mấy năm nay chỗ này vẫn không có gì thay đổi. Giống như khi nương con còn ở đây."

Trong mắt Nguyệt Dao hàm lệ. Sỡ dĩ kiếp trước nàng không thấy, nguyên nhân hẳn là vì nàng sang đây muộn hơn hai năm.

Mã Thành Đăng dẫn Nguyệt Dao đi hậu viện. Trong hậu viện dùng cả khoảng không lớn toàn bộ đều trồng cây hạnh. Mã Thành Đăng cười nói: "Đây đều do nương con trồng đấy. Nương con thích ăn nhất là hạnh hoa cao. Hằng năm vào thời điểm tháng ba tháng tư, nương con đều sẽ làm hạnh hoa cao."

Nguyệt Dao ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy mong ngóng cùng chờ đợi: "Cậu, chờ sang năm khi hoa hạnh nở, con muốn tới nơi này ngắm hoa hạnh. Đến lúc đó con cũng làm hạnh hoa cao."

Mã Thành Đăng nhìn thấy tâm tình yêu thích tựa trẻ con của cháu ngoại gái, tự nhiên là vui sướng đáp ứng: "Chờ đến tháng ba sang năm, cậu lập tức đón con tới phủ đệ ở lại hai tháng."

Về mặt Nguyệt Dao lộ ra nét vui mừng khôn xiết: "Có thật không? Cậu, thật có thể sao?"

Lấy được câu trả lời khẳng định, nụ cười trên mặt Nguyệt Dao cũng càng xán lạn hơn. Nói như vậy, cháu ngoại và cậu vốn dĩ cách bố, không có nhiều chuyện để nói. Thế nhưng Nguyệt Dao biết, nếu muốn làm cho Mã Thành Đăng thương yêu nàng nhiều hơn vài phần, nhớ kỹ tới nàng, thì vẫn nên tạo cảm tình sâu sắc hơn với cậu. Chỉ cần muốn, tự nhiên sẽ có chủ đề.

Mã Thành Đăng là đệ tử thế gia, cảm kỳ thư họa đều học qua, lấy tư cách là văn nhân nhã sĩ, đều có ưa thích giống nhau, vô cùng thích những chuyện phong nhã. Thêm nữa ở trong danh lưu thanh danh của hắn cũng rất tốt.

Kỳ thực Mã Thành Đăng ở trong phủ đệ cũng rất cô đơn. Kể cả Trình thị đối với những thứ này thô thiển không nói thông, có thể nói là một chữ cũng không biết. Đại ni từ thì quá chất phác rồi, tất cả thời gian đều hao phí trong khoa cử cũng đã miễn cưỡng cưỡng, đâu còn thời gian mà học những

thứ này. Nhị nhi tử ngược lại thông tuệ, chỉ là tâm tư đều đặt trên việc tại vui đùa, bất kể hần có chỉ dạy như thế nào cũng không được, cách mấy ngày sẽ phải dùng tới một lần gia pháp. Làm cho thành hần lao tâm lực mệt nhọc, nữ nhi thì càng không đề cập đến, đối với cảm kỳ thư họa ghét cay ghét đắng. Hiện tại nhìn thấy Nguyệt Dao tuổi còn nhỏ, ngộ tính lại tốt như vậy. Trong lòng không khỏi vui mừng, đàm tính lại càng thỏa đáng.

Trình độ của Nguyệt Dao ở chỗ này tuy rằng không phải là đứng đầu, nhưng cũng đi sâu nghiên cứu nhiều năm như vậy, miễn cưỡng có thể coi là một kẻ nhị lưu. Trên cảm kỳ thư họa đều có thể nói vài câu, đặc biệt là thư họa, vẫn rất có quyền tham luận. Mã Thành Đăng nói, nàng có thể thuận theo đó mà nói một chút.

Càng trò chuyện với Nguyệt Dao Mã Thành Đăng lại càng kinh ngạc tán thán. Trước đây hần vẫn nghe nói Nguyệt Dao có thiên phú lớn trên hội họa, không nghĩ tới tài văn chương của đứa bé này cũng tốt như vậy, đối với những thứ khác đều động chạm chút ít. Tuổi còn nhỏ, lại hiểu biết được nhiều như vậy, Mã Thành Đăng thực sự là vạn phần vui vẻ.

Đến cuối cùng, Mã Thành Đăng nhìn không được quay sang Nguyệt Dao nói: "Dao nhi à, con vẽ một bức tranh cho cậu nhìn xem như thế nào?" Vẫn luôn nghe nói cháu ngoại gái rất có thiên phú trên phương diện hội họa, Mã Thành Đăng cũng chưa từng kiến thức qua. Hiện tại nói chuyện một hồi với Nguyệt Dao như vậy, cực kỳ hứng thú.

Nguyệt Dao có chút hơi khó xử.

Mã Thành Đăng vừa cười vừa nói: "Chẳng qua là tùy ý vẽ vài nét bút cho cậu xem là được, không phải là muốn con vẽ một bức họa hoàn chỉnh."

Lúc này Nguyệt Dao mới gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 62: Chương 35:: Vẽ Tranh

Mã Thành Đăng lập tức phân phó người mang dụng cụ vẽ tranh tới. Nguyệt Dao không thể sử dụng thuốc màu, mà chỉ dùng hai màu trắng đen đan xen tô vẽ. Tranh vẽ chính là cảnh sắc của Hải Đường Uyên.

Mã Thành Đăng đứng ở bên cạnh lặng lẽ nhìn Nguyệt Dao hạ bút vẽ, nhìn một chút lại nhìn sững sờ.

Thời gian vẽ tranh chắc chắn không ngắn. Đến thời điểm dùng bữa trưa, Đặng bà tử đi tới nhắc với Mã Thành Đăng. Mã Thành Đăng nhìn Nguyệt Dao còn đang vô cùng tập trung tinh thần, ngay cả có người đi tới cũng không biết, lắc đầu nói: "Cho người đem cơm và thức ăn dọn sẵn ở trong viện đi. Nói với phu nhân, sẽ không qua đó dùng bữa trưa."

Trình thị vốn đã làm một bàn thức ăn ngon để chiêu đãi Nguyệt Dao, lại không nghĩ sẽ nhận được một câu nói như vậy của Mã Thành Đăng. Sắc mặt lập tức trầm xuống nói: "Lão gia và biểu cô nương làm gì ở trong Hải Đường Uyên?" Nói chuyện gì, mà có thể nói đến cả bữa trưa cũng không sang bên này ăn.

Nhan hoàn đi qua truyền lời lắt đầu: "Thưa phu nhân, nô tỳ không biết." Người hầu hạ ở trong viện toàn bộ đều là mấy nha đầu Nguyệt Dao mang tới. Những người khác đều không ở bên trong viện, quả thật là không biết lão gia và biểu cô nương ở trong viện nói chuyện gì, đến nỗi cả ăn trưa cũng không sang đây dùng.

Nguyệt Dao vẽ xong rồi, đầu Mã Thành Đăng vẫn còn đang choáng váng. Mãi cho đến khi Nguyệt Dao mở miệng nói: "Cậu, tranh vẽ không được đẹp, cậu đừng chê cười."

Mã Thành Đăng mới hồi phục tinh thần lại, lời nói có chút vội vã: "Nguyệt Dao, con nói cho cậu, con thật chỉ học hội họa có năm năm thôi sao?" Hần biết Nguyệt Dao bắt đầu học vẽ năm ba tuổi. Nhưng mà hiện tại nhìn tranh vẽ của Nguyệt Dao, kỹ xảo hội họa điêu luyện như vậy cũng cần có ít nhất mười năm công phu. Điều này thật là làm cho người ta bất khả tư nghị*.

*Bất khả tư nghị: không thể tưởng tượng nổi, khó tin.

Đây còn là do Nguyệt Dao có ý giấu dốt, không có đem tất cả tài nghệ biểu lộ ra ngoài. Chính bản thân nàng cũng rõ ràng, có thể bộc lộ tài năng. Thế nhưng quá mức yêu nghiệt sẽ làm cho người khác hoài nghi.

Đương nhiên Mã Thành Đăng sẽ không hoài nghi mình cháu ngoại mình là yêu nghiệt rồi. Nhưng nhìn bức họa của Nguyệt Dao, chỉ có thể lắc đầu lại gật đầu.

Đặng ma ma nhanh chóng sang bên này thưa: "Lão gia, tiểu thư, nên dùng cơm trưa rồi."

Nguyệt Dao cười nói: "Ma ma, bụng cũng có chút đói rồi. Đình Chính đã dùng bữa rồi chứ? Đừng nói tất cả mọi người đều bị đói?"

Đặng ma ma vừa cười vừa nói: "Không có đâu, thiếu gia đã dùng bữa rồi. Nhưng mà cữu lão gia còn chưa dùng qua bữa trưa." Cữu lão gia cái này cũng thật là, làm cho tiểu thư đến cả canh giờ ăn trưa cũng phải bỏ lỡ. Đương nhiên, oán trách thì oán trách, nhưng mà Đặng ma ma vẫn rất cao hứng.

Sau khi dùng bữa xong, Mã Thành Đằng bắt đầu bình phẩm bức tranh Nguyệt Dao vẽ. Tán dương là chính, thế nhưng cũng có chỗ thiếu sót. Đương nhiên, vài chỗ thiếu sót này nhìn độ tuổi của Nguyệt Dao, cũng có thể lý giải: "Dao nhi à, tại sao con không phải là nam hài tử chứ. Nếu như con là nam tử, ta sẽ cố gắng hết sức giao con cho Ngọc Sơn tiên sinh, để hắn thu con làm học sinh. Có Ngọc Sơn tiên sinh chỉ điểm, sau này con nhất định có thể làm nên một phen thành tựu."

Khóe mắt Nguyệt Dao giật giật, đối với danh tự này Nguyệt Dao không thể quen thuộc hơn nữa. Ngọc Sơn tiên sinh, một trong tam đại họa sĩ thiên hạ, danh tiếng còn lớn hơn lão sư võ lòng cho nàng là Văn tiên sinh rất nhiều, có danh xưng là người tài giỏi bậc nhất nước. Nếu như có thể được Ngọc Sơn tiên sinh chỉ bảo, đối với nàng mà nói, đây quả thật là thiên đại hảo sự. Bất quá Nguyệt Dao rất nhanh lại bình phục tâm tình, mặc kệ họa nghệ của nàng như thế nào, Ngọc Sơn tiên sinh cũng sẽ không thu nàng làm đệ tử. Nguyên nhân cũng giống như Văn tiên sinh vậy, vì nàng là nữ tử: "Cậu và Ngọc Sơn lão tiên sinh là hảo hữu sao?" Nếu như Ngọc Sơn tiên sinh là hảo bằng hữu có giao tình cũ với cậu, biết đâu sẽ có cơ hội gặp một lần.

Mã Thành Đằng điểm đầu: "Nói là hảo bằng hữu thì chưa tới, từng có vài lần chi duyên. Chẳng qua cũng có chút giao tình với đệ đệ của hắn. Đáng tiếc con là nữ tử, đáng tiếc." Lấy tư chất cùng thiên tư của Nguyệt Dao, nếu là nam tử, hẳn tin tưởng Ngọc Sơn tiên sinh nhất định sẽ thu Nguyệt Dao làm đệ tử. Cho đến bây giờ, Ngọc Sơn tiên sinh mới chỉ thu nhận hai đệ tử, khoảng thời gian trước ta nghe nói Ngọc Sơn tiên sinh đang có ý định muốn thu một người quan môn đệ tử*.

*Quan môn đệ tử: đệ tử đóng cửa, đệ tử cuối cùng.

Nguyệt Dao không ôm cái kỳ vọng này, song cũng không trở ngại nàng thỉnh cầu Mã Thành Đằng: "Cậu, nếu tương lai có cơ hội, con hy vọng có thể được Ngọc Sơn tiên sinh chỉ điểm đôi chút." Nếu là có cơ hội gặp một lần, thỉnh vị Ngọc Sơn tiên sinh này bình phẩm một chút xem họa nghệ của nàng có chỗ nào thiếu sót, so với tự bản thân nàng mài giũa mà ra sẽ tốt hơn rất nhiều. Dù sao cũng là người có tay nghề lâu năm.

Mã Thành Đằng nhìn tranh vẽ của cháu gái, lập tức cười gật đầu nói: "Tương lai ắt sẽ có cơ hội."

Nguyệt Dao nghe xong có chút thất vọng. Tương lai, tương lai cơ hội này rất xa vời nha! Nàng ở sâu trong hậu trạch, cơ hội đi ra ngoài đã ít lại càng ít. Nghĩ tới đây, Nguyệt Dao khó tránh khỏi có vài phần uể oải.

Mã Thành Đằng nhìn dáng vẻ thất vọng của cháu gái, trong ngực lại có chút không đành lòng: "Nếu không thì thế này, cậu sẽ đưa cho hắn xem bức họa của con, lại nói hắn cho ta vài lời bình phẩm. Đến lúc đó lại đem những chỗ thiếu sót nói cho con biết. Con thấy như vậy thế nào?" Đây đã là biện pháp tốt nhất tốt rồi.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Cậu, con không muốn để cho người khác biết trình độ vẽ tranh của con đã đến mức nào. Cũng không muốn để cho người khác biết ngay cả thi từ con cũng đã chạm đến."

Mã Thành Đằng có chút giật mình: "Vì sao?" Cháu gái hắn có tài, có tài thì nên tuyên dương ra ngoài. Chuyện này tốt biết bao nhiêu, tại sao lại không để cho người khác biết rõ.

Nguyệt Dao cười khổ: "Cậu, nếu những chuyện này đều bị đồn ra ngoài, chắc chắn con sẽ nhận được cái danh tài nữ gì đó. Nhưng mà những thứ này đối với con lại không phải là chuyện tốt. Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi*." Con không muốn ở đầu sóng ngọn gió, để cho người ta thời thời khắc khắc chú ý. Cậu, nếu như cha con vẫn còn sống con tự nhiên không sợ. Nhưng hiện giờ lại không giống như vậy." Kiếp trước nàng tài hoa xuất chúng, được gọi là kinh thành đệ nhất tài nữ, thế nhưng cái thứ kia thì có ích lợi gì đâu chứ! Ngoại trừ dẫn đến ghen ghét của người khác, bị mọi người bài xích ra ngoài, nàng cũng chưa từng nhận được chỗ tốt nào.

* Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi: cây cao quá rừng, sẽ bị gió đập .

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 63: Chương 35.2

Mã Thành Đằng có thể lên làm quan chính tứ phẩm trong quan trường ở độ tuổi này, hiển nhiên không phải là một tên ngốc. Rất nhanh đã hiểu được ý tứ của Nguyệt Dao. Mã Thành Đằng vốn muốn nói Nguyệt Dao chỉ lo lắng chuyện không đâu, hắn sẽ chăm sóc tốt nàng. Nhưng tới lúc nhìn thấy nét khăn cầu trong mắt Nguyệt Dao, cuối cùng hắn cũng đành gật đầu: "Được, con không muốn để cho người khác biết, cậu sẽ không loan truyền ra ngoài. Đến lúc đó nếu như Ngọc Sơn tiên sinh không bình phẩm, vậy coi như xong." Quân tử chi giao, quý ở thẳng thắn thành khẩn. Ngọc Sơn tiên sinh hỏi thăm tranh này là do người nào vẽ, hắn chỉ có thể nói thật, nói chủ nhân bức họa này không đồng ý cho hắn nói.

Nguyệt Dao cười cười nói: "Cảm ơn cậu."

Mã Thành Đăng nhìn cháu gái còn lộ ra nét trầm ổn hơn so với nữ nhi của mình, cổ họng giống như bị nghẹn lại. Không có phụ mẫu, làm cho Nguyệt Dao tuổi còn nhỏ như vậy lại phải bắt đầu trù tính. Lập tức vuốt trán Nguyệt Dao: "Nha đầu ngốc, cô cậu ở đây, sẽ không để cho người nào ức hiếp con."

Nguyệt Dao vội vàng gạt đầu: "Dạ. Con tin tưởng cậu." Chuyện này nàng tin tưởng. Chẳng qua là nghĩ tới cậu chỉ còn có hai năm tuổi thọ, Nguyệt Dao lại phát sầu.

Hai người trò chuyện, ngay cả bữa tối cũng dùng ở trong Hải Đường Uyển.

Trình thị nghe được trượng phu dẫn theo Nguyệt Dao đi vào Hải Đường Uyển, lại vẫn đang nói chuyện, hàn huyên tới cả bữa tối cũng bảo ở lại Hải Đường Uyển dùng, lập tức siết chặt năm đảm.

Nha hoàn tâm phúc Bích Sắc ở bên cạnh Trình thị cũng âm thầm nói nhỏ ở trong lòng, cái này còn may mắn là ngoại sinh nữ, hơn nữa còn là một ngoại sinh nữ mới chỉ tám tuổi. Bằng không chuyện phu nhân nên lo lắng cũng không phải là những thứ này.

Liễu bà tử nghe được cho tới bây giờ lão gia nhà mình vậy mà vẫn còn ở lại Hải Đường Uyển cùng biểu cô nương. Liễu bà tử không nhịn được nói: "Biểu cô nương, quả thật là người không đơn giản." Lão gia đã thật lâu không có ở lại hậu viện một khoảng thời gian dài như vậy. Ngay cả đi tới chỗ của phu nhân, cũng chỉ là mừng một muii lăm. Mặc khác có hơn phân nửa thời gian đều ngâm mình ở trong thư phòng.

Nha đầu bên cạnh Liễu bà tử, cũng là thiếp thân nha đầu của Mã Bằng nhỏ giọng thưa: "Ma ma, ta nghe nói phu nhân vô cùng không thích biểu cô nương. Có lẽ biểu cô nương có thể giúp chúng ta việc này." Thiếp thân nha đầu này nghĩ đến tính toán của Trình thị, trong nội tâm lại lo lắng. Nếu quả thật để phu nhân được như ý, làm cho đại thiếu gia cưới tiểu thư Trình gia, tương lai của các nàng sẽ rất kham ưu.

Liễu bà tử nhưng lại đánh nha đầu nói: "Nói hươu nói vượn cái gì chứ? Biểu cô nương là khách nhân, làm sao có thể dính vào sự tình trong Mã phủ."

Nha đầu ngay tức thì ngậm miệng.

Mã Thành Đăng khó có khi gặp được một đối tượng để đàm luận tốt như vậy, trò chuyện một hồi đã không ý thức đến thời gian nữa. Bữa tối Mã Thành Đăng cũng dùng ngay trong Hải Đường Uyển.

Dùng xong bữa tối cũng không tiếp tục trao đổi với cháu gái nữa. Mà là Nguyệt Dao thỉnh Mã Thành Đăng kiểm tra xem xét Chính ca nhi một chút. Mặc dù Nguyệt Dao tinh thông cầm kỳ thư họa, thế nhưng đối với những chuyện bên ngoài thì một chữ cũng không biết. Có Mã Thành Đăng cho đánh giá, trong lòng nàng cũng nắm chắc thêm phần nào.

Mã Thành Đăng kiểm tra xong, lắc đầu. Đứa bé này chỉ có một bộ dung mạo tốt, nhưng bên trong lại trống rỗng không có gì cả. Không chịu được trọng dụng. Nhưng khi nhìn nét mặt cầu khẩn của Nguyệt Dao, vẫn là tận lực tìm ưu điểm để khen Đình Chính.

Nguyệt Dao lại để cho Mộ Thu đưa Chính ca nhi đi ra ngoài. Đem toàn bộ tình hình của Chính ca nhi nói hết: "Cậu, con chỉ muốn tìm cho Đình Chính một vị tiên sinh có đủ kiên nhẫn. Hiện tại, chỉ thứ hai chỉ còn dư lại ta cùng với Đình Chính thôi sau này còn phải dựa vào Đình Chính chống đỡ cho chi thứ hai. Con không dám có chút buông lơi nào với Đình Chính. Cậu, con cũng biết rõ tình huống của Đình Chính, con cũng không đòi hỏi hần sau này đi lên con đường khoa cử, chỉ mong hần có thể duy trì chi thứ hai thôi." Ý tứ của Nguyệt Dao là, tiên sinh không nên quá cứng nhắc, không nên quá nghiêm khắc, phải có tâm lòng yêu mến, quan trọng hơn cả là phải có đủ kiên trì, đương nhiên, học vấn đức hạnh tốt chính là yêu cầu trước nhất.

Mã Thành Đăng nghe xong trầm tư chốc lát nói: "Để ngày mai cậu cho người dưới đi tìm. Chung quy sẽ có thể tìm được." Lấy tư chất như vậy, muốn đi khoa cử kia là khó lại càng khó, tiến sĩ đó là nằm mơ, cử nhân còn phải xem vận khí. Có may mắn nhất nữa thì cũng chỉ là một tú tài.

Nguyệt Dao vội vàng gạt đầu: "Cậu, còn có một chuyện. Chính ca nhi hiện giờ không có tên trên gia phả. Cậu, con muốn để Chính ca nhi ghi tạc trên danh nghĩa của nương. Cậu người xem xem thế nào?" Lúc trước mẫu thân Nguyệt Dao Mã thị có nói để Chính ca nhi ghi tạc trên danh nghĩa của di nương đã mất, nói là nói như vậy, thế nhưng còn chưa ghi lên gia phả. Hiện giờ vào gia phả trực tiếp ghi tạc dưới danh nghĩa Mã thị, cũng có thể bớt đi vài chuyện.

Mã Thành Đăng kinh ngạc nói: "Con nói, muốn để Chính ca nhi ghi lại dưới danh nghĩa của mẫu thân con?"

Nguyệt Dao quay sang Mã Thành Đăng giải thích đúng là để Chính ca nhi ghi vào dưới tên của mẫu thân nàng. Đối với tiền đồ tương lai của Đình Chính là rất tốt: "Cậu, thân mẫu của Đình Chính xuất thân không tốt, nếu như ghi tạc dưới tên nương, đối với tiền đồ tương lai còn có nhân duyên của hần đều sẽ tốt hơn. Cậu, con trước vẫn vâng theo ý kiến của người. Nếu như cậu đồng ý, đến lúc đó con sẽ hỏi lại tổ mẫu. Con chỉ sợ Đại bá phụ và Đại bá mẫu không đồng ý. Bọn họ đều không thích Đình Chính." Đây là Nguyệt Dao trước xin Mã Thành Đăng giúp đỡ.

Mã Thành Đăng sờ đầu Nguyệt Dao nói: "Có cậu ở đây, bọn họ sẽ đồng ý." Hần cho rằng Nguyệt Dao nghĩ như vậy rất đúng. Ghi tạc dưới tên của muội muội, thứ nhất là để cho muội muội dưới cửu tuyền có thể hưởng thụ hương hỏa của con cháu. Thứ hai sẽ làm cho tình cảm giữa Nguyệt Dao và Đình Chính tốt hơn.

Hiện tại phụ thân của Nguyệt Dao cũng đã mất, chi thứ hai cũng chỉ còn dư lại một nam tử như thế. Đặt ở dưới tên của đích mẫu, tự nhiên là không có vấn đề gì. Xuất sinh* có thấp nữa, cũng là cốt nhục chí thân. Chung quy so với con thừa tự vẫn tốt hơn.

*Xuất sinh: ý chỉ ở đây là thân thể người sinh ra, cụ thể là thân thể mẹ đẻ sở sinh ra ĐC.

Nguyệt Dao muôn phần cảm động nói: "Cảm ơn cậu."

Q.1 - Chương 64: Chương 36: Xin Giúp Đỡ

Mã Thành Đăng trước nhắc lên một chuyện, hỏi Nguyệt Dao nói: "Nguyệt Dao, con nói cho cậu, có phải con ở Liên gia bị ủy khuất hay không?" Tuy rằng từ lúc gặp mặt Nguyệt Dao đến bây giờ, khí sắc của Nguyệt Dao cũng rất tốt. Thế nhưng một đứa bé lại có phần thành thực cùng ôn trọng như vậy, lại không phải là hài tử bình thường nên có.

Nguyệt Dao cũng không đáp lời ngay lập tức, nàng còn đang nghĩ đắn trong đầu, làm thế nào đem sự tình đựng phải ở trong Liên gia nói với cậu.

Mã Thành Đăng cho rằng Nguyệt Dao không dám nói, lại càng cho rằng người Liên gia đối xử lạnh nhạt với Nguyệt Dao: "Nguyệt Dao, nói, có phải người của Liên phủ khi dễ con hay không. Con nói cho cậu, cậu sẽ làm chỗ dựa cho con."

Nguyệt Dao cân nhắc một chút sau đó mới lên tiếng: "Cậu, sau khi trở về từ Giang Nam con vẫn luôn sao chép hiểu kinh, những việc khác đều không quản. Thế nhưng một đoạn thời gian trước con phát hiện tôi tớ mang về từ Giang Nam, ngoại trừ mấy nha đầu vẫn còn ở trong Lan Khê viện hầu hạ, những người khác đều bị đuổi đi ra ngoài. Nha hoàn thiếp thân của con còn nói cho con biết, nói là vú nuôi của con với ma ma theo gả của Đại bá mẫu qua lại rất gần gũi." Nói tới chỗ này Nguyệt Dao lại do dự một chút, ngẩng đầu nhìn Mã Thành Đăng một cái, thấy Mã Thành Đăng như có điều suy nghĩ mới tiếp tục nói: "Sau này con mới biết được ma ma hồi môn của Đại bá mẫu là muốn thông qua vú nuôi của con để biết xem trên người con còn có bao nhiêu gia tư." Lời Nguyệt Dao nói cực kỳ mật mờ, không trực tiếp nói thẳng ra là Mạc thị muốn mưu cầu tài vật.

Mã Thành Đăng thoáng cái không hiểu được; "Gia tư gì chứ?"

Sắc mặt Nguyệt Dao buồn bã: "Cậu, khi đó cha bệnh nặng, biết bản thân mình có cố gắng cũng không qua được cửa ải kia. Đã đem tài sản trong nhà chia làm hai phần. Một phần đem đặt vào trong của công, một phần để cho con bồng thân. Khi cha lâm chung đã đưa cho con, khoản tiền này là để cho con và Đình Chính dùng cho gả cưới sau này."

Mã Thành Đăng nhìn Nguyệt Dao một cái, quái dị nói: "Cha con để lại cho con bao nhiêu tài sản?" Không phải là Mã Thành Đăng đang nhớ thương đến tiền tài của Nguyệt Dao. Hắn đang muốn biết ở chỗ này có bao nhiêu tiền bạc mới có thể làm cho Mạc thị dễ tâm. Ở trong trí nhớ Mã Thành Đăng, thanh danh của đại phu nhân Liên gia dường như rất tốt.

Nguyệt Dao cũng không có gạt Mã Thành Đăng: "Có chừng mười vạn lượng. Cha nói với con, gia tài của chi thứ hai chia ra làm hai phần. Đầu là số bạc như nhau." Nói đúng là, để vào tài sản chung trong nhà ước chừng cũng mười vạn bạc. Nguyệt Dao không có lừa gạt Mã Thành Đăng, cũng là tin tưởng Mã Thành Đăng sẽ không đánh chủ ý lên chút tiền bạc ấy. Mặt khác, cũng là ngăn tận gốc cái khả năng đem số bạc này cho Mã Thành Đăng bảo quản.

Sắc mặt Mã Thành Đăng hơi thay đổi một chút: "Nguyệt Dao, con có chứng cứ sao? Chuyện thế này không thể nói bậy được." Không có chứng cứ, vậy đã có thể xem là đại bất kính. Thế nhưng ở trong lòng, Mã Thành Đăng đã tin tưởng Nguyệt Dao rồi.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Vú nuôi đã chính miệng thừa nhận vị Hoa bà tử kia đã hỏi bà, chỗ của con còn nắm giữ bao nhiêu tiền bạc. Cậu, thật ra thì con cũng không tin tưởng. Thế nhưng, thế nhưng..." Nói đến đây, vành mắt Nguyệt Dao hồng hồng lên.

Sở dĩ Nguyệt Dao nói với Mã Thành Đăng những lời này, kỳ thực cũng là có dụng ý. Cũng để cho cậu biết được Mạc thị là một cái phụ nhân tham lam thành tính như thế, đến lúc tổ mẫu qua đời, nàng nhắc lại việc mang đồ cưới cảm về. Cậu nhất định đáp ứng.

Mã Thành Đăng lúc này tức giận muôn phần. Vậy mà lại đánh chủ ý lên gia tài của cháu ngoại gái mình. Thực khiến người ta buồn nôn. Thua thiệt Liên gia vẫn là thư hương môn đệ thế gia. Chó má chứ thư hương môn đệ thế gia gì. Hắn cũng rất cuộc cũng rõ ràng, đang êm đẹp sao Nguyệt Dao lại viết thư: "Vậy con định làm như thế nào?" Cái vị đại phu nhân Liên gia kia cũng thật có mặt mũi, ngay cả chút tiền để phòng thân của hai cô nhi đều buông tha, thật sự là đáng hận.

Đương nhiên Nguyệt Dao đã sớm có ý tưởng: "Cậu, con muốn đem toàn bộ tiền bạc này gửi vào trong Hối Thông Tiền Trang. Cậu, người xem có được không?" Gặp Mã Thành Đăng không có lên tiếng, Nguyệt Dao vội vàng giải thích: "Cậu, con vốn định giao cho người bảo quản. Chỉ là con lo lắng vạn nhất thật để bọn họ biết được, sẽ nói lời không hay về cậu. Con không hy vọng xảy ra chuyện như vậy, đến lúc đó có thể sẽ tổn hại danh dự của cậu." Nguyệt Dao tin tưởng Mã Thành Đăng. Tính tình của Mã Thành Đăng cao nhã, đừng nói là mười vạn lượng bạc, dù cho một trăm vạn lượng hắn cũng sẽ không đi tham ô. Thế nhưng số tiền này nàng là chắc chắn không dám đặt ở chỗ của Mã Thành Đăng nơi này. Vạn nhất hai năm sau cậu mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, số tiền này nàng cũng không thể cảm về được rồi. Cậu đứng là người thanh cao, thế nhưng mẹ, nữ nhân này không nói cũng biết được.

Mã Thành Đăng vừa cười vừa nói: "Con cái nha đầu này, chỉ là người ta đem bạc tồn nhập tiền trang đổi lấy ngân phiếu. Chẳng nhẽ con còn muốn mang ngân phiếu gửi vào trong tiền trang." Không cần nghĩ cũng biết, muội phụ để lại cho Nguyệt Dao khẳng định là ngân phiếu rồi. Đầu thế nào đem ngân phiếu của Hối Thông Tiền Trang gửi vào trong Hối Thông Tiền Trang kia chứ.

Nguyệt Dao vội vàng gạt đầu: "Cậu, con có ý định thuê một cái tủ, thuê nó mười năm. Đem ngân phiếu còn có những một ít đồ vật khác để vào trong tủ."

Như vậy nếu thật có vạn nhất, cũng có đường lui." Nguyệt Dao quả thật không có ý định lừa gạt Mã Thành Đăng nàng còn muốn gọi lại vài thứ đồ vật đấy.

Mã Thành Đăng kỳ quặc mà nhìn Nguyệt Dao: "Những vật khác? Con còn muốn gọi lại vật gì vậy?"

Nguyệt Dao vào phòng, mang Dạ Minh Châu trong hộp lấy ra. Bây giờ vốn là buổi tối, dạ minh châu vừa lấy ra, gian nhà ngay lập tức trở nên sáng sủa hơn rất nhiều. "Con muốn đem cái này gửi lại. Cậu, viên Dạ Minh Châu này là của hồi môn của nương. Nếu là bị bọn họ biết, có lẽ con sẽ không giữ được."

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 65: Xin Giúp Đỡ (Tt)

Mã Thành Đăng nhất định là biết nương mình cho muối muối một viên dạ minh châu làm của hồi môn. Một bảo vật quý như vậy muốn cho nữ nhi đem theo làm của hồi môn, khẳng định phải nói với nhi tử một tiếng đấy. Khi đó Mã Thành Đăng cũng đồng ý. Chẳng qua là đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy viên dạ minh châu này.

Mã Thành Đăng nhìn viên dạ minh châu, nghĩ tới lời Nguyệt Dao nói. Ngay cả chút tiền bạc trên người Nguyệt Dao, Mạc thị cũng không bỏ qua cho, nếu như biết được còn có một viên dạ minh châu giá trị liên thành như thế này, còn không phải sẽ nghĩ mọi cách là lừa lấy qua. Đến lúc đó tình cảnh của cháu gái ở Liên gia có thể còn gặp khó khăn hơn.

Mã Thành Đăng gật đầu: "Nếu con đã quyết định, chờ đến ngày ta hưu mệnh, ta dẫn con đi Hối Thông tiền trang. Đến lúc đó đem chuyện này xử lý cho thỏa đáng. Con cũng giảm bớt lo lắng." Bảo vật như vậy, vẫn nên cất giấu vào nơi đáng tin. Đừng nói Mạc thị, chính là những vị quý nhân khác mà biết được cũng muốn lấy làm của riêng đấy.

Nguyệt Dao thật không biết cậu vậy mà sẽ nhanh chóng đáp ứng như thế, lập tức thở phào nhẹ nhõm ở trong lòng: "Cậu, Nguyệt Dao lại thêm phiền toái cho người."

Nguyệt Dao không biết là, Mã Thành Đăng có thể sáng khoái đáp ứng nàng, không hoài nghi chút nào như vậy cũng có chút quan hệ tới việc hai người vừa nói chuyện ban nãy. Nguyệt Dao đối với họa nghệ, cảm kỳ thư họa cũng đều tinh thông. Một đứa bé mới chỉ tám tuổi muốn học mấy thứ này khẳng định phải tiêu tốn hết toàn bộ tinh lực, đâu còn có thời gian nhàn rỗi quan tâm những chuyện vạn vật khác.

Không sai, Mã Thành Đăng yêu thích chuyện phong nhã, thế nhưng hắn lẫn lộn ở quan trường nhiều năm như vậy, một đứa bé tám tuổi nói thật hay nói láo hẳn cũng có thể lập tức phân biệt ra được. Còn nữa, Nguyệt Dao cũng không khả năng bịa đặt ra những chuyện không có căn cứ này. Đến ngay cả vú nuôi cũng dính dáng vào nữa.

Nếu người Liên gia đánh chủ ý vào những thứ này, làm chút chuyện phòng bị là nhất định. Đáng nhẽ ra hắn muốn bảo quản cho Nguyệt Dao. Thế nhưng lời Nguyệt Dao nói cũng có đạo lý. Vạn nhất bị những người này biết, danh tiếng hắn bị tổn hại chỉ là thứ yếu, sợ là sợ những người này da mặt dày không biết xấu hổ, làm cho hắn sau này khó mà chiếu cố Nguyệt Dao nhiều được nữa: "Đây là cậu không có chăm sóc tốt cho con. Về sau con có chuyện gì cứ nói cho cậu." Việc trong Liên phủ hẳn là không có biện pháp chọc tay vào. Hơn nữa chuyện này nói cũng không thể nói ra, bất kể như thế nào, Nguyệt Dao cũng là người của Liên gia, không thể nói bậy về gia tộc của mình. Một kẻ mà ngay cả gia tộc của mình cũng có thể ruồng bỏ, chắc chắn sẽ bị tất cả mọi người phỉ nhổ. Lại nói Nguyệt Dao sau này còn phải dựa vào đại phòng Liên gia, tạm thời không thể theo chân bọn họ xé rách mặt. Điều mà bọn họ có thể làm, chỉ có thể là phòng bị.

Nguyệt Dao gật đầu liên tục: "Nếu có chuyện xảy ra con nhất định sẽ nói cho cậu." Về sau bị Mạc thị tính toán, nàng chắc chắn sẽ không che giấu nữa. Đến lúc đó nhất định phải nhờ cậu giúp đỡ.

Cuối cùng vẫn là trường tùy bên cạnh nói sắc trời cũng đã muộn, nên trở về rồi. Mã Thành Đăng mới phát hiện đã hơn chín giờ tối.

Mã Thành Đăng ra khỏi Hải Đường Uyển, lại cho gọi Mã Viễn đi qua hỏi tình hình một chút. Nghe đến thái độ của lão phu nhân, vẻ mặt ngược lại cũng hòa hoãn hơn rất nhiều. Bất kể như thế nào, Liên lão phu nhân vẫn còn là một người tốt. Chỉ là Mạc thị kia thực sự là, ngay cả chút tư phòng trên tay cháu gái đều nghĩ cách đã động, quá không biết xấu hổ rồi.

Nguyệt Dao có thể nói cho Mã Thành Đăng những lời này, chính là tín nhiệm hắn. Mã Thành Đăng tự nhiên sẽ không thể nào mang việc trong Liên gia nói cho Mã Viễn biết. Mã Thành Đăng suy nghĩ kỹ một hồi, vấn đề này vẫn khó giải quyết. Về sau chỉ có thể thường xuyên đưa cháu ngoại sang đây ở nhiều hơn mà thôi. Hôm nay việc may mắn duy nhất chính là, hôn sự của Nguyệt Dao đã định rồi. Liên Đổng Phương cùng Mạc thị không thể sắp tay vào chuyện hôn nhân đại sự của Nguyệt Dao được, xem như là chuyện tốt duy nhất.

Chờ sau khi Mã Thành Đăng đi, Nguyệt Dao vào đông sương phòng. Nhìn thấy Chính ca nhi còn đang chăm chỉ học tập, hết sức vui mừng. Kéo Chính ca nhi đi qua hậu viện. Chỉ vào từng hàng cây hạnh nói, đây chính là cây do mẫu thân gieo trồng. Tính tể mà nói rất nhiều thứ linh tinh, Chính ca nhi vẫn lắng nghe. Cuối cùng nói: "Tỷ tỷ, chờ đến sang năm, đệ muốn ăn hạnh hoa cao do tỷ tỷ tự tay làm."

Nguyệt Dao cười đến ánh mắt đều cong thành hình ảnh trăng: "Được." Giải quyết xong mấy việc hệ trọng trong lòng, Nguyệt Dao cảm giác cả người nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đặng ma ma nhìn mi tâm vẫn luôn nhú chặt của Nguyệt Dao rốt cục cũng giãn ra, trong lòng cũng thoải mái hơn. Tiểu thư vẫn một mực nghĩ đến việc bố trí ổn thỏa mấy thứ kia, bây giờ cứ lão gia đáp ứng rồi, mọi việc cũng dễ xử lý hơn.

Ở trong Liên phủ, Nguyệt Hoàn thời là theo di nương học châm tuyền hoạt. Học một hồi, lại đâm bản mình rất nhiều châm. Có chút không kiên nhẫn, đem cả châm tuyền cả tú phẩm ném ở trên bàn.

Tô di nương đem tấm áo choàng làm cho nhĩ tử để xuống: "Làm sao vậy?" Tô di nương đã sớm biết, nữ nhĩ của mình đã không còn nhẫn nại được như trước đây nữa rồi. Hơi chút tâm phù khí táo*, bất cứ việc gì cũng không nhịn được.

*Tâm phù khí táo: tâm tư không ổn định, nóng nảy, bực bội.

Nguyệt Hoàn không có lên tiếng. Nàng cũng không tiện nói với Tô di nương, hôm nay nàng lại bị Nguyệt Băng châm chọc khiêu khích. Cái cô Nguyệt Băng khi có người khác mới tốt hơn một chút, lúc không người quả thực đem nàng là nha hoàn mà sai bảo. Thế nhưng nàng lại không thể ăm ỉ với nàng ta, Nguyệt Hoàn thực sự là kim nén muốn ghen hoạn.

Sắc mặt Tô di nương buồn bã, kỳ thực bà cũng biết rõ như thế nào. Vẫn còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn khuôn mặt cùng bộ dáng ủy khuất của nữ nhĩ, lời muốn nói ra rốt cuộc lại nuốt mất: "Tứ cô nương, nếu không muốn làm, thì đi nghỉ ngơi một chút."

Nguyệt Hoàn cũng muốn đi ngủ. Thế nhưng nghĩ tới gian phòng cái gì cũng không có, hiện tại mà đi ngủ, nửa đêm lại tỉnh dậy, nằm ở trên giường ngủ không được, chỉ có thể ngơ ngác nhìn đỉnh giường mà ngán người. Vẫn là ở lại chỗ này thì tốt hơn. Suy nghĩ một chút sau đó nói: "Di nương, tam tiểu thư có cửu gia để trở về. Vậy còn cậu của ta, bọn họ đâu?"

Tô di nương biết được Nguyệt Hoàn nói cậu là huynh đệ của mình, sắc mặt lập tức đại biến: "Tứ cô nương, người phải nhớ kỹ, cậu của người chính là huynh đệ của phu nhân. Nhớ kỹ, sau này không thể nói sai." Tô di nương lại không cùng nàng giải thích, mà là để cho Nguyệt Hoàn nhớ kỹ, những lời này về sau nghìn vạn lần không được phép nhắc lại. Ngay cả nha đầu bên người cũng không thể nói.

Nguyệt Hoàn vẫn cúi đầu, mãi cho đến khi trở về phòng cũng không nói thêm câu nào.

Tô di nương chờ Nguyệt Hoàn đi rồi, nước mắt không nhịn được mà chảy xuống. Nhưng là không có biện pháp, đây là mệnh, đây là số mệnh a!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 66: Chương 37: Biểu Tỷ Muội

Ngày thứ hai, Nguyệt Dao rửa mặt chải đầu một phen. Dẫn Chính ca nhĩ đi thỉnh an Trình thị. Vừa đến chính phòng, liền nhìn thấy bên cạnh Trình thị đã có hai cô nương khác.

Người ở bên phải chính là nữ nhĩ Trình gia Trình Lệ Tư. Đối với nàng ta Nguyệt Dao rất quen thuộc, bởi vì kiếp trước nàng ấy chính là thê tử của Mã Băng. Chỉ thấy thiếu nữ này mặc áo đơn màu xanh biếc tô điểm thùy yên bên trên, phía dưới là váy dài xếp nếp tán hoa thủy vụ màu xanh lá cây, bên hông đeo Hồ Điệp kết thật to dùng tơ vàng mềm mại yên la thất thành. Bờ vai mềm mại như tước buộc thắt lưng màu trắng, đôi mắt như họa, cực kỳ xinh đẹp. Hơn nữa nhìn dáng điệu vẫn là một bộ mảnh mai, yếu điệu. Trong trí nhớ của nàng Trình Lệ Tư thế nhưng lại chanh chua, chẳng khác gì cọp mẹ. Hiện tại nhìn vào bộ dạng nhưng lại là một đại gia khuê tú. Cho nên nói, về bề ngoài của một người rất có tính lừa gạt.

Người ở phía bên trái, Nguyệt Dao cũng biết, đó chính là biểu tỷ của nàng Lục Huỳnh, năm nay đã mười tuổi. Là nữ nhĩ của di. Người di này vốn là thứ xuất, một năm trước thượng phu mất, ở nhà thượng phu trải qua không được tốt, lại chạy sang đây nhờ cậy vào nhà mẹ đẻ tới. Đáng tiếc đối với muội muội thứ xuất này Mã Thành Đăng có thể nói là vô cảm, chỉ là không muốn cho kẻ khác có cơ hội nói hán bỏ mặc thứ muội, lạnh lùng vô tình, vì nghĩ cho thanh danh của mình, mới đồng ý cho mẫu nữ bọn họ một miếng đất dung thân.

Bất quá buổi tối hôm qua Đặng ma ma đi ra ngoài gẫu với vài người nô bộc cũng nhận được không ít tin tức trở về nói lại cho Nguyệt Dao, người di và biểu tỷ này, cực kỳ không được Trình thị đãi kiến.

Hôm nay Lục Huỳnh mặc chiếc bối tử màu vàng nhạt thêu thị đế văn trang hoa màu xanh lá mạ, chải tóc đóa mã kế, cài bộ diêu bằng vàng, mang châu hoa làm từ mật sáp khảm thạch, trên lỗ tai đeo cặp hoa tai bằng vàng ròng đính từ anh. Ăn vận vô cùng phú quý, thế nhưng tướng mạo Lục Huỳnh bình thường, thuộc vào loại người dễ vào trong một đồng đều không thể tìm ra (Lin: đại khái là khuôn mặt đại chúng, nhìn đâu cũng có ng giống). Hơn nữa tuổi tác vẫn còn nhỏ, lại ăn mặc phú quý thế này, nhìn vào có chút chẳng ra cái gì cả.

Nguyệt Dao có phần muốn che trốn, là ai dạy cách ăn mặc trang điểm này vậy. Cái bộ dạng như thế này thì còn ra gì nữa chứ!

Lục Huỳnh đã biết chuyện cả buổi chiều và buổi tối hôm qua câu đầu ở chỗ của Nguyệt Dao. Trong lòng nàng vô cùng đố kỵ. Lúc nàng ta tới Mã phủ, cậu đã đi thượng triều rồi. Cách nửa tháng sau đó mới gặp mặt mình. Thời điểm thấy nàng, cũng chỉ tùy ý hỏi qua một câu, sau đó liền bắt kẻ nàng, ném sang cho mợ Trình thị. Bây giờ cũng đã tới Mã phủ ở lại gần một năm, nàng cũng chỉ mới gặp qua cậu có vài lần, mỗi lần đều nhàn nhạt. Nhưng không nghĩ Liên Nguyệt Dao vừa mới đến lại được cậu thương yêu như thế. Dựa vào cái gì mà đều cùng là cháu ngoại gái, bên này nặng bên kia nhẹ như thế chứ. Ghen ghét và oán hận trong mắt của Lục Huỳnh không thể gạt được Trình thị và Trình Lệ Tư, đương nhiên, cũng không gạt được Nguyệt Dao. (Lin cho em xin đôi lời, ngta đi tiểu trụ vài ngày rồi về, còn cô ăn dầm nằm dề cả năm, ngta là con của em gái ruột thịt cùng cha cùng mẹ, cô chỉ là con của ng thứ 3, 4, ..., n. Vậy mà cũng đòi ý kiến, vô duyên.)

Nguyệt Dao nhìn rõ loại ánh mắt này chính là đố kỵ? Đố kỵ với nàng? Đầu óc nàng ta có vấn đề, thảo nào Đặng ma ma nói mẫu nữ tuy hai mà cùng một đức hạnh, tâm mắt hạn hẹp, tâm tư hẹp hòi.

Trong lòng Nguyệt Dao có chút khinh thường, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười thân nhiên, làm lễ chào hỏi với cả hai người. Lễ nghi, quy củ của Nguyệt Dao không có chỗ nào có thể xoi mói. Ngay cả Trình thị đều không thể nói một từ không tốt.

Lục Huỳnh cười không đạt đáy mắt: "Nguyệt Dao muội muội, ta nghe nói cậu đã mấy lần cho người qua phủ mời muội tới đây. Lần nào muội cũng đều từ chối cả. Làm sao mà lần này cũng ba ba tới đây vậy." (*Ba ba: trông mong, bám dính, níu chặt.)

Về mặt Đặng ma ma thoáng biến đổi. Ngày hôm qua bà đi tìm mấy tỷ muội trước kia hỏi thăm tin tức. Liều bà từ nói vị tiểu thư này một chút quy củ bề ngoài cũng không có, cả ngày chỉ biết nịnh bợ Mã Lâm Lâm và Trình Lệ Tư. Bây giờ nhìn đến, so với lời đồn nghe được còn thấp kém hơn.

Tiểu Mã thị ngày đó gả cho một võ quan lục phẩm. Đại Nguyên triều quan văn hay quan võ đều được coi trọng như nhau, chỉ bởi vì phụ thân của Lục Huỳnh là duyên tề mới phải cái chức quan này, tổ tiên là người làm ruộng. Bởi vậy, bây giờ tám bà thân thích rất nhiều. Chờ sau khi phụ thân Lục Huỳnh mất đi, thiếp thất cùng người của bốn gia đã nuốt sạch thiếu chút nữa đến cả đồ cưới Tiểu Mã thị đều không còn. Không có biện pháp, Tiểu Mã thị mới phải tìm tới nhà mẹ đẻ mà nương tựa.

Trình thị cũng không phải loại người phúc hậu gì, chẳng qua trượng phu bà muốn lưu người, bà ta mới không có khả năng đuổi đi. Nhưng mà đối với mẫu nữ này lại hoàn toàn khinh thường. Đến nỗi làm cho Lục Huỳnh nghĩ rằng mình rất tốt.

Nụ cười trên mặt Nguyệt Dao không yếu đi chút nào: "Ban đầu ta đã lập lời thề ước trước mặt Phật tổ, phải sao chép hết hiếu kính. Bởi vậy nên khi cậu phái người tới đón ta, ta mới không đến đây. Hiện tại kính thư cũng đã sao chép xong, ta tự nhiên muốn tới bái kiến cậu và mợ rồi." Nói xong, dịu dàng nói: "Mợ, đều là Nguyệt Dao không đúng. Tuy rằng chuyện có nguyên nhân của nó, nhưng suy cho cùng cũng là con cô phụ tấm lòng của cậu mợ."

Trình thị có thể nói cái gì, Nguyệt Dao làm thế là vì tận hiếu, chữ hiếu lớn hơn trời. Trình thị đích thân đỡ Nguyệt Dao lên: "Đứa nhỏ ngốc, con hiếu thuận như vậy. Mợ cao hứng còn không kịp. Làm sao có thể trách cứ con được kia chứ."

Trình Lệ Tư cũng cười nói: "Nguyệt Dao muội muội thực sự là hiếu thuận. Bất quá Nguyệt Dao muội muội rất lợi hại nha! Nghe nói dựng ở lại chỗ muội muội một ngày. Dựng và biểu muội thật sự là có chuyện nói không hết."

Trình thị vừa nghe xong những lời này sắc mặt trở nên lạnh lẽo, hung hăng quét mắt sang Trình Lệ Tư. Nói thứ gì vậy, làm cậu cháu cố cháu ngoại gái, có gì là không ổn hả. Lời như vậy mà lan truyền ra ngoài, người không biết còn tưởng rằng trong đó có thủ đoạn hèn hạ gì.

Trình Lệ Tư thấy Trình thị quăng cho nàng sắc mặt không tốt, liền biết bản thân nàng đã nói sai.

Dịu dàng cười nhạt một tiếng nói: "Cậu một mực kể chuyện thời niên thiếu của nương với Nguyệt Dao. Vừa nói đã quên mất canh giờ."

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 67: Biểu Tỷ Muội(Tt)

Trình Lệ Tư thấy Trình thị quăng cho nàng sắc mặt không tốt, liền biết bản thân nàng đã nói sai.

Dịu dàng cười nhạt một tiếng nói: "Cậu một mực kể chuyện thời niên thiếu của nương với Nguyệt Dao. Vừa nói đã quên mất canh giờ."

Thoáng cái Trình Lệ Tư nghẹn lời rồi, cũng không biết nên tiếp lời thế nào nữa. Cho dù nàng không tin đi nữa, người ta không nói thì nàng có thể như thế nào.

Trình thị nói: "Nguyệt Dao, cậu con nói y phục trên người con có chút quá đơn bạc. Chuẩn bị làm cho con nhiều thêm vài bộ y phục. Sáng sớm ta đã cho gọi người trong cửa hàng đồ trang sức đến, chờ một hồi họ đưa những đồ trang sức hợp thời tới. Con cũng chọn ra mấy chiếc." Đây cũng là Nguyệt Dao chạm phải.

Nguyệt Dao khẽ cười nói: "Nguyệt Dao đã tạ cậu mọi yêu mến. Nhưng y phục và đồ trang sức của Nguyệt Dao còn rất nhiều, không cần tốn kém thêm nữa." Nhìn cái tư thế này chắc là đã sớm ước hẹn, chỗ nào mà nói là đặc biệt làm cho nàng. Bất quá, nếu có y phục mới, đồ trang sức mới, nàng cũng không khách khí. Bản thân không mặc, mang về làm phần thưởng cho người khác cũng có thêm nhân tình. Chung quy so với việc bị Mã Dược thua bạc hết toàn bộ còn tốt hơn.

Đương nhiên, Nguyệt Dao nói như vậy đây là nói cho người ở chỗ này biết, y phục và đồ trang sức nàng có rất nhiều. Cứu gia nguyên ý cho, nàng tự nhiên nhận, không có nàng cũng sẽ không thiếu vài cái y phục để mặc này. Còn nữa nàng tới để làm khách, chứ không phải là tới đòi đồ.

Lục Huỳnh nghe xong những lời này sắc mặt liền khó coi. Những năm này chi phí ăn mặc của nàng toàn bộ đều lấy ra từ Mã gia, những lời này của Nguyệt Dao không phải là đang châm chọc nàng sao? Cái này nha đầu chết tiệt kia, còn nhỏ tuổi mà mồm miệng đã không tốt như thế.

Trình Lệ Tư cũng không biết, Nguyệt Dao lại nói chuyện lớn lối như vậy.

Nguyệt Dao nhìn xem tâm tư của tất cả mọi người, không hy vọng để cho Chính ca nhi tiếp xúc với những nữ nhân này quá nhiều. Sau khi nói với Trình thị một tiếng, liền để Mộ Thu mang theo Chính ca nhi về Hải Đường Uyển trước.

Trình thị nhìn Chính ca nhi cũng không thuận mắt, một đứa con của quan nô, cũng chỉ có cái nha đầu này xem nó như một khối bảo vật. Nếu đặt ở Mã gia, đã trực tiếp vứt ra bên ngoài rồi.

Đặng ma ma nhìn đến hai vị biểu tiểu thư đều có mặt ở trong phòng, duy chỉ có đích trưởng nữ Mã Lâm Lâm vắng mặt, chuyện này làm cho Đặng ma ma trực tiếp lắc đầu trong lòng. Suy nghĩ một chút vẫn quyết định đợi lát nữa sau khi quay về, hảo hảo nói chuyện của Trình thị với tiểu thư một chút.

Trình Lệ Tư nhìn thấy nét mặt của Trình thị, mỉm cười nói: "Ta đã sớm nghe nói Nguyệt Dao muội muội ở Giang Nam vô cùng có tài danh. Nguyệt Dao muội muội, muội cho chúng ta khai mở nhãn giới đi."

Nguyệt Dao nghe xong những lời này, nụ cười trên mặt lập tức tiêu tán: "Nguyệt Dao nào có tài danh gì, bất quá là người ta nghe nhầm đồn bậy. Cũng chỉ mới vừa nhập môn. Chắc hẳn tài danh của Trình tỷ tỷ ở kinh thành cũng rất mạnh mẽ nhỉ! Nguyệt Dao đã rất lâu không ở kinh thành, Trình tỷ tỷ để Nguyệt Dao khai mở nhãn giới!"

Nguyệt Dao phớt tình quét qua khuôn mặt Trình Lệ Tư. Cho dù nàng có tài danh đi nữa, thì Trình Lệ Tư có thể coi là thứ gì, lại dám phân phó nàng trình diễn tài nghệ. Khi nàng là nữ tử mãi nghệ hay sao.

Về mặt Trình Lệ Tư thoáng cái thay đổi. Nếu muốn ở trong kinh thành tập hợp đông đảo mỹ nhân tài nữ này giành được tài danh, không những phải có đủ tài hoa, còn cần có bối cảnh. Ở kinh thành Trình gia cái gì cũng không được tính, nếu không phải năm đó Trình thị sử dụng thủ đoạn thì ngay cả cánh cửa của Mã gia cũng không vào được. Chớ đừng nói chi là, Trình Lệ Tư đến nửa phần tài nghệ cũng không có, lại luôn muốn gả cho người có tiền.

Tuy rằng Lục Huỳnh không ưa Nguyệt Dao, thế nhưng cũng không thích Trình Lệ Tư, bởi vậy cũng không trở ngại nàng ta cười trên nỗi đau của người khác. Không nghĩ tới tiểu nha đầu này mồm miệng đã vậy còn quá lợi hại. Trình thị buông lời giảng hòa. Nguyệt Dao thấy Trình thị lên tiếng, cực kỳ biết điều, ngoan ngoãn thuận theo không nói thêm gì nữa.

Lúc này Mã Lâm Lâm mới khoan thai đến. Mã Lâm Lâm lần này ăn mặc hết sức diễm lệ. Bên trên mặc áo màu vàng tơ nửa tay áo thêu cảnh kim liên, thất lung lấy màu xanh nhạt làm chủ, phía dưới là một bộ quần hoa thập nhị phúc nguyệt lộng lẫy màu lục nhạt. Đồ trang sức trên người cũng không quá nhiều, nguyên nhân cũng là vì còn nhỏ tuổi.

So sánh với ba cô nương ở đây, Nguyệt Dao trở nên mộc mạc hơn rất nhiều. Đối với việc này Nguyệt Dao cũng không nói gì, tiểu cô nương tự nhiên phải mặc tươi sáng diễm lệ một chút. Nếu không phải nàng đang trong thời kỳ giữ hiếu, nàng cũng sẽ không ăn mặc mộc mạc thế này.

Mã Lâm Lâm quay đầu nhìn, sau đó xoay người sang nhìn Trình thị nghi hoặc thưa: "Nương, y phục trên người Nguyệt Dao muội muội quá mộc mạc rồi. Để cho người của châm tuyến phòng làm thêm cho muội muội vài bộ y phục mới xinh đẹp tiên diễm một chút. Mặc như thế này, quá khó coi."

Nguyệt Dao nhẹ nhàng nói: "Đã tạ biểu tỷ quan tâm, ta đang giữ đạo hiếu, không thể mặc y phục diễm lệ." Nguyệt Dao vô cùng kỳ quái, từ khi nào mà Mã Lâm Lâm đã đổi tính rồi, vậy mà lại bắt đầu chú ý tới cả y phục của nàng. Kỳ quái.

Không bao lâu, người của Cẩm Tú phường tới. Cẩm Tú phường chính là cửa hàng trang sức lớn nhất trong kinh thành. Nữ trang ở trong này được chế tác vô cùng tinh tế, rất được các nhà quyền quý ưa thích.

Nguyệt Dao nhìn mấy cái nha đầu nói đầu đuôi nhau mà vào, trên tay mỗi nha hoàn bà tử đều có một cái khay. Sắc mặt của Nguyệt Dao mỗi lúc một tối hơn. Từ trong đáy lòng Nguyệt Dao hơi hơi thở dài. Ngày trước nương có nói qua ở trong quan trường cậu rất lợi hại, nhưng lại không để ý công việc vặt, một chút cũng không biết tiết kiệm. Thường hay vì đồ vật yêu thích mà có thể vung tiền như rác. Trình thị thì càng khỏi phải nói nữa, cũng không biết cân nhắc trị giá gì nào, chỉ biết làm thế nào khoe khoang làm sao tiếp tục. Bây giờ Nguyệt Dao mới lĩnh hội ý tứ trong lời nói này của nương nàng. Chọn đồ trang sức hoàn toàn có thể đi tới cửa hàng mà chọn, muốn để cho chủ quán đưa lên tới cửa như vậy, chi phí sẽ cao hơn rất nhiều. Bình thường chỉ có những nhà quyền quý mới có thể hào phóng thế này. Lấy chức quan của cậu mà nói, có phần hơi quá.

Nữ chương quỹ vén tấm lụa đỏ trong khay sáu nha đầu lên, trong phòng lập tức lờ lờ kim quang trang sức, làm cho người ta hoa cả mắt. Các cô nương đều thích chưng diện làm đẹp. Ánh mắt thoáng cái đã bị hấp dẫn. Nguyệt Dao cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 68: Biểu Tỷ Muội(Tt)

Nguyệt Dao nhìn thấy nhiều đồ trang sức tinh mỹ xinh đẹp như vậy, tiếng thở dài trong lòng càng đậm. Mỗi một kiểu đồ trang sức đều có giá trị xa xỉ. Hiện giờ Mã gia lại chỉ có một người kiếm tiền là cậu, bổng lộc quan viên tứ phẩm so với những gì bọn họ hoa tay phung phí cực kỳ bé nhỏ, Mã gia bây giờ hoàn toàn dựa vào của cải tổ tiên để lại mà chống đỡ. Hoa tiền phung phí không chừng mực thế này, không sớm thì muộn cũng đem toàn bộ gia sản móc sạch.

Trình thị cười nói: "Nguyệt Dao con mới tới, con chọn trước đi."

Mã Lâm Lâm mắt lom lom nhìn Nguyệt Dao. Nguyệt Dao cười nói: "Nguyệt Dao nhỏ nhất, cũng không thể chọn trước. Hãy để cho các tỷ tỷ chọn trước." Ánh mắt kia của Mã Lâm Lâm, chỉ thiếu chút nữa là nói không cho phép người chọn trước ta, bằng không thì người cứ chờ coi. Nàng cũng không định đi chơi với cái kẻ xui xẻo này.

Mã Lâm Lâm vừa nghe nói như thế, không đợi Trình thị lên tiếng, vô cùng vui vẻ nói ra: "Ta tới trước." Nói xong, lập tức đi lên phía trước.

Trong số những món đồ này, chói mắt nhất chính là một chiếc trâm cài đan phượng bằng vàng ròng có khảm trân châu, còn có một chiếc trâm cài hoa sen từ thạch anh. Mã Lâm Lâm chọn lựa chính là hai thứ này.

Sau khi Mã Lâm Lâm chọn xong, là Trình Lệ Tư chọn. Sau đó mới là Lục Huỳnh. Lục Huỳnh nhìn đến cây trâm bằng vàng ròng mà Trình Lệ Tư cầm trong tay, hai con mắt đỏ rực hồng hồng.

Cái này đừng nói là Nguyệt Dao đâu, ngay cả Đặng ma ma cũng phải giật giật khóe mắt. Một cây trâm vàng, ít nhất cũng phải tốn hơn ba trăm lượng bạc. Cứ như vậy mà mặc cho một chất nữ lấy. Mã gia cũng không phải là núi vàng núi bạc gì, phải chăng là phù thái đại phượng quá rồi không. (*phù thái đại phượng: ờ thì đại khái có thể hiểu là vùng tay quá mạnh, quá tốt, quá thoải mái. @-@ bạn Lin cũng k rõ.)

Lục Huỳnh chọn lựa là một vòng tay vàng ròng. Giá trị gần bằng cái của Trình Lệ Tư gần. Vốn còn muốn xoi mói tiếp, bất quá quay đầu nhìn lên Trình thị ngồi ở trên một chút, quyết đoán buông tha cho.

Cuối cùng mới đến phiên Nguyệt Dao. Đặng ma ma có ý muốn để cho Nguyệt Dao thuận tay tùy ý chọn lựa từng loại nữ trang khác nhau. Nguyệt Dao cũng không nghe nha đầu nói, mà đưa vào trong khay nghiêm túc nhìn xem.

Nữ chương quỹ nhìn thấy vòng tay khảm ngọc trai hạt ngọc lớn nhỏ cỡ quả hạch đào trên cổ tay tuyết trắng của Nguyệt Dao, kinh ngạc hỏi: "Tiểu thư vòng tay này thật xinh đẹp, nhìn cách chạm trổ, có chút giống tay nghề của Giang Nam Lư Bất Đề đại sư phụ." Vòng tay không những chế tác tinh tế, lấp lánh rực rỡ, chỉ viên trân châu tròn xoe lớn cỡ trái hạch đào, cũng đã có giá trị xa xỉ.

Lúc nữ chương quỹ mới nhìn thấy Nguyệt Dao cũng chỉ cho là người tới đây làm khách, giống như Lục Huỳnh tới đây để moi tiền thân thích. Người làm ăn thôi mà, đều nhìn người từ cách ăn mặc. Nguyệt Dao ăn mặc mộc mạc, trên người ngoại trừ một đôi trâm cài ngọc trai cài trên búi tóc ra, những thứ khác đều không có. Vòng tay trên cổ tay này cũng đã bị y phục che lại.

Nguyệt Dao đây là cố ý để lộ chiếc vòng tay này ra. Nguyệt Dao biết rõ khả năng quan sát của những người làm ăn này, nàng không hy vọng những người này cũng cho rằng mình tới đòi tiền. Đồ trang sức trên người tuy không nhiều lắm, thế nhưng cái vòng tay này lại giá trị xa xỉ: "Ánh mắt chương quỹ thật tốt, đây là thủ nghệ của Lư sư phụ." Cũng là trước kia đặc biệt thỉnh Lư sư phó đánh cho.

Lục Huỳnh trước hết hỏi: "Cái này có thí y tứ gì sao?" Nàng nhìn viên trân châu này, hai con mắt đều trừng to hết cỡ. Viên ngọc trai lớn như vậy nàng cũng biết nó hiếm có. Lại còn mức độ kinh ngạc lúc này của chương quỹ, lẽ nào nó cực kỳ có giá trị.

Trình thị ở trong vòng thượng lưu đi lại thời gian dài như vậy, tự nhiên biết đến danh tiếng của Lư Bất Đề. Lập tức ánh mắt nhìn Nguyệt Dao, có một ít quái dị. Nha đầu này, là cố ý sao.

Nữ chương quỹ có chút ngoài ý muốn, lại nhìn dáng điệu của Nguyệt Dao, lập tức cười híp mắt thưa: "Lư Bất Đề chính là sư phụ chế tác đồ trang sức có danh vọng lớn nhất ở Giang Nam, đồ ông ấy chạm trổ ra, chế tác cực kỳ tinh tế, đều là tinh phẩm trong tinh phẩm. Hơn nữa kiểu mẫu đồ trang sức ông làm chưa bao giờ bị trùng lặp. Cũng có không ít quý nhân trong cung đeo đồ trang sức của hắn. Bất quá vị đại sư này có cái kỳ lạ, một năm hắn chỉ làm hai món đồ trang sức, nếu như đụng phải đồ trang sức khó làm, thì một năm nhiều nhất một món. Qua con số này thì đợi tới năm tiếp theo. Tiểu thư không biết, rất nhiều phu nhân tiểu thư ở kinh thành đều lấy việc bản thân mình có một chiếc do Lư sư phụ làm là vẻ vang đấy!"

Nguyệt Dao cười cười không nói lời nào. Thử như vậy nàng có bốn chiếc. Cũng như nữ chương quỹ nói, vị đại sư phụ này quả thực hàng năm chỉ làm hai chiếc. Hiện quan không bằng hiện quan, Mã thị nói bọn họ dự định bốn năm, một năm một món. Bởi vậy sẽ còn dư lại một danh ngạch, người khác đương nhiên cũng sẽ không ghen ghét gì.

Sau khi Mã Lâm Lâm nghe xong, hai mắt nhìn vòng tay trên tay Nguyệt Dao, lại nhìn Nguyệt Dao. Ánh mắt kia hiển lộ rõ ràng, tin chắc người ở chỗ này đều biết. Đó là nàng muốn.

Thế nhưng Nguyệt Dao giống như xem không hiểu ánh mắt của Mã Lâm Lâm vậy.

Trình thị đối với cái bộ dạng này của nữ nhi cũng cực kỳ đau đầu, quét Nguyệt Dao một cái: "Nguyệt Dao, chỗ còn lại, con cũng chọn vài thứ đồ trang sức chứ!" Nha đầu này tuyệt đối là cố ý, cố ý ở chỗ này khoe khoang. Cũng không biết khoe khoang làm gì.

Nguyệt Dao cười cười ứng tiếng, nhìn qua cả sau khay đồ trang sức một lần. Sau đó từ bên trong chọn lựa ra một trường trân dương chi ngọc lung linh (Lin: -- êm thề nó là ngọc linh lung đây, k phải bạch ngọc đâu nhá); một chiếc trân cài bạch ngọc viền chạm rồng; một đôi hoa tai trân châu. Lúc mọi người ở đây cho là Nguyệt Dao chỉ chọn những thứ này, Nguyệt Dao lại lấy thêm một nhẫn trạc (vòng tay mềm) bằng vàng khảm châu ngọc.

Chiếc nhẫn trạc này làm bằng vàng khảm châu ngọc này chia thành sáu khóp, ở giữa có đính vòng ngọc lục bảo, ở trong còn có cánh hoa sen bằng vàng nâng đỡ, đính một viên đồng châu. Hai bên vòng ngọc xanh đính ba viên đồng châu, tạo nên hình chữ "Phẩm". Phía sau vòng ngọc lục bảo tạo hình bát giác chạm rồng xuyên mây, ánh sáng có thể thấu xạ tự nhiên, thiết kế thật xảo diệu. (Lin: ngồi edit xong, hồng tướng tượng được cái vòng nó trông thế nào luôn -_-).

Nữ chương quỹ âm thầm lẩm bẩm, ánh mắt vị cô nương này thật tốt. Trong số những đồ trang sức này, thì chiếc vòng tay là thứ đáng giá nhất, bất kể là chế tác hay là vật liệu đều là tốt nhất. Tuy rằng thua kém vòng tay trên tay Nguyệt Dao, thế nhưng cũng là chiếc độc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 69: Chương 38: Xuất Hành

Trình thị học máu ở trong lòng. Nha đầu này chọn lựa đồ trang sức, giá trị hơn mấy nghìn vàng, so với mấy thứ đồ chọn lựa trước đó đều quý hơn. Trong bụng Trình thị có chút tức giận, thật đúng là không cần bỏ tiền mình ra liền có thể mặc sức mà chọn, một chút cũng không biết tới cái gọi là đạo làm khách. Sớm biết như vậy, đâu còn có chuyện để nàng ta tùy tiện chọn, này quả thật là tính toán sai lầm lớn nhất rồi.

Đặng ma ma cũng kinh ngạc với thái độ của Nguyệt Dao. Lấy hiểu biết của bà với tiểu thư, tiểu thư chắc chắn sẽ không đem những thứ đồ này để ở trong lòng. Tư trang phụ nhân lưu lại không chỉ nhiều, mà trên cơ bản mọi thứ đều là tinh phẩm. Giống như chiếc vòng trên Nguyệt Dao, ở trong hộp trang sức Nguyệt Dao còn chưa phải là thứ tốt nhất.

Ban đầu vị chương quỹ cũng có chút chần chờ, bất quá nhìn vẻ mặt Nguyệt Dao bình tĩnh như nước, có nghi hoặc nhiều hơn nữa cũng đều nuốt ra trong bụng. Đứa bé này, còn nhỏ tuổi mà đã khiến cho người ta nhìn không thấu.

Trong lòng Trình thị lại có nôn ra máu đi nữa, nét mặt vẫn phải giả ờ là một mảnh thương yêu: "Chờ một hồi tú nương sẽ qua đo đồ cho con, có yêu cầu gì, thì nói với tú nương nói." Lúc này vẫn còn người ngoài ở đây, khẳng định không thể để mất thể diện. (Lin: mẹ hận lắm đây, chứ mà vẫn phải ns ngọt, chắc chắc, làm gì đc nhau nào :P)

Nguyệt Dao biết nghe lời phải: "Dạ, mẹ."

Trở lại Hải Đường Uyển, Nguyệt Dao tiếp tục dạy Chính ca nhi nhận chữ. Hy vọng cậu sớm ngày tìm được một tiên sinh thích hợp, nàng tuy biết nhiều chữ, cũng có đầy đủ kiến thức. Thế nhưng suy cho cùng thì nàng cũng không phải là tiên sinh, không có đủ sức mà chỉ dạy Chính ca nhi tốt nhất. Vẫn phải là tiên sinh có chuyên môn mới chỉ dạy tốt được.

Bên ngoài tú nương đã tới rồi, Nguyệt Dao đi ra ngoài. Trong mỗi phủ đệ đều có tú nương, bình thường thế gia vọng tộc đều có nữ nhi khuê phòng của họ. Liên phủ cũng có, bất quá nhân số không nhiều lắm, chỉ làm cho mấy người chủ từ. Cửa hạ nhân đều mua từ bên ngoài.

Tú nương hỏi Nguyệt Dao số đo, còn có sở thích. Nguyệt Dao nói: "Ta cũng không có yêu thích đặc biệt gì. Các người cũng nên biết hiện tại ta ở trong kỳ giữ đạo hiếu, y phục mộc mạc giản đơn chút là được. Những thứ khác ta không có gì yêu cầu gì." Thân thể phát triển nhanh, qua mấy tháng sẽ không thể mặc được nữa.

Tú nương liên tục xưng vàng.

Một bên khác, Trình thị cũng chọn lựa một ít đồ trang sức. Kết quả tính tiền, tổng cộng tiêu hơn chín ngàn tám trăm sáu mươi lượng bạc. Trong đó chi phí của Nguyệt Dao là lớn nhất, tốn hơn năm nghìn tám trăm lượng bạc.

Quản gia ngoại viện là Mã Viễn nghe được chỉ một lần chọn đồ trang sức đã hao phí nhiều như vậy, trầm mặc một chút sau đó nói: "Cho phòng thu chi tính tiền. Chờ tối muộn ta sẽ nói với lão gia."

Nguyệt Dao không biết rằng, sổ sách ở ngoại viện Trình thị đừng nói đụng tới, ngay cả biết cũng không biết. Sổ sách ở nội viện tất cả đều chỉ làm cho có lệ. Hao phí lớn như lần này, một năm cũng chỉ có một lần. Nguyệt Dao đây là vừa lúc đụng phải. Cũng bởi vì có Nguyệt Dao, Mã Viễn mới để cho hạ nhân đi tính tiền. Nếu là những người khác Mã Viễn sẽ không sáng khoái như vậy, mà ngày hôm qua lão gia còn trò chuyện với biểu tiểu thư cả một buổi chiều và một buổi tối, sau khi trở về lại còn cho gọi hần tới nói rất nhiều lời. Trong lời nói đều là đau lòng. Hiện giờ tiêu tốn hơn mấy nghìn lượng bạc, tin tưởng lão gia cũng sẽ không nói gì.

Sau khi nữ chương quỹ ra cửa, nhìn đến số ngân phiếu trong tay. Bây giờ đang là mùa ít khách, sinh ý không được tốt lắm. Nếu không, chỗ nào ó thời gian tới tận cửa. Bất quá lần này ra ừa, ngược lại cũng buôn bán lời không ít.

Nha đầu bên cạnh nhỏ giọng thưa: "Vị cô nương ban nãy thật là lớn mật. Người khác đều chọn lượng vải ba thứ đồ trang sức, một mình nàng lại chọn nhiều như vậy, mà còn chọn những thứ đắt tiền."

Nữ chương quỹ quát bảo ngưng lại, nói: "Biết cái gì, không biết thì đừng nói bậy." Hành động này của cô nương kia khẳng định là cố ý. Nhưng nếu muốn nói là kiến thức hạn hẹp, không biết lễ phép, cũng hẳn. Nàng nhìn trong các cô nương, cũng chỉ có vị cô nương đó lễ nghi chu toàn nhất. Về phần tại sao, cũng không biết. Nàng cũng không có cái thích thú muốn biết. Bất quá có vị biểu cô nương đâm ngang một gậy, việc buôn bán lời cũng không ít.

Tối hôm đó, Nguyệt Dao cùng Chính ca nhi luyện chữ. Gã sai vật bên người Mã Thành Đăng tới đây, báo cho Nguyệt Dao chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ đưa nàng đi ra ngoài.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút, trở về thư phòng lấy giấy bút, viết lên phía trên vài chữ. Sau khi thổi khô gấp lại, đặt vào trong tay áo.

Trở lại trong phòng của mình, để cho mọi người ra ngoài, mở hộp kiểm tra lại toàn bộ đồ vật một lần, sau khi kiểm tra xong xuôi gọi Đặng ma ma tới: "Ma ma, cái hộp này ngày mai người mang theo bên mình đi. Mai ta sẽ mang nó đi thương hành gọi lại." Nếu cậu nói ngày mai dẫn nàng ra ngoài, tự nhiên phải chuẩn bị thỏa đáng mọi thứ.

Đặng ma ma nhận hộp: "Tiểu thư yên tâm, ta sẽ đem nó theo bên mình đi." Tuy rằng bà không có tận mắt chứng kiến Nguyệt Dao để thứ gì vào trong này, nhưng cũng phỏng đoán được tám chín phần mười. Nếu như Mạc thị thực sự không muốn nê mặt như thế, đồ trong hộp này coi như sau này tiểu thư sẽ có chỗ dựa.

Nếu như Đặng ma ma biết đồ vật bên trong này là cổ tịch (sách cổ), sợ là muốn té xỉu rồi. Hao phí công sức lớn như vậy, chỉ vì cần bảo quản hơn mười quyển sách.

Đêm nay Nguyệt Dao nằm ở trên giường mãi không ngủ được, đứng dậy khoác y phục. Đặng ma ma thoáng cái đã bị thức tỉnh, đi tới hỏi: "Tiểu thư, làm sao vậy?"

Nguyệt Dao cười nói: "Không có gì, chỉ là không ngủ được."

Đặng ma ma không biết ưu tư trong lòng Nguyệt Dao, trấn an nói: "Tiểu thư đừng lo lắng. Cho dù Mạc thị có tâm tư không sạch sẽ như thế nữa. Chỉ cần chúng ta phòng bị tốt thì sẽ không có chuyện gì."

Nguyệt Dao cười khổ, cũng không nói gì thêm nữa. Đã trải qua một đời người, để cho nàng hiểu, thật ra thì nhất người không thể tin nhất không phải là Mạc thị, mà là đại bá phụ. Kiếp trước xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng không tin đại bá hoàn toàn không biết gì cả. Người chân chính là chủ ở Liên gia chính là đại bá, mà không phải là Mạc thị. Cho nên Mạc thị ra mặt không đáng sợ, đáng sợ là người giấu ở sau màn Đại bá phụ. (Lin: vợ chồng mà, phải đồng lòng hại ng chứ, k thời 1 đứa sao ôm show nổi :P.)

Nàng nghĩ nếu như ngày mai tất cả thuận lợi, thực ra cũng không thay đổi được cái gì. Hiện giờ còn có cậu để trông cậy, nhưng ngộ nhờ cậu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì nàng nên làm như thế nào. Bởi vậy, nàng phải tìm kiếm ngoại lực đủ mạnh. Chính là ngoại lực này không phải dễ cầu được như vậy.

Gia tộc nặng hơn mọi thứ, coi như gia tộc muốn người đi chết, thì người không thể nhủu mảy dù chỉ một chút. Nếu như nàng muốn phản bội lại Liên gia, có lẽ cả kinh thành cũng sẽ không có nơi cho nàng sống yên ổn. Xã hội này, chính là tàn khốc vô tình như vậy.

Tại Đặng ma ma khuyên giải an ủi xuống một phen, Nguyệt Dao trở về nằm trên giường. Ở trên giường lặng lẽ niệm kinh văn, không biết niệm tâm kinh bao nhiêu lần, Nguyệt Dao mới khôi phục lại bình tĩnh, ngủ

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 70: Chương 38: Xuất Hành (Tt)

Ngày thứ hai Nguyệt Dao đang để Hoa Lô tùy ý thu thập. Đặng ma ma mang duy mạo tới, Nguyệt Dao nhìn chiếc nón lụa trắng đang rũ xuống cũng có thể che cả tay nàng kia.

Chỗ như tiền trang, người đến người đi, tam giáo cửu lưu đủ loại người đều có. Đồ vật này ở trong mắt Đặng ma ma xem ra là nhất định phải mang. Nguyệt Dao thấy duy mạo, cũng không kỳ nhiên mà nhớ tới kiếp trước. Từ cái nơi cách xa kinh thành mấy ngàn dặm bên ngoài trở lại kinh thành. Khi đó còn dùng cái duy mạo nào: "Ma ma, bây giờ ta mới tám tuổi, đâu lại cần phải mang thứ này." Bình thường chỉ có nữ tử thành niên mới phải đội thứ này.

Nàng bây giờ vẫn còn nhỏ, đâu cần phải đề phòng đến mức này.

Đặng ma ma cũng có băn khoăn của mình: "Tiểu thư, nếu để cho lão phu nhân biết được cữu lão gia dẫn theo người đi tới tiền trang, mà ngay cả cái duy mạo đều không mang. Sợ là lần sau muốn tới phủ đệ tiểu trụ sẽ khó khăn hơn." Thỉnh thoảng đi sang Mã phủ tiểu trụ mấy ngày, cũng là chuyện rất tốt. Chỉ ít cũng để cho Mạc thị biết, rằng tiểu thư có chỗ dựa, hành sự cũng không thể không cố kỵ gì.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút gật đầu. Thu thập chỉnh tề sau đó quay sang Chính ca nhi nói: "Hôm nay tỷ tỷ có chuyện cần làm phải đi ra ngoài với cậu. Chính ca nhi ngoan ngoãn đứng ở trong viện tử, chờ tỷ tỷ quay về. Biết không?"

Trải qua qua một khoảng thời gian ở chung, Chính ca nhi cũng không còn như lúc mới bắt đầu chờ đợi sẽ lo âu như vậy. Nghe Nguyệt Dao nói có việc phải đi làm: "Ta đợi tỷ tỷ trở về."

Nguyệt Dao đối với việc Chính ca nhi nhu thuận hiểu chuyện vẫn rất vui mừng. Cho dù sau này Chính ca nhi không thành đại tài được, nhưng mà an an phận phận coi chừng gia sản sống qua ngày là được rồi.

Nguyệt Dao dùng đồ ăn sáng ở Hải Đường Uyển, đi sang phòng chính thỉnh an Trình thị. Mới vừa thỉnh an Trình thị, thì bên ngoài đã có trường tùy tới nhắc đã xe chờ ở tiền viện.

Trình thị nghi ngờ nhìn Nguyệt Dao. Trông cái thế này, nhưng thật giống là muốn đi ra ngoài. Trình thị không biết hôm nay Mã Thành Đăng định dẫn theo Nguyệt Dao ra ngoài.

Nguyệt Dao cười nói: "Con muốn tìm bản tự thiếp để luyện chữ, nhưng mà tìm tới tìm lui cuối cùng không hài lòng. Cậu bảo hôm nay vừa lúc qua thư cục kiểm vài thứ đồ. Vừa lúc dẫn con đi theo, biết đâu con có thể ở chỗ nào đó chọn ra thứ mình hài lòng."

Bản thân Trình thị xuất thân là từ một nhà giàu mới nổi, tổ phụ làm nghề mổ lợn, gia gia thì làm ruộng, đến cha nàng mới phát lên, nhưng mẫu thân nàng cũng là một nữ nhi thương họ. Bởi vì hoàn cảnh gia đình, mà trong suy nghĩ của Trình thị nữ tử chỉ cần biết vài chữ là được rồi, có học nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Bởi vì suy nghĩ này của bà ta, dẫn đến Mã Lâm Lâm cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Lập tức tự nhiên nhủ mi tâm nói: "Cô nương gia chỉ cần nhận biết mấy chữ, không nên cố chấp trợn mắt mù quáng, đọc được sổ sách là được rồi. Lại còn tìm chữ cái gì thiếp?"

Ở thời đại này, giống nhau chính là cha dạy con trai, mẹ dạy con gái. Cho nên chữ viết của Lâm Lâm vô cùng thâm thúy, tiếc là không có ai đi quản.

Nguyệt Dao cười nói: "Mợ hiểu lầm, không phải là tìm cho con, mà là tìm cho Chính ca nhi." Nguyệt Dao biết Trình thị vốn cho rằng nữ tử vô tài mới là đức. Nhưng Liên gia bọn họ gọi là thư hương môn đệ thế gia, nếu như các vị tiểu thư nhà các nàng đi ra ngoài cũng chỉ biết được vài chữ, vậy mặt mũi Liên gia không phải là mất hết. Ở Liên gia, ngoại trừ Nguyệt Hoàn là tình huống đặc thù, mấy người tiểu thư khác, người nào không phải bắt đầu đọc sách nhận chữ từ ba tuổi. Bất quá bởi vì không cần thi cử, cho nên cũng có yêu cầu quá nhiều. Thế nhưng có thể xuất ra một tài nữ, thì đối với gia tộc cũng đã một loại khẳng định.

Đặng ma ma khinh bỉ trong đầu, lại thở dài. Trước đây chỉ cho rằng vị cữu phu nhân tâm tư hẹp hòi, hiện tại xem lại còn là người tầm nhìn hạn hẹp. Nếu như là thứ nữ nhận biết mấy chữ cũng không sai, nhưng tiểu thư con vợ cả trong phủ lại chỉ biết vài ba chữ, chắc chắn sẽ làm người khác cười rớt răng. Haiz, làm sao lúc trước lại chọn một nữ nhân thô tục như thế làm kế thất chứ. Nếu như Đặng ma ma biết rõ Mã Lâm Lâm cũng chỉ biết vài chữ, phỏng chừng muốn té xỉu.

Đến tiền viện, Nguyệt Dao nhìn thấy cậu mặc một bộ mặc trù sam mà xanh trúc, tóc dùng khăn lưới buộc trụ, cả người lộ ra một cổ nhỏ nhả. Về mặt Nguyệt Dao tươi cười kêu lên: "Cậu."

Mã Thành Đăng nhìn thấy Nguyệt Dao hôm nay mặc y phục màu xanh lơ, bên ngoài mặc chiếc áo choàng ngắn màu lam nhạt. Bên dưới là váy dệt hồ hàng màu trắng, bên hông chỉ treo một chuỗi ngọc lưu vân bách phúc. Trong thanh lịch, lộ ra mấy phần nhã nhặn lịch sự, hài lòng gật đầu một cái.

Lên xe ngựa, Nguyệt Dao nhìn lúc này trong xe ngựa bày một bàn nhỏ, trên bàn để nước trà và mấy đĩa điểm tâm. Chung quanh là bàn ghế. Bốn vách dùng tơ lụa màu xanh bao tới, cửa sổ nhỏ bên phải mở ra, ngoài cửa sổ buông xuống tấm màn màu xanh tro.

Nguyệt Dao nhìn mà thoải mái, đây cũng là bài trí tạm thời mà thôi, nhất định là cố kỵ thân phận nàng đang phải giữ đạo hiếu. Bằng không lấy tính phô trương lãng phí của Mã phủ thật sự là không giống tí nào.

Đi gần nửa canh giờ, bên ngoài bắt đầu náo nhiệt hơn. Nguyệt Dao nghe được âm thanh tiểu thương lớn tiếng kêu la. Đoán chừng chắc hẳn là đã đến trung tâm thành thị. Nguyệt Dao để cho Đặng ma ma vén màn trướng lên. Nguyệt Dao thấy Đặng ma ma không đồng ý, cười nói: "Năm nay ta mới tám tuổi, nếu như người lo lắng, ta đem duy mạo mang vào là được."

Đặng ma ma phản đối mãnh liệt. Tám tuổi cũng đã hiểu chuyện. Vạn vạn không thể để cho những gia đình kia trở về phủ đệ há miệng thảo luận được.

Nguyệt Dao cũng cười, cố ý nhắc mạnh trướng lên. Nhìn quang cảnh phía ngoài. Lúc này, một thiếu niên cười ngựa đi qua bên cạnh xe ngựa. Nguyệt Dao cũng thả màn xe xuống, nhưng không ngờ thiếu niên cười ngựa vừa lúc nhìn về phía nàng.

Đôi mắt hai người nhìn nhau ba giây, mãi cho đến khi thiếu niên kia xoay người cười ngựa đi, Nguyệt Dao mới phục hồi tinh thần lại. Nguyệt Dao cũng nhớ tới trong ánh mắt của thiếu niên kia không có chút độ ấm, trong lòng có chút kinh hãi. Người kia là ai? Tuổi còn nhỏ như thế, so với nàng lại còn khổ đại cừu thâm.

Đặng ma ma đẩy nhẹ Nguyệt Dao: "Tiểu thư, làm sao vậy?"

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không có gì."

Nguyệt Dao không biết rằng, sau khi người thiếu niên kia đi về phía trước vài bước, lại nhìn không được mà quay đầu nhìn Nguyệt Dao đang ngồi trong xe ngựa.

Gã sai vật bên cạnh thiếu niên gọi: "Thiếu gia, người đang nhìn cái gì ở đó vậy?"

Thiếu niên lạnh lùng nói: "Không nhìn cái gì. Trước khi trời tối phải trở về sơn trang." Không trở về sơn trang, ở lại phủ đệ, phải đối mặt với đám nữ nhân đối trá ác độc kia, thực quá ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 71: Chương 39: Bảo Quán Đồ Vật (1)

Xe ngựa dừng lại.

Nguyệt Dao nghe được lời xa phu nói đã đến nơi rồi, mời xuống xe, không biết vì sao tìm nàng bỗng chốc nhảy lên đập thành thịch nhảy. Bước chân đi tới gần Hối Thông Tiền Trang hơn, Nguyệt Dao lấy tay đặt lên chiếc hộp vuốt ve. Lần nữa nhìn thấy lại nó, có thể sẽ phải tám năm, thậm chí thời gian dài hơn thế nữa.

Nguyệt Dao mang tốt duy mạo, xuống xe ngựa. Cho dù mang duy mạo, thế nhưng ngẩng đầu lên vẫn thấy bốn chữ to lớn kim quang lờ lờ ngay trước đại môn: "Hối Thông Tiền Trang."

Nguyệt Dao lúc này nhìn bốn chữ lớn dùng vàng chế tạo nên, nở nụ cười, quả thật là khí đại tài thô, tám bảng này trị giá cũng phải hơn vạn lượng vàng.

Xuống xe ngựa, thấy ngay trước cửa là hai đại thú tì hưu, hai con Tì Hưu há to miệng. Tì Hưu chiêu tài, chỉ có vào mà không ra, là loài thú thích hợp nhất để đặt trước tiền trang làm trấn thạch thú.

Đi lên bậc thềm, bước qua cửa đi vào sau, phát giác không chỉ chu môn mà trên cán cửa đều làm từ đá cẩm thạch thượng đẳng. Ngay cả hành lang đi thông chính đường, đều dùng đá cẩm thạch tốt nhất.

Vừa mới bước lên bậc thềm, thì có tiểu nhị mặc trang phục màu xanh lên nghênh đón: "Xin hỏi vị đại lão gia này, ngài đến để gửi bạc hay là lấy bạc. . ."

Nguyệt Dao nghe xong lời này, có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng tới, đối với tình hình cửa hàng thương hành bên này không quen thuộc. Quay đầu nhìn về phía Mã Thành Đăng.

Mã Thành Đăng vừa cười vừa nói: "An trí cho chúng ta một sương phòng!" Mã Thành Đăng không muốn người khác biết cháu ngoại mình muốn gọi đồ lại, mấy thứ gì đó muốn gọi lại hôm nay đều không để cho Đặng ma mà cầm, mà lại đổi thành trường tùy của hắn.

Tiểu nhị nghe xong lời này, nụ cười trên mặt càng tươi "Lão gia, thỉnh đi bên này." Người ta cũng nói muốn đi sương phòng, rõ ràng là muốn phục vụ VIP, chút khả năng chú ý nét mặt không phải không có. Tiểu nhị vui vẻ trong lòng, khách hàng lớn lại do ta tiếp đón, tiền thưởng tháng này có thể sẽ nhiều hơn.

Bước vào chính sảnh, ở giữa trong chính sảnh bày bình phong cẩm thạch khung hoàng kim. Trên bệ gỗ lim đen bên trái một con Chiêu Tài Tì Hưu đang nằm, vàng kim lấp lánh, so với Nguyệt Dao còn lớn hơn, đây cũng là dùng vàng ròng mà làm. Bên phải chỗ ngồi cũng để bệ gỗ lim thanh tùng cao hơn một thước, bụi cây thanh tùng này là dùng một khối mặc ngọc điêu khắc mà thành. Thanh tùng đại biểu cho trường trường cửu cửu (thật dài lâu), vạn năm trường thanh (phát triển vạn năm), cũng là ngụ ý sinh ý kinh cửu bất suy (làm ăn, buôn bán lâu bền không suy yếu).

Nguyệt Dao xem cách bài biện trong chính sảnh này, trong lòng cảm thán, thực sự là tài đại khí thô. Không uống phí cái danh hiệu thiên hạ đệ nhất tiền trang này. Bất quá, tiền trang lại không có tài thần, thật là một việc kỳ quái sự.

Tiểu nhị dẫn bọn họ đến sương phòng.

Sương phòng rất nhỏ, nhưng hết sức lịch sự tao nhã. Bên trong phòng bàn tròn đều dùng gỗ hoàng lê hoa, trên bàn để bánh ngọt điểm tâm và trái cây, trên tường còn treo một bức tranh vẽ. Chỗ gần cửa sổ, đặt một án thư (bàn đọc sách). Trên án thư, để giấy và bút mực.

Tiểu nhị dẫn mọi người vào trong sương phòng sau: "Lão gia có chuyện gì xin cứ phân phó."

Mã Thành Đăng gật đầu: "Mời chương quỹ các người tới đây." Nếu đã muốn gọi đồ lại, hơn nữa còn gửi lại trong thời gian dài vậy khẳng định sẽ phải tìm chương quỹ tới đây mà đàm phán.

Tiểu nhị lập tức đi ra ngoài.

Nguyệt Dao cười nhìn lên bộ tranh vẽ treo trên tường. Trên tường treo một bộ tranh sơn thủy Thanh Sơn Lục Thủy (hờ nó giống cụm từ trong tiếng Việt mình là: “non xanh nước biếc” đấy bà con à). Bức họa này tờ trình thị bút mạch, phác họa trên cơ sở quảng màu trong mặc, sáng tạo phác họa thêm khoanh chữ màu xanh đậm. (Lin: nguyên câu này k biết edit sao luôn, chém :P)

Mã Thành Đăng cũng thấy nhàm chán, cùng Nguyệt Dao nói về bức họa này. Đăng ma ma nghe cũng không hiểu, liền cúi đầu đứng ở một bên chờ.

Bên ngoài trường tùy nói chương quỹ tới. Nguyệt Dao nhìn phía cửa ra vào, một lão giả hơn năm mươi tuổi đi vào, mặc một bộ trường sam tơ lụa màu xanh ngọc, người có chút viên nhuận (là người hơi tròn trịa, mượt mà), lưng hơi cong. Cằm còn có chòm râu, râu không quá dài. Vẻ mặt hòa ái, khi cười, con mắt híp lại thành một khe nhỏ.

Người này cung kính hỏi: "Lão gia, bi nhân họ Tiền, không biết lão gia có việc gì cần tiểu nhân ra sức?" Những người này quanh năm suốt tháng đã rèn luyện được nhãn lực, nhìn tới ý phục của Mã Thành Đăng và Nguyệt Dao, tuy rằng không quá lộng lẫy quý giá, thế nhưng chất vải cũng là loại sa tanh cực tốt. Khẳng định là người có tiền. Nếu đã chỉ đích danh là muốn bao sường, nhất định là có nghiệp vụ lớn.

Mã Thành Đăng nhìn Nguyệt Dao: "Nguyệt Dao, tự con nói đi!" Danh tiếng của Hối Thông Tiền Trang thiên hạ đều biết, cũng không lo lắng để lộ bí mật gì. Liền tùy ý để cho Nguyệt Dao nói đi.

Nguyệt Dao cười nói: "Tiền chương quỹ, ta nghe nói chỗ này cho phép gửi đồ vật. Cũng không biết tình huống cụ thể là gì. Người có thể giải thích cận kề với ta một chút không?"

Tiền chương quỹ nghe Nguyệt Dao nói xong, lại quay sang nhìn tới Mã Thành Đăng thấy hấn gật đầu, lập tức cảm thấy rất quái dị. Bất quá, lấy tố chất chức nghiệp vốn cho phép, hấn sẽ không đi hỏi tới chuyện của khách nhân. Liền đem những điều Nguyệt Dao muốn biết, nhất nhất giải thích từng việc một.

Nguyệt Dao nghe xong nói: "Ta định gửi mười năm."

Tiền chương quỹ lại nhìn thoáng qua Mã Thành Đăng, gắp hấn không có mở miệng: "Tiểu thư, vậy phải xem vật mà người muốn gửi là gì. Ta sẽ cho người gửi ở chỗ thích hợp." Đồ vật không giống nhau tất nhiên cất giữ nơi phải không cùng một dạng. Đương nhiên, giá cả cũng sẽ không giống nhau.

Nguyệt Dao khẳng định không thể nào nói mình muốn gửi chính là cổ tịch, lập tức nói: "Ta muốn gửi chính là mặc bảo (bản vẽ đẹp) của cha ta." Nói xong lấy ra hộp gỗ hoàng lên hoa khóa đồng cầm lên. Nguyệt Dao cũng không mở ra cho Tiền chương quỹ xem.

Tiền chương quỹ có thể ở Hối Thông Tiền Trang làm được chương quỹ khả năng nhìn mặt ắt là có, chắc chắn sẽ không hỏi đây là loại mặc bảo gì: "Cái tráp này chỉ cần một cái nhỏ tù bảo hiểm là được rồi. Tù bảo hiểm nhỏ thì một năm năm trăm lượng bạc, tiểu thư gửi mười năm ta có thể cho người hưởng ưu đãi tám thành. Tổng cộng là bốn ngàn lượng bạc. Một lần giao tiền thanh toán hết hãy." Bốn nghìn lượng bạc không phải là số lượng nhỏ.

Mã Thành Đăng muốn trả tiền.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Cậu, số tiền này để con tự mình tới trả." Một nhà dân phổ thông ở đây một năm hai mươi lượng bạc là có thể ba bữa ăn không lo rồi. Bốn ngàn lượng quả thực rất hổ cha, thế nhưng nếu đã muốn bảo hiểm, cần nhân gia phục vụ, thì có hổ cha cũng phải bảo quản.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 72: Bảo Quản Đồ Vật(Tt)

Nguyệt Dao lắc đầu: "Cậu, số tiền này để con tự mình tới trả." Một nhà dân phổ thông ở đây một năm hai mươi lượng bạc là có thể ba bữa ăn không lo rồi. Bốn ngàn lượng quả thực rất hổ cha, thế nhưng nếu đã muốn bảo hiểm, cần nhân gia phục vụ, thì có hổ cha cũng phải bảo quản.

Mã Thành Đăng kiên trì: "Số tiền này liền do cậu cho người. Chút tiền bạc trên người con nên giữ lại sau này con cần chi tiền rất nhiều chỗ." Nói xong lấy một tờ ngân phiếu trả tiền chương quỹ nói: "Đổi lại một nghìn lượng bạc khóa và bạc vụn." Cụ thể phân chia thế nào cũng không cần hấn nhiều lời. Tin tưởng bản thân Tiền chương quỹ sẽ có có chừng có mực.

Tới qua Mã Viễn đem cách ứng xử của Nguyệt Dao nói cho Mã Thành Đăng. Mã Thành Đăng ngược lại không hề tính toán. Mấy nghìn lượng bạc, tiêu liền tiêu.

Trong lòng Nguyệt Dao vừa ám áp lại vừa chua chát. Ám chính là cậu không quan tâm đến tiền bạc, chát chính là Mạc thị lại luôn nghĩ mọi cách mà tính toán tiền tài trên tay nàng. Khác nhau một trời một vực.

Tiền chương quỹ nhận lấy ngân phiếu, nhìn thấy đây là ngân phiếu một vạn lượng Hối Nguyên Tiền Trang. Lời nói lại càng cung kính: "Lão gia, tiểu thư xin chờ một chút." Nói xong cầm ngân phiếu đi ra.

Rất nhanh, chường quỹ lại đã trở về, để cho Mã Thành Đăng theo Nguyệt Dao đi ra ngoài. Mã Thành Đăng nhìn Nguyệt Dao nói: "Cậu sẽ ở chỗ này chờ con." Nguyệt Dao gửi đồ vật, hần cũng không nhìn qua.

Nguyệt Dao chần chờ một chút, ôm hộp nhỏ đi theo Tiền chường quỹ ra ngoài. Đi một hồi, đến một căn hòng rất rộng rãi.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút thận trọng mà nói: "Chường quỹ, chỗ này của ta chính là thư tịch, ta lo lắng chúng sẽ bị ẩm ướt mà lên mốc?" Ngược lại không phải là Nguyệt Dao nghĩ xa trông rộng, mà là trước đây ở trong am ni cô, kinh thư bình thường đều phải phơi nắng. Nếu như không phơi nắng, tự nhiên sẽ bị mốc meo mục nát rớt.

Tiền chường quỹ nhìn Nguyệt Dao, thật vẫn có chút kinh ngạc, tiểu cô nương vậy mà lại biết rất nhiều: "Yên tâm, ngươì đã đã nói là mặc bảo, chúng ta tự nhiên có biện pháp bảo quản tương ứng. Đừng nói bị ẩm ướt nổi mốc, ngay cả côn trùng cũng sẽ không sống được." Một năm phí bốn trăm lượng bạc cũng không phải là không công mà thành.

Nguyệt Dao nghe xong lời cam đoan, lúc này gương mặt mới buông lỏng.

Tiền chường quỹ nhận một túi thuốc từ trong tay người dưới: "Tiểu thư, trong hộp người đưa chính là mặc bảo, cái túi thuốc này còn phải bỏ vào trong hộp của ngươì. Nếu không ta không thể bảo đảm sẽ không sinh trùng." Đó là bội thuốc chuyên môn, cất giữ mười năm, lại gửi ở nơi riêng biệt, không lo bị tổn hại.

Nguyệt Dao mới lấy cái chìa khóa từ trên cổ xuống mở hộp ra, cầm lấy túi thuốc đặt ở một bên. Tiền chường quỹ tránh sang một bên, không nhìn tới cái hộp của Nguyệt Dao.

Tiền chường quỹ nhận lấy chiếc hộp đặt vào trong ngăn kéo, lại đem hộp tủ khóa lại, chìa khóa giao cho Nguyệt Dao. Sau đó ở ngay trước mặt Nguyệt Dao dán giấy niêm phong. Lại để Nguyệt Dao tự mình làm ký hiệu ở trên giấy niêm phong. Nếu có người động vào, lúc này ký hiệu tự nhiên sẽ biến mất.

Làm thỏa đáng mọi thứ sau, Nguyệt Dao nhìn chường quỹ giao tiền cùng một phong thư dùng sáp dán lại: "Sau này, ngoại trừ có cái chìa khóa và phiếu xuất nhập, nhất định phải có một phong thư có nội dung giống hệt phong thư này, thì mới có thể lấy đồ vật đi." Nói cách khác, về sau không chỉ lấy bằng chiếc chìa khóa và phiếu xuất nhập thôi, mà người tới còn phải lấy ra thứ mà nàng vừa mới đưa cho chường quỹ mới có thể lấy đồ vật vào tay.

Tiền chường quỹ nhìn thấy Nguyệt Dao tâm tư kín đáo như vậy, lại giật mình không thôi. Bất quá yêu cầu của Nguyệt Dao cũng không có gì quá đáng, chính là muốn vạch thêm một phần khế ước nữa mà thôi.

Nguyệt Dao cầm phiếu xuất nhập thả vào trong ví mình. Chìa khoá cũng xuyên vào trong sợi dây đeo lại trên cổ. Mấy thứ này chỉ có mang theo bên mình nàng mới có thể yên tâm.

Mới vừa trở lại sương phòng, hóa kế của tiền trang cũng đưa tới hai rương nhỏ. Một hòm đầy bạc vụn, một cái rương năm tiền (k biết năm tiền là cái gì, thôi để luôn □) có lẽ một hai lượng bạc khóa khắc đồ án hoa mai như ý. Những đồng tiền này dùng để khen thưởng rất tốt.

Mã Thành Đăng nhìn thoáng qua phát tay nói: "Đặt vào trong xe ngựa đi!" Mã Thành Đăng là một người không quản công việc vặt. Sổ sách ở ngoại viện cũng do đại quản gia Mã Viễn quản lý. Mỗi tháng Mã Viễn chỉ cần hỏi báo chuyện sổ sách với hần một chút là được rồi.

Lại nói tiếp Mã Thành Đăng có một chỗ tốt đó chính là dùng người thì không nghi ngờ. Trình thị năng lực có hạn, thể nhưng tâm tư lại rất lớn, sổ sách ngoại viện cũng muốn ôm vào trong tay. Để kéo đại quản gia Mã Viễn xuống ngựa, ngay cả việc gài tang vật hãm hại đều đem ra hết. Đáng tiếc Mã Thành Đăng căn bản không quan tâm tới những chứng cứ này, trực tiếp tức giận trách mắng Trình thị. Cũng bởi vậy, chuyện ở ngoại viện Trình thị đừng nói là sắp tay vào, đến cả đồ đạc cụ thể cũng không rõ ràng. Đương nhiên, cũng may là Mã Viễn chính là người trung thành cảnh cảnh, không có tồn tại lòng riêng. Nếu không người có tư tâm gian hoạt (gian trá, giảo hoạt), đừng phải chủ tử như vậy, còn không phải sẽ liều mạng vơ vét tiền sao.

Ra khỏi Hối Nguyên Tiền Trang, đã là hơn nửa canh giờ sau. Mã Thành Đăng nhìn sắc trời, gần đến giữa trưa, trực tiếp nói với xa phu: "Đi Hồng Phúc tửu lâu."

Nguyệt Dao biết Hồng Phúc tửu lâu, tửu lâu này chính là tửu lâu tốt nhất kinh thành. Có người nói tùy tiện ăn một bữa ở đây đã hao phí trên trăm lượng bạc. Trong lòng Nguyệt Dao ần ần bất an. Mã gia, chịu đựng được giày vò như vậy sao? Nội tình có dày hơn nữa, miệng ăn núi lở như vậy, chi tiêu liên miên thì không bao lâu nữa liền hết sạch. Mã gia, thật có thể đáng tin sao?

Đại khái một khắc đồng hồ sau, xe ngựa ngừng lại.

Nguyệt Dao xuống xe ngựa, nhìn đến công trình kiến trúc khí thế rộng rãi trước mặt. Tòa nhà này so với những tòa nhà xây dựng chung quanh, cao hơn khoảng một tầng, rất có khí thế hạc giữa bầy gà.

"Hồng Phúc tửu lâu." Nguyệt Dao nhìn bốn chữ lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi phía trên đại môn, nghĩ tới cũng không biết đây là thủ bút của vị danh gia nào. Đương nhiên, Hồng Phúc tửu lâu là kinh thành đệ nhất tửu lâu. Không có bối cảnh hùng hậu cũng không làm được danh đệ nhất này.

Trước Hồng Phúc tửu lâu ngựa xe như nước, những người ra ra vào vào tất cả đều là mặc hoa phục. Ở trong kinh thành các món ăn của Hồng phúc tửu lâu, ngoại trừ không thể so sánh với ngự thiện phòng của hoàng đế ra. Nó ở kinh thành xưng đệ nhị, tuyệt đối không ai dám xưng đệ nhất.

Đặng ma ma có chút chần chờ mà nói ra: "Lão gia, tiểu thư vẫn còn ở trong hiếu kỳ."

Nguyệt Dao không chờ Mã Thành Đăng đáp lời, cười nói: "Vào tứ lâu tuy là đi ăn, nhưng cũng không nhất định phải uống rượu ăn đồ mặn. Thức ăn chay ở Hồng phúc tứ lâu, làm ăn cũng vô cùng tốt." Kiếp trước xuất môn, bình thường cũng nghe được người khác đối với các món ăn ở đây khen không dứt miệng.

Đăng ma ma vội vã nói: "Đều là lỗi của nô tỳ." Đăng ma ma chỗ nào lại có thể phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy, vừa rồi chỉ là bà uyển chuyển nhắc nhở Mã Thành Đăng đợi lát nữa nên gọi các món chay, không nên gọi món mặn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 73: Chương 40: Vị Hôn Phu

Hồng Phúc tứ lâu tổng cộng có ba lầu. Lầu một chuyên dùng chiêu đãi những người bình thường. Lầu hai là nhã gian, còn lầu ba là nơi chiêu đãi khách quý. Mã Thành Đăng dẫn Nguyệt Dao đi lên nhã gian lầu hai.

Tiểu nhị ân cần dẫn đường đưa bọn họ lên nhã gian thứ hai.

Nhã gian được bố trí rất độc đáo, một bên bàn com có đặt cả bàn đọc sách. Trên bàn sách còn để sẵn giấy bút. Nếu nổi hứng lên, cũng có thể tùy ý viết lưu lại bản vẽ đẹp của mình. Trong tứ lâu cũng lưu lại không ít bản vẽ đẹp của các danh nhân.

Nguyệt Dao đang tinh tế đánh giá, bên ngoài đã có gã sai vặt bưng nước trà đến. Ngoài ra còn đưa cả món ăn khai vị tới. Phục vụ ở đây có thể xem là hạng nhất.

Mã Thành Đăng nói sơ tình huống của Nguyệt Dao, tiểu nhị lập tức hiểu ý, các món ăn được giới thiệu đều là thức ăn chay. Nguyệt Dao chọn bốn món chay và một món canh nổi danh nhất của Hồng Phúc tứ lâu.

Trong lòng Nguyệt Dao cũng có chút tiếc nuối, bởi vì nàng đang trong kỳ giữ hiếu nên không thể ăn đồ ăn mặn. Không ăn được món ăn nổi danh đặc sắc nhất của Hồng Phúc tứ lâu là đầu sư tử và móng heo kho tàu.

Mã Thành Đăng nhìn vẻ mặt mới mẻ của Nguyệt Dao vừa cười vừa nói: "Lúc còn ở Giang Nam, cha con không dẫn con đi tứ lâu ăn com sao?" Mã Thành Đăng nói chuyện tùy ý, thấy khí sắc Nguyệt Dao cũng khá tốt, đương nhiên sẽ không nghĩ tới chuyện Nguyệt Dao nghe đến chuyện của cha mẹ liền khổ sở.

Trong lòng Đăng mụ mụ hơi ngưng lại, cừu lão gia đây thật là hết chuyện để nói rồi sao. Bằng không sao lại nói trắng ra vậy, lại muốn chọc cho cô nương thương tâm buồn bã à.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không có. Khi còn ở Giang Nam, Văn tiên sinh đặt ra cho con yêu cầu vô cùng chặt chẽ. Thời gian của con từ sáng sớm đến tối muộn đều được an bài đầy đủ." Mặc dù Văn tiên sinh không thu nàng làm đệ tử, thế nhưng đối xử với nàng còn nghiêm khắc hơn cả đệ tử của mình.

Nguyệt Dao bây giờ đang hồi tưởng lại trước kia, kỳ thực nàng cũng biết, thật ra thì trong lòng Văn tiên sinh cũng rất mong muốn nàng có thể có được chút tiền đồ ở lĩnh vực này. Chỉ là đáng tiếc, đời trước nàng đã phụ tấm lòng của tiên sinh. Tuy rằng đã nổi tiếng bên ngoài, thế nhưng những thứ này cũng chỉ là hư danh.

Lập tức Mã Thành Đăng liền cười không nói chuyện. Ngày hôm trước đã thấy được kỹ xảo hội họa của Nguyệt Dao, nếu như không bỏ thời gian, chịu khổ cực cũng không vẽ được bức tranh tốt như vậy. Cho nên cực kỳ tin tưởng vào những lời này.

Nguyệt Dao nhìn cái thìa sứ trắng xinh đẹp tinh tế cùng chén sứ men xanh, nở nụ cười. Chỉ riêng bộ đồ ăn này cũng đã có giá trị không nhỏ.

Mã Thành Đăng phân phó, muốn đặt một bàn com ở lầu một. Là đặt cho mấy tùy tùng theo hầu dùng. Tiểu nhị tức thì lĩnh hội, lập tức phân phó. Lúc này mấy người tùy tùng tới cũng có lộc ăn.

Ngày hôm đó Nguyệt Dao ăn không ít, ăn hết hai chén com nhỏ, đồ ăn cũng ăn không ít. Đối với Hoa Lôi và Đăng ma ma mà nói đây đã là chuyện tập mãi thành thói quen rồi. Thế nhưng rơi vào trong mắt Mã Thành Đăng, lại nghĩ thành Liên gia, không, là Mạc thị ngược đãi Nguyệt Dao. Bằng không một cô nương gia như đứa bé này đâu có thể ăn nhiều như vậy. Nhất định là vì không được ăn ngon rồi.

Sau khi ăn xong Nguyệt Dao nhắc ly trà ngọt bằng sứ trắng lên, chậm rãi nhấp một ngụm lại nhỏ ra, tiếp đó súc miệng. Động tác vô cùng ưu nhã.

Mã Thành Đăng nhìn dáng dấp ưu nhã của Nguyệt Dao, không nhìn được mà nghĩ tới nữ nhi của mình. Nói thầm trong lòng vẫn là muội muội biết dạy dỗ hài tử, không chỉ tinh thông thi thư họa kỹ, mà nói năng lễ nghi cũng đều không thể xoi mói. Nếu như nữ nhi của hắn mà có thể tốt bằng một nửa Nguyệt Dao, hắn cũng yên tâm.

Khi nghe tiểu nhị báo lại sổ sách, Nguyệt Dao nghe được tổng cộng dùng tám mươi ba lượng. Cho dù nàng đã có chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn bị làm cho hoảng sợ rồi. Tuy nói hiện tại tâm tính của Nguyệt Dao đã thay đổi, suy nghĩ thay vì để đến lúc đó tiện nghi cho những người kia còn không bằng

bây giờ để mình ăn ngon dùng tốt đem toàn bộ tiền tiêu sạch. Thế nhưng mặt trái của mười năm nàng ở am ni cô kiếp trước, đã nuôi thành thói quen tiết kiệm. Hiện tại chỉ ăn một bữa cơm, đã tiêu phí lớn như vậy. Thật sự có chút đau lòng.

Nguyệt Dao lại nghĩ tới Mã gia phô trương cùng với cậu tiêu tiền không biết tiết chế, cái này thật đáng sầu lo. Liên phủ chủ tử tuy nhiều, thế nhưng chi tiêu mỗi tháng chắc chắn không lớn như Mã phủ. Xem ra, cần tìm cơ hội thích hợp, nhắc nhở cậu một chút rồi.

Đoàn người mới ra khỏi sương phòng, đối diện có một nam nhân trung niên đi tới, theo phía sau còn có một thiếu niên dáng dấp tuấn đạt.

Mã Thành Đăng cười nói: "Thảm huynh, thật là khéo, lại gặp huynh ở đây."

Lúc đầu Nguyệt Dao cũng không biết Thảm huynh chính là Thảm Thiên, lại càng không biết Thảm Từ Hạo cũng đi theo. Chờ khi Mã Thành Đăng giới thiệu với nàng xong, để cho nàng chào hỏi, cả người Nguyệt Dao đều cứng ngắc. May là hiện tại nàng đang mang duy mạo, nếu không, đã để cho người ta thấy được vẻ mặt lạ lùng của nàng rồi.

Nguyệt Dao hít sâu một hơi, lúc này mới đi ra phía trước, thi lễ một cái. Thế nhưng có che giấu như thế nào, trong thanh âm cũng hơi có chút thanh lãnh: "Ra mắt Thảm bá bá." Bình thường mà nói nàng không muốn lui tới nhiều cùng người của Thảm gia. Thế nhưng chuyện xảy ra trong tương lai, cho dù có nói cũng không ai tin. Thảm gia cũng là gia tộc thư hương môn đệ trăm năm. Nếu nàng nói ra Thảm gia bội bạc, ắt sẽ bị người khác nói thành nàng bị điên.

Trong bụng Thảm Thiên cũng thấy kỳ quái làm sao Mã Thành Đăng lại mang theo Nguyệt Dao tới từ lâu, nét mặt lại không lộ ra chút nào. Ôn hòa nói: "Chất nữ mau đứng lên. Từ Hạo, đến đây, gặp Liên gia muội muội." Đối với giọng nói thanh lãnh của Nguyệt Dao, Thảm Thiên cũng phớt lờ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 74: Vị Hôn Phu(Tt)

Trong bụng Thảm Thiên cũng thấy kỳ quái làm sao Mã Thành Đăng lại mang theo Nguyệt Dao tới từ lâu, nét mặt lại không lộ ra chút nào. Ôn hòa nói: "Chất nữ mau đứng lên. Từ Hạo, đến đây, gặp Liên gia muội muội." Đối với giọng nói thanh lãnh của Nguyệt Dao, Thảm Thiên cũng phớt lờ đi.

Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện Thảm Từ Hạo đã biết hẳn có một vị hôn thê. Đối với việc vị hôn thê đến từ lâu, hẳn cũng không có ý tưởng gì. Theo bề trên đến ăn bữa cơm, cũng không phải là tùy tiện tới đây một mình, không tính là thất lễ. Có chút tiếc nuối là không thể nhìn thấy tương mạo: "Liên gia muội muội khỏe."

Nguyệt Dao không gọi lại, chỉ thi lễ một cái. Nàng không muốn nói chuyện với Thảm Từ Hạo. Nếu không chào hỏi Thảm Thiên, nhất định sẽ bị nói là không biết phép tắc. Thế nhưng lạnh nhạt với Thảm Từ Hạo, có thể lý giải là vì xấu hổ, dù sao hiện tại khuôn mặt của nàng cũng đang bị che, không thấy được.

Mã Thành Đăng vốn muốn ôn chuyện với Thảm Thiên, nhưng Nguyệt Dao lại nhẹ giọng nói: "Cậu, con muốn đi thư cục mua hai bản bảng chữ mẫu."

Mã Thành Đăng cũng không biết Nguyệt Dao muốn đi thư cục mua bảng chữ mẫu. Bất quá hẳn thương yêu cháu ngoại gái, sau đó lập tức cười nói: "Tốt, Thảm huynh, lần tới chúng ta lại nói chuyện."

Thảm Thiên cười cười nhìn Nguyệt Dao: "Không biết chất nữ muốn bảng chữ mẫu của người nào? Chỗ của ta có một quyển 《Hàn Thực Thiếp》 của Tô đại gia. Hẳn nhớ rõ hẳn là Nguyệt Dao theo cha của nàng luyện thể chữ liễu. Vì sao bây giờ lại muốn mua bảng chữ mẫu khác đây!

Mã Thành Đăng đang muốn nói cũng được. Nhưng Nguyệt Dao lại tiếp lời, giọng nói cũng trở nên thanh lãnh như lúc đầu: "Rất cảm ơn Thảm bá phụ. Chỉ có điều kiểu chữ Nguyệt Dao muốn mua chính là bảng chữ mẫu của Âu Dương Tuấn. Đệ đệ con mới học viết chữ, thể chữ Âu Dương Tuấn vẫn tốt nhất." Khải thư của Âu Dương Tuấn pháp độ hướng tới chặt chẽ cẩn thận, bút lực lại cao hiểm, thể gian không ai sánh bằng, được gọi là đệ nhất Khải thư Đường nhân. Mà kiểu chữ Âu Dương Tuấn lại tốt nhất cho người mới học. Đương nhiên, những thứ này đều là mọn có, là Nguyệt Dao không muốn cùng dính dáng nhiều với người của Thảm gia.

Thảm Thiên đối với việc Nguyệt Dao khước từ có chút hơi kinh ngạc. Phải biết, trưởng giả ban cho không được từ chối. Nguyệt Dao lại không chút nghĩ ngợi đã cự tuyệt. Hơn nữa giọng nói vẫn thanh lãnh như thế, hình như rất không muốn giao thiệp nhiều với hẳn. Được rồi, còn không muốn nói chuyện với nhi tử nữa là.

Nếu đổi thành người khác, đương nhiên Thảm Thiên sẽ không quan tâm, nhưng đây lại là vị hôn thê của nhi tử. Bộ dáng như vậy, phải chăng là quá không cho cha chồng tương lai là hẳn đây chút mặt mũi nào. Bởi vì có giao hảo với Liên Đồng Bác, hơn nữa người ta còn có ân cứu mạng, ngược lại cũng không nghĩ nhiều. Chỉ cho rằng hài tử này vừa mới mất song thân nên tính tình cũng trở nên lạnh lùng, trên đạo lý đối nhân xử thế cũng là có chút không thông suốt, ừ đúng vậy.

Không nói Thẩm Thiên, ngay cả Thẩm Từ Hạo cũng rất kinh ngạc nhìn Nguyệt Dao. Người khác có lẽ không biết, thế nhưng hắn biết rõ quyền báng chữ mẫu kia là bảo bối của cha. Không nghĩ tới vừa mở miệng đã đem bằng chữ mẫu đưa cho Nguyệt Dao, lại càng làm cho hắn kinh ngạc là nàng thế mà cự tuyệt.

Mã Thành Đăng cũng nhận ra được giọng của Nguyệt Dao có chút không đúng, lập tức cười cười cáo từ. Lúc đi qua bên người Thẩm Thiên cùng Thẩm Từ Hạo, bước chân Nguyệt Dao đã có chút gấp gáp.

Nét mặt Đặng ma ma lộ vẻ hồ nghi, cô nương thế này là làm sao. Bà nhìn vị nhị công tử Thẩm gia kia, càng nhìn càng vừa ý. Cùng cô nương thực sự là một đôi trời đất tạo nên, lão gia đã vì cô nương định một mối hôn nhân tốt. Thế nhưng vì sao đối mặt với người nhà họ Thẩm, cô nương lại lạnh lùng như thế, hơn nữa còn có chút kinh hoảng, đến nỗi bước chân cũng loạn. Chẳng lẽ còn có chuyện gì không tốt.

Nguyệt Dao lên xe ngựa, tháo dây mào xuống, suy nghĩ nên làm thế nào để lui được hôn sự này. Đúng vậy, nàng không muốn lại giống như kiếp trước, bị Thẩm gia vụng trộm lui hôn sự, không công lại phải một mình gánh chịu danh tiếng như vậy, để cho Thẩm gia chiếm hết tiện nghi. Muốn hủy hôn, thì quang minh chính đại mà hủy. Đừng nghĩ vụng trộm từ hôn, còn muốn có thanh danh tốt bên ngoài.

Nguyệt Dao khẽ thở một hơi. Hôn sự phải hủy, nhưng hiện tại hủy hôn là không thể. Bây giờ nàng không chỉ không có quyền phát ngôn, mà quan trọng hơn mối hôn sự với Thẩm gia này, tạm thời cũng là thứ bảo đảm cho nàng. Bất kể như thế nào, nhìn vào quan hệ thế giao của Thẩm gia và Liên gia, nàng là vị hôn thê của đích thứ tử chi trưởng, tốt xấu gì Mạc thị cũng cho hai phần mặt mũi. Cho nên muốn từ hôn, chỉ khi có năng lực tự bảo vệ mình, mới có thể hủy hôn sự. Bằng không, cho dù từ hôn, ai nói được khi nào Mạc thị lại đưa nàng bán đi đâu.

Đặng ma ma nắm lấy bàn tay Nguyệt Dao: "Cô nương, có phải Liên gia còn có chuyện gì khác có gì không ổn hay không?" Tiểu thư (mẹ của ND - Mã thị) có thể báo mộng nói Mạc thị sắp tâm hại người, biết đâu còn nói những thứ khác, tỷ như hôn sự của Liên gia.

Không thể trách Đặng ma ma suy nghĩ nhiều. Thật sự là biểu hiện của Nguyệt Dao rất đáng nghi. Trước kia mỗi khi bàn bạc hôn sự, Nguyệt Dao đều ề thẹn không nói. Hiện tại tuy rằng đã mất song thân, nhưng cũng không đến mức đối xử lạnh lùng với cha chồng cùng vị hôn phu như thế.

Nguyệt Dao hơi bị kiểm hãm, ngược lại cười cười nói: "Ma ma nghĩ gì thế? Không thể nào. Chỉ là đột nhiên gặp phải, ta không có chuẩn bị tâm lý trước." Thẩm gia cùng Liên gia đều là thư hương môn đệ thế gia, đề ý tới danh dự nhiều nhất. Nói Thẩm gia muốn từ hôn liệu sẽ có ai tin tưởng đây!

Vốn Đặng ma ma còn muốn hỏi thêm, nhưng nhìn cô nương nhà mình có vẻ không muốn nói nhiều cũng liền ngừng lại. Chắc là bà suy nghĩ nhiều rồi. Danh dự của Thẩm gia ở kinh thành quả thật là độc nhất vô nhị, sẽ không có chuyện gì không thỏa đáng.

Thẩm Thiên xoay người nhìn Thẩm Từ Hạo trên mặt lộ chút hoài nghi: "Hạo nhi, làm sao vậy?" Hắn chưa từng cho rằng Nguyệt Dao sẽ có bài xích. Lệnh của cha mẹ, lời của người mai mối, nơi nào có thể có ý kiến gì. Hơn nữa nhị tử từ nhà mình chỗ nào cũng tốt, đâu có gì mà không hài lòng. Nghĩ vậy lập tức cho rằng Nguyệt Dao vì mất đi song thân, phải ăn nhờ ở đậu, tính tình mới trở nên lạnh nhạt một chút. Thẩm Thiên suy nghĩ nên tìm thời gian nói chuyện với Liên huynh một tiếng. Cũng không thể để cho tính tình đứa bé này biến thành như vậy được.

Thẩm Từ Hạo lắc đầu: "Cha, không có gì." Cũng không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, hắn cảm thấy hình như vị hôn thê không thích hắn, thậm chí còn có chút bài xích hắn. Bất quá Thẩm Từ Hạo rất nhanh chóng đem suy nghĩ này bỏ qua, nhất định là do bản thân suy nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 75: Chương 41: Thư Cục Thanh Phong

Nguyệt Dao theo Mã Thành Đăng đi đến một thư cục gia. Chương quỹ đưa tới một quyển bằng chữ mẫu theo thể chữ Âu Dương Tuân. Sau khi xem xong Nguyệt Dao lắc đầu: "Quyển này không tốt." Nguyệt Dao cũng không mong có thể tìm được bản chính thức, thế nhưng chí ít cũng phải là bản viết tay của danh gia.

Thực ra Mã Thành Đăng nghĩ, làm bằng chữ mẫu vỡ lòng cho Liên Đình Chính, như thế này đã được rồi. Thế nhưng ngược lại Nguyệt Dao lại cho rằng điểm xuất phát phải có tiêu chuẩn cao. Bằng không điểm xuất phát kém, tương lai còn không phải sẽ kém đến nỗi chỉ có thể ngẩng mặt lên mà nhìn chúng bạn cùng tuổi rồi ư.

Nguyệt Dao chọn lựa mấy nhà liên tiếp, cũng đều lắc đầu. Đây đều không phải những thứ mà nàng muốn. Có một số việc có thể chấp nhận được ngay, nhưng có một vài thứ lại không thể chấp nhận. Sau một lần nữa thất vọng, Nguyệt Dao cũng có chút nản lòng rồi. Khó có khi đi ra ngoài được một chuyến, nếu như không mua được đồ hợp ý, lần sau có thể đi ra cũng không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào.

Mã Thành Đăng nhìn dáng vẻ của Nguyệt Dao, suy nghĩ một chút sau nói rằng: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta đi tới Thanh Phong thư cục thôi." Thanh Phong thư cục là thư cục lớn nhất trong kinh thành, nói cho đúng ra thì nó là thư cục lớn nhất ở triều Đại Nguyên. Có người nói phàm là thư tịch muốn tìm tất cả đều có thể mua được ở đây. Bất quá, thư tịch trong này có giá cả tương đối đắt đỏ.

Giá mua thư tịch có cao hơn đi nữa, thì trong kinh thành này hẳn là người đọc sách có tiền trong tay đều cam tâm tình nguyện vào đó mua. Đồ nơi đó tốt không cần nói, hơn nữa ở đó còn có thể tình cờ gặp được các vị danh gia hoặc đại nho. Thậm chí là, các đại nho còn có thể dạy học ở đây, chỉ điểm cho

các sĩ tử. Cũng vì nguyên nhân này, khiến những sĩ tử kia có xu thế chạy tới đây rất nhiều. Phải biết rằng, nếu có thể được những danh gia này chỉ điểm, coi trọng, cũng có thể nói là được lợi cả đời.

Ngoài ra Thanh Phong thư cục còn cung cấp sách để đọc. Chỉ cần người không làm hư sách, cho dù người không mua sách, mà chỉ vào trong đọc sách, có nhìn bao nhiêu ngày cũng không có vấn đề gì. Sẽ không như những thư viện thông thường khác, cho người đến xua đuổi người.

Điểm duy nhất không tốt đó là vị trí Thanh Phong thư cục tương đối hẻo lánh. Đường đi tới đó khá xa, từ kinh thành tới nơi cũng mất hơn một canh giờ. Đương nhiên danh tiếng Thanh Phong thư cục rất vang dội, cho nên dù vị trí có tương đối hẻo lánh cũng không lo vắng sinh ý không tốt. Cũng bởi vì vị trí vắng vẻ, giá cả không đắt đỏ như mấy đoạn đường phồn hoa ở trung tâm kinh thành, nên diện tích của Thanh Phong thư cục rất lớn.

Nguyệt Dao nghe người bên ngoài nói đến rồi, vén rèm lên nhìn qua, chỉ mới đến phạm vi bên ngoài. Từ xa đã nhìn thấy một hồ nước. Bên hồ tọa lạc rất nhiều đình để nghỉ chân. Xa xa còn có thể thấy vài người xuất hiện trong đình.

Xe ngựa tiếp tục chạy băng băng khoảng một khắc đồng hồ, mới chính thức đến cửa thư cục. Trước cửa lớn của Thanh Phong thư cục cũng không có đại thủ trấn trạch (loài thú bảo vệ đặt ở trước cửa lớn). Theo tín ngưỡng đạo Nho các nhà nho cho rằng, bản thân người đọc sách đã có sẵn khí tiết quang minh chính đại, oai nghiêm. Cho nên, không cần tới trấn trạch thú.

Nguyệt Dao xuống xe ngựa, Mã Thành Đẳng nhìn duy mạo của Nguyệt Dao: "Lấy xuống đi!" Ở chỗ này mà còn mang duy mạo, sẽ bị coi là không lễ phép.

Đặng ma ma vốn định ngăn cản, Nguyệt Dao lại lắc đầu. Luôn luôn đề quy củ ràng buộc, làm cái gì cũng không được tốt. Người sống, có đôi khi nên thoải mái với chính mình một chút, không cần quá đề ý tới quy củ này nọ.

Lập tức có thư đồng tới bắt chuyện. Thanh Phong thư cục tuân theo tôn chỉ người tới là khách, ở đây từ đại nho tám mươi tuổi, cho tới tiểu hài tử ngây thơ, đều được đối xử nhiệt tình như nhau.

Nguyệt Dao nhìn gian nhà từ từng gian phòng hợp lại với nhau, nếu không phải nàng biết đây là Thanh Phong thư cục, sợ đã cho rằng mình tới đại hộ nhân gia làm khách rồi.

Quy củ của thư viện, những người không liên quan không được phép tùy ý đi vào. Kể cả Đặng ma ma và tùy tùng theo tới đều phải ở bên ngoài thư cục chờ.

Nguyệt Dao bước tới cửa lớn, thứ đầu tiên đập vào mắt là một khối hồ thạch cao gần nửa tầng lầu đứng thẳng ngay giữa sân, mài đến cực kỳ nhẵn bóng, mặt trên khắc bốn chữ lớn rồng bay phượng múa: "Thanh Phong thư cục."

Nguyệt Dao khâm phục nói ra: "Viết thật tốt, đủ mạnh mẽ, hành văn liền mạch lưu loát. Bốn chữ, phiêu dật tựa phù vân (phóng khoáng như mây bay), không hổ là đại sư thư pháp đệ nhất thiên hạ."

Thư đồng không để ý lắm. Người nào không biết bốn chữ lớn trong thư cục là do Đỗ đại gia (Đại gia ở đây chỉ chuyên gia thư pháp) viết. Hẳn nào biết rằng Nguyệt Dao trước cũng không biết chữ này là do Đỗ đại gia đề bút. Chỉ là thư pháp vị này đúng là của vị đại sư nổi tiếng khắp thiên hạ mà Nguyệt Dao ngưỡng mộ nhất. Vì vậy để hiểu biết sâu sắc về nó, nàng cũng nghiên cứu rất nhiều.

Thư cục chiếm diện tích rất lớn. Thư đồng dẫn Nguyệt Dao tới một tòa lầu gác. Nguyệt Dao đứng ở ngoài cửa nhìn lầu gác cao ba tầng. Thế này đừng nói là thư cục, gọi nó là nơi cho các sĩ tử tụ hội cũng không có gì là quá.

Bước vào chính sảnh, Nguyệt Dao liền nhìn bức tranh vẽ Khổng lão phu tử treo trên tường hướng về phía đại môn. Hai bên trái phải treo câu đối. Bên trái viết 'Tam nhân hành, tất hữu ngã sư yên.' Bên phải viết 'Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ.' (Trong nhóm ba người, tất có người là thầy ta - Có bạn từ phương xa tới, vui mừng khôn xiết).

Bên dưới bức họa đặt một án điều hắc mộc đàn (gỗ đàn hương), ở giữa bày đỉnh tam túc (vạc ba chân) mạn điều khắc mấy chữ đỉnh đồng, hai bên trái phải cung phụng hoa quả và điểm tâm.

Một nam tử mặc quần áo màu xanh, tuổi chừng chừng năm mươi, cả người tràn đầy hơi thở của sách, nghe lời của thư đồng đi tới. Sau đó dẫn Nguyệt Dao qua tiểu thư phòng bên cạnh. Vào phòng, hỏi: "Lão gia, cô nương, lão hủ họ Lam, xin hỏi cô nương muốn tìm tự thiếp nào?"

Nguyệt Dao đưa yêu cầu của mình nói: "Đề đề ta đang vỡ lòng, ta nghĩ tìm thể chữ của Âu Dương Tuân cho hần luyện chữ. Ta cần bản sao tay của danh gia." Bản chính thức thì nghĩ cũng đừng nghĩ, có bản chính thức đi nữa cũng có ai chịu lấy ra, nhân gia đều giấu ở nhà, nếu không phải vạn bất đắc dĩ ai cũng sẽ không bán đi.

Lam tiên sinh thấy Nguyệt Dao khiêm tốn biết ý, lại nhìn Mã Thành Đẳng ở đằng sau khẽ gật đầu với hần: "Vận khí cô nương thật tốt, đúng lúc thư cục chúng ta có một bản chữ mẫu Âu thể. Vậy đề lão phu cho người đi lấy đưa cô nương nhìn xem."

Nguyệt Dao gật đầu.

Lam tiên sinh phân phó thư đồng xong, quay ngược lại nhìn Nguyệt Dao cười nói: "Nếu như cô nương không ngại, có thể viết xuống vài chữ cho lão hủ nhìn một chút."

Nguyệt Dao không muốn. Chữ viết của cô nương gia đâu thể tùy ý viết ra lưu lại. Hơn nữa nàng cũng không nguyện ý cho người khác nhìn chữ viết của

mình, lập tức rất không nề mặt mà lắc đầu.

Lam tiên sinh nhìn phía Mã Thành Đăng.

Mã Thành Đăng cười nói: "Nguyệt Dao, tùy tiện viết mấy chữ, đây là quy củ của Thanh Phong thư cục. Không việc gì phải ngại." Đứa nhỏ này sao cứ cẩn thận như vậy chứ.

Bên cạnh có thư đồng đi lên truyền giấy và bút mực.

Nguyệt Dao oán thầm trong bụng, đây là cái phá quy củ gì. Thế nhưng đến cửa nơi này, cũng chỉ có thể nhắm mắt mà viết. Đương nhiên sẽ không viết gì khác, Nguyệt Dao nhất bút viết bốn chữ: Thanh Phong thư cục.

Thẻ chữ Liễu này kiếp trước từ lúc hai tuổi Nguyệt Dao đã bắt đầu học, hơn nữa bản thân nàng cũng dụng tâm nghiên cứu nỗ lực luyện tập hơn hai mươi năm. So với các nhà đại thư pháp có thể sẽ kém hơn, thế nhưng tuyệt đối không tầm thường, cho dù ẩn dấu, cũng không giấu được. Cho nên Nguyệt Dao cố ý đem chữ viết không được tốt, nhưng biểu hiện cũng không tầm thường.

Lam tiên sinh thấy thẻ chữ Liễu của Nguyệt Dao, ánh mắt nhìn Nguyệt Dao cũng có chút thay đổi. Tuổi còn nhỏ như thế, vậy mà đã viết ra mấy phần ý nhị của thẻ chữ Liễu. Thực sự là có tài năng. Đáng tiếc lại là nữ tử. Nếu là một vị công tử, hẳn đã có thể giới thiệu với danh sĩ, nếu được bọn họ nhìn trúng thu làm đệ tử, cũng là một hồi duyên phận, mỹ dự.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 76: Thư Cục Thanh Phong (Tt)

Thanh Phong thư cục còn có một nguyên nhân khác làm cho sĩ tử theo đuổi mà Nguyệt Dao không biết. Đó chính là nếu người triển lộ tài hoa ở đây, được mấy chương sự nơi này tán thành, thư cục sẽ tiến cử cho các vị danh sĩ biết. Còn có thể bá danh sĩ làm thầy hay không, vậy nhìn duyên phận của chính người. Mà cơ hội như thế, đối với đệ tử hàn môn mà nói, cực kỳ đáng quý.

Lam tiên sinh thờ dài nói: "Nếu như cô nương có thể kiên trì bền bỉ, tương lai nhất định trở thành một chuyên gia thư pháp." Nếu có danh sư chỉ dạy, thực sự sẽ trở thành nhà đại thư pháp hạng nhất rồi.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Thế này đã đến cực hạn của ta rồi, sẽ không thể đi tiếp nữa. Ta đang có suy nghĩ học một loại tự thể khác. Không biết tiên sinh có thể đề cử một ... hai ... cho ta không ..."

Trong bụng Lam tiên sinh nổi lên tâm ý yêu nhân tài. Trầm tư một chút sau nói: "Chữ viết của người đoan trang. Không bằng chọn 《 Khoái tuyệt thì tình thiếp 》. Thẻ thư này, chính là đoan trang thanh tú, nhẹ nhàng như mây bay. Theo đuổi tự do phát triển thể chất trời sinh.

Nguyệt Dao cười cảm ơn: "Được." Vừa nãy nàng cũng chỉ là cố ý nói như vậy. Nàng sẽ không bỏ qua học thẻ chữ hoa mai. Học thẻ chữ Liễu, lại có thêm tự thể mai hoa, vậy đã tấn được rồi. Về sau toàn bộ tâm tư của nàng phải đặt lên việc vẽ một chút, sẽ không có nhiều thời gian để học một loại chữ viết khác. Bất quá, nếu như có bằng chữ mẫu này, mua về bày đặt cũng được.

Lam tiên sinh nghe thế, chuẩn bị rời đi lấy bằng chữ mẫu. Nguyệt Dao lại quay sang Mã Thành Đăng nói rằng: "Cậu, con còn muốn chọn mấy quyển sách hợp ý."

Người đọc sách đều mong muốn người trong thiên hạ chăm chỉ hiếu học, tuy rằng ngoại sinh nữ chỉ là một nữ tử, nhưng không trở ngại Mã Thành Đăng mong muốn Nguyệt Dao trở thành nữ nhân tài ba: "Đương nhiên không thành vấn đề. Con đi đi, ta có vài lão bằng hữu cũng tới đây, ta đi chào hỏi bọn họ."

Nguyệt Dao gật gật đầu.

Lam tiên sinh cười nói: "Thư tịch ở ngay lầu hai. Cô nương xin mời."

Nguyệt Dao lên lầu hai, mùi hương mực tàu đón đầu phả vào mặt. Nguyệt Dao nhìn từng hàng kệ sách sắp xếp thật chỉnh tề, sách ở bên trên được đặt ngăn nắp. Bên cạnh giá sách, cũng viết chủng loại sách, còn có nhãn nhỏ ghi rõ bài thứ mấy hàng mấy.

Hôm nay khí trời tốt, cho nên cửa sổ bốn phía đều mở rộng, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, cả gian phòng đều sáng trưng.

Nguyệt Dao dựa theo giới thiệu vắn tắt từng hàng nhìn sang. Phạm vi viết sách rất phong phú, mà tầng này, tất cả đều là tạp thư. Sách dùng cho khoa cử, đặt ở tầng ba. Thư phòng của phụ thân Nguyệt Dao, đặt trong đó hơn phân nửa là các loại sách dùng cho khoa cử. Đương nhiên các loại sách về cầm kỳ thư họa cũng rất nhiều.

Nguyệt Dao nhìn rất nhiều, sau cùng ánh mắt dừng lại ở quyển y thư. Trước kia khi còn ở đạo quan, sư thái biết y thuật, bình thường đều xem bệnh trị liệu cho người ta. Không chỉ kiếm được tiền, mà còn được rất nhiều người tôn kính. Quan trọng nhất là, có thể dưỡng sinh.

Nguyệt Dao không muốn học y thuật, thuật nghiệp chuyên về một môn, điểm mạnh cùng trời phú cho nàng đều ở trên phương diện hội họa. Về tranh đối với người như bọn họ mà nói là chuyện thanh cao, người Liên gia sẽ có vũ chứ không phản đối. Nhưng nếu nàng muốn học y, y thuật đối với bọn họ mà nói đó là tiện nghiệp (nghề nghiệp thấp kém), chắc chắn không thành. Hơn nữa học y còn phải tìm sư phụ, đây là việc không thực tế rồi.

Bất quá Nguyệt Dao ôm hy vọng tìm hiểu nhiều thêm một chút. Về sau làm nghề y cứu người là khẳng định không thể nào, thế nhưng học nhiều thứ một chút, chung quy không có hại. Nguyệt Dao quét sạch tất cả bộ sách trên kệ y thư. Chuẩn bị mua toàn bộ sách thuốc này.

Lam tiên sinh kinh ngạc mà nhìn Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao giải thích: "Lần này là vì mua băng chữ mẫu cho đệ đệ ta mới có thể đi ra ngoài. Muốn ra cửa lần nữa phòng chừng không tìm được cơ hội. Cho nên, muốn mua nhiều thư tịch về từ từ xem." Lần này dẫn theo nàng đi ra ngoài, quay về phòng chừng sẽ bị phê bình.

Lam tiên sinh lại lắc đầu: "Cô nương, thư cục có quy định. Mỗi một loại sách chỉ có thể mua nhiều nhất sáu bản. Người không thể đem toàn bộ sách mua. Cô nương, ham nhiều nhai không nát, chờ người xem xét mở xẻ thông suốt xong sau này trở lại mua thêm cũng không muộn." Thật ra thì Lam tiên sinh cho rằng Nguyệt Dao sẽ không đọc những sách này, mua thuận túy là vì đẹp mắt. Đương nhiên, quy củ là thật, không phải hấn cần rờ.

Nguyệt Dao mở to hai mắt, còn có quy định này. Cái này không phải có tiền trả là được hay sao. Thế nhưng lấy được xác nhận, một loại sách thực sự chỉ có thể mua sáu bản, Nguyệt Dao đành thỏa hiệp. Lập tức chọn lựa 《Thần Nông bản thảo kinh》, 《Hoàng Đế Nội Kinh tổ vấn》, 《Kim quỹ yếu lược》, 《Y điển》 vừa đúng sáu quyển sách.

Đối với những quy định quái dị này của thư cục Nguyệt Dao rất giật mình, lập tức linh quang chợt lóe nói: "Tiên sinh có sách giới thiệu về tranh tí mĩ hay không. Họa nghệ của ta đã đến bình cảnh, không có cách nào tiến thêm một bước. Muốn tìm thư tịch phân tích nhiều về họa nghệ, không biết quý thư cục có không." Đối với những người như thế này người chỉ có thể nói lời thật với hấn. Như vậy mới có thể tìm được đồ vật hài lòng.

Lam tiên sinh nghe Nguyệt Dao nói đến bình cảnh, khoe miệng trực tiếp giật giật. Một hải tử tám tuổi nói mình họa nghệ của mình đến bình cảnh, không phải cảm thấy khiếp sợ, mà là nghĩ chuyện quá vụn toàn rồi. Thế nhưng người tới là khách, người phải tận lực thỏa mãn cái mà khách hàng cần. Lam tiên sinh trù trừ một hồi nói: "Lần sau người tới đây, mang theo bức họa mình vẽ, ta thỉnh danh sĩ xem cho người một chút. Lại chỉ điểm cho người một phen." Lam tiên sinh khách khí nói như vậy, cũng là xem trên phần thượng Nguyệt Dao viết chữ tốt ban này.

Nguyệt Dao nghe xong cười: "Tiên sinh hiểu lầm ý tứ của ta. Ta chỉ là muốn mua sách viết về phương diện hội họa mà thôi. Chỉ điểm thì không cần." Nàng cần chỉ điểm, thế nhưng không cần danh sĩ từ bên thư cục này, nàng dự định viết thơ thỉnh giáo tiên sinh.

Sau khi Lam tiên sinh suy nghĩ một chút nói ra: "Vậy cô nương đợi lát nữa. "Nói xong lại phân phó gã sai vặt một bên. Gã sai vặt nghe lời dặn lập tức đi ra.

Nguyệt Dao dạo quanh lầu hai một vòng, chọn hơn một trăm quyển sách, ngay cả 《Đại Nguyên địa chất đồ》 (sách viết về địa lý của triều Nguyên) cũng mua. Mua nhiều sách như vậy, ở Thanh Phong thư cục cũng xem như là một khách hàng lớn.

Lam tiên sinh vốn còn muốn nói cái gì, thế nhưng Nguyệt Dao lại không trái với quy định, một loại sách chỉ mua đúng sáu bản, còn nữa người ta cũng nói khó có khi đi ra ngoài một chuyến. Hơn nữa nói cản trở làm ăn cũng không hề có ý làm.

Đi dạo xong lầu hai, Nguyệt Dao liền đi lầu ba. Lam tiên sinh đối với phạm vi chọn sách của Nguyệt Dao chỉ lắc đầu. Cũng may Nguyệt Dao là nữ tử, đọc sách rộng khắp cũng không có gì. Nếu như Nguyệt Dao là nam tử, Lam tiên sinh tất sẽ nói lời ngăn cản.

Đến lầu ba, Nguyệt Dao cũng không tùy ý như ở lầu hai nữa. Bây giờ là mua sách cho Chính ca nhi, không thể qua loa khinh thường. Chọn sách rất nghiêm túc, chăm chú đến nỗi Lam tiên sinh cũng kinh ngạc. Trong bụng âm thầm lắc bả, cô nương này thực sự là người kỳ quái.

Khi Nguyệt Dao xuống, mặt trời đã sắp lặn xuống núi rồi. Mã Thành Đẳng chờ ở phòng khách, bên cạnh Mã Thành Đẳng còn có hai người thiếu niên, trên dưới khoảng mười tuổi.

Một người mặc măng vắn trực chúi màu đen, một người ăn mặc cẩm bào màu xanh ngọc. Trong đó vị thiếu gia ăn mặc cẩm bào xanh ngọc thấy trong tay thư đồng sau lưng Nguyệt Dao ôm một xấp sách vở, không nhìn được mà nở nụ cười. Nụ cười kia lại mang theo chút ý vị châm biếm.

Nguyệt Dao gặp thiếu niên châm biếm nàng, ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không cho hấn. Đi tới chỗ Mã Thành Đẳng. Chỉ là nàng chưa kịp mở miệng gọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 77: Chương 42: Quan Cảnh Thước

Nguyệt Dao xem hai người như không tồn tại, trực tiếp đi tới chỗ Mã Thành Đăng. Thụ đồng sau lưng ôm hơn mười quyển sách. Trước khi chọn lựa sách đều đưa đến bàn tính tiền bên kia.

Thiếu niên mặc cẩm bào màu xanh ngọc thấy Nguyệt Dao không nói chuyện, không nhìn được thậm chí nói: "Biểu ca, chuyện lạ hàng năm đều có, năm nay lại đặc biệt nhiều. Một tiểu cô nương mua nhiều sách Tứ thư Ngũ kinh như vậy làm cái gì. Cũng không phải muốn thi khoa cử. Đệ vừa nhìn thấy mấy quyển sách này đã cảm thấy đau đầu rồi." Trong tay thụ đồng đi theo ở đằng sau lưng sách, toàn bộ đều là sách học để tham gia khoa cử.

Tuy rằng đáy lòng vị thiếu gia mặc y phục huyền sắc cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng chỉ cười nói: "Không được nói bậy. Cũng không có quy định chỉ có là nam tử mới được đọc Tứ thư Ngũ kinh."

Mã Thành Đăng giới thiệu hai vị thiếu niên với Nguyệt Dao: "Nguyệt Dao, đây là Thế tử phủ Vĩnh Định hầu và Cửu công tử phủ Ninh Quốc công." Trước đây Mã gia cũng là gia đình hầu tước, có lui tới với những công huân thế gia này, đã từng có quan hệ thông gia với họ, cũng coi như là thân thích. Bây giờ tuy rằng không còn, thế nhưng Mã gia vẫn không hoàn toàn sa sút, cho nên giữa bọn họ vẫn còn lui tới với nhau. Chỉ là quan hệ xa cách hơn trước rất nhiều.

Thiếu niên mặc cẩm bào xanh ngọc nghe được lời của Mã Thành Đăng, kinh ngạc nói: "Người là Liên gia tam nữ?" Liên gia tam nữ này hẳn thật sự sớm có nghe tên. Có người nói rằng ta cực kỳ có thiên phú trong hội họa, được Giang Nam đệ nhất họa sĩ nói thẳng rằng đáng tiếc rằng ta thân là nữ tử, bằng không hẳn đã có người kế thừa. Lời này cũng truyền đến kinh thành, ai cũng biết được Liên gia đã sinh ra một tài nữ.

Nguyệt Dao nghe thấy là Vĩnh Định hầu thế tử, thoáng chốc ngẩn người. Thế tử Vĩnh Định hầu Quan Cảnh Thước, kiếp trước nàng có nghe được nhiều lắm.

Quan Cảnh Thước sinh ra trong đại hộ huân quý nhân gia, phụ thân là Vĩnh Định hầu, mẫu thân là trưởng nữ phủ Ninh Quốc công, sau khi sinh ra không lâu đã được sắc phong làm thế tử, chân chính là người ngậm chìa khóa vàng lớn lên từ nhỏ. Mà hẳn không có một chút kiêu căng của công tử gia công huân nào, trái lại luôn khiêm tốn ham học, siêng năng chịu khó, hơn nữa lại có tư chất hơn người, mười hai tuổi thi đỗ đệ nhất danh đồng thử, hẳn là người đầu tiên, năm mười ba tuổi đi thi hương lại thi đỗ vị trí thứ nhất, trở thành giải Nguyên (thủ khoa) ở kinh thành. Rất nhiều người đều nói hẳn có thể sẽ trúng vào tam giáp. Thế nhưng đáng tiếc năm hắn mười bốn tuổi đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngã từ trên lưng ngựa xuống mà chết.

Nếu như Nguyệt Dao không ở am ni cô nghe nhiều chuyện bản thủ, chắc chắn cũng sẽ cho rằng đây là việc ngoài ý muốn. Thế nhưng bây giờ nghĩ lại, ngoài ý muốn hay không ngoài ý muốn thật đúng là khó mà nói. Phải biết rằng những gia tộc như bọn họ, ngựa cưới đều phải trải qua huấn luyện kỹ càng. Ở tình huống bình thường, dù cho có người khua chiêng gõ trống ở ngay bên cạnh đi nữa, con ngựa cũng sẽ không nóng nảy đến phát điên. Cho nên rốt cuộc có phải là ngoài ý muốn hay không, chỉ có lão thiên gia mới biết.

Nguyệt Dao nghĩ một người tài giỏi như vậy lại chết trong âm mưu quỷ kế, nhìn không được mà không ngừng quan sát vị này thế tử Vĩnh Định hầu trước mặt vị này, tuy rằng nhìn vẫn còn cực kỳ non nớt, thế nhưng vóc người cao lớn thẳng tắp, mặt như quan ngọc, mày như nhuộm mực, một đôi mắt sáng long lanh nhuận nước. (Lin: bạn thể là tác giả tả vậy, con trai mà long lanh ô mô (n_n).)

Nguyệt Dao nhìn Quan Cảnh Thước, mọi người đều nói thế tử Vĩnh Định hầu không có ngạo khí, Nguyệt Dao lại cảm thấy không phải hẳn không có ngạo khí, chẳng qua là thu phần ngạo khí này vào trong. Giống như hiện tại, cho dù hắn chỉ bình tĩnh đứng ở nơi đó, phong thái cũng cực kỳ xuất sắc, thần vận là duy nhất, khiến người ta có cảm giác cao quý thanh hoa. Người bình thường đứng ở trước mặt hắn, thật chỉ tự làm mình thấy xấu hổ.

Nguyệt Dao nặng nề thờ dài trong đáy lòng, thực sự là đáng tiếc. Nếu như không có âm mưu kia. Có lẽ Đại Nguyên đã xuất hiện thêm hai yêu nghiệt thi đậu tam nguyên.

Ninh Cửu công tử Ninh Thiếu Minh thấy vẻ mặt hoa si của Nguyệt Dao liền mất hứng: "Hừ hừ, mặc dù biểu ca ta có tài danh lớn ở bên ngoài, đáng đáp anh tuấn tiêu sái, thế nhưng người cũng không cần mê mẩn nhìn huynh ấy như vậy chứ! Ta có thể nói cho người biết, ánh mắt biểu ca ta rất cao, nhìn không vừa mắt. . ."

Sắc mặt Mã Thành Đăng hơi trầm xuống một chút. Tuy hẳn không biết vì sao Nguyệt Dao lại nhìn Quan Cảnh Thước, thế nhưng hẳn tin tưởng phẩm tính ngoại sinh nữ nhà mình. Vị Ninh Thiếu Minh này mở miệng là bêu xấu danh tiếng ngoại sinh nữ của mình, thật là không có phẩm đức. Hừ lạnh một tiếng: "Ninh công tử đúng là có tài ăn nói?"

Ninh Thiếu Minh nghe lời Mã Thành Đăng nói sắc mặt khó coi. Chẳng lẽ hắn nói sai rồi sao, nữ tử này không phải đang ở đây hoa si sao? Bằng không nhìn chăm chăm biểu ca hắn làm gì.

Quan Cảnh Thước thấy Thiếu Minh muốn phân bác, lập tức quát bảo ngưng lại, nói: "Thiếu Minh, ở thư cục nói những chuyện như vậy, còn ra thể thống gì." Lễ nào tiểu tử thói này không nhìn ra, tuy rằng thời gian Liên gia cô nương nhìn mình có hơi dài một chút, thế nhưng nét mặt ngoại trừ kinh ngạc tán thán thì đáy mắt vẫn còn toát ra vẻ tiếc hận. Mặc dù hắn không biết vị cô nương này tiếc hận cái gì, nhưng hắn biết cô nương này chắc chắn không phải là nhìn hắn tới phát ngốc.

Ninh Thiếu Minh tâm không cam lòng không muốn mà ngậm miệng lại.

Quan Cảnh Thước kéo Thiếu Minh xin lỗi Nguyệt Dao. Về mặt Ninh Thiếu Minh không tình nguyện: "Muốn đệ xin lỗi nàng? Dựa vào cái gì?"

Ban này Nguyệt Dao cũng chỉ là nhớ tới những chuyện kia, có chút đáng tiếc. Thấy Ninh Thiếu Minh phun ra lời nói chẳng giống ai, nhìn cũng không nhìn

nhiều: "Cậu, chúng ta đi thôi!" Nguyệt Dao được hai danh sĩ là Liên Đồng Bác và Văn Thành Tường dạy dỗ, thực chất bên trong xương tủy ngạo khí mười phần. Đối với người như Ninh Thiếu Minh, căn bản chướng mắt. Nói với người như thế, chỉ hạ thấp phẩm vị của mình.

Có nữa, tuy rằng Thanh Phong thư cục không hạn chế nam nữ. Thế nhưng trong tình huống bình thường, đại hộ nhân gia cũng sẽ không để cô nương nhà mình đến thư cục. Dù sao thư cục xây dựng chủ yếu là cho nam tử. Ngày hôm nay nàng được cậu mang tới, chờ khi trở về Liên phủ khẳng định còn có một mớ chuyện lôi thôi rắc rối. Chuyện này cũng may mà có cậu sáng suốt, bằng không, lần này đã không có cơ hội đến đây.

Nếu như bị mắng hoặc xem thường vậy cũng còn tốt, thế nhưng bị người ta không đếm xỉa tới, đây quả thực là chuyện làm cho người ta không chịu nổi. Ninh Thiếu Minh bị tức đến không biết nói gì cho phải.

Quan Cảnh Thước cũng hướng phía Nguyệt Dao xin lỗi: "Kính xin cô nương thứ lỗi. Biểu đệ ta từ trước đến nay không biết giữ mồm giữ miệng, xin cô nương chớ để ở trong lòng."

Nguyệt Dao cũng không vì lời Quan Cảnh Thước nói mà có chút thay đổi: "Hắn nói không sai, ban nãy quả thật là ta nhìn người. Ta chỉ muốn nhìn xem thể tử Vinh Định hầu nổi danh khắp kinh thành trông như thế nào. Nếu có gì mạo phạm, cũng xin người thứ lỗi." Nguyệt Dao chỉ thiếu chút nữa là nói ta quang minh chính đại nhìn, không có gì phải mất mặt.

Ninh Thiếu Minh ghen hờn trần trời, ngay cả Quan Cảnh Thước cũng kinh ngạc trong nháy mắt. Hắn đã gặp rất nhiều cô nương tỏ ra ái mộ, thế nhưng chưa từng có ai lễ thẳng khí hùng (tương đương câu: cây ngay không sợ chết đứng), ừ, phóng khoáng như vậy rồi. Quan Cảnh Thước nghĩ vị cô nương này rất thú vị: "Vậy có thể xin hỏi một chút, ban nãy trong mắt cô nương toát ra vẻ tiếc hận là có ý gì?" Hắn thật không rõ tại sao cô nương này lại toát ra vẻ mặt tiếc hận với mình. Tiếc hận chuyện gì chứ? Hắn có cái gì phải tiếc hận. Có thể nói, hắn sinh ra đã là con cưng được yêu chiều.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Thế từ gia nhìn lầm rồi. Cậu, chúng ta đi thôi!" Coi như hắn bị người nhà hãm hại thì có làm sao? Bây giờ nàng có nói ra, thì người khác cũng chỉ cho là nàng bị thần kinh mà thôi.

Quan Cảnh Thước nhìn Nguyệt Dao rồi đi, sắc mặt tràn đầy hoang mang. Về mặt tiếc nuối như vậy, hẳn chắc chắn không có nhìn lầm. Đáng tiếc, vì sao nhìn hắn lại cảm thấy đáng tiếc. Hắn vô cùng khẳng định, vị cô nương này trước kia chưa từng biết hắn. Chỉ là sau khi giới thiệu nghe Mã đại nhân sau khi giới thiệu mới lộ ra vẻ mặt đáng tiếc. Là vì điều gì kia chứ?

Ninh Thiếu Minh kéo Quan Cảnh Thước lại nói: "Đi rồi, nha đầu này chắc chắn là muốn dùng biện pháp đó lôi kéo sự chú ý của huynh đấy." Biểu ca của hắn tuy rằng mới mười một tuổi, nhưng là lại con rể được nhiều người chọn nhất trong kinh thành này. Những tiểu cô nương này, người nào nhìn thấy biểu ca mà không phải là hoa si. Nữ nhi nổi danh bên ngoài của Liên gia này, chắc cũng không ngoại lệ, chỉ là người mê trai.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 78: Quan Cảnh Thước (Tt)

Lam tiên sinh đưa hai người bọn họ vào trong sương phòng nhỏ. Dâng lên hai bản thư tịch. Nguyệt Dao mở ra nhìn, vừa nhìn đã như nhật được chí bảo: "Lam tiên sinh, hai bản sách này ta đều muốn."

Ban nãy Lam tiên sinh mới biết Nguyệt Dao chính là đệ tử của Liên Đồng Bác. Thanh Phong thư cục am hiểu nhất chính là khai thác nhân tài, đặc biệt còn dành giúp đỡ cho những người chưa nổi danh, đến lúc đó báo ơn phải nói là vô hạn. Ánh mắt Thanh Phong thư cục không bị giới hạn vào vấn đề nam nữ, mục đích của bọn họ là lợi ích, tối đa hóa lợi ích.

Đối với vị cô nương khiến Giang Nam đệ nhất họa sĩ cũng phải nói đáng tiếc sinh ra là thân nhi nữ này, Lam tiên sinh cũng rất tò mò, muốn xem thiên phú cô nương này rốt cuộc như thế nào, có đáng giá tán dương như vậy không. Nếu thật tốt, vậy cũng đáng bồi dưỡng: "Nếu như cô nương có thể lưu lại Thanh Phong thư cục một bức họa, vậy hai bản thư tịch này không cần trả giá xin tặng cho cô nương làm quà."

Nguyệt Dao không chút nghĩ ngợi lắc đầu. Thư tịch chẳng qua giá cũng chỉ mấy trăm lượng bạc. Thế nhưng nếu như bức tranh của nàng bị truyền đi. Kỳ xảo hội họa không phải muốn một sớm một chiều mà bồi dưỡng ra được, không phải bỗng dưng rơi xuống. Rất nhanh có thể bị lộ vấn đề rồi. Ánh mắt đại họa sĩ cực kỳ sắc bén, chắc chắn sẽ bị rơi bẫy. Lui ngàn bước mà nói, giấu diếm cũng sẽ được khen là thiên tài, kiếp trước đã ăn đủ đau khổ chỉ vì cái danh tài nữ này, đời này sẽ không muốn thứ danh tiếng chết tiệt này nữa: "Bây giờ tranh vẽ của ta vẫn chưa thể nhập vào mắt tiên sinh được. Chờ sau này ta cảm thấy có khả năng. Đến lúc đó sẽ thỉnh tiên sinh chỉ điểm một ... hai ..."

Lam tiên sinh có chút thất vọng, thế nhưng hắn làm ở nơi này lâu như vậy, sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt) là nhất đẳng. Nếu như Nguyệt Dao có chút nào do dự vậy hẳn còn có thể tiến thêm một bước đàm luận. Thế nhưng tiểu cô nương trước mặt lại không chút nghĩ ngợi liền khước từ, hẳn cực kỳ khẳng định, cho dù Liên gia tam cô nương không mua được hai bản thư tịch này, cũng sẽ không vẽ tranh cho hắn nhìn: "Lần này cô nương tới thư cục mua rất nhiều sách, ta sẽ ưu đãi tính giá chiết khấu cho cô nương bảy phần." Có hơn trăm quyển sách, bằng chữ mẫu một quyển, hai bản này cũng là bản có số lượng hạn chế, giá cả cũng không hề thấp.

Tính toán sổ sách, Nguyệt Dao cũng toát mồ hôi lạnh. Tính giá chiết khấu bảy phần, vậy mà còn tới một ngàn tám trăm chín mươi sáu lượng bạc. Ngoài ra cho ưu đãi nói bỏ bớt sáu lượng bạc. Nói cách khác, tổng cộng là một ngàn tám trăm chín mươi lượng bạc. Chỉ mua những quyển sách này, mà đã bỏ ra

gần hai nghìn lượng bạc. Đốt tiền.

Mã Thành Đăng ngược lại không hề cảm thấy quá đắt. Đối với bọn họ mà nói, sách vở là thứ vô giá. Giống như trước kia khi Mã Thành Đăng mua tranh vẽ chữ bản gốc và vân vân đều phải hao phí hơn mấy trăm ngàn lượng, thậm chí còn có lúc mua một bức tranh chữ của danh gia thì mấy nghìn lượng đều vớt ra như thế. Lần này Nguyệt Dao mua nhiều đồ vật như vậy, chỉ hơn một ngàn lượng, Mã Thành Đăng thật sự không để vào mắt.

Trong lòng Nguyệt Dao một lần nữa thờ dài nặng nề. Nội viện có người mơ xài tiền như nước, bây giờ cậu cũng xem tiền tài như cặn bã. Nếu Mã gia lại tiếp tục lấy về một Trình Lệ Tư, suy tàn chỉ là chuyện không sớm thì muộn. Xem ra, nàng phải tìm kiếm cơ hội thích hợp uyển chuyển nhắc nhở cậu mới được.

Mã Thành Đăng ngược lại quay sang Nguyệt Dao nói mới vừa rồi hần đi tới chỗ hành lang trưng bày tranh nhìn: "Qua một thời gian ngắn bên kia thư cục sẽ tổ chức triển lãm tranh. . ." Nói đến đây liền im lặng không tiếp nữa. Nói rồi Nguyệt Dao cũng không tiện xuất hiện. Lần này là tìm bằng chữ mẫu, tìm đến tận nơi không có người ở. Triển lãm tranh, nhiều người, cô nương gia không thể xuất đầu lộ diện.

Nguyệt Dao biết tranh này cần phát triển. Cứ một quý Thanh Phong thư cục sẽ tổ chức một cuộc triển lãm tranh. Dù là tranh vẽ do tất cả danh gia họa nên cũng giao lên, sau đó thỉnh chuyên gia cho lời bình, lại trưng bày ra đây. Người yêu thích tác phẩm hội họa đều sẽ đi tham quan viết phòng theo. Sau khi triển lãm tranh kết thúc, trong tình huống bình thường những bức họa này đều có thể bán ra. Người yêu thích có thể mua. Loại phương thức kinh doanh này rất đặc biệt, nhưng lại bồi dưỡng không ít nhân tài, trong những người này, có không ít người sau này sẽ trở thành đại họa sĩ.

Nguyệt Dao có chút tiếc nuối, tại sao nàng sinh ra lại không phải là thân nam nhi chứ!

Ra khỏi thư cục, mặt trời đã lặn.

Đặng ma ma nhìn một chồng sách lớn, chuyển tới vào trong buồng xe. Đặng ma ma hỏi một vài vấn đề, không phải là ở trong thư cục đụng tới loại người nào. Đương nhiên, ở thư cục chắc chắn sẽ không có kẻ xấu xa. Nếu người nào dám làm xằng làm bậy ở thư cục, chỉ cần dám phạm phải, vậy cả đời này đừng mong có thể tiến vào thư cục nữa. Danh tiếng bị phá hủy, tiền đồ cũng không còn.

Nguyệt Dao nhớ tới hình như cậu với thế tử Vĩnh Định hầu đặc biệt thân thiết, không khỏi nổi lên thắc mắc: "'Ma ma, Mã gia và Vĩnh Định hầu phủ có quan hệ như thế nào?" Nếu như không có quan hệ gì, không khả năng cậu ân cần với Quan Cảnh Thước như thế.

Đặng ma ma nghe thấy Nguyệt Dao gặp được thế tử Vĩnh Định hầu, hơi thờ dài: "Cô nương có chỗ không biết, phu nhân của phủ Vĩnh Định hầu đã qua đời và phu nhân nhà chúng ta, hai người là bạn thân chôn khuê phòng. Chỉ là không nghĩ tới. . ." Không nghĩ tới hai người đều đã qua đời.

Nguyệt Dao sùng sốt: "Làm sao ta chưa từng nghe nương nhắc qua chứ!" Chuyện này nàng một chút ấn tượng cũng không có. Có lẽ không phải là không có ấn tượng, chỉ là thời gian quá dài nên quên mất.

Đặng ma ma cười khê: "Phu nhân Vĩnh Định hầu đã mất, phu nhân làm sao còn nhắc tới trước mặt người được." Cũng không thể nói nhiều với cô nương nhà mình về thế tử Vĩnh Định hầu. Chung quy, nữ nhi mình đã định thân, trước mắt còn nói tới một tíếu niên khác, vậy còn ra thể thống gì.

Nguyệt Dao ồ một tiếng: "Nương và phu nhân Vĩnh Định hầu thật sự rất tốt sao?"

Đặng ma ma gật đầu: "Chắc là cô nương không biết, năm đó khi phu nhân Vĩnh Định phủ còn là một cô nương, cũng là tài nữ nổi danh kinh thành, về sau biết phu nhân, hai người tính tình hợp nhau, đều luyện tiết lẫn nhau. Tốt với nhau chẳng khác gì thân tỷ muội. Chỉ là, haiz. . ." Hai người đều qua đời sớm như vậy. Hơn nữa còn bị kẹt ở cùng một cửa ải (Lin: đều mất do khó sinh).

Nguyệt Dao kỳ quái hỏi: "Vì cái gì mà ma ma lại thờ dài?"

Đặng ma ma lắc đầu: "Người không biết, năm đó khi phu nhân biết phu nhân Vĩnh Định hầu chọn thứ muội mình làm kế thất, đã viết thư cho phu nhân Vĩnh Định hầu nói làm như vậy không thoả đáng. Nếu như tương lai có tranh chấp gì, vậy đề ở trên đầu thế tử gia không chỉ có thân phận kế mẫu, còn có bối phận di mẫu (dì), như vậy rất không có lợi với thế tử gia. Về sau phu nhân nhận được hồi âm của Vĩnh Định hầu phu nhân mới biết được, chuyện này không phải chuyện Vĩnh Định hầu phu nhân có thể quyết định." Đặng ma ma đối với chân tướng chuyện này cũng rất quen thuộc. Năm đó Vĩnh Định hầu phu nhân nghĩ muốn đổi ý, thế nhưng Ninh gia lại không cho nàng cơ hội này.

Nguyệt Dao nhin không được hỏi: "Sau đó thì sao?" Hỏi xong liền cảm giác mình đã làm chuyện ngu ngốc rồi. Sau này, sau này còn không phải như bây giờ sao, chuyện đã thành kết cục đã định, thế tử Vĩnh Định hầu vẫn tốt vô cùng.

Đặng ma ma lại nói rằng: "Cũng may kế thất không thể sinh con, cho nên vẫn luôn đem thế tử trở thành con của mình mà đối đãi. Nếu như vị kế thất này có con nối dòng, sợ là thế tử Vĩnh Định hầu bây giờ. . ." Nếu mình có nhi tử, là người đều có tâm tư riêng, có hài tử tự nhiên mong muốn con của mình sẽ nhận được những thứ tốt nhất. Nhi tử của thế tử nguyên phối tự nhiên sẽ thành đá ngáng đường. Ninh Quốc công và phu nhân Vĩnh Định hầu hiện nay là huynh muội ruột thịt cùng nẫu thân, nếu như thật có trường hợp này, thế tử Vĩnh Định hầu nhất định đã sớm chết trẻ rồi. Cũng may phu nhân Vĩnh Định hầu không có sinh con.

Nguyệt Dao đột nhiên hỏi: "Là nàng không thể sinh, hay là. . ." Ý tứ của Nguyệt Dao, có phải là bản thân kế thất có vấn đề, hay là bị người ta thiết kế. Nếu bị người khác tính toán, người này nhất định là tiền phu nhân Vĩnh Định hầu.

Tròng mắt Đặng ma ma đã muốn trợn ngược ra ngoài rồi. Không phải bà giật mình với chuyện tiểu Ninh thị có phải bị mưu hại hay không, mà là bị lời Nguyệt Dao nói làm cho sợ hãi. Từ lúc nào mà cô nương biết được những chuyện xấu xa, bản thủ này: "Cô nương lời này tuyệt đối không thể nói bừa."

Nguyệt Dao nhẹ nhàng cười: "Ta chỉ nói như vậy với mình mà thôi, nào dám nói với ai!" Nàng cũng không phải đồ ngốc, làm sao sẽ tùy ý nói lời như vậy.

Nguyệt Dao suy nghĩ tới cảnh ngộ Quan Cảnh Thuộc, e rằng việc Quan Cảnh Thuộc mất sớm, chắc chắn có liên quan tới kế mẫu này, có chạy cũng không thoát. Phải biết rằng, một khi nữ nhân muốn báo thù, sẽ không quan tâm nhiều như vậy. Giống như nàng năm đó, vì báo thù, có phá hủy Liên gia cũng sẽ không tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 79: Chương 43: Chuyện Nhà Cậu (Thượng)

Trở về Mã phủ, cũng đã đến giờ lên đèn.

Nguyệt Dao dùng bữa tối với Mã Thành Đăng, trong lúc dùng bữa có mấy lần Nguyệt Dao muốn nói tới chuyện tiêu pha trong nhà với Mã Thành Đăng một chút. Thế nhưng có chút lý trí còn sót lại trong đầu, rốt cuộc nàng cũng không nói thêm gì. Nàng chỉ là người ngoài, lại còn là đứa bé nhỏ tuổi, nếu nàng nói ra những lời này nhất định sẽ làm cho cậu sinh lòng phản cảm.

Nguyệt Dao quay về Hải Đường Uyển. Còn chưa vào sân nhỏ đã có bóng người chạy nhào về phía nàng. Nguyệt Dao ôm lấy Chính ca nhi vừa nhào vào ngực nàng khóc oa oa, không nhận được mà khẽ cười. Đứa nhỏ này, không phải nàng chỉ về trễ một chút thôi sao, đâu đến mức biến thành bộ dạng này chứ!

Nguyệt Dao ngồi xổm xuống lau nước mắt cho Chính ca nhi, dỗ cả lúc lâu Chính ca nhi mới chịu cười vang lên. Lúc này nàng mới dắt tay của Đình Chính đi vào viện. Gọi Mộ Thu lấy nước tới sau đó tự mình rửa sạch khuôn mặt nhỏ bé của Chính ca nhi, cười nói: "Tỷ tỷ đi chọn sách cho Chính ca nhi nên mới về trễ. Chính ca nhi phải tin tưởng tỷ tỷ, tỷ tỷ đã nói sẽ không bỏ mặc Chính ca nhi một lần nào nữa, chắc chắn sẽ nói lời sẽ giữ lấy lời."

Đây cũng là lần đầu tiên Chính ca nhi xa Nguyệt Dao lâu như vậy, đáy lòng không khỏi lo lắng. Vừa nghe xong lời nàng liền trở nên xấu hổ: "Tỷ tỷ, đệ sợ lắm." Sợ hãi là thật, hẳn sợ sẽ không gặp lại tỷ tỷ nữa. Cho nên trời vừa xẩm tối đã ra trước cửa viện đứng chờ, chờ, chờ mãi cho tới tận bây giờ.

Lòng dạ Nguyệt Dao cũng chua xót: "Được rồi, sau này dù tỷ tỷ có bận việc đến mấy cũng sẽ về sớm một chút. Hôm nay đệ đã luyện chữ hay chưa?"

Chính ca nhi gọi người mang giấy hán đã luyện chữ ra. Nguyệt Dao xem Chính ca nhi luyện chữ, cười đưa bảng chữ mẫu cho hắn: "Chờ khi nào quay về, đệ dựa theo quyển bảng chữ mẫu này mà luyện chữ."

Nguyệt Dao đã xem qua bảng chữ mẫu này, tuy rằng không sánh được với bản chính thức, thế nhưng nó đúng là do người trong nghề viết nên. Bảng chữ mẫu trước mặt viết yêu cầu cùng bí quyết luyện tập kiểu chữ Âu Dương Tuấn khiến Nguyệt Dao xem vào chỉ trong thoáng chốc đã tán đồng người này: Mỗi khi chấp bút cần phải làm cho chu đáo đoạn chính, khí lực khi viết ngang dọc nặng nhẹ, cần yên tĩnh tập trung suy nghĩ tránh lo âu. Khi xem xét thể chữ, bốn phương đều ngừng lại, sẵn sàng cả tám phía; chiều dài cân thích hợp, phẩm chất điều hoà; mô phỏng thông thả tinh tế kỹ càng, hoàn toàn tự do phát triển thể chữ, làm như thể sẽ rất tuyệt vời.

Chính ca nhi còn chưa biết hết những chữ này, Nguyệt Dao đọc từng câu từng câu một cho hắn nghe. Chờ khi Chính ca nhi học xong Bách Gia Tính, cũng đến lúc cho hắn học tập kiểu chữ trên bảng chữ mẫu.

Nguyệt Dao dỗ Chính ca nhi ngủ. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của Chính ca nhi chìm vào giấc ngủ còn mang nụ cười ngọt ngào, nàng cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Đáy lòng Đặng ma ma có chút khổ sở. Nếu phu nhân còn sống, cô nương đầu cần lo lắng hết lòng hết sức như vậy. Không những phải phòng bị Mạc thị lòng lang dạ thú, còn phải chăm sóc cho Chính thiếu gia. Cô nương thật sự quá vất vả rồi. Đáng tiếc những thứ bà có thể làm vì cô nương thật sự quá ít.

Ngày thứ hai khi Nguyệt Dao đi thỉnh an Trình thị, không những Mã Lâm Lâm đã có mặt, mà ngay cả Trình Lệ Tư và Lục Huỳnh cũng đã tới. Sắc mặt mọi người nhìn vào nàng không có chút thân thiện nào.

Nét mặt Trình thị tương đối khó coi. Ngày hôm trước Nguyệt Dao chọn đồ trang sức tới mấy nghìn lượng bạc, hôm qua lại tốn hơn hai ngàn lượng (bốn ngàn lượng gửi đồ trong ngân hàng tư nhân Trình thị còn không biết), nàng mới đến đây vài ngày, đã tiêu phí gần vạn lượng bạc. Thật sự coi Mã gia bọn họ có núi vàng núi bạc hay sao, coi như Mã gia có núi vàng núi bạc đi nữa cũng không phải để cho nàng tới tiêu tán.

Mã Lâm Lâm biết được cha nàng ta dẫn Nguyệt Dao ra ngoài đi dạo một ngày, mãi cho đến trời thật tối mới trở về. Nàng lớn như vậy, cha nàng còn chưa từng mang nàng đi ra ngoài một chuyến. Đối xử với đứa cháu ngoại này còn thân thiết hơn nữ nhi ruột thịt là nàng đây, thế này bảo sao Mã Lâm Lâm không cảm hận cho được.

Còn Trình Lệ Tư lại đang suy nghĩ thời gian qua Mã Thành Đăng coi nàng như người vô hình mà đối xử, mà đối với Nguyệt Dao lại chẳng khác gì bảo

bồi quý giá, trong lòng khó tránh khỏi có chút không thoải mái. Tuy rằng thân sơ khác biệt (tương tự thành ngữ Việt Nam: Một giọt máu đào hơn ao nước lã.) thế nhưng phân biệt đối xử thế này quá thật quá lớn, lớn đến kinh ngạc rồi.

Ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Dao của Lục Huỳnh càng lúc càng trở nên không tốt. Đừng nói tới chuyện cậu dẫn nàng ta đi ra ngoài du ngoạn một ngày, ngày thường ngay cả nhìn mặt bọn họ cũng đều lãnh lạnh nhạt đậm rồi. Nói cũng không muốn nói nhiều thêm với nàng dù chỉ một câu, thật giống như xem nàng đứa cháu này là hoàn toàn không tồn tại. Đều là cháu ngoại, đều là nữ nhi, nhưng đối xử lại khác nhau một trời một vực.

Nguyệt Dao phảng phất như không nhìn thấy những ánh mắt xấu xa khó chịu này. Kiếp trước chỉ vì nàng là kinh thành đệ nhất tài nữ, hơn nữa nàng lại có khuôn mặt xinh đẹp không thua bất kỳ ai, tài mạo song toàn, có vị hôn phu rất có tiền đồ còn được xưng là đệ nhất công tử ở kinh thành, thế nên bị không biết bao nhiêu người ghen ghét. Châm chọc khiêu khích, hay bị cô lập, với Nguyệt Dao mà nói nàng đã quá miễn dịch.

Ngay sau đó Nguyệt Dao quay sang thì lễ với Trình thị, rồi chào hỏi mấy biểu tỷ. Ban đầu bởi vì mẫu thân Nguyệt Dao, Trình thị cũng không thích Nguyệt Dao. Bấy giờ nàng mới tới đây hai ngày đã vụng về nhà họ gần vạn lượng bạc, Trình thị cũng sinh lòng chán ghét Nguyệt Dao. Thế nhưng bà ta lại ngại trưng phu, cũng không dám làm càn. Nhắm mắt làm ngơ. Lập tức cho Nguyệt Dao đi về: "Hải Đường Uyển cách nơi này khá xa, ngày mai còn không cần tới đây thỉnh an mợ đâu." Trình thị mắng cũng không dám mắng Nguyệt Dao, quay sang nhìn Mã Lâm Lâm bằng ánh mắt nhắc nhở cảnh cáo.

Cái gọi là lễ nghi thì không thể bỏ qua, cho nên tất nhiên ngày mai Nguyệt Dao vẫn phải đi qua đây thỉnh an bà ta. Nàng không muốn bị người khác nói mình thành người không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, trong mắt không có trường bối thêm lần nào nữa. Tiểu tính tình có thể có, thế nhưng trên những vấn đề như vậy, tuyệt đối không thể bị người ta nắm lấy sơ hở mà bắt chẹt.

Nguyệt Dao còn chưa đi, Mã Lâm Lâm đã cười nói: "Biểu tỷ tới đây đã nhiều ngày vậy mà ta còn chưa từng sang đó thăm hỏi biểu tỷ. Ta và biểu tỷ cùng nhau đi qua đó nhé."

Trong lòng Nguyệt Dao thừa hiểu, Mã Lâm Lâm nói muốn thăm sức khỏe nàng gì đó đều là giả, muốn xem xem cậu mua cho nàng món đồ gì mới là thật. Bằng không đã không chờ đến khi nàng tới phủ đệ của Mã gia mới nói đi qua thăm nàng. Lẽ ra khi Nguyệt Dao đi ra ngoài cần phải mua lễ vật gì đó về sẽ tặng cho mấy người biểu tỷ. Thế nhưng lần này nàng theo cậu đi ra ngoài, lấy tiền của cậu mua đồ đưa cho biểu tỷ muội, vậy còn ra thể loại gì nữa. Cho nên Nguyệt Dao cũng giả vờ không biết không mua bất kỳ thứ gì.

Sự thực cũng đúng như những gì Nguyệt Dao suy nghĩ, Mã Lâm Lâm đòi đi qua là muốn nhìn xem hôm qua cha nàng mua thứ gì cho Liên Nguyệt Dao. Lục Huỳnh cũng ôm ý nghĩ như vậy mà đi theo.

Ban đầu Trình Lệ Tư rất không muốn đi. Mục tiêu nàng ta theo đuổi là Mã Bằng, tuổi tác Mã Bằng cùng Nguyệt Dao cách nhau quá lớn, nàng ấy lại đã có hôn ước, sẽ không có bất kỳ va chạm nào với nàng. Thế nhưng thấy Trình thị nháy mắt ra hiệu cho mình, nàng cũng không còn cách nào khác mà đi qua đó tham gia náo nhiệt. Lại nói tiếp trong lòng Trình Lệ Tư cũng không vui vẻ gì. Nàng đến Mã phủ đã gần nửa năm, cửa hôn sự này vẫn không chắc chắn. Còn kéo dài thêm nữa, sẽ qua hoa tin của nàng mất. (Hoa tin: mùa hoa nở rộ; có ý độ tuổi đẹp nhất của con gái.)

Trở lại Hải Đường Uyển, Nguyệt Dao trực tiếp dẫn theo ba người vào phòng ngủ. Mã Lâm Lâm xem đi xem lại, cũng không thấy vật gì hiếm lạ để cho nàng nhìn. Đồ vật đều rất bình thường, không thể lọt vào tầm mắt nàng.

Lục Huỳnh lên tiếng trước tiên: "Hôm qua cậu dẫn biểu muội ra ngoài chơi, trễ như vậy mới quay về. Không biết đã mua vật gì vậy?"

Nguyệt Dao mời ba người ngồi xuống sau mới nói: "Ta xin cậu hai ngày đưa ta ra ngoài mua bằng chữ mẫu cho Chính ca nhi. Hôm qua cậu dẫn ta tới Thanh Phong thư cục, ta có mua không ít thư tịch trong thư cục, Hoa Lô, mang thư tịch lên đây cho ta." Hoa Lô và Mộ Thu ôm một chồng sách thật dày tới.

Trên cao nhất đều là sách dùng cho khoa khảo. Đương nhiên, bằng chữ mẫu và hai bản sách liên quan tới về tranh đã cầm đi. Những quyển sách khác mua được đều có trong này, để Mã Lâm Lâm các nàng tha hồ mà bóc mẽ.

Mã Lâm Lâm nhìn nàng rồi lại nhìn một chồng sách, hoàn toàn không tin được: "Chỉ có những thứ này?" Mã Lâm Lâm và Mã Dược đều giống Trình thị, rất không có kiên nhẫn ngồi đọc sách tập viết. Có thời gian, còn không bằng bọn họ đi ăn uống đồ ngon vật lạ, hay vui chơi tập thể cho thỏa thích. Lục Huỳnh khá là yêu thích đồ nữ trang châu báu, Trình gia cũng không phải gia đình thư hương môn đệ, chỉ cần biết vài chữ là được rồi. Trình Lệ Tư chạy theo phú quý tới Mã gia, đi tới Mã gia trái lại chỉ bỏ thời gian cùng công sức ra để trang điểm và mượn hơi người khác. Làm sao còn suy nghĩ tới chuyện này.

Nguyệt Dao gật đầu: "Đi qua mấy thư cục, ta đều không mua được bằng chữ mẫu hợp ý, thế nên cậu đưa ta tới Thanh Phong thư cục. Bởi vì nơi đó cách kinh thành khá xa, cho nên khi trở về trời đã muộn. Nếu như biểu tỷ không tin, vậy tỷ có thể hỏi hạ nhân đi theo." Đi ngân hàng tư nhân, lại mang theo nhiều bạc vụn như vậy, người khác chỉ cho rằng đó là đi đòi bạc. Ngược lại không ai thắc mắc gì về Nguyệt Dao.

Đặng ma ma nghe thấy lời giải thích của Nguyệt Dao, lại nhìn mấy người Mã Lâm Lâm, tức giận đến đỏ cả mặt. Cữu lão gia chỉ dẫn theo cô nương nhà mình đi ra ngoài một chuyến, nhưng mà hiện tại những người này nhưng lại chẳng khác gì thăm vãn phạm nhân đi xét hỏi cô nương của bọn họ. Như thế này bảo bà sao có thể không tức giận được. Thế nhưng bà cũng biết, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Mã Lâm Lâm nghi ngờ liếc mắt nhìn Nguyệt Dao, cuối cùng cũng đành đứng lên nói: "Ta đương nhiên tin tưởng người. Nếu như biểu muội không phải làm gì, vậy đi dạo ngắm nhìn hoa viên với ta."

Nguyệt Dao lắc đầu: "Biểu tỷ đi trước, chờ lát nữa ta sẽ sang đó sau. Ta phải sửa sang những quyển sách này một chút." Nếu không có nhầm lẫn gì, ngày mai nàng sẽ về nhà. Chuyện cần làm khi tới đây đã hoàn thành, ngày mai nàng nhất định phải trở về. Bằng không tổ mẫu sẽ cho người qua đây đón nàng.

Khi Nguyệt Dao sửa sang lại thư tịch, Đặng ma ma đi vào xin phép, nói có lão tử muội tìm bà ôn chuyện. Nguyệt Dao lập tức cho phép.

Đặng ma ma đi ra ngoài sau đó lại trở về, nét mặt nhìn Nguyệt Dao có phần do dự. Thật không biết có nên nói việc này cho cô nương hay không. Thế nhưng lời nói phía sau của Liễu bà tử, lại khiến cho Đặng ma ma lưỡng lự.

Nguyệt Dao cười nói: "Ma ma, hiện nay chỉ thứ hai do ta làm đương gia. Mặc kệ đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, ta cũng phải đi đảm nhận. Ma ma, có thể hiện tại ta không giải quyết được, nhưng cũng có thể theo đó mà học. Nếu có gì không biết, ma ma ở bên cạnh chỉ điểm cho ta là được rồi."

Đặng ma ma uống ly trà rồi nói: "Cô nương, ban nãy là Liễu bà tử tới tìm ta. Cô nương, Liễu bà tử là ma ma quản sự của biểu thiếu gia, trước kia bà ấy cũng là ma ma tâm phúc của lão phu nhân."

Cái này Nguyệt Dao vừa nghe đã biết, có câu vô sự bất đăng điện tam bảo, Liễu bà tử tìm tới Đặng ma ma, sợ là có việc tới cửa cầu xin: "Liễu bà tử cầu xin ma ma chuyện gì?"

Đối với việc Nguyệt Dao vô cùng nhạy bén Đặng ma ma đã miễn dịch. Cô nương từ nhỏ đã thông minh, có thể đoán được cũng rất bình thường: "Liễu bà tử lo lắng nói với ta, Trình thị đón Trình cô nương đến đây, là muốn đại ca nhi cưới Trình cô nương. Nếu như thành, sau này nội viện Mã gia sẽ thật sự bị đặt dưới chân Trình thị." Liễu bà tử khốn khổ van nài bà. Nói cô nương là người thông minh, chỉ cần cô nương có thể nghĩ ra cách là tốt rồi. Đương nhiên, lời thỉnh cầu cụ thể bà chỉ để trong lòng, nhưng có một câu nói khiến bà không thể nhất quyết được.

Sắc mặt Nguyệt Dao không có biểu tình dư thừa: "Liễu bà tử đã nói gì mà khiến ma ma động lòng?" Nếu không có thứ gì có thể làm Đặng ma ma động tâm, chắc chắn Đặng ma ma sẽ không do dự, mà trực tiếp từ chối. Càng không đi nói với nàng.

Không thể không nói, Liễu bà tử thật đúng là không kém. Nàng mới đến phủ đệ, đã vội đánh chủ ý lên người nàng. E rằng là do bà ta thấy cậu vừa yêu thương vừa tin tưởng nàng.

Đặng ma ma hơi hơi thờ dãi: "Cô nương, Liễu bà tử nói đại phòng Liên gia không đáng tin cậy. Cô nương mới lớn hơn một chút, Chính ca nhi lại chỉ là một hài tử nhỏ tuổi, không thể chống đỡ nổi mọi việc. Nếu đại biểu thiếu gia mọi chuyện đều tốt, vậy sau này cô nương cũng có thêm phần nào trợ lực. Cô nương, đại phòng quả thật không đáng tin cậy, chúng ta phải tìm ra con đường khác." Nếu không có chuyện Mạc thị tính toán đến số tiền Nguyệt Dao cầm trong tay, Đặng ma ma chắc chắn không thêm quan tâm đến lý lẽ của Liễu bà tử. Thế nhưng bây giờ, phòng lớn không những không dựa vào được lại còn phải đề phòng, Mã gia lúc này chính là chỗ dựa duy nhất.

Trình thị thể hiện rõ ràng bà ta không thích cô nương, đại thiếu gia ngược lại không tồi. Bất kể như thế nào, phu nhân cũng có ơn cứu mạng với đại thiếu gia, lần này lại giúp hẳn một chút, biểu thiếu gia sẽ nhớ phần ân tình này. Thế nhưng Đặng ma ma lại không muốn Nguyệt Dao bị tiềm nhiễm những chuyện dơ bẩn như vậy. Thực sự là tình thế khó xử.

Nguyệt Dao hơi kinh ngạc: "Là chính bản thân đại biểu ca nhìn trúng cô nương Trình gia? Nếu như không coi trọng, nào có chỗ cho Trình thị an bài, này còn có cậu thì sao?" Cậu lấy Trình thị làm vợ kế, cộng thêm khi đó Trình gia cũng không khó khăn lắm, bằng không ngay cả vợ kế cũng không có tư cách. Mặc dù bây giờ Mã gia kém một chút, nhưng tốt xấu gì cậu vẫn còn làm quan trong triều, nội tình Mã gia lại đây, đại biểu ca là đích trưởng tử, lấy vợ là chuyện lâu dài, sao có thể tùy tiện. Cậu hẳn phải biết, nếu để cho đại biểu ca cưới nữ nhi Trình gia, sau này đại biểu ca sẽ không có trợ lực nào từ họ hàng nhà vợ.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Nguyệt Dao nổi lên nghi ngờ. Đạo lý đơn giản như vậy, cậu không thể nào không biết. Thế nhưng vì sao kiếp trước đại biểu ca lại vẫn cưới Trình Lệ Tư chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 80: Chuyện Nhà Cậu (Trung)

Thật ra vừa nói xong những lời này Đặng ma ma đã bắt đầu cảm thấy hối hận. Đây đâu phải chuyện cô nương có thể tham dự vào được kia chứ. Cô nương còn nhỏ như vậy, không nên để cho cô nương tiếp xúc với những sự tình xấu xa, bẩn thỉu như thế này.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút sau đó phân phó Hoa Lôi: "Đi lấy lễ vật đại biểu ca tặng cho ta tới đây." Nàng muốn xem xem lễ vật Mã Bằng đưa tới cho nàng là cái gì. Lễ vật gửi tặng cũng phản ánh phần nào thái độ cũng như cách hành sự của hắn với nàng. Nếu nó tràn đầy thiện ý, có ý tốt với mình, vậy nàng rất sẵn lòng giúp đỡ. Nếu như chỉ đưa lễ vật sang cho có lệ, thế thì nàng phải đắn đo cân nhắc lại một phen. Nàng muốn tìm trợ lực giúp đỡ mình, điều này không sai, thế nhưng tuyệt đối đừng có tìm không ra trợ lực, kết quả cuối cùng lại kéo thêm phiền toái vào thân.

Đặng ma ma không biết vì sao mà thoáng chốc Nguyệt Dao lại chuyển hướng gió, chẳng qua Hoa Lôi đã mang lễ vật tới cho nàng. Mở hộp ra, trong hộp đặt một viên ngọc phi thúy, điêu khắc thành hình con dấu. Bề ngoài ngọc thạch được lộ ra, rộng cỡ hai ngón tay, chiều dài tương đương với ngón giữa.

Nguyệt Dao rất khó hiểu: "Đại biểu ca tặng con dấu này cho ta làm cái gì?" Không thể không kỳ lạ nha, tặng nàng những thứ khác nàng còn có thể lý giải được. Đang bình thường, khi không lại tặng con dấu cho nàng làm gì chứ.

Đặng ma ma chăm chú nhìn sau đó nói: "Cô nương có điều này không biết, con dâu này là đồ mà trước khi xuất giá phu nhân đã đưa cho đại thiếu gia. Động viên đại thiếu gia chăm chỉ học tập thật giỏi, không nghĩ tới hôm nay đại thiếu gia lại lấy nó tặng lại cho cô nương." Những người sống ở thời đại này, đều thích điều khác biệt hiệu lên con dâu của mình, đem nó là tư ân. Mẫu thân của Nguyệt Dao, hiển nhiên cũng có ý định này.

Nguyệt Dao đưa tay vuốt ve khối ngọc phi thúy. Không thể không nói, khối ngọc thạch này đã làm Nguyệt Dao có cảm giác rung động. Tặng những thứ khác có thể Nguyệt Dao sẽ không lộ vẻ xúc động, thế nhưng hẳn lại đưa đồ vật của nương tặng lại cho nàng. Từ điểm này có thể nhìn ra đại biểu ca thật sự có lòng.

Nếu không có những việc đã trải qua trong kiếp trước, không biết Trình thị ác tâm vô liêm sỉ cỡ nào. Cho dù có ngọc ẩn này đi nữa, chắc chắn Nguyệt Dao cũng không nhúng tay vào nội vụ Mã gia. Dù sao nội bộ Mã gia thật sự đúng là một vùng nước đục. Nếu không tổ mẫu đã không muốn cho nàng ở lại nhà cậu vài ngày tới khi cho nàng đi còn cười châm biếm như vậy. Nhưng nhớ tới những chuyện sau này mà Trình thị đã làm ra, ngầm nghĩ đại biểu ca đối xử với nàng rất thân thiện, nàng cho rằng mình nên giúp đại biểu ca đôi chút. Phương pháp trực tiếp nhất đó chính là đồng ý với Liễu bà tử giúp bà ta phá hỏng tính toán của Trình thị, khiến Trình Lệ Tư không thể gả cho đại biểu ca. Đến lúc đó lại để cho đại biểu ca lấy một danh môn khuê tú. Biết đâu, đôi người khác làm đương gia Mã gia sẽ không lụn bại. Lại hướng theo phương diện tốt mà nghĩ, nếu được vậy coi như cậu không còn nữa, thì chỉ cần đại biểu ca sống tốt, sau này nàng sẽ nhiều thêm một phần trợ lực.

Nguyệt Dao trầm mặc, một lát sau nói rằng: "Ma ma có nói, cậu có dự định gì với hôn sự của đại biểu ca hay không? Cậu cũng có ý nghĩ muốn cho đại biểu ca lấy Trình gia tỷ tỷ sao?"

Đặng ma ma cực kỳ khẳng định trả lời: "Cửu lão gia chắc chắn không đồng ý. Trình gia bên kia đã sớm rách nát hoang tàn rồi, làm sao người còn đồng ý cho đại ca nhi lấy nữ nhân Trình gia. Kỳ thực cửu lão gia muốn cho đại ca nhi thành thân với đích nữ Bành gia." Đây là tin tức Liễu bà tử tiết lộ ra ngoài. Liễu bà tử này đến lúc tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử. Trình thị từng bước từng bước ép sát, bà chỉ là một hạ nhân làm sao có thể đấu thắng đương gia chủ mẫu được chứ. Nguyệt Dao đến chơi chính là một bước ngoặt lớn.

Trong mắt Nguyệt Dao có vẻ ngạc nhiên: "Bành gia? Lại Bộ Tả Thị Lang Bành gia?" Về sau Bành đại nhân thăng quan làm tới chức Lại bộ Thượng Thư. Đây chính là đại quan phụ trách quản lý việc thăng chức của quan viên trong thiên hạ. Nếu có thể kết thân với cửa hôn sự này, tiền đồ đại biểu ca tự nhiên sẽ rực rỡ hơn. Chắc chắn cậu cũng không mất sớm.

Đặng ma ma gật đầu: "Đúng thế. Lão thái gia từng có on diu dặt với Bành lão gia, giao tình giữa cửu lão gia cũng cùng Bành đại nhân cũng không cạn. Cửu lão gia có ý này, Bành gia cũng không có từ chối. Chẳng qua việc này còn phải xem đại ca nhi có không chịu thua kém hay không, phải khảo trứng thì chuyện mới có thể nói là thành, nếu như không thì đậu vậy mỗi hôn sự này cũng không có kết quả."

Điều này khiến bọn họ ưu sầu vô cùng. Hiện tại đừng nói tiền sĩ cái gì, cho dù một cái công danh là cử nhân đại thiếu gia cũng không có. Nhưng mà thái độ của Bành gia cũng cực kỳ rõ ràng dứt khoát, không có công danh, vậy không cần bàn tới chuyện cưới xin.

Nguyệt Dao còn nhớ ở kiếp trước ngay cả cử nhân đại biểu ca đều chưa từng thi đậu. Nói vậy là Bành gia thấy đại biểu ca đến cái danh cử nhân cũng không đạt được, cho nên không coi trọng: "Đại biểu ca, nhắc tới người này chẳng lẽ chính là Nhị cô nương đích nữ Bành gia kia đó chứ?" Tuyet đối đừng là thứ nữ, mong rằng chỉ do nàng suy nghĩ nhiều rồi.

Đặng ma ma gật đầu: "Vâng, là đích thứ nữ Bành gia. Đích trưởng nữ Bành gia đã sớm được hứa hôn với người khác. Gả cho đại thiếu gia chính là tiểu nữ nhi môn đăng hộ đối. Có người nói cô nương kia không những xinh đẹp như hoa, ôn nhu trang nhã, hơn nữa còn rất giỏi giang. Nữ hồng trù nghệ đều là số một trong số một."

Nguyệt Dao hơi nghi hoặc một chút: "Thứ nữ?" Đại đường ca Đình Lễ lấy tức phụ Bành thị chính là đích thứ nữ của Bành gia. Bành thị gả cho Đình Lễ trong cùng năm đó, nói cách khác, năm nay đều cùng một tuổi. Nếu đã có ước định gả cho Mã gia, vậy thì sao về sau lại không thành, rồi còn chuyển sang chọn đại đường ca. Như vậy, đoán chừng là do đại biểu ca thi không đạt, thế nên Bành gia đổi ý. Sau cùng chọn lựa đại đường ca.

Nguyệt Dao nhớ tới danh tiếng vị đại đường tẩu này ở Liên phủ không tệ, thế nhưng đối với nàng lại bình bình đạm đạm, toàn bộ tình cảm đều chỉ là ra vẻ bề ngoài. Lẽ nào là do có tầng nguyên nhân sâu xa này.

Đặng ma ma cười nói: "Ừm. Bành gia có hai vị cô nương. Nhị cô nương tính tình ôn hòa, kết duyên với đại thiếu gia vậy là vừa hợp. Cô nương cũng chó gáp, người mới hồi kinh ít ngày, chờ khi giữ hiếu xong, xuất môn tiếp xúc nhiều với người bên ngoài, những quan hệ này tự nhiên sẽ rõ ràng hơn." Tuy rằng cô nương đính hôn rồi, nhưng vẫn phải ra ngoài đi đi lại lại đôi chút, chung sống với những cô nương cùng tuổi khác thật tốt. Kết thân thêm mấy người bằng hữu cùng tuổi, đối với cô nương sẽ tốt hơn.

Nguyệt Dao gật đầu. Kiếp trước bởi vì danh tiếng của nàng quá vang dội. Rút cuộc lại bị mọi người cô lập. Người duy nhất có quan hệ thân thiết với cùng nàng chính là chất nữ Thẩm gia phu nhân Mâu thị, Mâu Thanh Liên. Về sau nàng và Mâu Thanh Liên còn cùng được xưng tụng là kinh thành song xu (đôi mỹ nhân tài giỏi ở kinh thành). Lại đến sau nữa. . . Nguyệt Dao thu hồi suy nghĩ đang tản mạn khắp nơi của mình.

Nguyệt Dao thở ra một hơi, chuyện kiếp trước vẫn nên quên nó đi, bằng không lúc nào cũng rơi vào trong bóng ma kiếp trước vậy quá không tốt: "Ma ma, ta quyết định giúp đại biểu ca." Giúp đại biểu ca, làm cho đại biểu ca nhận lấy phần ân tình này của nàng, sau này có việc cầu tới đại biểu ca, huynh ấy chắc chắn sẽ giúp đỡ.

Đặng ma ma lắc đầu: "Cô nương, ta cảm thấy làm vậy không thoả đáng." Ban nãy là bà hồ đồ mới có thể bị Liễu bà tử thuyết phục. Sao bà có thể để cô nương nhà mình bị vấy bẩn bởi những chuyện bẩn thỉu này.

Q.1 - Chương 81: Chuyện Nhà Cậu (Trung)

Dường như Nguyệt Dao đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Đặng ma ma: "Ma ma, Mạc thị làm việc không chút ranh giới, ngay cả chút tiền riêng trong tay ta cũng muốn lấy làm của riêng. Chờ sau khi tổ mẫu trăm năm, nhất định sẽ xé lớp nguy trang giả nhân giả nghĩa kia xuống. Đến lúc đó cho dù trở mặt với Mạc thị, ta cũng có người giúp đỡ."

Liễu bà tử chính là dùng điểm này làm Đặng ma ma động lòng. Hiện tại Liên Nguyệt Dao cũng nói như vậy, trong lòng Đặng ma ma đang giãy dụa.

Nguyệt Dao cũng không ép Đặng ma ma thái quá, chỉ là cười: "Nói một chút, Liễu bà tử tính toán làm thế nào?" Nàng phải biết trước dự định của Liễu bà tử như thế nào, muốn nàng làm cái gì.

Chuyện Liễu bà tử xin Nguyệt Dao giúp đỡ thực tình mà nói rất đơn giản. Đó là hy vọng đến lúc đó Nguyệt Dao có thể chứng minh là Trình Lệ Tư muốn dụ dỗ đại thiếu gia với Mã Thành Đăng là được, đương nhiên, kết quả là không có quyền rũ thành công.

Tính toán của Liễu bà tử rất đơn giản, đơn giản chỉ là tận dụng sự yêu thương chiều chuộng mà Mã Thành Đăng dành cho Nguyệt Dao, thời khắc mấu chốt mời Nguyệt Dao ra làm chứng, như vậy Mã Thành Đăng sẽ tin tưởng Trình thị lòng dạ độc ác nham hiểm. . .

Nguyệt Dao cân nhắc một lát sau nói rằng: "Ma ma, bởi vì nương ta mà Trình thị không chút ưa thích ta. Nếu như đại biểu ca lại tiếp tục lấy Trình Lệ Tư về, vậy nhà cậu ta đã hoàn toàn không thể dựa vào được nữa. Nếu chúng ta phá hủy kế hoạch của Trình thị, để đại biểu ca lấy danh môn quý nữ sau này cũng nhiều thêm chỗ dựa." Lúc còn là cô nương chỗ dựa không phải chỉ có gia đình nhà phụ thân, không thì nhà mẹ đẻ. Phụ gia không thể dựa vào, vậy cũng chỉ còn nhà mẹ đẻ. Nếu như nhà mẹ đẻ cũng không đáng tin cậy, vậy thật không biết nên dựa vào ai.

Đặng ma ma vẫn còn do dự.

Nguyệt Dao hiểu được Đặng ma ma lo lắng chuyện gì, khẽ cười nói: "Ma ma yên tâm. Hỗ trợ họ một chút điều này có thể. Nhưng ta sẽ không để mình bị cuốn vào trong đó." Giúp là có thể, nhưng mà Nguyệt Dao chắc chắn sẽ không để cho bản thân có chút đụng chạm gì với những thứ này." Cô nương gia như nàng mà bị dây vào mấy thứ này sẽ không tốt chút nào.

Ánh mắt Đặng ma ma sáng lên: "Cô nương, thật sự có năng lực để không bị cuốn vào trong đó sao?"

Nguyệt Dao gật đầu: "Đại biểu ca là đích trưởng tử, huynh ấy thành thân với ai có liên quan hệ trọng tới tương lai gia tộc. Chỉ cần để cho cậu biết rõ Trình Lệ Tư không gánh nổi trọng trách trưởng tẩu này, như vậy đã hoàn thành được chuyện muốn làm." Cũng không phải muốn giết người phóng hỏa gì, chỉ là ở bên cạnh châm ngòi thổi gió chút tí, cho cậu thấy được mưu mô bất lương của Trình thị thế là hoàn hảo rồi.

Đặng ma ma lập tức bằng lòng đồng ý. Chỉ cần cô nương không để mình bị cuốn vào, vậy giúp chuyện này cũng không việc gì. Dù sao bà cũng không ưa thích gì Trình thị.

Lúc này Nguyệt Dao mới lên tiếng: "Vậy bảo bà ấy đưa kế hoạch kỹ càng tỉ mỉ nói cho người biết. Nếu dám có gì giấu diếm, dù chỉ một chút, đến lúc đó có xảy ra chuyện gì không may vậy sẽ không có quan hệ gì tới ma ma."

Đặng ma ma lập tức cười nói: "Cô nương yên tâm, ta đây đi lo liệu ngay."

Đặng ma ma rất nhanh đã trở về, nói rõ kế hoạch với Nguyệt Dao. Sau khi nói xong còn có chút lo lắng: "Cô nương, chúng ta qua lại cùng Liễu bà tử như vậy, sau khi sự việc truyền ra ngoài, khẳng định Trình thị sẽ càng gây thêm bất lợi cho cô nương." Đặng ma ma sợ Trình thị tìm cô nương tính sổ.

Nguyệt Dao lộ vẻ mặt châm chọc: "Không sao cả, sau này ta cũng phải trở về Liên phủ rồi. Sau đợt thi hương này, cậu sẽ định ra việc hôn nhân cho đại biểu ca. Về sau người quản gia chính là đại biểu tẩu. Trình thị. . ." Chỉ cần cậu không tìm cho đại biểu ca một thê tử yếu đuối không có tài cán gì, vậy nhất định là đại biểu tẩu sẽ quản gia rồi.

Đặng ma ma ngẫm lại cũng hiểu được không sai.

Dùng xong bữa tối, Nguyệt Dao để ma ma dẫn nàng đi tản bộ trong vườn. Trước kia nơi này là biệt viện Hầu phủ, cũng là nơi buông lỏng thân thể cũng như tâm tình vào ngày hưu mục, cảnh trí tự nhiên là tốt vô cùng.

Hòn non bộ, lầu các, cảnh liễu khẽ đong đưa nâng đỡ, mùi hoa truyền tới.

Bóng đêm mờ lung, dưới ánh trăng mờ mờ như vậy dạo chơi, trong lòng Nguyệt Dao không màng danh lợi chút nào. Nếu có thể liên tục im lặng như vậy, không có phân tranh, không có người cướp tạc giành thì tốt biết bao nhiêu.

Đặng ma ma hết sức quen thuộc nơi này, mang Nguyệt Dao đi dạo quanh khắp nơi. Vừa đi vừa nói với Nguyệt Dao những điển cố ở đây. Thậm chí còn nói trước đây nương nàng đã làm cái gì cái gì ở đây.

Nguyệt Dao lắng nghe vô cùng nghiêm túc, thỉnh thoảng còn nói lên mấy vấn đề. Nhìn bóng đêm mờ lung, Nguyệt Dao rất muốn vẽ vẽ một chút.

Hoa Lô ở phía sau oán thầm, cô nương mình tới nhà người ta làm khách, họ cứ như vậy mà đuổi cô nương vào trong viện, không hề phải một người qua đây nói chuyện nhận lỗi cẩn thận, trực tiếp gạt sang một bên như thế này, đây coi là thế nào. Cừu phu nhân này thực sự quá không tuân chuẩn mực khách chủ gì rồi.

Hoa Lô thấy sắc trời đã tối hẳn lại: "Cô nương, sắc trời đã tối, cần phải trở về." Kỳ lạ, bình thường buổi tối cô nương đều chuyên cần luyện tập thư pháp. Sao hôm nay lại có nhã hứng như vậy.

Nguyệt Dao nhìn ánh trăng tươi đẹp: "Ánh trăng nơi này thật đẹp." Dĩ nhiên là đẹp, khi đó đã phá không biết bao nhiêu tiền bạc mới tu kiến nên nơi này.

Đặng ma ma nhìn thời gian không sai biệt lắm: "Cô nương, đêm khuya sương nhiều, trở về đi thôi!"

Lúc trở về, rẽ qua một con đường khác trở lại. Hoa Lô chưa quen thuộc nơi này, tự nhiên là tùy Đặng ma ma dẫn đường đến đâu thì đến.

Đoàn người đi khoảng chừng một khắc đồng hồ. Đột nhiên nghe thấy tiếng kêu khóc bi thương: "Biểu ca, huynh không thể đối xử với ta như vậy, biểu ca, huynh không thể độc ác như thế, huynh. . ." Đột nhiên ôi chao một tiếng.

Tiếp đó một giọng nam vang lên: "Biểu muội, muội không bị sao chứ? A Ba, người nhanh đi gọi người, bảo bọn họ mang cáng cứu thương đến đây."

Rất nhanh có tiếng đáp lời: "Vâng, thiếu gia, nô tài lập tức đi gọi người tới."

Đặng ma ma nghe thấy người kia lên tiếng trả lời, sắc mặt lập tức trở nên không tốt. Tên nô tài này rõ là kẻ ăn cây táo, rào cây sung. Trong tình trạng quan trọng thế này, sao hắn có thể bỏ lại biểu thiếu gia mà đi gọi người. Đúng ra phải là hắn ở lại trông chừng nàng ta để biểu thiếu gia đi gọi người tới mới phải. Trong vườn nhất định có nha hoàn bà tử đang làm nhiệm vụ canh giữ ban đêm. Chỉ cần Trình Lệ Tư lớn tiếng kêu lên, những người này mà xuất hiện, cho dù đại thiếu gia có mười cái miệng cũng không nói được lời nào.

Liễu bà tử này nghìn phòng vạn phòng, thế nào lại không đề phòng người bên cạnh sẽ gây ra rắc rối. Nghĩ tới đây, Đặng ma ma bắt đầu sinh ra nghi ngờ với Liễu bà tử này! Rõ ràng Liễu bà tử là người lưu loát khôn khéo như vậy, gã sai vặt niên thiếu bên người biểu thiếu gia mới là đối tượng cần đề phòng nghiêm ngặt bậc nhất. Sao lại có thể là kẻ ăn cây táo, rào cây sung, sợ là trong này có cố ân tình gì khác rồi. Liễu bà tử này, lẽ nào đang đề phòng mình.

Nếu không phải đã có tính toán trước từ sớm, Đặng ma ma sẽ không nghi ngờ gì dẫn theo Nguyệt Dao xoay người rời khỏi. Nhưng bây giờ, Đặng ma ma chỉ có thể dẫn Nguyệt Dao cùng bốn nha hoàn và một bà tử khác ở bên cạnh men theo tiếng kêu to đi tới.

Rất nhanh, mọi người đã thấy Trình Lệ Tư vẻ mặt đau đớn nằm sấp trên mặt đất.

Còn Mã Bằng đang chân tay luống cuống đứng ở một bên, cách xa Trình Lệ Tư khoảng chừng ba, bốn bước chân. Gã sai vặt kia vừa đi ra ngoài vài bước, trong đêm tối yên tĩnh, mọi người đều có thể nghe thấy tiếng bước chân của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 82: 45: Chuyện Nhà Cậu (Hạ)

Ban đêm lạnh lẽo như nước, phiến đá xanh lát đường trên mặt đất cũng phả ra một luồng hơi lạnh. Trình Lệ Tư nằm ngã trên nền gạch xanh lạnh lẽo, thấy đoàn người Nguyệt Dao đi đến, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Trong đầu Trình Lệ Tư dần hiện ra hai chữ: "Hết rồi." Nếu như lúc này Mã Bằng đang đỡ lấy nàng hoặc đang làm thế nào cũng đều được. Nhưng hết lần này tới lần khác Mã Bằng lại đứng cách nàng xa như vậy, có muốn vu cáo hãm hại cũng không được.

Hành động của Mã Bằng ngược lại làm Nguyệt Dao có chút ngoài ý muốn. Phòng bị như vậy, sao kiếp trước lại bị nói này nọ. Nguyệt Dao không biết rằng, vốn dĩ một chút đề phòng Mã Bằng cũng không có, hắn đối với chuyện tình cảm nam nữ chính là không biết gì. Cho dù Liễu bà tử đã nói với hắn vài lần, giải thích rõ Trình Lệ Tư là người bụng dạ khó lường, thế nhưng hắn thấy Trình Lệ Tư làm việc tiến lùi thoả đáng, cũng không giống những gì Liễu bà tử đã nói, cho nên chưa từng chân chính đặt lời nhắc nhở của Liễu bà tử vào trong lòng. Đây cũng là điều mà Liễu bà tử vô cùng lo lắng, cũng chính là nguyên nhân mà bà ta chọn phương pháp được ăn cả ngã về không này.

Đặng ma ma thấy vậy trong lòng cũng buồn lòng hơn. Bất kể như thế nào, hành vi của đại thiếu gia đứng đắn đàng hoàng, không có suy nghĩ gì không tốt là được.

Đặng ma ma lạnh lùng nhìn Trình Lệ Tư đang nằm sấp choãi trên mặt đất nói: "Biểu cô nương đi ra ngoài sao bên cạnh tới cả một nha đầu cũng không

có đi?" Đối với thứ hành vi bất chính này, Đặng ma ma hết sức khinh thường phi nhỗ. Một cô nương mà không biết giữ mình trong sạch, dù có đi tới đâu cũng sẽ bị người ghét bỏ.

Trình Lệ Tư vừa muốn mở miệng, lúc này Nguyệt Dao lại đi lên phía trước hỏi: "Biểu tỷ đây là thế nào?" Nói xong chuẩn bị đi tới đỡ Trình Lệ Tư đứng dậy.

Hoa Lôi năm nay đã mười ba tuổi rồi, cũng biết một ít chuyện. Thấy cái bộ dáng của nàng ta, trong bụng đại khái đã hiểu được phần nào. Sắc mặt có chút lạnh lùng. Trong phủ cữu lão gia sao có thể có những chuyện bừa bộn rối loạn thế này kia chứ! Cô nương vẫn ít chủ động tới nơi này ở lại sẽ tốt hơn. Đỡ bị liên lụy tới thanh danh.

Mã Bằng tới chỗ Nguyệt Dao nói ra: "Biểu muội, ta chỉ là đọc sách nhiều nên thấy mệt mỏi, lúc này mới ra ngoài đi dạo trong viện một lúc, không biết Trình gia biểu muội cũng ở nơi đây. . ."

Lập tức Trình Lệ Tư bày ra vẻ mặt không thể tin nhìn Mã Bằng: "Đại biểu ca, sao huynh có thể nói như vậy. Rõ ràng là huynh hẹn muội tới đây. Vì cái gì mà huynh không dám thừa nhận?" Thật ra nhìn tình huống thế này Trình Lệ Tư đã lập tức hiểu được, người ước hẹn với nàng ta có thể không phải là Mã Bằng, mà là nàng bị người khác tính kế.

Nguyệt Dao nghi ngờ nhìn Mã Bằng. Lại quay đầu qua vẻ mặt khó hiểu nhìn Trình Lệ Tư hỏi: "Còn có vài ngày nữa đại biểu ca đã phải thi hương rồi. Trễ như thế đại biểu ca hẹn biểu tỷ qua đây, chẳng lẽ có vấn đề gì muốn nghiên cứu thảo luận sao?"

Mã Bằng có ngu dốt hơn nữa, khi nghe xong lời Trình Lệ Tư nói liền biết có chuyện không thích hợp: "Lệ Tư biểu muội, ta không biết muội đang nói cái gì. Ta là vì đọc sách xem có chút mệt mỏi mới ra ngoài đi dạo một chút."

Nước mắt Trình Lệ Tư tí tách rơi xuống: "Đại biểu ca, rõ ràng là huynh hẹn ta ra ngoài. Sao huynh có thể như vậy chứ."

Mã Bằng lập tức lắc đầu: "Ta không có, ta không có làm chuyện thấp hèn như thế này. Tôi lửa tắt đèn, sao ta có thể hẹn ước người ra ngoài vào lúc này. Trình cô nương không yêu quý thanh danh của chính mình, cũng đừng làm liên lụy đến ta."

Nghe xong lời Mã Bằng, không biết vì sao Nguyệt Dao cảm thấy rất muốn cười. Mấy ngày nay nghe Đặng ma ma nói đại biểu ca là người thật thà chất phác, quá mức thật thà, đến nỗi không biết biến đổi thông suốt cho hợp với tình huống. Bây giờ nhìn tới, thực sự là một người ngây ngô đầu gỗ. Đến bây giờ còn không biết là có người thiết kế tính toán mình.

Trình Lệ Tư sốt ruột cuống cả lên, Mã Bằng thề thốt không thừa nhận, bên cạnh nàng lại không có lấy một nha hoàn, có cho nàng mười cái miệng cũng không thể nói rõ ràng. Hơn nữa, đây cũng là một cơ hội, nếu mất đi cơ hội này, nàng phải lên đường trở về Trình gia, trở về Trình gia ai biết nàng sẽ bị gả cho hạng người gì. Nàng không muốn quay về Trình gia, kiên quyết không quay về Trình gia: "Đại biểu ca, rõ ràng là người ái mộ ta, truyền lời cho ta. . ."

Đặng ma ma lập tức chặt đứt lời Trình Lệ Tư: "Đại thiếu gia mới vừa nói, ngài ấy xem sách quá nhiều nên mệt mỏi mới ra hoa viên đi dạo. Biểu cô nương không nên nói chuyện lung tung." Chỉ cần Mã Bằng cắn chặt răng kiên quyết không thừa nhận, lại có thêm các nàng ở một bên làm chứng, cữu lão gia sẽ tin tưởng.

Hiển nhiên Trình Lệ Tư không muốn bỏ lỡ cơ hội như vậy. Chỉ là Đặng ma ma không đợi cho nàng vu cáo bảm vịu lung tung, cho người bên cạnh một nét mặt, bảo nha hoàn theo đến tới bịt miệng Trình Lệ Tư lại, nàng ta lập tức nói không ra lời. Đặng ma ma quay sang nói với Mã Bằng: "Đại thiếu gia đi ra ngoài thư giãn đã khá lâu, cũng nên quay về ôn tập rồi."

Mã Bằng ngu ngốc đến mấy cũng tỉnh ngộ, Trình gia biểu muội này đang muốn vu cáo hãm hại nói có tư tình với hắn. Bình thường tuy Liễu ma ma có nói nhưng hắn còn chưa tin, lần này rốt cuộc tin tưởng lời ma ma rồi: "Chuyện ở đây giao cho ma ma, ta về thư phòng trước." Nói xong bèn bước vội như muốn chạy trốn mà trở về.

Sau khi Mã Bằng rời đi, bà tử bên cạnh mới buông Trình Lệ Tư ra. Lúc này Trình Lệ Tư mới có thể nói chuyện. ả ta hung tợn nhìn chằm chằm Đặng ma ma cùng Nguyệt Dao: "Là các người đã tính toán tốt kế sách này?" Giờ phút này còn có gì mà nàng ta không hiểu được nữa, nhất định là bọn họ đã hợp tác lên kế hoạch với Liễu bà tử, chỉ chờ nàng chui đầu vào lưới mà thôi!

Nguyệt Dao nghi ngờ hỏi Trình Lệ Tư: "Tính toán? Tính toán cái gì?" Nhìn gương mặt Nguyệt Dao tràn đầy nghi vấn, khiến cho Trình Lệ Tư cũng hoài nghi có phải là do chính mình suy nghĩ nhiều hay không. Thế nhưng trông thấy nét mặt âm trầm của Đặng ma ma, vẫn cứ cho rằng nàng bị họ bị mưu hại.

Rất nhanh đã có bà tử mang cáng cứu thương đến. Lúc này Trình Lệ Tư quả thật chỉ muốn khóc la lên, thế nhưng bây giờ Mã Bằng không có ở đây, cho dù nàng có khóc có la nhiều hơn, ngoại trừ làm cho bản thân mình bị mất mặt, thì cái gì cũng không có cả.

Đặng ma ma lạnh giọng nhìn mấy bà tử mới tới nói: "Cô nương của chúng ta chẳng qua là muốn ra ngoài ngắm cảnh ban đêm xem trăng sáng, lại bị biểu cô một mực khẳng định nói cô nương ta tính kế? Rõ là buồn cười, cô nương chúng ta tính toán người cái gì? Ngắm ngẫm mưu tính làm cho người ngã xuống đất sao, khi chúng ta tới đây người đã ngã sấp xuống đất rồi." Nói xong, lạnh lùng bảo: "Cô nương, chúng ta đi về thôi. Đừng ở lại nữa kéo rước tai vạ vào thân."

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không được, ắt hẳn là biểu tỷ bị thương sái chân rồi, ta đưa biểu tỷ về viện trước!" Nói xong cũng chuẩn bị đi tới đỡ Trình Lệ Tư.

Đến lúc này, cuối cùng Trình Lệ Tư cũng không giả bộ mình là tiểu thư khuê các nổi nữa, vừa thấy Nguyệt Dao nắm lấy bàn tay của mình, ả ta trực tiếp hất tay Nguyệt Dao ra: "Bớt giả mù sa mưa được rồi đây, tất cả những thứ này đều là trù tính tốt đẹp của các người. Bây giờ lại tới giả bộ làm người tốt, thật khiến người ta ghê tởm." Thấy Nguyệt Dao đụng tới tay mình, lập tức nàng ta nhìn không được quát lên: "Cút ngay." Khi con người ta nổi giận, rất dễ

thể hiện rõ bản tính thật sự của mình.

Đáy mắt Nguyệt Dao xẹt qua một tia vui vẻ. Người khác có thể không biết, nhưng nàng lại quá rõ ràng bản chất bên trong của Trình Lệ Tư, nàng ta hung hăng can quấy kiêu ngạo phách lối không kém Mã Lâm Lâm chút nào. Chỉ là hiện tại nàng ta tới Mã gia làm khách, đánh ý đồ muốn gả cho đại biểu ca, cho nên mới phải thu liễm bản tính, nếu cái bản chất đó mà lộ ra chắc chắn nàng ta không thể lọt vào mắt cậu. Tin tưởng mấy ngày nay ở Mã gia, nàng ta vẫn áp chế được bản tính, có được danh tiếng khá tốt. Mà Đặng ma ma cũng chỉ từ lời nói một phía của Liễu bà tử đã có thể thấy được Trình Lệ Tư không tốt. Bây giờ then quá hoá giận, bản chất vốn có cũng sẽ lộ ra thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 83: Chương 45.2

Không nói đoàn người theo bọn họ tới, ngay cả mấy bà tử này, cũng đã thấy được khuôn mặt thật của Trình gia biểu cô nương rồi.

Lực tay của Trình Lệ Tư cũng không lớn, thế nhưng Nguyệt Dao vẫn bị kéo ngã xuống đất. Tất cả những người có mặt ở nơi này đều hoảng sợ tới ngây người. Hoa Lôi là người kịp phản ứng lại trước tiên, giọng nói sắc bén như phá vỡ bầu trời đêm: "Cô nương, cô nương người có sao không? Cô nương . ."

Lỗi tai Nguyệt Dao bị chấn động, trong lòng thầm nói sao trước đây nàng không phát hiện giọng nói của Hoa Lôi lớn như vậy chứ, thật lớn đến mức muốn là nàng điếc tai mà: "Ta không sao, người đi tu đứng lên." Nguyệt Dao biết rõ vào lúc này nàng nên té xỉu mới là tốt nhất. Chỉ là nàng cảm thấy làm vậy không cần thiết, việc gì cũng vậy, làm quá mức trái lại sẽ không tốt.

Đặng ma ma hung hăng trừng mắt nhìn Trình Lệ Tư, lại đi tới đỡ Nguyệt Dao: "Lực tay của biểu cô nương cũng thật là lớn đấy! Cô nương, chúng ta quay về viện tử của mình thôi!"

Nguyệt Dao có chút do dự nhìn Trình Lệ Tư. Nét mặt như nói, rốt cuộc là nàng nên trở lại viện mình, hay là phụng bồi Trình Lệ Tư về viện của nàng ta.

Bà tử dẫn đầu cũng nhanh chóng khuyên: "Biểu cô nương quay về sân nhỏ đi, ở đây có chúng ta rồi, sẽ không có việc gì đâu."

Nguyệt Dao gật gật đầu: "Được." Trong lòng lại thầm nghi hoặc, rốt cuộc là nha đầu của Trình Lệ Tư đã đi nơi nào. Ban ngày nàng cũng không thấy nha hoàn của Trình Lệ Tư, quả là kỳ lạ.

Xoay người nhìn tới người sau lưng, Nguyệt Dao lập tức nói: "Người đi nói với Liễu ma ma liền đi, bảo bà ấy nói chuyện này với cậu ngay lập tức. Nếu để Trình thị cáo trạng trước, đến lúc đó lại rơi vào thế bị động." Người nào vạch trần chuyện này ra trước, thì người đó sẽ nắm thế chủ động.

Đặng ma ma lấy làm lạ: "Chuyện này của muốn nói rõ cho lão gia sao, việc này cũng không được chuẩn bị chu đáo. Mà coi như không có gì, cũng sẽ bị gia pháp hầu hạ." Dù cho đại ca không có ý nghĩ này, thế nhưng Trình thị lại dám có ý định này, nhất định là nắm được nhược điểm gì rồi. Hiện tại nóng lòng cáo trạng, ngược lại sẽ không đẹp.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Ma ma, ta dám khẳng định đây là tính toán của Trình thị cùng Trình Lệ Tư, đại biểu ca không hề có ý nghĩ gì không tốt. Lui vạn bước mà nói, coi như thật có nhược điểm gì đi nữa, chỉ cần không làm ra chuyện gì không thích hợp, cậu sẽ vì tiền đồ của đại biểu ca mà suy nghĩ, rồi giải quyết ổn thoả tốt đẹp nhất." Cậu mặc kệ tất cả công việc vặt, không quan tâm tới tiền bạc, thế nhưng điều này không biểu hiện cậu không biết tương lai Mã gia về sau phải dựa vào đại biểu ca chống đỡ môn hộ. Mà bản thân đại biểu ca tài trí không cao, cho nên sẽ phải cưới cho huynh ấy một thế tử giỏi giang có thể giúp đỡ. Trình gia bây giờ đã phá sản lụn bại, thường xuyên đến Mã gia tống tiền, sao cậu có thể chấp nhận cho đích trưởng tử mình lấy nữ nhi Trình gia. Cho nên Trình Lệ Tư chắc chắn không được đặt vào trong suy nghĩ của cậu.

Nguyệt Dao thấy Đặng ma ma còn đang suy tư cười nói: "'Ma ma, bây giờ vạch trần chuyện này đưa nó ra ánh sáng mới là cách tốt nhất. Qua ít ngày nữa sẽ tới ngày thi Hương. Sự tình có lớn cỡ nào cậu cũng không trách cứ đại biểu ca. Nếu như khảo trúng, đại biểu ca có thể định hôn với cô nương Bành gia. Mã gia lúc này đang xuống dốc, nếu không có một cửa nhân duyên tốt giúp đỡ, Mã gia có thể sẽ nhanh chóng suy bại. Bành gia đang trong thời kỳ lên cao, nếu có được cửa hôn sự với Bành gia, sau này đại biểu ca cũng có trợ lực từ nhà vợ, cái này rất tốt cho tiền đồ của đại biểu ca. Cho dù đại biểu ca không khảo trúng, cũng không thể lấy người cản trở như Trình gia tỷ tỷ được. Người Trình thị đã có một rồi, lại tới thêm một người, sợ là gia tài Mã gia đều phải dọn sạch tới Trình gia là vừa." Đây là Nguyệt Dao tùy tiện nói lung tung.

Nhưng Đặng ma ma vẫn còn lo lắng: "Suy nghĩ của cô nương không hề sai. Chẳng qua ta lo một khi việc này bị bóc trần ra, chỉ sợ Trình thị sẽ thành bình nứt không sợ vỡ, nhất quyết đổ thừa lên người đại thiếu gia, vậy làm sao bây giờ?"

Đây cũng là vấn đề mà Liễu bà tử lo lắng. Nếu lão gia suy nghĩ, vì thanh danh mà để cho đại thiếu gia cưới Trình Lệ Tư vào cửa, vậy thật sự phá hủy mọi thứ rồi.

Đối với chuyện này Nguyệt Dao cũng có phần không rõ. Chắc chắn kiếp trước cậu cũng biết rõ không thích hợp, vậy sao còn muốn đại biểu ca lấy nàng ta kia chứ! Cậu cũng không đến nỗi hồ đồ như vậy nha! Cái này có quan hệ lớn tới tiền đồ của Mã gia. Trừ phi cậu có nguyên nhân gì đó.

Đặng ma ma thờ dài, thật ra chuyện như vậy ban đầu bà không nên nói với Nguyệt Dao. Cô nương hãy còn nhỏ, lại phải nghe những sự tình loạn thất bát tao này. Thế nhưng nếu nội viện thật sự để cho Trình thị nắm giữ, này cũng không có lợi với cô nương.

Đặng ma ma suy nghĩ một chút sau đó nhỏ giọng như muỗi kêu nói: "Năm đó khi Trình thị vào cửa, cũng là dùng thủ đoạn. Những thứ này người ở trong phủ đều biết rõ. Lão phu nhân không thích cho người tới Mã phủ chính là vì nguyên nhân này. Bởi vì Trình thị kia thật sự là. . ." Quá trình cụ thể, dĩ nhiên Đặng ma ma không nói cặn kẽ. Nhưng vừa nghe, đã biết không tốt đẹp gì.

Nguyệt Dao nghe xong ngược lại thở ra một hơi: "'Ma ma, nếu là như vậy thì chuyện này tốt hơn rồi. Năm đó cậu lấy là kẻ thất, hiện tại đại biểu ca lấy thế tử là tương lai của Mã gia. Thừa dịp bây giờ còn chưa truyền ra chuyện gì không thỏa đáng, nói cho cậu, ngược lại cậu sẽ hạ quyết tâm giải quyết. Lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán, hậu quả lại càng loạn hơn. Nếu còn để tiếp tục, đến lúc đó có thể sẽ không còn cách nào cứu vãn mọi chuyện.'" Thật ra thì bọn họ đều đã suy nghĩ nhiều. Trình thị đã làm chuyện như vậy, cậu ngược lại càng hạ ngoan tâm hơn. Phải biết rằng, năm đó cậu lấy về chỉ là một kẻ thất, gia thế có thiếu sót một chút cũng không sao. Thế nhưng giờ đây biểu ca cưới vợ, tính chất hoàn toàn khác nhau. Nguyệt Dao suy đoán, kiếp trước hẳn là do chính Mã Bằng tự nói ra, thế nên đến sau cùng cậu phải để cho đại biểu ca lấy Trình Lệ Tư. Bây giờ, chuyện gì cũng không có.

Đặng ma ma cực kỳ khó xử. Vạn nhất tạo thành kết quả không tốt, vậy trách nhiệm này người nào tới chịu.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Ta biết ma ma lo lắng. Làm việc do dự lưỡng lự, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp." Đừng nói tới tiền sử, cho dù là cái danh cử nhân đại biểu ca đều không thi đỗ. Sau đó nàng cũng không biết nhiều. Chỉ biết là năm đại biểu ca hai mươi tuổi vừa cất đầu dậy đã mất (Lin: ở đây nghĩa là anh này vừa thoát khỏi khó khăn tâm lý sau khi thi trượt, tình lại cố gắng phát triển thì chết). Chết như thế nào nàng không biết, thế nhưng khi đó đại biểu ca không có lưu lại con trai nối dòng. Sau khi cậu qua đời, Mã Dược không còn người trời buộc, ăn uống chơi gái đánh bạc mọi thứ đều có. Triệt để biến Mã gia tiêu tan. Về sau vì cứu Mã Dược ở trong sông bạc, mà Trình thị chạy đến Liên gia muốn đòi đồ cưới của nương nàng về. Làm cho nàng mất hết mặt mũi.

Mã Dược ăn chơi cờ bạc gì cũng có, núi vàng núi bạc cũng không đủ cho hắn tiêu phá. Cuối cùng chết trong ngục giam. Đến sau cùng tới vẫn là tộc nhân trong Mã thị từng nhận ơn cứu giúp của cậu đưa một đứa bé tới đặt dưới danh nghĩa đại biểu ca làm con thừa tự, lúc bấy giờ mới không cắt đứt hương khói của cả nhà cậu.

Nguyệt Dao thấy đáng về Đặng ma ma do dự, cười nói: "'Ma ma, người cứ nói chủ ý này với Liễu ma ma. Chần chừ chừ, còn không bằng đập nồi đim thuyền. Biện pháp là chúng ta đề ra, còn quyết định làm hay không là do Liễu ma ma cùng đại biểu ca chọn lựa."

Đặng ma ma gật đầu đi qua.

Hoa Lôi không biết Nguyệt Dao thương lượng chuyện gì với Đặng ma ma, chỉ thấy Đặng ma ma ra ra vào vào, cho rằng như vậy thật không tốt: "Cô nương, nói cho cùng chúng ta chỉ tới nhà cửu lão gia làm khách. Ma ma cứ như vậy, sẽ không có tốt cho cô nương." Ma ma mãi nhảy lên nhảy xuống như thế, rơi vào trong mắt người khác, chính là được cô nương giật dây sai khiến. Lọt vào trong mắt cửu phu nhân lại không hay.

Nguyệt Dao nở nụ cười thấp giọng nói: "Không cần lo lắng, hôm nay còn chưa luyện chữ, ta phải đi luyện chữ." Chính ca nhi đang ở thư phòng luyện chữ, nàng yêu cầu Chính ca nhi viết chữ làm văn mỗi ngày không được ngừng nghỉ, thì chính nàng phải làm tám giờ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 84: 46: Giải Quyết

Liễu bà tử nghe Đặng ma ma thuật lại lời Nguyệt Dao xong, lập tức quyết đoán đi tìm Mã Thành Đăng. Đem chuyện của Trình Lệ Tư tố cáo rõ ràng với Mã Thành Đăng.

Liễu bà tử vừa khóc vừa kêu to: "Lão gia, năm đó Trình thị muốn hại chết đại thiếu gia. May mắn nhờ có cô tử nhìn thấu được độc kế của nàng mới giữ lại cho đại thiếu gia một mạng. Mắt thấy đại thiếu gia sắp thì Hương tới nơi, nàng ta lại đón chất nữ nhà mẹ đẻ đến đây. Thế này chả phải cố ý muốn chất nữ đến quyến rũ đại thiếu gia, khiến cho đại thiếu gia không có lòng dạ nào mà yên ổn ôn thi Hương. Trình thị này ôm tâm tư muốn phá hủy đại thiếu gia. Lão gia, năm đó khi lão phu nhân làm chung điều người yên lòng nhất chính là đại thiếu gia. Lão nô cùng người trong viện nghìn phòng vạn phòng, thế nhưng cuối cùng vẫn không phòng ngừa được, ngay cả thủ đoạn thấp hèn này cũng đem ra dùng hết. Nếu không phải bị biểu cô nương đúng lúc gặp phải, cho dù đại thiếu gia có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch." Trước kia Liễu bà tử là tâm phúc bên người lão phu nhân, về sau được đặt ở bên người Mã Bằng, vì Mã Bằng mà hao phí toàn bộ tâm tư trù tính. Từ lúc Trình Lệ Tư đến Mã phủ, Liễu bà tử liền sợ sẽ xảy ra vấn đề gì, thế này, không đến nửa năm mà buồn bực lo âu đến nỗi tóc cũng bạc theo.

Mã Thành Đăng nhớ lại chuyện năm đó. Lúc đấy cũng là trong lúc vô ý Mã Thành Đăng lại trông thấy Trình thị đang thay y phục, làm hồng khuê dự của Trình thị. Ngay lúc ấy Lão phu nhân giận dữ, không đồng ý cử hôn nhân này, lão phu nhân từng nói với hắn tất cả những thứ này đều do Trình thị hạ mưu. Mà Mã Thành Đăng lại cho rằng đấy chỉ là trùng hợp, không có cô nương nào lại lấy khuê dự của mình ra đùa giỡn được, cho nên khẳng khái giữ ý định muốn lấy Trình thị vào cửa.

Lão phu nhân biết nhĩ tử của mình là kẻ cứng đầu, chuyện đã hạ quyết tâm bà cũng không thể lay chuyển được. Cuối cùng vì con đường làm quan của Mã Thành Đăng, bà đành thỏa hiệp. Chỉ là lúc lão phu nhân qua đời, nghìn giao vạn dặm, dấn đi dấn lại, không cho phép Trình thị nhúng tay vào chuyện của trưởng tử, bất kể là hôn sự hay những chuyện khác Trình thị đều không được tham gia vào. Trước khi lão phu nhân lâm chung Mã Thành Đăng đã thề, nhất định sẽ chăm sóc đích trưởng tử thật tốt. Cũng vì nguyên do này, bất cứ chuyện gì của Mã Bằng Trình thị cũng không quyền lên tiếng.

Bây giờ Liễu bà tử lại vạch trần Trình thị dùng thủ pháp thấp hèn như vậy để tính kế đích trưởng tử của hần, làm sao không khiến Mã Thành Đăng kinh hoàng giận giữ. Con người đều tư duy theo quán tính, tự nhiên Mã Thành Đăng cũng nhớ tới năm đó Trình thị làm sao mà vào cửa Mã phủ. E rằng thật đúng như mẫu thân đã từng nói, lúc đấy hần là bị người khác đặt bẫy.

Dù Mã Thành Đăng đang phẫn nộ, cũng không mất đi lý trí. Mà lại lạnh lùng nhìn Liễu bà tử nói: "Người có chứng cứ gì?"

Liễu bà tử không có chứng cứ xác thực nào, nhưng lại đem tất cả những chuyện mà Trình Lệ Tư làm ra trước kia nói rõ. Xong xuôi sau đó nói rằng: "Lão gia, chuyện ngày hôm nay, biểu cô nương cùng với nha hoàn bà tử bên người biểu cô nương đều thấy được hết." Đây chính là nhân chứng sống có lực chứng minh mạnh mẽ nhất. Tin tưởng cựu lão gia sẽ tin vào biểu cô nương. Dù sao biểu cô nương không phải người mà bà có thể mua chuộc được.

Trán Mã Thành Đăng nổi lên gân xanh, chuyện này thế mà lại dính dáng đến Nguyệt Dao. Mặt mũi cũng bị vurt xuống trước mặt cháu gái mình rồi: "Người đến, đi mời bà tử bên người biểu cô nương tới đây." Sở dĩ Mã Thành Đăng mời Đặng ma ma, là bởi vì Nguyệt Dao còn nhỏ. Hần không muốn để Nguyệt Dao dính vào việc bản thù này.

Liễu bà tử ngoan ngoãn đứng ở một bên. Thật ra thì Nguyệt Dao đang bị Liễu bà tử lợi dụng. Đúng là Trình thị có ý nghĩ này, thế nhưng Liễu bà tử phòng bị cực kỳ chặt chẽ, Trình Lệ Tư đến Mã phủ đã nửa năm cũng không có cơ hội. Tướng mạo Trình Lệ Tư chỉ thuộc bậc trung, thế nhưng Liễu bà tử cũng lo lắng tuổi trẻ nhâm đường. Cho nên lấy tốc độ nhanh nhất cho hai thiếp thân nha hoàn của Mã Bằng làm ám giương cho hần. Năm đó hai thiếp thân nha hoàn cũng được lựa chọn rất kỹ càng, dung mạo không những thuộc hàng xinh đẹp, ngay cả tính tình cũng khác biệt, một người lạnh nhạt một người nồng nhiệt. Mà còn có điều quan trọng nhất có thể làm cho Liễu bà tử yên lòng. Chính là bọn họ sẽ không phá hư chuyện của đại thiếu gia, cũng không ảnh hưởng đến con đường làm quan của người.

Trong lòng Liễu bà tử vô cùng rõ ràng, những biện pháp này đều là thứ nhất thời. Nếu Trình thị khẳng khái tiếp Trình Lệ Tư qua đây, không đạt được mục đích chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua. Làm một nô tài dù có lợi hại đến đâu, cũng không có khả năng đầu thắng đương gia chủ mẫu, mà chuyện này cũng may đương gia chủ mẫu này là Trình thị, nếu tùy tiện tiện đối lại là người khác có thủ đoạn cao minh hơn, các nàng đều sẽ chết không có chỗ chôn. Nhưng dù có như vậy, nếu như đại thiếu gia cưới Trình Lệ Tư, các nàng những người năm đó đấu với Trình thị sợ cũng không được chết từ tể. Sở dĩ nửa năm nay bà chậm chạp không động thủ là vì không tìm được cơ hội đánh một phát liên tan tác. Nếu một lần đánh mà không thành công, ngộ nhờ bị Trình thị cản ngược lại một cái, mất đi tín nhiệm của lão gia, này quả là cực kỳ nguy hiểm.

Liễu bà tử nói sơ qua những biểu hiện trước kia của Trình Lệ Tư ở trong phủ đệ với Mã Thành Đăng. Dù sao nói đơn giản cũng là Trình Lệ Tư không những không quy không củ, không biết chừng mực ý tứ, ánh mắt lại còn thiên cận, hành động thì không phóng khoáng. Nữ nhân như vậy chắc chắn không thể làm đương gia chủ mẫu. Thế nhưng trong mắt Mã Thành Đăng thì Trình Lệ Tư lại có một dáng vẻ khác, đoan trang thanh nhã hiền lành, khéo léo hào phóng, hoàn toàn khác với những gì Liễu bà tử nói. Cán cân tự nhiên nghiêng về phía Trình Lệ Tư rồi. Liễu bà tử chỉ có thể kiềm chế lại. Làn này cũng là cơ hội tuyệt hảo.

Chỉ là Liễu bà tử thật không nghĩ tới, biểu cô nương không những hỗ trợ bà, lại còn đề cho bà phương pháp xử lý. Tuy rằng ngoài dự tính, thế nhưng bà lập tức tán đồng quan điểm này. Cơ hội chỉ đến một lần, bỏ qua liền không còn nữa.

Đặng ma ma rất nhanh đã qua tới, đối với câu hỏi của Mã Thành Đăng, Đặng ma ma vô cùng tỉ mỉ thuật sự việc bà đã nàng nhìn thấy lại một lần. Bên trong không hề thêm mắm dặm muối, thậm chí tới cả một câu phê bình đánh giá cũng không có. Nhưng như vậy góc bản lại càng đúng trọng tâm, càng đáng tin hơn. Chẳng qua Đặng ma ma vẫn có nhấn mạnh lúc đó Mã Bằng đứng ở một bên trông rất nóng nảy, thế nhưng không hề vượt qua khuôn phép một bước.

Mã Thành Đăng nghe Đặng ma ma nói lại Trình Lệ Tư gầm lên giận dữ với Nguyệt Dao, còn đẩy Nguyệt Dao ngã xuống đất. Sắc mặt lập tức thay đổi.

Mã Thành Đăng không thể dựa vào lời nói một phía từ Liễu bà tử và Đặng ma ma, mà lấy đó phán xét Trình Lệ Tư quyền rũ nhĩ tử mình. Lập tức cho gọi Mã Bằng và tên sai vật theo bên mình đến. Nghiêm nghị hỏi Mã Bằng rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Mã Bằng hết sức oan uổng, sắc mặt cũng đỏ lên, tức giận nói: "Cha, từ xưa tới nay chuyện hôn nhân đại sự, đều nghe theo lệnh của cha mẹ lời của người mai mối. Từ nhỏ con đã đọc sách Thánh Nhân, há có thể đi làm việc thấp hèn như vậy."

Mã Thành Đăng thấy sắc mặt Mã Bằng đỏ lên, nhưng lời nói cũng có lý lẽ có căn cứ, khó có được mà gạt đầu một cái. Cho tới nay nhĩ tử này của hần chăm chỉ có thừa, thiên tư không đủ. Thế nhưng tính tình lại rất phúc hậu. So với Liễu bà tử, hần vẫn tin tưởng con trai mình hơn.

Mã Thành Đăng tra hỏi gã sai vật. Gã sai vật không gánh nổi áp lực, cuối cùng nhận tội nói ra hần được biểu cô nương cho chỗ tốt, cố ý dẫn thiếu gia đi ra sân nhỏ gặp Trình gia cô nương. Thậm chí còn khai hết tất cả những thứ mà Trình Lệ Tư cho hần.

Mã Thành Đăng cho người đi lục soát, nhìn đồ vật bị khám xét đưa ra ngoài, lúc này không nhìn được nghĩ đến tình hình năm đó Trình thị hãm hại đại nhĩ tử. Kỳ thật trong lòng hần đã nhận định là Trình thị có mưu đồ gây rối rồi. Một khi con người ta đã nhận định một việc, thì đừng nói Trình thị thật sự có ý nghĩ này, cho dù không có, Mã Thành Đăng cũng không tin.

Mã Thành Đăng suy nghĩ nếu chuyện thật như Liễu bà tử nói, để cho nhĩ tử cưới một nữ nhân như vậy, này chả phải phá hủy Mã gia hay sao: "Đi, mời Trình thị qua đây." Về phần Trình Lệ Tư, Mã Thành Đăng gấp cũng không muốn gấp. Tìm Trình thị tính sổ là được rồi. Mã Thành Đăng đây là tức giận

quá mức rồi, cả phu nhân cũng không gọi, trực tiếp gọi là Trình thị.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 85: Chương 46.2

Thời điểm trên đường tới đây Trình thị đã biết được chuyện này. Bà ta hận đến nghiến chặt hàm răng. Quả thực bà có chủ ý này, chỉ là Liễu bà tử đề phòng bà ta chẳng khác gì phòng cướp. Mấy tháng này vẫn không tìm được cơ hội. Móng tay của Trình thị đâm sâu vào trong lòng bàn tay, đều tại cái nha đầu Lệ Tư chết tiệt kia, đã bảo nàng phải bình tĩnh, kiên nhẫn. Lại không nghĩ tới nàng ta không chịu nghe lời mình. Bây giờ bị Liễu bà tử tính kế đổ vào. Cửa ải hôm nay mà không xong, e rằng ngay cả bà cũng bị liên lụy vào trong.

Trần bà tử đề thấp thanh âm nói: "Phu nhân, lần này là biểu tiêu thư nhìn thấy tận mắt. E rằng phiền phức không nhỏ." Vốn dĩ bọn họ và Liễu bà tử không liên quan gì với nhau, đương nhiên việc ngầm tranh đấu là không thể thiếu. Cừu lão gia đều nhắm một mắt mở một mắt. Nhưng hôm nay, sợ là không được tốt.

Sắc mặt Trình thị trở nên đen thui, bà vẫn luôn cảm thấy mình và mẫu nữ Mã thị trời sinh xung khắc với nhau mà. Đụng tới hai mẹ con này chắc chắn sẽ không có chuyện tốt, sau này thật không muốn cho nàng ta tới phủ thêm lần nào nữa.

Trần bà tử lo âu: "Phu nhân, hai ngày này Đặng bà tử nhảy nhót tung bưng, nếu biểu cô nương chỉ tình cờ gặp phải thì thôi không sao. Sợ là sợ biểu cô nương cũng tham dự trong đó. Lão gia yêu thương biểu cô nương như vậy, ắt hẳn sẽ tin tưởng những gì biểu cô nương nói." Liên Nguyệt Dao là người ngoài, tranh chấp trong phủ đệ không có chút lợi ích hay quan hệ gì với nàng, cho nên lời nàng nói ngược lại làm cho người ta tin tưởng hơn rất nhiều.

Sắc mặt Trình thị càng đen hơn, thế nhưng ngậm lại cũng chỉ lắc đầu: "Không đâu, nha đầu kia mới tám tuổi, lão gia sẽ không để cho nàng tham gia hay dính dáng gì tới chuyện đó." Coi như Liên Nguyệt Dao và Đặng bà tử có tâm tư này, lão gia cũng sẽ không để cho cháu gái mới tám tuổi tham dự vào. Hẳn không thể ném mặt mũi của mình đi được.

Khi Trình thị đến, Mã Thành Đăng đề cho Liễu bà tử đem những lời đã nói với hắn, nói với Trình thị một lần nữa. Trước kia dù có thế nào Mã Thành Đăng cũng sẽ lưu lại thể diện cho Trình thị, hôm nay thế này chứng tỏ hắn đã tức giận lắm rồi.

Đĩ nhiên Trình thị sẽ kêu oan.

Lúc này Đặng ma ma còn tranh thủ đổ dầu vào lửa, thì lễ với Trình thị rồi nói: "Phu nhân, theo lý mà nói đây là việc nội bộ của Mã gia, lão nô không nên nhúng tay vào. Hơn nữa thị phi khúc trực (phải trái đúng sai) lão nô cũng không rõ ràng lắm. Lần này cũng là vừa vận dụng phải, thế nhưng biểu cô nương Trình gia vốn một nữ tử lại một thân một mình đi dạo trong sân, ngay cả nha hoàn bà tử bên người cũng không có, thật sự là không thích hợp. Còn nữa nha hoàn bà tử gác đêm trong hoa viên ta cũng không tìm thấy người nào." Cứ coi như ở buổi tối đi dạo không để ý mà đụng phải đi. Nhưng nhìn cô nương nhà bà xem, mang theo một đám nha hoàn bà tử bên người, sẽ không cho người khác có cơ hội há miệng nói nhảm.

Lời nói này của Đặng ma ma thật ngoan độc. Nếu đã quyết định trở mặt, vậy liền dứt khoát xé rách đến cùng. Không lưu lại cho Trình thị chút cơ hội phản bác. Người có thể nói chuyện lần này của Trình Lệ Tư là ngoài ý muốn. Thế nhưng người quản gia không tốt, điểm ấy không thể trốn thoát được.

Nét mặt Trình thị đỏ lên, ngay sau đó hung tợn nhìn Đặng ma ma. Khi mới tới, bà đã nghĩ nên đối phó với Liễu bà tử như thế nào. Bởi vì bà kết luận Nguyệt Dao sẽ không nhúng tay vào. Nhưng bất kể như thế nào bà ta cũng không nghĩ tới, Đặng bà tử lại thò một tay sấp một cước vào đây. Liễu bà tử đã có bất hòa với bà ta lâu nay, chỉ cần tìm lý do có lợi tự nhiên có thể giải vây. Thế nhưng hiện tại có Đặng ma ma là người ngoài này ở nơi này, hơn nữa bởi vì có người ngoài ở đây nghe, bây giờ lão gia lại càng giận dữ hơn.

Trong lòng Trình thị có chút phát run, bà ta không nghĩ tới sự tình lại khó giải quyết như vậy. Nhớ năm đó chuyện bà ta mưu hại Mã Bằng lời ra, suốt năm năm ròng rã, Mã Thành Đăng không hề để ý tới bà. Về sau bà phục thấp làm thiếp (hạ mình khiêm tốn ngoan ngoãn), mới từ từ tốt lên. Thế nhưng chuyện của Mã Bằng, bà ta lại không có cơ hội nhúng tay vào.

Mã Thành Đăng nghe thấy lời nói không chút lưu tình của Đặng ma ma, lại nhớ tới trước kia nương và muội muội có nói qua Trình thị là người tâm địa ác độc. Lập tức không muốn cho Trình thị cơ hội giải thích nào, trực tiếp phân phó Trình thị sáng sớm ngày mai liền đuổi Trình Lệ Tư về Trình gia liên. Đồng thời cảnh cáo Trình thị, nếu để truyền ra chút tin đồn phong thanh nào, người Trình gia ai dám âm ỉ tới cửa, thì hẳn sẽ hưu Trình thị đuổi về nhà.

Trình thị muốn nói Đặng ma ma vu cáo hãm hại mình. Thế nhưng Mã Thành Đăng đã không nhin được, trực tiếp cho bà tử đỡ bà ta ra ngoài. Đã từng hãm hại đích trưởng tử một lần, bây giờ còn muốn phá hủy nó thêm lần nữa, đối với Trình thị, hẳn đã hoàn toàn thất vọng, sẽ không tồn tại một chút tin nhiệm nào nữa.

Trình thị không nghĩ tới Mã Thành Đăng ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho mình, lập tức cắn răng, lấy đồ vật đã chuẩn bị trước để ngựa vạn nhất có chuyện gì xảy ra ra: "Lão gia, những thứ này là Lệ Tư giao cho thiếp. Thiếp cũng không biết, hai đứa bé này vậy mà lại có ý định này. Lão gia, nếu như chuyện này bị lan truyền ra ngoài, mặt mũi của Mã gia biết đặt vào đâu. . ." Dù sao cũng đã đến nước này, bình đã nứt rồi không cần sợ vỡ nữa.

Mã Thành Đăng không tin nhĩ tử của mình sẽ làm chuyện thấp hèn như vậy. Đồ vật vừa đến tay, sau khi xem xong nặng nề vỗ vào trên bàn: "Người nói đây là do Bằng nhĩ viết?"

Đáy lòng Trình thị hoảng hốt, những thứ này đều được viết phỏng theo bút tích của đại thiếu gia. Đầu là vì đề phòng vạn nhất. Thật ra những thứ này đều là do Trình thị làm trước chuẩn bị cho tương lai, chờ khi Mã Bằng thi trượt Cử nhân, đến lúc đó bèn đề cho Lê Tư cùng Mã Bằng hai người ở cùng một chỗ, chờ chuyện xảy ra lại đem những chứng cứ này trình lên, cho dù lão gia không muốn nhận thì cũng phải nhận. Nhưng là bây giờ gấp gáp, dưới tình huống không có biện pháp nào khác bà vội nộp lên, hiệu quả tự nhiên sẽ giảm đi rất nhiều.

Mã Bằng nhìn những chữ kia, là một vài câu thơ viết về theo đuổi yêu đương tình cảm nam nữ. Sắc mặt liền đỏ lên: "Cha, con chưa từng viết những thứ này. Cha, người tin tưởng con, con thật không có viết những thứ này. Tuy rằng chữ viết trên này phỏng theo gần như giống hệt nét chữ của con, thế nhưng con thật sự chưa từng viết chúng."

Đăng ma ma lại nói rằng: "Lão gia, khi ta cùng cô nương đi tới. Lúc ấy thiếu gia đang đứng cách xa Trình gia cô nương khoảng ba, bốn bước chân. Căn bản không làm bất luận việc gì đòi phong bại tục, trái với lễ nghi. Ngược lại Trình gia cô nương thế mà lại ở một bên đau khổ cầu xin đại thiếu gia cứu ràng." Lời này nói ra, dẫn đo phi thường tốt.

Sau cùng một tia do dự Mã Thành Đăng cũng không còn. Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng. Năm đó Trình thị có ý đồ bất chính, đã nhiều năm như vậy, không đề cập tới chỉ chôn giấu dưới đáy lòng. Thế nhưng vừa nhắc tới, chuyện năm đó liền bày rõ ràng ngay trước mắt. Cho nên, coi như Trình thị có đưa những chứng cứ này lên, cũng sẽ không làm cho Mã Thành Đăng tin tưởng được: "Người đến, đưa phu nhân về viện của mình." Mã Thành Đăng đây là có suy nghĩ muốn giam lỏng Trình thị.

Trình thị hoảng hốt, thế này không phải thành bà ta dẫm vào vết xe đổ của mười mấy năm trước. Bà kiên quyết không muốn: "Lão gia, người không thể nghe lời nói phiến diện từ hai kẻ nô tài như vậy."

Mã Thành Đăng lạnh lùng nói: "Ta có mắt, ta nhìn ra được." Nói xong, hạ nhân đã vào phòng mời Trình thị đi ra ngoài.

Vốn Liễu bà tử muốn gọi Đăng ma ma đi ra. Thế nhưng Đăng ma ma lắc đầu, bà còn vài lời muốn nói với cữu lão gia, cho nên không đi ra liền. Trong lòng Liễu bà tử nghi ngờ, nhưng vẫn thành thật xin cáo lui. Mặc kệ là chuyện gì, có thể nào đi nữa thì chắc chắn cũng không có hại với thiếu gia nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 86: 47: Thuyết Phục

Mã Thành Đăng biết Đăng ma ma có chuyện muốn nói với hắn. Tức thì vẫy tay ra hiệu cho những người khác lui ra ngoài.

Đăng ma ma quỳ trên mặt đất. Vừa nhìn điệu bộ này, Mã Thành Đăng liền biết bà có lời muốn nói. Mã Thành Đăng rất mệt mỏi: "Có việc gì người cứ nói đi!"

Mã Thành Đăng là con nhà thế gia, ở bên ngoài cũng không kém ai. Thế nhưng hắn có một khuyết điểm nhỏ, đó chính là mặc kệ công việc vặt. Chuyện trong nội viện không muốn nhúng tay vào. Năm đó khi lão phu nhân lâm chung có nói, sổ sách của ngoại viện không cho phép Trình thị chạm vào, ngoài ra chuyện tình cảm hôn nhân của Mã Bằng Trình thị cũng không được tham gia. Những yêu cầu này Mã Thành Đăng đều đồng ý cả. Cho nên chi tiêu của Mã Bằng, đều trích ra từ sổ sách ngoại viện. Trình thị hoàn toàn không được quản lý hay hỏi han gì tới Mã Bằng. Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà Liễu bà tử có thể gọi nhip với Trình thị (gọi nhip: có trong hát hí khúc, ở đây có ý nói Liễu bà tử chỉ là nô mà có thể tranh đấu hờ hết với Trình thị là chủ). Vì sao Liên gia lão phu nhân chướng mắt Trình thị, còn không phải chỉ vì lúc xuất giá Trình thị sử dụng thủ đoạn, sau khi lập gia đình lại muốn mưu hại con trai trưởng, bây giờ còn đầu cùng nô tài vui vẻ đến vậy. Lấy tư cách là thư hương môn đệ nhân gia, có là ai cũng không ưa điệu bộ này nhất. Đương nhiên, chuyện Mã gia không có quy tắc không có khuôn phép, cũng làm lão phu nhân chướng mắt như vậy.

Cho dù Mã Thành Đăng chịu quản chuyện ngoại viện, nhưng chuyện tình trong nội viện hắn thật sự không muốn nhúng tay vào. Có thời gian nhàn rỗi như thế, còn không bằng bảo hắn đi gặp gỡ bằng hữu, làm thơ tác phú. Thế nhưng ở nội viện lại thường xuyên xảy ra vấn đề, làm hắn không thấy chán ghét cũng thấy phiền. Hơn phân nửa thời điểm hắn đều nhắm mắt mở một mắt. Xem ra, chờ sau khi thi Hương phải định mối hôn sự cho nhĩ tử. Lấy người con dâu tài giỏi, cũng có thể bớt đi vài chuyện.

Trước đó Đăng ma ma vẫn còn nghi ngờ, thế nhưng cô nương đã giảng giải rõ, còn có chuyện vừa rồi càng khiến cho bà hiểu được, đối phó với Trình thị cần phải làm mạnh tay. Trình thị còn nắm quyền, cô nương đừng mong dựa vào nhà mẹ đẻ được: "Lão gia, lẽ ra chuyện trong phủ không phải một nô tài như ta nên nói. Nhưng trước kia tiểu thư vẫn không yên lòng về đại ca nhĩ, lo lắng cho nhà mẹ đẻ. Lão gia, bây giờ, đại thiếu gia đã lớn lên 'thành' người, lão gia nên lấy cho đại thiếu gia một thiếu phu nhân có thể chần trụ gia trạch." Những thứ khác nói nhiều sẽ làm Mã Thành Đăng mất mặt, chỉ có chuyện này là dễ nói nhất.

Mã Thành Đăng phát tay một cái: "Chuyện này ta đã có tính toán trước, người đi xuống đi!" Chờ khi trong thư phòng không còn người nào, Mã Thành

Đề nhắc bút chuẩn bị viết chữ, thế nhưng viết gần nửa ngày cũng không viết thành một chữ.

Ngày thứ hai Nguyệt Dao liền nhận được tin tức, Trình Lệ Tư đã bị đưa đi. Lần này bị đưa đi, hẳn là đừng mong có thể bước vào cửa lớn Mã gia lần nữa.

Nguyệt Dao đoan trang dẫn Chính ca nhi ăn bữa sáng, định bụng dùng xong sẽ đi chào tạm biệt cậu. Trình thị đã bị giam vào trong phạt đường, đương nhiên nàng không cần phải thỉnh an nữa. Đối với việc mình gây ra trận hỗn loạn này, nàng cũng không để trong lòng dù chỉ một chút. Lại không nghĩ rằng, còn chưa dùng hết bữa sáng, Mã Bằng đã tới.

Nguyệt Dao cười đứng lên nói: "Biểu ca đến rồi."

Nụ cười ấm áp của Nguyệt Dao, khiến tâm tình hoảng loạn của Mã Bằng thoáng chốc đã bình tĩnh lại: "Ta tới đây là muốn gặp biểu muội một chút." Chủ yếu là do Liễu bà tử nói với hắn chuyện lần này may mắn có biểu tiểu thư giúp đỡ. Hắn muốn tới đây nói lời cảm tạ với Nguyệt Dao. Thế nhưng khi đối mặt với Nguyệt Dao, hắn lại không biết nên mở miệng nói như thế nào.

Nguyệt Dao liếc mắt nhìn Chính ca nhi một cái: "Đình Chính, tỷ tỷ và biểu ca có chuyện muốn nói. Để ăn xong thì vào phòng chờ tỷ." Chuyện giữa bọn họ, nàng không muốn cho Chính ca nhi biết được.

Mã Bằng đi vào thư phòng cùng Nguyệt Dao, thấy trong phòng không có ai mới quay sang Nguyệt Dao nói: "Liễu ma ma đã nói với huynh, chuyện lần này, rất cảm ơn biểu muội." Nói xong cúi người cảm ơn. Lần này nếu không có Nguyệt Dao, e rằng hắn phải mang trên mình ô danh một kẻ vụng trộm tư tình.

Nguyệt Dao không rõ tại sao Liễu bà tử lại nói chuyện này cho đại biểu ca: "Đại biểu ca, nương muội vẫn luôn mong nhớ huynh, hy vọng huynh có thể sống tốt. Lần này Liễu ma ma tìm tới Đặng ma ma, muội cũng nhớ đến mỗi ngày nương đều nhắc tới huynh, mong huynh sống tốt, mong cho Mã gia hòa thuận, cho nên mới đồng ý để Đặng ma ma đi làm nhân chứng." Nguyệt Dao đẩy hết những chuyện này lên người Đặng ma ma.

Mã Bằng biết rõ chuyện lần này Nguyệt Dao không tự mình ra mặt: "Ta biết chứ, ta biết cô cô rất thương ta." Chuyện này không hề giả dối. Trước khi xuất giá, nương của Nguyệt Dao rất quan tâm chăm sóc hắn. Sau khi lấy chồng, mỗi lần tặng quà đến Mã gia, cũng sẽ có một phần lễ vật riêng cho hắn. Cho dù đi tới Giang Nam, hàng năm cũng không thiếu phần lễ vật của hắn. Phần ân tình này Mã Bằng luôn luôn nhớ ở trong lòng.

Nguyệt Dao không muốn nói thêm điều gì về chuyện này nữa, ngược lại nói đến khoa cử lần này: "Biểu ca, theo suy nghĩ riêng của muội, chỉ còn vài ngày nữa huynh sẽ bước vào kì thi khoa cử. Nếu như huynh thật không thể tiếp thu hay đọc thêm sách nữa, vậy cũng không cần ép buộc chính mình, đi ra ngoài giải sầu một chút sẽ tốt hơn." Tuy rằng Nguyệt Dao không trải qua cuộc thi nào cả, thế nhưng nàng thấy đáng về vội vã cuống cuống của Mã Bằng, lại hiểu được như vậy không tốt.

Mã Bằng hơi do dự, bình thường biểu hiện của hắn vốn đã không tốt lắm, còn lại vài ngày gần kề này nếu không tăng thêm tinh thần sức khỏe, e rằng kết quả sẽ càng tệ hơn. Thế nhưng mấy ngày nay, hắn thật sự không thể đọc sách nổi. Vừa nhìn tới sách đã thấy đau đầu.

Dường như Nguyệt Dao nhìn thấu ý nghĩ của hắn. Mặc dù biểu ca có chút khờ, nhưng nhìn vào lại là người đáng tin cậy. Hơn nữa Nguyệt Dao cũng thật lòng suy nghĩ cho Mã Bằng, dưới tình trạng thế này thì có thi cũng không đạt được thành tích tốt: "Biểu ca huynh hãy suy nghĩ thật kỹ, nếu cảm thấy lời Nguyệt Dao nói có lý, liền để cho mình thả lỏng tâm tình bớt đi."

Mã Bằng có chút ngượng ngùng, nhưng mà hắn có phần lo lắng cha mình. Với lại gần đến cuộc thi, hắn cũng không dám thả lỏng.

Nguyệt Dao nói chuyện với Mã Bằng một lúc lâu, Mã Bằng mới cáo từ rồi đi. Dùng xong bữa sáng, Nguyệt Dao phải tới thư phòng, chào tạm biệt Mã Thành Đăng: "Cậu, tổ mẫu cho phép con tới phủ cậu ở năm ba ngày, con định ngày mai trở về. Nếu như ngày mai con còn chưa về, có lẽ tổ mẫu sẽ cho người tới đón con." Nếu tổ mẫu biết được chuyện của Mã gia, e rằng hôm nay tổ mẫu đã sai người sang đón nàng về rồi.

Trải qua một đêm nhốn nháo ầm ĩ, thân thể Mã Thành Đăng có phần mệt mỏi: "Được." Quả thật không thể giữ cháu gái lại quý phủ nữa rồi. Sự tình loạn thất bát tao, sẽ ảnh hưởng đến cháu gái.

Nguyệt Dao cười cười gật đầu một cái, tiếp đó chần chờ nói: "Cậu, có mấy lời con không biết có nên nói hay không." Thật ra nàng muốn nói, nhưng lại lo như vậy thì đột ngột quá.

Đã trải qua chuyện hôm qua, Mã Thành Đăng cũng thấy chán khi có người nói với hắn có gì đó. Đang muốn mở miệng bảo Nguyệt Dao không cần nói.

Nguyệt Dao một bộ không tiện: "Cậu, ban nãy biểu ca có qua gặp con. Con thấy khí sắc huynh ấy không được tốt cho nên lắm miệng hỏi vài câu. Cậu, biểu ca nói gần đây huynh ấy đọc sách hơi mệt mỏi, có chút buồn rầu. Cậu, còn không lâu nữa sẽ tới kì thi rồi. Trạng thái của biểu ca như vậy thật không tốt. Trước đây cha có nói với con, đọc sách nên kết hợp vừa học vừa thư giãn, đặc biệt là khi tới gần cuộc thi, càng phải buông lỏng tâm tình. Nếu không, sẽ bị phản tác dụng."

Mã Thành Đăng thấy Nguyệt Dao không nói tới chuyện tối hôm qua, mà nhắc tới việc khoa cử của nhi tử, đáy lòng thở phào nhẹ nhõm. Không nói tới chuyện tối hôm qua là tốt rồi. Bằng không, mặt mũi của hắn đều mất sạch: "Con cho rằng nên để cho biểu ca con buông lỏng một chút?"

Q.1 - Chương 87: Chương 47.2

Nguyệt Dao gật đầu: "Đúng ả, tài năng và học vấn của biểu ca như thế nào, con có nghe nương nói qua, con tin trong lòng câu cũng có tính toán rồi. Cậu, được hay không được không phụ thuộc vào mấy ngày còn lại này, mà cái dựa vào đều là vốn tích lũy từ trước tới nay. Cậu, thay vì để biểu ca thúc ép chính mình như vậy, còn không bằng giúp biểu ca gỡ bỏ lo lắng thả lỏng tâm tình đi dự thi. Có lẽ sẽ nhận được hiệu quả ngoài ý muốn." Đây là do Nguyệt Dao biết rõ Mã Bằng thi không tới, cho nên mới đề nghị một chút. Mà Mã Thành Đăng làm phụ thân, nhất định biết rõ nhi tử mình có bao nhiêu cân lượng. Đương nhiên có thể nghe đề nghị này hay không, Nguyệt Dao cũng không chắc chắn. Chỉ là cố gắng góp một phần tâm ý của mình mà thôi.

Mã Thành Đăng như có điều suy nghĩ.

Nguyệt Dao lại không lảng tránh: "Cậu, con cũng rất mong đại biểu ca được tốt." Những lời này là thật tâm thật ý. Đại biểu ca thật lòng yêu mến nàng. Đương nhiên nàng sẽ mong đại biểu ca được vui vẻ.

Mã Thành Đăng gật đầu: "Ta sẽ cân nhắc."

Mã Thành Đăng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cháu gái, bèn cho rằng là mình suy nghĩ nhiều rồi. Chuyện tới hôm qua chắc là Nguyệt Dao không biết. Bằng không làm sao có thể bình tĩnh nói chuyện với hân như vậy. Trong lòng Mã Thành Đăng cũng thả ra một hơi, dù gì thì Nguyệt Dao mới tám tuổi, làm sao hiểu được những chuyện xấu xa, bẩn thỉu này. Đăng bà tử cũng không phải người hồ đồ, ắt sẽ không nói những chuyện đó với con bé.

Nguyệt Dao nói chuyện với Mã Thành Đăng một lúc, rồi ra khỏi thư phòng. Trở về Hải Đường Uyển. Thật ra, Mã gia thực sự rất rối loạn. Không thể sánh bằng Liên gia. Haiz, cho nên mới nói phủ đệ mà không có đương gia chủ mẫu tốt chống đỡ mọi chuyện, ắt sẽ loạn một đoàn.

Trở lại Hải Đường Uyển, Nguyệt Dao còn chưa vào viện, bên trong đã có một người lao ra. Nguyệt Dao hơi sững sốt, người này lại là Mã Lâm Lâm.

Mã Lâm Lâm nổi giận mắg: "Người đồ cái thứ sao chửi xui xẻo, đồ yêu tinh làm rối loạn nhà ta. Vừa đến nhà ta liền đảo lên nhiều chuyện như vậy." Nói xong vung tay giáng một cái tát xuống.

Ngay lập tức Nguyệt Dao liền thấy bối rối. Kiếp trước đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thế nhưng nàng chưa từng đánh nhau với người khác, càng chưa hề bị người nào tát.

Hoa Lô nhanh tay lẹ mắt, chắn trước mặt Nguyệt Dao. Một tát này cứ thế đánh vào mặt của Hoa Lô. Đương nhiên, đây là do Hoa Lô cố ý chịu một tát này. Bằng không nàng chỉ cần kéo Nguyệt Dao ra là được rồi.

Cái tát này thất bại, Đăng ma ma vội vàng tách hai người ra.

Ngay sau đó Nguyệt Dao kinh ngạc: "Biểu tỷ, người ở đây làm gì? Người làm sao vậy?" Trông khuôn mặt vô tội này, người nhìn vào tuyệt đối sẽ cho rằng nàng bị oan uổng.

Đăng ma ma cũng thất thần mất ba giây.

Mã Lâm Lâm gặp Nguyệt Dao đứng đó trang nhu nhược phần khả nhạc (giả vờ mềm yếu, đóng vai người tốt), lại càng tức giận khó tả. Lừa gạt thiếu sạch lý trí, còn muốn động thủ. Chính ca nhi nghe phía ngoài có tiếng ồn ào, vừa chạy đến đã nhìn thấy Mã Lâm Lâm hung thần ác sát muốn đánh tỷ tỷ, bèn xông lên phía trước đẩy Mã Lâm Lâm một cái. Lớn tiếng la lên: "Không được bắt nạt tỷ tỷ của ta. Người cái kẻ xấu xa này, xấu xa."

Mã Lâm Lâm giận dữ, một tay đẩy Chính ca nhi ngã xuống đất: "Chỉ một đứa tiện chủng như người, cũng xứng đụng vào cô nãi nãi ta sao." Mã Lâm Lâm nhìn Chính ca nhi vạ lần không lọt mắt.

Chính ca nhi bị ngã đau, nhưng vẫn đứng lên, muốn đánh Mã Lâm Lâm. Nguyệt Dao nhìn người ở xa xa chạy như bay đến, ôm Chính ca nhi ngã xuống đất vào người, khóc lên: "Biểu tỷ, rốt cuộc ta đã làm gì chọc người, mà người lại vung tay động thủ đánh người."

Đăng ma ma cũng phát hiện khác thường, quay sang Mộ Thu cùng Hoa Lô đang kiềm chế Mã Lâm Lâm lại, nháy mắt. Hai người lập tức buông Mã Lâm Lâm ra. Mã Lâm Lâm vừa được tự do, định hung hăng xuất khẩu khí (ý là định đánh cho bố tức).

Chẳng qua, cái tát của nàng chưa kịp hạ xuống, bàn tay liền bị tóm lấy. Tiếp đó một cái tát đánh vào mặt nàng. Mã Lâm Lâm bị đánh tới mông muội, lảm bảm nói: "Cha, người đánh ta, người đánh ta."

Mã Thành Đăng tức giận đến nổi xanh cả mặt, quay sang nói với người theo tới: "Người đâu, áp giải nàng về ngay cho ta. Không có mệnh lệnh của ta, ai dám cho nàng bước chân ra khỏi cửa một bước ta liền cắt đứt chân các người."

Lúc Mã Lâm Lâm bị bắt đi, vẫn còn lớn tiếng kêu la: "Cha, người không công bằng. Người vì cái kẻ phá hoại nhà mình mà đánh con. Người là đồ sao chửi, đồ tai họa. Ta cho người biết, ta không tha cho người. Liên Nguyệt Dao, ta tuyệt đối không tha cho người."

Nguyệt Dao ôm Chính ca nhi ngã trên mặt đất, tỷ đệ hai người đã khóc đến thảm thương. Mã Thành Đẳng bị lời nói này của Mã Lâm Lâm chọc cho tức tức sùi bọt mép, sao hẳn lại sinh ra một nghiệt nữ như vậy chứ. Lại trông thấy Nguyệt Dao đầu tóc mất trật tự ngồi bệt dưới đất, rất nhanh đã tỉnh táo lại, cúi người đỡ Nguyệt Dao vào nhà.

Mã Bằng thì trực tiếp ôm Chính ca nhi vào phòng. Trên người Nguyệt Dao không có vết thương. Chỉ có điều, trên mình Chính ca nhi đã bị trầy da rồi. Cũng may chỉ là vết thương ngoài da.

Nguyệt Dao vẫn còn nói giúp Mã Lâm Lâm: "Cậu, con nghĩ nhất định là biểu tỷ có hiểu nhầm gì với con. Bây giờ biểu tỷ đang trong con giận giữ, chờ khi nào tỷ ấy hết giận rồi. Con đi xin lỗi biểu tỷ."

Mã Thành Đẳng nghe Nguyệt Dao nói, trong lòng khó chịu lợi hại. Nguyệt Dao cũng là đại tiểu thư được nghìn cung vạn chiều, bây giờ mới qua có nửa năm đứa bé này đã thay đổi cẩn thận như vậy, này phải ăn bao nhiêu đau khổ. Thế nhưng những việc trong nhà này, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích. Chỉ vỗ về Nguyệt Dao. Nguyệt Dao lắc đầu, rất hiểu chuyện mà nói rằng: "Cậu yên tâm, con không sao."

Chờ Mã Thành Đẳng cùng Mã Bằng đi rồi, Nguyệt Dao bôi thuốc cho Chính ca nhi, thấy khuôn mặt Chính ca nhi nhăn nhó thành một đoàn, biết hẳn đau. Thôi thôi cho hẳn một chút: "Tiểu tử ngốc, đệ mới bảy lớn, nếu đệ thật sự bị thương chỗ nào, tỷ biết làm sao cho phải."

Chính ca nhi cất cao giọng nói: "Sức lực của nàng ta có lớn hơn nữa đệ cũng không sợ. Đệ phải bảo vệ tỷ tỷ, không cho người xấu khi dễ tỷ tỷ."

Nguyệt Dao nghe xong cực kỳ cảm động, Đẳng ma ma cũng thật vui mừng.

Sau khi nói xong Chính ca nhi nhìn sang Nguyệt Dao, trong mắt có chán chừ cùng sợ hãi. Nguyệt Dao hiểu là trong lòng Chính ca nhi có nghi ngờ: "Chính ca nhi, đệ phải nhớ kỹ, đệ là nhi tử của cha, là đệ đệ của ta. Mặc kệ người khác có nói gì, đệ cũng phải nhớ lấy hai điều này. Biết không?"

Chính ca nhi gật đầu.

Nguyệt Dao nhân cơ hội này kể với Chính ca nhi vài mẩu chuyện. Nằm vào thế yếu, phải lợi dụng mọi hành động bảo vệ tốt chính mình. Không thể lỗ mãng. Giống như việc hôm nay, tuy rằng nàng thật cao hứng, nhưng cũng rất lo lắng. Trước tiên hẳn phải bảo vệ tốt bản thân, có năng lực bảo vệ mình sau đó sẽ giúp nàng.

Tuy rằng trong thoáng chốc Chính ca nhi vẫn chưa hiểu hết được, nhưng vẫn ghi tạc vào trong lòng.

Nguyệt Dao trở lại gian phòng của mình, nhìn về mặt Đẳng ma ma muốn nói lại thôi: "Ma ma muốn nói cái gì?" Điều muốn hỏi phỏng chừng rất nhiều. Nhưng có lẽ thứ bà muốn hỏi nhất, đó là vì sao giờ đây nàng lại thay đổi nhiều như vậy.

Trong lòng Đẳng ma ma cảm thấy khó chịu vì sự biến đổi của cô nương. Thế nhưng bà cũng biết, cô nương như vậy cũng là bắt buộc. Nếu không thế, làm sao có thể khiến cho biểu cô nương nhận lấy bài học: "Chỉ là ma ma thấy đau lòng cho cô nương."

Nguyệt Dao cười cười lắc đầu: "Ma ma yên tâm, ta không sao." Bây giờ mới chỉ bắt đầu. Sau này còn phải mặt đối mặt với lòng dạ độc ác của Mạc thị, những tình cảnh bây giờ đều là trò trẻ con, tới đa cũng có thể coi là luyện tay nghề một chút mà thôi.

Liên gia à, nghĩ đến ngày mai phải về Liên gia, nghĩ tới phải gặp lại Mạc thị, trong lòng Nguyệt Dao liền thấy buồn phiền. Tuy rằng quy củ ở Mã gia không tốt được như Liên gia, thế nhưng ở Mã gia, nàng lại có thể thả lỏng chính mình. Mà Liên gia, Nguyệt Dao cười khổ. Nếu như có thể nàng rất muốn thoát khỏi Liên gia, dẫn Chính ca nhi ra sinh sống riêng mình, nhưng đáng tiếc đó là điều không thể. Liên gia không gánh nổi cái danh tiếng này. Đời người, luôn có nhiều điều không như ý muốn.

Nguyệt Dao gật đầu: "Đúng ạ, tài năng và học vấn của biểu ca như thế nào, con có nghe nương nói qua, con tin trong lòng cậu cũng có tính toán rồi. Cậu, được hay không được không phụ thuộc vào mấy ngày còn lại này, mà cái dựa vào đều là vốn tích lũy từ trước tới nay. Cậu, thay vì để biểu ca thúc ép chính mình như vậy, còn không bằng giúp biểu ca gỡ bỏ lo lắng thả lỏng tâm tình đi dự thi. Có lẽ sẽ nhận được hiệu quả ngoài ý muốn." Đây là do Nguyệt Dao biết rõ Mã Bằng thì không bằng, cho nên mới đề nghị một chút. Mã Thành Đẳng làm phụ thân, nhất định biết rõ nhi tử mình có bao nhiêu căn cước. Đương nhiên có thể nghe đề nghị này hay không, Nguyệt Dao cũng không chắc chắn. Chỉ là cố gắng góp một phần tâm ý của mình mà thôi. Mã Thành Đẳng như có điều suy nghĩ. Nguyệt Dao lại không lãng tránh: "Cậu, con cũng rất mong đại biểu ca được vui vẻ. Mã Thành Đẳng gật đầu: "Ta sẽ cân nhắc." Mã Thành Đẳng nhìn về mặt bình tĩnh của cháu gái, bèn cho rằng là mình suy nghĩ nhiều rồi. Chuyện tối hôm qua chắc là Nguyệt Dao không biết. Bằng không làm sao có thể bình tĩnh nói chuyện với hẳn như vậy. Trong lòng Mã Thành Đẳng cũng thả ra một hơi, dù gì thì Nguyệt Dao mới tám tuổi, làm sao hiểu được những chuyện xấu xa, bản thù này. Đẳng bà từ cũng không phải người hồ đồ, ắt sẽ không nói những chuyện đó với con bé. Nguyệt Dao nói chuyện với Mã Thành Đẳng một lúc, rồi ra khỏi thư phòng. Trở về Hải Đường Uyển. Thật ra, Mã gia thực sự rất rối loạn. Không thể sánh bằng Liên gia. Haiz, cho nên mới nói phủ đệ mà không có đương gia chủ mẫu tốt chống đỡ mọi chuyện, ắt sẽ loạn một đoàn. Trở lại Hải Đường Uyển, Nguyệt Dao còn chưa vào viện, bên trong đã có một người lao ra. Nguyệt Dao hơi sững sốt, người này lại là Mã Lâm Lâm. Mã Lâm Lâm nói giận hờn: "Người đồ cái thứ sao chửi xui xẻo, đồ yêu tinh làm rối loạn nhà ta. Vừa đến nhà ta liền đảo lên nhiều chuyện như vậy." Nói xong vung tay giáng một cái tát xuống. Ngay lập tức Nguyệt Dao liền thấy bối rối. Kiếp trước đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thế nhưng nàng chưa từng đánh nhau với người khác, càng chưa hề bị người nào tát. Hoa Lôi nhanh tay lẹ mắt, chắn trước mặt Nguyệt Dao. Một tát này cứ thế đánh vào mặt của Hoa Lôi. Đương nhiên, đây là do Hoa Lôi cố ý chịu một tát này. Bằng không nàng chỉ cần kéo Nguyệt Dao ra là được rồi. Cái tát này thất bại, Đẳng ma ma vội vàng tách hai người ra. Ngay sau đó Nguyệt Dao kinh ngạc: "Biểu tỷ, người ở đây làm gì? Người làm sao vậy?" Trông khuôn mặt vô tội này, người nhìn vào tuyệt đối sẽ cho rằng nàng bị oan uổng. Đẳng ma ma cũng thất thần mất ba giây. Mã Lâm Lâm gặp Nguyệt Dao đứng đó trang nhu nhược phần khả nhạc (giả vờ mềm yếu, đóng vai người tốt), lại càng tức giận khó tả. Lừa giận thiếu sạch lý trí, còn muốn động thủ. Chính ca nhi nghe phía ngoài có tiếng ồn ào, vừa chạy đến đã nhìn thấy Mã Lâm Lâm hung thần ác sát muốn đánh tỷ tỷ, bèn xông lên phía trước đẩy Mã Lâm Lâm một cái. Lớn tiếng la lên: "Không được bắt nạt tỷ tỷ của ta. Người cái kẻ xấu xa này, xấu xa." Mã Lâm Lâm giận dữ, một tay đẩy Chính ca nhi ngã xuống đất: "Chỉ một đứa tiện chùng như người, cũng xứng dụng

vào cô nãi nãi ta sao." Mã Lâm Lâm nhìn Chính ca nhi vạn lần không lọt mắt. Chính ca nhi bị ngã đau, nhưng vẫn đứng lên, muốn đánh Mã Lâm Lâm. Nguyệt Dao nhìn người ở xa xa chạy như bay đến, ôm Chính ca nhi ngã xuống đất vào người, khóc lên: "Biểu tỷ, rốt cuộc ta đã làm gì chọc người, mà người lại vung tay động thủ đánh người." Đặng ma ma cũng phát hiện khác thường, quay sang Mộ Thu cùng Hoa Lôi đang kiềm chế Mã Lâm Lâm lại, nháy mắt. Hai người lập tức buông Mã Lâm Lâm ra. Mã Lâm Lâm vừa được tự do, định hung hăng xuất khẩu khí (ý là định đánh cho bở tức). Chẳng qua, cái tát của nàng chưa kịp hạ xuống, bàn tay liền bị tóm lấy. Tiếp đó một cái tát đánh vào mặt nàng. Mã Lâm Lâm bị đánh tới mông muội, lồm bồm nói: "Cha, người đánh ta, người đánh ta." Mã Thành Đăng tức giận đến nổi xanh cả mặt, quay sang nói với người theo tới: "Người đâu, áp giải nàng về ngay cho ta. Không có mệnh lệnh của ta, ai dám cho nàng bước chân ra khỏi cửa một bước ta liền cắt đứt chân các người." Lúc Mã Lâm Lâm bị bắt đi, vẫn còn lớn tiếng kêu la: "Cha, người không công bằng. Người vì cái kẻ phá hoại nhà mình mà đánh con. Người là đồ sao chổi, đồ tai họa. Ta cho người biết, ta không tha cho người. Liên Nguyệt Dao, ta tuyệt đối không tha cho người." Nguyệt Dao ôm Chính ca nhi ngã trên mặt đất, tỷ đệ hai người đã khóc đến thảm thương. Mã Thành Đăng bị lời nói này của Mã Lâm Lâm chọc cho tức tức sùi bọt mép, sao hắn lại sinh ra một nghiệt nữ như vậy chứ. Lại trông thấy Nguyệt Dao đầu tóc mất trật tự ngồi bệt dưới đất, rất nhanh đã tỉnh táo lại, cúi người đỡ Nguyệt Dao vào nhà. Mã Bằng thì trực tiếp ôm Chính ca nhi vào phòng. Trên người Nguyệt Dao không có vết thương. Chỉ có điều, trên mình Chính ca nhi đã bị trầy da rồi. Cũng may chỉ là vết thương ngoài da. Nguyệt Dao vẫn còn nói giúp Mã Lâm Lâm: "Cậu, con nghĩ nhất định là biểu tỷ có hiểu nhầm gì với con. Bây giờ biểu tỷ đang trong cơn giận giữ, chờ khi nào tỷ ấy hết giận rồi. Con đi xin lỗi biểu tỷ." Mã Thành Đăng nghe Nguyệt Dao nói, trong lòng khó chịu lợi hại. Nguyệt Dao cũng là đại tiểu thư được nghìn cung vạn chiều, bây giờ mới qua có nửa năm đứa bé này đã thay đổi căn tính như vậy, này phải ăn bao nhiêu đau khổ. Thế nhưng những việc trong nhà này, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích. Chỉ vỗ về Nguyệt Dao. Nguyệt Dao lắc đầu, rất hiểu chuyện mà nói rằng: "Cậu yên tâm, con không sao." Chờ Mã Thành Đăng cùng Mã Bằng đi rồi, Nguyệt Dao bôi thuốc cho Chính ca nhi, thấy khuôn mặt Chính ca nhi nhăn nhó thành một đoàn, biết hấn đau. Thôi thôi cho hấn một chút: "Tiểu tử ngốc, đệ mới bảy lớn, nếu đệ thật sự bị thương chỗ nào, tỷ biết làm sao cho phải." Chính ca nhi cất cao giọng nói: "Sức lực của nàng ta có lớn hơn nữa đệ cũng không sợ. Đệ phải bảo vệ tỷ tỷ, không cho người xấu khi dễ tỷ tỷ." Nguyệt Dao nghe xong cực kỳ cảm động, Đặng ma ma cũng thật vui mừng. Sau khi nói xong Chính ca nhi nhìn sang Nguyệt Dao, trong mắt có chân chừ cùng sợ hãi. Nguyệt Dao hiểu là trong lòng Chính ca nhi có nghi ngờ: "Chính ca nhi, đệ phải nhớ kỹ, đệ là nhi tử của cha, là đệ đệ của ta. Mặc kệ người khác có nói gì, đệ cũng phải nhớ lấy hai điều này. Biết không?" Chính ca nhi gật đầu. Nguyệt Dao nhân cơ hội này kể với Chính ca nhi vài mẫu chuyện. Năm vào thế yếu, phải lợi dụng mọi hành động bảo vệ tốt chính mình. Không thể lỗ mãng. Giống như việc hôm nay, tuy rằng nàng thật cao hứng, nhưng cũng rất lo lắng. Trước tiên hấn phải bảo vệ tốt bản thân, có năng lực bảo vệ mình sau đó sẽ giúp nàng. Tuy rằng trong thoáng chốc Chính ca nhi vẫn chưa hiểu hết được, nhưng vẫn ghi tạc vào trong lòng. Nguyệt Dao trở lại gian phòng của mình, nhìn về mặt Đặng ma ma muốn nói lại thôi: "Ma ma muốn nói cái gì?" Điều muốn hỏi phòng chừng rất nhiều. Nhưng có lẽ thứ bà muốn hỏi nhất, đó là vì sao giờ đây nàng lại thay đổi nhiều như vậy. Trong lòng Đặng ma ma cảm thấy khó chịu vì sự biến đổi của cô nương. Thế nhưng bà cũng biết, cô nương như vậy cũng là bất đắc dĩ. Nếu không thế, làm sao có thể khiến cho biểu cô nương nhận lấy bài học: "Chỉ là ma ma thấy đau lòng cho cô nương." Nguyệt Dao cười cười lắc đầu: "Ma ma yên tâm, ta không sao." Bây giờ mới chỉ bắt đầu. Sau này còn phải mặt đối mặt với lòng dạ độc ác của Mạc thị, những tình cảnh bây giờ đều là trò trẻ con, tới đa cũng có thể coi là luyện tay nghề một chút mà thôi. Liên gia à, nghĩ đến ngày mai phải về Liên gia, nghĩ tới phải gặp lại Mạc thị, trong lòng Nguyệt Dao liền thấy buồn phiền. Tuy rằng quy củ ở Mã gia không tốt được như Liên gia, thế nhưng ở Mã gia, nàng lại có thể thả lỏng chính mình. Mà Liên gia, Nguyệt Dao cười khổ. Nếu như có thể nàng rất muốn thoát khỏi Liên gia, dẫn Chính ca nhi ra sinh sống riêng mình, nhưng đáng tiếc đó là điều không thể. Liên gia không gánh nổi cái danh tiếng này. Đòi người, luôn có nhiều điều không như ý muốn.

Xem thêm: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?f=142&t=383118> Nguyệt Dao gật đầu: "Đúng ạ, tài năng và học vấn của biểu ca như thế nào, con có nghe nương nói qua, con tin trong lòng cậu cũng có tính toán rồi. Cậu, được hay không được không phụ thuộc vào mấy ngày còn lại này, mà cái dựa vào đều là vốn tích lũy từ trước tới nay. Cậu, thay vì để biểu ca thúc ép chính mình như vậy, còn không bằng giúp biểu ca gỡ bỏ lo lắng thả lỏng tâm tình đi dự thi. Có lẽ sẽ nhận được hiệu quả ngoài ý muốn." Đây là do Nguyệt Dao biết rõ Mã Bằng thì không tới, cho nên mới đề nghị một chút. Mã Mã Thành Đăng làm phụ thân, nhất định biết rõ nhi tử mình có bao nhiêu cân lượng. Đương nhiên có thể nghe đề nghị này hay không, Nguyệt Dao cũng không chắc chắn. Chỉ là cố gắng góp một phần tâm ý của mình mà thôi. Mã Thành Đăng như có điều suy nghĩ. Nguyệt Dao lại không lảng tránh: "Cậu, con cũng rất mong đại biểu ca được tốt." Những lời này là thật tâm thật ý. Đại biểu ca thật lòng yêu mến nàng. Đương nhiên nàng sẽ mong đại biểu ca được vui vẻ. Mã Thành Đăng gật đầu: "Ta sẽ cân nhắc." Mã Thành Đăng nhìn về mặt bình tĩnh của cháu gái, bèn cho rằng là mình suy nghĩ nhiều rồi. Chuyện tới hôm qua chắc là Nguyệt Dao không biết. Bằng không làm sao có thể bình tĩnh nói chuyện với hấn như vậy. Trong lòng Mã Thành Đăng cũng thả ra một hơi, dù gì thì Nguyệt Dao mới tám tuổi, làm sao hiểu được những chuyện xấu xa, bản thù này. Đặng bà tử cũng không phải người hồ đồ, ắt sẽ không nói những chuyện đó với con bé. Nguyệt Dao nói chuyện với Mã Thành Đăng một lúc, rồi ra khỏi thư phòng. Trở về Hải Đường Uyển. Thật ra, Mã gia thực sự rất rối loạn. Không thể sánh bằng Liên gia. Haiz, cho nên mới nói phủ đệ mà không có đương gia chủ mẫu tốt chống đỡ mọi chuyện, ắt sẽ loạn một đoàn. Trở lại Hải Đường Uyển, Nguyệt Dao còn chưa vào viện, bên trong đã có một người lao ra. Nguyệt Dao hơi sững sốt, người này lại là Mã Lâm Lâm. Mã Lâm Lâm nổi giận mưng: "Người đồ cái thứ sao chổi xui xẻo, đồ yêu tinh làm rối loạn nhà ta. Vừa đến nhà ta liền đảo lên nhiều chuyện như vậy." Nói xong vung tay giáng một cái tát xuống. Ngay lập tức Nguyệt Dao liền thấy bối rối. Kiếp trước đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thế nhưng nàng chưa từng đụng nhau với người khác, càng chưa hề bị người nào tát. Hoa Lôi nhanh tay lẹ mắt, trước trước mặt Nguyệt Dao. Một tát này cứ thế đánh vào mặt của Hoa Lôi. Đương nhiên, đây là do Hoa Lôi có ý chịu một tát này. Bằng không nàng chỉ cần kéo Nguyệt Dao ra là được rồi. Cái tát này thất bại, Đặng ma ma vội vàng tách hai người ra. Ngay sau đó Nguyệt Dao kinh ngạc: "Biểu tỷ, người ở đây làm gì? Người làm sao vậy?" Trông khuôn mặt vô tội này, người nhìn vào tuyệt đối sẽ cho rằng nàng bị oan uổng. Đặng ma ma cũng thất thần mất ba giây. Mã Lâm Lâm gặp Nguyệt Dao đứng đó trang nhu nhược phần khá nhọc (giả vờ mềm yếu, đóng vai người tốt), lại càng tức giận khó tả. Lửa giận thiêu sạch lý trí, còn muốn động thủ. Chính ca nhi nghe phía ngoài có tiếng ồn ào, vừa chạy đến đã nhìn thấy Mã Lâm Lâm hung thần ác sát muốn đánh tỷ tỷ, bèn xông lên phía trước đẩy Mã Lâm Lâm một cái. Lớn tiếng la lên: "Không được bắt nạt tỷ tỷ của ta. Người cái kẻ xấu xa này, xấu xa." Mã Lâm Lâm giận dữ, một tay đẩy Chính ca nhi ngã xuống đất: "Chỉ một đứa tiện chùng như người, cũng xứng đụng vào cô nãi nãi ta sao." Mã Lâm Lâm nhìn Chính ca nhi vạn lần không lọt mắt. Chính ca nhi bị ngã đau, nhưng vẫn đứng lên, muốn đánh Mã Lâm Lâm. Nguyệt Dao nhìn người ở xa xa chạy như bay đến, ôm Chính ca nhi ngã xuống đất vào người, khóc lên: "Biểu tỷ, rốt cuộc ta đã làm gì chọc người, mà người lại vung tay động thủ đánh người." Đặng ma ma cũng phát hiện khác thường, quay sang Mộ Thu cùng Hoa Lôi đang kiềm chế Mã Lâm Lâm lại, nháy mắt. Hai người lập tức buông Mã Lâm Lâm ra. Mã Lâm Lâm vừa được tự do, định hung hăng xuất khẩu khí (ý là định đánh cho bở tức). Chẳng qua, cái tát của nàng chưa kịp hạ xuống, bàn tay liền bị tóm lấy. Tiếp đó một cái tát đánh vào mặt nàng. Mã Lâm Lâm bị đánh tới mông muội, lồm bồm nói: "Cha, người đánh ta, người đánh ta." Mã Thành Đăng tức giận đến nổi xanh cả mặt, quay sang nói với người theo tới: "Người đâu, áp giải nàng về ngay cho ta. Không có mệnh lệnh của ta, ai dám cho nàng bước chân ra khỏi cửa một bước ta liền cắt đứt chân các người." Lúc Mã Lâm Lâm bị bắt đi, vẫn còn lớn tiếng kêu la: "Cha, người không công bằng. Người vì cái kẻ phá hoại nhà mình mà đánh con. Người là đồ sao chổi, đồ tai họa. Ta cho người biết, ta không tha cho người. Liên Nguyệt Dao, ta tuyệt đối không tha cho người." Nguyệt Dao ôm Chính ca nhi ngã trên mặt đất, tỷ đệ hai người đã khóc đến thảm thương. Mã Thành Đăng bị lời nói này của Mã Lâm Lâm chọc cho tức tức sùi bọt mép, sao hấn lại sinh ra một nghiệt nữ như vậy chứ. Lại trông thấy Nguyệt Dao đầu tóc mất trật tự ngồi bệt dưới đất, rất nhanh đã tỉnh táo lại, cúi người đỡ Nguyệt Dao vào nhà. Mã Bằng thì trực tiếp ôm Chính ca nhi vào phòng. Trên người Nguyệt Dao không có vết thương. Chỉ có điều, trên

mình Chính ca nhi đã bị trầy da rồi. Cũng may chỉ là vết thương ngoài da. Nguyệt Dao vẫn còn nói giúp Mã Lâm Lâm: "Cậu, con nghĩ nhất định là biểu tỳ có hiểu nhầm gì với con. Bây giờ biểu tỳ đang trong cơn giận giữ, chờ khi nào tỳ ấy hết giận rồi. Con đi xin lỗi biểu tỳ." Mã Thành Đăng nghe Nguyệt Dao nói, trong lòng khó chịu lợi hại. Nguyệt Dao cũng là đại tiểu thư được nghìn cung vạn chiều, bây giờ mới qua có nửa năm đứa bé này đã thay đổi cẩn thận như vậy, này phải ăn bao nhiêu đau khổ. Thế nhưng những việc trong nhà này, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích. Chỉ vỗ về Nguyệt Dao. Nguyệt Dao lắc đầu, rất hiểu chuyện mà nói rằng: "Cậu yên tâm, con không sao." Chờ Mã Thành Đăng cùng Mã Bằng đi rồi, Nguyệt Dao bôi thuốc cho Chính ca nhi, thấy khuôn mặt Chính ca nhi nhăn nhó thành một đoàn, biết hẳn đau. Thôi thôi cho hẳn một chút: "Tiểu tử ngốc, đệ mới bảy lớn, nếu đệ thật sự bị thương chỗ nào, tỳ biết làm sao cho phải." Chính ca nhi cất cao giọng nói: "Sức lực của nàng ta có lớn hơn nữa đệ cũng không sợ. Đệ phải bảo vệ tỳ tỳ, không cho người xấu khi dễ tỳ tỳ." Nguyệt Dao nghe xong cực kỳ cảm động. Đăng ma ma cũng thật vui mừng. Sau khi nói xong Chính ca nhi nhìn sang Nguyệt Dao, trong mắt có chân chữ cùng sợ hãi. Nguyệt Dao hiểu là trong lòng Chính ca nhi có nghi ngờ: "Chính ca nhi, đệ phải nhớ kỹ, đệ là nhi tử của cha, là đệ đệ của ta. Mặc kệ người khác có nói gì, đệ cũng phải nhớ lấy hai điều này. Biết không?" Chính ca nhi gật đầu. Nguyệt Dao nhân cơ hội này kể với Chính ca nhi vài mẩu chuyện. Nằm vào thế yếu, phải lợi dụng mọi hành động bảo vệ tốt chính mình. Không thể lơ đãng. Giống như việc hôm nay, tuy rằng nàng thật cao hứng, nhưng cũng rất lo lắng. Trước tiên hẳn phải bảo vệ tốt bản thân, có năng lực bảo vệ mình sau đó sẽ giúp nàng. Tuy rằng trong thoáng chốc Chính ca nhi vẫn chưa hiểu hết được, nhưng vẫn ghi tạc vào trong lòng. Nguyệt Dao trở lại gian phòng của mình, nhìn về mặt Đăng ma ma muốn nói lại thôi: "Ma ma muốn nói cái gì?" Điều muốn hỏi phỏng chừng rất nhiều. Nhưng có lẽ thứ bà muốn hỏi nhất, đó là vì sao giờ đây nàng lại thay đổi nhiều như vậy. Trong lòng Đăng ma ma cảm thấy khó chịu vì sự biến đổi của cô nương. Thế nhưng bà cũng biết, cô nương như vậy cũng là bất đắc dĩ. Nếu không thế, làm sao có thể khiến cho biểu cô nương nhận lấy bài học: "Chỉ là ma ma thấy đau lòng cho cô nương." Nguyệt Dao cười cười lắc đầu: "Ma ma yên tâm, ta không sao." Bây giờ mới chỉ bắt đầu. Sau này còn phải mặt đối mặt với lòng dạ độc ác của Mạc thị, những tình cảnh bây giờ đều là trò trẻ con, tới đa cũng có thể coi là luyện tay nghề một chút mà thôi. Liên gia à, nghĩ đến ngày mai phải về Liên gia, nghĩ tới phải gặp lại Mạc thị, trong lòng Nguyệt Dao liền thấy buồn phiền. Tuy rằng quy củ ở Mã gia không tốt được như Liên gia, thế nhưng ở Mã gia, nàng lại có thể thả lỏng chính mình. Mà Liên gia, Nguyệt Dao cười khổ. Nếu như có thể nàng rất muốn thoát khỏi Liên gia, dẫn Chính ca nhi ra sinh sống riêng mình, nhưng đáng tiếc đó là điều không thể. Liên gia không gánh nổi cái danh tiếng này. Đời người, luôn có nhiều điều không như ý muốn.

Xem thêm: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?f=142&t=383118>

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 88: Chương 48: Lễ Vật

Xế chiều hôm đó, người Liên gia liền đến đón tỳ đệ các nàng trở về.

Nguyệt Dao có chút ngoài ý muốn: "Không phải là tổ mẫu biết được tin tức, nên cho người đến đón chúng ta về đây chứ?" Không thể nào, tin tức được truyền đi là điều chắc chắn, nhưng không thể truyền đi nhanh như vậy được.

Đăng ma ma cũng không cho rằng lão phu nhân nhận được tin tức nhanh như vậy: "Có lẽ là lão phu nhân nhớ cô nương cùng Đình Chính thiếu gia, cho nên phái người tới đón."

Nguyệt Dao lắc đầu, chỉ mới vài ngày không gặp, làm sao có thể nhớ thương tới mức đó được, phải có nguyên nhân gì trong này. Chẳng qua những lời này, Nguyệt Dao không hề nói ra.

Mã Thành Đăng nghĩ chuyện trong phủ đệ lộn xộn rồi bởi thế này, còn không bằng để cho Nguyệt Dao đi về, lập tức phân phó hạ nhân thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tiễn Nguyệt Dao trở lại.

Nguyệt Dao ngồi trên xe ngựa, mở túi đồ Mã Thành Đăng vừa đưa cho nàng, vừa nhìn vào, vậy mà lại là một bộ dụng cụ vẽ tranh trọn vẹn. Nguyệt Dao cũng biết phân biệt hàng tốt xấu, đồ tặng đều là đồ tốt.

Sắc mặt Đăng ma ma có chút phức tạp: "Cô nương, người xem." Nói xong, lôi ra cái rương đặt ở dưới thùng xe, vừa mở ra, bên trong lóng lánh ánh bạc.

Nguyệt Dao tròn to hai mắt, đây không phải là số bạc vụn cậu đòi của ngân hàng tư nhân sao, sao nó lại ở trên xe ngựa của nàng.

Vành mắt Đăng ma ma đỏ hồng: "Nhất định là Cữu lão gia lo lắng sợ cô nương phải chịu ủy khuất ở Liên gia, cho nên cố ý đổi chút bạc vụn này đưa cho cô nương, về sau có thể dùng nó khen thưởng người trong phủ. Cô nương, cữu lão gia thật lòng thương yêu cô nương." Lần này tới Nguyệt Dao Mã phủ đã tiêu phí hơn vạn lượng bạc, nếu không phải thật tâm thương yêu cô nương, làm sao có thể rộng rãi tới như vậy.

Nguyệt Dao không hé môi, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy khó chịu vô cùng, cậu thật lòng thật dạ thương yêu nàng, cho nên mới lo lắng mọi chuyện vì nàng, nhưng nàng lại vì tư lợi mà ngầm ngầm mưu tính lên cậu.

Nguyệt Dao không nhìn được suy xét lại chính mình, có phải nàng bị chuyện kiếp trước làm ảnh hưởng tới tâm tính hay không, đến nỗi ngay cả người thật lòng thật dạ thương yêu mình cũng bắt đầu tính kế, làm như vậy là đúng sao? Nàng như vậy, có khác gì kẻ mang trái tim rắn rết như Mạc thị. Không, nói đúng ra so với Mạc thị thì nàng càng khiến người ta căm ghét hơn, bất kể như thế nào, Mạc thị và nàng cũng không có chút liên hệ máu mủ nào, mà nàng thì lại đi tính kế lên người thân thiết nhất của mình.

Đăng ma ma nhìn sắc mặt Nguyệt Dao càng ngày càng khó coi, vội vàng nói: "Cô nương, cô nương người làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải

mái hay không?"

Đình Chính cũng kéo tay Nguyệt Dao: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ người có sao không?"

Nguyệt Dao phục hồi tinh thần, cười cười vuốt cái đầu nhỏ của Đình Chính: "Ban nãy tỷ tỷ suy nghĩ một vài vấn đề, cũng không có việc gì." Chuyện đã làm ra rồi, có hối hận cũng vô dụng, về sau chắc chắn không làm chuyện như vậy lần nữa là được.

Thông qua chuyện này, Nguyệt Dao nổi lên lòng cảnh giác, chuyện kiếp trước còn ảnh hưởng nhiều đến nàng, cho nên mới khiến cho nàng mất đi tầm lòng trước kia, như vậy quả thật hết sức đáng sợ. Nhất định không thể để mình rơi vào bóng ma của kiếp trước, bằng không, sau này rất dễ rẽ nhầm đường.

Tiếng rao hàng phía ngoài không ngừng nghỉ, nghe giọng nói liền biết vô cùng huyền ảo.

Nguyệt Dao vén rèm xe lên, nhìn đủ loại hàng quán hai bên đường: Có đồ sơn phấn bột nước, có trưng bày hàng hóa hỗn tạp, có lều trà bán nước trà, có hàng xem tướng coi bói.

Xe đi một hồi nữa, quẹo qua khúc cua, tiến vào một lối đi khác. Hai bên con đường này rất nhiều cửa hiệu mặt tiền san sát vào nhau, có trà lâu, tửu quán, hiệu cầm đồ, tác phường (nhà xường) các loại.

Một tiểu nhị cao giọng gọi: "Khách quan, xin mời người vào." Tiếng nói kia, lạnh lạnh, vang dội. Tràn đầy sức sống tinh thần phấn chấn cùng với tình cảm mãnh liệt tin vào tương lai.

Nguyệt Dao nhìn đường phố rộn rịp rầm rập, nghe tiếng kêu của tiểu nhị, không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Hai con đường, lại có chênh lệch to lớn như thế, thế nhưng mỗi người đều đang nỗ lực mà sống. Cuộc sống, đạo lý chân chính của nó chính là thái độ đối với cuộc sống. Chỉ cần mở rộng tấm lòng, thái độ chính trực, hết thảy đều sẽ tốt đẹp.

Bây giờ Đặng ma ma đoán không ra Nguyệt Dao đang suy nghĩ gì, nhìn sắc mặt Nguyệt Dao một hồi sáng sủa, một hồi khác lại âm trầm, trong lòng bỗng hoảng sợ.

Sắp tới Liên phủ, Nguyệt Dao quay sang nói với Đặng ma ma: "'Ma ma, sau khi trở lại ngươi nói hết mọi chuyện ở đây phải cho tổ mẫu biết." Đương nhiên chỉ có thể nói với tổ mẫu rằng nàng không cần thận trọng phải chuyện này. Chuyện nàng tham dự trong đó, không thể nói.

Đặng ma ma có chút chần chờ: "Cô nương, thế này không tốt. Nếu để cho lão phu nhân biết chuyện ở Mã phủ, chắc chắn lão phu nhân sẽ không để cho cô nương tới Mã phủ nữa." Lão phu nhân vốn đã không vừa mắt việc Mã gia không có quy củ lộn xộn rồi bời, lần này nếu không phải cô nương kiên trì muốn đi, cũng không đi được rồi.

Nguyệt Dao cười nói: "Không vội, chờ đại biểu ca lấy biểu tấu về nhà, lập quy củ trong phủ đảng hoàng, tổ mẫu sẽ không ngăn cản ta đi qua Mã phủ nữa." Chuyện cần làm đã làm xong, ba, năm tháng không sang Mã phủ cũng không việc gì. Chuyện bên trong Mã phủ chung quy vẫn sẽ bị truyền đi, thay vì để tổ mẫu biết chuyện từ miệng những người khác, còn không bằng chính mình cho Đặng ma ma nói vậy sẽ tốt hơn.

Đặng ma ma suy nghĩ một chút sau đó nói: "Cô nương suy nghĩ lâu dài." Lão phu nhân chỉ không thích Trình thị, nếu như Mã gia có Đại thiếu nữ nài nỉ, đến lúc đó Mã phủ sáng sủa hẳn lên, trong ngoài đều có quy củ, lão phu nhân sẽ không ngăn cản sang Mã phủ nữa.

Trở lại Liên phủ, Nguyệt Dao đi vấn an lão phu nhân.

Lão phu nhân thấy sắc mặt Nguyệt Dao hồng nhuận, nỗi lo lắng trong lòng cũng buông xuống, nói với Nguyệt Dao qua ít ngày nữa ma ma giáo dưỡng sẽ tới phủ, để cho Nguyệt Dao đi theo ma ma học tập thật tốt.

Nguyệt Dao vội vàng gật đầu: "Tổ mẫu yên tâm, con ta sẽ học thật tốt."

Đặng ma ma chờ Nguyệt Dao đi rồi, nói chuyện Nguyệt Dao ở Mã phủ mấy ngày nay cho lão phu nhân nghe. Bất kể là việc tới ngân hàng tư nhân hay là đi Thanh Phong thư cục tất cả đều nói hết, không giấu diếm chút nào.

Liên lão phu nhân nghe xong vẻ mặt không vui: "Ngân hàng tư nhân cùng Thanh Phong thư cục, đó đều là nơi đông người ra vào, Nguyệt Dao là một cô nương lại tới những nơi như vậy, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra, làm sao gánh được trách nhiệm. Thân gia lão gia này đang suy nghĩ gì đây?"

Ý định ban đầu của Đặng ma ma là không nói chuyện này ra, thế nhưng Nguyệt Dao lại cố ý muốn nói hết tất cả mọi chuyện với lão phu nhân: "Lão phu nhân, cứ lão gia đi ngân hàng tư nhân lấy bạc, tuy rằng cô nương cũng đi theo, thế nhưng không có gỡ duy mạo xuống, trực tiếp đi vào sương phòng nhỏ, không có va chạm với người nào cả; còn Thanh Phong thư cục, Thanh Phong thư cục chính là thánh địa của người đọc sách, những người không liên quan đều không thể đi vào, hơn nữa cô nương còn nhỏ, sẽ không có việc gì." Quan trọng nhất là cô nương mới tám tuổi, coi như có bị người nhận ra cũng không phải chuyện gì lớn. Càng không nói bậy bởi họ danh dự Tam cô nương.

Tuy rằng Đặng ma ma đã tận lực suy nghĩ giải vây cho Mã Thành Đăng, thế nhưng đối với người nặng quy củ như lão phu nhân mà nói, Mã Thành Đăng đúng là không hợp ý bà. Quyết định sau này không thể để cho Nguyệt Dao ngủ lại ở Mã phủ. Nhất định phải đi về trong ngày.

Đặng ma ma thấy vẻ mặt lão phu nhân, chần chờ một hồi lâu, cuối cùng vẫn là nghe theo Nguyệt Dao, nói hết toàn bộ những chuyện đã xảy ra đêm qua, trọng điểm là nói tới tính toán của Trình thị.

Q.1 - Chương 89: Chương 48.2

Sau khi lão phu nhân nghe xong, sắc mặt không còn là khó coi, mà đã trở nên đen thui chẳng khác gì đáy nồi. Bà đã sớm nói Mã phủ không có quy tắc không có khuôn phép, không thể đi, thế nhưng Nguyệt Dao cũng không biết chuyện gì xảy ra, cứ khẳng khẳng muốn đi. Không nghĩ tới mới qua ở ba ngày liền gặp phải tới chuyện tình ô uế như vậy.

Đặng ma ma nhanh chóng nói bổ sung: "Lão phu nhân yên tâm, cô nương không biết gì hết, chỉ cho rằng biểu thiếu gia cùng cô nương Trình gia đều đi ra ngoài đi tản bộ một chút giống nàng, ngắm cảnh đêm. Lão phu nhân, cô nương không biết những chuyện dơ bẩn này."

Lão phu nhân suy nghĩ ban nãy gặp mặt, trông vẻ mặt Tam nha đầu rất bình tĩnh, dù thế nào lửa giận trong lòng cũng lắng lại một chút: "Sau này hầu hạ cô nương thật tốt." Lão phu nhân đây là hạ quyết tâm không cho Nguyệt Dao tới Mã phủ nữa rồi, Mã phủ không quy không củ bà cũng mặc kệ, nhưng đừng phá hư danh dự Nguyệt Dao.

Đặng ma ma trở lại Lan Khê, vừa vào sân đã nhìn thấy Nguyệt Dao đang nhìn chăm chăm vại nước trong sân tới sững sờ, những người khác cũng không dám tiến lên làm phiền.

Đặng ma ma nhìn không được mà thờ dài, haiz, từ lúc phu nhân báo mộng cho cô nương về sau, cô nương liền có chút tinh thần để cần nhằn. Trông cô nương thế này, bà thật lo lắng không thôi.

Nguyệt Dao ngẩng đầu thấy Đặng ma ma: "Ma ma, thả vài con cá vào vại nước này, lại trồng lên đó một đóa thủy tiên, trong viện cũng nhiều thêm vài phần sức sống." Trong ngày thường vại nước chỉ dùng để tưới hoa, nhưng trồng thủy tiên, thả vài con cá, cũng coi như dùng hết công dụng của nó.

Đặng ma ma vội vàng gật đầu: "Chuyện này chờ một hồi ta liền phân phó; cô nương nhanh vào phòng đi, ánh nắng bên ngoài rất độc! Đừng phơi nắng nữa!"

Nguyệt Dao ngẩng mặt, mặt trời chói chang nhô lên cao, ánh nắng bóng râm chiếu lên trên người, thế nhưng nàng đứng một hồi như vậy cũng không có đổ mồ hôi, có thể thấy được cơ thể nàng có thể chịu nóng rất tốt.

Nguyệt Dao vào phòng, cũng không hỏi Đặng ma ma chuyện ở thượng phòng. Không cần hỏi Nguyệt Dao cũng biết thái độ của tổ mẫu. Nguyệt Dao không hề lo lắng chuyện lúc trước, đừng nói không có người nào biết rõ gốc rễ, coi như biết rõ thì như thế nào.

Bây giờ chuyện đáng lo lắng không phải là những thứ bảo bối kia, mà là Chính ca nhi: "Qua kỳ thi Hương, ma ma giáo dưỡng cũng tới đây, ta phải đi theo học quý củ, đến lúc đó Chính ca nhi biết làm sao bây giờ?" Chỉ đôi thời gian học tập của Chính ca nhi thành buổi tối, rõ ràng cho thấy không đủ. Hơn nữa ban ngày nàng phải học tập quý củ, buổi tối còn phải dạy dỗ Đình Chính, Nguyệt Dao lo lắng nàng sẽ không chịu đựng được.

Đặng ma ma suy nghĩ một chút sau đó nói: "Cô nương, hay là để cho Đình Chính thiếu gia tới học đường đi! Học vấn của phu tử trên học đường cũng không tệ lắm. Học trò trong học đường cũng nhiều, vừa lúc để cho Đình Chính tiếp xúc với nhiều người cùng tuổi hơn một chút. Cô nương, người không thể để Đình Chính thiếu gia ở hậu viện mãi được, làm như vậy sẽ không tốt cho tương lai của Đình Chính thiếu gia." Bình thường các thiếu gia sẽ không ở lại hậu viện lâu dài, vì sợ ở đây thời gian dài, sẽ lấy dính hơi thở son phấn.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không được, lấy tình hình hiện giờ của Đình Chính chắc chắn không thể cho đệ ấy vào học đường." Không phải là học đường không được tốt, mà là trông bộ dạng này của Đình Chính, nhất định phải có tiên sinh kiên trì giáo dục. Thế nhưng đệ tử ở học đường lại nhiều như vậy, làm sao có thể giáo dục được hết. Nói vậy, Chính ca nhi sẽ không học được gì cả.

Nguyệt Dao ngẫm lại cũng đau đầu, thế nhưng chuyện này có gấp cũng không gấp được, nàng chỉ có thể tạm thời chịu vấp vả một chút: "Tạm thời để đó. Tìm kiếm được một tiên sinh tốt cần nhất là thời gian."

Hoa Lô đi tới nói: "Cô nương, đã thu dọn đồ đạc xong rồi. Đây là tờ đơn."

Nguyệt Dao nhìn tờ đơn, coi lại tờ giấy của Hoa Lô rồi tính toán: "Lấy thêm một đôi bích tỷ thạch châu hoa (hoa ngọc làm từ ấn ngọc bích) đưa qua cho nhị tỷ." Quà tặng cho cả ba cô nương đều là hộp trang điểm, tuy rằng hộp trang điểm được làm từ loại gỗ thông thường, nhưng lại thắng ở phần chế tác tạo kiểu khéo léo, các cô nương trẻ tuổi đều rất yêu thích những thứ khéo léo đặc biệt này.

Nguyệt Dao cho Nguyệt Băng thêm đóa châu hoa, là biểu lộ thái độ của nàng. Ở Liên phủ, đích nữ cùng thứ nữ được phân biệt rõ ràng. Nàng không thể đối xử như nhau với tất cả mọi người được.

Lại nói tiếp, nhân khẩu trong Liên phủ thật tình mà nói cũng không nhiều lắm. Đại phòng nhị phòng tính luôn cả mấy người di nương cộng hết lại cũng mới có mười người chủ tử, so với các gia đình động một chút là trên trăm miệng ăn trong kinh thành, thực sự là ít đến không thể ít hơn nữa.

Nguyệt Dao mở hai rương bạc vụn ra: "Ma ma, chuyện bạc vụn, để cho người trong phủ đệ biết hết đi!" Nguyệt Dao muốn cho tất cả mọi người biết rõ,

cậu rất hào phóng với nàng.

Đặng ma ma cũng lộ ra nụ cười: "Được." Cữu lão gia quả là người có tâm.

Nguyệt Doanh nhận được lễ vật, cười cười lấy ra cho lão phu nhân nhìn: "Tổ mẫu, Tam muội muội thật có lòng." Những thứ đồ này không phải quá quý trọng, mà quý ở chỗ người ta có lòng có tâm.

Lão phu nhân gật đầu. Tam nha đầu có tiến bộ, thật sự có tiến bộ.

Nguyệt Băng lại bình tĩnh hơn rất nhiều, Đình Lễ cùng Đình Nghi rất thương nàng, bình thường vẫn hay mua vài món đồ chơi hiếm lạ cho nàng, thế nên đối với lễ vật Nguyệt Dao tặng, cũng chỉ nhìn một cái rồi cho người ta cất vào.

Nguyệt Hoàn lại vô cùng yêu thích, nàng ngắm hộp trang điểm nhỏ mà hoa văn lớn nhỏ đều nhất trí rõ nét vô cùng, nhìn mà than thở. Một hộp trang điểm bình thường vậy mà đã làm tới vô cùng tinh trí thế này, ở hiện đại đâu tìm được người có kỹ thuật thượng thừa như vậy ah!

Tô di nương thấy thế cũng rất lo lắng. Lễ vật này quả thật không có gì sai trái, thế nhưng đằng sau món đồ này lại ẩn núp vấn đề lớn, lại không thể không khiến người ta có lòng. Tam cô nương đã bắt đầu dụng tâm tính toán, đối với các nàng mà nói đây là chuyện không tốt.

Nguyệt Hoàn nghe Tô di nương nói muốn nàng sau này cách xa Nguyệt Dao một chút, hơi kinh ngạc: "Vì sao?" Đường tỷ muội, cũng là người thân thiết nhất, tại sao muốn nàng cách xa Nguyệt Dao kia chứ!

Tô di nương không giải thích. Nàng không có cách nào giải thích: "Nói chung người cứ nghe lời của di nương, di nương sẽ không hại người, người cố gắng đừng qua lại gần gũi với Tam cô nương quá. Chỉ duy trì tình cảm trên mặt là tốt rồi."

Nguyệt Hoàn kinh ngạc nhìn Tô di nương, qua rất lâu mới nói: "Di nương, ta nghe nha hoàn nói, trên tay Tam cô nương có một khoản tiền tài lớn, có phải thật vậy không?"

Sắc mặt Tô di nương có chút thay đổi: "Người nghe được những lời vô liêm sỉ này từ đâu?" Về lời đồn trong tay Tam cô nương có khoản tiền tài lớn, truyền đi rất nhiều trong phủ đệ. Chỉ là nữ nhi không có trí nhớ, khẳng định cũng không biết. Chính là không biết có kẻ tâm địa đen tối nào dám cố ý nói những chuyện lời thôi rác rưởi này ở trước mặt nữ nhi. Xem ra, phải thanh lọc những người bên cạnh nữ nhi rồi.

Nguyệt Hoàn nhìn thấy biểu hiện của Tô di nương, càng cho rằng mình đã suy đoán đúng: "Nói như vậy là phu nhân thật sự muốn mưu đoạt tiền tài trong tay Tam tỷ rồi. Di nương, có phải sau này chúng ta còn có thể trở thành kẻ địch của Tam tỷ? Bởi vì vậy, di nương mới không cho ta tiếp xúc nhiều với Tam tỷ, là thế này có phải không?"

Trong khoảng thời gian qua Nguyệt Hoàn cố gắng hết sức để cho mình dung nhập vào xã hội này, cho nên, cố ý để cho nha hoàn bên người nói chuyện bất quáai trong phủ đệ. Thậm chí còn trốn ở chỗ bí mật gần đó nghe trộm. Cái gì nên biết cũng đều biết. Đương nhiên, vẫn còn rất nhiều chuyện không biết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 90: Chương 48.3

Ví dụ như xã hội này so với suy nghĩ của Nguyệt Hoàn thì còn tiên tiến hơn. Nơi này có thủy tinh, có đồng hồ, xà phòng... vân... vân và rất nhiều thứ nữa, mấy thứ này vốn nên tới thời hiện đại mới có, thế nhưng ở đây chúng chỉ là những mặt hàng bình thường. Ngoài ra triều Đại Nguyên đã khai thông viễn dương mậu dịch rồi, đủ loại dấu hiệu cho thấy cái thời đại này rất không bình thường.

Nguyệt Hoàn được nha hoàn bên người cho biết, những thứ này đều là những thứ này đều do Anh Tông hoàng đế anh minh thần võ phái người nghiên cứu ra. Đối với việc này, Nguyệt Hoàn chỉ nghe là biết vị Anh Tông hoàng đế anh minh thần võ phảng phất thần thánh đầu thai này chính là một người "xuyên việt" rồi.

Người "xuyên việt" cải tạo xã hội này, nhưng mà có thay đổi thêm nữa, trên gốc rễ lại không sửa đổi. Chẳng hạn như việc tam thê tứ thiếp, ví dụ như nữ tử vẫn còn bị trói buộc như cũ. Chỗ tốt duy nhất là xóa bỏ một vài trật tự gò bó quần chân triều đình. Cũng bởi vì thế, Nguyệt Hoàn không dám hành động thiếu suy nghĩ, nàng lo lắng nhờ bị người phát hiện biến mình thành yêu nghiệt vậy liền khổ rồi. Trong khoảng thời gian này nàng đều ôm nguyên tắc học nhiều nghe nhiều nhìn kỹ, bớt nói đi, tranh thủ sớm ngày quen thuộc rõ ràng thời đại này.

Được rồi, chuyện phía ngoài còn chưa gọt giữa thấu triệt, ngược lại bên trong phủ đệ lại xảy ra một câu chuyện hồng lâu (chuyện có tình tiết như trong Hồng Lâu Mộng - Tào Tuyết Cần). Hồng học gia* vẫn cho rằng tiền tài của Lâm muội muội bị người của Giả phủ tham ô. Bây giờ tiền tài của Tam tỷ bị đại phu nhân mơ ước, cũng là dị khúc đồng công**. Thế nhưng Tam tỷ này, thấy thế nào cũng không giống Lâm muội muội à nhen!

*Hồng học gia: các nhà văn học chuyên nghiên cứu tiểu thuyết "Hồng Lâu Mộng".

**Dị khúc đồng công: Khúc điệu khác nhau mà diễn hay như nhau/ hiệu quả như nhau.

Nguyệt Hoàn suy nghĩ thật lâu nhin không được hỏi: "Nương, trong tay Tam cô nương có bao nhiêu tiền bạc?" Các nhà Hồng học đều nói Lâm gia có hơn triệu lượng bạc. Hơn triệu lượng bạc ở đây cũng ngang ngửa mấy trăm ức ở hiện đại. Số tiền lớn như vậy, người nào nhìn vào cũng phải nóng mắt. Không biết liệu trên người Tam tỷ này của nàng có nhiều tiền bạc như vậy không?

1Ức = 1 trăm triệu = 10 vạn.

Tô di nương lắc đầu: "Cái này không rõ ràng lắm, chẳng qua Nhị lão gia ra ngoài nhậm chức cao nhiều năm như vậy, lại là chức quan béo bở, số thu vào hàng năm khẳng định không nhỏ. Thế nhưng tiền bạc cha người mang về rất ít. Cũng bởi vì như thế, bên ngoài mới liên tục có tiếng đồn trong tay Tam cô nương có tiền tài."

Nói đến đây, Tô di nương nắm tay Nguyệt Hoàn nói: "Tam cô nương thay đổi trở nên thông minh lanh lợi, cho nên con phải cẩn thận coi chừng, không được để Tam cô nương coi như mũi thương lợi dụng kêu tới hô lui." Bây giờ Tam cô nương đã hiểu đạo lý đối nhân xử thế, biết dụng tâm suy nghĩ, chuyện này đối với phu nhân mà nói không phải là chuyện tốt.

Người thông minh nhưng không hiểu việc vặt, không biết đạo lý đối nhân xử thế, lại còn thanh cao tự ngạo, người như vậy nắm trong tay rất tốt. Nhưng giờ Tam cô nương không những thông tuệ, còn hiểu cách đối nhân xử thế, biết hạ tính cách thanh ngạo của mình xuống. Đối mặt những người như vậy, nếu phu nhân vừa muốn giữ vững thanh danh tốt đẹp lại muốn nhận được số tiền kia là điều cực kỳ khó khăn. Tô di nương lo lắng phu nhân sẽ lấy nữ nhi mình làm khiên, đến cuối cùng người chịu đau khổ vẫn là nữ nhi nhà mình.

Nguyệt Hoàn nghe nghe lại nhủ mảy thật chặt, hành động cùng điệu bộ của vị phu nhân này thế nào lại giống Vương phu nhân trong Hồng Lâu vậy chứ, đều là người trên mặt tỏ ra hiền lành nhưng sau lưng lại ác độc hết mức, mà còn giết người không thấy máu nữa chứ.

Nguyệt Hoàn suy nghĩ một chút sau đó hỏi: "Di nương, ta nghe bọn người Hồng Mai nói trước đây Tam tỷ tỷ chỉ sao chép kinh thư, không chú ý tới chuyện bên ngoài, thế nhưng ta thấy Tam tỷ tỷ không phải là người như thế mà! Tại sao tin đồn cùng hiện trạng lại khác nhau lớn như vậy."

Tô di nương lắc đầu, nàng cũng rất khó hiểu: "Di nương cũng không biết vì sao Tam cô nương lại thay đổi lớn như vậy, chẳng qua đối với chúng ta mà nói, chuyện này không phải là chuyện tốt."

Sau khi Nguyệt Hoàn nghe xong, đầu đầu sờ sờ trán, không phải là giống nàng đó chứ, cũng là một người "xuyên việt". Nếu thật là như vậy, nhất định là đồng hương "xuyên việt" kia được thừa kế ký ức của nguyên chủ rồi. Nhìn xem người ta bình tĩnh biết bao, không giống nàng, cái gì cũng không hiểu, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Tư duy bay xa của nàng rất nhanh được kéo về. Nguyệt Hoàn lắc đầu, nhất định do mình suy nghĩ nhiều. Điệu bộ của Nguyệt Dao không hề giống người hiện đại. Hơn nữa dù có là người "xuyên việt" bình tĩnh, cho dù có tất cả ký ức của nguyên thân, cũng không có khả năng làm được tốt như vậy. Ở trong lòng Nguyệt Hoàn, Nguyệt Dao quả thật là một đại gia khuê tú chân chính. (Đại gia khuê tú: tiểu thư khuê các, con gái nhà quyền quý.)

Tô di nương nhìn động tác bất nhã của nữ nhi, đáy lòng cực kỳ buồn rầu: "Tứ cô nương, đã nói với nười không biết bao nhiêu lần rồi, không thể loạn quy củ dù chỉ một chút, nếu để người ngoài nhìn thấy người như vậy, lão gia và phu nhân đều sẽ phạt nặng người đó." Người ngoài nhìn thấy, đó là làm mất thể diện của Liên gia.

Khuôn mặt Nguyệt Hoàn hoàn toàn méo xẹo, quy củ của nơi này thật nhiều quá mức. Nghe đâu qua ít ngày nữa ma ma giáo dưỡng sẽ tới đây, nàng rất muốn té xỉu. Ma ma giáo dưỡng, người đã xem qua Hoàn Châu cách cách hẳn đều biết về ma ma giáo dưỡng đó là sinh vật đáng sợ cỡ nào kia chứ. (Lin: ô mô còn ai nhớ Dung ma ma (_ _!!!))

Mạc thị nhìn tặng lễ Nguyệt Dao đưa cho nàng, sắc mặt cũng không mấy tốt đẹp. Chẳng qua điều Mạc thị lo lắng không giống với Tô di nương. Mạc thị không cho rằng đây là công lao của Nguyệt Dao, nàng cho rằng đây là ý tứ của Đặng ma ma. Bên người Nguyệt Dao có Đặng ma ma, sau này muốn Nguyệt Dao ngoan ngoãn nghe lời e rằng không được rồi.

Lưu bà tử từ từ ngoài đi vào, nói tin tức mình nghe ngóng được cho Mạc thị.

Mạc thị nghe thấy là ngân hàng tư nhân, lực chú ý thoáng chốc liền rơi vào ngân hàng tư nhân: "Đi ngân hàng tư nhân làm cái gì?" Trong lòng Mạc thị có suy nghĩ không tốt.

Lưu bà tử nói: "Theo tin tức nghe được nói là Mã đại nhân đi ngân hàng tư nhân lấy bạc. Lúc Tam cô nương trở lại, cũng mang về mấy cái hòm xiềng. Căn cứ lời đàm tôi tớ nhắc hai rương đồ đó vào, nghe được tiếng vang phát ra từ trong rương, đồ đặt trong rương chắc chắn là bạc vụn."

Mạc thị ngờ vực: "Chứa bạc vụn? Chứa nhiều bạc vụn như vậy là muốn làm cái gì?"

Lưu bà tử lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không biết. Có khôn khéo hơn nữa cũng không đoán ra ý gì cả.

Mạc thị suy nghĩ một chút sau đó nói: "Lại cho người đi thăm dò cẩn thận, nhớ phải bí mật." Mạc thị không tin Mã Thành Đăng dẫn Nguyệt Dao đi ngân hàng tư nhân chỉ vì đòi lấy bạc vụn. Nhất định còn có những chuyện khác.

Đáng tiếc, người phải đi không nghe ngóng được tin tức gì. Nếu Mã Thành Đăng đã biết Mạc thị có ý định này, hôm ấy đi ra ngoài tự nhiên người mang

theo sẽ là người tâm phúc. Cho dù có tiền, cũng không mua được những người này.

Ngày Nguyệt Dao quay về Liên phủ, sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi lại trở về như cũ. Xảo Lan cười cười đi tới nói: "Cô nương, đồ cữu lão gia tặng đến đây rất nhiều." Lần này Mã phủ đưa thêm mấy bộ y phục xiêm áo mới cho Nguyệt Dao cùng Đình Chính.

Nguyệt Dao mở, quần áo đều được làm từ chất vải có đẳng cấp tốt nhất, chỉ có điều màu sắc đều mộc mạc. Nguyệt Dao nhìn đồ đạc được đưa tới, không nhịn cười được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 91: Chương 49: Biến Đổi

Đào mất liền tới thi Hương.

Bởi vì kết quả thi cử của Đình Nghi, trên dưới Liên phủ đều rất hồi hộp. Tuy rằng năm nay Đình Nghi chỉ mới mười ba tuổi, thế nhưng lão phu nhân cùng Mạc thị ôm kỳ vọng rất lớn vào hắn. Nếu như Đình Nghi thi đỗ, sang năm Đình Nghi cũng có thể đi theo Đình Lễ tham gia kỳ thi mùa xuân, cho dù thi không tốt, cũng nên thử xem kết quả thi thế nào.

Trong Lan Khê viện, Nguyệt Dao vẫn như thường ngày chỉ bảo Chính ca nhi nhận thức nét chữ. Không khí Liên phủ khẩn trương, Đình Nghi đậu hay không đậu, đều không có quan hệ gì tới nàng. Dạy Chính ca nhi nhận biết mặt chữ mới là chuyện quan trọng nhất.

Nguyệt Dao lau tay rời khỏi thư phòng, ngồi trên ghế tựa. Trên mặt đầy vẻ sầu lo. Với tiến độ học tập này của Đình Chính, nhất định phải có một tiên sinh phi thường kiên nhẫn dạy bảo mới được. Bằng không nhiều nhất cũng chỉ có thể nhận được vài mặt chữ viết được ít câu từ không lo làm kẻ mù chữ mà thôi. Mà muốn tìm được tiên sinh tốt như vậy, còn khó hơn lên trời. Haiz, chỉ cần nghĩ tới chuyện tương lai Nguyệt Dao liền phát sầu.

Thi Hương chỉ ba ngày, nhưng đối với những người có người nhà mà nói chờ kết quả kì thi này hiển nhiên là đợi một ngày chẳng khác gì một năm. Thế nhưng đối với Nguyệt Dao mà nói cũng giống như những ngày bình thường trước nay, không có gì khác biệt. Nguyên nhân là bởi, Nguyệt Dao chưa từng đặt chuyện này trong lòng, cứ theo lẽ thường ở trong phòng dạy Chính ca nhi nhận mặt chữ.

Mãi cho đến khi có nha hoàn tới, kích động kêu: "Trúng rồi, Nhị thiếu gia trúng rồi, Nhị thiếu gia trúng rồi."

Nguyệt Dao nhú chân mày lại, trúng rồi thì trúng rồi, có cần phải hô hoán như vậy không. Chẳng qua Nguyệt Dao cũng ý thức được tình trạng của mình không đúng, lập tức che đi vẻ không vui trên mặt. Đường ca thi đậu, là đại hi sự trong Liên phủ, nếu như nàng bày ra gương mặt khổ qua còn không biết người khác sẽ nghĩ như thế nào. Ngay cả tổ mẫu nếu người biết được cũng sẽ suy nghĩ nhiều.

Nguyệt Dao dắt Đình Chính sang thượng phòng, từ cửa lớn đã nghe thấy tiếng cười vui sướng của tổ mẫu rồi. Nha hoàn tử trong sân cũng đều vui mừng hớn hơ. Hoá ra lão phu nhân nhận được tin tốt này, cao hứng tuyên bố thưởng thêm một tháng tiền tiêu vặt hàng tháng.

Nguyệt Dao cố gắng để mình cũng cười rộ lên. Đình Chính rất nhạy cảm, nhìn vẻ mặt của Nguyệt Dao, chân mày nho nhỏ nhú lại, chẳng qua đến cuối cùng cũng không nói gì. Nguyệt Dao vào trong phòng, thấy Mạc thị cùng cô nương đều ở đây, lúc này mọi người đang vây quanh lão phu nhân nói lời muốn đòi hi.

Tuy rằng Nguyệt Dao cảm thấy việc này không liên quan tới mình, thế nhưng vẫn phải bày tỏ thái độ.

Bỗng nhiên ánh mắt Nguyệt Băng sáng lên: "Tam muội muội, tài vẽ tranh của muội cao siêu, nếu không muội vẽ lại cảnh tượng hôm nay đi. Tổ mẫu, người coi chủ ý này của con có tốt không?"

Trong số các con cháu, lão phu nhân thích nhất chính là Đình Nghi, bởi vì Đình Nghi là chính bà nhìn hắn lớn lên từ tấm bé. Hiện tại Nguyệt Băng đưa ra yêu cầu này, lão phu nhân cảm thấy rất tốt.

Nguyệt Dao vốn đang nở nụ cười, nghe xong lời Nguyệt Băng vẽ tươi cười thoáng chốc đã không còn. Nhân nhạ nói: "Chờ đại ca nhị ca thi đậu kỳ thi mùa xuân sang năm, ta nhất định sẽ vẽ." Liên Nguyệt Băng nói muốn nàng vẽ thì nàng phải vẽ, xem nàng là cái gì? Hoạ sĩ hay sao.

Lãnh ý trong lời nói của Nguyệt Dao tất cả mọi người đều nghe ra. Thoáng chốc cảnh tượng đang ồn ào vui vẻ liền trở nên yên tĩnh lại. Thật ra lời này của Nguyệt Băng thật không có những ý nghĩ khác, chỉ là suy nghĩ một chút muốn góp vui thêm cho chuyện tốt ở đây hôm nay.

Nguyệt Doanh ním môi một cái, không lên tiếng.

Đối với việc Nguyệt Dao thoáng chốc đã biến sắc Nguyệt Hoàn có chút kỳ quái. Len lén nhìn lão phu nhân cùng phu nhân. Sắc mặt lão phu nhân không có thay đổi gì, nhưng phu nhân thì hơi khó coi.

Trịnh ma ma nhìn tình cảnh, biết tính tình kỳ quái của Tam cô nương lại nổi lên. Lập tức cười nói: "Lão phu nhân, lời này của Tam cô nương thật nhiều may mắn, khẳng định đại thiếu gia và Nhị thiếu gia đồng thời thi đậu."

Lão phu nhân lập tức vuốt cằm nói: "Tốt, chờ sang năm Đình Lễ cùng Đình Nghi đều thi đỗ, đến lúc đó con lại vẽ bức tranh toàn gia."

Nguyệt Dao gật đầu một cái nói: "Vâng." Thật ra trong lòng đang oán thầm không ngớt. Ảnh gia đình, cha nương đều mất, đây còn tính là tranh gia đình gì kia chứ.

Phủ đệ có sự kiện vui vẻ lớn như vậy, buổi trưa dĩ nhiên là cả gia đình liên hoan. Nguyệt Dao dẫn Đình Chính tới thượng phòng dùng bữa với mọi người. Thời điểm ăn trưa, bầu không khí vẫn cực kỳ sinh động. Chẳng qua là trên mặt Nguyệt Dao dù đang cười, nhưng có thật vui vẻ như vậy không, trong lòng mọi người đều có cân nhắc.

Dùng bữa xong, cảm tạ lão phu nhân, mọi người đều tự quay về viện tử của mình.

Nguyệt Hoàn đi tới Nguyệt Dao bên người nói: "Tam tỷ tỷ, muội có thể qua viện tỷ ngồi một chút không?" Thật ra Nguyệt Hoàn muốn hỏi xin Nguyệt Dao cho nàng mượn sách. Có người nói trong Lan Khê viện có cất mấy nghìn quyển sách. Nàng muốn biết về thời đại này, không thể thông qua người khác, cũng chỉ có thể tìm hiểu qua sách vở mà thôi.

Nguyệt Dao nhìn Nguyệt Hoàn, nàng có phần ngoài ý muốn khi Nguyệt Hoàn tìm nàng mượn sách. Nguyệt Dao rất rõ ràng người đứng trước mặt không phải Nguyệt Hoàn nàng biết, mà đã đổi thành một người khác. Chỉ cần không làm hại đến nàng, đối với việc rút cuộc người ở trong thân thể này là ai nàng không có hứng thú tìm hiểu: "Chờ khi nào ta không bận gì, sẽ mời muội muội sang viện ta ngồi chơi đôi chút." Ân ý chính là hiện tại không rảnh.

Nguyệt Hoàn có chút thất vọng. Tuy rằng trong lòng đã phủ nhận suy đoán Nguyệt Dao là người "xuyên qua", thế nhưng nàng vẫn cực kỳ hy vọng có thể gặp được đồng hương, như vậy sẽ không cô độc bất lực nữa rồi. Thế nhưng nhìn điệu bộ cùng phản ứng của Nguyệt Dao, Tam cô nương không thể nào là người "xuyên qua".

Nguyệt Dao trở về viện, nói chuyện với Đặng ma ma một chút thì đi ngủ trưa. Đây là thói quen đã hình thành từ khi còn ở Giang Nam. Buổi trưa ngủ một giấc, thì chiều tối mới có tinh thần.

Sau khi Nguyệt Dao tỉnh lại, chỉ thấy sắc mặt Đặng ma ma vui mừng đi vào nói: "Cô nương, biểu thiếu gia trúng rồi. Biểu thiếu gia cũng trúng." Biểu thiếu gia trúng rồi, đây là chuyện vô cùng đáng mừng.

Trong thoáng chốc Nguyệt Dao không có phản ứng kịp: "Người nào thi đỗ?"

Đặng ma ma vui mừng phấn khởi mà nói: "'Cô nương, là biểu thiếu gia thi đậu. Cữu lão gia đặc biệt phái người đến báo tin cho cô nương đó." Từ thái độ của cữu lão gia cũng có thể thấy được, biểu thiếu gia thi đậu, cũng có một phần công lao của cô nương.

Nguyệt Dao há miệng, cuối cùng cũng nuốt câu đang muốn hỏi làm sao biểu ca lại thi đỗ được vào lòng. Thế nhưng trong lòng Nguyệt Dao lại tràn ngập sóng to gió lớn, sao biểu ca lại đậu được chứ? Kiếp trước đến tận khi chết biểu ca cũng chỉ là một tú tài, thế nào giờ lại thi đậu rồi? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Mã Bằng đúng là đã đậu, chẳng qua thứ tự không phải là rất tốt. Thi hội lấy ba trăm danh ngạch, Mã Bằng đứng thứ hai trăm hai mươi tám. Thứ mười hai đếm ngược từ dưới lên.

Đặng ma ma thấy Nguyệt Dao hoảng hoảng hốt hốt, cẩn thận nói: "Cô nương, biểu thiếu gia trúng cử, đây là việc vui à!"

Bất kể nguyên nhân có phải là do nàng hay không, số phận của đại biểu ca đã bị thay đổi, điều này có nghĩa là vận mệnh của nàng nhất định cũng có thể thay đổi đúng không. Đây hiển nhiên là chuyện tốt không thể tốt hơn rồi. Nguyệt Dao cúi đầu mà nói: "'Là vui chuyện. Là đại hi sự." Bất kể như thế nào, trúng rồi là tốt rồi. Đừng nói là danh thứ hai trăm hai mươi tám, coi như là người thứ ba trăm, thì thi trúng chính là thi trúng. Đối với quan lại nhân gia như bọn hắn mà nói, đây cũng là thứ giúp mở cánh cửa rồi. Thi hội không qua được, có công danh cử nhân trong người đến lúc đó chạy quan hệ, quyền quan, hết thấy đều không giống nhau. Càng quan trọng hơn nữa là có công danh cử nhân, làm mai làm mối cũng sẽ cao hơn một bậc.

Mã Bằng biết được mình trúng cử, phản ứng đầu tiên là không tin. Chờ sau khi xác nhận tin tức không có sai sót, hạnh phúc quá mà ngất xỉu.

Vốn Mã Bằng không có chút hi vọng nào khi đi thi. Tiên sinh đã nói lần này không có hy vọng, trước khi đi phụ thân cũng nói để hắn đi thi cho biết, sau này lại cố gắng thêm lần nữa. Cho nên kết quả là, khi Mã Bằng vào thi cũng ôm suy nghĩ làm quen với cảnh thi chuẩn bị tâm tính cho năm sau. Không nghĩ tới vậy mà trúng rồi, coi như là đếm ngược, nhưng là tuyệt đối là vui mừng ngoài ý muốn.

Mã Bằng té xỉu, dọa sợ Liễu bà tử. Vợ vả gọi đại phu tới. Đại phu đến bắt mạch, cười khề nói: "Thiếu gia đây là vui mừng quá độ nên ngất đi thôi, chờ ta cho châm cho hắn một châm là tốt rồi." Loại chuyện này tuy rằng ít, thế nhưng không phải chưa từng thấy.

Đương nhiên so với Mã Bằng thì Mã Thành Đàng còn cao hứng hơn. Sau khi hắn nghe mấy lời khuyên giải của Nguyệt Dao, đi tìm tiên sinh của Mã Bằng. Tiên sinh nói rõ ràng rằng lần này Mã Bằng không có hi vọng. Cho nên hắn cũng không có trông cậy gì. Lại không nghĩ rằng, không ôm hi vọng trái lại trúng rồi. Liền vui vẻ không thôi. Chỉ có điều hắn không có khoa trương như Mã Bằng, vui vẻ thì vui vẻ, không có hạnh phúc tới nỗi ngất đi. Chẳng qua chuyện thứ nhất chính là phái người đi báo tin vui cho Nguyệt Dao. Chuyện này, cháu gái có công lao rất lớn.

Mã Bằng trúng rồi, có người vui vẻ, có người mất hứng. Mặc dù Trình thị đang bị nhốt trong tiểu phạt đường, thế nhưng chuyện đại thiếu gia trúng cử lớn

như vậy, Trình thị muốn không biết cũng khó.

Sắc mặt Trình thị cực kỳ khó coi: "Người nói cái gì? Trúng rồi? Sao lại trúng được hả?" Cái vết sẹo đầu gối ngu ngốc kia, làm sao có thể thi đậu cử nhân được. Nhất định là tin tức sai lầm.

Trần bà tử kêu khổ trong lòng: "Phu nhân, chuyện này nào có thể làm giả. Trên bảng vàng đã ghi rồi." Hiện tại đại thiếu gia trúng cử rồi, đến lúc đó lão gia tìm cho đại thiếu gia một mối hôn sự tốt. Phu nhân sẽ thất thế. Quan trọng nhất là, Nhị thiếu gia vẫn chỉ biết ăn uống vui đùa làm chính. Cái nhà này về sau còn không phải là của đại thiếu gia sao.

Sau khi nhị tử trúng cử ngày thứ hai Mã Thành Đăng liền tới Bành gia. Muốn thương nghị hôn sự của nhị tử với Bành gia. Ý tứ của Mã Thành Đăng là hi vọng được thể quyết định việc hôn nhân. Chờ sau kỳ thi mùa xuân thì thành thân.

Sở dĩ Mã Thành Đăng tới cửa, cũng bởi vì ý tứ Bành gia trước đó là muốn chờ Mã Bằng có công danh, ít nhất là cử nhân sau này lại bàn việc hôn sự, như vậy cũng có thể diện hơn. Hiện tại Mã Bằng đã thi đậu, tuy rằng thứ tự thấp, nhưng quả thật đạt tới yêu cầu của Bành gia.

Đáng tiếc Bành Thị Lang lại không đồng ý hôn sự này ngay. Thế nhưng cũng không nói tới quá đoạn tuyệt, chỉ nói muốn chờ Mã Bằng thi hội xong rồi nói sau. Ấn ý trong này, là chờ Mã Bằng có thể đậu Tiến sĩ, chờ đậu Tiến sĩ lại bàn việc hôn nhân.

Ngay sau đó sắc mặt Mã Bằng trở nên cực kì khó coi. Trước kia Bành gia nói chờ Mã Bằng có công danh rồi bàn, đến khi Mã Bằng thi đỗ tú tài, Bành gia lại bảo muốn tiến thêm một bước nữa. Hiện tại thi đậu Cử nhân lại bảo chờ tiếp. Đây rõ ràng là mượn cớ từ chối. Nếu nói lấy thân phận tú tài cưới nữ nhi Bành gia, quả thật không nói được. Thế nhưng giờ đã là cử nhân, lại vẫn từ chối. Quan trọng nhất là, trong lòng Mã Thành Đăng rất rõ ràng lần này nhị tử có thể thi đỗ là nhờ hần nghe theo cháu gái, hoàn toàn là chuyện may mắn. Nếu không phải mấy ngày trước khi thi hần nói rõ ngọn ngành cùng nhị tử, giúp hần thả lỏng tâm tình đi thi, thì chắn chắn đã không đậu được.

Lần này tuy rằng đã thi đỗ, thế nhưng thứ tự cũng là đếm ngược, muốn thi đậu kỳ thi hội trừ phi có miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Bành Thị Lang đã rõ ràng rành rành nhưng vẫn ra sức khước từ, rõ ràng không muốn kết cửa hôn sự này.

Mã Thành Đăng trước là vì tính tình nhị tử hiền lành, mặt khác còn nhìn trúng tiền đồ của Bành Thị Lang. Muốn mượn lực cho nhị tử. Thế nhưng hiện tại lửa giận trong lòng lại nổi lên: "Đã như vậy, vậy ta cũng không tri hoãn tương lai của lệnh thiên kim. Cáo từ." Đến bây giờ hần không muốn tiếp tục cửa hôn sự này nữa. Tuy rằng kết quả thi của nhị tử thấp, nhưng tốt xấu gì cũng là một cử nhân, coi như có công danh. Và lại căn nguyên gia tộc hần giàu có, không có nữ nhi Bành gia còn có nhà khác. Hần tin tưởng có thể tìm được một nhà môn đăng hộ đối với nhà mình.

Thế nhưng chờ khi hần hỏi thăm được nhà đồng liêu hảo hữu nào có khuê nữ chưa đính hôn, mời người làm mối, nhưng đều bị người ta uyển chuyển khước từ. Sau này khi hần biết được nguyên nhân, hối hận không kịp. Cưới Trình thị, tương đương với gài bẫy chôn sống nhị tử của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 92: Chương 50: Ma Ma, Tiên Sinh

Ma ma giáo đường đã tới rồi.

Nguyệt Doanh biết được ma ma giáo đường tới cực kỳ vui mừng. Năm nay nàng đã mười hai tuổi, đã gần tới tuổi làm mai rồi. Đi theo ma ma giáo đường học quy củ thật tốt, đến lúc đó có thể được cửa hôn sự tốt.

Nguyệt Bằng là người nhận được tin tức trước tiên. Gần đây Nguyệt Bằng vẫn luôn lo lắng chuyện này. Đối với uy danh của ma ma giáo đường, nàng biết quá tường tận. Nghĩ tới thủ đoạn của những ma ma giáo đường này, trong lòng Nguyệt Bằng liền chột dạ. Còn không biết sẽ bị lấn qua lấn lại thế nào nữa!

Nguyệt Hoàn cũng bắt đầu lo lắng, nàng lo lắng đến lúc đó sẽ bị mất mặt. Bởi vì hiện tại cái gì nàng cũng không hiểu, cái gì cũng không. Đi theo học tập lại ở cùng một chỗ với Nguyệt Dao, Nguyệt Hoàn biểu thị nàng đang bị áp lực rất lớn.

Tô di nương không biết lo lắng của Nguyệt Hoàn, nàng cảm thấy đây là cơ hội rất tốt: "Tứ cô nương, có người nói ma ma kia trước đây ở trong hoàng cung dạy dỗ công chúa. Cô nương, nhất định phải đi theo ma ma học thật tốt, sau này cũng có thể nói một mối hôn sự tốt."

Trong lòng Nguyệt Hoàn oán thầm không ngớt, hiện tại nàng mới 8 tuổi thôi có được hay không, đừng động một chút là đem việc hôn nhân ra mà nói. Thành thân, là chuyện sau này còn phải chờ tới mười năm nữa cơ. Chẳng qua Nguyệt Hoàn nghĩ tới nữ tử ở đây bình thường tới mười lăm mười sáu tuổi thì phải lập gia đình rồi, trái tim liền chìm xuống đáy. Nếu là như vậy, ừ thì bảy, tám năm sau phải lập gia đình rồi. Nghĩ tới đây, Nguyệt Hoàn chỉ thấy hắc tuyến đầy đầu. Muốn phản kháng, ngẫm lại cả xã hội đều như vậy, nàng không thể nào đối nghịch toàn bộ xã hội. Điều duy nhất nàng có thể làm chính là thay đổi chính mình, để mình thích ứng với xã hội này.

Haiz, Nguyệt Hoàn nặng nề than thở. Ai nói quay về cổ đại tốt, nếu ai cảm thấy tốt nàng tình nguyện nhường cơ hội này cho họ ngay lập tức.

Duy nhất không có phản ứng chính là Nguyệt Dao. Đối với việc ma ma giáo dưỡng tới, nàng mang thái độ nghiêm túc học tập. Bất kể như thế nào, nàng nhất định phải bù lại tiếc nuối của kiếp trước.

Ngày thứ hai trời vừa sáng Nguyệt Dao đã bị đánh thức. Hôm nay ma ma giáo dưỡng đến, đương nhiên phải đến chỗ lão phu nhân tập hợp.

Khi Nguyệt Dao tới cửa, gặp mặt Nguyệt Hoàn. Nếu không phải lần trước Nguyệt Hoàn hỏi mượn sách nàng, nàng đã không chú ý tới tình huống của Nguyệt Hoàn. Sau lần trước, lúc trở về Nguyệt Dao đã hỏi Hoa Lôi. Thế mới biết mấy ngày nay Nguyệt Hoàn đã nhận thức được tất cả mọi người trong phủ rồi. Hơn nữa học gì cũng rất nhanh, có thể nói xem qua là nhớ.

Nguyệt Dao không rõ rốt cuộc Nguyệt Hoàn đã bị người nào bảm vào, nhưng nàng có thể khẳng định một điều, tuyệt đối là người có suy nghĩ trưởng thành, chẳng qua căn cứ biểu hiện, Nguyệt Dao cảm giác Nguyệt Hoàn là người có tâm tư thuần khiết. Bởi vậy, nàng cũng không có ý nghĩ vạch trần Nguyệt Hoàn. Chỉ là theo bản năng bài xích người từ bên ngoài đến. Cho nên, nàng không muốn tiếp xúc nhiều với Nguyệt Hoàn.

Nguyệt Hoàn nhìn thấy Nguyệt Dao lại thật cao hứng: "Tam tỷ."

Nguyệt Dao nhìn nàng mỉm cười: "Tứ muội muội đến sớm vậy." Vừa nói vừa không dấu vết giữ vững một khoảng cách nhất định với Nguyệt Hoàn.

Nguyệt Hoàn phát hiện động tác của Nguyệt Dao, lần này nàng xác định Nguyệt Dao không thích nàng. Đối với thái độ của Nguyệt Dao trong lòng Nguyệt Hoàn hết sức nghi ngờ, thế nhưng cũng chỉ có thể nghi ngờ trong lòng. Mấy ngày nay nàng sợ bị người khác nhìn ra có cái gì không giống, cho nên vẫn giữ yên lặng. Về sau nghe khuyên bảo của Tô di nương, nàng lại càng giả dạng làm một người hướng nội không thích nói chuyện. Có Tô di nương giúp đỡ, vậy nên không ai hoài nghi nàng. Thế nhưng có nguy trang như thế nào, thì bản tính cũng khó mà thay đổi được. Người có tính tình còi mõi, làm sao cũng không nguy trang thành vẻ ưu buồn được. Một ngày hai ngày còn có thể, thời gian dài thật không nhìn nổi. Bởi vậy, nàng đặc biệt muốn quen thân với Nguyệt Dao. Cho dù Tô di nương có nhiều lần khuyên răn cũng vô dụng.

Nguyệt Dao không quan tâm ý nghĩ của Nguyệt Hoàn, tự đi vào phòng.

Nguyệt Hoàn nhìn Nguyệt Dao ánh mắt nàng có chút phức tạp, nàng thật sự rất thích Nguyệt Dao, nhìn Nguyệt Dao nàng đã cảm thấy vui tai vui mắt. Đây mới là tiểu thư khuê các chân chính! Haiz, chính là tính tình có chút lạnh nhạt.

Hồng Mai đẩy Nguyệt Hoàn, Nguyệt Hoàn mới hồi phục tinh thần. Khẽ thở một hơi, cũng vào phòng. Cứ để từ từ đi, không vội vàng được.

Khi cả hai đi vào phát hiện Nguyệt Băng đã đợi ở đây. Đây quả là chuyện phá thiên hoang địa lần đầu gặp phải, Nguyệt Dao đi đường xa không tính, trước kia mỗi lần thỉnh an Nguyệt Băng vẫn luôn là người tới cuối cùng. Hôm nay đến sớm như vậy, chả nhẽ mặt trời thật đã mọc lên từ phía tây sao.

Ánh mắt Nguyệt Dao lóe lóe, lại không nói gì.

Lão phu nhân vui tươi hơn hớn nhìn Nguyệt Dao cùng Nguyệt Hoàn hành lễ, sau đó nói: "Đều ngồi đi! Ma ma giáo dưỡng và nữ tiên sinh lập tức tới ngay."

Nguyệt Dao có chút giật mình: "Tổ mẫu, không phải nói chỉ có ma ma giáo dưỡng? Tại sao còn có tiên sinh?" Kiếp trước Liên phủ có mời tới mấy nữ tiên sinh dạy bọn họ học cầm kỳ thư họa thi từ ca phú, chẳng qua đó là chuyện sau khi hết hiếu kỳ của tổ mẫu. Cũng chính những nữ tiên sinh này đã dẫn dắt nàng, khiến nàng quá chú tâm vào những việc đó.

Lão phu nhân cũng mới lấy được tin tức hôm qua, đối với lần này lão phu nhân cũng có chút ngoài ý muốn. Bởi vì ma ma giáo dưỡng là lão phu nhân mời tới, còn nữ tiên sinh là Liên Đồng Phương mời. Ý tứ của Liên Đồng Phương là bốn cô nương trong nhà đều lớn rồi, không chỉ cần có ma ma giáo dưỡng, còn cần nữ tiên sinh dạy dỗ thật tốt.

Lão phu nhân nghe xong lập tức đồng ý. Không chỉ học quy củ, những cái khác đều phải học. Có được thủ nghệ riêng, mới có thể có thanh danh tốt. Có thanh danh tốt sau này dễ bàn chuyện hôn nhân tốt. Có quan hệ thông gia tốt, đối với Liên gia là chuyện tốt. Những thứ này đều xoay vòng liên kết hỗ trợ lẫn nhau.

Lão phu nhân cười nói: "Các người cũng lớn rồi, mời tiên sinh thì phải theo tiên sinh học tập cho giỏi. Sau này xuất môn xã giao, sẽ không làm mất danh tiếng Liên phủ chúng ta."

Nguyệt Dao quỳ dưới đất nói: "Tổ mẫu, con chỉ đi theo ma ma giáo dưỡng học tập, những thứ khác sẽ không học." Nàng còn chưa giữ hiếu xong, làm sao có thể đi học cầm kỳ thư họa trò vui tiêu khiển kia. Lan truyền ra ngoài, sẽ thành cái dạng gì. Phòng chừng chuyện nàng sao chép kinh Phật trước đó cũng bị liên lụy, sẽ nói rằng đó chỉ là ngụy tạo.

Lão phu nhân không khỏi gật đầu, trong lúc giữ đạo hiếu học những thứ này quả thật không tốt cho Nguyệt Dao. Lão phu nhân suy nghĩ một chút sau đó nói: "Cầm kỳ thư họa không học cũng được, thế nhưng nữ hồng con không thể bỏ." Cô nương của Liên gia không cần dựa vào nữ hồng để mưu sinh, thế nhưng vẫn phải học. Bằng không ngày sau gả vào nhà chồng đến cả việc làm quần áo giày vớ cho trưởng bối đều phải dựa vào nha hoàn, truyền ra ngoài, mọi người sẽ cho rằng cô nương Liên gia đều giống như vậy, sẽ không tốt cho Liên gia. Cho nên nữ hồng tuyệt đối không thể không học.

Nguyệt Dao nghe xong trong mắt có lệ. Nhớ lúc đầu Mạc thị vẫn luôn khen nàng cầm kỳ thư họa cái gì cũng tốt, đối với nữ hồng khó coi của nàng thì cười nói không sao cả, còn nói Thâm gia không thiếu vài người tú nương. Nàng nghe thế liền tin là thật. Cho nên tới cuối cùng nữ hồng nàng một chút cũng không am hiểu.

Nguyệt Băng lại ở bên cạnh lắc đầu nói: "Cầm kỳ họa những thứ này là đồ giải trí, thế nhưng thư pháp lại đại diện cho bản lĩnh. Tam muội muội, muội là cô nương Liên gia nhà chúng ta, nếu như sau này muội viết ra nét chữ thô thâm không nở nang, chẳng phải sẽ vứt sạch mặt mũi Liên gia nhà ta sao."

Nguyệt Băng hoàn toàn quên mất một tay chữ liễu cực tốt của Nguyệt Dao.

Sắc mặt lão phu nhân không vui thế nhưng không có nói gì, chỉ nhìn Nguyệt Dao. Việc này là đại nhi tử nhắc tới, mà khi nói cho nàng biết, ngay cả người cũng đã chọn được rồi. Tuy rằng lão phu nhân không biết rốt cuộc đại nhi tử muốn làm gì, thế nhưng hiểu con không ai bằng mẹ, đại nhi tử làm như vậy nhất định là có mưu đồ riêng của hắn. Còn rốt cuộc là mưu đồ thứ gì, lão phu nhân không nguyên ý suy nghĩ nhiều.

Nguyệt Dao thoáng sững sờ, lại nhìn về phức tạp thoáng hiện trong mắt lão phu nhân, trong lòng cũng chấn động. Chẳng qua rất nhanh đã cười nói: "Nhị tỷ tỷ nói đúng lắm, tập thư pháp ngược lại có thể giúp tu thân dưỡng tính cũng là chuyện tốt. Không thuộc việc tiêu khiển. Ta sẽ đi theo nữ tiên sinh học tập thư pháp, cũng sẽ theo tú nương học thêu thùa." Thật ra Nguyệt Dao rất không tình nguyện đi học thư pháp. Nàng có thể viết tốt hai thể chữ đã được rồi, không cần học viết thể chữ thứ ba. Bởi vì nàng không có nhiều thời giờ như vậy. Thế nhưng Nguyệt Dao nghĩ tới về phức tạp nơi đáy mắt lão phu nhân, vẫn cứ quyết định đi học.

Nguyệt Băng nghe xong lời này, sắc mặt hơi thay đổi. Cảm kỳ họa quả thật thuộc diện kỹ nghệ giải trí, thế nhưng thư pháp, bất kể là ai mỗi ngày đều luyện. Nguyệt Dao đi học tập thư pháp, cho dù đang trong thời gian hiếu kỳ cũng không sao. Nguyệt Băng nhìn Nguyệt Dao một chút, trong mắt có ý đo lường xem xét. Chẳng qua rất nhanh liền thu liễm lại.

Nguyệt Dao thấy Nguyệt Băng như vậy không nhìn được bắt đầu nghĩ lại. Năm đó liệu Nguyệt Băng có phải là một người đơn giản như vậy không. Nếu Nguyệt Băng thật sự là người có ý nghĩ đơn giản như biểu hiện trên mặt, thì không thể nào thành công gả vào Lô Dương Hậu phủ. Coi như gả vào đó là công lao và trù tính của Mạc thị, thế nhưng sau khi gả Nguyệt Băng rất nhanh đã đứng vững gót chân, thậm chí còn bắt tri bất giác giết chết đích trưởng tử của Lô Dương Hậu, cái này không phải chuyện Mạc thị có thể làm được.

Nguyệt Dao cố gắng nghĩ lại là từ khi nào mà Nguyệt Băng đã bắt đầu thay đổi? Hình như là sau khi ma ma giáo dưỡng tới thì bắt đầu có chuyển biến.

Về phần có phải là về sau được dạy dỗ nên tiến bộ hay ngay từ đầu Nguyệt Băng đã che giấu chính mình, Nguyệt Dao không có thời gian đi tìm hiểu, bởi vì việc này không có ý nghĩa. Nàng chỉ biết Nguyệt Băng là người mà nàng chấn chấn phải đề phòng.

Lão phu nhân vui mừng gật đầu: "Được, được." Làm việc cũng không nhất thiết phải theo kiểu đã quyết định thì không thay đổi. Tam nha đầu có thể biết biến đổi theo tình hình, không khư khư giữ cái cũ là chuyện tốt.

Một lát sau, Xảo Tuệ ở phía ngoài nói vọng vào: "Lão phu nhân, ma ma và tiên sinh đến rồi."

Ma ma giáo dưỡng họ Ôn, ông trong thủy ông ông (thủy ông ông: long lanh ngập nước), Ôn ma ma tám tuổi đã tiến cung làm cung nữ. Về sau đảm nhiệm chức vị cao ở Lễ Nghi ty. Hiện tại đến tuổi thì được thả ra ngoài. Nàng không muốn tới chỗ huynh tẩu xin cơm còn phải nhìn mặt người ta. Liền dứt khoát đi làm ma ma giáo dưỡng cho các cô nương của đại hộ nhân gia. Mấy năm nay nàng cũng tích góp được không ít tiền của. Chuẩn bị làm tiếp hai năm thì nghỉ ngơi.

Ngoài ra có hai vị nữ tiên sinh, một người họ Tề, người kia họ Vân. Tề tiên sinh sinh ra trong hào môn thế gia, năm đó nàng cũng là tài nữ nổi danh kinh thành. Chẳng qua năm đó gia tộc của nàng bị cuốn vào sóng gió tranh trư (tranh ngôi vua). Về sau người mà gia tộc nàng đi theo thất bại, gia tộc cũng theo đó suy tàn. Phu gia thấy nàng gả đi đã năm năm vẫn không sinh con, cũng không còn nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, bắt đầu không chút kiêng kỵ mà giày vò làm khó làm dễ. Nàng không chịu nổi bức bách của phu gia bèn cùng cách với trượng phu. Dựa vào một thân tài học nàng dạy cảm kỳ thư họa và thơ từ các loại cho nữ quyến của gia đình phú quý. Chẳng qua là trước đó Đông Gia* bên này đã có lời chỉ để cho nàng dạy dỗ cảm kỳ, tiện đường dạy dỗ thì từ ca phú. Lại là tài nữ, thì trên phương diện thư pháp cùng họa nghệ, nàng vẫn kém hơn Vân tiên sinh.

*Đông gia: chủ nhân gia đình, chủ nhà.

Vân tiên sinh cũng xuất thân từ thư hương môn đệ thế gia. Chỉ là số phận không được tốt, còn chưa gả đi thì hôn phu đã mất. Nàng giữ tang ba năm cho vị hôn phu, hết ba năm đã quá tuổi hoa hạnh. Nếu tái giá thì không phải làm vợ kế, chính là gả thấp. Cả hai con đường Vân tiên sinh đều không chọn, trực tiếp chái đầu**. Bởi vì tính thông thư pháp và họa nghệ, bèn dựa vào hai thứ này nhận được danh tiếng tốt trong gia đình giàu có, mấy năm nay làm được rất tốt. Về sau nhận một nghĩa nữ, nghĩa nữ này cực kỳ hiếu thuận với nàng, chọn con rể cũng là người phúc hậu. Hai người đều mong muốn nàng nghỉ ngơi dừng ra ngoài bốn ba nữa, ở nhà hưởng thụ cuộc sống yên bình hạnh phúc. Nhưng bây giờ muốn nàng ngừng lại, nàng thật không thoải mái. Cho nên vẫn tiếp tục kiên trì làm nghề này, đồng thời nói thẳng đến khi làm không nổi nữa thì sẽ nghỉ ngơi, nếu không vẫn làm tiếp.

*Chái đầu: ở cổ đại chái đầu ý chỉ người có gia đình, ở đây chỉ người này k lấy chồng ở góa.

Nguyệt Dao nhìn Ôn ma ma mặc một thân y phục sấp từ đàn, sắc mặt nghiêm nghị, toàn thân cao thấp để lộ ra vẻ nghiêm túc, hơi sừng sốt một chút. Thời gian quá dài, nàng đã quên mất rất nhiều chuyện, hiện tại nhìn thấy người ta nàng thoáng chốc đã rõ ràng. Ma ma giáo dưỡng năm đó chính là Ôn ma ma của hiện tại. Về sau Ôn ma ma thành ma ma thiếp thân của Nguyệt Băng.

Tay Nguyệt Dao hơi giật giật, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Nguyệt Băng, xem ra bản lĩnh sau này của Nguyệt Băng, sợ là đều học được từ trên người Ôn ma ma.

Nguyệt Dao nhanh chóng thu hồi tâm tình khác thường. Bất kể như thế nào, Ôn ma ma là người tổ mẫu mời tới, hiện tại tổ mẫu vẫn còn, khi dạy dỗ các nàng Ôn ma ma sẽ không giấu giếm điều gì. Nàng đi theo học thật tốt, còn tương lai ra sao, thì tính sau.

Nguyệt Dao lại nhìn về phía hai vị tiên sinh, Tề tiên sinh mặc váy tơ lụa của nhà nho, chải búi tóc hình tròn, giữa búi tóc xuyên một bộ điều trần châu có cánh bướm bạc ôm ngọc, lại cài trên tóc một chuỗi hạt ngọc hoa cúc năm cánh màu xanh lam. Ăn mặc không thể nói hơn người, bình thường nhưng lại khiến người ta nhìn vào vô cùng thoải mái.

Vân tiên sinh mặc ngoại sam màu hồng cánh sen, bách triệp quần tử gấm tuyết, giày thêu hồng phốt, bên thái dương cài một đóa quỳên hoa, trên mái tóc không có đồ trang sức quý giá nào. Một người ăn mặc đứng quy đúng củ, khuôn mặt cũng không buồn không vui, vô cùng bình tĩnh. Chẳng qua so với Tề tiên sinh, Vân tiên sinh nhiều hơn mấy phần ôn hòa.

Lão phu nhân khẽ gật đầu: "Nguyệt Doanh, Nguyệt Băng, Nguyệt Dao, Nguyệt Hoàn, bốn người các người đến đây, ra mắt ma ma và tiên sinh."

Bốn người đứng thành một hàng ngang hướng về phía ba người hành lễ. Đây là lễ tiết, ba người cũng thân nhiên tiếp nhận rồi lễ bái của bốn người.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 93: Chương 51: Tú Nương

Bốn người Nguyệt Dao ra mắt ma ma giáo đường và hai vị tiên sinh xong, lại gặp tú nương dạy dỗ các nàng thêu thùa, tú nương họ Ma.

Nguyệt Băng vừa nghe họ Ma cười khúc khích: "Tổ mẫu. Có phải là người phiền toái hay không ạ? Sao có thể có dòng họ như vậy." Nguyệt Dao cũng là lần đầu tiên nghe nói tới họ này.

Ma (麻): tê tê, tê đại. Ở đây Nguyệt Băng nói tới từ Ma trong Ma phiền (麻烦 - đọc là [má·fan]), nghĩa là phiền toái.

Nguyệt Dao nhìn Ma tiên sinh mặc một thân y phục xanh đen, không chút phấn son, không đeo đồ trang sức. Ma tiên sinh giống như Uông ma ma trong mắt không một tia gọn sóng, nhìn thật giống như duyệt tẩn thiên phạm, trong lòng Nguyệt Dao có cảm giác quái dị khó nói.

*Duyệt tẩn thiên phạm: trải qua hàng ngàn sóng gió cuộc đời.

Nghe xong giới thiệu của Trịnh ma ma, Nguyệt Dao mới biết được Ma sư phụ là tú nương nổi danh vùng Tô Hàng. Tú nương đều là người thường xuyên dùng mắt đến nỗi vượt quá giới hạn nên khi tới độ tuổi nhất định con mắt sẽ không dễ sử dụng tốt, đây là bệnh nghề nghiệp của người làm nghề tú nương. Không thể làm việc ở hàng thêu, bình thường các tú nương có danh tiếng đều sẵn lòng đến các đại hộ nhân gia dạy dỗ nữ quỳên, bởi vì ở đại hộ nhân gia chỉ cần hướng dẫn mấy vị cô nương, công việc đơn giản thoải mái, thù lao lại rất cao. Mà quan trọng nhất là yêu cầu của việc này không cao, chỉ cần tương lai các cô nương có kỹ thuật có thể sử dụng tốt là xong, không cầu trở thành danh sư.

Lão phu nhân nói nói mấy câu, ý tứ cũng chỉ là mong muốn bốn người nghiêm khắc đốc thúc Nguyệt Doanh các nàng. Để cho bọn họ học được chút tài nghệ.

Bốn người đồng thanh trả lời chấp thuận, đây là chén cơm của các nàng, chỉ có dạy dỗ tốt các cô nương, làm cho chủ nhà hài lòng mới không đập phá thanh danh của bọn họ, danh tiếng tốt, sau này mới có nhiều người tới cửa tìm các nàng.

Lão phu nhân cười nhìn về phía bốn người Nguyệt Dao nói: "Từ ngày mai bắt đầu học tập, hôm nay sẽ nghỉ ngơi nhiều thêm một ngày." Đi theo ma ma học quy củ cực kỳ vất vả, mà học tập thư pháp cầm kỳ, thi từ ca phú cũng không phải chuyện dễ dàng. Sau này, sẽ có mệt mỏi.

Uông ma ma là người lão phu nhân mời, đã nói hết trước sau thời gian dạy dỗ trong Liên phủ. Ba người khác bởi vì khi mời có chút vội vàng, còn chưa gặp Đông Gia. Chẳng qua chỉ cần nói chuyện xong xuôi với Đông Gia, thì có thể phân thời gian đến dạy dỗ.

Lão phu nhân căn cứ ba người mà phân chia an bài thời gian, buổi sáng bốn cô nương theo ma ma học quy củ, buổi chiều chia thành ngày chẵn ngày lẻ, ngày lẻ lại chia ra hai vị tiên sinh cắt đoạn theo hai vị tiên sinh học tập; ngày chẵn lại đi theo tú nương học thêu thùa.

Uông ma ma ở sân nhỏ gọi là Tĩnh Tư Viên. Tĩnh Tư Viên, cũng là nơi sau này bọn họ học tập quy củ, có người nói chỗ đó là nơi lão phu nhân ở lúc còn trẻ.

Đoạn thời gian này Nguyệt Doanh theo lão phu nhân sống ở đây cũng không tệ lắm, sắc mặt càng ngày càng hồng nhuận, gặp người liền mang theo ba phần tươi cười. Thấy Nguyệt Dao nhìn nàng cũng không khỏi lộ ra nụ cười hiền hòa.

Nguyệt Dao cười đáp lại.

Nguyệt Băng nhưng là bữu môi, Nguyệt Hoàn như trước giả ngu. Chẳng qua trong lòng thầm nói, nàng vẫn rất mong được chung sống thật tốt với mấy cô nương còn lại.

Ngắm lại kiếp trước một phòng ngủ cũng có thể thân như tỷ muội, hiện tại là tỷ muội có quan hệ huyết thống lại càng phải thân mật vô gian mới được. Chỉ là nàng mới đến, hơn nữa di nương khuyên răn, để cho an toàn nàng vẫn phải quan sát thêm một chút.

Lão phu nhân trông thấy mấy người nhìn nhau, đặc biệt ánh mắt lộ ra ngoài của Nguyệt Hoàn làm cho lão phu nhân rất hài lòng. Xem ra, lần ngã này đã

giúp Nguyệt Hoàn ngơ ngác ngốc như khúc gỗ trở nên thông minh hẳn, không biết tới lúc nào Nhị nha đầu mới có thể thay đổi.

Lão phụ nhân cười để cho mấy người đi về: "Ngày mai bắt đầu tiến hành, các người cũng không cần vội vàng đến chỗ ta thỉnh an, học tập cho giỏi mới phải điều quan trọng nhất."

Sau khi ra cửa Nguyệt Hoàn nói: "Tam tỷ, muội nghe nói Lan Khê Viên của tỷ rất đẹp, muội có thể tới xem không?"

Sắc mặt Nguyệt Dao không chút lay chuyển: "Lan Khê Viên không xinh đẹp bằng viện tử của Nhị tỷ tỷ. Bố trí trong Lan Khê viện lại càng không thể so sánh với Nhị tỷ tỷ được." Lời nói cực kỳ uyển chuyển, ý tứ rất đơn giản, nàng không có ý nghĩ tiếp đãi.

Nguyệt Băng nghe xong cười khúc khích: "Tam muội muội vẫn cứ như trước vậy đều không thích chơi đùa ồn ào với các tỷ muội. Tam muội muội, muội đã sao chép xong kinh thư của mình rồi hả?"

Nguyệt Dao lạnh nhạt nói: "Không có, từ từ chép. Nhị tỷ tỷ, Tứ muội muội, ta còn có việc phải trở về, đi trước." Nói xong rồi rời đi.

Nguyệt Hoàn cực kỳ nhạy cảm nhận ra được Tam tỷ này chán ghét Nguyệt Băng. Tam tỷ chỉ tỏ ra xa lánh với mình, thế nhưng quay sang Nguyệt Băng lại chính là chán ghét. Nguyệt Hoàn buồn bực, coi như Tam tỷ không thích nhị tỷ, cũng không tới nổi căm ghét thế chứ? Có phải đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết hay không?

Nguyệt Băng thấy gương mặt xoắn xuýt của Nguyệt Hoàn, cười nói: "Tứ muội muội, không phải là muội muốn qua lại thân thiết với Tam cô nương chứ? Tính tình Tam tỷ tỷ thanh lãnh, hơn nữa thiếu tình cảm, trước đó vài ngày còn đuổi bà vú của mình ra ngoài. Cho nên, nếu muốn giao hảo với Tam muội muội, muội phải suy nghĩ thật kỹ." Ngay cả bà vú của mình cũng đuổi ra ngoài, người như vậy đâu đáng tin. Hơn nữa Tam muội muội chính là một cái đuôi sao chổi, vừa đến Mã gia đã khiến Mã gia rối loạn một đoàn, thua thiệt trước đây nàng vẫn cho rằng tính cách Nguyệt Dao thuần lương, hóa ra tất cả đều là nguy trang. Sau này nên chú ý nhiều, tính táo chút tránh bị nha đầu này bán cũng không biết.

Nguyệt Hoàn cũng nghe nói chuyện này, đối với chuyện này Nguyệt Hoàn cũng cảm thấy thật kỳ quái. Coi như nàng là một kẻ từ thế giới bên ngoài tới đây cũng đều biết ở chỗ này bà vú tương đương với nửa người mẹ mà! Tương tự tới chuyện bà vú Lý thị của Khang Hi năm đó thì cũng biết một ... hai ... Cũng bởi vì Lý thị bà vú của hoàng đế Khang Hi, về sau được quang vinh phong làm chính nhất phẩm phu nhân; nhờ bà ta mà Tào thị nhất tộc cũng trở nên hưng thịnh. Chân chính là một người đặc đạo gà chó cũng thăng thiên.

Nguyệt Hoàn trầm tư, Tam cô nương này không để ý danh tiếng cũng muốn đuổi bà vú đi, là vì cái gì kia chứ? Sợ là trong này có chút chuyện xưa gì đó.

Trong lòng Nguyệt Hoàn lộp bộp một cái, đột nhiên tròn to mắt. Ngược lại lắc đầu, lẩm bẩm: "Sẽ không, sẽ không, nhất định là mình nghĩ nhiều rồi."

Hồng Mai nhỏ giọng hỏi: "Cô nương, cô nương suy nghĩ gì vậy?"

Nguyệt Hoàn liếc mắt Hồng Mai, lắc đầu nói: "Không có gì." Di nương nói phải coi chừng Hồng Mai và Hồng Y, không thể thổ lộ tình cảm với bọn họ.

Ban nãy trong đầu Nguyệt Hoàn dần hiện ra một ý nghĩ, nàng suy đoán điệu bộ Tam cô nương này không giống như là xuyên qua, ngược lại không nghĩ tới trùng sinh. Chẳng qua Nguyệt Hoàn suy nghĩ biểu hiện của Nguyệt Dao, thấy thế nào cũng không giống như trùng sinh. Người trùng sinh, hầu hết toàn là những người trải qua cuộc sống không mấy tốt đẹp, nên cõi lòng đầy sự oán hận trở về báo thù, đâu có thể yên lặng an lành như Nguyệt Dao.

Ngày tháng chín, khí trời bắt đầu mát mẻ. Cho dù có ánh nắng, cũng không quá nóng. Thế nhưng trên trán Nguyệt Hoàn vẫn chảy đầy mồ hôi.

Lúc này Nguyệt Dao lại không cảm thấy nóng, ngược lại còn để cho Hoa Lô lấy chiếc dù xanh trên đầu đi, nói với Xảo Lan và Hoa Lô: "Bắt đầu từ ngày mai, hai người các người cùng đi theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 94: Chương 51.2

Nha hoàn bên mình cũng phải nhận dạy dỗ. Chỉ có học thuộc lòng quy củ, có thể sử dụng thuận buồm xuôi gió, đến lúc đó mới không bị quy củ ràng buộc, có thể phòng ngừa người khác dùng quy củ chèn ép các nàng.

Hoa Lô và Xảo Lan đồng thời gật đầu: "Cô nương yên tâm, chúng ta sẽ học thật tốt." Học mấy thứ này, học thật tốt chỉ có lợi mà không hại.

Nguyệt Băng tới chính phòng, bắt mắt nhìn Mạc thị đang xử lý công việc nói: "Nương, ma ma giáo đường này mang bộ mặt quan tài, con vừa nhìn đã thấy sợ. Nương, có thể không cho con theo nàng ta học không?" Nguyệt Băng thật lòng không muốn học tập cùng Ưông ma ma.

Mặt của Mạc thị trầm xuống: "Nói hưu nói vượn cái gì, đây chính là người tổ mẫu con phải phí hết tâm tư mới tìm thấy được, nếu con không ngoan ngoãn theo ma ma học hành, nương sẽ để cho cha con dùng gia pháp trị con." Cái gọi là gia pháp, chính là không cho Nguyệt Băng ra khỏi cửa, hơn nữa còn bị cấm túc ở trong phòng sao chép kinh Phật. Đối với Nguyệt Băng mà nói đây là chuyện tương đương với đau khổ. Sợ dĩ nàng ta đối với việc

Nguyệt Dao động một chút là lấy chuyện sao chép kinh thư ra nói, đó là nhìn không thuận mắt vạn lần.

Mạc thị nhìn Nguyệt Băng thờ phỉ phỉ rồi đi, lắc đầu nói: "Đứa nhỏ này cũng bị ta làm hư rồi. Cũng may hiện tại dạy dỗ lại vẫn còn kịp." Có ma ma giáo dưỡng, ở bên cạnh nghiêm khắc giám sát nàng, tin tưởng rất nhanh sẽ có thể thay đổi tính tình nữ nhi, không hành sự lỗ mãng nữa, lớn như vậy mà chỉ cần chuyện gì không như ý liền kêu to như thế. Sau này làm mai làm mối cũng là một chuyện khó.

Tô di nương cũng nhận được tin tức nói lão phu nhân không những mời ma ma giáo dưỡng, còn mời nữ tiên sinh và tú nương. Sau khi Tô di nương nghe xong vui mừng vô cùng.

Chờ Nguyệt Hoàn trở về, Tô di nương vội hỏi tình huống cận kề.

Tô di nương cảm giác được đối với cầm kỳ thư họa cùng thi từ ca phú Nguyệt Hoàn đều rất có hứng thú, Tô di nương mừng mình, ngay sau đó nghiêm túc nói: "Cô nương, nữ tiên sinh cầm tiền bạc thì sẽ dùng cả tấm lòng dạy dỗ tài nghệ cho các người. Thế nhưng ham nhiều nhai không nát, học không có khả năng tinh thông hết mọi thứ, cầm kỳ thư họa thi từ ca phú nếu muốn tinh thông mọi thứ sẽ phải tiêu tốn vô số tinh lực cùng thời gian. Từ cô nương, người không những phải học những thứ này mà còn cả nữ hồng trù nghệ, sau này còn có học quản gia, hoàn toàn không có nhiều thời gian để học giỏi tất cả mọi thứ. Từ cô nương, học tài nghệ chỉ cần học giỏi một hai thứ là được, như thế so với việc cái gì cũng biết mà chỉ biết non nửa sẽ tốt hơn nhiều. Từ cô nương, sau này ra ngoài xã giao chỉ cần thể hiện thật tốt một loại tài nghệ như vậy đủ rồi." Tô di nương nói với Nguyệt Hoàn, cái duy nhất không cần tiêu tốn quá nhiều tâm tư chính là thêu thùa. Tô di nương có kỹ thuật thêu thùa tài giỏi, nếu so về thủ nghệ thì tất nhiên nàng vẫn kém Ma tú nương. Chẳng qua cái năng tinh thông chính là Kinh tú, Ma tú nương dạy lại là Tô tú, tú nghệ của hai nơi đều có nét đặc biệt riêng. Tô di nương cho rằng nữ nhi không cần dựa vào nghề thêu để sống, sau này chỉ cần có thể làm được vài thứ, chút vấn đề đồ để nàng dạy cũng không có vấn đề gì.

****Kinh tú: kỹ thuật thêu thùa theo phong cách kinh thành hay hàng thêu kinh thành.**

*****Tô tú: hàng thêu Tô Châu.**

Nguyệt Hoàn nghe xong có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới Tô di nương lại là người thông suốt như vậy. Trừ phi là người tài hoa hơn người lại được trời cao chăm sóc, bằng không làm sao có thể học gì cũng giỏi. Nguyệt Hoàn suy tư một chút: "Di nương, ta muốn học vẽ, ta thích vẽ vời."

Tô di nương nghe được lập tức lắc đầu: "Không được không được, không thể học vẽ. Cầm kỳ thư họa ngoại trừ học họa ra những cái khác đều được, chính là chữ học vẽ." Thư pháp không nói, chữ đẹp, là cần thiết. Nếu nữ nhi viết chữ khó coi, lão gia phu nhân đều sẽ không bằng lòng. Liên gia là gia tộc thư hương môn đệ, chữ viết của nữ nhi xấu xí, đến lúc đó Liên gia sẽ bị mất mặt.

Nguyệt Hoàn kinh ngạc nói: "Vì sao không thể học vẽ?" Lúc học đại học nàng tham gia vào club vẽ manga, đã học vẽ manga mấy ngày, cũng có chút bản lĩnh. Chẳng qua sau này vì vội vàng kiếm tiền nên đành từ bỏ. Nhưng có cơ sở này rồi thì bây giờ sẽ là làm chơi ăn thật, không nghĩ tới bỗng chốc lại bị di nương phủ quyết mất.

Tô di nương biết nữ nhi quên rất nhiều chuyện, nhưng chuyện của Tam cô nương nàng cũng đã nói qua với nữ nhi, không nghĩ tới chẳng mấy chốc nữ nhi lại quên mất: "Thiên phú hội họa của Tam cô nương người không thể sánh được, đến khi đó dù người có học xong hội họa cũng chỉ trở thành kẻ làm nền cho Tam cô nương tỏa sáng. Từ cô nương, ngay cả khi người có học được vẽ được cảnh sắc tốt hơn đi nữa, cũng không ai nhớ kỹ người. Chỉ có học thứ mà Tam cô nương và Nhị cô nương không học, như vậy người mới có thể ngẩng đầu." Căn bản Tô di nương không nghĩ tới chuyện nữ nhi có thể vượt lên Tam cô nương. Có vài người có thiên phú này, sau này những người khác có xuất sắc gì ra sao cũng không cách nào so sánh.

Nguyệt Hoàn lại lắc đầu: "Di nương, Tam tỷ giỏi là chuyện của nàng, ta học lại là chuyện của ta, cái này không có gì mâu thuẫn với nhau cả!"

Tô di nương nhìn Nguyệt Hoàn nói: "Từ cô nương, đến thời điểm người tiêu phí mấy năm, nhưng sau này tất cả mọi người chỉ khen Tam cô nương, xem thường thành quả nỗ lực của người, người còn có thể giữ vững tâm thái như vậy sao?" Coi như nữ nhi sẵn lòng trở thành vật làm nền cho Tam cô nương, nàng cũng không đồng ý.

Nguyệt Hoàn há miệng, rốt cuộc không lên tiếng.

Tô di nương bắt đầu dĩ giải thích với Nguyệt Hoàn nguyên nhân vì sao không cho nàng học hội họa: "'Không phải di nương không tin năng lực của người, mà là Tam cô nương có thiên phú và vốn liếng trong lĩnh vực này. Từ cô nương, ta đã nói với người bởi vì bản thân Tam cô nương bá được danh sự. Điểm khởi đầu của Tam cô nương cao như vậy, người xa xa so sánh không bằng. Cho nên, học vẽ người chỉ có thể thành vật làm nổi bật cho Tam cô nương."

Nguyệt Hoàn không cam lòng mà nói: "Di nương, họa nghệ của Tam tỷ tỷ cực giỏi người sợ ta bị nàng áp chế không thể ngóc đầu ta có thể hiểu được. Thế nhưng vì sao môn Nhị tỷ tỷ học ta cũng không được theo học, cũng bởi vì nàng là đích nữ, còn ta là con thứ sao." Thật ra trong lòng Nguyệt Hoàn cũng đồng ý với nửa đoạn trước của Tô di nương. Thế giới này chính là như vậy, tất cả mọi người đều nhớ kỹ người đứng thứ nhất, sẽ không ai quan tâm tới những người phía sau ra sao, ngay cả người thứ hai cũng sẽ bị lãng quên. Nàng tự biết mình, tuy nàng có hai năm học hội họa làm cơ sở, thế nhưng cũng không dám đi khiêu chiến người vừa có tài danh vang dội ở ngoài lại còn có thiên phú trác tuyệt như Nguyệt Dao. Không thể so sánh với Nguyệt Dao, đó là vì người ta có thiên phú, thế nhưng còn phải chờ sau khi Nguyệt Băng chọn xong mình mới được chọn, cảm giác này chẳng khác gì nàng là người nhặt lấy đồ thừa mà người khác để lại, trong lòng Nguyệt Hoàn thật khó chịu.

Tô di nương cười khổ: "Ai bảo người không gửi thân hồn vào bụng phu nhân, hết lần này tới lần khác lại đầu thai trong bụng ta đây! Từ cô nương, đây là số mệnh." Nhị cô nương tốt số, số phận nữ nhi nhà mình không tốt.

Nguyệt Hoàn ôm cánh tay của Tô di nương nói: "Di nương, đều là lỗi của con, con không nên nói những lời này làm người thương tâm. Di nương, con chỉ nói vậy thôi, người đừng buồn khổ, nếu không con biết phải làm sao." Cái xã hội lắm lừa nhiều gạt này, xuyên qua thành thử nữ một xú tự do cũng

không có. Cũng không biết là ai nói xuyên qua thành thứ nữ cũng có thể ăn sung mặc sướng, trừ phi đương gia chủ mẫu là kẻ đầu heo, bằng không thứ nữ có cao siêu mấy thì vĩnh viễn chẳng thể hơn được đích nữ. Bởi vì vừa có dấu hiệu, liền bị đích nữ tiêu diệt. Nàng còn chưa muốn chết sớm như vậy, cũng không muốn làm liên lụy tới di nương và đệ đệ, chỉ có thể tạm thời làm một thứ nữ nhu thuận nghe lời.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 95: Chương 51.3

Nguyệt Hoàn chuyển đề tài, nói tới chuyện Cổ ma ma: "Di nương, Nhị tỷ tỷ nói Tam tỷ tỷ đuổi vú nuôi của mình ra ngoài, cho rằng Tam tỷ tỷ là người khắc nghiệt thiếu tình cảm. Di nương, chuyện có phải là vậy hay không?" Ở trong mắt Nguyệt Hoàn, Tô di nương là người vô cùng thông minh. Hơn nữa nàng ấy thật tình thương yêu nàng, cho nên nếu nàng có thắc mắc gì nàng đều hỏi Tô di nương.

Sắc mặt Tô di nương có chút phức tạp, chẳng qua cuối cùng vẫn nói: "Cổ ma ma là một nô tài phản chủ, Tam cô nương chỉ đuổi bà ta ra khỏi Liên phủ, mặt khác còn đưa cho một số tiền lớn, đó đã là quan tâm giúp đỡ hết lòng rồi." Tuy rằng nàng bảo nữ nhi mình giả vờ ngốc nghếch, thế nhưng nàng không hy vọng nữ nhi bị phụ nhân và Nhị cô nương ảnh hưởng, trở thành một người ngu dốt, không có năng lực tự mình phân tích.

Nguyệt Hoàn kinh ngạc nói: "Phản chủ?" Thời gian nàng tới thế giới này tuy rằng ngắn, thế nhưng cũng biết phản chủ là có ý gì, hạ nhân phản chủ phải gánh chịu hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Tô di nương nói cho Nguyệt Hoàn biết chuyện của Cổ ma ma. Tuy rằng không nhắc tới Mạc thị, thế nhưng thoáng chốc Nguyệt Hoàn đã hiểu được. Chính là sau khi nghe xong, trong lòng Nguyệt Hoàn lại càng không yên ổn. Đang yên lành làm sao Tam cô nương lại biết được vú nuôi mình vứt bỏ mình chứ!

Nguyệt Hoàn không dám để mình nhớ lại rồi suy nghĩ tiếp, sợ là nếu còn nghĩ thêm nữa, nàng sẽ không nhịn được mà vọt tới Lan Khê hỏi Nguyệt Dao rằng có phải nàng ấy là người trùng sinh hay không.

Nguyệt Doanh vẫn hầu hạ lão phu nhân, cũng không biểu hiện ra vẻ mặt mừng rỡ quá mức. Chỉ là từ bước đi giọng nói của nàng có thể nghe ra được, tâm tình nàng lúc này cực kỳ sung sướng.

Người duy nhất bình tĩnh chính là Nguyệt Dao, với Nguyệt Dao mà nói, đây chỉ là hoàn thành một việc mà kiếp trước nàng chưa làm được, bù đắp khuyết điểm của kiếp trước. Những thứ khác, không có nữa.

Nguyệt Dao quay về Lan Khê viện bắt đầu chỉ bảo Chính ca nhi nhận thức chữ. Ngày mai đã bắt đầu đi học, sẽ không có nhiều thời giờ như trước, ban ngày phải theo ma ma và tiên sinh học tập, buổi tối phải dạy bảo Đình Chính, nhất định sẽ rất bận bịu. Nguyệt Dao cảm giác thời gian không đủ dùng, lại càng lo lắng mình không chịu đựng nổi. Cho nên, nàng cực kỳ hy vọng có thể tiên sinh sẽ tới sớm hơn. Để Đình Chính đi theo tiên sinh học tập.

Chính ca nhi thấy dáng vẻ mặt ủ mảy chau của Nguyệt Dao nói: "Tỷ tỷ, có phải có chuyện gì làm tỷ lo lắng hay không?" Nhìn tỷ tỷ nhìn hẩn chăm chăm, giống như hận không thể nhìn ra nãy cái động trên người mình, Đình Chính không nhịn được mà cười, chẳng lẽ có quan hệ gì với mình sao?

Nguyệt Dao sờ đầu Chính ca nhi: "Không có việc gì. Tỷ tỷ đang nghĩ đến chuyện ngày mai thôi! Đệ cố gắng học đi." Những thứ ngổn ngang kia đừng bảo là Chính ca nhi không hiểu, cho dù có hiểu, ngoại trừ tăng thêm phiền não cho Chính ca nhi thì hoàn toàn không có tác dụng gì khác.

Chính ca nhi ngoan ngoãn gật đầu.

Luyện chữ xong, Nguyệt Dao cầm tay Chính ca nhi, thấy trên tay hằn có thật nhiều bọng máu to. Nguyệt Dao có chút đau lòng, bọng máu đều là do mấy ngày nay luyện chữ mà sát mà ra. Thế nhưng, muốn thành công đây lại là một bước chắc chắn không thể thiếu.

Mười năm học hành gian khổ không phải là nói vài câu là được, năm đó tư chất phụ thân xuất chúng như vậy cũng chưa từng lười biếng dù chỉ khoảnh khắc. Tư chất Chính ca nhi kém xa người khác rất nhiều, lại càng là không thể lười biếng. Cho nên, nhất định phải tìm cho Đình Chính một tiên sinh tốt, dốc lòng dạy dỗ, bồi dưỡng Đình Chính thành tài. . .

Haiz, nghĩ tới đây, Nguyệt Dao lại không nhịn được thở dài. Đình Chính đã học lâu như vậy, vẫn chưa học xong Bách Gia Tính. Đối mặt với tư chất của Đình Chính, Nguyệt Dao chỉ có thể thở dài!

Nguyệt Dao đâm thủng mấy bọng máu cho Chính ca nhi, lại thoa thuốc mỡ lên, đỡ Đình Chính trở về phòng của mình ngủ. Nguyệt Dao ngồi trên băng ghế suy nghĩ chuyện tình.

Đặng ma ma rửa mặt chải đầu cho Nguyệt Dao, không nhịn được nói: "Cô nương đừng làm mình quá mệt nhọc. Nếu không được thì đưa ca nhi tới học đường đi." Đặng ma ma không nói tới tộc học, tộc học có cái dạng gì nàng đều biết được. Đưa Chính ca nhi vào tộc học chẳng khác gì đưa đi phế, thế nhưng đi học đường thì vẫn có thể.

Nguyệt Dao lắc đầu, học đường đương nhiên phải đi, nhưng không phải hiện tại. Chẳng qua Nguyệt Dao lại có chút khó hiểu: "Ma ma, sao lại đột nhiên mời nữ tiên sinh đến?" Nguyệt Dao luôn cảm thấy chuyện này lộ ra chút gì đó quái dị. Nếu tổ mẫu thật có ý nghĩ này, đã sớm mời đến. Mà không cần chờ tới bây giờ.

Đặng ma ma cũng lắc đầu: "Cô nương, ta nghe ngóng, ma ma và tú nương là lão phu nhân mời, hai vị nữ tiên sinh là đại lão gia mời. Có thể đại lão gia suy nghĩ trong nhà có ba cô nương, phải mời nữ tiên sinh dạy dỗ thật tốt, bằng không lan truyền ra ngoài nét mặt Liên gia sẽ không dễ nhìn. Đặng ma ma trực tiếp gạt bỏ Nguyệt Dao ra. Hiện tại Nguyệt Dao còn chưa trừ hiếu không thể đi theo học. (trừ hiếu: tương đương với xả tang giữ hiếu.)

Nguyệt Dao nghĩ tới Nguyệt Băng, lại nhớ tới ánh mắt phức tạp của tổ mẫu, kiềm chế sự khác thường trong lòng lại. Nàng có thể nói lòng dạ Mạc thị khó lường trước mặt Đặng ma ma, thế nhưng không thể nói vậy về Đại bá phụ. Những thứ này đều là hoài nghi của nàng, cũng không có căn cứ chính xác. Bởi vì cho đến bây giờ, Đại bá phụ cũng không có chỗ nào không thích hợp: "Ma ma, ta cũng định đi theo Văn tiên sinh học tập thư pháp, lại cùng tú nương học tập thêu thùa, những cái khác sẽ không học."

Sắc mặt Đặng ma ma hơi đổi. Ban đầu định nói vài câu khuyên bảo, lại thấy vẻ mặt Nguyệt Dao mệt mỏi, nuốt những lời muốn nói vào trong: "Cũng được. Cô nương đừng khiến chính mình mệt mỏi quá."

Chờ sau khi Nguyệt Dao đi ngủ, Đặng ma ma ra ngoài tìm Hoa Lô hỏi xem đã có chuyện xảy ra ở thượng phòng. Nghe được Nhị cô nương đề nghị muốn cô nương nhà mình đi theo học tập sắc mặt lập tức xanh mét, Nhị cô nương nói thế này rõ ràng là không có ý tốt: "Đừng xem Nhị cô nương trên mặt tỏ ra đơn thuần, nữ nhi của Mạc thị nào có thể đơn thuần. Sau này ngươi phải có nhiều tâm nhãn hơn." Đây là Đặng ma ma nói tránh Xảo Lan, bất kể như thế nào Xảo Lan cũng là người lão phu nhân ban cho. Đối với lão nhân gia mà nói tôn nữ ai cũng như nhau, tuy rằng không tỏ ra ý gì trên mặt, nhưng trong lòng vẫn thương yêu tất cả như nhau. Nếu biết các nàng nói xấu Nguyệt Băng, bọn họ chắn chắn sẽ không được dễ chịu.

Trong thượng phòng, lão phu nhân trần trọc trên giường, cuối cùng thực sự không ngủ được bèn tựa vào đầu giường, sai Trịnh ma ma ôm trái ra. Bà nhìn phong thơ sau cùng của nhi tử, đặc biệt khi nhìn thấy tới lúc cuối cùng nhi tử đã khẩn cầu bà chăm sóc cho Nguyệt Dao thật tốt, trong lòng lão phu nhân run run.

Lão phu nhân biết lúc tiểu nhi tử bệnh nặng đã viết thư cho hảo hữu tri giao của hần là Thẩm Thiên cùng Lý Quốc Hạnh, quý dĩ là chưa từng viết cho đại nhi tử dù chỉ một phong thư. Nói cách khác tiểu nhi tử thà tình nguyện tin tưởng người ngoài cũng không tin vào bào huynh của mình. Trước đây lúc nào bà cũng cố tình quên đi mâu thuẫn giữa hai nhi tử, thế nhưng bây giờ sự thực bày ra ngay trước mắt mình, khiến cho lão phu nhân vô cùng đau lòng.

*Bào huynh: anh trai ruột cùng cha cùng mẹ.

Trịnh ma ma thấy lão phu nhân vạn phần lo nghĩ: "Lão phu nhân, đại phu nói người không thể hao phí tinh thần sức lực phải nghỉ ngơi thật tốt, bằng không bệnh cũ sẽ tái phát." Trịnh ma ma uyển chuyển khuyên giải, bà rất mong lão phu nhân có thể sống lâu trăm tuổi.

Lão phu nhân lắc đầu, không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 96: Chương 52: Quá Mất Thể Diện*

Ngày thứ hai, Xảo Lan tết cho Nguyệt Dao một búi tóc đơn giản. Nguyệt Dao chọn lấy một cây trâm trâm châu trong hộp trang sức cài lên trên búi tóc.

Vì muốn phối hợp với cây trâm trâm châu này, Xảo Lan lấy thêm một đôi khuyên tai trâm châu khác, còn muốn đeo thêm vòng tay bạch ngọc cho Nguyệt Dao, Nguyệt Dao lại lắc đầu: "Tốt rồi."

Hoa Lô mang tới một bộ quần áo màu lam nhạt. Nguyệt Dao tiếp tục lắc, tự mình chọn lựa một bộ quần áo trắng ngà, bên ngoài còn mặc thêm chiếc áo lụa mỏng.

Hoa Lô và Xảo Lan liếc mắt nhìn nhau, Hoa Lô nhìn không được nói: "Cô nương, có phải quá mộc mạc rồi không." Cứ thế này mà đi ra ngoài liệu có thể gây ra ngôn luận gì không tốt không."

Nguyệt Dao khẽ cười nói: "Người trong phủ đều biết ta đang giữ hiếu, ta tin tưởng ma ma và tiên sinh đều biết rõ." Đi đến thượng phòng, tuy rằng Nguyệt Dao tuy rằng đơn giản, nhưng sẽ không mặc toàn thân thuần trắng. Chính là vì sợ làm cho tổ mẫu sinh buồn mà suy nghĩ. Nhưng hôm nay Nguyệt Dao không cần tới thượng phòng thỉnh an lão phu nhân, nàng chỉ cần đi thẳng tới Tĩnh Tư Viên, không cần lo lắng tới chuyện này.

Nguyệt Dao dùng bữa sáng xong thì ra cửa, lúc đi ra còn nghe được tiếng đọc sách lang lang của Chính ca nhi, mỗi lần nghe được giọng nói êm tai của Chính ca nhi, Nguyệt Dao đều sẽ thoải mái cười. Đây đã thành phong cảnh xinh đẹp trong Lan Khê Viên rồi.

Nguyệt Dao ở cách xa nhất, đến Tĩnh Tư Viên xấp xỉ ba khắc đồng hồ. Khi Nguyệt Dao đến, mấy người Nguyệt Doanh đã đến từ sớm rồi.

Hôm nay Nguyệt Doanh mặc một bộ quần dài xanh biếc, da Nguyệt Doanh vốn đã trắng nõn, lại biết cách phối trang phục lại càng mỹ lệ động lòng người hơn, cô nương mười hai tuổi đã lộ phương hoa.

Cả người Nguyệt Băng mặc tiểu sam tay lờ, cân vạt trung y màu xanh nhạt, bên dưới là chiếc váy dài xanh lam, màu sắc cực kỳ tươi đẹp. Lại chải một búi tóc tương đối phiền phức, xuyên một bộ điều Lâm Lang Mai Hoa, lại cài thêm một chuỗi châu hoa ngọc trai. Vóc người mảnh mai nhưng đầy đặn, tóc xanh vừa đen vừa mượt, khuôn mặt tuyết trắng, nếu bỏ qua vẻ không kiên nhẫn cùng phiền chán trong đáy mắt, càng khiến người ta vui tai vui mắt.

Nguyệt Hoàn mặc quần hoa y theo cảnh hoa tường vi màu lục nhạt quần quanh người, chải kiểu tóc không khác búi tóc của Nguyệt Dao cho lắm, trang phục như vậy đúng quy đúng củ, không đặc biệt xuất sắc.

Lúc đầu Nguyệt Hoàn đến vừa nhìn thấy Nguyệt Doanh cùng Nguyệt Băng cũng đã thảm thán. Cô nương mười hai tuổi và chín tuổi, mà đã có thể thấy được phong độ tư thái bề ngoài, ở hiện đại cỡ tuổi này cũng chỉ là học sinh tiểu học. Cổ đại quả thật đặc biệt.

Thế nhưng chờ khi Nguyệt Hoàn nhìn thấy dáng vẻ thanh nhã thoát tục của Nguyệt Dao, không thể không cảm thán xã hội này thật biến thái. Tám tuổi ở hiện đại chỉ là đứa bé mới lên tiểu học năm nhất, ở đây đã bắt đầu nghiên cứu cách mặc y phục trang điểm, đã học tập phối hợp quần áo ra sao, tăng giá trị của mình thế nào.

Uông ma ma đi ra thấy cách các cô nương mặc y phục trang điểm, đối với người đã luyện thành hoá nhân kim tinh như nàng mà nói, chỉ riêng từ quần áo cũng có thể thấy được rất nhiều thứ.

Uông ma ma dừng lại trên người của Nguyệt Dao ba giây đồng hồ trầm ngâm sau đó nói: "Trước đây Tam cô nương đã học qua lễ nghi quy củ?" Nhìn tư thế bước đi cùng với động tác, nhất định là học qua rồi.

Nguyệt Dao gật đầu, đây cũng không phải chuyện không thể nói: "Khi còn ở Giang Nam nương ta đã từng chỉ bảo ta." Tuy chỉ nói qua không đòi hỏi tận dụng vào trong thực tế, chỉ là Nhị phu nhân không biết trong vô thức đã thay đổi nữ nhi nhà mình.

Trước khi tới, không chỉ ma ma, mà mấy tiên sinh cũng đều tìm hiểu rõ ràng tình huống của gia chủ, bởi vậy Uông ma ma biết Liên gia Nhị phu nhân chính là trưởng nữ trong Hầu phủ trước kia. Tiểu thư từ Hầu phủ đi ra quy củ chắc chắn là nhất đẳng, không cần dồn hết tâm trí dạy dỗ, ánh sáng bên người cũng có thể bị hun đúc từ sớm.

Trước khi giảng dạy quy củ ma ma nói với bốn cô nương: "Ta sẽ tận tâm dạy dỗ các vị, có thể học được bao nhiêu, học được thế nào, thì phải xem ngộ tính của các vị rồi. Còn trong quá trình dạy dỗ, nên làm thế nào thì làm thế ấy, ma ma chắc chắn sẽ không vì tình riêng mà làm việc không phù hợp."

Hiện tại Nguyệt Dao học tập quy củ là dùng cả trái tim. Uông ma ma nhìn thấy thái độ của Nguyệt Dao rất hài lòng. Vừa mới bắt đầu nàng còn cho rằng Nguyệt Dao ý vào việc mình đã học qua quy củ sẽ kiêu ngạo, không nghĩ tới lại hiếu học cố gắng nhiều như vậy. Nghe nói Tam cô nương ý mình một thân tài hoa nên thanh cao tự ngạo không coi ai ra gì, bây giờ nhìn tới cũng không phải như thế.

Tiểu thư khuê các khi bước đi không thể tạo ra gió, không thể phát ra chút tiếng động nào. Không những như vậy, tư thế ngồi, dáng đứng, điệu bộ khi ăn cơm, khẩu đầu lạy tạ, bưng trà; tính tế đến nỗi ngay cả tư thế cầm bút cũng phải vô cùng chú ý.

Nguyệt Dao và Nguyệt Doanh lắng nghe rất nghiêm túc, Nguyệt Băng cũng nỗ lực tập trung tinh thần vào đó. Nhưng chỉ mỗi Nguyệt Hoàn nghe được những điều này liền ghen ghét nhìn trần trời, nếu hằng ngày đều phải chú ý đến từng hành vi như vậy, cuộc sống còn gì là thú vị.

Giảng giải xong hết, đương nhiên phải bắt đầu luyện tập. Tư thái luyện tập trước hết dĩ nhiên là bước đi. Luyện tập bước chân có ích, liền luyện cả một buổi sáng. Nguyệt Doanh học theo rất nghiêm túc, Nguyệt Băng mặc dù có chút bức bối, thế nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng không ngừng bắn phá của Uông ma ma cùng với trách phạt không ngừng cũng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Trong bốn người thống khổ nhất chính là Nguyệt Hoàn. Bước đi không được mở rộng quá cũng không được xiêu vẹo, nhất định phải đoan đoan chính chính. Sai rồi cũng không trách phạt, chỉ để cho nàng làm lại, làm lại, lại làm lại.

Trong bốn người, Nguyệt Hoàn có sai lầm nhiều nhất. Đây làm cho Nguyệt Dao thật bất ngờ, vốn nên là Nguyệt Băng phạm lỗi nhiều nhất mới phải? Tại sao lại là Nguyệt Hoàn.

Nguyệt Dao nhìn dáng vẻ của Nguyệt Hoàn hình như nàng ấy chưa từng tiếp xúc qua những thứ này, với chuyện lần này Nguyệt Dao vô cùng nghi ngờ. Trước kia nàng nghe mấy người Hoa Lô nói Nguyệt Hoàn học gì cũng nhanh, nàng cho rằng Nguyệt Hoàn cũng được sinh ra trong đại hộ nhân gia. Nguyệt Dao cho rằng việc xem qua là nhớ đó là nhờ trời cao chiếu cố, người bình thường là không thể nào có, cho nên nàng cho rằng Nguyệt Hoàn ngẫu nhiên có lối suy nghĩ của người trưởng thành, hơn nữa đã từng học mấy thứ này, nói cách khác chắc hẳn Nguyệt Hoàn cũng do người trong đại hộ nhân gia sinh ra. Thế nhưng Nguyệt Dao thấy nàng không hiểu chút gì về những quy củ này, nhìn lại lại giống như người trong tiểu hộ. Hành vi của Nguyệt Hoàn trước sau khác biệt cực kỳ rõ rệt, lần đầu tiên Nguyệt Dao nổi lòng nghi ngờ về Nguyệt Hoàn, rốt cuộc là kiểu người nào, sinh ra trong gia đình ra sao.

Chẳng qua ánh mắt Uông ma ma nhìn Nguyệt Hoàn lại sáng tỏ, trẻ con không thể dạy. Nàng nói tất cả đã hơn mười lần rồi vẫn không làm ra được, tư chất của Nguyệt Hoàn, so với người nàng được gia chủ nhắc nhở là phải cẩn thận dạy dỗ cho thật tốt như Nguyệt Băng còn thuận mắt hơn nhiều.

Nguyệt Doanh và Nguyệt Dao còn có thể thu liễm lại chỉ cười khẽ, thế nhưng Nguyệt Băng rõ ràng không làm được, khi Nguyệt Hoàn lại một lần nữa bị trách phạt bất làm lại rốt cuộc không nhịn được mà bật cười.

Sắc mặt Nguyệt Hoàn lập tức đỏ lên, bị một tiểu cô nương chín tuổi xem thường cười nhạo, loại cảm giác này rất tồi tệ à! Haiz, chưa từng khó chịu như bây giờ.

Uông ma ma thấy Nguyệt Băng cười, lập tức ngay cả Nguyệt Băng cũng bị phạt chung. Lý do phạt rất đơn giản: "Các ngươi là tỷ muội, là người một nhà tương lai vinh nhục cùng hưởng. Ngươi cười nhạo nàng, thật ra bản thân người cũng bị đánh đáng bị cười chê, cho nên cần phải phạt chung với nhau." Những điều mà ma ma giáo dưỡng phải dạy bảo không chỉ riêng lễ nghi quy củ, mà còn có rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 97: Chương 52.2

Uông ma ma thấy Nguyệt Băng cười, lập tức ngay cả Nguyệt Băng cũng bị phạt chung. Lý do phạt rất đơn giản: "Các ngươi là tỷ muội, là người một nhà tương lai vinh nhục cùng hưởng. Ngươi cười nhạo nàng, thật ra bản thân người cũng bị đánh đáng bị cười chê, cho nên cần phải phạt chung với nhau." Những điều mà ma ma giáo dưỡng phải dạy bảo không chỉ riêng lễ nghi quy củ, mà còn có rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế.

Nguyệt Dao nghe xong hơi chấn động một chút, chẳng qua nàng rất nhanh chóng ý thức đến sự khác thường của mình, lập tức cúi đầu, thế nhưng tất cả những thứ này, đều không mấy may thoát khỏi tầm mắt của Uông ma ma.

Đối với Nguyệt Dao, Uông ma ma luôn cảm thấy nhìn không thấu. Đứa bé chỉ mới tám tuổi, tâm tư đã quá sâu sắc như vậy, không thể không khiến người khác kinh ngạc.

Uông ma ma nhìn sắc trời, rốt cuộc nói tan lộp. Trước khi bốn cô nương ra khỏi cửa còn nói thêm: "Các vị phải nhớ kỹ, một tiểu thư khuê các chân chính thì bước đi không thể phát ra tiếng động dù chỉ tí chút, mà những thứ này đều phải bắt tri bắt giác khắc vào trong xương cốt từng giọt từng giọt mỗi một ngày, bằng không vẽ hồ không thành ngược lại còn ra chó." Tiểu thư khuê các, không phải nói vài câu là có.

Ý tứ của Uông ma ma cực kỳ rõ ràng, chẳng có thứ gì bỗng dưng rơi xuống. Muốn đạt tới mức độ kia nhất định phải khắc khổ học tập, phải dung nạp những quy củ này vào tận xương tủy, giờ tay nhắc chân mới có thể hiển lộ ra giáo dưỡng tốt đẹp của mình.

Sắc mặt Nguyệt Dao vô cùng cung kính: "Ma ma dạy dỗ phải, ta sẽ chú ý." Nếu không muốn bị người ta nói không vượt qua được bài kiểm tra quy củ, nàng cần dốc sức nhiều hơn.

Lời của Nguyệt Dao làm cho Uông ma ma nhìn không được mà nhũn mi tâm lại, Nguyệt Dao nói là chứ không phải chúng ta. Nếu đều là cô nương của Liên gia thì nên đoàn kết nhất trí.

Uông ma ma lắc đầu, tính tình Tam cô nương như vậy đúng là không tốt. Xem ra phải nói chuyện này cho lão phu nhân nghe.

Luyện tập bước chân đi đứng cả một buổi sáng, mỗi eo đau lưng đùi rút gân, những thứ này Nguyệt Dao đều chịu đựng không nói nửa lời. Sau khi dùng ngọc thiện, Nguyệt Dao nằm xuống để Xảo Lan xoa bóp cho nàng.

Đặng ma ma nhỏ giọng nói: "Cô nương, nếu không buổi trưa người ở trong Tĩnh Tư Viên hoặc sang viện khác gần đó nghỉ chân một chút, không cần đi tới đi lui. Qua qua lại lại như vậy rất vất vả." Vừa đi vừa về đã mất hơn nửa canh giờ, lại dùng cơm trưa, thời gian nghỉ ngơi cũng chẳng còn bao nhiêu.

Nguyệt Dao nhìn tình cảnh quen thuộc, lắc đầu nói: "Ta không sao, có thể chịu đựng được." Nàng nhất định không tới viện khác sống. Ở quen rồi, đến lúc đó Mạc thị còn không kiếm cớ để cho nàng chuyển ra ngoài sao. Lúc trước bà ta ôm mục đích xấu xa mờ ám bảo nàng chuyển tới Lan Khê viện sống, bây giờ kế hoạch này bị ngâm nước nóng, chắc chắn sẽ nghĩ cách cho nàng dọn ra ngoài. Có điều đời này, trừ phi rời khỏi Liên phủ, bằng không nàng chắc chắn sẽ không dọn ra khỏi Lan Khê viện.

Nguyệt Dao hí hóp ánh mắt lại, lại đi Tĩnh Tư Viên. Bất kể là học quy củ hay học tập thư pháp, đều học ở Tĩnh Tư Viên.

Khóa đầu của buổi chiều là lớp học thư pháp do Vân tiên sinh dạy. Nếu là trước kia, Nguyệt Dao sẽ cho rằng việc này hoàn toàn lãng phí thời gian. Nhưng bây giờ, Nguyệt Dao xếp đặt tâm tư xem việc này là cách tối luyện tâm tính.

Trước tiên Vân tiên sinh hỏi trình độ học tập của mọi người.

Nguyệt Doanh nói mình biết được hơn một ngàn chữ; Nguyệt Băng không hề khiêm tốn bày tỏ bản thân đã học xong Tứ thư Ngũ kinh; Nguyệt Dao lại rất khiêm tốn ngỏ lời ý bảo mình học được không nhiều lắm. Nếu không phải thái độ Nguyệt Dao cực kỳ chân thành, e rằng Vân tiên sinh đã cho rằng nàng đang trêu chọc mình, trong kinh thành có ai không biết Tam cô nương Liên gia là nười có danh tiếng tiểu tài nữ, tài nữ mà lại không học được nhiều, còn không phải là chuyện cười sao.

Vân tiên sinh sâu sắc liếc mắt nhìn Nguyệt Dao, thấy Nguyệt Dao không chút ngượng ngùng, tự nhiên trang nhã mặc cho nàng quan sát, Vân tiên sinh âm thầm suy xét đây là Tam cô nương mà nàng nghe được sao? Hoàn toàn không giống.

Nguyệt Hoàn còn chưa mở miệng, Nguyệt Băng cười giúp nàng nói trước: "Tiên sinh, Tứ muội muội của ta vừa sinh bệnh cách đây vài ngày, nên đã quên hết những gì đã học qua. Hết thầy đều phải bắt đầu lại từ đầu."

Đối với lý giải này Vân tiên sinh không có chút ngoài ý muốn nào: "Như vậy, các người viết vài chữ cho ta xem." Chỉ bảo thư pháp, cũng phải tùy theo tài năng tới đâu mà dạy.

Bốn người theo lời viết chữ.

Vân tiên sinh nhìn vào Nguyệt Hoàn trước hết, phải Vân tiên sinh đặc biệt chú ý Nguyệt Hoàn, mà là tư thế cầm bút của Nguyệt Hoàn không đúng. Vân tiên sinh uốn nắn tư thế của Nguyệt Hoàn.

Vân tiên sinh nhìn chữ viết ra của Nguyệt Hoàn, mỗi một chữ đều xiêu xiêu vẹo vẹo, to nhỏ không đều, mực nước cũng không đều đặn, chẳng khác gì chó cào.

Vân tiên sinh ngạc nhiên nhìn Nguyệt Hoàn. Mặc dù nói mất trí nhớ sẽ khiến người ta quên đi rất nhiều thứ, thế nhưng viết chữ sớm đã thành một loại bản năng. Bây giờ chữ viết ra dường như là chữ của người chưa được khai bút viết thành. Vân tiên sinh không nhịn được hỏi: "Trước đây Tứ cô nương chưa từng viết chữ sao?"

Nguyệt Hoàn nghe xong những lời này, khuôn mặt xoát cái đỏ bừng. Nhìn lại nét chữ của ba cô nương bên cạnh, lúc này Nguyệt Hoàn hận không thể đào ra một cái hồ rồi chui xuống. Ai nói người hiện đại xuyên qua đến cổ đại chính là người gặp người thích hoa gặp hoa nở, chỉ cần mở miệng sẽ thành đại tài nữ, toàn bộ những điều đó đều là gạt người, bầy người, bầy chết nàng! Cũng không suy nghĩ một chút trên thực tế người hiện đại có mấy người viết chữ bằng bút lông mà đẹp mà tốt. Không, không nói tới việc viết bút lông, chính là bút máy cũng không có mấy ai viết chữ đẹp. Thế nhưng ở người cổ đại nhân gia mặc kệ nam nữ ai ai ba tuổi đều phải vỡ lòng, mỗi ngày viết lách không ngừng. Giống như đệ đệ Đình Luân của nàng mỗi sáng tối đều phải luyện viết chữ lớn.

Haiz, Nguyệt Hoàn thở dài một lần nữa, sớm biết vậy nàng nên cùng đệ đệ luyện chữ rồi. Nếu thế thì từ sáng tối giờ sẽ không bị chơi đùa chê cười. Được rồi, mặt mũi đã vứt xuống từ mấy trăm năm trước rồi. Bây giờ điều có thể làm chính là nỗ lực học tập, tranh thủ kiếm về chút thẻ điện.

Nguyệt Băng sợ lại bị trách phạt liền nín cười, đến mức mặt đỏ rần. Thua thiệt nương vẫn luôn nói nàng không tốt không được thế nào, bây giờ không nói tới Tứ muội muội, ngay cả người có tài danh như Tam muội muội viết chữ cũng không tốt bằng nàng.

Vân tiên sinh không phê bình chữ của Nguyệt Hoàn, bởi vì không biết phải phê bình như thế nào: "Tứ cô nương phải gắng sức luyện chữ rồi."

Nguyệt Hoàn vội vàng gật đầu, nàng có căn nát răng cũng phải học giỏi chữ.

Vân tiên sinh phê bình đánh giá cho Nguyệt Dao và Nguyệt Băng xong, sau cùng đánh giá chữ của Nguyệt Dao. Vân tiên sinh vừa nhìn nét chữ của Nguyệt Dao hơi kinh ngạc: "Người đây là tập. . ." Một người hai tuổi liền vỡ lòng ba tuổi tập vẽ, lại có tài danh chữ viết không nên kém như vậy à!

Nguyệt Dao cười giải thích: "Ta viết phỏng theo 《Khoái Tuyệt Thi Tinh Thiếp》." Nguyệt Dao không muốn viết thể chữ Liễu ở trước mặt mọi người, đây là tính toán của nàng. Nguyệt Dao lại không muốn để lộ bản dập của thể chữ Mai Hoa ra. Không phải Nguyệt Dao keo kiệt, mà thật sự là không dám lấy ra, có câu nói thất phu vô tội hoài bích có tội. Nếu bị Nguyệt Băng nhìn thấy chắc chắn sẽ suy nghĩ biện pháp muốn mưu đoạt đi. Nguyệt Dao ngược lại cũng không sợ bị mưu đoạt, chỉ là không muốn trêu chọc vào chuyện phiền toái này, nghĩ tới nghĩ lui Nguyệt Dao dứt khoát cầm 《Khoái Tuyệt Thi Tinh Thiếp》mua ở Thanh Phong thư cục đến miễn cưỡng lấy thêm cho đủ.

Khóe miệng Vân tiên sinh co rút: "Tam cô nương, luyện chữ không phải một sớm một chiều, phải kiên trì bền bỉ mới có thể luyện chữ tốt. Ta nghe nói thể chữ Liễu của người viết rất tốt, người không nên bỏ dở nửa chừng, cần phải kiên trì mới được."

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không cần, ta viết phỏng theo bảng chữ mẫu này là được rồi." Nguyên nhân thì không cần giải thích, bởi vì không cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 98: Chương 52.3

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không cần, ta viết phỏng theo bảng chữ mẫu này là được rồi." Nguyên nhân thì không cần giải thích, bởi vì không cần thiết.

Vân tiên sinh hơi thở dài, Tam cô nương quá tự đại. Đây là tai hại của những người chỉ ở trong khuê phòng, chưa nhìn rõ thế giới bên ngoài tầm mắt còn không cao, lại được khen ngợi nhiều thì lập tức cho mình là thiên tài là thần đồng, nhưng không biết nếu cứ đồng một búa tây một cuộc như vậy, đến cùng cái gì cũng không giỏi. Vân tiên sinh vốn còn muốn nói thêm đôi lời, nhưng nhìn vẻ mặt Nguyệt Dao nhàn nhạt; lời đến khóe miệng cuối cùng nuốt trở về. Nàng quen biết bao người, biết người như Tam cô nương một khi đã nhận định chuyện gì thì sẽ một đường đi tới đến khi không thể nữa, rất khó nói thông. Lập tức không khuyên nữa, mà hỏi: "Tam cô nương, người viết phỏng theo 《Khoái Tuyệt Thi Tinh Thiếp》 đã bao lâu."

Nguyệt Dao nhìn chữ viết ra: "Mới vừa bắt đầu học." Ngày thường nàng nào có thời gian luyện thể chữ này. Nguyệt Dao cũng định sau này khi đi học thì viết phỏng theo. Đương nhiên nếu tiên sinh bố trí việc học, cũng phải hoàn thành.

Vân tiên sinh kinh ngạc, chẳng qua rất mau nói: "Bảng chữ mẫu 《Khoái Tuyệt Thi Tinh Thiếp》 lấy viên bút tàng phong làm chủ, đặt bút cùng thu bút, nét móc hót sóng đều không lộ mũi nhọn, kết cấu đều đặn ngay ngắn vững chắc, hiển hiện khí định thần nhàn, không nhanh không chậm." Vân tiên sinh nói tất cả những điểm đặc biệt của bảng chữ mẫu này cho Nguyệt Dao, chứng tỏ luyện tập bảng chữ mẫu sẽ không tốt. Chỉ ít Vân tiên sinh cho rằng Nguyệt Dao không thích hợp luyện tập bảng chữ mẫu này, bởi vì không đạt tới cảnh giới đó.

Nguyệt Dao cười nhạt: "Ta biết. Tuy 《Khoái Tuyệt Thi Tinh Thiếp》 chỉ có hơn hai mươi chữ ngắn ngủi, nhưng tư thái thư pháp khéo léo hình thể chặt chẽ, ý sơ tự hoãn, thích hợp dùng mực trong hòa đậm nhạt; dùng bút pháp chu toàn xóa đi về cứng cáp, chỗ ngắt và chuyển tiếp tiết tấu lên xuống cùng cảm xúc thay đổi tương đối ôn hòa; cấu tạo nét vẽ lấy hình vuông là chính, vững vàng đầy đặn, khi thu khi phóng, có thể nén có thể mở, gửi gắm vẻ xinh đẹp vào trong mạnh mẽ, gửi gắm tình cảm suy nghĩ ở trong bút pháp. Hơn nữa hai mươi chữ này còn lộ vẻ hài hòa kì diệu hợp lại tạo ra ý cảnh, trong hành thư có chứa bút ý Khải thư. Mặc dù không thể hiện tài năng và sức sống bên trong ra ngoài, giấu trong bút lực mạnh mẽ, bình thần giản đơn lại yên tĩnh, thông dong nửa đường đánh bại thư phong. Có lời bình luận là "Tinh thần tao nhã toàn vẹn, tâm nguyện nhàn nhã dư dật, ý vị sâu không lường được." như vậy."

Nguyệt Dao nói xong, Nguyệt Doanh và Nguyệt Băng nhìn Nguyệt Dao.

Nguyệt Hoàn sợ ngây người, bởi vì Nguyệt Hoàn căn bản không biết Nguyệt Dao đang nói gì. Đối với Nguyệt Hoàn mà nói Nguyệt Dao chẳng khác gì thiên thư. Nguyệt Hoàn thẳng thắn nhìn Nguyệt Dao, trước đây nghe nói Tam cô nương là tài nữ, nàng không nhìn ra tài học Tam cô nương ở chỗ nào. Ai có thể nghĩ tới trong lúc vô tình lại hiển lộ một góc nhỏ, làm nàng tự thấy xấu hổ.

Vân tiên sinh cũng ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ tới Nguyệt Dao lại có thể nhận biết toàn diện về Khoái Tuyệt Thi Tinh Thiếp như vậy. Cái này cũng có nghĩa là không phải Tam cô nương tâm huyết dâng trào, mà là chuẩn bị tốt để chăm chú học tập. Thế nhưng nếu đã chuẩn bị kỹ càng rồi thì nên sớm học đi, sao còn chờ tới hôm nay.

Thoáng chốc Vân tiên sinh bị Nguyệt Dao làm cho hi lý hồ đồ, chẳng qua nàng chỉ phụ trách dạy dỗ các cô nương thư pháp và họa nghệ, những thứ khác nàng không cần quản. Làm việc ở đại hộ nhân gia cần phải hết sức cẩn thận: "Nếu người đã nhất định muốn viết phỏng theo bảng chữ mẫu này, ta cũng không ngăn cản người. Chẳng qua Tam cô nương, luyện chữ không phải chuyện một sớm một chiều, nếu đã bắt đầu rồi thì đừng nên bỏ dở nửa chừng. Làm việc bỏ dở nửa chừng tương lai cũng chỉ là kẻ chẳng làm nên trò trống gì." Lời này của Vân tiên sinh là có ý khuyên răn.

Nguyệt Dao biết Vân tiên sinh là vì tốt cho nàng mới có thể nói những lời này, thái độ cực kỳ chân thành: "Tạ ơn tiên sinh, ta sẽ nhớ kỹ." Bất kể như thế nào nàng cũng sẽ chăm chỉ luyện tập chăm chỉ luyện tập bảng chữ mẫu này. Còn có thể đạt được tiêu chuẩn gì vậy phải nhìn xem có bao nhiêu thời gian.

Thư pháp học một canh giờ, nghỉ ngơi một khắc đồng hồ sau đó chính là Tề tiên sinh dạy mọi người cảm nghệ. Nguyệt Dao đứng lên thi lễ với Vân tiên sinh: "Tiên sinh, ta trở về trước."

Việc này đã nói xong từ trước, học thư pháp có truyền ra ngoài cũng không bị nói gì, thế nhưng còn trong hiểu học đàn cùng các loại nhạc cụ, nếu để truyền ra sẽ tổn hại rất lớn đến thanh danh của nàng: "Người đi đi!" Trước đây Vân tiên sinh không tin vào cái gọi là người thiên tài. Thế nhưng chỉ trong một canh giờ của ngày hôm nay đã khiến cho nàng tin tưởng trên thế giới này đúng là có loại người như vậy, Liên gia Tam cô nương một canh giờ đã mô phỏng ra được chữ viết của một thể tự, không gọi là thiên tài thì là cái gì.

Tề tiên sinh nhìn học sinh biến thành ba, sắc mặt bất động, trong lòng lại tiếc nuối. Ban nãy nghe Vân tiên sinh nói, đệ tử có thiên phú nhất không đến học, liền thiếu một phần hứng thú.

Học nửa canh giờ, Nguyệt Băng nhận được không ít khen ngợi. Tề tiên sinh rất hài lòng nói: "Nhị cô nương, người rất có tiềm chất, chỉ cần cố gắng luyện tập nhiều hơn nhất định có thể biểu diễn ra khúc nhạc động lòng người."

Nhận được khen thưởng, Nguyệt Băng rất có hăng hái học đàn. Nguyệt Doanh còn tương đối, theo đúng quy đúng củ, thế nhưng Tề tiên sinh thàm lắc đầu, không buông ra tâm trạng bó tay bó chân, làm sao có thể học đàn giỏi chứ!

Chờ đến phiên Nguyệt Hoàn, chỉ có hai chữ hình dung rồi: tai họa.

Nguyệt Hoàn gầy không tới năm phút đồng hồ, Nguyệt Băng ôm lỗ tai trực tiếp nói: "Tứ muội muội người đừng đàn nữa, người còn đàn nữa ta sẽ điên mất." Đây là tiếng đàn sao? Không phải, này hoàn toàn là ma âm, ma âm đòi mạng.

Tề tiên sinh uyển chuyển hạ giọng nói với Nguyệt Hoàn: "Tứ cô nương không có thiên phú trên cảm nghệ rồi. Chẳng qua Tứ cô nương có thể học những nhạc khí khác, nhiều loại nhạc khí như vậy chắc hẳn có thể chọn ra cái thích hợp cho Tứ cô nương." Liên quan đến những nhạc khí khác Tề tiên sinh cũng đều biết, không nói dạy cho tinh, chỉ ít dạy cho tay mơ như Nguyệt Hoàn là quá dư dả.

Mặt của Nguyệt Hoàn đỏ như sắp nở ra máu, sống nhiều năm như vậy, chưa từng có lần nào mặt mặt như hôm nay. Lúc này Nguyệt Hoàn hận không thể bay trở về hiện đại không ở lại ở tại chỗ này chịu sự giễu cợt của mọi người.

Nguyệt Hoàn lắc lắc đầu, quên đi, không nghĩ tới những thứ ngổn ngang kia nữa. Ký lại chỉ tắc an chi. Sau này gắng sức học tập cho giỏi, nàng tin tưởng bản lĩnh sẽ không phụ người có tâm.

Nguyệt Hoàn về viện, lấp bấp nói chuyện hôm nay cho Tô di nương. Sự tình hôm nay, làm Nguyệt Hoàn thật cảm thấy mặt mũi cả đời nàng đều mất hết.

Quy củ học đến rồi tính rồi mừ; thư pháp cũng không xong; tài đánh đàn thì chỉ có hai chữ, dọa người.

Tô di nương vội vàng an ủi nàng nói: "Không có việc gì, lúc đầu mới học sẽ rất khó. Nhưng mà từ từ sẽ tốt hơn thôi. Chỉ cần cô nương nguyện ý cố gắng, luôn có thể học giỏi."

Nguyệt Hoàn hạ quyết định, nhất định phải chăm học khổ luyện, sớm ngày thoát khỏi tình cảnh này. Bắt đầu từ hôm nay, Nguyệt Hoàn sẽ luyện tập, ngay ngày hôm ấy Nguyệt Hoàn liên tục luyện tập đến khi toàn thân vô lực mới bỏ qua.

Nguyệt Hoàn nằm ở trên giường, nhìn Tô di nương cầm rượu thuốc tiến đến, ngồi xổm xuống xoa bóp cho nàng, trong lòng Nguyệt Hoàn mềm mại một mảnh. Tuy rằng ở đây nàng sinh ra không được tốt, chỉ là một thứ nữ, thế nhưng có di nương thương yêu mình như vậy, để cho nàng nếm được mùi vị của ngây ngô, cũng tốt vô cùng. Sau này, sau này liền an tâm ngoan ngoãn ở đây ngây ngô đi!

*Tên gốc: Xuất khẩu (出糗) cơ mà không biết dịch sao cho phải nên đành đặt theo nội dung trong chương. Đại khái thì cái tên nó không sai nhưng không hoàn toàn chính xác với tên gốc. Bạn nào biết thì nói cho mình nha

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 99: Chương 53: Tú Nương

Nguyệt Dao gắng sức học tập, cực kỳ khắc khổ. Nguyệt Hoàn cũng bắt đầu chăm học khổ luyện. Mà Nguyệt Băng cũng giống vậy vui đầu vào cuộc sống học tập đầy nước sôi lửa bỏng.

Chẳng qua Nguyệt Băng là bị ép buộc, chứ không tự nguyện như Nguyệt Hoàn và Nguyệt Dao. Vì sửa đổi tính tình Nguyệt Băng cho đáng hoàng hơn, Mạc thị đã hỏi qua lão phu nhân sau đó để Ôn gia mở tiêu chuẩn cao nhất cho Nguyệt Băng, buổi tối tiếp tục dạy dỗ Nguyệt Băng. Đương nhiên để làm được chuyện này tất nhiên phải chi thêm phí dụng.

Nguyệt Băng bị Ôn gia ma ma lần qua lần lại một buổi tối. Rốt cuộc sắp tới nửa đêm Ôn gia ma ma nói: "Nhi cô nương, sau này còn phải cố gắng luyện tập." Quá mức nuông chiều đối với một đích nữ như các nàng mà nói đó là hại chứ không phải thương. Có lẽ Nhi cô nương không có tư chất và tài hoa của Tam cô nương, thế nhưng chỉ cần dạy dỗ tốt ngược lại sẽ là một đương gia chủ mẫu rất tốt. Bởi vì nàng ta không những có cơ sở tốt, hơn nữa còn có số mệnh tốt.

Lão phu nhân nghe thấy Nguyệt Dao không viết thể chữ Liễu cũng không luyện tập Mai Hoa tự thể, mà lại luyện《Khoái Tuyệt Thi Tình Thiếp》bèn lắm bầm "Nha đầu này đang định làm cái gì?" Buông tha Thể chữ Liễu, có thể nói là do học tốt rồi. Thế nhưng bảng chữ mẫu Mai Hoa tự nàng cũng mới vừa học, có lẽ thiên tài đi nữa cũng không có khả năng học tốt trong thời gian ngắn như vậy, còn chưa nói đến thể chữ hoa mai là kiểu chữ học khó tới mức có thể nói là đau khổ. Thế nhưng hiện tại nha đầu này lại luyện tập một loại tự thể khác, thoáng cái lão phu nhân đã không hiểu được ý muốn của Nguyệt Dao rồi.

Tuy rằng Trịnh ma ma không biết chữ nhưng cũng biết một đạo lý, ăn nhiều sẽ mắc nghẹn, ham nhiều nhai không nát: "Lão phu nhân, có nên nhắc nhở Tam cô nương không!" Đồng một búa tây một chày, đến lúc đó cái gì cũng chỉ học được nửa vơi, vậy quá khó coi.

Lão phu nhân lắc đầu nói: "Nguyệt Dao không phải đứa bé không có chừng mực, con bé làm như vậy chắc chắn cũng có quyết định của chính mình, tùy ý nó đi!" Cô nương gia không cần thi khoa cử, không cần thiết nhất định phải học riêng một kiểu chữ nào, con bé vui vẻ là tốt rồi.

Thực ra Lão phu nhân rất lo lắng, căn cứ vào những gì Ôn gia ma ma thuật lại lão phu nhân cảm thấy Nguyệt Dao có khuynh hướng cách tâm với người trong Liên gia. Thậm chí có đôi khi lão phu nhân còn nghĩ, rốt cuộc tức phụ lão nhị báo mộng cho Nguyệt Dao đã nói chuyện gì, làm cho đứa bé này thay đổi lớn như vậy, thay đổi lớn đến mức bà cũng bắt đầu thấy không an lòng. Haiz, đứa bé không tâm nhân thì bà không yên tâm, mà khi hài tử nó khéo léo khôn ngoan hơn bà cũng phải bận tâm lo nghĩ, làm lão nhân gia chính là có lo lắng cho con cháu cũng không có tâm lực.

Nguyệt Dao về đến Lan Khê viện lại bắt đầu dạy dỗ Chính ca nhi tập viết. Mãi cho đến bữa tối. Sau bữa tối, Nguyệt Dao gọi Hoa Lôi đi tìm khâm bộ. Cái gọi là khâm bộ, chính là dùng sợi tơ xuyên vào ngọc sức, tạo thành ngọc kết thường được đeo ở bên hông. Khi bước đi, nếu khâm bộ không phát ra tiếng vang leng keng, chứng minh người đó đã học tốt quy củ tới quen thuộc, có thể xuất sư.

Hoa Lôi tìm kiếm trong sổ sách, phát hiện phía trên không có ngọc khâm bộ mà Nguyệt Dao đã nói, bèn nhỏ giọng nói ra: "Có lẽ đã làm mất rồi." Thời gian dài như vậy thiếu mất vài món trang sức nhỏ cũng là chuyện dễ hiểu.

Sắc mặt Nguyệt Dao không được tốt, vật nhỏ kia là do hôm nay nàng tâm huyết dâng trào mới nhớ tới, không nghĩ tới nó đã bị mất mất rồi. Nếu chỉ thiếu mất một vài vật thể thì không quan trọng lắm, sợ là sợ đã đánh mất rất nhiều thứ mà nàng không hay biết.

Hoa Lôi đoán được suy nghĩ của Nguyệt Dao: "Cô nương yên tâm, lần trước sửa sang lại kho phòng đã ghi tên những món có trong phòng tạo thành một quyển sách rồi, sẽ không để mất gì nữa."

Nguyệt Dao không nói thêm gì: "Ta lại luyện chữ tiếp." Nguyệt Dao luyện tập bảng chữ mẫu Mai Hoa tự cũng không quá lâu, chỉ luyện khoảng nửa canh giờ đã bị Đặng ma ma khuyên bảo đỡ dành lên giường ngủ.

Đặng ma ma thấy Nguyệt Dao ban ngày bận bịu buổi tối lại tiếp tục bận rộn, vội vàng tới nỗi đầu óc choáng váng, trước đây cô nương được cung chủ trong lòng bàn tay chuyện gì cũng có lão gia phu nhân sắp xếp xong xuôi. Hiện tại cô nương lại liệu mạng học tập, dựa theo suy nghĩ của Đặng ma ma Nguyệt Dao đây là đang cố tình trốn tránh.

Mạc thị rất kinh ngạc tại sao Nguyệt Dao lại đột nhiên thay đổi thể chữ khác: "Cái nha đầu kia viết Liễu tự rất tốt, lại đang bắt đầu luyện Mai Hoa triện, tốt như vậy lại muốn đổi bảng chữ mẫu là sao?"

Bích Sắc tỏ ý không rõ ràng lắm: "Nô tỳ nghĩ trong đó có thể có những nguyên nhân khác." Vân tiên sinh không nghĩ ra, những người khác cũng không nghĩ ra.

Tô di nương nghe xong lại có phần kinh hãi: "Tam cô nương không những luyện thể chữ Liễu và Mai thể, bây giờ còn bây giờ còn muốn luyện thể chữ khác nữa, rốt cuộc Tam cô nương đang nghĩ gì." Tô di nương không hề cho rằng Nguyệt Dao làm thế là do tâm huyết dâng trào, đối với Tô di nương hiện tại Nguyệt Dao là một người cực kì khó nắm bắt ý tứ hay sờ được suy nghĩ riêng. Thay đổi nhiều lần nàng thấy kinh tâm đảm chiến, cũng không biết phu nhân có rõ ràng được ược biến hóa này sẽ mang tới hậu quả khó lường không.

Tô di nương do dự mà không biết có nên nhắc nhở phu nhân không. Thế nhưng sau cùng nhìn Đình Luân đang ngủ say bèn bỏ ý định này. Ngộ nhờ lão phu nhân biết được nàng gây xích mích mối quan hệ giữa phu nhân và Tam cô nương, nàng sẽ không có trái ngon mà ăn, phải nhả. Phu nhân cũng phải nhả, nàng lại càng phải nhả nhiều hơn nữa.

Hôm sau trời vừa sáng Nguyệt Dao đã rời giường. Bây giờ trong tủ đồ của Nguyệt Dao tất cả quần áo đều có màu trắng, nhiều nhất chính là điểm thêm chút hoa nhỏ nhiều màu trên trang phục.

Nguyệt Dao nhìn bước chân của Nguyệt Băng tiến bộ hơn hôm qua rất nhiều, lại nhìn bước đi của Nguyệt Hoàn cũng có hình có dạng, lập tức rõ ràng đã có chuyện gì xảy ra, chẳng qua nàng cũng không để ở trong lòng. Uông ma ma chỉ có tác dụng dẫn dắt chỉ đường. Còn những thứ này lại cần tích lũy nó từng tháng từng ngày, dung nhập nó vào trong sinh hoạt hằng ngày mới có thể xem là qua ải; dù không được vậy cơ bản cũng không có trở ngại gì quá lớn. Trong tình huống bình thường thì chỉ cần không có sai sót gì là đủ, cũng không phải nhập cung hay gả vào hoàng thất, trên mặt qua được thì cũng không ai trách móc nặng nề.

Uông ma ma gật đầu: "Ừ, trẻ nhỏ dễ dạy." Nguyệt Băng là nàng đặt tiêu chuẩn chỉ dạy cao nhất không cần nói tới, thế nhưng Nguyệt Hoàn lại chân chính đáng được khen ngợi, một buổi tối mà đã tiến bộ lớn như vậy có thể thấy được đã dụng tâm luyện tập.

Uông ma ma rất hài lòng với thái độ đối với Nguyệt Hoàn của thái độ đối với Nguyệt Hoàn, không hiểu cũng không sao, quan trọng nhất đó là nguyện ý học, học thật chăm chỉ. Uông ma ma âm thầm gật đầu, mấy cô nương Liên gia người nào cũng đều không tệ.

Lần này tới Nguyệt Doanh có áp lực rồi.

Uông ma ma cũng không nói thêm gì: "Hôm qua các người đã theo tiên sinh học thư pháp, làm sao luyện tốt chữ viết ta hẳn không cần nói. Chẳng qua tư thế viết chữ cũng là một cánh cửa học vấn lớn, giờ các người viết vài chữ cho ta nhìn xem?" Hôm nay Uông ma ma sẽ góp ý cho bọn họ phải cầm bút viết chữ như thế nào.

Nguyệt Hoàn nói thầm trong lòng cầm bút viết chữ cũng muốn dạy à, đến mức đó luôn hả? Nhưng đến lúc nhìn động tác duyên dáng của Uông ma ma khi nhắc tay viết chữ, liền không còn gì để nói nữa.

Tiết học này, trong cả bốn người người học tốt nhất là Nguyệt Băng, thứ hai là Nguyệt Doanh, kém cỏi nhất lại là Nguyệt Dao.

Uông ma ma lắc đầu nói: "Tam cô nương, tư thế cầm bút này của người nói sai cũng không phải là sai, thế nhưng không có sự ôn nhu của nữ tử, quá dương cương. Cô nương gia cầm bút cần phải như thế này. . ." Uông ma ma làm mẫu cho Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao là chính Liên Đồng Bác nắm tay dạy nàng viết chữ, tự nhiên không có cảm giác ôn nhu như Uông ma ma viết. Nguyệt Dao cũng biết khuyết điểm này của mình, thế nhưng nàng chân thành nói với Uông ma ma: "Ma ma, điểm ấy ta không đổi được." Thứ nhất đây là thói quen ba mươi năm, bây giờ nếu muốn sửa là chuyện khó vô cùng; thứ hai Nguyệt Dao cũng không muốn sửa, cái này không chỉ vì nó là nét chữ theo phụ thân học được từ lúc đầu, càng quan trọng hơn đó là Nguyệt Dao cho rằng chuyện này không cần thiết.

Thời điểm phải trực tiếp viết chữ trước mặt người khác vô cùng nhỏ, cho dù có, tư thế này của nàng cũng không hề khó coi, chỉ là thiếu đi một phần ôn nhu nữ tử. Nếu vì sửa đổi thói quen này mà phải tổn hao nhiều tinh lực, Nguyệt Dao cho rằng không đáng.

Uông ma ma sững sờ: "Người còn chưa sửa làm sao biết không đổi được?" Nàng dạy dỗ nhiều cô nương nhiều như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên đụng tới tình huống thế này.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 100: Chương 53.2

Nguyệt Dao tiếp tục lắc đầu: "Có thể thay đổi ta nhất định đổi, thế nhưng biết rõ không đổi được còn muốn lãng phí thời gian và tinh lực đi làm, đó chính là ngu ngốc. Ma ma, ta thật sự không đổi được, ta không muốn lừa dối người." Thay vì sau này mới nói, không bằng nói rõ ràng với ma ma ngay hôm nay.

Uông ma ma nhìn kiên định trong mắt Nguyệt Dao, chỉ có gật đầu. Đệ tử không phối hợp nàng còn có thể làm sao, chỉ có thể thỏa hiệp: "Được, thật ra tư thế viết chữ bây giờ của người cũng không kém, có điều phải chú ý tới các chi tiết nhỏ." Chi tiết nhỏ thường hay để lộ rất nhiều thứ, cho nên tuyệt đối không thể xem nhẹ tiểu tiết.

Nguyệt Dao cảm kích nói: "Cảm tạ ma ma."

Nguyệt Hoàn hơi kinh ngạc với hành động này của Nguyệt Dao. Nhị cô nương trước nay luôn hung hăng càn quấy nhưng đứng trước mặt Uông ma ma đều phải ngoan ngoãn đáng hoàng, vậy mà Tam cô nương nhìn luôn vẫn vẫn tĩnh tĩnh lại không giống người thường, lại dám đương trường từ chối Uông ma ma chỉ bảo.

Dưới sự trách cứ của Uông ma ma Nguyệt Hoàn cũng hồi phục tinh thần, vẻ mặt cay đắng tiếp tục bày ra tư thế bắt đầu viết chữ, haiz, xã hội bi ai. Nếu như nàng có thể kêu ngoạ như Tam cô nương là tốt rồi.

Một buổi sáng cứ thế trôi qua trong bài học luyện tư thế viết chữ. Buổi chiều, bốn cô nương theo Ma tiên sinh học tập thêu thùa.

Đặng ma ma có chút bối rối, người khác không biết nàng còn có thể không biết hay sao, cô nương nhà mình ngay cả một đầu châm tuyến cũng chưa từng chạm qua: "Cô nương, nếu không thì không cần qua. Dù sao sau này cô nương cũng không cần thêu thùa may vá mà." Vốn phu nhân muốn tự dạy cho cô nương học tập thêu thùa. Thế nhưng lão gia nói thời gian học vẽ còn không đủ đâu còn thì giờ mà đi học thêu thùa, trong nhà cũng không phải không có tú nương, sau cùng chuyện này vẫn không giải quyết được gì. Bây giờ cùng học thêu thùa với mấy cô nương của đại phòng, đến lúc đó cô nương ừ không có chỗ che mặt.

Nguyệt Dao mỉm cười: "Ma ma, ta phải học nữ hồng thật tốt. Không nói cái khác chỉ ít y phục trong của mình cùng hà bao mấy thứ này thế nào cũng phải thêu được." Ngay cả hà bao cũng không thêu tốt vậy thì mất mặt biết bao chứ. Còn có một câu Nguyệt Dao không nói tới, không tự làm là một chuyện, chính mình không biết làm lại là một chuyện khác, có làm hay không sẽ không ai nói gì, nhưng vì không biết làm mà không làm vậy thì sẽ bị nghị luận.

Ma tú nương đã được ma ma quán sự nhắc nhở, Nhị cô nương và Tam cô nương chính là trọng điểm cần được quan tâm, bởi vì hai vị cô nương là đích nữ, trước đây chưa từng chạm vào châm tuyến.

Vừa đến Ma tú nương cũng không nói với các cô nương phải thêu thùa ra sao. Mà trước tiên nói về lịch sử lịch sử của thứ tú: "'Tô tú, Trương tú, Việt tú và Thục tú hợp lại danh hiệu 'Tứ đại danh tú', ngoài ra còn có kinh thêu, lỗ thêu biện thêu rất nhiều loại. Ta dạy mọi người là Tô tú, tài nghệ thêu thùa của Tô tú chủ yếu lấy bộ châm làm chính, đường thêu bên ngoài phải dấu đi vết kim đã may, thường dùng ba bốn loại chỉ màu không cùng loại hoặc sợi chỉ có màu sắc tương đồng phối với nhau, đường thêu ra có hiệu quả màu sắc tự nhiên như nhuộm vàng sáng. Đồng thời, khi pho bày vật ảnh phải giữ lại 'Thủy lộ' hòa hợp, mức độ biến hóa của vật ảnh phù hợp, không để lại một đường, khiến các lớp rõ ràng, các kiểu hoa văn đường viền ngay ngắn."

*Tô tú: hàng thêu Tô Châu

*Trương tú: hàng thêu Hồ Nam (Trương: là tên gọi khác của tỉnh Hồ Nam)

*Việt tú: hàng thêu nước Việt/tỉnh Việt (Việt: tên gọi chung của Quảng Đông và Quảng Tây, nguyên là nước Việt thời xưa.)

*Thục tú: hàng thêu Tứ Xuyên (Thục: tỉnh Tứ Xuyên, trước là nước Thục thời Xuân Thu chiến quốc.)

*Lỗ tú: hàng thêu Sơn Đông (Lỗ: nước Lỗ cùng thời nước Thục, Việt)

*Biện tú: hàng thêu sông Biện (Biện: Khai Phong hoặc con sông chảy qua tỉnh Hà Nam)

Sau khi nói xong, Ma tú nương lấy ra một bức thêu phẩm đã được thêu tốt, giải thích đặc thù của hàng thêu Tô Châu cho các cô nương, sau đó nói cho mấy cô nương biết cách kết hợp các sợi chỉ có màu sắc khác nhau như thế nào, mới có thể thêu ra hiệu quả như mình muốn.

Nguyệt Dao nghe được mùi ngon, không nghĩ tới Ma tiên sinh giảng giải thêu phẩm thật giống như đang giảng giải một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ, thật là phi thường hiếm thấy.

Ma tú nương nói một lần sau đó hỏi bốn người: "Nghe có hiểu không?" Nếu hiểu rồi, thì nàng tiếp tục giải thích. Nghe không hiểu nàng sẽ giảng giải lại một lần.

Nguyệt Dao thấy mọi người không lên tiếng tự mình nói: "Ma tiên sinh, ta nghe hiểu." Thật ra bản chất của phối màu chỉ và phối màu khi vẽ tranh đều như nhau, đều điều ra màu sắc mình muốn, màu sắc nổi lên khác biệt cũng là có, thế nhưng dù thay đổi đến muôn lần cũng không xa rời gốc rễ, không thể rời xa bản chất.

Ma tú nương hỏi ba người Nguyệt Doanh, ba người người nào cũng không tiện nói mình hiểu biết lơ mơ, nói rồi còn chẳng phải tự nhận mình rất ngu ngốc.

Nguyệt Hoàn có hứng thú nồng hậu, nhưng nghe xong lại có lo lắng. Ở hiện đại ngay cả thêu thập tự đơn giản nàng cũng chưa từng chạm qua, Tô tú phức tạp như vậy nàng có thể học được chứ? Cho nên đối với việc Nguyệt Dao nói nàng hiểu, Nguyệt Hoàn tỏ ý rất u oán, tỷ tỷ người hiểu nhưng ta không có hiểu à!

Ma tú nương thấy mọi người không phản đối bèn nói tiếp, ban này nàng chủ yếu nói cho mọi người hiểu sâu thêm ảnh hưởng của Tô tú, nghe có hiểu hay không thật ra không phải chuyện gì lớn, trọng điểm vẫn dựa trên bản lĩnh thêu thùa: "Tô tú có phong cách riêng biệt của chính nó, hoa văn của Tô tú thanh tú đẹp đẽ, lối suy nghĩ tài tình, tú công tinh tế tỉ mỉ, châm pháp sinh động, màu sắc thanh lịch tao nhã, thêu kỹ gồm có các đặc điểm "Bình, tề, hòa, quang, thuận, quân" cần trải qua." Dừng lại một chút sau đó nói: "Biết cái gì là "Bình, tề, hòa, quang, thuận, quân" không?"

Nguyệt Băng oán thăm, nếu ta biết, còn cần người nói à.

Nguyệt Dao thấy cô nương không lên tiếng, trả lời: " "Bình" chỉ về bề mặt thêu bằng phẳng; "Tề" ý chỉ hoa văn ngay ngắn; "Tề" là chỉ dùng châm tinh xảo, đường thêu tinh tế; "Mật" là chỉ đường nét xếp đặt chặt chẽ, không lộ dấu kim; "Hòa" chỉ ra bố trí màu sắc thích hợp; "Quang" là chỉ hào quang sáng chói, màu sắc tươi đẹp; "Thuận" có ý chỉ vận tơ viên chuyển tự nhiên; "Quân" chỉ ra đường nét tinh tế đều đặn, thưa dày nhất trí. Tiên sinh, ta nói có đúng hay không?"

Ma tú nương hơi kinh ngạc: "Tam cô nương học qua Tô tú?" Nếu không học qua làm sao rõ ràng về những điều của Tô tú này.

Nguyệt Dao nhẹ nhàng cười: "Khi ở Giang Nam có học được mấy ngày, cũng từng nổi lên hứng thú với Tô tú, nên biết một ít, chẳng qua biết được tất cả đều là da lông bề ngoài."

Ma tú nương khẽ gật đầu, là một đứa bé khiếm tốn: "'Tam cô nương nói đều đúng cả. Ngoài ra thêu phẩm Tô tú có đủ các loại: Theo như chủng loại phân chia ra thêu hai mặt và thêu một mặt. Châm pháp thường dùng của Tô tú có: Tề châm, tân sáo, thi châm, hư thực châm, loạn châm, đả điểm, trạc sa, tiếp châm, cồn châm, đả từ, tẩu khẩu châm, tập sáo, chính thương, phản thương các loại. . ."

Ba người Nguyệt Doanh nghe được như lọt vào trong sương mù, Nguyệt Dao lại nghe ra ý vị mới mẻ.

Ma tú nương cười nói: "Những thứ này sau này sẽ dạy các người từng cái từng cái một." Trước nói cho bọn họ biết một chút những gì phải học, khi dạy dỗ mỗi loại thì cứ từ từ dạy, đây là phong cách dạy học của nàng.

Chờ sau khi Ma tú nương nói xong Nguyệt Dao hỏi: "Tiên sinh, một số người có tài nghệ thêu thùa cao siêu có thể thêu ra thêu phẩm từ cảnh vật trong tranh vẽ, hơn nữa còn thêu giống y hệt. Tiên sinh đã từng gặp qua chưa?" Trước Nguyệt Dao có nghe nói qua có một tú nương đem danh họa thêu thành thêu phẩm, hơn nữa thêu đến giống nhau như một, nghe nói đã đem cảnh vật trên tranh vẽ dời đến trên thêu phẩm.

Ma tú nương cười: "Là thật. Giang Nam có một tú nương bắt tay vào thêu thùa đã hơn ba mươi năm, nàng ấy có thể lấy tranh vẽ mô phỏng theo đó thành thêu phẩm, thêu ra thêu phẩm tranh sơn thủy chia ý vị xa gần; lầu gác hiện rõ cụ thể từng bộ phận; có thể nhìn ra tình cảm sinh động của nhân vật, thái độ vô cùng thân thiết yêu kiều của chim hoa." Đương nhiên, đồ đặc vị tú nương này thêu ra đều trở thành danh tác truyền lại đời sau, nhìn cũng không nhìn được, bởi vì bị người khác cất giữ.

Nguyệt Dao nghe xong liền tiếp gật đầu. Nguyệt Băng ở bên cạnh thấy vậy liền trực tiếp ném ánh mắt khinh thường, chính là nàng biết Nguyệt Dao thật sự không động tới châm tuyến, nhưng bây giờ nhìn nàng thật giống như hiểu lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 101: Chương 54: Bận Rộn

Ma tú nương nói những đặc thù cơ bản cùng với lịch sử Tô tú, sau đó bắt đầu dạy châm pháp, vừa dạy lại vừa làm mẫu cho mọi người.

Phương thức dạy học như thế rất hấp dẫn người xem, khơi gợi hứng thú của mọi người, tự nhiên sẽ làm mọi người thấy thích thú. Ngay cả Nguyệt Băng không thích thêu thùa cũng tập trung tinh thần vào đó, nghiêm túc học.

Sau khi Ma tú nương làm mẫu xong liền để cho mấy cô nương tự mình động thủ. Chẳng qua trước khi động tay Ma tú nương nói: "Thêu thùa rất dễ làm mất bị tổn thương, ánh mắt vẫn luôn bắt động chỉ nhìn vào một chỗ liên tục mấy canh giờ, có thể không thấy rõ đồ đặc. Cho nên sau này khi các người thêu thùa nhất định phải nhớ kỹ, thêu nửa canh giờ thì nên nghỉ ngơi một chút, đi ra xem phong cảnh phía ngoài một chút hoặc là nhìn nhìn gì đó có thể nhìn hồ nước hoặc cá nhỏ trong vại nước đều tốt." Nói xong, cho người bưng một chậu nước, bên trong có bốn con cá vàng.

Nguyệt Dao nhìn không được cười lên một tiếng, này Ma tú nương có thể thật có ý tứ. Trước đây khi còn ở am ni cô nàng có nghe sư thái nói về phương pháp này, khi đó là nàng sao chép kinh thư quá lâu, ánh mắt mệt mỏi, hơn nữa nhìn đồ đặc cũng bị choáng váng. Sau khi biết sư thái liền dạy

cho nàng cách này.

Hai canh giờ rất nhanh liền đi qua, Ma tú nương bình phẩm kiến thức cơ bản của Nguyệt Doanh là tốt nhất, Nguyệt Dao thứ hai, kém nhất là Nguyệt Hoàn. Nguyệt Hoàn làm không phải là thêu thùa, mà là một đoàn chỉ may loạn.

Nguyệt Hoàn nhìn mấy người Nguyệt Doanh nhìn nàng, xấu hổ vô cùng. Hai ngày này, nàng thực sự là què độ rồi.

Chờ mọi người đi rồi Nguyệt Dao vẫn còn ở lại trong phòng, nàng còn có một chút vấn đề muốn hỏi Ma tú nương.

Ma tú nương thấy Nguyệt Dao lưu lại, cười hỏi: "Tam cô nương còn có thắc mắc gì?" Nàng đã dạy học thời gian dài như vậy, người lưu lại hỏi đều là thứ nữ. Đích nữ đi học chỉ cần chăm chú nghe giảng cũng đã rất tốt rồi.

Nguyệt Dao gật đầu: "Tiên sinh, ta biết trong Tô tú này 'Cổ tú' nổi danh nhất. Tiên sinh biết sao?" Nguyệt Dao nói Cổ tú là một loại thêu tranh vẽ, tồn tại thêu hoa cỏ, nhân vật, chim muông, phong cảnh có tiếng "Phách ti tế quá vu phát, châm như hào." Cái tên này, có danh tiếng truyền bá một thời, chú trọng vào đối nhân xử thế. Chẳng qua chế tác Cổ tú lấy thưởng thức tốt xấu làm chính, có nhiều văn nhân nhà sĩ bình luận thưởng thức cùng ca ngợi.

*Cổ tú: Phương pháp thêu của người họ Cổ.

Ma tú nương rất bất ngờ: "Không nghĩ tới cô nương lại hiểu nhiều về Tô tú như vậy?"

Nguyệt Dao cười nói: "Ta sống ở Giang Nam, đã từng học chăm tuyền với tú nương được mấy ngày, cho nên cũng hiểu một chút về Tô tú. Tiên sinh, nếu người cho rằng ta có thiên phú trong việc này mong tiên sinh có thể dạy ta một ... hai ... Là được. Nếu ta không có thiên phú về nó vậy cũng không dám cưỡng cầu tiên sinh." Ý tứ của Nguyệt Dao, chỉ cầu tiên sinh thuận tiện thì chỉ điểm một ... hai ..., cũng không phải muốn học bản lĩnh sở trường của người.

Bình thường kỹ thuật gia truyền đều không truyền ra ngoài, thế nhưng chỉ điểm một ... hai ... thì cũng có thể. Thật ra thêu thùa và hội họa đều giống nhau, không có hình thức nhất thành bất biến, rất nhiều lúc phải dựa vào thiên phú cùng tinh thần đi sâu nghiên cứu.

Ma tú nương liếc mắt nhìn Nguyệt Dao, hành động này của cô nương thực sự là ngoài dự tính: "Có thiên phú hay không thì một ngày hai ngày không thể nhìn ra, chờ ta xác nhận người thật có thiên phú, ta sẽ dạy người." Ý của Ma tú nương là nàng biết Cổ tú, thế nhưng có thể dạy hay không vậy không những phải xem thiên phú, còn phải nhìn xem hai người có duyên phận sự đồ hay không.

Nguyệt Dao muốn chính là những lời này.

Đối với việc Nguyệt Dao không lại tiếp tục truy hỏi chuyện Cổ tú, ngược lại làm Ma tú nương có cảm tình. Không đào sâu gốc rễ của vấn đề, hiểu dừng lại đúng lúc, không tệ. Ma tú nương châm biểu hiện của Nguyệt Dao: "Nói riêng về hoa văn trên tú phẩm, cô nương làm tốt hơn đại cô nương, thế nhưng châm pháp đại cô nương thành thạo, cao hơn cô nương rất nhiều, nếu cô nương thật sự có lòng muốn học nhất định phải bỏ công sức nhiều hơn."

Nguyệt Dao chỉ là muốn nghe ngóng rõ ràng hơn,, còn thêu thùa có đáng giá bỏ nhiều thời gian để học hay không, nàng còn phải suy nghĩ. Đương nhiên, bây giờ không có thời gian này: "Ta biết rồi tiên sinh, tiên sinh vất vả."

Trở lại Lan Khê viện Nguyệt Dao viết hết những gì hôm nay Ma tiên sinh đã nói. Đương nhiên không thể viết ra được tất cả, nàng chỉ viết lại trong điểm, đây cũng là phương pháp học tập, viết là những gì cần thiết mà mình nhớ rõ nhất ra chờ khi nào quên thì lật lại xem.

Hai ngày học tập trôi qua, các phương diện Nguyệt Doanh đều tốt nhất, ngay cả lão phu nhân cũng khen ngợi Nguyệt Doanh. Đương nhiên, nếu Nguyệt Hoàn không mất trí nhớ thì thêu thùa tốt nhất trừ Nguyệt Hoàn ra sẽ chẳng còn ai khác, bởi vì Tô di nương có một tay tú công rất tốt, trước kia Nguyệt Hoàn đã học được bảy tám phần, nhưng đáng tiếc mất trí nhớ nên chẳng nhớ được chút gì.

Nguyệt Doanh không vì được lão phu nhân khen ngợi mà đắc chí, rõ ràng người mà ma ma và tiên sinh thích nhất là Nguyệt Dao, không phải nàng. Hiện tại nàng tốt nhất, không có nghĩa sau này nàng cũng tốt nhất. Cho nên nàng không thể kiêu ngạo tự mãn, mà càng phải nỗ lực hơn.

Mỗi buổi tối Nguyệt Băng đều phải chịu huấn luyện ma quỷ của Uông ma ma. Ý của Mạc thị là hy vọng Uông ma ma có thể đập tan tất cả những khuyết điểm trên người Nguyệt Băng, khiến Nguyệt Băng chân chính trở thành tiểu thư khuê các.

Nguyệt Băng không muốn học, thế nhưng thái độ mầu thân cứng rắn, nàng kêu trời trời không ư gọi đất đất không hử. Nếu học không được tốt, vậy lão yêu bà Uông ma ma sẽ nghiêm phạt gấp bội, hơn nữa thủ đoạn trừng phạt khiến cho Nguyệt Băng nhớ tới liền thấy sợ, đến nỗi không dám có ý niệm lười biếng trong đầu.

Thủ đoạn trừng phạt của Uông ma ma rất đơn giản, chính là cho Nguyệt Băng đứng thẳng, ngay cả đi vệ sinh uống nước cũng không cho, sau vài lần Nguyệt Băng có không ngoan cũng phải biết nghe lời.

Nguyệt Hoàn bị kích thích một trận như vậy, cũng quyết tâm học tập. Sáng sớm trời còn chưa sáng đã đứng dậy luyện chữ, nàng nhất định phải vứt nét chữ chó cào kia đi, tranh thủ sớm ngày viết ra nét chữ chó thể nhìn hợp mắt. Buổi trưa và buổi tối cũng không lãng phí, lợi dụng tất cả thời gian có thể có để học tập. Cổ nghị lực học tập này, làm cho Tô di nương vừa vui sướng lại lo lắng, lo lắng nàng cố quá lại phá hủy thân thể.

Viết chữ nhiều, tay đều chảy máu. Tô di nương thấy vậy rung rung nước mắt, lại không nói Nguyệt Hoàn đừng cố học tập. Mà mỗi ngày đều chích bọng máu bôi thuốc cho Nguyệt Hoàn.

Bởi vậy, bầu không khí học tập trong Liên phủ tăng vọt chưa từng có, làm cho mấy người tiên sinh đều âm thầm lấy làm kỳ quái, đây là vài cô nương trong số những người khi các nàng dạy dỗ đều cố gắng liên tục tiến bộ.

Lão phu nhân nghe ma ma tiên sinh nói bốn cô nương đều rất có tài năng, nếp nhăn trên mặt đều vui đến thẳng ra rồi, đáng tiếc duy nhất chính là Nguyệt Dao không đi học đánh đàn, chơi cờ, vẽ tranh, nếu có Nguyệt Dao tin tưởng lại càng có thể kích thích ba nha đầu kia.

Tề tiên sinh và Vân tiên sinh nghe xong lời này bèn liếc mắt nhìn nhau. Thật ra Tam cô nương không đi học mới tốt, nếu Tam cô nương đi, vậy thì không phải là kích thích, mà đã thành đá kích rồi.

Nguyệt Dao cũng không có chút thời gian rảnh rỗi nào, ngoại trừ theo ma ma tiên sinh học tập, những thời gian khác cũng đều xếp đầy, chuyện Nguyệt Dao cần làm so với Nguyệt Hoàn còn nhiều hơn. Chỉ ít Nguyệt Hoàn chỉ học cho bản thân giỏi hơn, Nguyệt Dao không những phải tự học tốt, mà còn phải dạy Đình Chính.

Ma tú nương phê bình Nguyệt Dao. Trong ba người Nguyệt Dao tiến bộ chậm nhất. Nửa tháng này Ma tú nương cũng nhìn ra, tuy rằng Nhị cô nương và Tứ cô nương tiến bộ rất nhanh, thế nhưng muốn nói thiên phú vẫn là Tam cô nương có thiên phú nhất. Đáng tiếc chính là hình như Tam cô nương không dụng tâm.

Nguyệt Dao rất rất bất đắc dĩ, nàng thật sự không có thời gian ô! Ngay khi vừa mở mắt đã bận bịu, mãi cho đến trước khi ngủ cũng không ngừng nghỉ, nào có thời gian học tập thêu thùa. Đừng nói thêu thùa, chính là quy củ Uông ma ma dạy, Nguyệt Dao cũng chỉ đặc biệt chú ý là vào sinh hoạt thường ngày, không có thời gian đi luyện riêng.

Nguyệt Dao không nhịn được nói: "Sao bên cậu còn chưa có tin tức! Lúc nào tiên sinh mới tới." Nguyệt Dao không biết là, một đĩa bánh đập vào Mã gia, cũng gián tiếp giúp nàng được lợi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 102: Chương 55: Hôn Sự Của Mã Bằng

Mã Thành Đăng nghe Chu đại nhân bạn tốt đồng môn của mình nói muốn làm mai mối cho nhi tử, đối tượng là trưởng nữ của Trang Thị Lang Trung Thục Tỉnh, ngay lập tức ngăn cản cả người.

Ba giây đồng hồ sau, Mã Thành Đăng hỏi: "Huynh đang nói trưởng nữ của Trang đại nhân? Ngoại tôn nữ của phủ Quốc Công?"

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, Mã Thành Đăng hơi nghi hoặc một chút, tuy rằng hắn rất muốn kiếm cho nhi tử nhà mình một hôn sự tốt, thế nhưng chuyện khác thường tất có điều quái lạ, không phải hắn tự coi nhẹ mình, mà là con của hắn thật không có điểm nào đặc biệt xuất chúng, làm sao có thể được Trang đại nhân nhìn trúng. Đương nhiên, việc hôn nhân tốt như vậy hắn cũng ngốc tới nỗi từ chối, dù sao cũng phải tìm hiểu tình huống rồi nói sau. Ngộ nhờ nói không chừng nhi tử nhà hắn thật được đĩa bánh đập trúng vào người.

Chu đại nhân cười nói: "Lại nói tiếp đây cũng là phúc khí của cháu trai. Lần này người nhìn trúng cháu trai chính là đích trưởng tử của Trang đại nhân, cũng là thân đệ đệ của đại cô nương Trang gia. Hắn nói khi thi hương Bằng nhi đã giúp hắn, về sau tiếp xúc qua lại cũng cho rằng Bằng nhi là một người hàm hậu đáng tin, cho nên cực lực thúc đẩy cuộc hôn nhân này."

Mã Thành Đăng nghe nghe cảm thấy lý do này có chút gượng ép, nhưng mối hôn sự tốt như vậy hắn lại lo lắng sẽ bỏ lỡ, bỏ lỡ coi như sẽ không có nữa. Chu đại nhân tới truyền lời cũng có thể thông cảm, cười nói: "Mã huynh có thể về suy nghĩ thật kỹ, không cần quá nôn nóng, ngày mai cho ta câu trả lời thuyết phục là được."

Mã Thành Đăng nghe nói như thế thở phào nhẹ nhõm, không muốn tỏ thái độ ngay lập tức là tốt rồi. Miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống lúc nào cũng khiến người ta không cảm thấy không thực tế, thế nhưng nếu bỏ qua lại sợ sau này sẽ hối hận, hiện tại có thêm thời gian một buổi tối để suy nghĩ dần xẹp là tốt rồi. Trên đường trở về Mã Thành Đăng lập tức ra lệnh Mã Viễn nhanh chóng phái người đi điều tra Trang đại cô nương và Trang đại công tử một chút. Chỉ cần mấu chốt vấn đề không đụng tới tính nguyên tắc, vậy hắn sẽ đồng ý cuộc hôn nhân này.

Đối với phương diện giao hữu của nhi tử Mã Thành Đăng chưa từng hỏi qua, đại nhi tử hắn có vòng xã giao rất bình thường.

Mã Bằng gật đầu nói: "Ừm, khi thi hương con thấy Xương Hách huynh ngã xuống đất thiếu chút nữa đã bị người ta giẫm lên, lúc đó con vừa vịn ở cạnh huynh ấy bên thuận thế kéo hắn một cái, sau đó thì coi lui tới. Cha, trong này có gì không ổn sao? Tuy rằng Xương Hách huynh nhỏ hơn con một chút, thế nhưng làm người cũng không tệ." Mã Bằng tưởng là cha muốn can thiệp vào việc hắn kết giao bạn bè. (Lin: từ huynh ở đây không chỉ tuổi tác hay vị thứ mà là cách nói tôn trọng với người bạn.)

Nghe xong lời này, tảng đá trong lòng Mã Thành Đăng cũng rơi xuống. Lý do tuy có phần miễn cưỡng, thế nhưng nếu lời đối phương nói đều là thật, sẽ không có vấn đề gì lớn. Đương nhiên, hắn còn phải chờ tin tức tìm hiểu của Mã Viễn.

Đến nửa đêm Mã Viễn mới trở về, hắn đưa tin tức dò thăm được cho Mã Thành Đăng: "Lão gia, Trang gia đại cô nương nhân phẩm tướng mạo đều là

nhất đẳng, hơn nữa còn là người khôn khéo giỏi giang, chính là tính tình rất mạnh mẽ, có chút không chịu thua kém. Trừ chuyện đó ra, mọi thứ còn lại đều tốt."

Mã Thành Đăng nghe xong vội hỏi: "Không có những thứ khác sao?"

Mã Viễn lắc đầu: "Không có, lão gia, nếu có thể định ra hôn sự cho đại thiếu gia, vậy đây chính là phúc phận của đại thiếu gia." Không những là phúc phận của đại thiếu gia, mà còn là cái phúc của Mã gia. Lão gia và đại thiếu gia đều không am hiểu công việc vặt, cưới về một đại thiếu phu nhân tài giỏi cho người, không phải vừa đúng lúc sao. Còn Trình thị, trực tiếp bị Mã Viễn vứt qua một xó.

Mã Thành Đăng gật đầu một cái.

Nguyệt Dao đang sửa chữa miếu hồng, nhìn gương mặt Đặng ma ma vui sướng, không cần phải nói nàng cũng biết là chuyện tốt, chuyện thật tốt. Đặng ma ma khoái trá nhà: "Cô nương, hôn sự của biểu thiếu gia đã định xuống rồi."

Nguyệt Dao khó hiểu: "Ma ma, không phải trước đó người đã nói chờ biểu ca trúng cử Bành gia mới đồng ý hôn sự này sao. Bây giờ hôn sự được định ra đó cũng là chuyện trong dự liệu, làm sao lại vui mừng đến mức này."

Đặng ma ma lắc đầu: "Cô nương, ứng hôn với biểu thiếu gia không phải cô nương Bành gia, là cô nương của Trang gia." Về chuyện này Đặng ma ma cũng cảm thấy kỳ quái, thế nhưng cực kỳ rõ ràng kết thân hôn với Trang gia tốt hơn Bành gia nhiều.

Nguyệt Dao ngây ngẩn cả người: "Trang gia của cô nương? Người nào Trang gia?" Có thể làm cho cậu đồng ý chắc chắn là môn đăng hộ đối, nhưng đáng tiếc Nguyệt Dao không mấy quen thuộc với những người trong kinh thành.

Đặng ma ma cười nói: "Là trưởng nữ của Trung Thư Thị Lang Trang đại nhân, có thể cô nương không biết, mẹ ruột của Trang đại cô nương là đích nữ của Ninh Quốc Công, là huynh muội cùng mẹ với thế tử gia Ninh Quốc Công. Cô nương, lần này đại thiếu gia thực sự đã được làm mối một hôn sự tốt." Bất kể chuyện có kỳ lạ thế nào, thế nhưng đây đúng là một cửa hôn nhân tốt không thể tốt hơn.

Nguyệt Dao há miệng: "Cái gì? Người nói là ngoại tôn nữ của Ninh Quốc Công." Đề thân với Bành gia đã rất tốt rồi, không nghĩ tới bây giờ lại đề thân với một gia đình tốt hơn Bành gia, đây là có chuyện gì xảy ra? Tốt đẹp quá mức làm cho Nguyệt Dao sinh lòng bất an, Nguyệt Dao không tin thực sự sẽ có đĩa bánh từ trên trời rơi xuống.

Đặng ma ma cười đến cả khuôn mặt đều nở hoa, khi phu nhân còn tại thế vẫn lo lắng cho đại thiếu gia, hiện tại đại thiếu gia vừa trúng cử lại vừa có mối hôn sự tốt thế này, còn không làm người ta cao hứng sao.

Nguyệt Dao lại không an lòng: "Hôn sự này cậu có cho người đi tìm hiểu rõ ràng hay không. Trang gia đại cô nương gia thế tốt như vậy tại sao lại lựa chọn đại biểu ca? Có phải Trang gia đại cô nương có gì không ổn không?" Ngoại tổ là Ninh Quốc Công, phụ thân là đại quan chính tam phẩm, nếu không phải có gì không ổn vậy chắc chắn là nàng ấy phải được gả vào hào môn vọng tộc, không thể nào chọn trúng đại biểu ca đầu gối nhà nàng, theo bản năng Nguyệt Dao cảm thấy trong này có vấn đề.

Đặng ma ma một mực vui vẻ, chưa hề suy nghĩ nhiều: "Cô nương cũng chớ gấp gáp, nếu Trang gia cô nương thật sự có gì đó không ổn, cữu lão gia ắt sẽ không bằng lòng. Người nói có đúng hay không?" Hăm hại người nào cũng sẽ không hăm hại đích trưởng tử của mình, đó là nhi tử ruột thịt của mình cũng là người chống đỡ cho gia tộc ngày sau.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút, tuy rằng cậu không thích nội vụ. Thế nhưng xử sự bên ngoài chừng từng xảy ra sai lầm gì, bằng không cũng không vững bước lên cao như bây giờ.

Đặng ma ma suy nghĩ một chút sau đó nói: "Cô nương, chuyện vui lớn như vậy, cô nương không tiện sang nhà cữu lão gia, lão nô có thể đi. Cô nương người cảm thấy thế nào?" Nếu cô nương lo lắng, vậy hay là bà đi tìm hiểu rõ ràng.

Nguyệt Dao vội vàng gật đầu, nàng cũng muốn biết rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Buổi tối Đặng ma ma trở về ti mi nói rõ mọi chuyện với Nguyệt Dao: "Cô nương, Trang gia cô nương kia đáng về dung mạo cả phẩm tính cũng đều rất tốt, hơn nữa còn rất giỏi giang, chẳng qua nghe nói có chút hiếu thắng, tính tình cũng hơi mạnh mẽ. Có người nói Trang gia phu nhân kia không chiếm được nửa phần tốt nào trên tay nàng ấy."

Đặng ma ma cũng chỉ nghe Liễu bà tử nói. Hiện tại Trang phu nhân Bảo thị chính là kẻ thất, mẫu thân Lỗ thị của Trang cô nương đã mất từ rất nhiều năm trước rồi. Mà Bảo thị là chất nữ ruột thịt của Trang lão phu nhân, biểu muội của Trang đại nhân. Điều nói có mẹ kế thì có cha dượng, mà cái người mẹ kế này còn là cháu gái ruột của Trang lão phu nhân, theo kịch bản thông thường mà nói kẻ tử cùng kẻ nữ sẽ bị ức hiếp đến thảm thương. Đáng tiếc nhà mẹ của Trang đại cô nương là phủ Quốc Công, tính tình Quốc Công phu nhân cũng thực cứng rắn, Bảo thị không thể làm gì tỷ đệ hai người được.

Sau khi Nguyệt Dao nghe xong liền cười, đối với những gia đình khác tính tình mạnh mẽ của Trang gia cô nương sẽ bị nói là không tốt, thế nhưng ở Mã gia vừa vặn, không những có thể trừng trị được Trình thị, mà còn có thể giúp đỡ cho đại biểu ca. Nguyệt Dao cho rằng Mã Bằng quá thật thà, nếu lại tiếp tục lấy về một người thật thà hết vậy sẽ không bước được bao xa trên chốn quan trường. Nếu có thể cưới được một người vợ có đức có tài thế này, vậy đây chính là ông trời quan tâm chăm sóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 103: Chương 55.2

Đặng ma ma cười nói: "Cô nương, tài văn chương của Trang gia đại thiếu gia rất tốt, lần này cũng trúng cử chung với đại thiếu gia, nghe nói tên đứng vị thứ hai mươi. Về sau cũng là trợ lực lớn cho biểu thiếu gia." Nhị thiếu gia cùng đại thiếu gia không đồng lòng, chỉ riêng đại thiếu gia một thân một người có phần đơn bạc. Bây giờ cậu em vợ cũng là người có tiền đồ, sau này có thể giúp đỡ phần nào.

Nguyệt Dao thật sự có phần hiếm lạ: "Cô nương tốt như vậy sao tới bây giờ còn chưa có người đề thân?" So với đại biểu ca Trang gia cô nương chỉ nhỏ hơn một tuổi, năm nay cũng mười sáu tuổi rồi. Gia thế tốt như vậy, phẩm chất dung mạo đều là nhất đẳng, sao tới giờ còn chưa có hôn sự, việc này thật kì lạ.

Đặng ma ma lắc đầu: "Mỗi nhà đều có một câu chuyện khó nói, chậm trễ đến bây giờ mới làm mai làm mối nhất định là có nguyên nhân của nó. Bất quá ta nghe Liễu bà tử nói, hình như là Trang đại thiếu gia nhìn trúng biểu thiếu gia, tình huống cụ thể như thế nào, Liễu bà tử cũng không rõ ràng lắm."

Nguyệt Dao nghe xong lấy làm lạ: "Là chính Trang đại thiếu gia nhìn trúng biểu ca? Nhìn trúng biểu ca cái gì nha?" Tưởng mạo biểu ca bình thường, cách từ anh tuấn xa mười vạn tám ngàn dặm, bản thân lại thành thật hàm hậu quá mức, nói khó nghe chút chính là hiền như khúc gỗ; tài hoa cũng không xuất chúng, đơn giản mà nói chính là một người qua đường. Nguyệt Dao không hiểu được Trang gia thiếu gia nhìn trúng điểm gì ở biểu ca. Nhưng nếu nói người ta có ý đồ gì đó là việc không thể nào. Trang gia đại cô nương chính là ngoại tôn nữ của Quốc Công gia, mặc kệ là so sánh từ phương diện nào, thì việc Trang đại cô nương đính hôn với biểu ca, chính là gả thấp, gả đến có phần ủy khuất..

Đột nhiên sắc mặt Nguyệt Dao thay đổi: "Sẽ không phải là Trang gia đại cô nương có gì không ổn chứ?" Đừng nói là có tương tư tình cảm bí mật trao thân với ai đó, rồi lại tìm đại biểu ca gánh trách nhiệm, cái này chính là gài bẫy đại biểu ca. Nguyệt Dao có suy nghĩ như vậy, cũng là bởi vì khi ở am ni cô nương đã nghe qua quá nhiều chuyện như thế. Thông thường đại hộ nhân gia mà xảy ra chuyện như vậy, liền bùng nổ tìm người gả cho, khiến người ta phải nhận oan uổng lớn.

Sắc mặt Đặng ma ma cũng trở nên xanh mét, không phải là bà hoài nghi thanh danh Trang cô nương có gì không hay, mà là bị ý nghĩ của Nguyệt Dao dọa sợ: "Cô nương lại nói mê sáng gì đây! Tuy rằng tính tình Trang gia đại cô nương có chút mạnh mẽ, thế nhưng danh tiếng cực tốt. Lại có thêm Trang đại nhân và cữu lão gia làm quan cùng triều, nếu làm chuyện như vậy, coi như không phải là kết thân mà là kết thù." Cũng không biết có phải cô nương bị chuyện lần trước ảnh hưởng hay không, làm sao có thể suy nghĩ theo chiều hướng dơ bẩn như vậy.

Nguyệt Dao lập tức ngưng ngữ: "Ma ma, ta sai rồi." Nàng đứng là bị ảnh hưởng, nếu không cũng sẽ không liên tưởng phong phú như vậy.

Nguyệt Dao không biết chân chính nhìn trúng Mã Bằng không phải Trang gia đại thiếu gia, mà là Trang gia đại cô nương, Trang Nhượng Lan.

Trang gia đại cô nương quay sang nhìn sắc mặt buồn bực của đệ đệ nói: "Đệ trông thì thấy chứng mất việc Mã gia nội viện hỗn loạn, nhưng ta lại nhìn trúng những thứ này.."

Đối mặt với vẻ nghi ngờ không giải thích được của đệ đệ, Trang Nhượng Lan cười nói: "Đệ là nam nhi nên không biết nỗi khổ của người làm tức phụ, càng không biết hầy hã bà bà có bao nhiêu đau khổ. Nếu bà bà tốt cuộc sống coi như hoàn hảo hơn một chút, nếu đụng phải một người xảo quyệt, coi như ta có sinh ra cao quý thì như thế nào, còn không phải sẽ bị dùng hiểu đạo chén ép gắt gao như nhau cả sao. Đều nói chịu quá mười năm làm tức phụ sẽ được thành bà bà, ta cũng không muốn hăm như mình mười năm rồi thành bà bà, nếu như vậy ta tình nguyện không lấy chồng." Trang đại cô nương nói những lời này là xuất phát từ cảm xúc. Mẫu thân nàng sinh ra cao quý, gả cho phụ thân là Trang nguyên lang, ban đầu cũng coi như là trai tài gái sắc. Thế nhưng vốn tổ mẫu nhìn trúng chất nữ nhà mình, lúc trước định bụng cưới chất nữ về làm tức phụ, kết quả cha lại cưới nương, phá vỡ bản tính như ý của tổ mẫu.

Tổ mẫu cho rằng là do nương sắp một gậy vào chặn ngang tính toán của bà, khiến nương phải chịu ủy khuất khắp nơi, thậm chí bởi vì sinh con đầu là nàng liền nhét thêm người vào phòng phụ thân, mà cha nàng tự xưng mình là hiếu tử, chỉ khiến nương nén giận. Nương vì tranh chút khẩu khí mà chưa tới một năm lại mang bầu đệ đệ, sinh ra đệ đệ thân thể cũng theo đó mà xấu đi, nếu không sẽ không qua đời sớm như vậy. Mà phụ thân giữ hết một năm hiếu đã lấy Bảo thị về nhà.

Trang Xương Hách không thể nào hiểu được ý nghĩ của tỷ tỷ: "Mã gia loạn thành một đoàn, Trình thị nổi danh không có quy củ trong kinh thành, tỷ tỷ gả đi sẽ chịu ủy khuất."

Trang Nhượng Lan cười nói: "Đệ thật là ngốc, nếu Trình thị là người được người ta khen ngợi ta mới không lấy chồng. Trình thị vốn là kẻ thất, lúc trước từng mưu hại Mã gia đại thiếu gia, sau này cũng không thể nhúng tay vào chuyện của hắn. Mà Trình thị có thể xách thanh danh của mình chơi đùa tới tệ hại như vậy, có thể thấy được đó chính là người ngu xuẩn. Đệ đệ, vị kế mẫu kia của chúng ta chính là một người thông minh, tranh đấu với nàng nhiều năm như vậy cũng làm ta hết hơi hết sức, ta không muốn đấu nữa."

Sau khi mẫu thân qua đời, ngoại tổ mẫu giận dữ, nhận huynh muội bọn họ về phủ Quốc Công nuôi tám năm. Tám năm kia phụ thân vẫn luôn nhậm chức ở bên ngoài, Bảo thị đi theo bên cạnh, còn sinh cho phụ thân một nữ hai tử, cho nên sau khi trở về phụ thân cũng có phần xa cách với tỷ đệ bọn họ. Đệ đệ hoàn hảo, dù sao cũng là đích trưởng tử, thông minh lanh lợi lại chăm chỉ hiếu học, rất được phụ thân thích, đối với đệ đệ cũng là dụng tâm bồi dưỡng. Thế nhưng với người lớn lên có vẻ ngoài giống mẫu thân là nàng đây dù là đích trưởng nữ cũng không thích gặp mặt, hơn nữa mấy năm nay nàng và Bảo thị không hợp nhau, lại còn ba lần bốn lượt làm trái thậm chí ngộ nghịch hấn, càng ngày phụ thân càng không chú ý tới nàng, cho nên đem chuyện hôn sự của nàng giao cho Bảo thị.

Bảo thị rất muốn hứa hôn cho mình với cháu trai nhà mẹ đẻ, tổ mẫu ở lão gia đương nhiên tán thành hai tay, thậm chí còn viết thư cho phụ thân, để phụ thân đồng ý hôn nhân này. Phụ thân không đồng ý, tổ mẫu liền dứt khoát đưa nường tới kinh thành. (Lin: lão gia ở đây có nghĩa là quê nhà, hay nguyên quán mà chúng ta vẫn biết chứ không phải lão gia kia đâu nha. Toàn chương này từ "lão gia" này còn được nhắc tới vài lần nữa, mọi người đừng nhầm lẫn :D.)

Nàng vừa nghe biểu ca kia ngay cả cái công danh là tú tài cũng không có thì đã chẳng quan tâm. Một người mười sau tuổi ngay cả cái danh vị tú tài cũng không thi nổi, người như vậy nếu không phải kẻ chơi bời lêu lổng chính là người ngu ngốc. Bảo thị muốn gả nường cho cái người coi là tam biểu ca này đơn giản chính là muốn nhục nhã nường; còn tổ mẫu muốn nường gả cho tam biểu ca nhưng thật ra là nhìn trúng đồ cưới phong phú của nường, định dùng đồ cưới ấy trợ giúp Bảo gia.

Mấy năm nay nường và Bảo thị vẫn luôn bị vây trong một tuyến đường cân đối tới vi diệu, hai người ai cũng không chiếm được tiện nghi của nhau. Mà trước kia nường chủ yếu phòng bị Bảo thị sẽ dạy hư đệ đệ, bây giờ đệ đệ cũng đã trưởng thành cũng không còn lo lắng. Ban đầu nường cũng không muốn đấu với Bảo thị, thế nhưng chính là Bảo thị không nghĩ buông tha nường, còn nhận một người khiến người ta ghét bỏ tới như vậy cho nường, thậm chí còn vì người nọ chế tạo không ít cơ hội.

Bảo thị còn tưởng rằng nường chưa từng thấy nam nhân, nhìn thấy một người đáng đáp không sai tự xưng là phong lưu tiêu sái lại thêm lời ngon tiếng ngọt của nam nhân thì trái tim sẽ trở nên u mê ngu muội, thật đúng là quá tức cười mà. Chẳng qua đối với thủ đoạn của Bảo thị, cũng khiến cho nường chán ghét tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 104: Chương 55.3

Bảo thị muốn mừng một, nường liền làm mười lăm. Nén giận không phải là phong cách từ trước đến nay của nường, nường muốn gây ông đập lưng ông. Bảo thị nói biểu ca cùng biểu muội thân càng thêm thân, vậy được nường sẽ thanh toán cho nguyện vọng của Bảo thị, biểu ca biểu muội một nhà thân thương.

Vì thúc đẩy chuyện này, nường chấp nhận bỏ đi hai quân cờ trọng yếu mà mình đã xếp vào bên cạnh Bảo thị cùng với cái muội muội tốt kia của mình. Chẳng qua có thể xé xuống lớp mặt nạ nguy trang kia của Bảo thị, lộ ra vẻ mặt tâm thần cuồng loạn của bà ta xem một lần, mất hai quân cờ mặt cũng đáng.

Bảo thị muốn gả nường cho cháu trai, đó là vì muốn hạ nhục nường, còn đứa cháu này là dạng người gì trong lòng bà ta vô cùng rõ ràng, làm sao có thể chấp nhận gả nữ nhi cho hạng người vô năng này, đương nhiên cần chết không thừa nhận. Thế nhưng nường đã bỏ ra cái giá lớn như vậy, há có thể cho phép Bảo thị không giữ lời hứa.

Phụ thân là người cực kỳ yêu thích thể diện, nếu chuyện đã ra rồi mà còn không đính hôn, vậy thanh danh của hắn sẽ bị hao tổn. Phụ thân là hiếu tử không giả, nhưng tiền đồ mới là thứ hắn coi trọng nhất, chỉ vì một nữ nhi như thế mà chấp nhận phá hủy thanh danh lại còn ảnh hưởng tới sĩ đồ của hắn, chắc chắn hắn sẽ không đồng ý. Cho nên vì danh tiếng, nữ nhi sao buông tha thì buông tha. Phụ thân lấy tốc độ nhanh nhất định ra hôn sự này. Vì thế, Bảo thị hận nường thấu xương, mỗi lần nhìn nường đều hận không thể một ngụm nuốt chết nường.

Phụ thân biết được trong chuyện này là nường lừa cháy thêm dầu, cũng hết sức thất vọng về nường, đối với chuyện của nường vung tay mặc kệ, hôn sự cũng giống vậy bỏ mặc. Bảo thị hận không thể gả nường cho một tên ăn mày. Hôn sự vẫn kéo dài, thoáng chốc thì kéo tới hoa lĩnh. Cái này đã chọc giận ngoại tổ mẫu. Bởi vì mẫu thân mất sớm, ngoại tổ mẫu vẫn rất không vừa lòng về phụ thân, thấy phụ thân vẫn chậm chạp không nói tới hôn sự của nường lại càng bất mãn tới cùng cực.

Ngoại tổ mẫu tham gia vào hôn sự của nường, hy vọng nường gả tới phủ Quốc Công. Chọn người cũng đã chọn xong, là tam biểu ca của nhị cữu gia. Bất kể là khuôn mặt hay tài hoa vẫn là phẩm đức, mọi thứ tam biểu ca đều tốt, ngay cả đệ đệ cũng cảm thấy rất tốt. Thế nhưng nường lại không muốn gả. Không phải tam biểu ca không được tốt, mà là nường không muốn gả vào phủ Quốc Công.

Trong mắt người khác Phủ Quốc Công là cao môn đại hộ cao cao không thể với tới, thế nhưng nường ở trong phủ Quốc Công tám năm, còn đi theo đại cữu mẫu học quản gia, tình huống bên trong phủ Quốc Công biết rõ nhất thanh nhị sở.

Gả tới phủ Quốc Công, phía trên có ba tầng bà bà, nường cùng thái tổ mẫu và ngoại tổ mẫu đều có liên hệ máu mủ, nhưng lại không có quan hệ gì với nhị cữu mẫu. Hơn nữa nhị cữu mẫu còn không thích nường.

Nàng đến phủ Quốc Công, ngoại tổ mẫu tuổi tác cao chăm sóc không nổi, bèn đưa nường tới chỗ đại cữu mẫu. Về sau lại còn đi theo đại cữu mẫu học quản gia xử lý công việc, thân thiết như mẹ con. Thế nhưng quan hệ giữa đại cữu mẫu và nhị cữu mẫu không được tốt, nguyên nhân tự nhiên là do gút mặt lợi ích rồi. Nhục Lan ở phủ Quốc Công nhiều năm như vậy rất rõ ràng, bên ngoài nhìn phủ Quốc Công hoà hợp êm thấm, nhưng bên trong bất kể là nam nhân hay là nữ nhân hậu viện đều tranh đấu đến vô cùng lợi hại, vì một chút lợi ích mà đấu đến đầu rơi máu chảy.

Nếu thật sự bảo nường gả vào phủ Quốc Công, đến lúc đó chính là bị kẹp ở giữa làm nhân bánh, đừng mong có được ngày tháng bình an, nường mới không đi tự chuốc lấy phiền nhiễu chịu tội. Nàng đấu với Bảo thị nhiều năm như vậy cũng mệt mỏi rồi, muốn tìm một người đơn giản yên tĩnh gả cho.

Máy mắn duy nhất đó là phụ thân cũng không muốn gả nàng vào phủ Quốc Công, còn nguyên nhân là gì nàng không biết. Tóm lại cuối cùng chuyện này không có kết quả, khiến cho nàng thờ phào nhẹ nhõm. Thế nhưng nàng cũng tới tuổi rồi, lại kéo dài buông tha nữa thì sẽ thành gái lỡ thì, còn gây ảnh hưởng tới hôn sự của đệ đệ.

Chuyện tam biểu ca rốt cuộc đã làm cho phụ thân ý thức được nên giải quyết việc hôn nhân đại sự của nàng. Rất nhanh đã nàng nhận được tin tức nói phụ thân nhìn trúng đích trường tử Lâm gia. Thi hội này Lâm gia đại công tử thi đỗ là người đứng thứ sáu, là một người rất có tài. Vừa đúng lúc đệ đệ cũng có quen biết với Lâm gia đại công tử, nàng đề cho đệ đệ đi trước qua lại một ... hai Theo như đệ đệ nàng nói đáng đáp hẳn tuần tú lịch sự, tính tình tốt, các phương diện đều tốt lắm lắm, đáng để nàng gả qua.

Nàng tin tưởng đệ đệ Xương Hách, cũng hiểu được chọn người này sẽ không sai. Thế nhưng lập gia đình chính là lần đầu thai thứ hai của nữ nhi gia, nàng nhất định phải cẩn thận, bởi vậy phải người đi tìm hiểu nguồn gốc Lâm gia. Nàng tin tưởng ánh mắt của đệ đệ, nhưng những gì mà là nam nhân nhìn thấy cùng cái mà nữ nhân nhìn là không giống nhau. Lập gia đình không chỉ gả cho nam nhân này, mà còn có gia tộc của hắn. Cái khác đều tốt, Nhược Lan muốn biết nhất chính là Lâm phu nhân có suy nghĩ muốn ủng hộ cho người nào hay không. Lập gia đình thời gian chung đụng với bà bà so với trượng phu mà nói có thể còn nhiều hơn, nếu bà bà là một người có suy nghĩ không quá tốt, vậy thì đau khổ rồi.

Nàng tin tưởng ở trên đời này miễn là chịu bỏ tiền ra, thì không có gì không được. Cho nên, nàng biết được Lâm phu nhân không những bá đạo khắc nghiệt, còn rất có thế lực. Trừ chuyện đó ra Lâm phu nhân còn đưa cháu gái gia cảnh sa sút nuôi bên người, mà Lâm đại công tử và biểu muội lớn lên bên nhau từ nhỏ, thanh mai trúc mã, càng quan trọng hơn nữa là, hắn còn ý hợp tâm đầu với biểu muội.

Một bà bà khó phục vụ, cộng thêm một biểu muội tương lai sẽ trở thành quý, nàng phát ốm mà. Trừ phi nàng muốn tìm đánh mới đồng ý gả người này, nhưng đáng tiếc bất kể là phụ thân hay ngoại tổ mẫu, thậm chí đệ đệ nàng đều tán đồng Lâm gia đại công tử.

Phụ thân rất nhanh chóng lộ ý muốn kết thân với Lâm gia, Lâm gia nhận được tin tức tự nhiên là cầu cũng không được. Đặc biệt Lâm phu nhân còn có ý tới cửa xem mặt nàng. Nàng ôm tâm tư mắt thấy là thật tai nghe là giả đi gặp Lâm phu nhân. Vì thử dò xét xem lời kẻ có đúng không, nàng có ý biểu hiện ra vẻ rất hung hăng trước mặt Lâm phu nhân. Nàng thấy đáy mắt Lâm phu nhân thoáng vẻ không vui, tuy chỉ thoáng qua rồi mất thế nhưng chỉ một thoáng chốc như vậy là đủ rồi.

Nhìn nụ cười không tới đáy mắt của Lâm phu nhân, nàng cũng cười. Thật ra không cần phân tích nàng cũng có thể đoán được ý nghĩ của Lâm phu nhân, gả tới Lâm gia, bà bà này nghĩ muốn gây khó dễ với nàng thế nào đều được.

Nàng không muốn gả, thế nhưng bảo trực tiếp nói ra lại không thể nói được. Cho nên nàng chọn lựa mua chuộc thiếu niên có quan hệ tốt với Lâm đại công tử, nàng bảo người này nói nàng hung hăng can quấy như thế nào, ngang ngược bá đạo, lòng dạ hẹp hòi, ghen tị không thể chứa người khác ở trước mặt Lâm đại công tử.

Lâm đại công tử mê thích biểu muội của hắn như vậy, làm sao có thể cưới một nữ nhân ngang ngược bá đạo ghen tị không dung thứ cho ai về nhà. Nghe được tin tức bạn thân giao mình nói, hắn lập tức tỏ ý không muốn kết cửa hôn sự này.

Hôn nhân đại sự, là lệnh của cha mẹ lời của người mai mối, nàng không muốn kết thúc vô ích, người chân chính nắm quyền trong việc này đó là Lâm đại nhân và Lâm phu nhân.

Chẳng qua nàng chỉ cần Lâm đại công tử tỏ ý rõ ràng rằng hắn không muốn cưới nàng như vậy đủ rồi. Phụ thân là người sĩ diện nếu muốn hắn không giữ lời hứa là không thể nào, thế nhưng đệ đệ Xương Hách thật lòng thương yêu nàng. Sẽ không để cho nàng chịu ủy khuất. Cho nên khi Xương Hách nghe được Lâm đại công tử vì không muốn biểu muội hắn chịu ủy khuất không muốn kết hôn với nàng, ngay sau đó liền giận dữ, nói với phụ thân tuyệt đối không được phép nhận mối hôn sự này.

Đương nhiên phụ thân không bằng lòng.

Xương Hách thấy nói đạo lý với phụ thân là chuyện vô dụng, dứt khoát tìm đại một lý do tranh cãi với Lâm đại công tử, chỉ còn kém động thủ đánh người. Phụ thân tức giận đến giờ chân, thế nhưng Xương Hách không cúi đầu, sau cùng cãi nhau với phụ thân một trận ầm ĩ trong thư phòng phụ thân cũng đành thỏa hiệp. Cũng may, sang năm đệ đệ phải tham gia kỳ thi mùa xuân, thời gian quý giá, bằng không Xương Hách nhất định phải chịu nỗi khổ da thịt rồi.

Mối hôn thân này cứ thế mà bị hủy, thế nhưng vấn đề là nàng đã đến tuổi rồi ở độ tuổi này chắc chắn phải lập gia đình phải lập gia đình. Nhưng nếu để tùy ý cha nàng tìm phò gia chừng còn có thể tìm về một Lâm đại công tử khác. Mà nếu để cho ngoại tổ mẫu tìm, khẳng định sẽ tìm cao môn đại hộ, sau này không tránh khỏi lục đục với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 105: Chương 55.4

Những thứ này vẫn là thứ yếu, khiến cho nàng chân chính sốt ruột là nàng nhận được tin tức nói qua một thời gian ngắn nữa tổ mẫu có thể sẽ qua đây. Bảo thị nàng không sợ, thế nhưng tổ mẫu nàng không đầu lại. Có hiểu đạo đề nặng, phụ thân hoàn toàn đứng về phía tổ mẫu, đến lúc đó nàng chỉ có ăn thua thiệt.

Thật khéo sao, trong lúc vô tình nghe được Xương Hách nói mời người khác đi ăn. Nàng tùy ý hỏi hai câu, biết Xương Hách làm vậy là vì đáp tạ ơn giúp đỡ của người ta.

Cũng trong ngày hôm ấy nàng biết được người này tên là Mã Bằng, gia đình ngũ đại liệt hầu (hầu tước năm đời), đến thời tổ phụ cũng là lúc tước vị chấm dứt. Ngoài ra nàng còn biết gia cảnh Mã gia giàu có, phụ thân của Mã Bằng là quan viên chính, tiến sĩ nhị bảng, chung khoa với cha nàng, bây giờ Mã Bằng có công danh là cử nhân, theo Xương Hách nói người này nỗ lực thì có thể tiến tới.

Chờ sau khi nghe ngóng tin tức về Mã Bằng nhiều hơn, nàng có chút động lòng, người có thể sống dưới tay kẻ mẫu ác độc lớn lên không những không thành kẻ quần áo lụa là phá gia chi tử, thậm chí ngay cả danh tiếng không tốt đều không có, nếu không phải người này lòng dạ quá sâu thì là người là thật thà phúc hậu chân chính. Vì thế, nàng đề đề tự mình ra trận tìm hiểu một chút về người này.

Đề đề biết nàng để ý Mã Bằng thì không hài lòng, đề đề cho rằng Mã Bằng hàm hậu có thừa nhưng cơ trí thì không đủ, quá mức hiền lành, không xứng với nàng. Thậm chí vì để cho nàng bỏ ý niệm này đi còn dùng mỹ nhân kế với Mã Bằng. Đáng tiếc, dùng mỹ nhân kế với Mã Bằng vô ích.

Cử chi vô tâm của Xương Hách, khiến cho nàng càng thêm kiên định với quyết định của chính mình. Nam nhân không bị mỹ sắc mê hoặc thật sự không nhiều lắm, nàng muốn định ra cửa hôn sự này trước khi tổ mẫu tới.

Phụ thân cùng phụ thân của Mã Bằng, Mã Thành Đẳng là bạn đồng liêu, hai người có tình nghĩa đồng môn, lại cùng làm quan trong triều. Mã Bằng có công danh cử nhân, gia thế hay các phương diện khác cũng đều xứng đôi.

Tuy rằng đối với việc Mã Bằng thi hương thấp như vậy phụ thân cũng không quá hài lòng, thế nhưng suy tính một lúc lâu vẫn đồng ý.

Ngoại tổ mẫu nghe thấy là Mã gia cũng đồng ý, Mã gia gia tư nhiều, Mã Bằng trúng cử là người có thể mưu cầu tiền đồ thật, hơn nữa vừa không có chính kinh bà bà, quả là một mối hôn sự tốt. (Lin: Chính kinh bà bà: mẹ chồng đúng nghĩa, tức là mẹ ruột của MB không còn, Trình thị chỉ là kẻ lại k được nhúng tay vào chuyện MB nên ms ns không đáng lo, là hôn sự tốt.)

Mã gia nhận được ý tứ của phụ thân, ngày thứ hai liền cho bà mối tới cửa làm mai, ngay cả nàng cũng không nghĩ tới vụ hôn nhân này sẽ thuận lợi như vậy.

Trang Xương Hách nắm tay Nhượng Lan nói: "Tỷ tỷ, tỷ yên tâm, nếu hấn dám bắt nạt tỷ tỷ, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn."

Nhượng Lan gặp qua Mã Bằng một lần, đáng đáp bề ngoài không đẹp, thế nhưng quy củ, là một người thật thà. Nàng nhìn thấy Mã Bằng lại càng xác nhận cuộc sống tương lai của nàng sẽ rất thư thái: "Đề yên tâm, Mã Bằng người này không thông minh cũng không nhiều tài hoa, thế nhưng thẳng ở quy củ bản phận, hơn nữa còn không ham mê mỹ sắc, sau này tỷ tỷ sẽ sống thật tốt."

Thật ra mấy năm nay nàng sống mệt chết đi, sống ở phủ Quốc Công nàng không những phải ứng phó những chuyện lục đục trong phủ đệ, còn phải phòng bị đám biểu huynh đệ quần áo lụa là kia làm hư Xương Hách, vì tìm danh sự cho đề đề, nàng không thể không xin giúp đỡ của phụ thân, cuối cùng vẫn là phụ thân tìm được danh sự cho Xương Hách. Sau khi phụ thân trở về, nàng lại phải phòng bị Bảo thị bóp méo Xương Hách. Mấy năm nay mỗi ngày nàng đều lên mười phần tinh thần mới bảo vệ đề đề bình yên lớn lên, bây giờ đề đề hiểu chuyện rồi, lại trúng cử, nàng cũng yên lòng. Thế nhưng hơn mười năm này nàng thật sự quá mệt mỏi, nàng không muốn lấy cuộc sống sau này cũng sẽ như thế, chỉ muốn trải qua cuộc sống thật đơn giản.

Đáy lòng Trang Xương Hách cảm thấy Mã Bằng không xứng với Nhượng Lan, tỷ tỷ của hấn ưu tú như vậy đáng lý ra nên kết duyên với người tốt hơn nữa, thế nhưng tỷ tỷ bằng lòng, lại còn nói nàng gả cho Mã Bằng thật là tốt. Tuy rằng hấn khó chịu, thế nhưng cuối cùng vẫn thuận theo ý tứ của tỷ tỷ. Mấy năm nay vì bảo vệ hấn, tỷ tỷ lo lắng hết lòng, thậm chí ngay cả nhân duyên cũng trì hoãn: "Tỷ tỷ, ta biết, tỷ yên tâm, ta sẽ khỏe mạnh. . ."

Nhượng Lan cười nói: "Đề đề ngốc, đúng, nếu như ta nguyện ý, đương nhiên có thể gả cho một người tốt hơn Mã Bằng. Thế nhưng tức phụ cao môn đại hộ nhìn thì thật tốt đẹp, thế nhưng chưa xét trong đó có mấy ai biết rõ. Ta không muốn phong quang trên mặt, thầm nghĩ sống thoải mái từng ngày."

Trượng phu trung hậu thành thật không mê nữ sắc, coi như sau này không làm được đại quan cũng không có quan hệ gì. Nàng không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cần phu thê hòa thuận vui vẻ, ân ái ái ái là tốt rồi. Đối với Trình thị, Nhượng Lan không đề ở trong lòng dù chỉ một chút, thông minh như Bảo thị còn không chiếm được chút lợi lộc nào trên tay nàng, nữ nhân ngu xuẩn như vậy lại càng đừng nghĩ bày vẽ mặt bà bà trước mặt nàng. Còn tiểu thúc tiểu cô, Nhượng Lan trực tiếp bỏ qua.

Xương Hách nhìn tỷ tỷ, từ sau lúc mối hôn sự này được định ra, cả người tỷ tỷ đều buông lỏng thoải mái hơn. Quên đi, coi như Mã Bằng không được thì kệ không được, thế nhưng tỷ tỷ vui vẻ là tốt rồi.

Nhượng Lan vỗ tay Trang Xương Hách cười nói: "Bây giờ chuyện tỷ lo nhất chính là hôn sự của đề, chắc chắn Bảo thị sẽ động chân động tay, tu thân tề gia bình thiên hạ, nhà còn không an thì dầu cho đề có phần đầu thế nào ở ngoài cũng thành uống công. Chẳng qua cũng may đề là trưởng tử trưởng tôn, chờ sang năm thi hội xong, cha nhất định sẽ tìm cho đề mối hôn sự thật tốt, đến lúc đó tỷ có thể hoàn toàn yên tâm rồi." Nhượng Lan không quá quan tâm tới hôn sự của đề đề. Phụ thân không thích nàng thế nhưng lại rất thương yêu đề đề, mấy năm nay đều dốc lòng dạy dỗ. Hơn nữa đề đề lại là đích trưởng tử sau này phải gánh vác trọng trách trong nhà, nàng tin tưởng phụ thân nhất định sẽ nắm chặt hôn sự của đề đề, sẽ không tùy ý tổ mẫu và Bảo thị quơ tay múa chân.

Nếu Nguyệt Dao có thể nghe đến mấy câu này, chắc chắn sẽ nói, rõ là đại biểu ca được đĩa bánh trên trời rơi xuống đập trúng, được một khối báu vật.

Sau khi Xương Hách đi ra ngoài, tâm phúc đến nói với hắn một việc. Con người Xương Hách co rụt lại: "Người nói đây là thật?"

Tùy tùng gật đầu: "Đại thiếu gia, thật sự. Ta nhận được tin tức báo còn vài ngày nữa lão phu nhân sẽ đến kinh thành."

Xương Hách đánh một quyền vào đầu tường. Rốt cuộc hắn đã minh bạch vì sao tỷ tỷ lại chọn Mã Bằng, tại sao lại muốn xác định việc hôn nhân của đem chính mình trong thời gian ngắn như vậy, hoá ra nguyên nhân đều ở cả chỗ này.

Trang Xương Hách không thích lão phu nhân, thậm chí có thể nói là căm hận Trang lão phu nhân. Bởi vì hắn biết là lão phu nhân bức tử nương hân, nương không còn, Trang gia cũng không có chỗ cho tỷ đệ bọn họ dung thân, rơi vào đường cùng tỷ đệ bọn họ chỉ có thể tìm nơi nương tựa ở phủ Quốc Công.

Lại trở về Trang gia, tuy rằng phụ thân tỏ vẻ rất yêu thương hắn, thế nhưng Bảo thị lại ba lần bốn lượt hãm hại tỷ đệ bọn họ. Nếu không phải tỷ đệ hân thông minh, còn không biết sẽ ra thế nào. Dù là như vậy, Bảo thị và lão phu nhân còn muốn thiết kế tỷ tỷ, muốn gả tỷ tỷ cho cái tên chó ghê kia. Nếu lão phu nhân thật sự từ lão gia về đây, có Bảo thị ở một bên giúp đỡ, việc hôn nhân của tỷ tỷ nhất định sẽ xảy ra vấn đề. Cũng may, cửa hôn sự này đã làm theo trình tự rồi. (Lin: thật ra cái chỗ "chó ghê" kia nó còn có một ý là "đồ vô liêm sỉ" nhưng mình thích cụm này hơn nên lấy cho bồ ghê.)

Vì nguyên nhân này, chút bất mãn của Trang Xương Hách đối với Mã Bằng cũng được loại trừ, hăng hái hơn hẳn. Hắn nhất định phải làm cho chắc chắn, đầy đủ chu đáo hôn sự này trước khi Trang lão phu nhân đến kinh thành, không cho bất luận kẻ nào thay đổi.

Trao đổi canh thiệp, nạp cát. . . Hôn sự dựa theo trình tự trước nay mà tiến hành.

Bảo thị thật không nghĩ tới, vậy mà chỉ trong một thời gian ngắn việc hôn nhân đã xác định. Nàng nói với lão gia không thể vội vã như vậy: "Lão gia, việc hôn nhân đình ra vội như vậy, lan truyền ra ngoài người khác còn không cho là đại cô nương nhà chúng ta có gì không ổn." Bảo thị còn nói nhiều hơn nữa, lại không nghĩ rằng trưởng phu hoàn toàn không nghe lời của nàng, chỉ lạnh lùng nói nàng làm tốt chuyện của mình.

Bảo thị liền tức giận vô cùng, thật ra Bảo thị cũng coi thường Mã Bằng, thế nhưng Mã Bằng có không tốt thế nào nữa thì so với cái đứa cháu trai không nên hôn kia của nhà mình vẫn có quan hệ tốt hơn, chỉ ít Mã Bằng vẫn là cử nhân, hơn nữa Mã gia là gia đình ngũ đại liệt hầu (hầu tước năm đời), gia tư hùng hậu. Mà nhà mẹ nàng ta còn thường thường muốn nàng trợ giúp một ... hai ..., hai nhà hoàn toàn không có khả năng so sánh. Bảo thị vừa nghĩ tới những thứ này trong lòng liền bị nhéo từng nhát điếng người.

Nhà hoàn tiến đến nói: "Phu nhân, đây là tờ khai hôn lễ dự tính của cô nương, mời phu nhân xem qua." Nhượng Lan đưa vật mình cần tới chính. Thật ra không đưa qua, Nhượng Lan cũng có thể tự mình mua. Thế nhưng Nhượng Lan chính là muốn chọc ác Bảo thị. Hôn sự đã định rồi nàng càng không có gì phải căm hận nữa.

Thiếu chút nữa Bảo thị đã vò nát tờ giấy.

Đối với việc Nhượng Lan đình hôn nhanh như vậy Lâm phu nhân rất phẫn nộ, trong mắt Lâm phu nhân con trai bà chính là người ưu tú nhất, ngay cả cưới công chúa cũng xứng đôi, bây giờ lại bị Trang Nhượng Lan ghét bỏ, bảo nàng ta sao có thể thoải mái. Trong lòng Lâm phu nhân có một niềm tin kiên định, nhất định phải cưới cho nhi tử một người ưu tú hơn Trang Nhượng Lan.

Lâm đại nhân lại không đồng ý làm mai vào lúc này. Ý của Lâm đại nhân chính là chờ thi xong kỳ thi mùa xuân sang năm hãy tính tới việc hôn sự. Chỉ cần đậu Tiến sĩ, việc hôn nhân nhất định sẽ càng tốt hơn.

Ngày đó Lâm đại nhân có thể đồng ý hôn sự của Trang gia, thứ nhất là điều kiện của bản thân Nhượng Lan tốt, càng quan trọng hơn nữa là có người sau lưng là Trang đại nhân và phủ Quốc Công, coi như nhi tử có thi đậu tiến sĩ cũng chưa chắc có thể tìm ra một hôn sự tốt như vậy, ai biết đất bằng lại nổi sóng.

Lâm gia không thoải mái, trong lòng Bành Thị Lang cũng không thoải mái. Chính xác mà nói ý tứ của Bành Thị Lang đó là đợi thi xong hãy nói. Nếu vận khí Mã Bằng thật đủ mạnh đạt tới thi đình ra cửa hôn sự này. Nếu không đậu Tiến sĩ, cửa hôn sự này còn phải cân nhắc định lượng lại. Lại không nghĩ rằng bây giờ Mã gia đã đem việc hôn nhân xử lý xong, hơn nữa còn tìm được một hôn sự tốt tới vậy.

Bành phu nhân không có gì tiếc nuối: "Lão gia, tình huống nội trạch Mã gia không phải chàng không biết. Tính tình Phân nhi mềm mại yếu ớt, nếu gả tới Mã gia, dạng người không biết xấu hổ như Trình thị, làm sao nữ nhi có thể ứng phó được." Thật ra chủ yếu là Bành phu nhân không muốn kết thân hôn này, Mã Bằng là người muốn tài cũng không có tài, trong nhà lại loạn thất bát tao, bảo nàng sao đành lòng gả nữ nhi tới gia đình như vậy mà chịu khổ kia chứ, cường điệu qua kỳ thi mùa xuân rồi nói sau chỉ là một cách nói cho hay. Bành phu nhân đoán chừng tài năng của Mã Bằng ắt sẽ không trùng mới lấy có này. Bây giờ Mã gia thất xong một mối quan hệ khác, vừa đúng lúc già quyết tốt mọi hậu họa về sau.

Liền lão phu nhân nghe được tin này thì vô cùng bất ngờ: "Sao Mã gia và Trang gia lại kết thân?" Mã Bằng chỉ là một cử nhân, thứ tự lại thấp lựt, làm sao Trang đại nhân có thể để mắt đây!

Trịnh ma ma cười nói: "Đây cũng là duyên phận của mỗi người mà." Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, cửa hôn sự này đã làm xong mọi trình tự, có suy nghĩ ít nhiều gì cũng vậy, đó là chuyện đã đành thuyền.

Lão phu nhân cười hỏi: "Phẩm tính Trang gia đại cô nương ra sao?" Đã lâu bà không đi ra ngoài xã giao gặp gỡ, nên không quá quen thuộc với chuyện bên ngoài.

Trịnh ma ma suy nghĩ một chút sau đó nói: "Trang gia đại cô nương rất giỏi giang. Tám tuổi thì tự mình xử lý đồ cưới của mẹ ruột, nhiều năm như vậy chưa từng chịu thua thiệt trong tay kẻ mẫu."

Lão phu nhân gật đầu: "Vây đây chính là một hôn sự tốt." Trong lòng lại buồn bực làm sao Trang gia lại coi trọng Mã Bằng. Thứ tự thi cử của Mã Bằng thấp như vậy, thi hội chắc chắn là không có hy vọng. Hơn nữa nội viện Mã gia rối loạn ngổn ngang, danh tiếng trong kinh thành cực kỳ không tốt, cũng không biết Trang gia nhìn trúng cái gì nữa.

Cô nương đã được một tay Quốc Công phu nhân tự mình chăm sóc dạy bảo, chắc chắn Trình thị không phải là đối thủ của nàng. Mã gia có thể lấy được người con dâu như vậy, cũng là số phận của Mã gia, sau này chuyện trong nội viện Mã gia nhất định có thể chỉnh đốn sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 106: Chương 56: Mã Bằng Đặt Lễ Đính Hôn

Nguyệt Dao luyện chữ tới mệt, bèn ra ngoài đứng nhìn chú cá nhỏ đang tự do bơi lội trong vại nước đặt giữa sân, không nhìn được mà đưa tay vào trong nước, mặt nước theo đó mà gợn lên từng đợt sóng.

Chính ca nhi đứng ở bên cạnh nhìn thấy cười híp mắt, thỉnh thoảng cũng đẩy cành thủy tiên trong vại nước, làm chú cá dưới đó lộ ra.

Hiếm khi Hoa Lôi nhìn thấy tỷ đệ hai người thả lòng vui đùa, cũng nhẹ nhàng cười. Từ lúc Đình Chính thiếu gia tới đây sống, nụ cười trên mặt cô nương cũng càng ngày càng nhiều. Mấy ngày nay, trông cô nương tinh thần không những tốt hơn trước đây, mà thân thể cũng cao lên và tăng cân không ít. Bây giờ nhà cửa lão gia lại liên tiếp có được hai việc vui, đối với cô nương mà nói đây quả thật là chuyện tốt tới liên tục, Hoa Lôi cảm thấy chuyện nàng lo lắng đã không còn tồn tại nữa rồi.

Ngày đặt lễ đính hôn đã được định ra, Mã phủ hạ thiệp mời đến Liên phủ, chỉ cần hạ định (đưa sinh lễ), chờ xác định xong hôn kỳ, liền thành hôn.

Người đến đưa thiệp mời, có ý nói rõ lão gia nhà mình mong muốn biểu cô nương có thể qua đó. Mã Thành Đẳng cho rằng Mã Bằng có thể có được mối nhân duyên tốt thế này, Nguyệt Dao là người có công vô cùng to lớn. Nếu không có Nguyệt Dao, chắc chắn hắn sẽ không đưa nhi tử ra ngoài giải sầu, lấy trạng thái này của nhi tử có vào phòng thi thì cũng không thi đậu, mà không trúng cử vậy người nói coi làm gì có được thân gia hôn sự tốt như Trang gia.

Vốn lão phu nhân định từ chối, nhưng vừa nghĩ tới phụ thân của con dâu sắp vào cửa Mã gia là Thị Lang Trung Thư Tỉnh, đó là một quan to trong tay cầm thực quyền, cần phải tạo quan hệ thân thiết. Sau khi suy nghĩ kỹ, lão phu nhân quyết định vẫn để cho Nguyệt Dao đi.

Mạc thị biết Mã gia muốn Nguyệt Dao đi qua đó, sắc mặt vô cùng khó coi: "Lão phu nhân, trên người Nguyệt Dao còn đang mang tang giữ hiếu, để như vậy đi Mã gia không thích hợp." Nào có thể cho một người đang giữ hiếu đi tham gia đính hôn.

Nhận được tin tức này Mạc thị liền có phần không thoải mái, bởi vì trước đó nàng cũng nhìn trúng Trang gia cô nương, từng âm thầm đề cập qua với Trang phu nhân. Chỉ là Trang gia phu nhân nói mình không làm chủ việc này được, nên tới sau cùng chuyện này không giải quyết được gì. Con trai của nàng lớn lên tốt đẹp, điều kiện các phương diện khác nhau so với Mã gia không kém tí nào, hết lần này tới lần khác Trang gia cô nương cự tuyệt nhà bọn họ, lại nhận Mã gia, bảo nàng sao có thể thoải mái được.

Sao mà lão phu nhân không biết tới lý lẽ này: "Ta đã nói với người của Mã gia, thế nhưng hắn ta nói Mã đại nhân nói không ngại chuyện này. Người Mã gia đều đã nói như vậy, có bị người nói không may mắn cũng không phải là lỗi của chúng ta." Mã Thành Đẳng không kiêng kỵ, nhất định phải đòi cho Nguyệt Dao sang Mã gia, thì đó là chuyện của bọn họ.

Mạc thị không nói gì, đây chính là sự khác nhau của nhà có nữ chủ nhân cùng không có nữ chủ nhân, nếu có nữ chủ nhân, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Thật ra là do Mạc thị suy nghĩ nhiều. Loại chuyện kiêng kỵ này, coi như không có nữ chủ nhân, thì đương gia là nam nhân cũng tự biết, chớ đừng nói chỉ tới cho người viết danh mục quà tặng cùng xử lý tình huống. Mã Thành Đẳng kiên trì muốn Nguyệt Dao qua đó, điều này là vì sự cảm kích khác.

Mã phủ làm lễ đính hôn khá là khiêm tốn. Không có phụng phí mở tiệc chiêu đãi tân khách, chỉ mời gia đình quen thân, Mạc thị cũng không tự mình qua đó, mà lại để Nguyệt Dao mang theo lễ vật sang, đưa lễ đến là được.

Nguyệt Dao đến Mã phủ, thấy xe ngựa trước cửa vô cùng huyền ảo. Nguyệt Dao không tới tiền viện, mà trực tiếp đi tới Hải Đường Uyển. Ở Hải Đường Uyển, Nguyệt Dao an tâm luyện chữ, dựa theo phỏng đoán của Nguyệt Dao, chắc chắn phải chờ đến tối mới có thể nhìn thấy cậu và đại biểu ca.

Rất nhanh, một tiểu nha hoàn qua đây nói: "Cô nương, Liễu bà tử đến thỉnh an cô nương."

Nguyệt Dao chịu giúp đỡ giải quyết Trình Lệ Tư, Liễu bà tử cũng cảm kích Nguyệt Dao vạn phần. Nếu không phải có biểu giúp đỡ, đại thiếu gia nhà mình còn không phải chịu thiệt cưới con cọp mẹ Trình gia kia sao. Cưới một nữ nhi Trình gia, cả đời đại thiếu gia chẳng khác gì phá hủy. Bây giờ thì tới

lắm, thiếu gia trúng cử rồi, lại đề thân được một của hôn sự tốt thế này, bà không còn gì mà lo lắng nữa.

Nguyệt Dao vốn không muốn gặp Liễu bà tử, thế nhưng Đặng ma ma lại nói: "Cô nương, nếu không phải nhờ cô nương giúp đỡ, bây giờ đại thiếu gia còn không biết như thế nào. Việc tới cảm ơn này, cô nương nhận được." Ý tứ của Đặng ma ma, là phải khiến cả lão gia và đại thiếu gia đều thừa nhận phần tình cảm này, người của Liên phủ không đáng tin cậy, bây giờ chỉ có thể gửi hy vọng vào Mã gia mà thôi.

Nguyệt Dao suy nghĩ một chút bèn đồng ý gặp Liễu bà tử, đối mặt với cái đập đầu cảm ơn của Liễu bà tử, Nguyệt Dao gật đầu cười nói: "Ta nghe nói đại cô nương Trang gia là do Lỗ Quốc Công phu nhân tự mình giáo dưỡng. Bất kể là quản gia xử lý công việc, hay giao thiệp xã giao, Trang gia đại cô nương đều tốt nhất. Cho nên, ta cũng vui thay đại biểu ca." Nguyệt Dao nghe Đặng ma ma nói Trang gia đại cô nương giỏi giang thông tuệ, đáng vẻ dung mạo lại rất tốt, thật lòng vui mừng cho Mã Bổng.

Liễu bà tử cảm thấy lời này có chút ý vị gì đó không đúng, làm sao nghe vào lại có cảm giác thoái lý hữu thoái* đây! Thế nhưng biểu cô nương lại không có ý định nói tiếp. Sau khi rời khỏi đây Liễu bà tử không nhịn được hỏi Đặng ma ma: "Cô nương nói vậy là có ý gì à?"

*Thoại lý hữu thoái: trong câu có ẩn ý khác.

Đặng ma ma đã trải qua tương đối nhiều chuyện, lại là người hầu hạ bên cạnh Nguyệt Dao, có thể đoán được ý tứ trong lời này của Nguyệt Dao, thế nhưng những lời này lại khó mà nói. Chỉ có thể cười nói: "Cô nương cảm thấy vui vẻ cho đại thiếu gia, nào có gì gì nữa chứ." Minh có thể suy nghĩ ra được đương nhiên là tốt, cân nhắc không ra được, đó cũng là chuyện của bản thân Liễu bà tử.

Sau khi Liễu bà tử đi về, cũng không hiểu thấu được ý trong đó, đều nói trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê. Liễu bà tử nói chuyện này với con dâu mình.

Con dâu Liễu bà tử thoáng chốc đã hiểu được: "Ý của Biểu cô nương là muốn nói chờ đại thiếu phu nhân gả qua đây, bà bà có thể tháo gánh nặng xuống, sống cuộc sống thanh nhàn."

Sắc mặt Liễu bà tử thay đổi liên tục, lời này của biểu cô nương có ý tứ là muốn bà tử chức, giao quyền lực quản lý sự vụ trong viện ra.

Tức phụ của Liễu bà tử thấy sắc mặt của bà bà nhà mình vội vàng nói: "Bà bà, biểu cô nương thật lòng muốn tốt cho bà bà. Nếu không, cũng sẽ không nói với bà bà những lời này." Đại thiếu phu nhân tương lai rất có thủ đoạn, nhất định có thể áp chế được Trình thị. Thế nhưng cũng giống vậy, chắc chắn cũng không hy vọng nhìn thấy bà bà nhà mình người có công lao vất vả và bức này ở bên người hầu hạ đại thiếu gia, cái này cũng không có ý nói đại thiếu phu nhân tương lai không thể chấp nhận người khác, mà đối lại là ai đi nữa họ cũng mong muốn dùng người của chính mình hơn.

Ý tứ của con dâu Liễu bà tử là, thay vì chờ đại thiếu phu nhân tương lai chán ghét suy nghĩ biện pháp đuổi bà bà nhà mình đi. Còn không bằng để bà bà tự động cáo lão, như vậy sau này trong tương lai chỗ đại thiếu phu nhân có gì tốt, thì những vấn đề như bọn họ cũng có thể được nhờ.

Liễu bà tử cũng biết lời con dâu mình nói rất có lý. Thế nhưng người nói coi bà chờ đợi lo lắng mười mấy năm, mãi mới chờ đến lúc đại thiếu gia có mối hôn sự tốt, định bụng chờ thêm mấy ngày nữa sẽ được mở mày mở mặt. Bây giờ lại giáng một gậy vào đầu, muốn bà rời khỏi, loại chênh lệch này không phải người bình thường nào cũng có thể chấp nhận cho được.

Không nói tới Liễu bà tử nghĩ như thế nào, chỉ riêng Đặng ma ma trở lại trong phòng: "Cô nương, những lời này cô nương không nên nói, cô nương có thể đề ta đi nói với Liễu bà tử." Bà biết cô nương nói vậy không phải vì muốn tốt cho Liễu bà tử, mà là vì tốt cho biểu thiếu gia, lại càng là vì biểu thiếu phu nhân sắp vào cửa. Thế nhưng mấy lời này cô nương thật sự không nên nói.

Nguyệt Dao cười nói: "Ta nói gì rồi? Ta chỉ nói là, ta cũng vui vẻ cho đại biểu ca." Nàng cũng không có mở miệng trực tiếp nói gì.

Đặng ma ma hơi hơi thờ dãi, lại không nói gì.

Nguyệt Dao nhẹ nhàng cười: "'Ma ma, không có chuyện gì.' Ý ngoài lời của Nguyệt Dao đúng ý tứ này, lui hay không lui thì phải xem chính Liễu bà tử.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 107: Chương 56.2

Liễu bà tử nghe theo di ngôn của ngoại tổ mẫu, trăm cay nghìn đắng phòng bị Trình thị hãm hại đại biểu ca, tận tâm tận lực xử lý viện tử của biểu ca, có thể nói rất xứng với từ vừa có công lao vừa có khổ lao. Đối đãi với người như vậy, chỉ có thể vinh dương. Nguyệt Dao cũng tin tưởng Trang gia đại cô nương sẽ không luyến tiếc chút tiền bạc đó. Thế nhưng Trang gia đại cô nương chắc hẳn sẽ cự tuyệt không cho phép Liễu bà tử ở bên người. Vấn đề không phải là do Trang đại cô nương không khoan dung, mà là do vị trí Liễu bà tử đặc thù quá mức, không phải trưởng bối, không thể dùng lễ của trưởng bối mà đối đãi; nhưng cũng không thể đối xử theo cách dành cho hạ nhân.

Đương nhiên, Nguyệt Dao nghĩ Trang gia thông tuệ như vậy, nhất định có thể giải quyết thỏa đáng. Nàng nói ra lời này thuần túy là xem vào phân thượng Liễu bà tử tận tâm tận lực chăm sóc biểu ca lớn lên, có thể có được người hầu trung thành như vậy, chính là phúc khí của biểu ca, Nguyệt Dao cũng

mong Liễu bà tử có được cuộc sống tốt. Nếu Liễu bà tử nghe theo, vậy là mọi người cùng vui, nếu không, nàng cũng đã tận tâm rồi.

Xảo Lan từ tiền viện sang đây, nói với Nguyệt Dao: "Cô nương, người không biết đâu, cữu lão gia hạ sinh lễ cho Trang gia tới 128 đài."

Đặng ma ma lấy làm lạ, 128 đài, sao lại hạ nhiều sinh lễ như vậy? Của cải của Mã phủ không phải là đều bị lấy sạch rồi chứ.

Nguyệt Dao nghe thấy Đặng ma ma kinh ngạc thốt lên như vậy, cũng chỉ bật cười. Hạ 128 đài sinh lễ cho Trang gia đại cô nương, sau này cũng sẽ thành đồ cưới của Trang gia đại cô nương. Chỉ cần Trang gia đại cô nương không đồng ý, đừng nói một kẻ mẩu như Trình thị, coi như là mẹ đẻ cũng không có quyền sử dụng. Như vậy cũng tốt, bất kể như thế nào, vẫn có thể bảo toàn một phần tiền tài.

Mã gia vùng tiền mạnh tay như vậy, cũng có thể chọc tức Trang phu nhân Bảo thị. Dưới tình huống bình thường, nhà trai tặng bao nhiêu sinh lễ, chắc chắn nhà gái cũng phải đưa sang số lượng của hồi môn tương ứng để bồi gả, bằng không mặt mũi cũng không tốt. Bây giờ Mã phủ không dựa theo lệ thường ra bài, đưa 128 đài sinh lễ, những sinh lễ đó trị giá năm, sáu vạn lượng bạc, nói cách khác, của hồi môn Trang gia cũng phải có giá trị cỡ năm, sáu vạn lượng bạc như vậy.

Nàng ta không những không thể nuốt những sinh lễ làm cho nàng đồ mất này, mà còn phải bỏ ra nhiều đồ đặc để làm của hồi môn như vậy, nghĩ tới đây, trong lòng Bảo thị như đâm từng phát một đau vô cùng.

Bảo thị có tức giận hơn nữa cũng không có thể cắt giảm của hồi môn. Bảo thị cùng Trang đại nhân là phu thê đã nhiều năm, tính tình của trượng phu nàng cũng biết nhất thanh nhị sở. Trượng phu là người thích sĩ diện muốn đẹp mặt, chắc chắn sẽ nghiêng hẳn đồng ý cho ra nhiều của hồi môn như vậy. Nếu nàng ta nói ra, không những chọc cho trượng phu mất hứng, của hồi môn lại vẫn phải bỏ ra y như vậy, đến cuối cùng cũng thành không công nhận một trận oán giận.

Đối với việc Mã gia ra tay mạnh mẽ như vậy Trang đại nhân cũng thật bất ngờ, chẳng qua trong lòng hắn đã có tính toán rồi: "Của hồi môn của Lỗ thị tất cả đều giao cho Nhượng Lan, lại lấy thêm 40 ngàn lượng bạc trong công trường đặt mua đồ cưới, hẳn là đủ hết rồi." Năm đó đồ cưới của Lỗ thị cũng là 128 đài, thêm 40 ngàn lượng bạc trong của công, gom góp cộng hết lại, cũng có hơn mười vạn lượng bạc, vậy là quá đủ rồi.

Bảo thị giật thót tim: "Toàn bộ đồ cưới của tỷ tỷ đều đưa cho đại cô nương? Vậy đại thiếu gia làm sao bây giờ?" Đồ cưới của Lỗ thị dù cộng lòng nàng cũng chưa được chạm qua. Cái làm nàng lo lắng nhất lúc này chính là, nếu tất cả đồ cưới của Lỗ thị đều cho Nhượng Lan, vậy sau này sinh lễ của Trang Xương Hách tất cả đều lấy từ trong công quỹ ra à.

Trang đại nhân cực kỳ vui mừng nói: "Hôm nay Xương Hách đến nói với ta hẳn hy vọng có thể đưa toàn bộ đồ cưới của nương hân cho Nhượng Lan, còn hẳn thì một phần hẳn cũng không muốn. Còn nói nữ nhi gia có nhiều đồ cưới gả đi cũng đứng vững ở nhà chồng hơn." Trang đại nhân nhìn một đôi nhi nữ yêu thương lẫn nhau rất vui mừng, đặc biệt nhi tử còn nói với hắn sau này hẳn cũng có thể tự mình mua lại một phần gia sản tốt hơn, điều này làm cho điều này làm cho hắn hết sức vui mừng. Đương nhiên, câu nói phía sau, chắc chắn hắn sẽ không nói với Bảo thị.

Nghe xong những lời nói này Bảo thị đã không phải là đầu miệng đau, mà đã muốn ngắt đi rồi. Trang Nhượng Lan không những mang đi đồ cưới của Lỗ thị, còn muốn mang đi 40 ngàn lượng bạc trong công quỹ. Sau này Trang Xương Hách thành thân, khẳng định không dưới hai, ba vạn lượng bạc. Phần còn lại chỉ có một chút này, đến lúc đó nhi nữ của nàng muốn gả cưới vậy lấy bạc ở nơi nào? Nàng mới vừa muốn mở miệng uyển chuyển nhắc nhở trượng phu, lại không nghĩ rằng trượng phu đã đi ra ngoài.

Ngón tay của Bảo thị đều trắng bệch cả lên. Nhà hoàn bên người vợ vả khuyên lơn: "Phu nhân, lão gia cũng không có cách nào. Cho dù lão gia không có ý nghĩ cho của hồi môn nhiều như vậy, thế nhưng Mã phủ đã hạ sinh lớn như thế, bên cạnh lại có phủ Quốc Công nhìn chăm chăm, coi như trong lòng lão gia có không muốn, cũng phải vì mặt mũi mà đáp ứng, phu nhân tuyệt đối không thể âm ỉ với lão gia vào lúc này, bằng không sẽ đúng ý của đại cô nương."

Bảo thị hận đến cắn môi bật máu. Nàng hận mà, cực hận Lỗ thị kia đã qua đời rồi, chết nhiều năm như vậy rồi lại vẫn bám dai như đĩa, mấy năm nay, nàng cẩn thận xử lý gia vụ, nỗ lực tăng thu, giảm chi, kết quả là toàn bộ những việc này đều thành mây áo cưới cho người, tiện nghi cho bạch nhãn lang kia.

Thiếp thân nhà hoàn cũng hơi hơi thở dài, đồ cưới của tiên phu nhân Lỗ thị phong phú như vậy, là người thì ai nhìn vào cũng sẽ động tâm. Đáng tiếc Quốc Công không phải nười suy nghĩ dễ dãi, trực tiếp lấy lý do không tin kể thất có thể đối đãi tốt với con cái của vợ đầu mà nhận đại thiếu gia và đại cô nương qua đó; còn nói thẳng không yên tâm đồ cưới quá phong phú của nữ nhi sợ sẽ bị người khác nhớ thương, trực tiếp phái người chuyên trách tới xử lý đồ cưới của Lỗ thị. Phu nhân nhà nàng đừng nói là muốn chiếm chút lợi lộc, ngay cả sờ còn chưa sờ được nữa là, Quốc Công phu nhân cũng vô cùng tinh thông tỉ mỉ, tiền lời hàng năm của những đồ cưới này, phủ Quốc Công cũng đều cho người bàn giao trực tiếp cho đại cô nương.

Mặc dù ở bên ngoài phu nhân thuận lợi đủ điều, thế nhưng vừa trở lại kinh thành, cái gì cũng đều không vừa ý mình. Đại cô nương dưới sự chăm sóc dạy bảo của Quốc Công phu nhân, chỉ là một nhân nhi nhỏ tuổi vậy mà đã tinh khôn khiến người ta phải sợ. Mấy năm nay, đại cô nương dựa vào tài đại khí thô cùng chỗ dựa là phủ Quốc Công, vẫn luôn đối chọi với phu nhân nhà mình. Tuy rằng phu nhân chiếm ưu thế về địa vị, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa chiếm được chút béo bở lợi lộc gì từ tay đại cô nương. Cũng may chỉ cần phu nhân nhà mình mặc kệ chuyện của nàng và đại thiếu gia, đại cô nương ngược lại cũng không trêu chọc phu nhân. Đáng tiếc, cũng là phu nhân không cam lòng, luôn muốn tính kế đại thiếu gia và đại cô nương, không nghĩ tới kết quả chính là, lại để Nhị cô nương ngã vào đó.

Bây giờ thật vất vả mới chờ tới ngày đại cô nương đính hôn, qua nửa năm nữa thì xuất giá, không nghĩ tới trước khi đi, đại cô nương còn muốn gài cái bẫy lớn như vậy, mang đi nhiều tiền tài như vậy, này chẳng khác nào cắt thịt của phu nhân, đại cô nương thật là độc ác.

Nhượng Lan nghe nói tất cả đồ cưới của mẫu thân đều cho mình, lập tức tức giận mắng Trang Xương Hách: "Đệ cái tên ngốc này, đồ cưới của nương tỷ đệ chúng ta chia mỗi người một nửa, chỗ thiếu hụt còn lại thì cứ để cho Bảo thị lấp vào, đệ lại hào phóng như vậy làm cái gì hả!" Cũng không phải

Nhược Lan thật muốn số tiền này. Chỉ là có thể làm cho Bảo thị đau lòng, thì cả trái tim nàng đều thoải mái, lại nghĩ tới tổ mẫu sắp đến kinh thành, trong mắt Nhược Lan xẹt qua vẻ châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 108: Chương 56.3

Bảo thị và tổ mẫu đúng là vẫn muốn gả mình vào Bảo gia, nhưng đáng tiếc không thể qua nổi cửa ải ngoại tổ mẫu. Và lại phụ thân cũng coi thường Bảo gia, cho nên mới chậm chạp không thành. Nếu không phải vậy, thì thật đã công bố rồi.

Nhược Lan rất rõ ràng vì sao Bảo thị và tổ mẫu lại muốn gả nàng vào Bảo gia. Bảo thị là mong ngóng để nàng gả qua, thờ ra ác khí nhiều năm này. Tổ mẫu lại là bởi vì nàng có đồ cưới phong phú, ngoài ra còn là ngoại tôn nữ phủ Quốc Công, đến lúc đó có thể giúp đỡ Bảo gia.

Đối với Trang lão phu nhân Nhược Lan chính là nhìn không thuận mắt vạn lần, năm đó bởi vì thân phận nương nàng sinh ra cao quý, bà không dám bắt chẹt làm khó, cho nên chỉ có thể lợi dụng thời điểm mà hăng hái gây vò. Khiến nương nàng qua đời sớm, bây giờ lại nhìn trướng bối cảnh phủ Quốc Công cùng với đồ cưới nương nàng lưu lại lại muốn gả nàng tới Bảo gia, thật là ghê tởm.

Trang Xương Hách vui tươi hơn hờ nói: "Tỷ tỷ đừng nóng vội, phụ thân đã đồng ý, ngoại trừ lấy trong công quỹ 40 ngàn lượng bạc, còn ngầm bù vào hai vạn lượng bạc cho tỷ tỷ. Ta nghĩ, đồ cưới phong phú như vậy, không thể nói tỷ tỷ đứng đầu kinh thành, nhưng cũng có thể xếp vào hàng đầu rồi, tỷ tỷ vào Mã gia, cũng có thể ngênh ngang mà đi ở đó." Tất cả cộng lại, đồ cưới hơn mười vạn lượng bạc.

Những chỗ khác Trang Xương Hách không thể giúp gì cho tỷ tỷ của mình, điều duy nhất có thể làm hấn duy nhất có thể làm chính là đặt mua một phần đồ cưới phong phú cho tỷ tỷ.

Nhược Lan buồn cười nói: "Ta không cần những thứ đồ cưới này, cũng có thể đứng vững ở Mã gia." Mã Bằng rất trung hậu, người trung hậu sẽ rất dễ dàng nắm giữ hấn trong tay, chỗ giống như cha nàng, tài học xuất sắc đúng là hơn người, thế nhưng quá khôn khéo, cưới được nương nàng có được sự trợ lực lớn mạnh của phủ Quốc Công rồi, nhưng lại không thật sự đối đãi tốt với nương nàng. Sau cùng khiến nương ầu sầu mà chết.

Theo ý nghĩ ban đầu của Nhược Lan số đồ cưới này sẽ đem chia làm đôi, thế nhưng trông tới tấm lòng thành của đệ đệ, nàng suy nghĩ một chút cũng không tiếp tục tranh luận với đệ đệ. Nam nhi không thể so với nữ nhi gia, là nam nhi thì phải tự mình tạo nên gia nghiệp, không giống với nữ nhi gia, đồ cưới không chỉ là gốc rễ để lập thân, mà còn là chỗ dựa trong tương lai. "Đệ đã nói với cha vậy rồi, tỷ cũng không làm kiểu gì nữa, chỉ là đệ vẫn qua đó chọn vài thứ ra đi, xem như là có cái để mà lưu luyến."

Trang Xương Hách thấy tỷ tỷ không từ chối, mừng rỡ: "Tốt, tỷ tỷ tỷ nói thế nào thì là thế ấy."

Nhược Lan cười nói: "Ta không chối từ, đây là vì vui vẻ yên tâm Xương Hách nhà ta đã trưởng thành, biết gánh vác trách nhiệm rồi." Nếu đệ đệ không nói với cha những lời này, nhất định Nhược Lan sẽ không muốn. Thế nhưng nếu đệ đệ đã tiền trăm hậu tấu, hiển nhiên là đã hạ quyết tâm, đẩy qua đưa lại chẳng những không được gì còn phí hoài tâm lòng làm tổn thương đệ đệ nữa.

Nhược Lan chờ Xương Hách đi rồi, nhìn tờ khai đồ cưới, lại nghĩ tới Trang phủ sẽ lấy ra 60 ngàn lượng bạc làm của hồi môn. Lập tức nhìn không được mà bật cười, chờ sang năm đệ đệ đính hôn thành thân, chắc chắn cũng phải hao phí ba, bốn vạn lượng, đến lúc đó, Nhược Lan không từ tế mà nở nụ cười. Tin tưởng không những Bảo thị ngày ngày ngủ không yên, ngay cả tổ mẫu mà biết được nàng mang theo số đồ cưới khổng lồ này gả qua Mã gia, chắc chắn sẽ học máu trong lòng.

Nha hoàn thiếp thân của Nhược Lan cười nói: "Cô nương, đồ cưới phong phú như vậy, không thể nói là số một ở kinh thành, thế nhưng cũng là ít có."

Nhược Lan cười gật đầu: "Ừm." Đồ cưới nhiều đương nhiên là tốt, những cái khác đều là hư vô, có tiền trong tay mới là thứ quan trọng nhất, có tiền, tim sẽ không hoảng.

Buổi tối, Nguyệt Dao ra cửa nghênh đón Mã Thành Đăng và Mã Bằng đến Hải Đường Uyển, mặt mũi đầy vẻ tươi cười nói: "Chúc mừng đại biểu ca đã định được một mối hôn sự tốt như vậy."

Mã Thành Đăng cười cười nhìn thoáng qua nhi tử, mặc dù nói tính tình Trang gia đại cô nương hơi rắn rỏi khí khái một chút, thế nhưng trên phương diện giáo dục cùng năng lực lại không có chút tật xấu nào, hấn hẳn cứ cực kỳ hài lòng.

Mã Bằng chính là người ngoài ý muốn nhất, cho tới bây giờ hấn vẫn có cảm giác như mình đang nằm mơ, chẳng qua chỉ là lúc ra khỏi trường thi thuận tay giúp đỡ cho người khác một chút, ngờ đâu lại được một mối duyên tốt rơi xuống đầu hấn.

Khi Mã Bằng đi tới Trang gia, gặp gỡ Nhược Lan. Mặc dù chỉ là chạm mặt người khi đang vội vã đi qua hành lang, trước sau không tới hai phút, thế nhưng nhiều đó cũng đủ cho hấn thấy rõ ràng khuôn mặt của Nhược Lan. Có thể nói, Trang gia đại cô nương chính là thê tử lý tưởng của hấn, đoan trang

hào phóng, dung mạo hơn người, đối với những lời đồn về chuyện tình tình hôn thê mình mạnh mẽ ở bên ngoài, hẳn cũng không hề để ý, tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật. Cậu cả thường nói tất cả kẻ mẫu đều là kẻ thù dệt gay ra lăm điều ác, ngấm lại kẻ mẫu của mình, kẻ mẫu trong thiên hạ kẻ nào cũng đều xấu xa như nhau.

Đối với việc đưa cháu gái vào viện, còn mình thì ở bên ngoài chào hỏi khách khứa Mã Thành Đăng có chút áy náy: "Nguyệt Dao, đã làm con phải chờ lâu quá rồi." Vốn không nên mời Nguyệt Dao đến đây, thế nhưng Mã Thành Đăng lại mong muốn Nguyệt Dao có thể tới được, cho dù không thể đi ra ngoài, chỉ ngồi trong viện một chút thôi vậy cũng tốt rồi.

Nguyệt Dao cười lắc đầu: "Cậu, con đang mang tang giữ hiếu trong người không thể đi ra ngoài, nếu không sẽ bị người ta nói. Cậu yên tâm, con ở lại trong viện cũng có thể cảm nhận được bầu không khí vui sướng trong phủ đệ, con thật lòng vui mừng cho đại biểu ca."

Mã Thành Đăng nhìn nhi tử một cái.

Mã Đăng lập tức khom người làm lễ với Nguyệt Dao: "Biểu muội, lần này biểu ca có thể thi đỗ, đều là công lao của biểu muội." Không có đề nghị của biểu muội, cha sẽ không dẫn hắn đi ra ngoài giải sấu, giúp hắn không có áp lực khi đi thi, sau cùng ngoài ý muốn mà trúng cử. Cho nên Mã Đăng thật lòng cảm ơn Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao tránh được thi lễ này. Nghiêm mặt nói: "Lời ấy của biểu ca đã sai rồi, đề nghị này của muội chỉ có ý muốn giúp cho biểu ca thả lỏng tâm tình, chủ yếu nhất vẫn là bản lĩnh vững chắc của bản thân biểu ca, nếu không phải bình thường biểu ca chăm học khổ luyện, học vẫn vững chắc, dù muội có nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là điều vô dụng." Lúc trước nàng nói ra đề nghị này, là vì nàng nghĩ dù sao có thi cũng không đậu nổi, không cần thiết phải làm mình trở nên căng thẳng như vậy. Thế nhưng ai có thể nghĩ tới thật sự lại thi đậu. Đương nhiên, coi như thi đậu, Nguyệt Dao cũng không cho rằng đây là công lao của mình. Chuyện này chỉ có thể nói là nhờ biểu ca học được đủ tốt, hơn nữa có thêm chút vận may, nếu biểu ca không có chân tài thực học, cũng không thể thi đỗ.

Mã Đăng nghe xong trong lòng lại càng thêm cảm động: "Biểu muội, lễ này muội có thể nhận được." Đổi lễ bái lại sang tạ lễ.

Đối với tạ lễ, Nguyệt Dao ngược lại không có gì mồm cái láo, thản nhiên tiếp nhận. Tuy rằng nguyên nhân căn bản là do chính Mã Đăng học tập đủ chắc, thế nhưng nếu không có đề nghị của nàng, thì có thi cũng không trúng. Tuy rằng nàng là vô tâm trồng liễu liễu thành rừng, nhưng không có cái vô tâm này của nàng, thì sẽ không có kết quả tốt ngày hôm nay.

Ba người nói xong chuyện này, Nguyệt Dao nói ngay trước mặt Mã Đăng: "Cậu, Nguyệt Dao muốn cầu cậu hai chuyện."

Mã Thành Đăng gật đầu: "Nha đầu, có việc gì con cứ nói. Chỉ cần có thể làm được, cậu nhất định sẽ giúp con." Mã Thành Đăng cho rằng Nguyệt Dao lại bị ủy khuất gì khi về Liên phủ.

Nguyệt Dao lại nói tới chuyện nàng đã thỉnh cầu lần trước, mời tiên sinh.

Mã Thành Đăng cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết, bất quá vẫn gật đầu nói: "Được, cậu sẽ cho người đi hỏi thăm, thăm dò tốt bọn họ, cậu sẽ cho người tới báo tin cho con." Không phải là Mã Thành Đăng không chịu hỗ trợ, trong khoảng thời gian này hắn đã tìm kiếm rồi, thế nhưng muốn tìm được một người có thể thỏa mãn yêu cầu của Nguyệt Dao, là việc vô cùng khó khăn. Không những phải có tài học đủ tốt, còn phải có phẩm đức đoan chính, kiên trì mười phần, thật không phải dễ tìm như thế.

Chuyện thứ hai Nguyệt Dao nói là chuyện viết tên Chính ca nhi lên trên gia phả: "Cậu, bây giờ người trong Liên phủ vẫn gọi hắn là Chính ca nhi, chưa từng gọi hắn theo thứ tự. Con muốn chờ tới khi làm lễ cúng tế trong lễ mừng năm mới, sẽ ghi tạc Chính ca nhi dưới danh nghĩa của nương, cậu người coi coi thế nào?"

Dĩ nhiên Mã Thành Đăng sẽ gật đầu đồng ý. Muội muội đã mất, tuy rằng mẹ đẻ Đình Chính có xuất thân thấp hèn, thế nhưng Đình Chính là con nối dòng duy nhất của muội phu, cũng là đệ đệ mà Nguyệt Dao có thể sống nương tựa vào, sau này càng là người đốt nén hương cho muội muội: "Chuyện này con cứ nói với tổ mẫu của con trước, nếu người của Liên phủ cự tuyệt, đến lúc đó cậu sẽ nhắc lại." Hắn làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho Nguyệt Dao. Nếu không, nhờ cậy cậu mà lại không hề thông báo cho trưởng bối trong nhà, Nguyệt Dao sẽ không chiếm được cái lí cái tình.

Nguyệt Dao gật đầu liên tục: "Trở về con sẽ nói với tổ mẫu." Dĩ nhiên Nguyệt Dao không thể nào nói với tổ mẫu rằng đây là chủ ý của nàng, biểu hiện này sẽ tỏ rõ ra rằng nàng không mấy tin tưởng vào Liên gia.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 109: Chương 57: Tìm Được Tiên Sinh

Nguyệt Dao ở Mã phủ ở một buổi tối, lần này ở Mã phủ ngược lại rất thông thuận. Trình thị bị giam này, Mã Lâm Lâm cũng bị nhốt nốt, không hề có ai tìm tới chỗ nàng gây phiền phức.

Ngày thứ hai Nguyệt Dao dùng qua bữa sáng thì trở về phủ, việc làm trước hết chính là đi gặp lão phu nhân, Nguyệt Dao nói đơn giản chuyện trong Mã phủ, cũng không nói tới chuyện gia phả.

Trái lại lão phu nhân mở miệng hỏi tới chuyện học của Đình Chính: "Con đã dạy hần hai tháng rồi, Bách Gia Tính đã học xong rồi chứ?"

Nguyệt Dao mừng thầm trong lòng, đang nói chuyện vui về sao lại chuyển sang chuyện này: "Học xong rồi ạ, bây giờ con đang dạy đệ ấy học Thiên Tự Văn." Nửa tháng mới học xong Bách Gia Tính, Chính ca nhi vậy cũng coi như là một đóa kỳ hoa rồi.

Lão phu nhân thấy vẻ mặt của Nguyệt Dao tâm vô cùng rất hài lòng, có thể giữ được bình tĩnh như thế là chuyện tốt: "Mỗi ngày con đều phải học tập quy củ, còn phải theo tú nương học thêm nữa, tối về cũng cần luyện tập một chút, lúc nào cũng vậy lại còn phải dạy dỗ Đình Chính, ta sợ con sẽ mệt nhọc. Cho nên ta muốn gửi Đình Chính tới tộc học, con xem xem làm như vậy thế nào?"

Nguyệt Dao nghe thấy là tỏ mẫu trưng cầu ý kiến của mình cũng thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, không tự hạ quyết định là tốt rồi: "Tổ mẫu, tư chất Chính ca nhi so với người bình thường kém hơn rất nhiều. Nếu để hần tới tộc học đi theo những huynh đệ khác học tập, chắc chắn sẽ theo không kịp. Tổ mẫu, con muốn mời một tiên sinh về dạy học riêng cho Chính ca nhi, tổ mẫu thấy thế nào?"

Liên lão phu nhân có chút ngoài ý muốn, bà không nghĩ tới nha đầu này đang có ý nghĩ này: "Thế nhưng biết đi đâu mà tìm được một tiên sinh như vậy?" Lấy tư chất của Đình Chính, muốn tìm kiếm một tiên sinh chỉ dạy mình hần như vậy thật sự là chuyện đã khó lại càng thêm khó. Nghĩ tới đây, trong mắt lão phu nhân liền tồn tại sự phức tạp: "Tam nha đầu, con đã và đang tìm kiếm sao?" Nếu như là vậy, vậy nha đầu này tình nguyện tin tưởng người của Mã gia, cũng không tin người nhà mình. Thật sự là không được, nhất định phải gỡ một cái cho thức tỉnh mới tốt.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không có, chính là tối hôm qua cậu hỏi chuyện con và Đình Chính, cậu nói cứ để cho một mình con dạy mãi như vậy cũng không phải chuyện nên, tốt nhất vẫn nên mời cho Đình Chính một vị tiên sinh. Con muốn tìm tiên sinh phải là người nào có học vấn chắc chắn tốt hơn con, kiến thức cũng rộng rãi hơn con. Hiện con đang rầu rĩ chính là tiên sinh như vậy rất khó tìm." Quả thật là muốn tìm được tiên sinh sẵn lòng đến dạy Đình Chính, thật tình không dễ gì mà tìm được.

Liên lão phu nhân khẽ gật đầu: "Chờ buổi tối ta với người nói với đại bá của con một chút, để hần nhìn xem có vị tiên sinh nào thích hợp hay không, cũng không cần người có học vấn quá cao, có công danh tú tài vậy là được rồi." Đối với tư chất như vậy một tú tài có thể cũng không muốn dạy.

Nguyệt Dao vội vàng gật đầu: "Phải làm phiền Đại bá phụ rồi."

Lão phu nhân vờ như tức giận nói: "Bây giờ phụ thân con không còn ở đây nữa, đại bá phụ của con cũng chẳng khác gì cha con, nếu để cho đại bá con biết được con nói lời xa cách như vậy, chắc chắn sẽ tức giận. Tam nha đầu, ta nghe cũng thấy mất hứng rồi." Đứa nhỏ này, làm sao lại tỏ vẻ xa lạ với lão đại như vậy chứ.

Nguyệt Dao có chút ngại ngùng: "Là lỗi của con, sau này Nguyệt Dao sẽ không phạm vào nữa." Đại bá phụ cũng thế đều là người không đáng tin cậy. Nếu có thể tin, thì kiếp trước nàng cũng không bị thảm đến mức độ đó.

Lão phu nhân lại hỏi ngày thành thân của Mã Bằng.

Nguyệt Dao cười nói: "Tổ mẫu, sang năm biểu ca còn phải tham gia kỳ thi mùa xuân, cho nên ngày thành thân đã được định ra là sau khi tham gia kỳ thi mùa xuân xong." Định ngày thành thân vào những ngày này chắc chắn là tốt, nếu thi trúng, đó chính là song hỷ lâm môn, nếu không đạt, vậy thành thân là chuyện vui lớn như vậy có thể tăng không khí vui mừng cho Mã phủ.

Từ đầu tới đuôi, Nguyệt Dao chưa từng nói chuyện muốn viết tên vào gia phả. Bây giờ nói vẫn còn quá sớm, chờ thêm tới trước thêm năm mới rồi hần nói cũng không muộn.

Đối với việc Nguyệt Dao càng ngày càng có tinh thần phấn chấn thế này lão phu nhân cảm thấy vô cùng vui mừng. Rốt cuộc đứa nhỏ này đã thoát khỏi bóng ma lão nhị và lão nhị tức phụ khuất núi rồi. Bây giờ nhìn đứa nhỏ này, bà cũng có thể yên tâm.

Nguyệt Dao trở lại Lan Khê viện, liền thấy ánh mắt trông mong nhìn mình của Chính ca nhi. Nguyệt Dao đi tới vuốt đầu của Chính ca nhi nói: "Hôm nay Đình Chính có ngoan không, có lười biếng không?" Ngày hôm qua Nguyệt Dao cố ý không mang theo Đình Chính ra ngoài. Bây giờ còn chưa tách ra nhau được, sau này luôn có một ngày phải xa nhau, cho nên nàng muốn cho Đình Chính chậm rãi thích ứng.

Đêm qua Đình Chính ngủ không ngon, hai mắt chẳng khác gì con gấu mèo. Vừa nghe lời của Liên Nguyệt Dao, lập tức vội vã trả lời: "Tỷ tỷ, đệ vẫn ngoan ngoan luyện chữ học thuộc lòng trong sách như thường."

Mộ Thu và Đông Tinh nghe Đình Chính nói tới chuyện học thuộc lòng sách thì khoe miệng trực tiếp co giật, mỗi ngày Đình Chính thiếu gia đều đọc Bách Gia Tính nhiều lần liên tục, ngay cả các nàng đây nghe xong thời gian dài như vậy cũng có thể đọc thuộc lòng ra hết, cũng may mà cô nương kiên trì mười phần.

Nguyệt Dao cười nói: "Ta cũng biết, Đình Chính ngoan nhất. Đến, chúng ta trở về nhà nào." Buổi chiều và buổi tối Nguyệt Dao lại tiếp tục dạy dỗ Đình Chính nhận chữ.

Ngày thứ hai Nguyệt Dao khôi phục cuộc sống trước kia. Buổi sáng luyện chữ xong thì ngay lập tức đi tới Tĩnh Tư Viên, theo Uông ma ma học lễ nghi quy củ. Uông ma ma cũng không bởi vì Nguyệt Dao rời đi hai ngày mà dỗi chậm tiến trình lại, phần còn thiếu buổi trưa Uông ma ma sẽ dạy bù cho Nguyệt Dao một lần nữa.

Uông ma ma rất hài lòng với thái độ học tập tích cực và khiêm tốn của Nguyệt Dao. Trong lòng Uông ma ma có chút tiếc nuối, nếu Tam cô nương là đích nữ đại phòng thì tốt rồi, tiền đồ tương lai của Tam cô nương nhất định là không thể hạn định. Đáng tiếc phụ mẫu đều mất, Tam cô nương thành bé gái mồ côi, cho dù có thông minh nhanh trí hơn nữa thì tiền đồ cũng chỉ có hạn.

Buổi chiều Ma tú nương sẽ dạy dỗ theo thừa. Thật ra thì Ma tú nương rất thích Nguyệt Dao, chỉ là tâm tư Nguyệt Dao đều không đặt trên việc thừa thừa, bởi vậy tài nghệ tiến triển rất thông thả.

Ngay từ đầu Nguyệt Dao chưa hề ôm ý nghĩ muốn học hết tinh túy trong việc thừa thừa, theo như ý Nguyệt Dao có thể nhìn ra hình ra dạng như vậy là được, cho rằng học xong thừa thừa cái hà bao hoặc là cái yếm thiếp thân vân vân thì đã được rồi. Thế nhưng trong khoảng thời gian này, nàng đi theo Ma tú nương học tập một quãng thời gian, càng học càng có hứng thú. Ở trong mắt của Nguyệt Dao, thừa thừa đã không phải là thừa thừa đơn giản, mà là một tác phẩm nghệ thuật.

Căn cứ vào ý nghĩ này, Nguyệt Dao đã không nghĩ tới mình đang thừa thừa, mà là xem chăm tuyền cảm trong tay chẳng khác gì bút vẽ, tay động thì trong đầu cũng suy tư, nên hạ chăm như thế nào mới có thể thừa một bức đồ án xinh đẹp. Bởi vì lối nghĩ này, thời gian Nguyệt Dao học không lâu, thế nhưng Ma tú nương lại nhìn ra Nguyệt Dao có thiên phú bậc nhất ở phương diện này.

Cũng vì nguyên nhân này, lối suy nghĩ tốt cùng cách nhìn rõ ràng của Nguyệt Dao, mà nàng phối hợp màu sắc cực đẹp, tài nghệ cũng không sai, thế nhưng tiến bộ lại chậm nhất, này bảo sao không làm Ma tú nương sốt ruột được kia chứ.

Ngày đó tú nương giữ Nguyệt Dao lại: "Tam cô nương, lần trước ngươi có hỏi ta thừa pháp của Cố tú, trong khoảng thời gian này ta nhìn ra cô nương quả thật có thiên phú trong việc này, thế nhưng nhìn người thật giống như chỉ không ở chỗ này, nếu là như vậy, ta sẽ không dạy Cố tú cho ngươi." Có thể tìm ra được một người thông minh nhanh trí như vậy làm đệ tử truyền dạy, thật sự là khó có được. Nàng có tâm muốn truyền thụ, nhưng nếu Nguyệt Dao không quý trọng mà chỉ coi đó chẳng khác gì việc tẩm vế chơi đùa, chính là có khó gặp được hơn nữa, nàng cũng sẽ không dạy.

Nguyệt Dao sững sờ, nàng còn cho rằng biểu hiện của mình không mấy xuất chúng nữa chứ. Thế nhưng nếu tú nương có ý nghĩ này đối với nàng mà nói đó là chuyện tốt. Lập tức Nguyệt Dao cũng thật lòng cho biết tình cảnh của mình: "Buổi tối ta còn phải dạy đệ đệ học chữ. Cho nên, buổi tối không có thời gian luyện tập, chẳng qua chờ đệ đệ ta tìm được tiên sinh ta liền có thể chuyên tâm học tập thừa." "

Tú nương có chút ngoài ý muốn, theo tin tức mà nàng nghe được thì người ta nói rằng Tam cô nương thanh cao tự ngạo, lúc đầu nàng cũng cho rằng Tam cô nương thế này là có ý chướng mắt việc thừa thừa, vậy mà lại không nghĩ rằng mỗi ngày đều phải dạy bảo đệ đệ còn nhỏ, phẩm tính được như thế này thật sự là quá hiếm có: "Được. Vậy chờ khi nào ngươi xử lý chuyện tình của mình xong, ta sẽ dạy ngươi." Ma tú nương cho rằng kiến thức cơ bản của Nguyệt Dao vậy là đã tốt rồi, lại thôi luyện thêm ba, năm tháng, liền có thể dạy.

Nguyệt Dao lập tức cam kết: "Được." Tuy rằng Cố tú không hẳn là tuyệt kỹ áp đáy hòm của Ma tú nương, thế nhưng có thể được coi trọng như vậy cũng làm cho trong lòng Nguyệt Dao biết ơn vô cùng.

Đặng ma ma nhìn cô nương nhà mình mỗi thứ đều vất vả như vậy, rất đau lòng. Thế nhưng có đau lòng hơn nữa thì bà cũng không có biện pháp giải quyết. Bà cũng không thể nói cô nương không nên đi học, hoặc là khuyên cô nương đừng dạy Đình Chính nữa, vậy cũng là chuyện không thể nào.

Hoa Lôi an ủi Đặng ma ma nói: "Ma ma, cô nương như vậy cũng tốt, cô nương ngày ngày bận rộn so với lúc nào cũng nhàn rồi vẫn tốt hơn. Ta lo lắng một khi cô nương ở không rảnh rồi lại muốn sao chép kinh thư mỗi ngày." Tuy rằng bây giờ cô nương bận rộn từng ngày, thế nhưng ba bữa ăn mỗi bữa đều ăn hai chén cơm, thuốc bổ cũng chưa từng quên uống. Mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, thế nhưng sắc mặt lại càng ngày càng hồng nhuận, hơn nữa so với trước kia còn béo lên không ít. Cho nên Hoa Lôi tình nguyện để cô nương bận rộn, cũng không muốn cô nương liều mạng sao chép kinh thư nữa.

Đặng ma ma nghe xong lời này cũng dễ chịu chỉ có thể than thở đôi chút. Sau đó việc duy nhất bà có thể làm, chính là thay đổi nhiều kiểu mỗi ngày làm đồ ăn ngon cho cô nương. Nhưng mà cứ như thế này cũng có tai hại của nó, thời gian dài người phía dưới cũng bắt đầu nói thầm nói thì rồi.

Hoa Lôi nói lại với Nguyệt Dao toàn bộ những lời nói miệng lưỡi của mấy người trong phòng bếp. Nguyệt Dao chỉ cười nhạt nói: "Bọn họ nói là chuyện của bọn họ, ma ma muốn làm gì cũng không cần ngăn cản." Có tổ mẫu ở đây, những người này giỏi lắm cũng chỉ dám ngầm nói thầm đôi ba câu.

Buổi tối Nguyệt Dao dạy dỗ Đình Chính xong, rửa mặt xong xuôi liền nằm ở trên giường suy nghĩ vài chuyện. Trước khi đi ngủ còn phải nghĩ này nọ, cũng không biết lúc nào thì cậu có thể tìm cho Đình Chính một tiên sinh nữa, Không nghĩ tới, ngày thứ hai đã có tin tức, hơn nữa còn là hơn nữa còn là một tin tức tốt.

Lại nói tiếp, đây thật ra là một sự trùng hợp khéo léo. Chuyện Mã Thành Đằng đang tìm tiên sinh cho Đình Chính trong lúc vô ý đã để Lý Quốc Hạnh biết được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 110: Chương 57.2

Lúc hạ triều Lý Quốc Hạnh đi chung với Mã Thành Đăng, cười nói tới chuyện này: "Ta nhớ rõ tiểu nhi tử của huynh năm nay đã mười bốn tuổi, cũng đi thư viện học bài rồi. Huynh đang tìm kiếm tiên sinh cho con cái nhà ai vậy?" Lý Quốc Hạnh chỉ là có chút hiếu kỳ.

Mã Thành Đăng cười nói: "Là tìm cho Đình Chính."

Lý Quốc Hạnh sững sờ: "Đình Chính? Làm sao huynh có thể tìm tiên sinh cho đứa bé của Liên gia?" Hắn biết rõ thể hệ tiếp này của Liên gia dùng chữ lót là "Đình" trong tên, thế nhưng Đình Chính là ai Lý Quốc Hạnh thật không biết.

Lý Quốc Hạnh nghe được đó là con trai của Liên Đồng Bác, thì sững sờ một thoáng: "Con trai của Từ Minh?" Hắn nhớ rõ ràng rằng Từ Minh không có nhi tử mà? Chẳng lẽ là nhận làm con thừa tự.

Không trách Lý Quốc Hạnh không biết tới sự tồn tại của Đình Chính. Liên Đồng Bác chưa từng nói với người bên ngoài rằng hắn có một đứa con trai, thật sự là xuất thân của đứa con trai này làm cho hắn khó có thể mở miệng, hơn nữa lại ở tại Giang Nam, hai bên cách xa nghìn dặm.

Liên Đồng Bác đã khuất núi, Liên Đồng Phuong dẫn Nguyệt Dao và Đình Chính trở lại kinh thành. Thân phận Nguyệt Dao ngược lại có mặt mũi quá lớn, thế nhưng Đình Chính trở lại một cái đã bị ném thẳng ra sau hậu viện, chưa từng xuất hiện ở trước mặt mọi người. Người của Liên phủ căn bản cũng không có xem Đình Chính là một chủ tử chính đáng, hơn nữa cũng không biết có phải có người cố ý hay không, mà tin tức liên quan tới Đình Chính thật đúng là không có lan truyền ra ngoài.

Mã Thành Đăng cũng chỉ có thể cười khổ, đứa bé này sinh ra quả thật, haiz. Chẳng qua nói tóm lại nó cũng là con nối dòng duy nhất của muội phụ.

Lý Quốc Hạnh mặc kệ thân phận mẹ đẻ của Đình Chính có bối cảnh là gì, hắn chỉ cần xác định được Đình Chính là con trai ruột của Liên Đồng Bác thì sẽ quan tâm tới, tuy rằng Lý Quốc Hạnh và Liên Đồng Bác kém nhau ba tuổi, thế nhưng hai người chính là vừa gặp mà như đã quen, về sau trở thành bạn tri kỉ thâm giao.

Bây giờ nghe nói đứa bé bạn tốt để lại muốn tìm tiên sinh, hắn chắc chắn phải giúp một tay. Chỉ có điều hắn có chút kỳ quái: "Tại sao lại là huynh đứng ra tìm kiếm tiên sinh cho đứa bé này?" Theo lý mà nói chuyện này hẳn là do Liên Đồng Phuong đứng ra đi tìm tiên sinh, làm bá phụ, cần phải an trí thỏa đáng con mồ côi của huynh đệ mới đúng, nhưng vì sao bây giờ lại để Mã Thành Đăng đứng ra đi tìm tiên sinh.

Mã Thành Đăng biết hai người Lý Quốc Hạnh cùng Liên Đồng Bác là bạn tốt, liền không có giấu diếm. Đưa chuyện Nguyệt Dao giao phó cho hắn nói với Lý Quốc Hạnh.

Lý Quốc Hạnh nghe xong khẽ cau mày, bản thân Nguyệt Dao vẫn còn con nít, lại phải vì chuyện của ấu đệ mà bôn ba mệt nhọc, Liên Đồng Phuong đang làm cái gì, chỉ là chuyện liên quan đến việc nội bộ của Liên gia hắn cũng không tiện nói gì. Suy nghĩ một chút sau đó nói: "Vừa đúng lúc trước đó vài ngày ta có mời một tiên sinh cho tiểu nhi tử. Nếu như có thể, thì để cho Đình Chính đi theo tiểu nhi cùng nhau học tập."

Mã Thành Đăng vui mừng quá đỗi, tuy rằng hắn không biết về việc Lý Quốc Hạnh mời tiên sinh, thế nhưng nếu Lý Quốc Hạnh đã mời tới để dạy dỗ cho con trai của mình, vậy vị tiên sinh này chắc chắn không kém.

Trong lòng Mã Thành Đăng tràn đầy vui vẻ, bất quá vẫn đưa tình huống cụ thể của Đình Chính nói cho Lý Quốc Hạnh: "Nguyệt Dao nói, tiên sinh được mời nhất định phải có đủ kiên trì, nếu không sợ là không thể dạy tốt cho Đình Chính."

Lý Quốc Hạnh nghe nói tư chất của Đình Chính không tốt ngược lại không có suy nghĩ gì nhiều. Không phải tất cả những đứa bé sinh ra đều đã có tư chất tự nhiên thông minh trí tuệ, Lý Quốc Hạnh cho rằng chỉ cần đứa bé nỗ lực tiến tới, không lười biếng buông thả là được rồi, những cái khác đều thuận theo tự nhiên. Chẳng qua Lý Quốc Hạnh có chút kinh ngạc ngoài ý muốn, đó là vì sao Nguyệt Dao lại nói thêm mấy điều kiện này.

Mã Thành Đăng cười khổ nói: "Đình Chính là do chính tay Nguyệt Dao dạy hắn vỡ lòng, mấy tháng này đều là Nguyệt Dao dạy Đình Chính đọc sách học chữ. Ban đầu người của Liên gia muốn cho đứa bé này đi tộc, thế nhưng nàng lại chết sống không muốn. Nói đệ tử trong tộc học nhiều lắm, tiên sinh không thể quản hết nhiều đứa bé như vậy được, Đình Chính đi tộc học học sẽ không học được thứ gì tới nơi tới chốn. Trước kia còn khá tốt, bây giờ trong Liên phủ có mời ma ma và tiên sinh, mỗi ngày Nguyệt Dao đều phải theo ma ma và tiên sinh học tập, thật sự là không thể chịu được mới nhờ tới sự giúp đỡ của ta. Lại nói tiếp đây cũng là sơ sót của ta."

Trong mắt Lý Quốc Hạnh thoáng hiện vẻ tức giận. Liên Đồng Phuong làm đại bá thì nên phải chiều cố thật tốt cho chất tử chất nữ của mình, lại không nghĩ rằng sẽ đối đãi chậm chạp lơ mơ như vậy. Lý Quốc Hạnh vừa thương tiếc đồng thời cũng vừa cảm thán, thương tiếc chính là thương tiếc Nguyệt Dao vẫn còn là một đứa bé, lại phải chăm sóc người khác; cảm thán chính là nàng còn nhỏ tuổi không những phải chiều cố kỹ lưỡng chính mình, còn muốn trừ tính cho đệ đệ.

Haiz, Lý Quốc Hạnh thở dài một hơi, nếu Từ Minh ở trên trời mà nhìn thấy cuộc sống nhi nữ gian nan như vậy, còn không biết sẽ có bao nhiêu khó chịu. Lý Quốc Hạnh lập tức nói: "Từ Đăng huynh, huynh nói với chất nữ bảo nàng yên tâm. Tiên sinh ta mời tới bất luận tài học hay là phẩm đức đều tốt nhất, nhất định sẽ dạy dỗ tốt Đình Chính." Đứa bé hiếu chuyện như vậy, thật làm cho người ta đau lòng.

Mã Thành Đăng được lời của Lý Quốc Hạnh, tự nhiên là cao hứng. Đây cũng là hắn tốt số, vừa đúng lúc đụng phải, nếu mất đi cơ hội này, e rằng khó có thể tìm được. Trở lại phủ đệ Mã Thành Đăng liền viết thư cho Nguyệt Dao, nói chuyện này cho Nguyệt Dao, để Nguyệt Dao tự mình ra quyết định.

Sau khi Nguyệt Dao nhìn thư xong, cứ thế sững sờ.

Đặng ma ma hỏi vội: "Cô nương, có phải có chuyện gì không tốt hay không." Nhìn biểu tình này của cô nương không giống như là chuyện tốt.

Nguyệt Dao xoay người về sau, sắc mặt rất phức tạp: "Không phải, là chuyện tốt. Cậu nói đã tìm được tiên sinh cho Đình Chính. Chẳng qua không phải chỉ có riêng mình Chính ca nhi nhập học, mà là cho Chính ca nhi chậm rãi đi học theo khóa."

Mã Thành Đăng cũng lo lắng Nguyệt Dao sẽ từ chối, chuyện tốt như vậy có thể gặp không thể cầu, cho nên ở trong thư đã nói Lý Quốc Hạnh là bạn tốt của Liên Đồng Bác, ngoài ra còn đặc biệt cường điệu hẳn đã nói cận kề tình huống của Đình Chính với Lý Quốc Hạnh. Lý Quốc Hạnh đã bảo đảm nhất định sẽ để cho tiên sinh dạy Đình Chính thật tốt, cơ hội như vậy có thể gặp không thể cầu, Mã Thành Đăng mong muốn Nguyệt Dao không nên bỏ qua. Tìm kiếm tiên sinh dạy riêng chắc chắn rất khó tìm, học theo lớp vẫn tốt hơn nhiều.

Nguyệt Dao nhìn ba chữ Lý Quốc Hạnh trong thư, không nhìn được mà lâm vào trầm tư.

Đặng ma ma không nhìn thấu được thái độ của Nguyệt Dao, bên cạnh nàng cẩn thận từng li từng tí một nói: "Cô nương, lão gia và Lý đại nhân là bạn tốt, hàng năm đưa lễ đến Lý gia đều nặng hơn những người khác ba phần. Lý đại nhân có thể chủ động nói ra muốn để Đình Chính thiếu gia cùng nhau học tập với tiểu thiếu gia Lý gia, cũng là nhìn vào mặt mũi của lão gia, cô nương không thể bỏ qua cơ hội này." Ngay cả Đặng ma ma cũng biết, lấy tư chất của thiếu gia nhà bọn họ muốn mời người tiên sinh có học vấn tới dạy riêng, khó càng thêm khó.

Đương nhiên Nguyệt Dao sẽ không cự tuyệt, vừa rồi không phải nàng đang do dự mà là đang áy náy, kiếp trước sau khi trở lại kinh thành Nguyệt Dao mới biết được, bởi vì năm đó nàng không hiểu chuyện, làm cho Lý bá bá phải mang tiếng xấu vào người, tới cả con đường làm quan của Lý bá bá cũng bị ảnh hưởng. Đến trước khi nàng chết, cũng chỉ giữ một chức quan tòng nhị phẩm, phải biết rằng hiện nay Lý bá bá đã là quan chính tam phẩm. Hai mươi năm mà tiến thêm một bước, đều là bị nàng làm liên lụy tới, đến chết nàng cũng ôm theo hối hận với bá áy. Thế nhưng thật sự năm mơ Nguyệt Dao cũng không nghĩ tới, đời này người thứ nhất chủ động vươn tay giúp đỡ mình dĩ nhiên lại là người nàng áy náy nhất.

Đặng ma ma thấy cô nương lại dờ ra, vội vàng la lên: "Cô nương, cô nương người làm sao? Cô nương. . .?" Thấy gọi cũng gọi không được, vội vàng đẩy nhẹ Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao hồi phục tinh thần, thở phào một cái. Tay của Nguyệt Dao nắm chặt thành nắm đấm, đời này tuyệt đối không tiếp tục để cho Mạc thị lợi dụng nàng để nói xấu Lý bá bá nữa: "'Ma ma yên tâm, ta không phải người không hiểu chuyện như thế, Lý bá bá đã chủ động mở lời, nếu ta từ chối chính là cô phụ tấm lòng của Lý bá bá. Đời lát nữa ta sẽ đi nói với tổ mẫu.'" Gia phong Lý gia vẫn luôn rất tốt, Đình Chính đi Lý gia học tập, đã phần nào giúp nàng thả xuống một chuyện lớn, chẳng qua Nguyệt Dao có chút bận tâm lo rằng tổ mẫu sẽ không đồng ý.

Nguyệt Dao rũ mi mắt xuống, coi như tổ mẫu không đồng ý nàng cũng muốn đưa Chính ca nhi sang Lý gia học tập. Có Lý bá bá trông nom, tin tưởng Chính ca nhi sẽ không bị người khác dạy hư. Còn nữa tuổi tác tiểu nhi tử của Lý bá bá cũng thích hợp với Đình Chính, chung sống với bạn cùng tuổi sẽ có lợi cho Đình Chính hơn nhiều. Nhìn từ bất kỳ phương diện nào, Đình Chính đi Lý gia học theo khóa đều là lựa chọn tốt nhất.

Lão phu nhân nghe Nguyệt Dao nói mà sững sờ đôi chút, bà thật sự không nghĩ tới động tác của Mã Thành Đăng lại nhanh như vậy. Đương nhiên, tốc độ nhanh như vậy chứng minh là thật sự để chuyện này ở trong lòng. Tuy rằng lão phu nhân cũng không thích Đình Chính, thế nhưng nếu thật sự có tiên sinh thì bà sẽ không ngăn cản: "Chờ ta cho người đi hỏi thăm phẩm tính và tài tình của vị tiên sinh này, nếu thật sự đủ tốt đương nhiên tổ mẫu sẽ không ngăn cản." Tình huống trong tộc học ra sao, lão phu nhân rất rõ ràng. Bởi vậy lão phu nhân không dám đưa hai đại Tôn nhi tới tộc học. Tư chất Đình Chính đặt ở chỗ này, đi học đường là không đi được, tìm kiếm tiên sinh lại quá khó tìm, đúng là một đề tài khó giải quyết, bây giờ có thể đi Lý gia học, vậy cũng là chuyện tốt.

Nguyệt Dao sững sờ, ngược lại mà lập tức tỉnh ngộ. Nàng thực sự là quá đa tâm rồi, mặc dù không nói được bây giờ quan hệ giữa đại bá phụ và Lý bá bá mặc dù không thể nói là tốt bao nhiêu, nhưng vẫn còn không có trở mặt, cho nên tổ mẫu cũng sẽ không phản đối. Chỉ là yên tâm nhưng đồng thời Nguyệt Dao cũng thấy rất quái dị, quan hệ của Lý gia cùng Liên gia cũng không tệ, vì sao đến sau cùng Mạc thị lại muốn làm bản danh dự của Lý bá bá, đây mới là một câu đố.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 111: Chương 58: Gã Sai Vật

Người lão phu nhân phái đi hỏi thăm rất nhanh đã trở về, tiên sinh vỗ lòng cho Lý Hàn là một cử nhân. Đi hỏi thăm chung quanh thì người ta nói, vị tiên sinh này có danh tiếng rất tốt, tài tình phẩm đức đều tốt đẹp.

Lão phu nhân vừa xác nhận là tiên sinh tốt, cũng liền đáp ứng Nguyệt Dao để cho Đình Chính đi Lý gia học tập. Điều lão phu nhân không nghĩ tới chính là, vậy mà đại nhi tử lại đưa ra ý kiến phản đối: "Nương, Lý gia và Liên gia chúng ta đều là thư hương môn đệ thế gia chênh lệch không bao nhiêu. Bây giờ lại để cho Đình Chính đi học theo bên đó, nếu chuyện này truyền ra ngoài người ta sẽ nhìn Liên gia ta ra sao. Nương, việc này không thể."

Lão phu nhân liếc mắt nhìn nhi tử, cười nói: "Chỉ là theo chân tiên sinh học tập, chuyện như vậy không phải chỉ riêng nhà ta mới có, nào có thể làm cho

người khác coi thường Liên gia. Phương nhi, tuy rằng mẹ đẻ Đình Chính ti tiện, lấy tư chất của hần cũng không có khả năng làm rạng rỡ tổ tông, nhưng dù sao nó cũng là con nối dòng duy nhất của đệ đệ con, đệ đệ con còn phải dựa vào thằng bé mà kéo dài huyết mạch. Bây giờ khó có được một cơ hội như vậy, để đưa bé đi đi! Ta không có kỳ vọng gì cao với nó cả, chỉ hy vọng sau này hần có thể kéo dài huyết mạch đệ đệ con, chống đỡ cho chi thứ hai." Già rồi trông đợi gì đó cũng không còn nhiều nữa, hơn nữa làm rạng rỡ tổ tông là chuyện mà Đình Chính có muốn cũng không làm nổi, còn không bằng trông cậy vào Đình Lễ và Đình Nghi.

Liên Đồng Phương lắc đầu: "Nương, trong khoảng thời gian này con đã tìm kiếm hỏi thăm các tiên sinh chung quanh, đã có người tiến cử người cho con. Đến lúc đó mời tiên sinh về nhà dạy, không phải tốt hơn sao, hơn nữa không những dạy cho Đình Chính, còn có thể dạy dỗ Đình Triều và Đình Luân." Không phải Liên Đồng Phương không để chuyện này ở trong lòng, chỉ là bây giờ tìm một tiên sinh quả rất khó.

Lão phu nhân rất vui mừng: "Lúc nào có thể mời tiên sinh tới được?" Nếu được trong mấy ngày này thì bà có thể từ chối lời mời của Lý gia.

Liên Đồng Phương nhún chân mày lại nói: "Phải đến sau đợt thi đồng thử sang năm vị tiên sinh này mới từ quán, qua tháng giêng mới có thể tới đây." Tiên sinh không thể bỗng dưng rơi từ trên trời xuống. Tìm một tiên sinh, sớm nhất cũng mất tới nửa năm, nào có chuyện muốn tìm là có ngay.

Nghe xong lão phu nhân mới nói: "Nếu như vậy, liền để Đình Chính đi tới Lý gia học trước một đoạn thời gian. Chờ sang năm tự chúng ta mời tiên sinh rồi lại bảo Đình Chính trở về." Lão phu nhân biết mỗi tối Nguyệt Dao đều phải dạy bảo Đình Chính, sợ thân thể Nguyệt Dao chịu đựng không nổi, thay vì như vậy, còn không bằng cho Đình Chính đi Lý gia học tập, đến lúc mời tiên sinh đến rồi, hần từ chối cũng không muộn.

Liên Đồng Phương thấy mẫu thân đã quyết định, biết mình có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích. Chẳng qua khi quay về hậu viện, Liên Đồng Phương phát cáu một trận thật lớn với Mạc thị.

Mạc thị ủy khuất đầy bụng mà không chỗ kể ra.

Không một ai biết, người Liên Đồng Phương hận nhất cả cuộc đời này chính là Lý Quốc Hạnh. Còn nguyên nhân, ngoại trừ chính hần ra không có người thứ hai biết.

Trong lòng Mạc thị vô cùng uất ức, nhưng cũng biết nhưng cũng biết trượng phu đang trong cơn giận dữ, dám phản bác lại chỉ thành đổ dầu vào lửa. Một mực đợi đến khi Liên Đồng Phương phát cáu xong mới nhỏ giọng nói: "Tam nha đầu vẫn luôn là người có chủ kiến, lần này chuyện tìm kiếm tiên sinh thiếp cũng không biết. Một chút tiếng gió thiếp đều không nghe được, hần là Tam nha đầu tìm người của Mã gia. "Nha đầu này làm việc giữ bí mật vô cùng tốt, ngay cả một chút tin tức nàng đều không nghe được."

Liên Đồng Phương nghe xong sắc mặt âm u như trời sắp mưa, hần thật không nghĩ tới nguồn gốc mọi chuyện lại ở chỗ Tam nha đầu. Nghĩ tới trên đường trở về Nguyệt Dao cực kỳ bi thương, chân mày Liên Đồng Phương nhíu lại, nửa năm trước nha đầu này gặp chuyện gì cũng chỉ biết khóc, sao nửa năm sau lại thay đổi lớn như vậy, có nhiều chủ kiến như thế này. Không đúng, hình như từ sau lần hần đi công vụ về đó, nha đầu kia liền bắt đầu thay đổi. Trong khoảng thời gian này Liên Đồng Phương rất bận rộn, hần không chú ý tới những việc này, bây giờ lại không thể không hỏi: "Gần đây đứa bé Nguyệt Dao kia đang làm cái gì?"

Liên Đồng Phương nghe thấy mỗi ngày Nguyệt Dao đều đi theo ma ma tiên sinh học tập, trừ chuyện đó ra chính là dạy dỗ Đình Chính đọc sách học chữ, những cái khác cũng không có gì khác thường. Chân mày Liên Đồng Phương lại càng nhíu chặt hơn, nếu chỉ như vậy nhìn vào cũng không có gì không thích hợp: "Bởi vì nhị đệ đã mất rồi, cho nên nương dung túng Tam nha đầu có vẻ ngoài tương tự nhị đệ chính là chuyện khó tránh khỏi, nàng ở bên cạnh cố gắng khuyên nhủ cho tốt." Chuyện trong nội viện từ trước đến nay hần đều mặc kệ.

Trong lòng Mạc thị buồn phiền tới cuồng cuồng. Muốn để nàng đi khuyên nhủ lão phu nhân, còn không phải là bào nàng tới cửa tìm trách nặng. Thế nhưng trượng phu luôn luôn tự xưng mình là hiếu tử, ở nhà ngoại trừ lão phu nhân ra, hần nói một là một, nói hai là hai, không cho phép bất cứ người nào ngỗ nghịch ý tứ của hần, dĩ nhiên Mạc thị cũng không dám làm trái ý hần: "Lão gia, thiếp sẽ cố gắng hết sức để khuyên lão phu nhân."

Nguyệt Dao có phần không rõ ràng, nàng còn tưởng chuyện lần này sẽ có chút khó khăn, không nghĩ tới sự việc lại tiến triển thuận lợi như vậy.

Đưa Đình Chính tới Lý gia học tập, lại xuất hiện thêm vài vấn đề mới. Bên người Chính ca nhi không có gã sai vặt thiếp thân, lão phu nhân để cho tự Nguyệt Dao đi chọn. Lão phu nhân đã lên tiếng, đương nhiên Mạc thị không thể nhúng tay. Chuyện lại rơi vào người Nguyệt Dao.

Ban đầu Nguyệt Dao muốn cho người tới thôn trang tìm hai đứa bé, Hoa Lôi ở một bên bên cẩn thận nói: "Cô nương, thúc thúc nô tỳ nhận được tin tức biết bên người thiếu gia thiếu một gã sai vặt, có ý muốn cho đường đệ của nô tỳ đi theo hầu hạ bên người thiếu gia. Cô nương, đường đệ nô tỳ là một đứa bé cơ trí. Nếu sau khi gặp cô nương cảm thấy tốt, vậy có thể dùng."

Đặng ma ma lại nhíu chân mày. Bình thường Hoa Lôi làm việc rất có chừng mực, làm sao lại mất trình độ ở những chuyện thế này. Vậy mà dựa vào quan hệ đưa tới chỗ cô nương, cô nương muốn chọn người nào, thì tự có tính toán, nào có thể tùy ý nhà hoàn thao túng.

Gã sai vặt đi theo thiếu gia không thể có bất kỳ lỗi sai nào, sau này lớn lên cũng là người đắc lực nhất. Nguyệt Dao nghĩ tới chuyện lần trước, việc kia thúc thúc của Hoa Lôi làm rất tốt, không để lộ ra chút tin tức nào. Lần này cầu tới tận cửa, một là có ý quy phục, hai cũng là mưu một phần tiền đồ cho con cái nhà mình.

Bây giờ nàng cũng đang phát sầu vì không có người được việc, nếu có thể thu phục một nhà thúc thúc của Hoa Lôi vậy cũng không tệ lắm: "Được, để thăm thăm người dẫn hần đến cho ta xem một chút."

Hoa Lôi quỳ xuống đất dập đầu: "Tạ ơn cô nương." Nàng làm vậy cũng vì bị buộc không còn cách nào khác tiểu thúc nhà mình làm người hầu ở phòng chăn ngựa, tiểu thúc làm việc nặng nhọc kiếm sống, trong nhà lại có những bốn đứa bé, hai người chỉ có chút tiền tiêu hàng tháng ít ỏi thế kia căn bản

không đủ dùng, cuộc sống vô cùng khổ sở.. Lần này thúc thúc thăm thăm tới cầu xin nàng, Hoa Lôi thăm nghĩ lần trước cô nương cũng dùng thúc thúc, sợ mở miệng cự tuyệt ngay lập tức sẽ làm lòng của thúc thúc rét lạnh lại gây chuyện gì âm ỉ đựng chạp tới cô nương, lúc này mới nhắm mắt làm liều nói với cô nương.

Nguyệt Dao khoát khoát tay: "Bây giờ ta còn hơi sớm, ta phải xem người trước đã rồi mới tính." Nếu thông minh quá mức, Nguyệt Dao cũng không muốn. Người quá mức thông minh, tâm nhãn quá nhiều Chính ca nhi sẽ không thể khống chế được. Đương nhiên, quan trọng nhất là phải trung thành, đây mới là điều trọng yếu.

Có thể cho một cơ hội, Hoa Lôi đã vô cùng cảm kích, còn dư lại, thì phải xem đường đệ nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 112: Chương 58 (Tt)

Đột nhiên Nguyệt Dao nhớ tới hai mươi lượng bạc đã giao cho họ lần trước: "Câu của người có an trí tốt cho biểu muội người không?" Chuyện này đã trôi qua khá lâu, thiếu chút nữa Nguyệt Dao cũng quên mất.

Sắc mặt Hoa Lôi thoáng chốc trở nên xấu hổ: "Không có. Mợ nô tỳ bảo biểu muội đã bị phu nhân chán ghét mà vứt bỏ, có cầm bạc đi thu xếp cũng không chuộc lại được gì. Còn không bằng dùng số bạc này đánh mối hôn sự thật tốt cho biểu ca nô tỳ, cũng không biết bây giờ biểu muội nô tỳ đã bị bán tới nơi nào." Hoa Lôi vừa nghĩ tới biểu muội như hoa như ngọc của mình không biết giờ đây đang trôi dạt ở phương trời nào, trong lòng rất khó chịu.

Nguyệt Dao hơi kinh ngạc: "Đây là mẹ kế?" Nếu là mẹ kế thì có thể hiểu được, chẳng qua người như vậy chắc chắn không thể dùng, dùng hạ người này đến thời điểm cần thiết chắc chắn sẽ làm ra hành động phản chủ.

Hoa Lôi cười khò: "Nếu là mẹ kế thì đã không có gì, cái đáng nói ở đây đó chính là mẹ ruột." Mẹ ruột lại có thể ra quyết định nhân tâm như vậy, lại càng làm người ta nhìn vào mà lạnh lẽo tâm gan.

Nguyệt Dao nhìn thoáng qua Hoa Lôi, không nói gì thêm nữa. Ở am ni cô mười năm, có dạng chuyện gì mà nàng chưa từng nghe được? Trên đời còn có cha mẹ bất công tàn nhẫn hơn cả cậu mợ Hoa Lôi, gặp gỡ những bậc cha mẹ như vậy, người làm con chỉ có thể tự nhận xui xẻo: "Sau này người vẫn cứ ít lui tới với người nhà bọn họ." Người như vậy vẫn là bớt qua lại, dính vào liền đồng nghĩa với ô nhiễm phiền phức.

Hoa Lôi vội vàng gạt đầu: "Cô nương yên tâm, sẽ không còn lui tới thêm nữa." Hoa Lôi còn không nói tới phần sau, sau khi nương nàng biết được nhân quả từ đầu đến cuối của chuyện này, chạy tới chỗ mợ đòi bạc, một phân tiền không đưa cũng không có gì để nói, lại còn âm ỉ một trận lớn với nương nàng, đến cuối cùng mọi chuyện huyền ảo tan rã trong không vui. Đối với huynh đệ như vậy, nương của Hoa Lôi cũng lạnh lòng, nói thẳng không có huynh đệ như vậy, không muốn lui tới nữa.

Hoa Lôi cười nhạt, lần này vì tin tức cô nương chọn gã sai vật cho thiếu gia lan truyền ra ngoài, vậy mà mợ lại mang ý nghĩ kỳ lạ tìm tới nàng, nói muốn nàng đề cử hai biểu đệ cho cô nương. Hai biểu đệ kia hết ăn lại nằm, thể mà cũng dám nói nương tiên cử người như vậy làm gã sai vật cho thiếu gia, thật đúng là đủ khiến người ta nghe được mà thấy châm chọc. Chẳng qua nàng cũng không nói thẳng tột những lời này ra, nói thẳng trước trả lại hai mươi lượng bạc kia, những cái khác nói sau. Kết quả, cậu liền ngừng công kích này nọ.

Nguyệt Dao gạt đầu: "Vậy là tốt rồi." Cũng không thêm chuyện gì nữa.

Sau khi đi ra ngoài, Đặng ma ma đặc biệt tìm Hoa Lôi: "Chuyện này chỉ có một lần duy nhất này, không thể có lần sau. Bằng không, người cũng không cần hầu hạ bên người cô nương nữa." Đặng ma ma cho rằng Hoa Lôi hành động như vậy đã vượt qua bốn phận, cứ thế mãi sẽ không phải chuyện tốt cho cô nương.

Hoa Lôi bị dạy dỗ đến nỗi cả khuôn mặt đỏ như trái táo: "'Ma ma, sẽ không có lần sau.'"

Đặng ma ma gạt đầu. Thật ra ý tứ của Đặng ma ma là từ chọn một tiểu tử từ trong nhà mấy người tùy tùng mà lão gia coi trọng trước đây, lại không nghĩ bị Hoa Lôi làm hỏng chuyện. Đối với Đặng ma ma mà nói, chọn lựa người của những gia đình trước kia, so với thúc thúc Hoa Lôi đáng tin cậy hơn rất nhiều. Chỉ là cô nương quyết định rồi, bà có muốn cũng không phản bác được.

Ban đêm, thím của Hoa Lôi liền mang tiểu nhi tử đến cầu kiến Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao nhìn tiểu nam hài mặc quần áo chắp vá khắp nơi. Tiểu nam hài cao hơn Chính ca nhi nửa cái đầu, da ngăm đen, lông mi đậm, khuôn mặt không xuất chúng nhưng cũng không khó nhìn, thuộc loại người phổ thông chung chung. Nếu để tiểu nam hài là như vậy đứng ở bên cạnh Đình Chính, lại càng làm nổi bật dáng dấp của Đình Chính rồi.

Nguyệt Dao nhìn miếng vá trên quần áo sắc mặt lạnh nhạt nói: "Sao trên quần áo còn có mảnh vá?" Bất kể như thế nào thì khi tới gặp nàng cũng nên mặc bộ quần áo tốt mới phải, đây là tới tranh thủ đồng tình sao.

Thím Hoa Lôi liền lo lắng, cho rằng Nguyệt Dao ghét bỏ nhi tử nhà mình mặc đồ quá kém không ra gì: "Cô nương, đây là đồ lão nhị nhà chúng nô tỳ để lại cho nó, lão nhị đã cao lớn hơn rồi, sẽ để lại cho lão tam mặc. Bởi vì đồ đã mặc quá lâu bị thời gian tàn phá, cho nên mới phải chấp vá thêm vào."

Nguyệt Dao khẽ gật đầu trong lòng. Không vì chuyện tới gặp mình mà đặc biệt đi mua hoặc mượn một bộ đồ mới, chứng minh đầu óc cũng chân thực. Đương nhiên, nếu không phải đứa nhỏ này quần áo gọn gàng chỉnh tề, mà móng tay cũng sạch sẽ, Nguyệt Dao đã không nghĩ như vậy. Cho nên nói có đôi khi từ một chi tiết rất nhỏ cũng có thể thấy được rất nhiều chuyện.

Nguyệt Dao không để ý tới thím Hoa Lôi, mà trực tiếp hỏi tiểu nam hài đang quỳ trên mặt đất: "Nói cho ta biết năm nay đã mấy tuổi?" Nếu là gã sai vặt, vậy không những phải thông minh, còn phải dũng cảm mà thận trọng. Đương nhiên, trung thành là điều cần thiết quan trọng nhất. Chỉ là lòng trung thành thứ này cần thông qua thời gian mới quan sát được, không phải một câu hai lời là có thể xác định được.

Tiểu nam hài ngẩng đầu nói với Nguyệt Dao: "Hồi bẩm cô nương, năm nay nô tài sáu tuổi." Lại nhìn vẻ mặt khen ngợi của đường tử bên cạnh, thoáng hòa hoãn tinh thần.

Nguyệt Dao hỏi tiếp: "Người vẫn luôn mặc quần áo cũ của ca ca người? Người có từng muốn được mặc một bộ đồ mới của riêng mình không?" Những vấn đề này nhìn như không có chút quan hệ nào, thế nhưng thường thường dựa vào đáp án có thể nhìn ra phẩm tính một người.

Tiểu nam hài sừng sốt một chút sau đó quay đầu nhìn Hoa Lôi với nương hân, hai người đều không nhắc nhở. Lại nhìn sang Nguyệt Dao sắc mặt bình tĩnh nhìn mình. Tiểu nam hài suy nghĩ cha nói cho hắn biết đợi lát nữa cô nương hỏi gì, thì hắn cứ thành thật trả lời là được. Lập tức nuốt nước bọt lấy hết dũng khí nói: "Muốn, ta cũng muốn có một bộ đồ mới của riêng mình. Chỉ là chúng ta ngay cả cơm ăn cũng ăn không đủ no, không có tiền mua bộ đồ mới. Cha và nương đều nói với ta nếu có thể đi theo chân thiếu gia, sẽ có đồ mới để mặc."

Thím của Hoa Lôi thiếu chút nữa đã nhảy còn lên. Thằng nhóc chết bầm này sao lại trả lời như vậy chứ! Nhìn vẻ mặt này của cô nương, vẻ mặt tẻ như vậy e rằng chuyện này tám chín phần mười phải đẹp rồi.

Nguyệt Dao nhìn thím Hoa Lôi: "Làm sao có thể có chuyện ngay cả cơm cũng ăn không đủ no? Liên phủ cắt xén tiền công của các người hay có nguyên nhân nào khác?" Cái này có thể coi là kỳ quái. Nói như vậy làm một gia sinh tử, hai người đều làm người hầu trong phủ đệ, không nói những cái khác, chuyện đói bụng phải là chuyện không thể tồn tại. (Lin: gia sinh tử: gia đình tôi tớ bán thân vĩnh viễn nhiều đời.)

Thím Hoa Lôi sợ đến giật mình: "Không có, không có chuyện đó."

Nguyệt Dao nhìn Đặng ma ma lắc đầu với mình, cũng đề xuống nghĩ vấn đề trong lòng. Chỉ hỏi tiểu nam hài: "Người tên là gì?"

Tiểu nam hài lúng túng một hồi lâu mới nói: "Nô tài tên Cầu Thặng."

Nguyệt Dao nghe xong bèn cười, nàng biết rất nhiều người tin thờ chuyện người có số phận ti tiện sẽ dễ nuôi, cho nên lấy tên cho trẻ nhỏ đều lấy tiện danh: "Vậy người có muốn mỗi ngày được ăn no hay không, còn có quần áo mới mặc mỗi ngày?"

Cầu Thặng không chút nghĩ ngợi bằng lòng mà nói: "Muốn" nói xong còn tăng thêm một câu: "Không muốn chính là người ngu."

Hoa Lôi nghe xong câu nói kế tiếp, suýt chút nữa thì hôn mê, trước đó nàng đã dặn dò trừ phi trả lời câu hỏi của cô nương, những lúc khác không cần nói gì, sao mà trong nháy mắt đã quên sạch sành sanh.

Nguyệt Dao nghe xong lời Cầu Thặng nói cũng hiểu ý mà cười. Câu trả lời này tuy rằng lỗ mãng, nhưng lại đủ thật lòng: "Cầu Thặng thật khó nghe, sau này người đổi tên gọi là A Hải." Biển học vô bờ bến, học nhiều đến mấy cũng không thể học xong hết.

Thím Hoa Lôi còn tưởng là không vui, đang lo lắng cô nương hỏi tới chuyện vì sao bọn hắn ăn không đủ no, đến lúc đó có thể sẽ đắc tội với đương gia phu nhân, không nghĩ tới cô nương không tiếp tục hỏi thăm nữa, lại gật đầu đáp ứng để cho Cầu Thặng đi theo thiếu gia làm gã sai vặt, đây thật đúng cái gọi là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn. (Lin: ý lấy trong câu thơ "Son cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn" - Son cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rù hoa cười lại gặp làng – nghĩa là cứ ngỡ đã hết hy vọng không ngờ lại được điều tốt.)

Nguyệt Dao bảo Hoa Lôi lấy năm lượng bạc giao cho thím nàng: "Cầm số tiền này đi mua cho A Hải mấy bộ quần áo vừa người, sau này đi theo Đình Chính ra ngoài chính là đại biểu cho mặt mũi của Đình Chính." Quần áo của gã sai vặt, không chỉ thể hiện mặt mũi của Đình Chính, mà còn nói lên cả mặt mũi của Liên phủ.

Thím Hoa Lôi thiên ân vạn tạ mới mang theo nhi tử đi ra ngoài. Nguyệt Dao lại nói với Hoa Lôi: "Ngày mai ta đưa Đình Chính sang nhà Lý bá bá, trong khoảng thời gian này người cho đứa bé học tập quy củ."

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 113: Chương 59: Lý Gia (Thượng)

Hoa Lôi nghe được, lập tức đi ra.

Trở lại phòng ngủ Nguyệt Dao hỏi Đặng ma ma vừa vào cùng mình: "Ban nãy ma ma ngăn ta là có ý gì?" Nàng chỉ muốn hỏi một chút vì sao lại không có cơm ăn, không rõ vì sao về mặt ma ma lại quái dị như vậy.

Đặng ma ma lắc đầu nói: "Cô nương chưa từng quản gia, không biết lẽ lối trong đó."

Nhân cơ hội này Đặng ma ma thoáng cái phở cạp thường thức cho Nguyệt Dao, giống như phu thê thím Hoa Lôi hai người họ làm người hầu ở phủ đệ cầm lấy chút tiền lương tháng ít ỏi, phải nuôi sống cả mình và bốn đứa bé, chắc chắn rất gian khổ là điều vô cùng rõ ràng. Chẳng qua làm một gia sinh tử có một điều tốt, đó là chỉ cần phủ đệ không sụp đổ thì người sẽ không bị chết đói.

Sau khi nghe xong trên mặt Nguyệt Dao phát lạnh: "Quản gia hãy còn có nhiều con đường cong cong queo queo trong đó như vậy ư." Thừa dịp tổ mẫu vẫn còn sống, Nguyệt Dao chợt có ý muốn học quản gia. Bây giờ đi học, nói không chừng Mạc thị còn có thể chịu dạy mình chút da lông, nếu chờ tổ mẫu qua đời thì một chút da lông đều không sờ được. Chẳng qua suy nghĩ một chút nàng liền từ bỏ, nàng học muốn quản gia cũng không thể nói rõ được lý do mời người dạy. Đại tỷ lớn như vậy chưa từng nói đề cho nàng quản gia, nàng mà đưa ra không khỏi quá quái dị.

Đặng ma ma lắc đầu: "Cô nương không phải vội, mấy thứ này từ từ rồi sẽ biết. "

Nguyệt Dao vứt bỏ những chuyện phiền lòng này, nghĩ tới sắp phải đi Lý gia, đi làm khách nhà người ta nhất định phải chuẩn bị lễ vật. Nguyệt Dao cầm lấy tờ đơn mà phát sầu, nàng không hiểu gì về người Lý gia, cũng không biết bọn họ yêu thích thứ gì.

Nguyệt Dao chọn nửa ngày, trung cầu ý kiến của Đặng ma ma và Hác mục mục mới quyết định được tặng lễ. Việc này vừa xong, Nguyệt Dao không nhận được mà nghĩ trông bề ngoài của Lý bá bá ra sao. Suy nghĩ hồi lâu, cũng không nhớ ra được, chủ yếu là nàng không có ấn tượng về Lý bá bá gì, chỉ nhớ rõ dung mạo rất uy nghiêm. Thế nhưng Nguyệt Dao tin tưởng người có thể khiến cho cha tin nhiệm như vậy, thì nàng cũng có thể tin tưởng được. Cho nên nàng nhất định phải tạo mối quan hệ thật tốt với Lý gia, để tới thời khắc mấu chốt Lý gia cũng có thể trở thành trợ lực giúp nàng.

Nguyệt Dao lần qua lần lại đến tối mới thôi. Đang chuẩn bị nghỉ ngơi, lại thấy Chính ca nhi tiến vào. Chính ca nhi nhận được tin tức nói muốn đưa hấn đi Lý phủ học tập, thậm chí sau này còn phải ở lại Lý phủ, điều này làm cho Chính ca nhi thấy vô cùng khủng hoảng, vội vàng hấp tấp chạy tới hỏi Nguyệt Dao thực hư thế nào.

Nước mắt Đình Chính là chà rơi xuống nói: "Tỷ tỷ, có phải tỷ không cần đệ nữa không?" Nghĩ tới kết quả này Đình Chính thật rất muốn khóc.

Nguyệt Dao nhìn Đình Chính động một chút là khóc, không biết vì sao lại vô cùng lo âu, đứa nhỏ này sao lại bị nuôi dưỡng trở nên không khác gì một cô nương, động một chút là muốn khóc, thật không thể tiếp tục để hấn ở lại bên nàng mà nuôi dưỡng rồi: "Đứa ngốc, sao tỷ tỷ có thể không cần đệ nữa, nghe ai nói bậy vậy chứ?"

Đình Chính thu hồi nước mắt: "Thật sự? Tỷ tỷ không đưa đệ tới Lý gia?" Nếu là như thế này ngược lại hấn càng ngạc nhiên.

Nguyệt Dao nghiêm mặt nói: "Tỷ tỷ dự định đưa đệ tới Lý gia học tập, Lý gia có tiên sinh tốt. Tiên sinh hiểu nhiều điều hơn tỷ tỷ, có thể dạy dỗ Đình Chính thật tốt."

Đình Chính lắc đầu: "Đệ không muốn, đệ muốn ở cùng một chỗ với tỷ tỷ."

Nguyệt Dao nói với Chính ca nhi nửa ngày, Chính ca nhi vẫn cứ lắc đầu nói không muốn đi Lý gia. Sau cùng Nguyệt Dao vô lực: "'Đình Chính, đệ có tin tỷ tỷ không?"

Đình Chính đáng thương lấp bắp nói: "Đệ tin." Thế nhưng tin tưởng cũng không cần phải tách ra mà!

Nguyệt Dao ôn nhu nói: "Nếu đệ tin tưởng tỷ tỷ, cũng nên tin những lời tỷ tỷ đã nói qua với đệ, chúng ta là thân tỷ đệ, cắt đứt khớp xương vẫn còn liền gân, làm sao tỷ tỷ có thể không cần đệ. Lần này đưa đệ tới nhà Lý bá bá đi theo tiên sinh học tập, cũng là Lý bá bá xem ở mặt mũi của cha mới cho đệ cơ hội này. Đình Chính, tỷ tỷ thật vất vả mới cầu xin được một cơ hội cho đệ, bỏ lỡ sẽ không còn nữa." Thấy sắc mặt Đình Chính lưỡng lự, Nguyệt Dao hạ một liều thuốc mạnh: "Đình Chính, ban ngày tỷ tỷ phải đi học, buổi tối về còn phải dạy bảo đệ, tỷ tỷ mệt chết đi được. Nếu tiếp tục như vậy trong thời gian dài, nhất định tỷ tỷ sẽ bị bệnh, Đình Chính muốn làm cho tỷ tỷ sinh bệnh sao?"

Đình Chính lắc đầu: "Không muốn, đệ không muốn tỷ tỷ sinh bệnh."

Nguyệt Dao vuốt đầu của Chính ca nhi: "Vậy phải nghe lời của tỷ tỷ, đi theo tiên sinh học tập cho giỏi. Như vậy, nếu đệ nhớ tỷ tỷ thì đệ lại về đây. Tỷ tỷ có thời gian rảnh rỗi cũng đi Lý gia chăm sóc đệ."

Đình Chính muốn nói mà không nói nên lời, thế nhưng hấn không biết vì sao mình không thể mở miệng nói nên lời. Nguyệt Dao cười cười ôm hấn vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng hấn tỏ vẻ trấn an: "Đình Chính tới Lý gia phải theo tiên sinh học tập cho giỏi, sau này nhập học liền có thể bảo vệ tỷ tỷ thật tốt."

Đình Chính thấy Nguyệt Dao đã quyết định chủ ý rồi, hẳn có nói thế nào nữa cũng vô dụng. Lập tức cúi đầu nói: "Tỷ tỷ yên tâm, đệ sẽ theo tiên sinh học tập thật tốt." Thật ra hẳn thật lòng không muốn đi Lý gia học tập, chỗ đó một người hẳn cũng không biết, càng quan trọng hơn nữa là tỷ tỷ cũng không có ở đó. Thế nhưng hẳn nhìn về mặt mặt mũi không chịu nổi của tỷ tỷ lại thấy rất đau lòng, quả thật là bị mâu thuẫn tới cực điểm.

Nguyệt Dao cười nói: "Đình Chính nhà ta là đứa bé ngoan nhất. Đình Chính yên tâm, nếu như cảm thấy tiên sinh hoặc là Lý gia không được tốt, tỷ sẽ đi đón đệ trở về ngay."

Chính ca nhi ẩm ức: "Được."

Sau khi dụ dỗ Chính ca nhi đi ngủ Nguyệt Dao trở về phòng mình. Đặng ma ma thở phào nhẹ nhõm: "Cô nương, Đình Chính thiếu gia có tiên sinh dạy dỗ, người cũng có thể thở ra một hơi."

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không có thời gian cho ta xả hơi." Coi như Đình Chính đi Lý phủ nàng cũng sẽ không nhàn rồi, nàng định bụng chờ Đình Chính đi rồi sẽ khai bút vẽ vài một chút, mỗi ngày thêu thùa, nhìn mấy thứ hoa văn tinh mỹ này bàn tay của nàng vô cùng ngứa ngáy, rất muốn vẽ tranh.

Trong đầu Nguyệt Dao này ra ý tưởng mới mẻ, nàng muốn học thêu thùa cho tốt, chờ sau này tài nghệ nàng chín mùi đến lúc đó sẽ vẽ cảnh sắc lên trên rồi thêu thành thêu phẩm. Kết hợp tác phẩm hội họa và thêu thùa, ngắm lại thật có ý tứ.

Ngày thứ hai Nguyệt Dao dẫn Đình Chính đi thỉnh an lão phu nhân sau đó đi sang Lý phủ. Vốn phải để người lớn trong nhà dẫn họ đi. Thế nhưng vừa vận thân thể Mặc thị không thoải mái, cơ thể lão phu nhân không tốt càng không thể dẫn bọn họ đi, sau cùng chỉ có thể để tùy Nguyệt Dao đưa Đình Chính tới Lý gia.

Lý gia cách Liên gia không xa, đi khoảng hơn nửa canh giờ đã đến. Nguyệt Dao vén rèm xe lên nhìn năm chữ lớn lấp lánh ánh vàng viết trên tấm bảng: "Thông Chính Sử Lý phủ." Hiện tại Lý Quốc Hạnh đã là quan chính tam phẩm Thông Chính Sử.

Chính ca nhi nắm chặt bàn tay Nguyệt Dao, nhìn phủ đệ xa lạ này, Chính ca nhi nghĩ tới sau này hẳn sẽ phải ở lại nơi xa lạ, không khỏi có chút sợ hãi.

Nguyệt Dao vỗ nhẹ tay Đình Chính: "'Đừng sợ, không có việc gì.'" Đứa nhỏ này lá gan thật quá nhỏ. Hy vọng chơi cùng đứa bé ngang tuổi có thể luyện cho lá gan lớn hơn phần nào, nếu vẫn giữ nguyên bộ dạng này, Nguyệt Dao sẽ thật sự buồn muốn chết rồi.

Đến Lý phủ Nguyệt Dao không gặp được Lý Quốc Hạnh. Hôm nay không phải ngày hưu mộc, Lý Quốc Hạnh đi công vụ, chỉ có Lý phu nhân ở Lý phủ.

Lý phu nhân Liễu Ngọc Sắc mặc váy ngắn thêu hoa, chải búi tóc cao, giữa búi tóc cài bộ điều lệ thủy tử mạ vàng, đóng đưa va chạm, cổ tay nàng trắng hồng.

Trong lòng Nguyệt Dao âm thầm cảm thán Lý phu nhân thật xinh đẹp, nữ nhân ba mươi tuổi nhìn thật giống tuổi tròn đôi mươi. Nguyệt Dao cúi đầu kéo Đình Chính đang ngốc lảng hành lễ với Lý phu nhân.

Lý phu nhân cũng tỉ mỉ quan sát Nguyệt Dao và Đình Chính. Hôm nay Nguyệt Dao mặc quần áo mùa hè có hoa văn màu lam nhạt nơi vạt áo, tóc dài đen nhánh được tết cẩn thận thả trên hai vai, có chút nhu nữ; gương mặt trũng ngỗng, sắc mặt hồng nhuận, da dẻ trắng nõn, cái trán tròn bóng mà no đủ, dung mạo nhàn nhạt còn chưa nảy nở, chờ sau này lớn lên tất sẽ là một đại mỹ nhân.

Lý phu nhân nhìn Đình Chính lại lộ ra vẻ sùng sốt. Hôm nay Đình Chính mặc một bộ quần áo huyền sắc, chải mào phát; dung mạo ngũ quan Đình Chính rất tinh xảo, da dẻ trắng nõn nhẵn nhụi đẹp tới nỗi chỉ cần đụng một cái liền có thể ra nước vậy; cặp mắt đào hoa trong suốt rạng ngời rực rỡ. Dựa theo bộ dáng này chờ khi lớn lên còn không trở thành Ngọc diện lang quân làm hàng nghìn hàng vạn thiếu nữ mê đảo sao.

Nguyệt Dao trông thấy Lý phu nhân nhìn về ngoài cửa đệ đệ mà sùng sờ nàng chỉ có cảm giác rất bất đắc dĩ, nói không lo lắng là không thể nào, nàng rất lo lắng về ngoài Chính ca nhi như vậy về sau sẽ bị người có lòng mơ ước. Thế nhưng có lo lắng cũng không thể nào cất giấu hẳn đi không cho ra ngoài được.

Lý phu nhân hồi phục tinh thần cười nói: "Dáng dấp thật quá đẹp thế này, làm cho bá mẫu nhìn tới thất thần." Nguyệt Dao hoàn hảo, nói cho cùng tuy rằng khuôn mặt Nguyệt Dao thuộc kiểu thượng thừa nhưng cũng không tính là hiếm có. Khuôn mặt này của Chính ca nhi chính là có tìm trong đám cô nương cũng khó mà tìm được, chớ đừng nói chi là một nam hài tử.

Trước đây Nguyệt Dao chưa từng tiếp xúc với Lý phu nhân, kiếp trước cũng chỉ chạm mặt hai lần trên yến hội, qua nhiều năm như vậy thật không có ấn tượng gì. Bây giờ nghe Lý phu nhân tự nhiên hào phóng mà thừa nhận mới vừa luống cuống như vậy trong lòng không khỏi sinh ra ấn tượng tốt, lập tức đỏ mặt nói: "Bá mẫu nói đùa."

Lý phu nhân không nghĩ tới chỉ một câu khen ngợi là có thể khiến mặt Nguyệt Dao đỏ lên, lập tức vui mừng không thể tả: "Con đứa bé này nói thật là không ngoa." Lý phu nhân vẫn muốn sinh một nữ nhi, thế nhưng lại chỉ sinh được ba nhi tử, sau đó bụng lại không có động tĩnh. Bây giờ nhìn Nguyệt Dao đáng yêu động lòng người thực sự là càng xem càng thích.

Đang nói chuyện, bên ngoài vang tiếng bước chân dồn dập. Rất nhanh từ phía ngoài vang lên tiếng kêu vui sướng: "'Nương, nương, người nói hôm nay có một đệ đệ đến cùng học chung với con, có tới không ạ?'"

Dứt lời, liền có một tiểu nam hài mặc áo đỏ chót, buộc mào phát, trên cổ đeo khóa đỡ đầu và bùa hộ mệnh đi tới.

Nguyệt Dao nhìn nét mặt tiểu nam hài có bảy, tám phần giống Lý phu nhân, không cần suy đoán đã biết đây ắt hẳn là tiểu nhi tử Lý Hàn của Lý phu nhân rồi.

Lý Hàn nhìn trong phòng nhiều hơn hai người, ánh mắt dừng lại trên người Nguyệt Dao một giây liền nhìn Đình Chính đứng bên người Nguyệt Dao, ánh mắt thoáng chốc lóe sáng long lánh: "Người chính là đệ đệ đến học chung với ta sao?" Dừng lại rồi nói: "Người lớn lên thật xinh đẹp, so với mấy biểu muội của ta còn xinh đẹp hơn."

Lý phu nhân bật cười: "Đứa bé này, sao lại có thể nói chuyện như vậy. Còn không nhanh chóng xin lỗi đệ đệ." Làm sao lại dùng từ xinh đẹp mà nói với nam hài tử.

Lý Hàn lẩm bẩm trong miệng: "Nương, so với mấy biểu muội dung mạo đệ đệ xinh đẹp hơn mà!" Lần đầu tiên hắn nhìn thấy người xinh đẹp như vậy, thật tinh xảo giống oa oa, khiến hắn vừa nhìn đã thích.

Nguyệt Dao ngậm cười không lên tiếng, Đình Chính thấy Nguyệt Dao không tức giận cũng không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 114: Chương 60: Lý Gia (Hạ)

Lý phu nhân kéo Lý Hàn tới giới thiệu với Nguyệt Dao và Đình Chính. Lý Hàn quay sang nhìn Đình Chính nở nụ cười thật tươi.

Nguyệt Dao bèn cười vỗ vỗ Đình Chính: "Đình Chính, gọi ca ca nào."

Đình Chính chỉ đành lấy hết can đảm nói: "Chào ca ca." Lại nói cho dù Đình Chính có dùng hết can đảm để nói đi nữa thì giọng nói vẫn nhỏ tí chẳng khác gì tiếng muỗi kêu.

Lý Hàn cất giọng nói to: "Nam tử hán đại trượng phu sao lại nói chuyện giống một cô nương như vậy, nhìn này, nói chuyện là phải nói giống ta." Nói tới lời cuối cùng còn cố ý đề cao giọng nói lên mấy dB. (deciben: độ to của âm thanh.)

Nguyệt Dao nhìn đứa bé đáng yêu như vậy nhìn không được mà bật cười. Đứa nhỏ này nói chuyện to rõ cũng đại biểu rõ tính tình nó hoạt bát sáng sủa, ánh mắt trong suốt nhìn đến tận đáy mắt có thể thấy được đây là một đứa bé có tính cách trong sáng hiền lành. Đương nhiên, chủ yếu là do Nguyệt Dao tin tưởng vào gia giáo Lý gia.

Mà Đình Chính lại lộ ra gương mặt đáng khổ qua, người này vừa đến đã nói hắn xinh đẹp, bây giờ còn nói hắn giống hệt một cô nương, theo bản năng Đình Chính liền bài xích Lý Hàn.

Lý Hàn còn không tự giác được mình đã bị ghét bỏ, vừa cười vừa nói: "Sau này không cần gọi ta là Lý Hàn ca ca, đệ muốn gọi thì phải gọi ta là tiểu ca ca."

Đình Chính nhìn Nguyệt Dao, Nguyệt Dao cười gật đầu, về mặt Đình Chính đau khổ nói: "Lý Hàn ca ca." Rất hiển nhiên là Đình Chính không muốn thỏa hiệp.

Lý Hàn trừng mắt Đình Chính.

Nguyệt Dao dở khóc dở cười.

Một tay Lý phu nhân cầm lấy tay Đình Chính cười to: "Con cái đứa bé này ah. . ." Đứa nhỏ này rõ là hài hước.

Lý Hàn lại tiếp tục trách móc Đình Chính, thế nhưng về mặt kia của hắn trông thật giống như đang nói đệ đệ thật không đáng yêu. Nguyệt Dao thấy vậy không khỏi tức cười, đồng thời nàng cũng rất vui mừng, tính tình của Đình Chính quá khép kín, vừa đúng lúc tính cách của Lý Hàn và Đình Chính tương phản với nhau, hy vọng Đình Chính sống chung với Lý Hàn trong thời gian dài có thể nhận được chút ảnh hưởng.

Nói một hồi, Lý Hàn nhỏ giọng nói với Lý phu nhân: "Nương, con phải trở về học đường rồi, bằng không con lại bị cha trách phạt." Cái này là hắn thật vất vả cầu xin tiên sinh, mới để cho hắn đến.

Lý phu nhân đã sớm tập thành thói quen với tính cách nhảy nhót của tiểu nhi tử nhà mình: "Được, vậy con mau đi đi!" Mặc dù tiểu nhi tử có chút khác người, thế nhưng chỉ cần phương hướng chủ yếu không có sai sót gì là được rồi.

Lý Hàn không rời đi ngay, mà quay sang nhìn Đình Chính nói: "Nương, nếu đệ đệ tới đây là để theo con đọc sách tập viết, vậy không phải con nên dẫn hắn đi theo ngay bây giờ sao."

Lý phu nhân cười nhìn phía Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao cũng chỉ lắc đầu: "Tạm thời không được, chờ sau khi tỷ tỷ nói chuyện với tiên sinh rồi mới có thể cho Đình Chính đi học chung với đệ." Nguyệt Dao muốn nói trước một vài tình huống của Đình Chính cho tiên sinh. Như vậy trong lòng tiên sinh sẽ nắm chắc hơn sau này khi dạy dỗ Chính ca nhi cũng có thể chú ý.

Lý Hàn bập môi lẩm bẩm, sự thật là bây giờ hắn thấy mất hứng.

Đối với sự cẩn thận của Nguyệt Dao Lý phu nhân ngược lại cảm thấy có chút giạt mình, hành động của đứa nhỏ này hoàn toàn khác với những gì đồn đãi: "Nguyệt Dao nếu con không yên tâm vậy thì có thể mời tiên sinh đến ngay bây giờ, tự con nói cho tiên sinh biết một vài vấn đề cần thiết nhất định phải chú ý tới." Lý phu nhân biết tình nghĩa của trượng phu và Liên Đồng Bác. Sau khi Liên Đồng Bác qua đời, trượng phu vẫn luôn đau lòng. Bây giờ có thể quan tâm chăm sóc giúp đỡ phần nào cho con cái của bạn tốt, trượng phu cũng có thể bớt đi một phần đau thương.

Lý phu nhân nhìn hai đứa bé lại nhớ tới ngày hôm ấy khi trượng phu vừa trở về liền nói chuyện này với nàng trông khuôn mặt lúc ấy tràn đầy ý lạnh. Haiz, có phần mừng cho hai đứa bé, chỉ thoáng sau đó lại đổi thành một cái khác.

Lý Quốc Hạnh nhận được một phong thư Liên Đồng Bác viết cho hắn, trong thư hy vọng sau này hắn có thể chăm sóc trông coi Nguyệt Dao đôi chút. Ngoại trừ bức thư đó ra, Liên Đồng Bác còn cho người ta đưa tới một hộp nhỏ, nói rõ đồ trong hộp chính là tiền cưới của nữ nhi trong tương lai. Lúc đó Lý Quốc Hạnh chỉ cho rằng Tử Minh lo lắng quá mức, chả nhẽ đến lúc đó Liên gia còn có thể thiếu đồ cưới của chất nữ sao. Chờ khi biết Nguyệt Dao nhờ Mã Thành Đăng tìm tiên sinh liền biết giao phó của chí hữu là có ý gì rồi.

Nguyệt Dao cũng không vì ngượng ngùng mà từ chối, ngược lại còn nói thẳng: "Kính xin bá mẫu thứ lỗi. Không phải con không tín nhiệm tiên sinh, mà là tình huống của Đình Chính có phần đặc biệt, con nhất định phải dặn dò thật kỹ càng một số chuyện với tiên sinh." Ở trước mặt người thật lòng đối xử tốt với mình, nói chuyện cũng không cần quanh co lòng vòng.

Thái độ Nguyệt Dao trịnh trọng như vậy, ngược lại còn làm cho Lý phu nhân gật đầu dứt khoát: "Con đứa nhỏ này, nhìn con thương yêu quan tâm đệ đệ như vậy bá mẫu vui mừng cũng không kịp, sao có thể trách tội con." Đứa bé mới có tám tuổi đã phải phải chăm sóc cho đệ đệ thật tốt, nếu cha mẹ còn sống thì nào phải vất vả thế này, đứa bé không còn cha mẹ liền sớm phải hiểu chuyện.

Nguyệt Dao cười nói: "Đây là chuyện con nên làm." Trưởng tử như mẹ, những thứ này đúng là việc nàng nên làm. Kiếp trước không làm tốt, đời này phải tăng gấp bội.

Lý phu nhân để Lý Hàn đưa Đình Chính ra ngoài: "Đứa nhỏ này bị ta nuông chiều tới hư rồi, chẳng qua Nguyệt Dao con cứ yên tâm, tiểu nhi tử của ta ngoại trừ tính tình có chút nhậy nhót năng động những cái khác đều tốt đẹp." Lý phu nhân chỉ lo lắng Nguyệt Dao cho rằng bộ dáng này của Lý Hàn sẽ làm hư Đình Chính, trong lòng nàng sẽ không nguyên ý.

Nguyệt Dao lắc đầu, cười nói: "Con lại thấy Lý Hàn đệ đệ tốt vô cùng, hoạt bát lại đáng yêu, nhìn vào đã khiến người ta yêu thích. Bá mẫu không biết thôi, con rất lo lắng tính tình Đình Chính quá trầm lặng, có thể đi theo học tập cạnh Lý Hàn đệ đệ sửa lại tính tình lặng lẽ của hắn, như vậy thật quá tốt." Tính tình thích nhậy nhót tự do một chút thì không sao, chỉ cần bản chất tính cách của bản thân Lý Hàn tốt là được rồi.

Lý phu nhân thấy Nguyệt Dao tận tâm tận lực với đệ đệ như vậy mà xúc động, những thứ này vốn là chức trách của người làm mẹ bây giờ lại rơi vào người Nguyệt Dao.

Trong chốc lát tiên sinh đã tới nơi.

Toàn thân tiên sinh mặc bộ quần áo trắng ngà vẽ son thùy lâu gác đồ thắm một cách tỉ mỉ hơi sậm màu, trên đầu dùng khăn trắng nam viên bạc buộc lại quanh trán. Trông qua người này, hẳn đây là một người cực kỳ âm áp và dễ thân cận.

Nguyệt Dao nhìn một thân trang phục này, trong nháy mắt hiện lên vẻ hoảng hốt. Nàng vẫn còn nhớ cha nàng cũng thích ăn mặc như vậy, ngày thường thì mặc đồ không khác chức vị, khi nhân nhâ ở trong phủ đệ đều mặc toàn thân như thế này. Đáng tiếc nàng có nhìn thêm nữa cũng không thể nhìn thấy được dung mạo của cha.

Nguyệt Dao nhận ra được sự khác thường của mình lập tức cúi đầu che giấu tâm tình thật tốt, sau một hồi thu lại tâm tình rồi mới ngẩng đầu nhìn tiên sinh thì lễ một cái: "Tiên sinh, tình huống đệ đệ ta có phần đặc thù, cho nên muốn nói một ít chuyện với tiên sinh, nếu hành động này có gì mạo phạm kính xin tiên sinh thứ lỗi."

Tiên sinh dạy dỗ Lý Hàn họ Chu, Chu tiên sinh nghe xong ngay lập tức thấy hơi kinh ngạc: "Có gì cần chú ý, cô nương cứ nói đừng ngại." Hắn đã dạy học mấy năm rồi đây cũng là lần đầu tiên đụng phải tình huống như vậy.

Thoáng chốc Nguyệt Dao nói rõ ràng tường tận toàn bộ tình trạng của Đình Chính với tiên sinh.

Chu tiên sinh nghe thấy phải mất một tháng Đình Chính mới xong Bách Gia Tính, trực tiếp ngây người. Chu tiên sinh đã nghe Lý Quốc Hạnh nói rồi, đối với việc dạy thêm một đứa bé hắn cũng không có ý kiến gì. Đông Gia có lời, chắc chắn không từ chối được. Chẳng qua trước đó có nghe Lý đại nhân nói tư chất đứa bé này rất bình thường, nhưng bây giờ nghe tiểu cô nương trình bày xong, người này có gọi là gỗ mục cũng không có gì là quá đáng.

Về mặt Lý phu nhân cũng hết sức ngạc nhiên. Trước đó nàng nghe trượng phu nói tư chất đứa bé này không được, lại không nghĩ rằng kém đến mức độ này. Về mặt nhìn Nguyệt Dao lập tức thay đổi, biết rất rõ rằng tư chất đệ đệ mình không tốt lại có thể kiên trì dạy dỗ mấy tháng như một ngày. Nếu đó là một người lớn tuổi thì còn có thể làm được chuyện này, thế nhưng lúc này Nguyệt Dao mới có tám tuổi, có thể kiên trì như vậy không thể không khiến cho nàng kinh hãi.

Nguyệt Dao thấy vẻ mặt khổ sở của Chu tiên sinh bèn nhanh chóng nói: "Tiên sinh yên tâm, ta chỉ hy vọng hần học thêm được chút ít để hiểu lí lẽ có kiến thức, sau này có thể chống đỡ cho gia đình chúng ta." Nguyệt Dao nói như vậy chính là vì không muốn gây áp lực cho tiên sinh, không có áp lực sẽ không có gánh nặng, cũng mới có thể tận tâm dạy dỗ Đình Chính hơn. Nếu có thêm áp lực vào việc học, đôi thành bất kì tiên sinh nào cũng không dám dạy Đình Chính.

Lúc này sắc mặt Chu tiên sinh mới hòa hoãn lại. Thử nghĩ coi chỉ là học Bách Gia Tính mà đã phải học những một tháng, tư chất hết gỗ mục thế này làm sao có thể rèn luyện ra mỹ ngọc được: "Cô nương yên tâm, ta sẽ tận tâm dạy dỗ." Tận tâm tận lực là chắc chắn, những cái khác cũng không dám nói nhiều.

Nguyệt Dao nghe được lời đảm bảo này đã rất hài lòng, để cho Hoa Lôi mang lễ vật mình đã chuẩn bị sẵn ra. Trong những lễ vật Nguyệt Dao tặng có một nghiên mực Đoan Khê, nghiên mực Đoan Khê là một trong tứ đại danh nghiên. Phen này chiếc nghiên mực Đoan Khê mà Nguyệt Dao đưa có chất đất mịn, trơn bóng tinh khiết nguyên chất, vừa nhìn đã biết chính là thượng phẩm.

Nguyệt Dao phải người nghe ngóng sở thích của Chu tiên sinh, biết Chu tiên sinh thích sưu tầm nghiên mực. Tặng lễ vật cho người khác đương nhiên phải chọn cái mà người ta thích, nghiên mực Đoan Khê này Nguyệt Dao cũng phải phí chút công sức mới tìm được. Thật ra so với nghiên mực Đoan Khê vẫn còn những nghiên mực đất tiền hơn, thế nhưng tặng lễ cũng phải nắm đúng mực. Bây giờ đưa đồ quá tốt, không những khiến Lý gia xi xàm trong lòng, mà quan trọng hơn nữa là lễ vật gửi tặng sau này cũng không biết nên tặng thứ gì.

Chu tiên sinh vừa nhìn nghiên mực Đoan Khê này liền thích, chẳng qua là hần chưa từ nhận bất cứ lễ vật quý trọng nào từ tay một cô nương cả: "Cô nương, lễ vật này Chu mỡ không thể nhận." Nếu như bây giờ đồ là do Lý Quốc Hạnh tặng, chắc chắn hần sẽ không nói hai lời mà nhận lấy. Nhưng người ta lại là một tiểu cô nương tám tuổi, còn là đứa bé không cha không mẹ, trong lòng hần liền băn khoăn.

Nguyệt Dao gặp thái độ kiên quyết của Chu tiên sinh, đành quay đầu nhìn Lý phu nhân xin giúp đỡ.

Lý phu nhân cười nói: "Chu tiên sinh nhận lấy đi! Nếu không nhận lấy chính là phụ tâm ý của cháu gái ta rồi." Nếu nói một nghiên mực này quá quý giá thì cũng chưa hẳn là vậy, chỉ là Lý phu nhân thấy tò mò từ đâu mà Nguyệt Dao biết được rằng Chu tiên sinh thích nghiên mực Đoan Khê. Tặng lễ nhưng lại chính là một môn học vấn lớn, nhưng mà đứa bé này lại có thể tặng thứ trong tâm khảm người ta thì không đơn giản rồi.

Ngoại trừ tặng một nghiên mực này ra, Nguyệt Dao còn chuẩn bị bốn lễ vật khác. Đây đều là thông lệ, đệ tử bá sư thì nên chuẩn bị lễ vật cho lão sư.

Ở dưới sự khuyên nhủ của Lý phu nhân, Chu tiên sinh nhận lễ vật của Nguyệt Dao. Lại nói thêm vài ba câu nữa liền trở về tiếp tục lên lớp. Trước đây chỉ có mỗi một người là Lý Hần, bây giờ còn tăng thêm một Đình Chính. Cán người miệng mềm, bắt người tay ngắn, đã nhận đồ tốt của người ta đương nhiên phải tận tâm dạy dỗ rồi.

Lý phu nhân vẫy vẫy tay gọi Nguyệt Dao đến bên người nàng: "Đến, ngồi vào bên cạnh bá mẫu này." Con đứa bé này, quả thực khiến người ta yêu thương mà." Nhỏ như vậy mà đã biết đạo lí đối nhân xử thế, thật lòng mà nói quả không dễ dàng.

Nguyệt Dao nở nụ cười: "Đều nhờ ma ma nhắc nhở." Nguyệt Dao không muốn để người khác biết được mình trưởng thành quá sớm, cho nên đẩy hết mọi công lao sang cho ma ma.

Lý phu nhân vỗ vỗ tay Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao đang nói chuyện với Lý phu nhân, nha hoàn bên ngoài đã báo: "Phu nhân, lão gia đã trở về." Lý Quốc Hạnh và Lý phu nhân vô cùng ân ái, trong phủ đệ có hai phòng tiếp thất, nhưng trên thực tế lại chẳng khác nào bài trí cho có.

Nguyệt Dao nghe xong toàn thân cứng đờ, nàng rất hồi hộp, vô cùng căng thẳng. Kiếp trước nàng chỉ gặp mặt Lý bá bá có một lần, chính là lúc đi đòi tiền bạc về. Đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ nét mặt khó chịu khi ấy của Lý bá bá, lúc đó ông đã nhìn nàng một hồi, trong ánh mắt lộ ra không chỉ có thất vọng, mà còn có đau xót. Bây giờ lại sắp gặp lại Lý bá bá, Nguyệt Dao hồi hộp tới nỗi lòng bàn tay cũng toát mồ hôi.

Lý phu nhân thấy vẻ mặt căng thẳng của Nguyệt Dao bèn mỉm cười: "Con thật là, bá bá con cũng không ăn thịt người, có gì mà phải sợ." Mới vừa rồi còn bình tĩnh tự nhiên, nhưng thật không nghĩ tới vừa nghe thấy tên trượng phu liền sợ đến như vậy, nhớ tới vẻ mặt uy nghiêm của trượng phu, Lý phu nhân nở nụ cười, không nghĩ tới Nguyệt Dao cũng nghe được danh tiếng của trượng phu.

Lý Quốc Hạnh đi thẳng tới đây, chưa hề trở về thay quần áo, vì lẽ đó mà toàn thân mặc nguyên bộ triều phục tới đó. Dáng dấp Lý Quốc Hạnh vô cùng nghiêm nghị, mặt chữ quốc mày rậm mắt to, khuôn mặt thế này lại được hoan nghênh nhất trên chốn quan trường, bởi vì tướng mạo thế này là có tướng làm quan nhất.

Nguyệt Dao thấy Lý Quốc Hạnh nhìn về phía nàng, không biết vì sao, lại xấu hổ cúi đầu. Chỉ là trong lòng nàng tự biết, bây giờ cùng kiếp trước không giống nhau, tuy rằng khuôn mặt Lý bá bá nhìn về phía mình vẫn nghiêm túc như vậy, thế nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ từ ái.

Lý phu nhân cười đẩy trượng phu: "Ai bảo chàng có vẻ ngoài dọa người như vậy chứ, dọa Nguyệt Dao rồi kia." Đứa nhỏ này ngó chừng là thật sự sợ trượng phu rồi.

Lý Quốc Hạnh rất bất đắc dĩ, dáng vẻ hần chính là thế này, nhi tử nhìn thấy hần cũng rất sợ hãi. Không nghĩ tới thiếu chất nữ này thấy hần cũng sợ nốt.

Nguyệt Dao ổn định tinh thần, hướng về phía Lý Quốc Hạnh thi lễ một cái: "Bá bá mạnh khỏe."

Lý Quốc Hạnh thấy sắc mặt Nguyệt Dao hồng nhuận, khí sắc tốt tươi, không giống vẻ đau buồn ưu tư trong tướng tượng của hần, còn có lẽ nghi của Nguyệt Dao cũng không sai, tức thì thấy hài lòng gật đầu một cái: "Ừ, rất tốt." Đến mức Nguyệt Dao có thể có thể hiểu được cụm từ rất tốt này là có ý gì hay không, thì không nằm trong phạm vi lo lắng của hần rồi.

Lý phu nhân cười nói: "Lão gia đi thay một bộ quần áo khác đi!"

Lý Quốc Hạnh gật đầu rời khỏi phòng khách nhỏ. Chờ khi trở ra đã đổi sang một bộ sam y tơ lụa mà lam nhạt, bên hông có đeo ngọc đá, so với ban nãy thì bớt đi một phần uy nghiêm, nhiều thêm một phần tùy ý.

Tuy rằng Lý Quốc Hạnh và Nguyệt Dao không tiếp xúc quá nhiều, thế nhưng Liên Đồng Bác là bạn tốt chí giao của hần, bây giờ bạn tốt đi rồi chỉ để lại hai đứa bé, hần nhất định phải dụng tâm chiều cô, mà qua chuyện lúc trước cũng để cho hần ấn tượng vô cùng tốt về Nguyệt Dao. Lý Quốc Hạnh hỏi Nguyệt Dao: "Chuyến tới kinh thành, hần có nhiều điều không quen." Từ nhỏ Nguyệt Dao đã lớn lên ở Giang Nam, đối với kinh thành chắc chắn không quen thuộc gì lắm.

Nguyệt Dao cười gật đầu: "Khi vừa tới đúng là con có chút không quen với tập quán ở đây, nhưng bây giờ cũng quen thuộc rồi."

Lý phu nhân thấy đáng về Nguyệt Dao mới vừa rồi còn sợ hãi không ngớt, bây giờ trả lời câu hỏi của trượng phu thì lại không có chút căng thẳng nào.

Lý Quốc Hạnh hỏi Nguyệt Dao không ít vấn đề, những vấn đề này không chỉ có chuyện ở Giang Nam, còn có chuyện trong Liên phủ, thậm chí ngay cả chuyện sinh hoạt cũng hỏi chi tiết không ít.

Nguyệt Dao một mực nói rất tốt. Nguyệt Dao rất rõ ràng, nàng có thể nói với cậu mình ở Liên phủ không được khá, đó là vì cậu là người thân duy nhất của mình, quan trọng nhất đó chính là nàng chắc chắn cậu sẽ đứng ở phía nàng. Thế nhưng Lý Quốc Hạnh thì không, coi như hần và phụ thân là bạn tốt tri kỉ, là trưởng bối nàng có thể tin cậy, thế nhưng xét đến cùng Lý Quốc Hạnh vẫn chỉ là một người ngoài. Trước mặt người ở bên ngoài nói xấu người trong nhà, đây là chuyện rất rất không thể làm, bởi vì không cần thận, thì sẽ khiến người ta cho rằng phẩm đức không tốt.

Căn cứ vào ý nghĩ này, khi Nguyệt Dao trả lời những vấn đề của Lý Quốc Hạnh, chỉ nói sống rất tốt, nói hỏi lâu cũng không nói ra nửa chữ nào bảo rằng Liên phủ không tốt.

Lý phu nhân cũng thật bất ngờ mà liếc mắt nhìn Nguyệt Dao, chẳng lẽ là lời đồn có sai lầm. Ngay cả Lý Quốc Hạnh cũng cảm thấy là do mình đã suy nghĩ nhiều, thật ra Liên phủ đối xử với hai đứa bé này vẫn rất tốt.

Lời Nguyệt Dao nói ra cũng có thể coi như là lời thật, có Liên lão phu nhân ở đó cuộc sống của Nguyệt Dao ở phủ đệ rất tốt, thế nhưng tương lai thì chưa biết được. Mà Nguyệt Dao rất rõ ràng bây giờ nàng càng nói tốt cho Liên gia, đến lúc đó người khác biết được người của Liên phủ đối đãi với nàng không tốt, vậy càng khiến cho bọn họ đồng cảm yêu mến nàng hơn.

Lý Quốc Hạnh hỏi rất nhiều vấn đề, Nguyệt Dao không ngại phiền mà nghiêm túc trả lời. Lý phu nhân nghe trượng phu hỏi tới cả chuyện sinh hoạt của Nguyệt Dao, đứng ở bên cạnh không nhịn được mà cười.

Lý Quốc Hạnh nghe được tiếng cười của thê tử, mới kinh ngạc phát hiện mình đã hỏi quá nhiều rồi. Chẳng qua gương mặt Lý Quốc Hạnh vẫn không đổi sắc nói: "Tốt lắm." Nguyệt Dao trả lời các vấn đề rất có trật tự rõ ràng, cũng không mất bình tĩnh, quả thật rất khá. Đáng tiếc lại là một nữ nhi, nếu Nguyệt Dao là một nam tử, Từ Minh huynh cũng có người kế nghiệp.

Nhà hoàn đi vào hồi bẩm: "Lão gia, Dương đại nhân đang chờ lão gia ở đại sảnh."

Lý Quốc Hạnh gật đầu một cái, nói thêm với Lý phu nhân hai câu liền đi ra ngoài, cái này là đã ước hẹn trước rồi, hai người có việc thương lượng.

Chờ Lý Quốc Hạnh đi ra ngoài Lý phu nhân vỗ tay Nguyệt Dao cười nói: "Bá phụ con chỉ có mỗi cái đáng về này thôi, con đừng bị hần dọa." Ngẫm lại mỗi lần tiểu nhi tử gặp mặt trượng phu liền lộ gương mặt đáng khổ qua, thật chẳng khác nào đang muốn mạng hần cả nàng nhìn liền thấy buồn cười. Thật ra trượng phu chỉ có mỗi vẻ ngoài trông hơi nghiêm nghị, nhưng hết lần này tới lần khác người bên cạnh hần đều bị vẻ nghiêm nghị bên ngoài của hần dọa cho sợ.

Nguyệt Dao cười lắc đầu: "Bá mẫu, con biết bá bá hỏi con nhiều chuyện như vậy là vì thật lòng yêu mến quan tâm con. Nếu không bá bá bận rộn như thế, nào có thì giờ đi hỏi con những chuyện vụn vặt này." Nếu không để ở trong lòng thì nào có ai lại đi hỏi han nhiều thứ như vậy, trong trí nhớ Nguyệt Dao, Đại bá phụ Liên Đồng Phương còn chưa từng hỏi nàng nhiều chuyện như vậy.

Lý phu nhân nghe xong đáy mắt liền toát ra vẻ thương tiếc, có thể nói ra như vậy thật khiến người ta thấy xót lòng, xem ra cuộc sống của hai đứa bé này ở Liên phủ, so với dự liệu của nàng còn không bằng. Nhị lão gia và Nhị phu nhân Liên gia mới qua đời nửa năm đứa bé này liền cảm nhận được tình người ấm lạnh rồi, haiz, đứa bé không cha không nương thực sự là đau khổ mà!

Bữa trưa Nguyệt Dao nghe theo Lý Quốc Hạnh và Lý phu nhân cùng đi dùng bữa. Đại công tử Lý gia Lý Hành và nhị công tử Lý Trăn cũng giống Đình Lễ, Đình Nghi, đều học tập ở Học Viện Bạch Lộc, một tháng về nhà hai ngày, bây giờ trong nhà chỉ có Tam công tử Lý Hần. Cái này cũng là vì Lý Hần chưa tới tuổi, nếu đến tuổi rồi cũng phải đi học đường.

Lý phu nhân vốn còn muốn chia bàn nam nữ. Lý Quốc Hạnh lắc đầu nói: "Đứa bé còn nhỏ, không cần chú ý nhiều như vậy." Nếu đại nhi tử và nhị nhi tử ở nhà vậy chắc chắn phải chia bàn. Bây giờ trong nhà cũng chỉ có mỗi tiểu nhi tử, tiểu nhi tử mới sáu tuổi, còn chưa tới lúc nói nam nữ khác biệt.

Nguyệt Dao nhìn Lý Hần mới ban nãy còn nhảy nhót tung bừng, bây giờ lên trên bàn ăn thật giống như một tiểu lão đầu, không khỏi trong lòng cảm khái,

đứa nhỏ này rõ là có hai tính cách mà!

Dùng bữa trưa xong, Nguyệt Dao nói chuyện với Đình Chính một hồi: "Chính ca nhi, nói cho tỷ tỷ nghe, tiền sinh dạy có được không?" Nguyệt Dao muốn nghe xem cảm nhận của Chính ca nhi sau khi đi học.

Chính ca nhi cảm thấy đi học nghe giảng bài cùng Lý Hàn, so với việc hán nghe Nguyệt Dao dạy học một mình là không giống nhau: "Tiền sinh không có tốt bằng tỷ tỷ."

Nguyệt Dao cười hỏi: "Làm sao mà không tốt như tỷ tỷ được?"

Đình Chính bối rối, chính là hán cảm thấy không tốt như tỷ tỷ, thế nhưng phải nói tiền sinh dạy không được khá chỗ nào hán lại không thể nói rõ. Gương mặt đã nghẹn đến đỏ bừng.

Nguyệt Dao nhìn bộ dáng này của Đình Chính cũng hiểu rõ, e rằng Đình Chính không muốn ở cách xa mình cho nên cố ý nói tiền sinh không tốt bằng nàng rồi: "Về sau phải ngoan ngoãn nghe lời tiền sinh, không được phép lười biếng, cũng không thể nổi lòng lười biếng, phải chăm chỉ nỗ lực như ở nhà, biết không?"

Tuy rằng Đình Chính không bỏ được, nhưng vẫn gật đầu: "Tỷ tỷ, đệ biết rồi."

Nguyệt Dao nói chuyện cùng Đình Chính một hồi lâu, liền chào tạm biệt Lý Quốc Hạnh và Lý phu nhân đi về. Buổi chiều còn có khóa học thêu thùa, nàng không muốn lại bỏ lỡ việc học thêm lần nữa, bằng không còn có ý nghĩ định tới sau bữa tối hán về.

Lý Quốc Hạnh nghe nàng nói khi về còn phải học tập nên cũng không ngăn trở. Chỉ nhìn Nguyệt Dao nói: "Bây giờ con hãy còn nhỏ, nếu sau này có chuyện gì thì cứ nói với bá mẫu con, không được khách sáo." Hán luôn tự đặt ra yêu cầu nghiêm khắc với nhi tử, nhưng chung sống với một tiểu cô nương thế nào thực sự hán không có kinh nghiệm.

Nguyệt Dao cười gật đầu: "Vâng ạ."

Lý phu nhân tiễn Nguyệt Dao tới nhị môn, cầm tay Nguyệt Dao nói: "Lúc nào rảnh rồi thì tới nhà bá mẫu chơi." Thật ra nàng rất muốn có một nữ nhi, nhưng lại không thể được như ý nguyện. Đứa bé ngoan ngoãn lanh lợi khéo léo thế này, nàng thực tiếc chỉ hận con bé không phải là con gái của mình.

Nguyệt Dao lập tức gật đầu: "Vâng." Nếu là có thể nàng cũng mong mình có thể ra ngoài nhiều hơn, đi theo những trưởng bối này nhất định có thể học được rất nhiều thứ.

Sau khi trở lại Lý phu nhân cảm thán với Lý Quốc Hạnh nói: "Đứa nhỏ này quá hiểu chuyện mà, hiểu chuyện đến độ khiến lòng ta phải nhói đau." Nói xong liền kể lại chuyện vừa rồi cho Lý Quốc Hạnh, sau khi nói xong còn không nhịn được lắc đầu: "Xem chừng, đứa nhỏ này sống trong Liên phủ thật sự từng có thời gian trải qua không tốt rồi. Bằng không đứa bé mới có tám tuổi làm sao đến mức giống y hệt một người lớn thế này, quá không dễ dàng rồi." Đối với người như Lý phu nhân, không phải cứ nghe những gì Nguyệt Dao nói trên miệng thế nào liền tin Liên phủ sẽ như thế ấy. Thông qua ngôn hành cử chỉ của Nguyệt Dao, có thể nhìn thấy rất nhiều chuyện.

Lý Quốc Hạnh trầm ngâm một hồi lâu nói: "Về sau có thể quan tâm thì để ý hơn quan sát nhiều hơn một chút vậy." Hán chỉ là người ngoài, có thể để cho Đình Chính đi học cùng với tiểu nhi tử đó là vì Đình Chính là nam tử, hán có thể chăm sóc nhiều hơn phần nào. Thế nhưng Nguyệt Dao lại là nữ nhi gia, hán không thể quản tới.

Lý phu nhân hiểu được lo lắng của trưởng phu, trước đây hai nhà coi như là thế giao, thế nhưng trưởng phu và đại lão gia Liên gia lại có phần không hợp nhau, chờ sau khi Liên lão phu nhân mất có lẽ hai nhà chỉ có thể duy trì chút tình cảm trên mặt: "Lão gia yên tâm, ta sẽ cho người chăm sóc Chính ca nhi thật tốt." Chăm sóc Chính ca nhi thật tốt có lẽ cũng coi như giảm bớt gánh nặng cho đứa bé kia.

Lý Quốc Hạnh nhíu chân mày lại, đột nhiên nói: "Nếu không ta nói chuyện với Thẩm Thiên huynh một chút, Nguyệt Dao và Từ Hạo cũng đã hứa hôn rồi, hán quan tâm hỏi han nhiều hơn chút cũng tốt hơn ta." Tuy rằng quan hệ của Lý Quốc Hạnh và Thẩm Thiên không tốt như với Liên Đồng Bác, nhưng cũng là bạn tốt. Thẩm gia là nhà chồng tương lai của Nguyệt Dao, nếu họ đứng ra sẽ danh chính ngôn thuận hơn đôi phần.

Trong mắt Lý phu nhân thoáng hiện chút phức tạp: "Tạm thời vẫn chưa phải lúc dùng đến, chờ khi nào có chuyện cần hãy nói với người Thẩm gia. Nếu không người của Liên gia sẽ cho rằng Nguyệt Dao tới chỗ chúng ta khó." Quan hệ của Lý Quốc Hạnh và Thẩm Thiên khá tốt, theo lý mà nói thì đương gia phu nhân của hai nhà cũng phải có quan hệ thân thiết gần gũi, thế nhưng quan hệ của Lý phu nhân và Trầm phu nhân lại chỉ thường thường, hai người lui tới chẳng qua là để duy trì mặt mũi.

Lý Quốc Hạnh gật đầu một cái: "Phu nhân nói đúng lắm." Chuyện trong hậu trạch hán đều mặc kệ, đều giao hết cho thê tử.

Lý phu nhân cười nói: "Lão gia yên tâm, ta nhìn Nguyệt Dao cũng biết đứa bé này có thể chăm sóc tốt cho chính mình. Nếu thật sự gặp chuyện khó xử, ta tin tưởng nàng sẽ nói với chúng ta." Chỉ tiếp xúc một buổi sáng, Lý phu nhân liền rõ ràng Nguyệt Dao là đứa trẻ rất thông minh. Hiểu chuyện lại thông tuệ, sẽ không để mình chịu thiệt.

Lý Quốc Hạnh hơi gật đầu một cái: "Tạm thời cứ như vậy."

Lý phu nhân hỏi: "Cửa hôn sự này làm sao mà thành vậy?" Đối với Trầm phu nhân Mâu thị Lý phu nhân cũng biết một ... hai ..., nếu cha mẹ Nguyệt Dao vẫn còn chắc chắn đây sẽ là một mối hôn sự tốt, nhưng bây giờ Nguyệt Dao trở thành bé gái mồ côi, Lý phu nhân không nhịn được mà lo lắng cho tương lai của Nguyệt Dao.

Lý Quốc Hạnh cười nói: "Là Thảm huynh cùng Tử Minh tự quyết định thân gia từ bé, ngược lại trông hai đứa bé cũng xứng đôi."

Lý phu nhân nở nụ cười: "Đúng là rất xứng đôi." Nếu cha mẹ Nguyệt Dao còn đương nhiên sẽ xứng đôi, thế nhưng chờ đến sau này cũng không biết sẽ ra làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 115: Chương 61: Nguyệt Hoàn Mượn Sách

Nguyệt Dao trở lại Liên phủ, vừa kịp tới giờ học thêu thùa buổi chiều. Sau khi kết thúc buổi học này, Nguyệt Dao vẫn còn lưu lại, định bụng hỏi Ma tú nương một vài vấn đề.

Ma tú nương có chút kỳ quái, bình thường chỉ cần vừa tan lớp Nguyệt Dao sẽ trở về ngay. Nguyệt Dao cười nói: "Đệ đệ ta đã đi học tư thực, một tháng chỉ trở về hai ngày. Sau này có nhiều thời gian hơn nên muốn thêu thùa một chút." Đình Chính không ở Lan Khê viện, nàng về trễ một chút cũng không sao.

Ma tú nương cười nói: "Vậy sau này sẽ có thêm thời gian luyện tập?"

Nguyệt Dao gật đầu một cái: "Dạ, về sau cũng có nhiều thời gian hơn." Nếu đã muốn học thì phải học những thứ tốt, Nguyệt Dao định học hết toàn bộ phương pháp thêu của người họ Cố. Tới đây, Nguyệt Dao cũng thấy may mắn vì vừa đúng lúc vị tú nương dạy dỗ chăm tuyền cho nàng khi còn ở am ni cô trước kia chính là người Tô Châu, tạo cho nàng có một kiến thức nền tảng rất tốt, đây cũng là nguyên nhân căn bản giúp nàng không bị rớt lại phía sau so với những người khác, bây giờ lại học Tô tú đương nhiên là làm ít mà hiệu quả nhiều.

Chính ca nhi rời khỏi Lan Khê viện, Lan Khê viện liền khôi phục lại sự yên lặng. Nguyệt Dao còn có chút không quen, chẳng qua chuyện trên đầu còn nhiều lắm, nàng không có thời gian nhàn rỗi mà ngồi ưu sầu phiền não. Mỗi ngày đều bận rộn học tập, buổi tối nếu không phải thêu thùa thì sẽ là luyện chữ, Nguyệt Dao còn có dự định đợi thêm hai ngày nữa sẽ bắt đầu khai bút vẽ tranh, bắt đầu vẽ tranh trở lại.

Đặng ma ma nhỏ giọng nói: "Cô nương, chuyện thêu thùa chỉ cần học một ít là được, về sau cũng không phải dựa vào thủ nghệ này mà kiếm sống." Đặng ma ma thấy mỗi ngày Nguyệt Dao đều phải học quy củ, phải lên lớp học. Những thời gian khác ngoại trừ luyện chữ nửa canh giờ hằng ngày ra, tất cả thời gian đều đặt vào việc thêu thùa. Đặng ma ma không biết vì sao mà cô nương nhà mình lại có hứng thú tập trung tinh thần vào việc thêu thùa nhiều như vậy, thế nhưng cứ thêu thùa vào buổi tối sẽ làm tổn thương tới mắt.

Nguyệt Dao cười nói: "'Ma ma đừng lo lắng, ta tự có chừng mực." Ba năm sau, nào ai có thể biết được tình cảm này nọ sẽ ra sao. Bây giờ điều nàng muốn chính là dùng tốc độ nhanh nhất đạt đến yêu cầu của Ma tiên sinh, sau đó lại xin Ma tiên sinh dạy nàng thêu pháp của Cố tú.

Mỗi tháng Nguyệt Dao các nàng đều có hai ngày nghỉ ngơi, hai ngày này Nguyệt Dao cũng không thư giãn, sáng sớm luyện chữ thật tốt, nghỉ ngơi một chốc liền vào phòng vẽ tranh.

Tay Nguyệt Dao cầm bút vẽ, nhìn trang giấy Tuyên Thành trắng nõn, trước tiên phác họa ra cảnh vật mình muốn ở trong đầu, sau đó nâng tay đưa lên trang giấy phác họa vài vị trí, sau cùng mới hạ bút.

Hoa Lôi thấy cô nương nhà nàng cứ nhìn chăm chăm vào giấy Tuyên Thành cả buổi, trông mắt liên tục xoay chuyển, những lại chậm chạp không chịu hạ bút, cuối cùng tới khi bắt đầu vẽ thì, nhanh chóng thuận thực vài ba bước đã vẽ xong.

Hoa Lôi nhìn bức họa Nguyệt Dao vừa vẽ xong, kinh ngạc nói: "Cô nương, đây là viện tử của chúng ta?" Vậy mà cảnh cô nương vẽ trong tranh lại là cảnh trong sân viện của mình.

Nguyệt Dao cười nói: "Người có thể nhìn ra được đây là sân nhỏ của chúng ta?"

Hoa Lôi bật cười: "Cô nương, ngay cả cái ang nước nuôi cá vàng trong viện người cũng vẽ vào, sao ta có thể không biết nữa chứ. Cô nương, tranh này người vẽ thật sự quá đẹp." Mỗi ngày nàng đều ở trong sân, nếu như không nhận ra, vậy còn không phải kẻ ngốc rồi sao.

Nguyệt Dao cảm thấy thật có ý tứ: "Người cũng biết thưởng thức tranh vẽ? Vậy người nói cho ta biết bức tranh này tốt ở chỗ nào?" Ngược lại đây không phải là Nguyệt Dao có ý khinh thị Hoa Lôi, chẳng qua là đối với họa kỹ Hoa Lôi chính là một người ngoài ngành.

Hoa Lôi lắc đầu: "Cô nương hỏi ta tốt chỗ nào ta cũng không nói ra được, chỉ có điều ta cảm thấy nó tốt đẹp, nhìn cô nương vẽ viện nhỏ của chúng ta, ta cảm thấy rất thân thiết thoải mái."

Trong lòng Nguyệt Dao khẽ động, nhớ tới điển cổ viết thơ của Bạch Cư Dị. Nghe đồn mỗi lần viết xong một bài thơ Bạch Cư Dị đều sẽ mời lão ầu không biết chữ tới để đọc cho họ nghe. Nếu lão ầu nói không hay, hẳn liền sửa chữa ngay, mãi cho đến khi lão ầu nói tốt, lúc này mới xem như bài thơ này đã hoàn thành. Nguyệt Dao không nhận được nghĩ thầm có phải vẽ tranh cũng nên như vậy hay không, tranh vẽ không nhất định phải thần bí, vắng

lặng, thanh sơ, rời xa trần thế, thật ra vẽ tranh cũng có thể tự nhiên giản dị mà.

Nguyệt Dao cân nhắc tỉ mỉ, cảm thấy có thể đi theo phong cách tự nhiên giản dị mà phát triển, nếu tốt, vậy đây cũng là một con đường. Nguyệt Dao lại cau mày, muốn vẽ xướng một loại hình thức sáng tác hoàn toàn mới, cũng không dễ dàng như vậy.

Hoa Lôi nhìn Nguyệt Dao lại ngẩn người, vội vàng đẩy Nguyệt Dao: "Cô nương, người làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?" Kỳ thực cái Hoa Lôi sợ nhất chính là lúc Nguyệt Dao ngẩn người.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Ta không sao." Nói xong, Nguyệt Dao liền ném bản vẽ trong tay vào chậu than, rất nhanh bức họa kia đã bị đốt thành tro tàn.

Hoa Lôi vốn muốn cướp bức tranh trong chậu than kia ra, thế nhưng bị Nguyệt Dao kéo lại. Hoa Lôi nhìn bức họa cứ thế mà hóa thành một đồng tro tàn, vẻ mặt đau lòng: "Cô nương, bức họa tốt như vậy sao người lại muốn thiêu hủy, thật sự quá đáng tiếc." Tranh vẽ đẹp như thế nàng nhìn liền thích, sao cô nương không tiếc nuôi gì mà thiêu hủy chứ.

Nguyệt Dao lạnh nhạt nói: "Không hài lòng đương nhiên phải đốt rụi." Trừ phi đó là tác phẩm hội họa mà bản thân hài lòng trăm phần trăm, bằng không một cái nàng cũng không giữ lại.

Hoa Lôi nhìn cô nương nhà mình, không biết vì sao nàng lại có một cảm giác quái dị, rõ ràng cô nương ở trước mặt nàng, nhưng mà nàng lại có cảm giác nàng vĩnh viễn không thể chạm tới cô nương, từ lúc phu nhân báo mộng cho cô nương tới nay, nàng càng ngày càng không hiểu cô nương.

Dùng qua ngọc thiện, Nguyệt Dao nhìn bầu trời đã hơi mờ tối: "Thời tiết sắp thay đổi rồi." Tháng mười rồi, khí trời bắt đầu biến hóa trở nên lạnh hơn.

Nguyệt Dao nghỉ ngơi một lát, luyện thể chữ mai hoa khoảng nửa canh giờ, lại bắt đầu thêu chiếc mặt nạ còn chưa hoàn thành kia, mặt nạ này là lễ mừng năm mới Nguyệt Dao chuẩn bị cho lão phu nhân, phía trên là hoa văn chữ Phúc có màu sắc hơi mờ tối đan xen vào nhau, độ khó tương đối cao.

*Mặt nạ (抹额): là loại khăn buộc trên trán của phụ nữ, có thể được thêu họa tiết hoặc đính ngọc hay đồ trang trí vào chính giữa hoặc hai bên. Đồ vật này thịnh hành vào thời nhà Minh được cả nam lẫn nữ sử dụng, và được sử dụng trong các thời đại sau này.

Nhà hoàn bên ngoài đi vào bẩm báo nói: "Cô nương, Tứ cô nương tới." Bởi vì Lan Khê viện cách chính viện rất xa, thường ngày trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, nếu có khách tới thì cũng chỉ có thể là mấy người đại cô nương và nhị cô nương kết bạn cùng đi với nhau. Hôm nay Tứ cô nương lại đến một mình, có thể nói là lần đầu gặp phải.

Nguyệt Dao cũng hơi kinh ngạc, đứng dậy ra đi nghênh đón: "Tứ muội muội vào trong ngồi." Trong lòng Nguyệt Dao cũng đang suy xét Nguyệt Hoàn tới đây để làm gì? Vô sự bất đắc tam bảo điện (không có việc gì sẽ không lên điện tam bảo), chắc chắn là có việc rồi, chính là không biết chuyện gì thôi.

Nguyệt Hoàn nhìn Nguyệt Dao, nàng có một cảm giác không thể nói thành lời. Trong khoảng thời gian này nàng vẫn luôn chú ý tới Nguyệt Dao, vốn cho là có thể tìm được chứng cứ chứng minh rằng Nguyệt Dao trùng sinh từ trên người nàng ấy, thế nhưng Nguyệt Dao quá im lặng, yên lặng tới mức nàng cũng từng hoài nghi suy đoán của mình là sai.

Hoa Lôi đưa trà lại mà Nguyệt Hoàn thích nhất lên, Nguyệt Dao cũng tự mình nhấp trà. Nguyệt Hoàn ngửi tới mùi trà vô cùng khó chịu này, không nhịn được hỏi: "Tam tỷ tỷ, trà này của tỷ là trà gì?"

Nguyệt Dao thả tách trà trong tay xuống cho Nguyệt Hoàn nhìn: "Thứ ta uống là trà khổ đĩnh, bên trong có thêm một vài thứ khác, có tính trung hòa." Trong tách trà khổ đĩnh của Nguyệt Dao có bỏ chút câu kỷ và vài thứ có được tính ôn hòa.

Nguyệt Hoàn lấy làm lạ: "Trà khổ đĩnh, không phải là rất đắng?" Tốt đến mức nào mà lại uống trà này. Bình thường chỉ có người đã có tuổi mới uống loại trà này.

Nguyệt Dao cũng không giấu giếm: "Ngày hè ta đều uống loại này, Tứ muội muội vì mùa hè khí trời nóng bức, trà khổ đĩnh có công hiệu tiêu nóng giải độc, giờ cũng chỉ còn chút này, cứ uống là xong." Ở am ni cô Nguyệt Dao có thói quen uống nước sôi, uống trà ngược lại không quen, chỉ vì trà khổ đĩnh này uống vào mùa hè mới có lợi cho cơ thể, bây giờ còn lại có ít, lần này uống hết là xong.

Nguyệt Hoàn mở to hai mắt nhìn: "Tam tỷ tỷ còn biết được lý?" Tuy rằng Uông ma ma không nói tới, thế nhưng trong bốn cô nương Nguyệt Dao là người làm tốt nhất; ngay cả tiêu chuẩn cao nhất mà Uông ma ma đặt ra cho Nguyệt Băng cũng không sánh nổi. Dựa theo lời Uông ma ma nói, Tam cô nương thay đổi chính mình trong tình trạng vô thức.

Trên phương diện thư pháp, nàng và Nguyệt Doanh, Nguyệt Băng đều biết Nguyệt Dao bắt đầu luyện tập 《Khoái tuyệt thi tình thiếp》 từ buổi học đầu tiên, đến bây giờ chữ của Nguyệt Dao đã vượt qua Nguyệt Doanh và Nguyệt Băng rồi, tốc độ như vậy không thể giải thích chỉ bằng một chữ thiên phú được.

Phương diện thêu thùa, người Ma tú nương yêu tha thiết nhất chính là Nguyệt Dao rồi. Hết giờ học còn ở lại đặt tiêu chuẩn cực cao cho Nguyệt Dao, đây chính là dạy dỗ hết lực mà không đòi trả giá, không giống Uông ma ma còn có phần tiền bù nhờ dạy ngoài giờ, thế nhưng Ma tú nương lại dạy rất dụng tâm. Mà thêu phẩm Nguyệt Dao thêu ra được hiện giờ, so với Nguyệt Doanh các nàng cũng cao hơn một bậc.

Tổng hợp tất cả những thứ này, không những làm cho Nguyệt Hoàn thấy có áp lực cực lớn, mà tới cả Nguyệt Doanh và Nguyệt Băng cũng bị áp lực rất nhiều. Cho nên, ba cô nương đều dốc hết sức mà học tập.

Bây giờ may mắn duy nhất là Nguyệt Dao không có học các loại tài nghệ khác chung với các nàng, bằng không lấy tư chất cùng thiên phú của Nguyệt

Dao, mỗi một dạng các nàng đều phải lưu lạc đi làm nần. Đến lúc đó, nhất định các nàng sẽ bị đả kích tới không còn chút tự tin nào nữa.

Haiz, Nguyệt Hoàn u oán, nàng thật không biết Nguyệt Dao còn hiểu y lý, rốt cuộc có cái gì mà Tam cô nương không biết không.

Nguyệt Dao thấy thần thái của Nguyệt Hoàn không nhịn được cười nói: "Ta không làm đại phu, học được lý làm cái gì. Ta chỉ nghe đại phu nói, biết trà khô định có công hiệu này cho nên uống trong hè." Tuy rằng Nguyệt Dao không biết rốt cuộc là vì chuyện gì mà Nguyệt Hoàn lại đến đây, nhưng trong khoảng thời gian quan sát này có thể suy đoán ra Nguyệt Hoàn không phải người có ý đồ xấu. Đương nhiên, tri nhân tri diện bất tri tâm, xấu hay không không thể dễ dàng đưa ra đánh giá như vậy. Thế nhưng bây giờ Nguyệt Dao không muốn đối địch với Nguyệt Hoàn, bởi vì Nguyệt Dao biết rõ, Từ muội muội đã thay đổi này vô cùng thông minh.

Có thể tưởng tượng, sau khi mất trí nhớ chỉ tồn tại vài ngày đã nhận biết rõ mọi người. Ban đầu lễ nghi quy củ rồi tinh rồi mù đến bây giờ đã có hình có dạng; thư pháp từ kiểu chữ chớ cao đến bây giờ viết cũng rất tốt; thêm thừa lại càng tiến triển thần tốc.

Từ vài dấu hiệu này có thể suy đoán ra, đây là một người cực kỳ thông minh hơn nữa còn có thể chịu được cực khổ hăm hở tiến lên. Người như vậy, nếu có thể không trở mặt thì không nên trở mặt. Cũng bởi vì có ý nghĩ này, thái độ Nguyệt Dao đối xử với Nguyệt Hoàn ngược lại không quá thân thiết như trước kia.

Bỏ qua sự nghi ngờ Tam cô nương có trùng sinh hay không, trong suy nghĩ của Nguyệt Hoàn Tam cô nương vẫn là người đáng để thâm giao. Trên lý thuyết nàng có hai tỷ tỷ, thế nhưng đại cô nương luôn luôn bày vẻ chị cả mà lên mặt, người này động một chút là giảng đạo lý với người khác, khiến người ta rất nhức đầu; Nhị cô nương tự cho mình là đích nữ, không đặt một thứ nữ như nàng vào mắt. Chỉ có đường tỷ không cùng chi này, tuy rằng nhìn bề ngoài lãnh lạnh nhạt đạm cao cao không thể với tới, thế nhưng nàng nhìn ra được đây là một người tốt.

Nguyệt Dao hơi kinh ngạc: "Muội nói muội muốn mượn sách?" Nguyệt Dao phỏng đoán Nguyệt Hoàn tới đây chắc chắn là có việc, nhưng có thể nào cũng không nghĩ tới Nguyệt Hoàn đến lại là vì mượn sách.

Nguyệt Hoàn gật đầu: "Ừm, muội muốn học thêm vài thứ. Nghe di nương nói chỗ của Tam tỷ tỷ có rất nhiều sách, cho nên muốn đến mượn tạm hai quyển, không biết có thể không?" Hơn một tháng này Nguyệt Hoàn đã học được không ít chữ, nhưng điều nàng thấy cần thiết nhất lúc bây giờ là tìm hiểu đôi chút về tình trạng của xã hội này. Đi tới nơi này nàng có cảm giác rất ngổn ngang. Bởi vì nơi này có thủy tinh, xà phòng, có đồng hồ, cả bảng đo nhiệt độ cũng có nốt. Nàng đoán Anh Tông hoàng đế là người "xuyên qua", thế nhưng ở dưới sự hướng dẫn của người "xuyên không" này xã hội đã tiến bộ đến trình độ thế nào nàng lại không biết rõ ngọn nguồn. Nàng hỏi Tô di nương, thế nhưng Tô di nương chỉ là một nha hoàn, thế nên không biết gì nhiều về chuyện của thế giới bên ngoài. Mà thứ có thể lý giải những thứ này tốt nhất dĩ nhiên là trong sách vở. Xem qua sách vở còn có một chỗ tốt, đó là không làm lộ nội tình.

Nguyệt Dao cười nói: "Chuyện này có gì mà không thể. Sách vốn để dùng, chẳng qua Từ muội muội, có đôi điều ta phải nói rõ trước, sách cho mượn đi như thế nào thì khi trả lại phải giữ nguyên thế ấy. Nếu có tổn hại, cho dù là một góc nhỏ đi nữa ta cũng sẽ không cho muội mượn sách xem nữa đâu." Lan Khê viện cất giữ tới mấy nghìn cuốn sách, mỗi một cuốn đều được giữ gìn rất tốt.

Nguyệt Hoàn nghe thấy Nguyệt Dao sáng khoái như vậy, lập tức mừng rỡ: "Tỷ yên tâm, muội sẽ giữ gìn chúng thật tốt." Vốn tưởng rằng còn phải hao phí trắc trở một phen mới có thể mượn được sách, không nghĩ lại dễ dàng như vậy. Sớm biết thế nàng đã tới mượn sách từ sớm rồi, chính mình cũng không phải phỏng đoán mù mờ cả buổi như vậy.

Nguyệt Dao dẫn Nguyệt Hoàn đến thư phòng.

Bố trí cùng kết cấu trong viện của Nguyệt Hoàn đều rất tốt, thế nhưng có một lỗi lớn, đó chính là trong viện không có thư phòng riêng. Về sau Nguyệt Hoàn thấy bất tiện mới lấy một sương phòng đổi thành thư phòng, chỉ có điều ánh sáng trong sương phòng không được tốt.

Nguyệt Hoàn đi theo Nguyệt Dao tới thư phòng, nhìn thư phòng sáng ngời rộng rãi mà ước ao, chờ khi nhìn thấy sách vở xếp kín trên giá sách, chút ao ước kia liền bay mất, ánh mắt lóe sáng.

Nguyệt Dao đã phân loại những quyển sách này, muốn tìm sách gì, cứ nhìn thư mục liền có thể tìm được một cách nhanh chóng: "Muội muốn đọc loại sách gì, thì tự mình tìm đi."

Nguyệt Hoàn tìm nửa ngày rốt cuộc tìm được rốt cuộc tìm được cuốn sách mình muốn, tiếc nuối duy nhất chính là không có bản đồ địa hình. Có bản đồ địa hình, nàng liền có thể biết lãnh thổ quốc gia và địa danh của triều đại này, như vậy nàng cũng có thể đoán được niên đại này và thời đại nàng sống. Nhưng mà lần này có thể mượn được quyển sách này cũng coi như không tệ, "Cảm ơn Tam tỷ tỷ." Câu cảm ơn này, là xuất phát từ nội tâm.

Nguyệt Dao khẽ cười nói: "Những quyển sách này đều là sách vở của Liên gia. Dùng đồ nhà sao còn phải cảm ơn." Tuy rằng phần lớn trong số sách này đều là do một tay phụ thân nàng mua về, thế nhưng quyền sở hữu lại thuộc về Liên gia, chứ không thuộc về nàng. Cho dù sau này Đình Chính có ra ở riêng, cũng không thể mang tất cả những quyển sách này đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 116: Chương 62: Đáng Thương Cho Tấm Lòng Cha Mẹ Trong Thiên Hạ (Thượng)

Nguyệt Dao tiễn Nguyệt Hoàn đi rồi, lại cầm lấy mặt gạch lên thêu tiếp. Nguyệt Dao dồn hết tâm tư làm chiếc mặt gạch này, thêu nó tương đối chậm, nhưng cái này là thành phẩm đầu tiên, Nguyệt Dao hy vọng có thể làm lão phu nhân thích nó.

Hoa Lôi ở bên cạnh lại lo lắng nói: "Cô nương, trước đây Tứ cô nương đối xử với cô nương có phần xa cách. Bây giờ lại chủ động tới cửa mượn sách, nô tỳ có chút bận tâm." Người khác nhìn thì nghĩ Tứ cô nương hiền như khúc gỗ, nhưng nàng lại biết về hiền lành đó của Tứ cô nương là cách nàng bảo vệ chính mình, song Tứ cô nương lại quá khôn khéo.

Cũng không phải là Hoa Lôi có hoạ nhân kim tinh, nhìn ra Nguyệt Hoàn đang nguyệt trang. Nàng cho rằng Tứ cô nương khôn khéo là nhờ Tô di nương. Vốn Tô di nương là nha hoàn của Mạc thị, đáng đáp vô cùng xinh đẹp, bình thường những nha hoàn này đều chuẩn bị để làm ấm giường. Sau đó lão phu nhân lại đưa Trần di nương cho đại lão gia, đào mất một cái Mạc thị đã đem Tô di nương cho đại lão gia. Tô di nương cùng Trần di nương cùng làm người trong phòng của đại lão gia. Về sau phu nhân sinh đại thiếu gia, lão phu nhân làm chủ cho mấy di nương được miễn canh tị tử (canh có thuốc tránh thai), ngay sau đó Trần di nương mang thai sinh Đại cô nương, chẳng mấy chốc mà được cân nhắc lên làm di nương, nhưng Tô di nương lại không có một chút động tĩnh nào. Sau Trần di nương lại sinh Tam thiếu gia, phu nhân cũng sinh Nhị thiếu gia và Nhị cô nương; Tô di nương vẫn tiếp tục không có động tĩnh. Khi tất cả mọi người đều cho rằng Tô di nương không thể sanh con, Tô di nương lại mang thai sinh ra Tứ cô nương; cách mấy năm lại có thêm Tử thiếu gia.

Bây giờ so sánh hai đứa bé của hai người Trần di nương và Tô di nương. Đại cô nương đối đãi với mọi người cũng như vật này nọ đều kém không ít, cũng may hiện tại được đặt ở bên người lão phu nhân, có lão phu nhân chỉ điểm nên tiến bộ không ít; thế nhưng tam thiếu gia lại nổi danh ngang bướng hư hỏng nhất phủ đệ, chỉ biết ăn uống vui đùa, không có chút tiến bộ. Trái lại Tứ cô nương và tử thiếu gia, Tứ cô nương vẫn tỏ vẻ ngốc ngốc hiền lành, thế nhưng đồ phu nhân cho nàng lại không ít một phần, gần giống Nhị cô nương; tử thiếu gia trông bình thường, thế nhưng từ nhỏ đến lớn không bệnh không tai, đi học bình thường như những hài tử khác, thân là con thứ có thể lớn lên bình an chính là phúc đức.

Hoa Lôi cho rằng Tô di nương là người có tâm kế nhất và cũng có ả nhân nhất trong số mấy di nương của đại phòng, làm nữ nhi thân sinh của Tô di nương, chắc chắn Tứ cô nương sẽ không kém bao nhiêu.

Nguyệt Dao liếc mắt nhìn Hoa Lôi, không thể không nói ánh mắt nhìn người của Hoa Lôi rất độc đáo. Kiếp trước khi ở nhà Nguyệt Hoàn luôn luôn vâng dạ yếu đuối, làm nền cho nàng và Nguyệt Băng. Thế nhưng sau khi gả tới phu gia lại nhanh chóng đứng vững gót chân, thật ra thì thủ đoạn và tâm kế của Nguyệt Hoàn cũng không kém ai, cái Nguyệt Hoàn kém chỉ là thân phận.

Nguyệt Dao nhìn thoáng qua Hoa Lôi, lại không nói với Hoa Lôi nhiều hơn. Nay trong Nguyệt Hoàn đã đổi thành một người khác, Nguyệt Hoàn không còn là Nguyệt Hoàn của kiếp trước rồi, còn rốt cuộc là ai thì nàng không có hứng thú muốn biết, chỉ cần người này không gây hại đến nàng là được.

Còn như Tô di nương, một người di nương nghe lệnh của đương gia phu nhân cũng không có gì kỳ quái, cho nên về chuyện kiếp trước Tô di nương đứng ra nói mấy lời bịa đặt dối trá về nàng nàng không hề oán hận. Những người này bằng lòng tỏ vẻ thân thiết trên mặt với nàng vậy cứ qua lại thân thiết trên mặt, nhưng nếu nghĩ tới chuyện thổ lộ tâm tình gì thì đó là chuyện không thể nào.

Nguyệt Hoàn đi rất nhanh, bây giờ nhu cầu cấp bách nhất của nàng là quay về đọc sách, nhưng lại không phát hiện, Hồng Y và Hồng Mai đang cầm sách vở ở bên cạnh, sắc mặt có chút phức tạp.

Nguyệt Hoàn không may phát hiện, nhìn hai nha hoàn bên người nói: "Các người có cảm thấy viện kia của Tam cô nương rất tinh xảo không, nhìn vào thật giống hoa viên." Trong Lan Khê viện có rất nhiều cây cối hoa cỏ. Trước kia đi qua một lần còn không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng bây giờ trong sân của nàng hoa cỏ đều khô héo, lá cây cũng rụng hết; thế nhưng nơi này của Tam cô nương vẫn xanh um tươi tốt, nhìn thật là cảnh đẹp ý vui. Nguyệt Hoàn nghĩ về sau nên qua Lan Khê viện nhiều hơn.

Hồng Y uyển chuyển nhắc nhở: "Cô nương, người không nên gọi là Tam cô nương như vậy. Nếu để lão phu nhân biết được nhất định sẽ nói người không có quy củ." Bọn họ được phép gọi là Tam cô nương, thế nhưng cô nương nhà mình phải gọi Tam cô nương là tỷ tỷ. Nếu không cẩn thận bị người ngoài nghe được, người ta sẽ nói Liên gia không có gia giáo.

Còn Hồng Mai lại nhỏ giọng hỏi Nguyệt Hoàn: "Cô nương đến chỗ Tam cô nương, di nương có biết không?" Dựa theo suy đoán của Hồng Mai chắc chắn là di nương không biết.

Nguyệt Hoàn có chút kỳ quái: "Ta chỉ đi qua Lan Khê viện mượn sách của Tam tỷ, tại sao phải nói với di nương." Chỉ là đi gặp đường tỷ thuận tiện mượn hai quyển sách, sao lại phải nói trước cho di nương.

Tuy rằng Tô di nương đã nói với Nguyệt Hoàn nhiều lần, không để cho nàng qua lại gần gũi với Nguyệt Dao. Thế nhưng những lời này không có lọt vào tai Nguyệt Hoàn. Mặc dù Nguyệt Hoàn oán giận thân phận thứ nữ không bằng đích nữ, thế nhưng cho đến bây giờ nàng vẫn chưa từng cảm nhận điều đó. Có một câu nói nói rất hay, người không bị đánh sẽ không biết đau.

Hồng Mai thấy Hồng Y nhìn sang mình nên không dám lên tiếng nữa. Nhưng Nguyệt Hoàn lại thấy kì quái, thế này là có ý gì, không phải chỉ tới Lan Khê viện một chuyến thôi sao sẽ có chuyện gì chứ.

Trở lại Linh Lung Viện, Nguyệt Hoàn nhìn hoa cỏ trong viện đều héo tàn, vô cùng tiêu điều. Lại nghĩ tới cảnh sắc ban nãy ở Lan Khê viện, còn có hoa tươi được bày trong phòng, không khỏi lắc đầu, chênh lệch thật là lớn.

Tô di nương nghe nói Nguyệt Hoàn đi Lan Khê viện, thờ dài sâu sắc. Đối mặt với thắc mắc của Nguyệt Hoàn, cũng chỉ khẽ cười nói: "Đi thì đi thôi, không có gì."

Ban đầu Nguyệt Hoàn cho là mình đi qua Lan Khê viện một chút cũng chẳng có gì ghê gớm, thế nhưng phản ứng của Hồng Mai cùng di nương lại làm cho lòng nàng sinh ra cảm giác không ổn: "Di nương, có phải có chuyện gì hay không?"

Tô di nương cười lắc đầu, chuyển đề tài sang việc thuê thừa. Thật ra Tô di nương cũng rất buồn bực, trước đây nữ nhi rất có thiên phú trong việc thuê thừa, còn bây giờ tuy rằng gắng sức chịu khó hơn, nhưng lại không được như trước kia rồi. Chẳng qua nữ nhi của mình mất mà lại được, đối với Tô di nương mà nói đó đã là ông trời ban ơn, cho nên chưa từng hoài nghi tới chuyện trong đền đã bị đổi bác. (ý chỉ linh hồn đã bị đổi thành người khác.)

Nguyệt Băng nghe thấy là Nguyệt Hoàn đi Lan Khê viện của Nguyệt Dao: "Nàng đi Lan Khê viện làm cái gì?" Trước đây Nguyệt Hoàn luôn luôn theo sau mông nàng, chỉ nghe lệnh nàng. Thế nhưng từ sau chuyện lần trước, Tứ nha đầu bị ngã đập đầu đường như đã thay đổi thành người khác, trước kia Nguyệt Băng còn ngại vì Nguyệt Hoàn gặp chuyện không may nàng cũng có trách nhiệm trong đó, cho nên vẫn nhẫn nhịn. Bây giờ Nguyệt Hoàn đi lấy lòng Nguyệt Dao, đây lại là chuyện nàng không thể nhịn được.

Nha hoàn Như Cúc bên người Nguyệt Hoàn nói: "Cô nương, Tứ cô nương tới chỗ Tam cô nương để mượn sách." Còn như có phải thật mượn sách hay không vậy thì không biết.

Nguyệt Băng lạnh giọng hừ một tiếng: "Mượn sách, nàng ta lừa quỷ à? Đi xem rốt cuộc nha đầu kia đang đánh chủ ý gì?" Nàng có thể dễ dàng tha thứ cho việc Tứ nha đầu không còn xoay quanh nàng nữa, nhưng tuyệt đối không cho phép Tứ nha đầu đi đút lót lấy lòng Nguyệt Dao.

Nguyệt Băng có ý kiến rất lớn về Nguyệt Dao. Tô mẫu không thích nàng lại thích Nguyệt Dao, có thứ gì tốt đều mau chóng đưa cho Nguyệt Dao. Bây giờ càng tốt hơn, nàng cũng trở thành vật làm nền của Nguyệt Dao, động một chút là tô mẫu lấy ra nói, muốn nàng cố gắng tiến bộ, nàng đã nỗ lực rất nhiều nhưng lại không theo kịp, làm sao nàng không buồn bực được.

Như Cúc cẩn thận nói: "Cô nương, Uông ma ma tới." Mỗi lần về mặt cô nương như thế này liền biết tâm tính khó mà bình ổn.

Nguyệt Băng suy nghĩ nếu để Uông ma ma thấy được về mặt này, lại bị giảng giải lí lẽ rồi. Chỉ có thể kèm chế con tức lại trong lòng, đi ra ngoài đón Uông ma ma.

Uông ma ma là người già đời, nhìn sơ dáng vẻ của Nguyệt Băng là biết trong lòng nàng đang có vấn đề. Đối với Nguyệt Băng, Uông ma ma cảm thấy nàng không quá kém. Chỉ ít Nguyệt Băng chịu nghe theo dạy dỗ, so với mấy nữ tử điều ngoa không chịu tuân theo quản giáo kia thì tốt hơn nhiều.

Nguyệt Băng có thể phát giận trước mặt nha hoàn, nhưng trước mặt Uông ma ma, lại ngoan ngoãn như mèo con. Đương nhiên, tuy rằng Nguyệt Băng bực mình Nguyệt Dao, thế nhưng học thì vẫn học cẩn thận, không có sinh lòng lười biếng.

Nguyệt Doanh ở trong viện lão phu nhân, nên nhận biết tin tức bên ngoài có phần chậm chạp. Biết Nguyệt Hoàn tới Lan Khê viện của Nguyệt Dao thì thấy hơi lạ: "Tứ muội muội đi Lan Khê viện làm gì?"

Nguyệt Doanh nghe bảo là Nguyệt Hoàn đến Lan Khê viện mượn sách liền thấy kỳ quặc. Bốn người các nàng mỗi ngày đều học quy củ chung một chỗ, muốn mượn sách gì thì buổi sáng có thể nói, cần gì phải đợi đến khi tới tận nơi mới mượn được.

Nha hoàn bên người cũng lắc đầu, tỏ ý không biết. Đáy lòng Nguyệt Doanh sinh ra chút nghi ngờ, từ lúc Tứ cô nương bị đụng hống đầu về sau, hành vi càng ngày càng khiến người ta không thể đoán được. Vốn tưởng rằng là gỗ mục, chưa từng nghĩ tới sau cùng lại trở thành ngọc thô chưa được mài dũa. Lúc đầu bốn người vào học, nàng là người tốt nhất, nhưng đến bây giờ nàng cũng sắp thành người kém rồi.

Rạng sáng ngày thứ hai, Nguyệt Doanh nhận được tin tức nói Trần di nương bị bệnh, di nương bị bệnh thân làm nữ nhi chắc chắn Nguyệt Doanh phải đi thăm.

Lão phu nhân cũng không ngăn cản Nguyệt Dao đi thăm mẹ đẻ: "Đi đi, mang ít tổ yến qua đó." Lão phu nhân không phải người hẹp hòi. Nguyệt Doanh tới chỗ lão phu nhân sống người cũng phát triển hơn, các phương diện đối nhân xử thế đều có tiến bộ lớn.

Trở lại viện tử Nguyệt Doanh thấy di nương nằm ở trên giường, vô cùng lo lắng, hỏi không ít vấn đề, thế nhưng Trần di nương không trả lời câu hỏi của nàng, mà lại cho toàn bộ hạ nhân lui xuống, chỉ lưu lại hai nương con các nàng.

Nguyệt Doanh nhìn Trần di nương nằm ở trên giường hỏi: "Di nương, người không có bị bệnh?" Nhìn động tác của di nương mạnh mẽ, nào giống động tác một người sinh bệnh có thể làm được.

Trần di nương bất đắc dĩ nói: "Không như vậy, làm sao mà ta có thể nói chuyện riêng với con." Nữ nhi tới ở viện của lão phu nhân dĩ nhiên là tốt, nàng đi phòng chính thính an cũng có thể gặp mặt, chính là nàng muốn cùng nói chuyện riêng với nữ nhi vài câu lại không thuận tiện, vì có thể trò chuyện riêng với nữ nhi nàng chỉ đành ra hạ sách này.

Lập tức Nguyệt Doanh hiểu ra Trần di nương là có chuyện cần nói, hơn nữa không phải chuyện nhỏ: "Di nương, đã xảy ra chuyện gì?"

Trần di nương đề thấp giọng nói: "Cô nương đã biết hôm qua Tứ cô nương tới chỗ Tam cô nương rồi chứ?" Nhận được tin tức này nàng liền biết chắc Tứ cô nương đang muốn làm gì.

Nguyệt Doanh hơi nghi hoặc một chút, nhưng vẫn gật đầu: "Biết."

Trong mắt Trần di nương dần hiện ra tinh quang: "Nếu ta đoán không sai, Tứ cô nương tới mượn sách chỉ là lấy cớ, mục đích là đi cầu xin Tam cô nương, muốn Tam cô nương đưa tứ thiếu gia tới Lý gia học. Cô nương, con cũng đi xin Tam cô nương, đưa đệ đệ con tới Lý gia theo tiên sinh học cho thật tốt?"

Nhi tử của Trần di nương, đứng hàng thứ ba, cũng gọi là tam thiếu gia. Năm nay Đình Triều chín tuổi, ba năm trước đã đưa vào tộc học học tập đôi chút, nhưng không nghĩ tới không những không học tốt mà trái lại càng ngày càng không ra gì. Vì thế Trần di nương buồn tới nổi bạc tóc, bây giờ chỉ hy vọng nữ nhi có thể thuyết phục lão phu nhân, để cho nhi tử rời khỏi tộc học tìm kiếm học đường tốt, bằng không cả đời này của nhi tử có thể sẽ bị phá hủy.

Về mặt Nguyệt Doanh lập tức âm thầm xuống. Nàng cũng muốn làm được như Nguyệt Dao có thể giúp Đình Triều tìm một tiên sinh tốt, làm đệ đệ tiến bộ hơn. Thế nhưng ngay cả cánh cửa nàng cũng không thể bước ra, biết đi đâu mà tìm tiên sinh; hơn nữa coi như có ra khỏi cửa được thì nàng có thể tìm ai. Di nương là gia sinh tử, thân thích đều ở trong phủ đệ làm người hầu.

Nguyệt Doanh lắc đầu: "Di nương suy nghĩ nhiều, Tứ cô nương sẽ không nói ra yêu cầu này, Tam cô nương cũng sẽ không đáp ứng." Hơn một tháng chung sống này cũng khiến

nàng nhìn ra, Tứ cô nương rất thông minh cũng rất sôi nổi, thế nhưng Tam cô nương không phải là người dễ nói chuyện như lời đồn.

Tô di nương biết nói những thứ này là làm khó nữ nhi, thế nhưng vì nhi tử nàng cũng không còn cách nào: "Cô nương, con phải đi xin Tam cô nương, để cho tam thiếu gia đi học cùng với Đình Chính thiếu gia, qua Lý gia theo tiên sinh học tập. Cô nương Đình Triều chính là đệ đệ duy nhất của con. Con nhẫn tâm nhìn hân cứ bị hủy thế này sao?" Ngày ngày Trần di nương đều lo lắng sốt ruột cho nhi tử, nhi tử là chỗ dựa nửa đời sau của nàng, nếu nhi tử hư hỏng, vậy nửa đời sau của nàng không còn chỗ trông cậy rồi.

Nguyệt Doanh phát khổ: "Di nương, không phải ta không muốn mà là Tam muội muội sẽ không đồng ý." Tam muội muội đối xử với mấy tỷ muội nàng đều nhân nhật, không có chút thân cận gần gũi. Bây giờ tùy tiện đi cầu xin, nàng cho rằng Nguyệt Dao sẽ không đáp ứng.

Trần di nương đau khổ van xin: "Đại cô nương, di nương biết con khó xử, nhưng nhìn vào việc Đình Triều là đệ đệ duy nhất của con, di nương cầu xin con, nếu không đệ đệ con sẽ bị hủy thật đó."

Nguyệt Doanh thấy tình thế này của di nương, mắt cũng tràn lệ: "Di nương, người đừng như vậy. Ta đi hỏi một chút là được, chẳng qua di nương đừng ôm kỳ vọng, việc này tám chín phần mười là không thành."

Nghe lời này Trần di nương phảng phất như được uống thuốc hồi sinh: "Được, được, tốt rồi, cô nương đồng ý là tốt rồi."

Khoe miệng Nguyệt Doanh cũng trở nên cay đắng, lại nhắc nhở thêm một lần: "Di nương, sợ là Tam muội muội sẽ không đáp ứng. Người đừng ôm kỳ vọng quá lớn." Bây giờ càng vui mừng đến lúc đó càng thất vọng.

Trần di nương vội vàng gật đầu: "Chỉ cần cô nương sẵn lòng đi xin Tam cô nương là tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 117: Chương 63: Đáng Thương Cho Tấm Lòng Cha Mẹ Trong Thiên Hạ (Hạ)

Lúc chạng vạng, vệt nắng chiều cuối cùng chiếu vào trong viện, hoa cỏ cây cối trong sân, dường như được phủ thêm một tầng áo của ráng chiều, khiến người ta ngẩn ngơ mắt nhìn.

Nguyệt Dao lầm bầm: "Cảnh đẹp luôn tồn tại ở mọi nơi, nhưng còn phải xem bản thân người ta có tâm tình thưởng thức hay không." Từ khi được lời nói của Hoa Lôi khơi lên mạch suy nghĩ, hiện tại Nguyệt Dao cảm thấy mọi nơi trong viện đều đẹp như tranh vẽ, bây giờ tư duy của Nguyệt Dao đã thay đổi, không nhất định phải là cảnh sắc tuyệt mỹ mới đáng vẽ nên tranh, lúc này Nguyệt Dao đã hiểu được thật ra trong cuộc sống về đẹp có ở muôn nơi, mấu chốt là phải có thể cảm nhận giữ lấy cái đẹp đó.

Hiện tại Hoa Lôi cảm thấy lời nói của cô nương càng ngày càng thâm sâu, cũng càng ngày càng khó hiểu. Haiz, thật không biết phu nhân nhập mộng nói bao nhiêu chuyện với cô nương, mà làm cho cô nương có chút tinh thần lầm bầm.

Nói xong câu đó Nguyệt Dao vào phòng, lấy hai bộ sách lần trước ra ngoài mua ở Thanh Phong thư cục. Sau khi mua hai bộ sách này về Nguyệt Dao vẫn ở trong tình trạng bẽ bộn nhiều việc, không có thời gian nghiêm túc nghiên cứu suy xét. Hôm nay cũng chỉ là tình cờ nghĩ tới, mở ra nhìn xem.

Cuốn sách thứ hai miêu tả rất toàn diện, đối với người thường mà nói đọc nó có thể như lọt vào trong sương mù. Nguyệt Dao có cơ sở vững chắc nên có

thể đọc được, ngược lại quyển sách này giúp nâng giải quyết không ít nghi ngờ. Thế nhưng Nguyệt Dao vẫn có chút thất vọng nho nhỏ, quyển sách này không có giải thích thắc mắc ban đầu của nàng.

Nguyệt Dao lẩm bẩm "Tóm lại là tiến bộ." Nguyệt Dao cảm giác được nàng có tiến bộ, hơn nữa còn bước thêm một bước lớn. Thế nhưng có phát triển theo phương diện này hay không, Nguyệt Dao còn do dự. Đây là một chuyện tình rất khó lựa chọn. Ý nghĩ này của nàng có thể coi là một sự sáng tạo mới, nếu làm xong sẽ đạt được tiến bộ rất lớn, thậm chí có thể dương danh thiên hạ; nhưng nếu thất bại sẽ lãng phí rất nhiều thời gian. Hiện tại Nguyệt Dao còn đang do dự.

Đặng ma ma đi vào nói: "Cô nương, đã khuya lắm rồi, nên đi nghỉ ngơi." Cô nương cố gắng như vậy theo Đặng ma ma cảm thấy chuyện này thật rất không cần thiết. Sau này có phải dựa vào những thứ này mưu sinh đâu, chỉ là một thú vui tiêu khiển đâu cần phải liều mạng như vậy; thế nhưng bà nói cô nương lại không nghe, mấy nha hoàn bên người cũng đều giúp đỡ cô nương, làm cho bà rất bất đắc dĩ, mỗi lần như vậy Đặng ma ma chỉ có thể lẩm bẩm trong lòng nếu phu nhân còn sống vậy thì tốt rồi.

Nguyệt Dao đi đường rất chậm, như hoa sen di động, đây là bước chân cơ bản của tiểu thư khuê các. Nguyệt Dao làm thế này là dựa vào sinh hoạt hàng ngày mà rèn luyện chính mình làm cho tốt. Giống như lời ma ma nói thay đổi một cách vô tri vô giác trong cuộc sống, thời gian lâu dài cũng sẽ thâm nhập vào xương cốt, khi đó chân chính được xuất sư.

Đối với bốn cô nương mình dạy dỗ Uông ma ma hài lòng nhất với Nguyệt Dao, bởi vì hiệu quả rõ rệt nhất, đạt tới tiêu chuẩn của bà. Đáng tiếc điều kiện bẩm sinh của Nguyệt Dao có thiếu sót, coi như có học được tốt hơn nữa tiền đồ cũng có hạn.

Uông ma ma lại nhìn Nguyệt Băng, tuy rằng Nhị cô nương so với Tam cô nương kém hơn một chút, thế nhưng tôi luyện nhiều hơn sẽ càng ngày càng tốt. Còn nói về Đại cô nương và Tứ cô nương, chỉ cần hai người bọn họ qua được là được. Những người như bà đều đã thành tinh, nào có mấy người làm đương gia phu nhân sẽ thật lòng thật dạ mong muốn thứ nữ tốt đẹp kia chứ.

Hết giờ học, Hoa Lôi cúi đầu nói bên tai Nguyệt Dao. Nguyệt Dao nghe xong nhìn thoáng qua Hoa Lôi, lạnh nhạt nói: "'Trở về nào!'" Hoa Lôi nói với Nguyệt Dao Tô di nương bị phạt, đang quý gối trong viện.

Nguyệt Dao rất rõ ràng, lấy bản tính cẩn thận của Tô di nương không thể nào chọc giận Mạc thị được, sợ rằng gốc rễ là do hôm trước Nguyệt Hoàn đột nhiên đến viện nàng chọc cho Mạc thị nổi giận. Chẳng qua chuyện như vậy không phải là việc nàng có thể nhúng tay vào. Dựa vào sự sáng suốt của Tô di nương sẽ rất dễ dàng hóa giải chuyện lần này, chẳng qua da thịt phải chịu chút đau khổ.

Lúc Nguyệt Dao rẽ bước qua đường của liễn nghe được có người gọi nàng ở phía sau, xoay người đã nhìn thấy Nguyệt Doanh rào bước chạy tới. Nguyệt Dao thấy dáng vẻ của Nguyệt Doanh có chút kỳ quái: "Đại tỷ tỷ, có chuyện gì không?" Đừng nói là cũng muốn mượn sách nữa chứ? Nếu là như vậy, vậy gần đây cô nương Liễn gia quá hiếu học rồi.

Nguyệt Doanh nhìn đám người Hoa Lôi và Đặng ma ma, sắc mặt hơi có chút khó khăn. Lại trông Nguyệt Dao cứ như không thấy được ánh mắt của mình, sắc mặt đỏ lên, sau cùng cắn răng mở miệng nói: "Tam muội muội, ta có chút chuyện muốn nói riêng với muội."

Nếu muốn mượn sách thì không cần phải cho người bên cạnh lui xuống, Nguyệt Dao hiểu. Nguyệt Doanh tìm nàng là có chuyện khác. Nguyệt Dao tự hỏi không có chuyện gì sao mọi thứ lại cùng xuất hiện, sao mà từng người từng người một đều thi nhau tới tìm mình. Mặc kệ chuyện gì, nếu đã cầu tới cửa, cũng không thể quét mặt mũi của Nguyệt Doanh.

Chờ nha hoàn lui ra hết, Nguyệt Doanh mới lấy giọng nói như muỗi kêu nói nhỏ: "Tam muội muội, muội có thể hỏi Lý gia xem họ có còn thu học trò hay không?"

Nguyệt Dao thoáng hiểu được Nguyệt Doanh tìm nàng vì chuyện gì, không chút nghĩ ngợi cự tuyệt nói: "Đại tỷ tỷ, Lý gia không thu học trò, Chu tiên sinh là tiên sinh võ lòng mà Lý bá bá mời cho Lý Hàn. Lý bá bá vô tình biết được Đại bá phụ và cậu của ta tìm kiếm tiên sinh cho Đình Chính, Lý bá bá nhìn vào phần tình cảm với cha ta mới đặc biệt đề cho Đình Chính đi theo Lý Hàn học tập. Đại tỷ, Lý bá bá và cha ta là bạn tốt tri kỉ." Lý gia mời tiên sinh là muốn dạy cho riêng nhi tử, cũng không phải muốn bố trí học đường, sẽ không tùy ý tuyển nhận học trò.

Nguyệt Doanh hỏi: "Tam muội muội, muội hỏi giúp ta một chút thôi có được không, biết đâu Lý gia đồng ý."

Nguyệt Dao lắc đầu tỏ vẻ xin lỗi: "Đại tỷ, thật là xin lỗi, ta không giúp được ngại chuyện này." Đừng nói Lý gia không thu học trò, coi như có nhận học trò thì nàng cũng không bao giờ đề cử cho Đình Triều đến Lý gia học tập. Năm nay Đình Triều đã chín tuổi, cả ngày trốn học không chịu làm việc đàng hoàng, bảo hắn đi học chẳng khác nào đòi mạng hắn. Nếu Đình Triều đi, nàng còn phải lo lắng nó dạy hư Lý Hàn và Chính ca nhi đó!

Mặc dù biết Nguyệt Dao mặc dù biết bộ dáng này của Đình Triều là do Mạc thị cố ý phóng túng, thế nhưng biết thì tính sao. Đình Triều có cha có mẹ, nói xa hơn một chút thì còn có tổ mẫu, có làm sao cũng không tới phiên nàng người đường tỷ này đi quan tâm, đó không phải là ăn no rửng mỡ ở không đi gây sự à.

Nguyệt Doanh còn muốn nói thêm, thế nhưng Nguyệt Dao lại nói: "Đại tỷ tỷ nếu không còn chuyện gì khác, ta phải đi về." Nói xong Nguyệt Dao mau chóng rời đi. Nàng thật không muốn tiếp tục nghe lời khẩn cầu của Nguyệt Doanh, coi như xin người khác giúp đỡ, cũng phải cầu xin chuyện gì người ta có thể, cho dù đã rõ là chuyện gây khó cho người ta cũng có thể mở miệng sao. Trước kia ấn tượng của nàng dành cho Nguyệt Doanh không tệ, nhưng qua chuyện này ấn tượng của nàng đối với Nguyệt Doanh đã rơi thẳng tới mức thấp nhất.

Đặng ma ma nhẹ giọng hỏi: "Cô nương, đại cô nương tìm cô nương là vì chuyện gì?" Đặng ma ma lo lắng cô nương nhà mình nhẹ dạ đồng ý chuyện không nên đáp ứng.

Nguyệt Dao nhẹ nhàng cười: "Không có chuyện gì, chúng ta trở về đi!" Chuyện này nếu đã không đồng ý, cũng không cần phải nói. Chỉ là Nguyệt Dao có chút kỳ quái, tại sao Nguyệt Doanh lại tìm tới nàng chuyện như vậy chứ!

Nguyệt Hoàn trở lại viện mình liền phát hiện khí áp trong Phù Dung Viện vô cùng thấp, sắc mặt mấy nha hoàn cũng đều rầu rĩ. Nguyệt Hoàn kỳ quái hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Di nương đâu?"

Một nha hoàn nhỏ giọng nói: "Di nương vẫn còn ở chính phòng, chưa có trở về, cô nương dùng bữa trước đi!" Còn trong đó có chuyện gì, tất cả mọi người đều biết rõ ràng.

Nguyệt Hoàn muốn đi chính phòng tìm Tô di nương, lại bị nha hoàn ngăn cản. Nguyệt Hoàn miễn cưỡng dùng ngọc thiện, nha hoàn lại đỡ nàng đi ngủ trưa. Nguyệt Hoàn cũng không phải kẻ ngốc: "Có phải di nương đã xảy ra chuyện gì hay không? Nói, đừng có nghĩ tới chuyện gạt ta?"

Dưới sự ép hỏi năm lần bảy lượt của Nguyệt Hoàn, rốt cuộc Hồng Mai đành nói thật: "Di nương đúng là ở trong viện phu nhân, chẳng qua khi di nương phục vụ không cẩn thận làm đổ canh lên người phu nhân, trong con tức giận phu nhân phạt di nương quỳ ở trong sân."

Nguyệt Hoàn lập tức vọt tới viện của Mạc thị. Vừa vào sân đã nhìn thấy Tứ di nương quỳ gối giữa sân. Trên trán Tô di nương chảy đầy mồ hôi hột, cả người cũng lung lay sắp đổ, Nguyệt Hoàn thất thanh la lên: "Di nương. . ." Có nhân tính không chứ, giữa trưa trời nắng to thế này lại bắt di nương quỳ ở trong sân.

Tô di nương nhìn thấy Nguyệt Hoàn đầu đá lung tung đến như vậy, cử chỉ này lại càng chọc cho phu nhân tức giận hơn, đến lúc đó sự tình sẽ không dễ xử lý được. Trong lòng Tô di nương có chút lo nghĩ, thế nhưng cuối cùng vẫn cuối cùng vẫn khắc chế lo nghĩ vào đáy lòng, ôn nhu nói: "Tứ cô nương tới, nhanh đi thỉnh an phu nhân."

Nguyệt Hoàn lại không nghe khuyên bảo của Tô di nương, vọt thẳng vào phòng, thấy Mạc thị đang nhàn nhã uống trà, nghĩ tới di nương đang quỳ ngoài kia: "Phu nhân, tại sao lại trách phạt di nương?" Cho dù nàng có ngu xuẩn tới mức nào cũng không thể tin tưởng chuyện di nương thật làm đổ canh lên người Mạc thị, coi như không cẩn thận thật cũng không cần phạt quỳ từ sáng sớm đến bây giờ.

Tuy rằng nàng đi tới nơi này không lâu, thế nhưng nàng có thể cảm giác được tấm lòng yêu thương của Tô di nương. Nàng cũng đối đãi với Tô di nương như người mẹ thật sự, cũng chính vì vậy, nàng mới hết sức tức giận.

Ở trước mặt Nguyệt Dao Mạc thị tỏ vẻ yêu thương không chỉ vì Nguyệt Dao có giá trị, mà còn do thân phận của Nguyệt Dao đặc thù, vì danh tiếng nàng nhất định phải đối xử tử tế trên mặt, thế nhưng đối mặt Nguyệt Hoàn nàng không cần ra vẻ từ ái gì. Mạc thị buông ly trà trong tay, quét mắt liếc nhìn Nguyệt Hoàn nói một cách lạnh lùng: "Đã học quy củ lâu như vậy lại chỉ học được hô to gọi nhỏ với ta, xem ra tất cả quy củ đều không học được gì." Trước kia nha đầu này vô cùng ngoan ngoãn, không nghĩ tới vừa ngã một lần liền trở thành một người gan hùm mặt gấu.

Nguyệt Hoàn thấy mi mắt Mạc thị không hề nháy, nổi gân xanh: "Phu nhân, di nương quỳ đã sắp một ngày, người còn muốn cho nàng quỳ tới khi nào?"

Mạc thị nhẹ nhàng cười, mới vừa muốn mở miệng, Tô di nương lao đảo tiến vào. Vì đã quỳ quá lâu, nàng đi đứng không tốt, vừa tới cửa phải dựa vào đó mới đứng vững được.

Tô di nương thở gấp sau đó quỳ dưới đất dập đầu với Mạc thị: "Phu nhân, lần trước Tứ cô nương ngã vỡ đầu nên đầu óc có chút không tốt, cầu xin phu nhân xem xét chuyện cô nương còn chưa khỏi hẳn, tha cho nàng! Hết thấy đều là lỗi của tỳ thiếp, cầu xin phu nhân tha cho Tứ cô nương!" Đầu của Tô di nương đập lên gạch đá xanh dùng lực rất mạnh, không bao lâu sau trán đã đỏ máu.

Ban đầu Nguyệt Hoàn còn muốn nói, nhìn cái trán đầy máu của Tô di nương lập tức sợ đến nỗi nói không nên lời. Tô di nương bò đến bên người Nguyệt Hoàn, muốn kéo Nguyệt Hoàn cùng quỳ xuống.

Tô di nương không lay động được, cầu khẩn nói: "Tứ cô nương, mau nhận sai với phu nhân. Cô nương, người mau nhận lỗi với phu nhân." Ban đầu chuyện không có gì lớn, nhưng nếu lại do hành động của Tứ cô nương, e rằng chuyện sẽ mất không chế.

Khi nhìn đến khuôn mặt đầy máu của Tô di nương Nguyệt Hoàn tức giận, trong lòng rét buốt ngội lạnh. Vốn đang ôm thái độ dẫu có chết cũng không quỳ, thế nhưng cuối cùng vẫn bị Tô di nương cầu xin mà chịu khuất phục, thần thờ quỳ trên mặt đất.

Tô di nương lo lắng nói: "Tứ cô nương, mau nhận sai với phu nhân, nhận sai đi?" Đứa bé này sao lại bướng bỉnh như vậy, trước đây không phải như thế.

Về mặt Mạc thị không chút thay đổi nói: "Nhìn vào phần người mất trí nhớ, người liền chép nữ giới hai mươi lần. Lúc nào chép xong thì lúc ấy được ra ngoài." Nếu không phải nhìn việc bị ngã hồng đầu, thì hình phạt không phải chỉ có sao chép nữ giới hai mươi lần.

Trong lòng Tô di nương thở ra một hơi, lời kéo Nguyệt Hoàn dập đầu vừa dập đầu vừa la lớn: "Tạ ơn đức của phu nhân, tạ ơn phu nhân."

Mạc thị nhìn lướt qua Tô di nương: "Coi người hầu hạ ta tận tâm tận lực nhiều năm như vậy, chuyện lần này xem như xong. Nếu còn có lần sau đừng trách ta không niệm tình cảm nhiều năm."

Nghe xong lời này toàn thân Tô di nương cứng đờ, chẳng qua rất nhanh đã nói: "Phu nhân yên tâm, thiếp không dám tái phạm."

Nguyệt Hoàn tùy ý Tô di nương đưa nàng về Phù Dung Viện, trở lại Phù Dung Viện vẫn không nói tiếng nào. Tuy rằng trước đây Nguyệt Hoàn vẫn luôn biết địa vị của di nương và thứ nữ nhỏ bé, thế nhưng không nghĩ rằng lại thấp kém đến trình độ này. Nàng không biết mình nên nói cái gì, càng không biết bản thân nên làm cái gì.

Trở lại Phù Dung Viện, Tô di nương không cho nha hoàn động thủ tẩy trừ cho nàng, mà để cho Nguyệt Hoàn tới làm. Nàng muốn Nguyệt Hoàn nhớ kỷ giờ phút này vào lòng, như vậy về sau Nguyệt Hoàn sẽ không coi lời của nàng là gió thoảng bên tai, có thể mới không phạm phải sai lầm lớn.

Khi Nguyệt Hoàn thoa thuốc trị thương lên trán Tô di nương, tay cũng run rẩy, chờ tới lúc nhìn thấy đầu gối cũng toàn máu, đùi bồng chốc mềm nhũn, Nguyệt Hoàn quỳ trên mặt đất ôm Tô di nương khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 118: 64: Nhà Bếp Nhỏ

Khóa học thư pháp Nguyệt Hoàn không tới được.

Vân tiên sinh đã nhận được tin tức nói Nguyệt Hoàn bị cảm tức, Vân tiên sinh nhìn ba cô nương vui đầu viết, hơi hơi thờ dãi. Thật ra trong bốn cô nương người có thiên phú nhất là Tam cô nương, thế nhưng có tiềm lực nhất lại là Tứ cô nương. Hơn một tháng qua từ một người không biết viết chữ tới giờ phút này chữ viết đã có hình có dạng thật sự là người rất hiếm có, bởi vậy có thể thấy được Tứ cô nương không những có ngộ tính tốt, mà còn rất nỗ lực, nếu có thể kiên trì chắc chắn sau này sẽ có thành tích nổi bật. Chỉ là lời này nàng không thể nói, nói ra sẽ không tốt cho Tứ cô nương, đây là bi ai của một người sinh ra làm thứ nữ.

Khi đi học Nguyệt Dao đều viết phỏng theo bản chữ mẫu 《Khoái tuyệt thi tình》, hôm nay cũng giống vậy. Chẳng qua sau khi viết ba lần mới nhìn thấy chỗ ngồi của Nguyệt Hoàn bị trống thì hơi kinh ngạc. Lấy trình độ học tập chăm chỉ của Nguyệt Hoàn nếu không có chuyện gì quá quan trọng sẽ không vắng mặt, xem ra chuyện của Tô di nương đã làm liên lụy tới Nguyệt Hoàn.

Đoạn đường Nguyệt Dao đi từ Lan Khê viện đến Tĩnh Tư Viên không ngắn, nếu còn tới phòng chính thời gian sẽ dài hơn. Cho nên từ lúc lão phu nhân nói không cần thỉnh an vào sáng sớm và buổi tối, Nguyệt Dao cũng không qua đó nữa. Đình Chính tới Lý phủ học tập, sau mỗi lần tan học Nguyệt Dao đều sẽ sang phòng chính, mặc dù bình thường cũng chỉ ngồi ở đó không tới hai khắc đồng hồ, thế nhưng lão phu nhân lại rất vui mừng.

Ngày hôm đó Nguyệt Dao lại theo thường lệ tới phòng chính bồi lão phu nhân. Đối với việc tôn nữ hiếu thuận đương nhiên lão phu nhân rất vui vẻ, từ trên xuống dưới cũng đều nói Nguyệt Dao là một người hiếu thuận.

Trên đường tới phòng chính Nguyệt Dao hỏi Hoa Lô: "Vì chuyện gì mà Tứ cô nương không tới học? Đã xảy ra chuyện gì?" Nguyệt Dao không nghĩ là do việc mượn sách.

Đặng ma ma tiêu tốn một số bạc lớn mua người thông báo tin tức quả nhiên rất có hiệu quả, tin tức trong Liên phủ đều có thể biết ngay trước tiên. Hoa Lô đã sớm nhận được tin tức: "Cô nương, đại phu nhân trách phạt Tô di nương. Tứ cô nương vọt tới chính phòng kêu gào la hét với đại phu nhân, vì thế bị đại phu nhân cảm tức."

Mi tâm Nguyệt Dao run lên, không nghĩ tới người chiếm thân Nguyệt Hoàn mới này lại có thể coi Tô di nương làm mẹ nhanh như vậy. Lại dám vì Tô di nương mà kêu la với Mạc thị, có can đảm không tệ; chẳng qua thông qua đó cũng có thể thấy được tính cách người này rất tốt, nếu là Nguyệt Hoàn trước kia chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy.

Nguyệt Dao cảm thấy có ý tứ, về sau đại phòng sẽ thiếu một Nguyệt Hoàn hay vờ hiền lành chậm chạp, ngược lại có hơn một Tứ cô nương hiếu thuận có sự can đảm. Xem ra, nàng sẽ giúp đỡ vị Tứ cô nương hiếu thuận này đôi chỗ thích hợp.

Nguyệt Dao đến phòng chính vấn an lão phu nhân, vô ý nói đến chuyện Nguyệt Hoàn vắng bữa học hôm nay: "Tổ mẫu, người không biết đâu Tứ muội muội thật sự rất có thiên phú, mặc dù tiên sinh không có công khai khen ngợi, thế nhưng con lại biết trong bốn tỷ muội chúng con Tứ muội muội chính là người có thiên tư nhất." Lời này của Nguyệt Dao là thật tâm thật ý, ngay cả nàng cũng phải giật mình với tốc độ học tập của Nguyệt Hoàn thì sao tiên sinh có thể không biết chứ, chỉ là vì tiên sinh ngại thân phận con thứ của Nguyệt Hoàn, nên không dám công khai khen ngợi.

Ánh mắt lão phu nhân lóe lóe: "Ồ, là thật sao?" Tiên sinh nói chuyện với lão phu nhân đều chỉ nói Nguyệt Băng và Nguyệt Dao thật là tốt, còn với Nguyệt Doanh và Nguyệt Hoàn cũng có khen ngợi, chẳng qua đều là bổ sung thêm thôi. Cho nên lão phu nhân còn chưa biết rõ Nguyệt Hoàn cũng là một khối mỹ ngọc.

Nguyệt Dao cười nói: "Tổ mẫu, Nguyệt Dao còn có thể gạt người sao. Tứ muội muội còn tốt hơn con nhiều lắm, con quả thật cam bái hạ phong." Khi Nguyệt Dao cười, mi mắt cong cong giống như ánh trăng treo trên trời cao, vô cùng xinh đẹp.

Lão phu nhân như có điều suy nghĩ.

Nguyệt Dao thấy lão phu nhân không tiếp lời, cũng không tiếp tục nói chuyện này, mà lại nói đến những chuyện khác: "Tổ mẫu, lại qua hai ngày nữa Chính ca nhi sẽ trở về. Con muốn làm thêm cho Chính ca nhi hai bộ quần áo mùa đông." Bình thường vào mùa đông mỗi chủ tử đều có thêm bốn bộ

quần áo, một mùa đông bốn bộ hiển nhiên không đủ. Nguyệt Dao vẫn luôn không tin nhiệm Mạc thị, định bụng tự mình đi làm.

Làm nhiều thêm hai bộ quần áo, đối với lão phu nhân mà nói chỉ là việc nhỏ. Chẳng qua quy củ chính là quy củ, muốn làm thêm quần áo, phải tự bỏ bạc riêng ra.

Lão phu nhân nhìn quần áo đơn bạc trên người Nguyệt Dao: "Bây giờ khí trời cũng chuyển lạnh, con nên chú ý thân thể nhiều hơn, đừng dễ bị lạnh."

Sau khi do dự một chút Nguyệt Dao nói: "Tổ mẫu, Lan Khê viện cách phòng bếp quá xa. Mùa hè cũng còn tốt, chỉ là qua ít ngày nữa khí trời sẽ trở nên lạnh, đến lúc đó muốn nấu chút nước nóng cũng không có phương tiện. Tổ mẫu, con muốn làm nóng trong Lan Khê viện." Làm nóng Nguyệt Dao nói ra rất uyển chuyển thế nhưng ý tứ lại vô cùng rõ ràng, nàng muốn một cái nhà bếp nhỏ.

Lão phu nhân nghe xong hơi nhíu mày: "Nhưng bây giờ lại không thích hợp cho việc phá thổ động công (trương đương động thổ làm nhà)." Trước kia bà cũng muốn mở nhà bếp nhỏ trong Lan Khê viện, thế nhưng nhi tử vừa mới mất không thích hợp động thổ. Bây giờ gần tới tết âm lịch, phù đệ bận nhiều chuyện cũng không thích hợp động thổ.

Nguyệt Dao nhẹ nhàng cười: "Không cần phải phiền toái như vậy ạ, vốn trong Lan Khê viện đã có nhà bếp nhỏ, chỉ là vẫn không được dùng tới. Con cho người đi quan sát qua, bên trong vẫn còn rất tốt, chỉ có chút cũ kỹ thôi ạ. Mời vài người thợ thủ công đến đổi mới một chút, thu dọn thật tốt là có thể dùng." Bây giờ là cơ hội tuyệt hảo. Một khi đợi tới cuối năm vậy thì không hay rồi. Còn sang năm, sang năm vậy càng không thể nói chắc được.

Lão phu nhân suy nghĩ một chút sau đó nói: "Lấy nhà bếp nhỏ của Lan Khê viện sửa chữa lại cũng tốt." Phá thổ động công không thích hợp, tu bổ đơn giản thì không có vấn đề gì.

Trong lòng Nguyệt Dao có phần áy náy, tổ mẫu thương yêu nàng như vậy, nhưng mỗi lần nàng đều tính toán với tổ mẫu, đôi mắt tổ mẫu nàng luôn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Lão phu nhân nhìn sự áy náy trong mắt Nguyệt Dao, cười cười vuốt gò má của Nguyệt Dao: "Nha đầu ngốc, chỉ là việc nhỏ, không gây phiền nhiễu tới sự thanh tĩnh của tổ mẫu, chỉ cần các con tốt là tổ mẫu an tâm."

Nguyệt Dao ôm lão phu nhân khẽ kêu một tiếng: "Tổ mẫu." Nàng thật hy vọng tổ mẫu có thể sống lâu trăm tuổi, như vậy nàng sẽ không phải băn khoăn thế này. Thế nhưng chuyện sinh lão bệnh tử không phải chuyện nàng có thể quyết định, cái nàng có thể làm chính là ở bên cạnh làm bạn với tổ mẫu nhiều hơn.

Lão phu nhân thương yêu nói: "Đứa nhỏ ngốc." Nguyệt Dao cẩn thận như vậy, lão phu nhân vừa đau lòng lại vừa khổ sở. Nếu lão nhị và tức phụ lão nhị vẫn còn sống, Nguyệt Dao có muốn cái gì thì chỉ cần mở miệng là được, làm sao đến mức phải quanh co lòng vòng đề cập với bà những chuyện nhỏ nhặt này.

Sau khi đi về Nguyệt Dao thấy kì lạ mà hỏi thăm: "'Ma ma, vì Nguyệt Hoàn mượn sách chỗ ta nên Mạc thị mới phạt Tô di nương quỳ, sao ta lại có cảm giác không đúng? Trong này hẳn là có chuyện gì khác.'" Coi như Mạc thị không thích Nguyệt Hoàn thân cận với nàng cũng không cần phải vì thế mà phạt Tô di nương quỳ từ sáng sớm tới tận trưa, làm thế này có phần giống chuyện bé xé ra to. Nguyệt Dao cảm thấy nhất định trong này có chuyện nàng không biết.

Đặng ma ma gật đầu: "Cô nương nghĩ rất đúng, Mạc thị không thể nào chỉ vì chút chuyện nhỏ mà trách phạt Tô di nương, chắc chắn trong này có ẩn tình." Chỉ là ẩn tình gì thì bọn họ không nghe ra được.

Nguyệt Dao lại nghĩ nhiều hơn, rốt cuộc là có chuyện gì mà lại chọn vào đúng lúc này. Nếu không phải nàng không nghĩ nhiều chắc chắn sẽ cho rằng vì Nguyệt Hoàn mượn sách mà làm cho Mạc thị tức giận, nhưng nếu không có quan hệ gì tới chuyện Nguyệt Hoàn mượn sách, tại sao phải Tô di nương lại lựa thời điểm này.

Nguyệt Dao nghĩ tới những lời Tô di nương đã nói với nàng kiếp trước, những lời này quả thực có thể nói là lời tâm huyết. Đương nhiên những thứ này đều chỉ là lời tâm huyết vì muốn nàng mê muội ngoan ngoãn nhảy vào chỗ chết: "Ma ma, ta cảm thấy Tô di nương này rất thú vị."

Đặng ma ma không hiểu được: "Cô nương nói thế là có ý gì?"

Nguyệt Dao nở nụ cười: "Đi điều tra lai lịch của Tô di nương cho ta, người khác ai cũng cho rằng vì Tô di nương sinh một trai một gái nên chắc chắn Mạc thị sẽ kiêng kỵ, nhưng mọi người lại không biết thực chất Tô di nương là trợ thủ đắc lực của Mạc thị." Chuyện Mạc thị khó thực hiện đều là do Tô di nương ra mặt. Đối với Mạc thị mà nói Tô di nương chính là một món vũ khí sắc bén; giúp đỡ nàng ta lấy lòng trượng phu, đối phó với những nữ nhân muốn tranh thủ tình cảm, độc chết tiểu thiếp cùng con cái thứ xuất.

Đặng ma ma không cho rằng một di nương lại đáng để Nguyệt Dao quan tâm như vậy, thế nhưng Nguyệt Dao đã kiên trì bà cũng không phản đối: "Cô nương, ta sẽ phái người đi thăm dò."

Nguyệt Dao tiến vào phòng vẽ vẽ xong một bức họa sau đó đưa cho Hoa Lôi xem, Hoa Lôi vừa xem vừa gật đầu tán thưởng không ngớt. Nguyệt Dao lại lắc đầu, vì nguyên nhân gì mà lắc đầu thì Nguyệt Dao từ chối giải thích với Hoa Lôi, bởi vì nàng có giải thích Hoa Lôi cũng không hiểu.

Buổi tối lúc đi ngủ, Nguyệt Dao không nhận được lại nghĩ tới chuyện Tô di nương. Nguyệt Dao rùng mình, có lẽ nàng đã nghĩ lầm rồi, không phải Mạc thị ngăn cản Nguyệt Hoàn lui tới với nàng, rất có thể là Tô di nương không muốn Nguyệt Hoàn qua lại với nàng mà thiết kế ra trò này, để cho Nguyệt Hoàn bị dạy dỗ mà không dám qua lại với nàng nữa.

Nguyệt Dao nhẹ nhàng thở ra, nếu là như vậy e rằng nàng đã nghĩ quá đơn giản; một ngày nào đó nàng sẽ đứng vào phía đối lập với tất cả các nữ nhân của đại phòng. Cuộc sống như thế thật khiến người ta mệt mỏi, ngược lại nó làm nàng hoài niệm tới cuộc sống ở am ni cô, tuy rằng kham khổ nhưng mỗi ngày đều sống không buồn không lo.

Khi Mạc thị đến thỉnh an lão phu nhân nói: "Đứa bé còn nhỏ, làm việc có chỗ xúc động, người trách phạt cũng là đúng, chỉ là trước kia Tứ nha đầu bị ngã hông đầu quy củ gì đó đều đã quên sạch sành sanh, bây giờ ma ma tiên sinh đều đang ở trong phủ đệ, người đề cho bọn họ chậm rãi dạy dỗ là được. Nếu còn cảm tức đến lúc đó lại rút lại phía sau mấy đứa bé Nguyệt Doanh." Ý tứ của lão phu nhân đó là trách phạt Nguyệt Hoàn là nên, nhưng mà không thể đề cho Nguyệt Hoàn bị chậm việc học. Ngấm lại thành tích lúc đầu của Nguyệt Hoàn, có thể có biểu hiện tốt như bây giờ cũng là công lao của ma ma giáo dưỡng và tiên sinh.

Lão phu nhân đã lên tiếng, Mạc thị chỉ có thể vâng theo.

Tô di nương nghe thấy phu nhân sửa lại ẩn ý nhanh như vậy, vội nhét hà bao cho nha hoàn truyền lời, cẩn thận hỏi vì sao phu nhân đổi ý.

Nha hoàn nhận được tiền thưởng không dấu vết nặn nặn, hà bao cũng khá dày, tiền bạc bên trong chắc không ít. Lập tức nha hoàn bèn nhỏ giọng nói cho Tô di nương: "Sau khi phu nhân đi thỉnh an lão phu nhân về thì phân phó." Sáng sớm đi thỉnh an sau khi trở về, sắc mặt phu nhân có chút khó coi.

Tô di nương rung mình trong lòng, lập tức tháo vòng bạc trên tay ra giao cho nha hoàn này, tỏ ý cảm ơn.

Nha hoàn kia thấy chiếc vòng bạc này cũng khá nặng, cũng không keo kiệt nói thêm hai câu: "Trước khi phu nhân đi thỉnh an lão phu nhân, Tam cô nương có tới phòng chính." Nói bóng gió như vậy tin tưởng Tô di nương hiểu được.

Sắc mặt Tô di nương xanh mét, quay sang nha hoàn thiếp thân nói: "Đi mời Tứ cô nương ra đây." Mới vừa rồi nàng còn đang do dự không biết có nên hạ liều thuốc mạnh hay không, nhưng bây giờ nhìn tới xem ra không thể không nói.

Sau khi Nguyệt Hoàn rửa sạch vết thương cho Tô di nương, liền đi sao chép kinh thư ngay, đã sao chép được một canh giờ, Nguyệt Hoàn vẫn không bình phục được tâm tình của mình. Hiện tại tâm tình nàng vô cùng hồng bét, nghĩ tới chuyện vừa rồi liền thấy cực kỳ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 119: 65: Thực Tế Tàn Khốc

Tô di nương cầm tay nữ nhi, nhìn khuôn mặt sáng rỡ của nữ nhi nàng cũng rất xoắn xuýt, mấy ngày nay nàng vẫn luôn đấu tranh. Nếu là có thể nàng cũng không muốn nói những chuyện bẩn thỉu này cho nữ nhi nghe, trước đây vì nàng nói chuyện này mà nữ nhi che giấu tâm tính của mình, biến bản thân thành người trong suốt. Lần này ngoài ý muốn té ngã đập đầu làm bị thương mất trí nhớ, nhưng nhìn nữ nhi khôi phục bản tính vui tươi hoạt bát, nàng cũng rất vui vẻ, thế nhưng rất nhanh thôi nụ cười vui vẻ trên mặt nữ nhi sẽ rất bị chính tay nàng đánh vỡ lần nữa, nàng thật sự không đành lòng.

Nước mắt Nguyệt Hoàn tí tách rơi xuống: "Di nương, đều là lỗi của con, lúc đó con không nên quay sang hò hét la lối với phu nhân, lúc đó dường như con không không chế được chính mình." Trong nháy mắt đó, nàng chỉ biết mình rất cảm phần, muốn đòi Mạc thị cho một câu trả lời hợp lý, hoàn toàn quên mất thân phận của chính mình. Bằng không, nàng tuyệt đối sẽ không tắc trách như vậy.

Qua chuyện này, Nguyệt Hoàn đã hiểu rõ ra rằng chính nàng vẫn chưa hoàn toàn nhập mình vào xã hội này, lúc nào cũng lấy thái độ như đang xem trò chơi mà sống ở thời đại này, chuyện lần này cho nàng một bài học kinh nghiệm sâu sắc.

Qua rất lâu sau Tô di nương mới lên tiếng: "Chuyện lần này đúng là do con gây ra, nếu không phải con di nương cũng sẽ không bị phạt." Lúc nói Tô di nương lời này dường như đang có một thanh đao đâm thẳng vào ngực nàng.

Nguyệt Hoàn tròn to mắt mà nhìn Tô di nương, giọng nói có chút run rẩy: "Di nương, người, người bị phạt là do con gây ra? Con, con đã làm gì?" Di nương bị phạt cũng là do nàng gây ra, thế này là có chuyện gì? Nàng không có làm gì cả mà? Nàng thật sự không hề làm gì cả.

Tô di nương chịu đựng đau khổ trong lòng mà nói: "Bởi vì ngày hôm trước con tự mình tới Lan Khê viện, phu nhân cho rằng là di nương xui khiến con đi, cho nên tức giận."

Nguyệt Hoàn như đang nghe kể một câu chuyện cười, giọng nói không khỏi lớn hơn: "Vì sao? Con chỉ tới Lan Khê viện mượn mấy cuốn sách, con chỉ đi mượn vài cuốn sách thôi mà tại sao phu nhân lại nổi giận chứ?" Lẽ nào vì nàng thân là thứ nữ nên ngay cả quyền lợi đọc sách cũng không có.

Tô di nương hơi hơi thờ dãi: "Mượn sách đúng là chuyện không sai, thế nhưng con không nên tới chỗ Tam cô nương mượn sách, phu nhân cho là chuyện con tới chỗ Tam cô nương lấy lòng là chủ ý của di nương."

Nguyệt Hoàn không hiểu được.

Tô di nương cũng không muốn nói mấy chuyện xấu xa này cho nữ nhi biết, thế nhưng nếu bây giờ không nói cho nữ nhi, nữ nhi sẽ vẫn liều lĩnh như vậy, đến lúc đó nàng bị phạt chỉ là chuyện nhỏ nhưng làm trễ nãi nữ nhi và Luân ca nhi đó mới là việc hệ trọng: "Phu nhân vẫn muốn lung lạc lời kéo Tam cô nương, trước kia Tam cô nương như thế thật tốt, thế nhưng trong chớp mắt Tam cô nương lại thay đổi trở nên khôn khéo hơn cũng không tiếp tục thân cận với phu nhân nữa, điều này làm cho phu nhân thấy rất tức giận, nhưng vì có lão phu nhân ở đây nên tạm thời phu nhân có muốn làm gì cũng không được."

Nguyệt Hoàn nhớ tới trước kia có nói qua chuyện này: "Di nương, con biết phu nhân gấp ghe khoản tiền kénh sù trên tay Tam cô nương, thế nhưng điều này cùng việc con mượn sách thì có liên can gì với nhau?" Nghĩ như thế nào Nguyệt Hoàn cũng nghĩ không thông chuyện này với việc của nàng có liên hệ gì.

Đối với nữ nhi tâm tư đơn thuần này Tô di nương cũng không biết làm sao, trước đây chuyện gì nữ nhi cũng nhìn rõ ràng đầu đuôi, bây giờ lại trở nên ngây thơ như vậy: "Con đi mượn sách vốn là không có vấn đề gì, thế nhưng phu nhân hoài nghi ta chỉ điếm con đi. Ta hầu hạ bên người phu nhân nhiều năm như vậy, rõ ràng rằng mọi chuyện phu nhân làm, cũng hiểu rất rõ tính tình người, phu nhân làm thế là vì sợ ta. . ." Sợ gì nàng cũng không cần nói tiếp.

Nguyệt Hoàn sùng sốt một chút: "Di nương. . . Ý của người là nhất định sẽ có một ngày phu nhân hạ thủ với Tam cô nương." Vốn tưởng rằng mọi chuyện đã qua lại không nghĩ tới nó chỉ bị che giấu đi chờ ngày bùng phát.

Tô di nương cười khổ: "Đây là chuyện đương nhiên rồi, Nhị lão gia nhậm chức Diêm Ngự Sử ở Giang Nam, thế nhưng số ngân lượng lão gia mang về lại không tới mười vạn lượng, bản thân chuyện này vốn đã không hợp lý rồi. Cô ma ma đã thả tiếng gió cho phu nhân, trước khi Nhị lão gia chết có giao cho Tam cô nương một cái hộp. Nếu không có sai lầm, vậy chắc chắn trong cái hộp đó chính là tiền bạc còn dư lại của chi thứ hai, phỏng đoán sơ lược thì ít nhất cũng có mười mấy hai mươi vạn lượng, có lẽ còn có nhiều hơn."

Nguyệt Hoàn bỗng chốc trầm mặc. Nguyệt Hoàn không nhìn được điệu bộ này của Mạc thị, ngay cả tiền tài của một bé gái mồ côi còn trăm phương ngàn kế mưu tính như vậy; thế nhưng từ xưa tới nay tiền tài động lòng người, huống chi còn là số tiền tài lớn như vậy; đều nói thất phu vô tội hoài bích có tội, có trách thì trách vì sao Nhị lão gia lại để lại nhiều tiền như vậy cho Tam cô nương.

Cây đèn đồng du trên bàn vang lên tiếng nổ tách tách, lóe ra tia sáng bé nhỏ.

Tô di nương cũng cảm thấy thế sự vô thường: "Tam cô nương trở về toàn tâm toàn ý đắm chìm trong việc sao chép kinh thư, ngay cả lão phu nhân nàng cũng không thân thiết; phu nhân lại muộch cuộc Cô ma ma vú nuôi của Tam cô nương, có Cô ma ma giúp đỡ, Tam cô nương liền rất thân thiết với cùng phu nhân. Thế nhưng không biết hai tháng trước đã xảy ra chuyện gì, Tam cô nương vẫn luôn một lòng sao chép kinh thư đột nhiên thay đổi; không những đuổi Cô ma ma đi, lại còn nhận lấy Đình Chính thiếu gia trước nay nàng vốn chẳng quang tâm tới đưa về dạy dỗ bên mình, sau đó lại tìm ma ma tâm phúc bên người Nhị phu nhân về cạnh. Có lão phu nhân ở trên, phu nhân cũng không làm gì Tam cô nương được. Nếu Tam cô nương vẫn an tâm sao chép kinh thư vậy còn tốt, nhưng hôm nay Tam cô nương đột nhiên thay đổi trở nên thông minh lanh lợi hơn. Bây giờ lão phu nhân vẫn còn, phu nhân không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng chờ sau khi lão phu nhân qua đời chắc hẳn phủ đệ sẽ không còn sự an bình."

Tim Nguyệt Hoàn nhảy lên bình bịch: "Di nương, có phải đột nhiên Tam cô nương không những không thích phu nhân hay không, mà còn cực kỳ căm ghét thậm chí căm hận phu nhân?" Nếu nàng đoán không sai, Nguyệt Hoàn chắc chắn trăm phần trăm là Tam cô nương trùng sinh.

Đối với vấn đề nữ nhi hỏi Tô di nương có chút kỳ quái, nhưng vẫn nói: "Ừ, căm hận thì chưa tới mức đó, nhưng mà cũng không tiếp tục gần gũi với phu nhân, thậm chí còn đẩy Nhị cô nương ngã xuống đất. Nếu không phải có lão phu nhân che chở, phu nhân đã sớm động thủ với Tam cô nương." Thật ra dựa theo lời Tô di nương mà nói, số tiền tài này sớm ngày vào tay phu nhân thì cũng tốt. Tam cô nương chỉ là một đứa bé, giữ một khoản tiền tài khổng lồ như vậy trong tay chung quy cũng không an toàn cho lắm, thế nhưng nhìn điệu bộ bây giờ của Tam cô nương, e rằng một phân bạc phu nhân cũng không mò được.

Tay của Nguyệt Hoàn run run, đến bây giờ nàng đã xác định trăm phần trăm rằng Tam cô nương này thực sự là người trùng sinh rồi. Trong một đêm tỉnh tỉnh đại biến, nếu không phải xuyên qua thì chính là trùng sinh, đã loại bỏ khả năng xuyên qua ra, vậy chỉ còn một cái là trùng sinh. Điều này cũng có thể lý giải được vì sao Tam cô nương học cái gì cũng nhanh hơn rồi.

Không đợi Nguyệt Hoàn tiếp tục suy nghĩ, Tô di nương nói: "Phu nhân cũng liên tục buồn bực, chẳng qua trước đó không lâu cuối cùng phu nhân cũng biết được nguyên nhân vì sao bỗng chốc Tam cô nương không gần gũi với mình nữa."

Nguyệt Hoàn không thể tin nhìn Tô di nương, lẽ nào chuyện Tam cô nương trùng sinh đã có rất nhiều người biết? Không thể nào, nếu là như vậy làm sao Tam cô nương còn có thể ở vui vẻ sống tốt trong phủ đệ được kia chứ.

Tô di nương không biết suy nghĩ của Nguyệt Hoàn: "Nghe nói là Nhị phu nhân báo mộng nói với Tam cô nương rằng Cô ma ma không đáng tin, lúc này nàng mới đuổi Cô ma ma ra ngoài." Còn có chuyện gì cụ thể hơn thì nàng không nghe ngóng được, thế nhưng nếu Nhị phu nhân báo mộng có thể nói ra Cô ma ma, chắc chắn sẽ không bỏ qua phần của đại phu nhân. Nhị phu nhân chính là một người cực kỳ thông minh, bằng không phu nhân sẽ không ba lần bốn lượt nhận thiệt thòi mất mặt trước mặt Nhị phu nhân.

Nguyệt Hoàn há miệng, không phải thế chứ, Nguyệt Dao sẽ dùng cái lý do qua loa tắc trách này mà chặn đỡ chuyện nàng làm ra: "Di nương tin không?" Lý do này mà cũng thành, trò đùa vui này có vẻ quá mức rồi.

Tô di nương gật đầu: "Tứ cô nương, di nương nói cho con những thứ này, là muốn cho con biết, về sau phu nhân và Tam cô nương sẽ không thể chung sống hòa bình với nhau được. Cô nương, Tam cô nương người không thể đánh vào được."

Nguyệt Hoàn không nhịn được hỏi: "Vì sao?"

Tô di nương lắc đầu: "Phu nhân mưu đồ tiền tài của Tam cô nương, nếu còn như lúc trước vậy chắc chắn cũng không có gì, thế nhưng nếu Tam cô nương đã phát hiện và có phòng bị, phu nhân sẽ không dễ dàng thực hiện được như vậy. Mưu tính của phu nhân, e rằng sẽ tan vỡ. Thế nhưng phu nhân không phải người dễ dàng chịu thua như vậy, đến lúc đó chúng ta đều bị cuốn vào chứ không thể nào tránh khỏi."

Nguyệt Hoàn buồn mình trầm tư. Nếu Nguyệt Dao thực sự là người trùng sinh vậy chắc chắn phu nhân không thể mưu tính được tiền bạc của nàng ấy, không những như vậy, rất có thể Nguyệt Dao còn quay lại trả thù Mạc thị. Vì chứng minh suy đoán của mình chắc chắn đúng, Nguyệt Hoàn không nhịn được hỏi: "Di nương tại sao người nói mưu tính của phu nhân có thể sẽ thành công không?"

Tô di nương cười khổ nói: "Lúc Tam cô nương mới vừa trở lại kinh thành liền chuyên tâm sao chép kinh thư, việc bên ngoài tất cả đều mặc kệ. Nhưng đến bây giờ, không những biết lấy lòng lão phu nhân, lại còn qua lại thân thiết với Mã gia và Lý gia. Tam cô nương làm những thứ này thật ra chính là đang tìm kiếm hậu thuẫn. Có những người này ủng hộ đằng sau, phu nhân ắt phải cố kỵ, làm việc sẽ bó tay bó chân, chắc chắn không thể như nguyện."

Nguyệt Hoàn nhẹ giọng hỏi: "Phu nhân kiêng kỵ chuyện gì?"

Tô di nương giải thích: "Lão gia làm quan trong triều, coi trọng nhất chính là danh tiếng. Bây giờ phụ mẫu của Tam cô nương đều mất rồi gọi cho đại phòng nuôi, nếu có người lan truyền ra ngoài rằng phu nhân mưu đoạt tiền tài trên tay Tam cô nương vậy không những ảnh hưởng tới con đường làm quan của lão gia, mà hơn nữa còn gây trở ngại cho tiền đồ của mấy người đại thiếu gia cùng nhị cô nương."

Nguyệt Hoàn như bắt được một tia hy vọng: "Nói như vậy, phu nhân không đầu lại Tam cô nương còn gì?" Nếu thật như vậy vậy nàng có thể liên thủ với Tam cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 120: Chương 65: (Tt)

Trái tim Tô di nương run lên, quả nhiên nàng suy đoán không sai Nguyệt Hoàn muốn thân cận với Nguyệt Dao. Nàng nhất định phải khiến Nguyệt Hoàn bỏ đi suy nghĩ này: "Tam cô nương là Tam cô nương, chúng ta là chúng ta. Ưu thế lớn nhất của Tam cô nương chính là con cả nhị phòng, chúng ta lại không giống với nàng. Từ cô nương, thân thế của di nương vẫn còn nằm trong tay phu nhân, sinh tử của di nương dựa vào một ý niệm của phu nhân. Cả tiền đồ của con và Luân ca nhi cũng đều ở trong tay phu nhân, chúng ta chỉ có thể nghe lời phu nhân, phu nhân bảo làm cái gì thì phải làm cái đó. Bằng không, chúng ta chỉ có một con đường chết."

Nguyệt Hoàn vừa nghe Tô di nương nói thân thế nàng còn trong tay Mạc thị, ngây ngẩn cả người, thân thế vẫn do Mạc thị nắm giữ, có phải có có nghĩa là di nương vẫn là một cái hạ nhân hay không.

Thật ra thì Tô di nương không muốn nói điều này với Nguyệt Hoàn, thế nhưng là người thì nhất định phải đối mặt với hiện thực, nàng không hy vọng con gái của mình đi lầm đường, phải biết rằng một bước sẽ dẫn tới từng bước sai: "Người và Luân ca nhi có thể bình bình an an lớn lên cũng là bởi vì các con không có gì nổi bật. Từ cô nương, nếu không phải di nương lo lắng hết lòng, kết quả của người và Luân ca nhi chính là có không chết cũng thành đồ phế đi."

Trông mặt Nguyệt Hoàn như muốn trợn mắt ra ngoài.

Tô di nương nói đơn giản qua tính tình cùng cách đối nhân xử thế của Mạc thị, mấy năm nay người chết ở trên tay Mạc thị, cũng có bảy, tám mạng người, bởi vậy có thể thấy được sự độc ác của Mạc thị. Nguyệt Hoàn sợ đến mặt không còn chút máu.

Trên mặt Tô di nương lộ vẻ đau xót: "Người chết rồi thì thôi không cần nói đến chi, nhưng con nhìn Triều ca nhi xem hẳn hoàn toàn bị phu nhân nuôi thành đồ bỏ đi; tiền đồ sau này đại cô nương cũng khó mà nói cho được. Di nương cũng không cầu xin tỷ đệ các người đại phú đại quý, chỉ cầu người và Luân ca nhi bình an lớn lên, qua thêm vài năm nữa thì người có thể an an ổn ổn gả cho gia đình trong sạch; Luân ca nhi đón dâu phân nhà đi ra ngoài, ta cũng đã thỏa mãn."

Nguyệt Hoàn cứ thế sững sờ, còn chưa kịp tỉnh lại trong chấn động vừa rồi.

Tô di nương cầm lấy tay Nguyệt Hoàn nói: "Cô nương, người tuyệt đối không thể gần gũi thân thiết với Tam cô nương lần nữa. Lần này là phu nhân nhìn vào việc trước đó người bị thương mất trí nhớ nên mới chịu bỏ qua cho người; nếu còn có lần sau chắc chắn phu nhân sẽ không tha cho chúng ta."

Nguyệt Hoàn thì thào nói: "Lẽ nào cả đời này đều phải chịu sự kiểm chế của bà ta?" Nếu cứ như vậy sống ngày qua ngày, một mù tăm tối mãi ư.

Tô di nương vội vã nói: "Không có, cô nương nhẫn nại thêm mấy năm nữa, đến lúc đó cô nương xuất giá rồi sẽ không phải chịu những ủy khuất này, bây giờ cô nương chỉ có thể nhẫn nhịn."

Nguyệt Hoàn trầm mặc, tưởng tượng là một chuyện, thực tế tàn khốc bày ra ngay trước mặt lại là một chuyện khác, nàng cần thời gian để thích ứng.

Tô di nương nhìn khuôn mặt suy sụp xám đi của nữ nhi, lòng như đao cắt, nếu có thể, nàng thật sự không muốn đi bước này.

Nha hoàn thiếp thân bên người Tô di nương nói: "Di nương, thật ra không cần vội vã về chuyện này như vậy, chờ cô nương được dạy bảo trưởng thành, nhất định sẽ nghe lời di nương." Nha hoàn cho rằng Tô di nương làm vậy là quá nóng vội, nàng lo lắng sẽ bị phản ngược lại.

Tô di nương nhìn ngọn lửa nhỏ trên bàn, lay trái ngã phải, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị dập tắt, mà cuộc đời của nàng chẳng phải cũng như vậy sao, không cẩn thận sẽ bị mất mạng. Nàng không sợ phiền phức, thế nhưng nàng còn có một đôi nhi nữ, nếu nàng chết thật vậy còn hai đứa bé của nàng phải làm sao bây giờ, nàng không tin Mạc thị có thể đối xử tử tế thật lòng với con cái của nàng: "Ta tự có chừng mực."

Không phải nàng không có thời gian chờ đợi, mà là nàng không dám chờ đợi. Nàng hiểu rất rõ tính tình của phu nhân, chỉ cần là cái mà nàng muốn thì nhất định phải giành bằng được, e rằng dù có phải dùng bất kỳ thủ đoạn nào cũng sẽ không tiếc, nhất định phu nhân sẽ không bỏ qua số tiền tài trên tay Tam cô nương, đến lúc đó chắc chắn sẽ lại có một phen nội đấu.

Nếu là Tam cô nương không thay đổi mà vẫn như trước, nàng vô cùng khẳng định phu nhân có thể đoạt lấy toàn bộ số tiền này. Thế nhưng bây giờ, Tô di nương không dám nắm chắc nữa. Tam cô nương làm ra đủ thể loại chuyện, nhìn qua thì không quan trọng, nhưng mọi thứ đều có thể dùng để phòng bị phu nhân, phòng bị không đáng sợ, đáng sợ là tâm trí cô nương.

Trong phủ đệ mời ma ma, tiên sinh và tú nương, cô nương lại chỉ chọn học tập quy củ, thêu thùa, thư pháp, những cái khác đều không học. Trên mặt có thể coi là vì muốn thủ hiếu, thế nhưng chỉ liếc mắt nàng liền có thể nhìn thấu mấy cái Tam cô nương học đều là thứ hữu dụng. Quy củ cái này là thứ cơ bản, thêu thùa và thư pháp là đại diện cho bề ngoài, còn cầm kỳ họa cùng thi từ ca phú, đều là mấy thứ trông thì đẹp nhưng không dùng được là mấy, nói cách khác cô nương đã biết nên chọn lựa những thứ có lợi với mình, bỏ qua những cái vô dụng.

Hiểu được nên lấy hay bỏ là chuyện rất bình thường, thế nhưng Tam cô nương chọn lựa như vậy lại không bình thường. Tam cô nương là tài nữ, tài nữ yêu thích cầm kỳ thư họa thi từ ca phú đó mới là chuyện dĩ nhiên, làm sao có thể tiêu tốn tâm tư đi học tập thêu thùa như vậy. Dù loại chuyện mà Tam cô nương làm ra khiến cho nàng không thể không kinh hãi.

Nếu Tứ cô nương vẫn bình thường trước nàng cũng không lo lắng, thế nhưng Tứ cô nương bị ngã một lần sau đó cả con người thay đổi trở nên đơn thuần hơn. Nếu còn tiếp xúc với Tam cô nương nhiều hơn nữa, lấy tâm trí kia của Tam cô nương vậy đến lúc đó nhất định nữ nhi của nàng sẽ bị bán, mà sinh tử của các nàng vẫn còn bị phu nhân nắm chặt trong tay.

Tô di nương lầm bầm: "Nếu Tam cô nương không trở nên thông minh thì tốt biết bao nhiêu." Nếu như vậy, phu nhân có thể dễ dàng đạt được mong muốn, phủ đệ cũng sẽ thái bình.

Trần di nương nhận được tin tức Nguyệt Doanh đưa tới, biết Nguyệt Dao cự tuyệt, ngay lập tức thất vọng vô cùng, vì sao lại không thể đáp ứng kia chứ? Chu tiên sinh còn có thể dạy cho cái tên Liên Đình Chính ngu dốt như lợn kia, thì chắc chắn có thể dạy Đình Triều.

Hôm đó Trần di nương đi qua tiền viện thăm Đình Triều. Thế nhưng Đình Triều không những không để ý tới Trần di nương, mà còn tức giận mắng Trần di nương.

Gã sai vặt đi theo len lén nói cho Trần di nương bảo rằng tam thiếu gia đánh nhau với người ta, nhất định tiên sinh muốn nói chuyện này cho lão gia, tam thiếu gia ắt sẽ phải chịu phạt.

Trần di nương luống cuống, nếu bị lão gia biết được, mà lão gia lại là người nghiêm khắc, đến lúc đó nhất định lấy gia pháp ra trị tội, lần trước nhi tử bị dùng gia pháp liền nằm luôn trên giường nửa tháng, nếu lại bị nghiêm phạt bằng gia pháp nữa vậy chẳng phải phải tiếp tục nằm thêm nửa tháng nữa hay sao, càng quan trọng hơn nữa, nếu còn tiếp tục như vậy sớm muộn gì nhi tử cũng thành phế vật. Trần di nương một lòng một dạ vì nhi tử, lập tức ném tất cả đều cô kỵ ra sau ô, trực tiếp đi tìm Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao nghe báo Trần di nương đến có chút kỳ quái, thế này là có chuyện gì, không biết rằng cũng lại là vì chuyện Đình Triều mà tới: "Sao di nương lại có thời gian rảnh rồi tới đây, mời di nương ngồi."

Trần di nương cũng không quanh co lòng vòng với Nguyệt Dao: "Tam cô nương, ta có chút ý nghĩ muốn nói riêng với cô nương." Giờ phút này nàng không thể chờ thêm dù chỉ một khắc.

Nguyệt Dao lại mỉm cười: "Là chuyện không thể nói với người khác sao, di nương có chuyện mời cứ nói." Sẽ không nói với Mạc thị, thế nhưng nhất định sẽ nói cho lão phu nhân.

Trần di nương không còn cách nào khác chỉ đành nhắm mắt cầu xin Nguyệt Dao hỗ trợ.

Nguyệt Dao lắc đầu từ chối: "Trần di nương, trước đó ta đã nói với đại tỷ rằng chuyện này không phải chuyện mà ta có thể làm chủ được. Trần di nương, mong muốn của người ta không giúp được xin đừng làm khó ta." Có thể để cho Đình Chính đi theo Lý Hàn học tập tỷ đệ các nàng đã thiếu người ta một mối ân tình lớn, làm sao còn có thể tiếp tục đi cầu xin một cách vô lý như vậy được.

Trần di nương đau khổ cầu xin: "Tam cô nương, người lại đi hỏi thêm một chút đi. Nếu Lý gia cự tuyệt ta cũng đành nhận mệnh. Tam cô nương, ta cầu xin người." Nói xong liền muốn quỳ xuống. May mắn Hoa Lôi và Xảo Lan nhanh tay lẹ mắt, ngăn nàng lại.

Nguyệt Dao cười khổ: "Di nương, người thật sự là làm khó cho ta rồi, chuyện này quả thật là ta bất lực." Cũng thật là gây khó dễ cho người khác mà.

Hác mụ mụ từ ngoài đi vào, nhìn Trần di nương khóc lóc không ra bộ dáng gì, thì thầm bên tai Nguyệt Dao đôi câu.

Nguyệt Dao nghi ngờ liếc mắt nhìn Hác mụ mụ một cái, thấy Hác mụ mụ gật đầu. Nguyệt Dao trầm mặc một chút sau đó nói: "Trần di nương, không biết chuyện người tới đây cầu xin ta cho tam thiếu gia đi Lý gia học bài tổ mẫu và Đại bá phụ bọn họ có biết hay không? Nếu tổ mẫu bọn họ đồng ý, thì ta sẽ viết thư cho Lý bá bá."

Thoáng chốc Trần di nương sững sờ ngây ngẩn cả người, chẳng qua vì nhì từ, Trần di nương vẫn quyết định không thềm thêm xia tới chuyện gì nữa rồi: "Nếu lão gia đồng ý, cô nương có thể đưa tam thiếu gia tới Lý phủ học tư thực sao?"

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không thể, ta cũng không phải là Đông Gia, ta chỉ có thể viết thư đi trung cầu ý kiến hỏi thăm một chút, có thể thành hay không, còn phải xem Lý bá bá có đồng ý không đã."

Đối với việc thu học trò Chu tiên sinh cũng có yêu cầu nhất định, không phải là người nào tới cũng thu cả. Tình huống của Đình Chính thì trước khi Nguyệt Dao gặp Chu tiên sinh Lý Quốc Hạnh cũng đã nói rõ ràng mọi chuyện với hắn rồi. Về sau Nguyệt Dao lại nói không hy vọng xa vời gì Đình Chính có thể thi khoa cử, Chu tiên sinh dạy học cũng không có gánh nặng, thấy tư chất Đình Chính như vậy việc dạy dỗ khó tránh khỏi có vài phần tùy ý, đương nhiên, tùy ý không có nghĩa là chỉ dạy cho có lệ, chỉ là không có để bụng nhiều như Lý Hàn, cũng không có yêu cầu gì nghiêm khắc.

Đình Chính tự mình viết thư cho Nguyệt Dao, nói rằng hắn ở Lý phủ hết thầy đều mạnh khỏe bình an, điều duy nhất không tốt chính là không được gặp tỷ tỷ thường xuyên.

Trần di nương cũng không nỡ lòng buông tha chút hy vọng ấy: "Ta sẽ đi cầu xin lão phu nhân và lão gia, cũng xin Tam cô nương quan tâm nhiều hơn chút."

Nguyệt Dao nhìn bóng lưng Trần di nương rồi đi, trong lòng có chút cay cay. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ. Tuy rằng trước giờ Trần di nương có làm sai, thế nhưng một mảnh tình mẹ dành cho Đình Triều cũng khiến người khác lộ vẻ xúc động. Thậm chí trong nháy mắt này, Nguyệt Dao suy nghĩ nếu không thì mình hãy cứ đi cầu xin Lý bá bá trước rồi tính, chẳng qua suy nghĩ này cũng chỉ chọt lóe lên ở trong lòng rồi biến mất.

Đặng ma ma hung hăng trừng mắt vào bóng lưng đang rời đi của Trần di nương. Tuy là đáng thương, thế nhưng chuyện này rõ ràng là làm khó cho cô nương nhà mình.

Nguyệt Dao có chút buồn bực: "Tại sao phải Trần di nương tại sao phải đến tận đầu ta mà cầu xin? Nàng làm như vậy là vì cái gì?" Trần di nương cầu xin nàng, cầu xin một bé gái mồ côi không cha không mẹ, này chẳng khác nào tát thẳng vào mặt Đại bá phụ và Đại bá mẫu, đến lúc đó người xui xẻo vẫn là Trần di nương.

Nguyệt Dao thấy sau khi mình hỏi xong, Đặng ma ma không đáp lời, ngược lại sắc mặt Hác mụ mụ có chút phức tạp. Nguyệt Dao khẽ thờ dài một hơi, trở về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 121: Hận

Edit + beta: Linxu

Trần di nương đi cầu xin lão phu nhân.

Lão phu nhân nghe xong thỉnh cầu của Trần di nương, lập tức tức giận đến nỗi cảm chén thuốc trên bàn bên cạnh đập tới, nện lên người Trần di nương: "Cái đồ vô liêm sỉ nhà người, người có biết mình đang làm cái gì không hả?"

Lão phu nhân đồng ý cho Đình Chính đi Lý gia học tập, thứ nhất là Lý Quốc Hạnh chủ động mở miệng; thứ hai cũng là lý do quan trọng nhất, lão phu nhân rất rõ ràng lấy tư chất của Đình Chính thì hoàn toàn không thể mời tiên sinh tốt tới được. Nào có tiên sinh giỏi nhà ai lại sẵn lòng dạy một đệ tử như vậy.

Lão phu nhân cũng từng nghĩ tới việc đưa Đình Chính vào tộc, thế nhưng Nguyệt Dao sống chết không muốn, bản thân bà cũng sợ đứa bé này bị làm hư, đã làm hư một Đình Triều rồi cũng không thể lại dạy hư thêm một Đình Chính. Nhưng đưa Đình Chính qua Lý gia học tập, không có nghĩa là có thể đưa Đình Triều đi, chủ động mở miệng và việc tới cửa cầu người là hai chuyện khác nhau. Liên gia cùng Lý gia đều là gia đình thư hương môn đệ, hiện tại Liên gia ở thế yếu, thế nhưng có vậy cũng không thể tới Lý gia yêu cầu. Nếu thật để cho Nguyệt Dao đi cầu xin Lý Quốc Hạnh, vậy mặt mũi của Liên gia còn không phải sẽ mất hết à.

Khuôn mặt Trần di nương đầy nước mắt: "Lão phu nhân, cầu xin lão phu nhân khai ân, còn tiếp tục tình hình này nữa Đình Triều sẽ thành đồ bỏ đi, cầu xin lão phu nhân ban ơn." Nhìn nhì từ càng ngày càng đi xa trên con đường sai lệch, lòng Trần di nương nóng như lửa đốt.

Tất cả những lời muốn nói tới miệng đều bị lão phu nhân nuốt trở về, đến sau cùng chỉ đành một môi phất phất tay: "Người đến, đưa Trần di nương đi về."

Trần di nương đi rồi, lão phu nhân khẽ thở một hơi: "E rằng phải đưa Đình Triều tới chỗ ta nuôi rồi, Đình Triều sẽ không biến thành người tính tình thế này." Lúc đầu bà cũng muốn để Đình Triều bên mình nuôi dạy, vì thế cũng ôm tới phòng chính. Chỉ là tuổi tác bà ngày một lớn hơn, tinh thần và thể lực có hạn, Đình Triều lại đặc biệt âm ỉ, bà chịu không nổi cảnh âm ỉ như vậy, sợ sẩy một cái đứa bé liền phát sốt. Chờ Đình Triều hết sốt, bà cho Trần di nương ôm Đình Triều về nuôi dưỡng. Lại không nghĩ rằng, đứa bé đã bị người dạy thành thế này. Đáy lòng lão phu nhân cũng có chút hối hận, thế nhưng có hối hận thêm nữa cũng vô dụng, chuyện đã xảy ra rồi cái nên nghĩ lúc này là làm sao thay đổi. Bây giờ có thể làm thế nào mà uốn nắn được.

Qua rất lâu sau lão phu nhân nói: "Chờ khi nào đại lão gia hỏi phủ, mời đại lão gia đến chỗ này của ta một chuyến, ta có lời cần nói với hân." Chuyện này nhi tử phải tự mình giải quyết, bà già rồi không quản được.

Liên Đồng Phương và Liên lão phu nhân ở trong phòng nói chuyện nửa ngày, khi đi ra sắc mặt Liên Đồng Phương xanh mét. Ra khỏi phòng chính Liên Đồng Phương liền đem Đình Triều tới lại, dùng gia pháp với Đình Triều. Sau đó, hạ lệnh cường chế trong vòng ba tháng Trần di nương không được bước ra cửa phòng một bước.

Nguyệt Dao vừa nhận được tin tức liền nhớ tới lời nhắc nhở ban nãy của Hác mụ mụ, gọi Hác mụ mụ tới hỏi: "Sao ma ma có thể khẳng định tổ mẫu và đại bá sẽ không bằng lòng như vậy? Ngoại trừ sợ làm mất mặt Liên gia, hẳn là còn có những chuyện khác?" Câu Nguyệt Dao nói là khẳng định chắc chắn chứ không phải nghi vấn.

Hác mụ mụ không nghĩ tới Nguyệt Dao lại có thể dựa vào cái có của mình mà nghĩ ra được: "Chính là lời cô nương nói, nếu đưa Đình Triều thiếu gia đi Lý gia học tập mặt mũi của Liên gia cũng mất sạch."

Nguyệt Dao phất tay ra hiệu cho mọi người đi ra ngoài: "Hác mụ mụ, ta hy vọng người có thể nói cho ta biết chân tướng, người nên biết hiện tại Đình Chính đang theo học ở Lý gia, nếu có gì không ổn thì ta cũng biết mà can nhắc. Mà không phải mơ mơ hồ hồ giống như bây giờ." Nguyệt Dao thấy vẻ mặt khó nói của Hác mụ mụ, Nguyệt Dao nói: "Ma ma yên tâm, ta chỉ muốn biết trước để có thể tính toán sớm, không để đến lúc đó dùng một cái trở tay không kịp, ta sẽ không nói chuyện này cho người thứ ba biết được."

Hác mụ mụ thấy dáng vẻ không đạt được mục đích thì không bỏ qua của Nguyệt Dao, trong lòng liên tục suy tính. Thân thể lão phu nhân không tốt cũng không biết có thể chống đỡ tới khi nào, Đình Chính thiếu gia lại đi Lý gia. Nếu tương lai Liên gia cùng Lý gia có mâu thuẫn gì, nhất định cô nương sẽ giận chó đánh mèo với mình. Đắn đo nửa ngày Hác mụ mụ mới lên tiếng: "Cô nương, thật ra cụ thể thế nào ta cũng không rõ ràng lắm. Ta chỉ biết, đại lão gia và Lý đại nhân có chút không hợp nhau."

Nguyệt Dao run lên một cái: "Có gì không hợp nhau?" Đại bá phụ và Lý bá bá, giữa hai người lại có tư thù, nói như vậy, đột nhiên Nguyệt Dao không dám nghĩ tiếp nữa.

Hác mụ mụ ở Liên phủ hơn hai mươi năm, vẫn tương đối rõ ràng những chuyện tình trong Liên phủ, "Đại lão gia và Lý đại nhân có chỗ nào không hợp nhau, ta không rõ ràng lắm. Ta chỉ biết năm đó lão thái gia và Lý lão thái gia là bạn tốt, bình thường hay dẫn theo Lý đại nhân đến phủ để làm khách, thế nhưng vì tính tình đại lão gia và Lý đại nhân không hợp nhau nên không có thâm giao gì nhiều, chẳng qua tính tình Lý đại nhân và Nhị lão gia hợp nhau nên lại thành bạn tốt." Về chuyện hai người không hợp nhau Hác mụ mụ có biết một ít, thế nhưng việc này liên quan đến thế hệ trước khó mà kể lại tỉ mỉ được, chỉ để cho cô nương biết đại lão gia cùng Lý đại nhân bất hoà vậy là đủ rồi.

Bất thành linh sắc mặt Nguyệt Dao trở nên trắng bệch, vậy người chân chính đứng sau vụ vu cáo hãm hại Lý bá bá năm đó không phải Mạc thị, mà là Đại bá phụ rồi. Chuyện vu hãm là do đại bá đứng sau chỉ điểm, vậy năm đó chuyện Mạc thị mưu đoạt tiền tài của nàng chắc chắn đại bá cũng biết, nói cách khác về sau chuyện nàng bị bán đi đại bá cũng biết rõ ràng rành, thậm chí còn có thể là người chủ sử ở sau lưng.

Toàn thân Nguyệt Dao run rẩy, chuyện này làm sao Đại bá phụ có thể không biết. Nếu không có sự cho phép của Đại bá phụ, Mạc thị không đủ to gan để làm ra chuyện như vậy. Nói cách khác kẻ bán không phải Mạc thị, mà là thân bá phụ của nàng. Chỉ là nàng vẫn luôn lừa mình dối người, không muốn tin tưởng. Nguyệt Dao thì thầm nói: "Sẽ không, tuyệt đối không phải, nhất định là ta nghĩ sai rồi, nhất định là nghĩ sai chỗ nào rồi. . ." Mạc thị bán nàng, là nàng ta tham lam ác độc trong mắt chỉ có tiền. Thế nhưng tại sao đại bá lại muốn bán nàng? Nàng chính là chất nữ ruột thịt của hân mã, vì sao? Tại sao vậy. . .

Hác mụ mụ thấy cả người Nguyệt Dao run rẩy, vội vàng đỡ Nguyệt Dao nói: "Cô nương, cô nương người sao vậy?" Sao đang tốt lành lại bị dọa thành như vậy.

Bây giờ ngay cả hơi sức để nói chuyện Nguyệt Dao cũng không có. Hiện tại nàng chỉ muốn yên lặng một chút, suy nghĩ chuyện này cho tốt: "Hác mụ mụ, đầu ta hơi đau, người dìu ta lên giường nằm nghỉ."

Hác mụ mụ vội vàng đỡ Nguyệt Dao lên giường.

Nguyệt Dao nhìn Hác mụ mụ nói: "Ma ma, chuyện vừa rồi người nào cũng không có thể nói, cho dù là tổ mẫu cũng không được nói cho, ta không muốn để tổ mẫu lo lắng." Tổ mẫu là người sáng suốt như vậy, nếu Hác mụ mụ mà nói chuyện mình có khác thường vừa xảy ra chắc chắn bà sẽ nghi ngờ.

Trong lòng Hác mụ mụ vô cùng ngờ vực, nhưng mà lại vẫn gật đầu. Chuyện này trước nói cũng là lỗi của chính bà, là bà nói chuyện đòi trước cho cô nương, lão phu nhân mà biết ắt cũng sẽ trách cứ bà. Đương nhiên, trách móc thì không có gì đáng sợ, chỉ là chuyện này cũng không phải chuyện gì lớn không nói cho lão phu nhân cũng không có ảnh hưởng gì.

Nguyệt Dao kiềm nén sóng to gió lớn nơi đáy lòng: "Nói với bọn họ một tiếng, lúc ta ngủ chớ vào đây." Nàng cần phải suy nghĩ kỹ càng đôi chút.

Nằm ở trên giường cả buổi, Nguyệt Dao nhớ tới cảnh ngộ kiếp trước, hoá ra nàng hận sai người rồi. Chủ mưu chân chính phía sau màn là đại bá. Nghĩ tới đây ngón tay của Nguyệt Dao đều trở nên trắng bệch, nàng không hiểu thật sự không hiểu, đã mưu đoạt tiền tài trong tay nàng còn chưa tính vậy vì sao còn muốn bán nàng? Lẽ nào hẳn không sợ ngộ nhờ chuyện này bị vỡ lỡ, Liên phủ sẽ rơi vào tính thế vạn kiếp bất phục. (nghĩa là: muôn đời muôn kiếp không trở lại được.)

Nghĩ tới đây Nguyệt Dao cười khỏ, vẫn là nàng còn quá ngây thơ non trẻ, vấn đề nghĩ đến cũng quá đơn giản. Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài, Đại bá phụ cũng sẽ không vì hai mươi vạn lượng bạc mà đồng ý bán nàng, chắc chắn còn có nội tình gì đó mà nàng không biết. Suy nghĩ điên rồ vòng vòng như thế, Nguyệt Dao lại không nhận được mà run lên. Kẻ điên, chính là y hệt kẻ điên.

Qua một lúc lâu Nguyệt Dao mới nỗ lực để mình bình tĩnh lại phần nào. Đại bá bán nàng thì như thế nào? Kiếp trước là do chính bản thân nàng ngu xuẩn, mới có thể giống như một cái tượng gỗ bị bọn họ giật dây. Đời này nếu dám có ý nghĩ hãm hại bán nàng, thì nàng sẽ liều mình cả chết lưới rách với bọn họ, nhìn xem các nàng có dám không. Bết bát nhất cũng chỉ là một cái mạng này mà thôi, nàng sẽ không nhận lấy nỗi khuất nhục của kiếp trước.

Nguyệt Dao đấu tranh hồi lâu, sau cùng lặng lẽ đọc kinh mới có thể lấy lại bình tĩnh. Thật ra từ ngày trùng sinh lại tới nay Nguyệt Dao vẫn luôn có sự hoài nghi này, chỉ là nàng lừa mình dối người không muốn suy nghĩ nhiều. Ở sâu trong nội tâm Nguyệt Dao nàng tình nguyện tin tưởng chuyện ấy là hành vi của riêng mình Mạc thị, cũng không muốn tin tưởng Đại bá phụ mình có tham dự trong đó. Dù sao đối với Nguyệt Dao mà nói Mạc thị chỉ là một người ngoài, Liên Đồng Phụng lại là người có quan hệ huyết thống với nàng. Bây giờ sự thực bày ra ở trước mắt, tuy rằng trong lòng vô cùng chấn động và bi thương, nhưng là chuyện này cũng coi như được xác định triệt để rồi, cũng không còn nhiều nghi ngờ và nghi kỵ như vậy nữa.

Nguyệt Dao nghĩ thông suốt sau, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, lúc lại tỉnh lại đã thấy Đặng ma ma ngồi ở mép giường. Nguyệt Dao không thể không thấy may mắn, nàng không có thói quen nói mơ gì cả.

Đặng ma ma thấy Nguyệt Dao mở mắt ra, vội vàng hỏi: "Cô nương, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không? Ta đây sẽ cho người đi mời đại phu." Ban nãy Hắc mục mục nhấn mạnh Tam cô nương mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi thật tốt bảo các nàng chớ vào quấy rầy. Những lời này dĩ nhiên sẽ có tác dụng với mấy người Hoa Lô, nhưng lại không thể dùng được với Đặng ma ma. Đặng ma ma nghe xong lời của Hắc mục mục liền đến phòng, thấy cô nương nhà mình thực sự đang ngủ mới yên tâm. Thế nhưng giấc ngủ này của cô nương lại có thời gian dài như vậy, ngược lại lại làm cho Đặng ma ma không suy nghĩ nhiều, chỉ là cho rằng cô nương mệt nhọc nên mới thế.

Nguyệt Dao cầm lấy tay của Đặng ma ma, kêu lên thật thấp: "'Ma ma. . ."

Toàn thân Đặng ma ma chấn động: "Cô nương, làm sao vậy? Hắc bà tử đã nói gì với người?" Nhất định là đã nói chuyện gì không tốt, nhất định là như vậy.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Không phải, ban nãy ta ngủ gặp ác mộng nên bị dọa." Chuyện này tạm thời chưa thể nói cho Đặng ma ma, cũng không thể nói cho bất kỳ người nào khác.

Nguyệt Dao rời giường, lại như không có chuyện gì. Hắc mục mục nhìn vẻ bình thân như nước của Nguyệt Dao, thở dài trong lòng, tâm tư Tam cô nương quá sâu mà nhìn không thấu. Haiz, nhưng đáng tiếc, nếu Tam cô nương là một nam tử, nói không chừng Liên gia còn có thể sinh ra một người kinh tài tuyệt thế.

Sau khi rửa mặt chải đầu, Nguyệt Dao thấy còn chưa tới giờ cơm liền đi tiểu phạt đường sao chép kinh thư. Hắc mục mục quan sát cách bài trí của Nguyệt Dao, trong mắt có vẻ nghi hoặc. Theo bà được biết, bình thường chỉ khi tâm không tĩnh cô nương mới có thể đi sao chép kinh thư, rốt cuộc là vì sao mà hôm nay tâm cô nương lại không tĩnh.

Sao chép kinh thư xong, Nguyệt Dao đi ra quay sang nói với Hắc mục mục: "Ma ma, người có thể nói với ta đôi chút, về chuyện tình trong phủ đệ không?" Đối với chuyện trong Liên phủ Nguyệt Dao rất xa lạ, nếu muốn bảo toàn chính mình nàng nhất định phải thấu hiểu tất cả mọi chuyện trong ngoài phủ đệ.

Qua suy tính thận trọng, Nguyệt Dao quyết định trọng dụng Hắc mục mục. Đặng ma ma không am hiểu những thứ tranh đấu này, mấy ngày nay Nguyệt Dao nghĩ tới nghĩ lui cũng liên hiểu được. Mẫu thân nàng là trường nữ, được cha mẹ huynh trưởng thương yêu, từ nhỏ chưa từng chịu đau khổ; sau khi lập gia đình lại có bà bà yêu thương, cùng trượng phu cũng là vợ chồng hoà hợp, coi như không có con nối dòng cũng không có chuyện thiếp phòng làm mưa làm gió. Có thể nói nương nàng ngoại trừ lo âu chuyện con nối dòng ra, thì cuộc sống trải qua rất hạnh phúc; Đặng ma ma đi theo bên người mẫu thân quản gia vậy chắc chắn bà là một người giỏi, thế nhưng đối với những chuyện tranh đấu này khẳng định bà sẽ kém hơn không chỉ một chút. Hắc mục mục là người tổ mẫu cho nàng, vậy ắt hẳn là có chỗ hơn người, bằng không sẽ không được tổ mẫu phái đến bên người nàng.

Hắc mục mục đưa mắt nhìn Nguyệt Dao: "Cô nương muốn biết chuyện gì?"

Nguyệt Dao cũng không chỉ rõ điểm nào: "Người nghĩ đến cái gì thì nói cái ấy."

Hắc mục mục tùy ý nói qua sự vụ trong phủ một lần, Nguyệt Dao lắng nghe. Nghe xong, còn ghi lại. Nguyệt Dao nhớ kỹ một câu mà Văn tiên sinh từng nói qua: "Trí nhớ tốt mấy cũng không bằng cần nắm đầu bút." Đương nhiên, ý Văn tiên sinh nói là đưa những cảnh đẹp đã từng nhìn thấy miêu tả lại vào giấy, chứ không phải là in nó vào trong đầu. Tất nhiên những thứ này cũng là thứ thông dụng trong cuộc sống chúng ta.

Hắc mục mục thấy Nguyệt Dao ghi lại lời mình nói, sắc mặt nghi ngờ không thôi.

Nguyệt Dao cười giải thích: "Trí nhớ ta không được tốt, chỉ sợ chẳng mấy chốc thì quên mất, cho nên ghi những cái này lại. Nếu quên mất, đến lúc đó mở ra xem chút là được."

Đương nhiên Hắc mục mục không dám có dị nghị gì, thế nhưng nghi ngờ trong lòng lại càng lớn hơn. Tam cô nương thông tuệ hiểu học, tư chất thượng đẳng đây là chuyện tất cả mọi người đều biết được. Bây giờ nói trí nhớ mình không được tốt, thế này còn không phải là chuyện lạ sao, chỉ là những lời này bà lại không tiện hỏi ra.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 122: Thăm Dò

Rạng sáng ngày thứ hai đã có thợ thủ công qua đây, chỉ làm hơn nửa ngày đã sửa chữa tốt nhà bếp nhỏ. Nhà bếp nhỏ rực rỡ hẳn lên, sau này muốn làm com nấu nước gì đều rất tiện lợi.

Đặng ma ma thật cao hứng, Lan Khê viện cách phòng bếp xa như vậy, bà đang lo lắng trời sắp vào đông rồi, mùa đông lạnh lẽo, lấy com nước từ trong phòng bếp lớn đưa về tới Lan Khê viện thì com và thức ăn đều lạnh. Cho dù có muốn uống ngụm nước ấm cũng không có mà uống. Không nghĩ tới lão phu nhân đều nghĩ hết cả rồi, trực tiếp sửa chữa nhà bếp nhỏ trong Lan Khê viện ra, về sau cũng thuận tiện.

Xảo Lan nhìn Đặng ma ma thoải mái như vậy cũng nở nụ cười, tuổi tác lão phu nhân đã cao nào có sức mà suy nghĩ chu toàn như vậy, tất nhiên là do cô nương yêu cầu. Máy tháng này cô nương đã có sự thay đổi thật sự rất lớn, biết bày mưu tính kế cho chính bản thân mình rồi, này đều là chuyện tốt. Trước đây Xảo Lan vẫn còn lo lắng, bây giờ nhìn lại là nàng lo lắng thái quá mà thôi.

Mọi người tới Tĩnh Tư Viên, sắc mặt Nguyệt Hoàn khi nhìn về phía Nguyệt Dao rất phức tạp. Suy nghĩ suốt một buổi tối nội tâm của nàng vẫn cứ loạn xạ lên, nàng không biết vì sao mình lại rơi xuống tình trạng trình độ như vậy. Thế nhưng nếu không thỏa hiệp thì nàng và di nương còn có đệ đệ Đình Luân đều có thể bị Mạc thị quản chế, dựa theo lời giải thích của di nương thì tiền đồ và tính mệnh của họ đều nằm trong tay phu nhân, nàng không có cách nào để phản kháng. Nàng rất mâu thuẫn, ở thời đại này nàng cảm giác mình sao lại nhỏ bé vô lực như vậy.

Nguyệt Dao cảm nhận được ánh mắt phức tạp của Nguyệt Hoàn, đáp lại Nguyệt Hoàn cũng chỉ là nụ cười nhàn nhạt. Mà nụ cười của Nguyệt Dao lại càng kích thích Nguyệt Hoàn hơn.

Sáng sớm khi học quy củ, Nguyệt Hoàn lại lập lại tình trạng phát sinh vào ngày đầu tiên đi học quy củ, trong suốt quá trình này phạm lại không ít sai lầm. Đương nhiên Uông ma ma nhìn ra là do Nguyệt Hoàn có tâm sự, thế nhưng chỉ vì một vài chuyện nhỏ bên ngoài mà làm cho tâm thần bất định, có thể thấy được tố chất tâm lý vô cùng kém. Từ cô nương có tiềm chất điều này không sai, thế nhưng tố chất tâm lý quá yếu đuối thì cũng chẳng làm nên được chuyện gì.

Một buổi sáng Nguyệt Hoàn lại bị Uông ma ma dạy dỗ đến vô cùng chật vật.

Sau khi tan lớp học mỗi người đều tự mình về viện, Nguyệt Hoàn lấy hết dũng khí nói với Nguyệt Dao: "Tam tỷ, muội có lời muốn nói riêng với tỷ." Đầu tranh suốt một buổi sáng, Nguyệt Hoàn vẫn không nhìn được muốn đem nghi vấn trong lòng hỏi ra.

Nguyệt Dao cười nói: "Được." Nàng muốn nghe xem liệu Nguyệt Hoàn có vấn đề gì mà muốn hỏi nàng, chẳng qua nhìn sơ thì chắc chắn đây không phải là chuyện tốt lành gì.

Nguyệt Hoàn không có quanh co lòng vòng, mà nói ngay vào điểm chính: "Tam tỷ, tỷ cũng biết đại phu nhân thu mua vú nuôi của tỷ để tìm hiểu căn cơ nhà tỷ, cho nên tỷ mới trực xuất vú nuôi của tỷ đi. Không những như vậy, tỷ còn cho gọi ma ma tâm phúc của nương tỷ về bên người, dùng trăm phương nghìn kế tìm kiếm sự giúp đỡ bên nhà cậu. Tỷ là tất cả những thứ này đều là vì phòng bị phu nhân, muội nói có đúng không?"

Nguyệt Dao thật bất ngờ: "Vì cái gì mà lại đột nhiên nói những thứ này?" Nguyệt Dao tin tưởng chắc hẳn tổ mẫu cũng đoán được nàng làm nhiều chuyện như vậy, thật ra cũng vì muốn phòng bị Mạc thị. Đối với chuyện lần này Nguyệt Dao không lo lắng, coi như tổ mẫu có biết mình đề phòng Mạc thị thì bà cũng không nói gì, chỉ cần không để cho tổ mẫu biết chuyện ngay cả Đại bá phụ nàng cũng phòng là được.

Nguyệt Hoàn thấy Nguyệt Dao tránh nặng tìm nhẹ, trực tiếp nói: "Cái ta muốn biết chính là, có phải người đang có ý muốn lợi dụng ta không?"

Nguyệt Dao nghe xong cảm thấy buồn cười, nhìn Nguyệt Hoàn giống như đang nhìn một người ngốc. Chẳng qua Nguyệt Dao ngược lại cũng thấy thoải mái, người thông minh cũng có lúc có rơi vào ngõ cụt: "Người có cái gì tốt để cho ta lợi dụng? Không phải là người đang nghi ngờ ta lợi dụng người để đối phó Đại bá mẫu đấy chứ? Chỉ bằng một mình người một thứ nữ nhỏ nhỏ mà có thể đối phó được đương gia chủ mẫu. Từ muội muội, có phải là người bị ngã tới hồng đầu thật rồi không, ngay cả phải trái cũng đều không hiểu được nữa?"

Nguyệt Hoàn bị Nguyệt Dao nói tới nỗi muốn tìm một cái động mà dộn thổ xuống đó, người cô đại đều lợi hại như vậy sao? Khiến cho Nguyệt Hoàn có cảm giác rất vô lực chỉ trong nháy mắt, chẳng qua nghĩ tới Nguyệt Dao là người trùng sinh, tính huống hẳn sẽ không giống nhau. Nguyệt Hoàn quay đầu nhìn chằm chằm Nguyệt Dao nói: "Có lợi dụng muội hay không, trong lòng tỷ rất rõ ràng."

Lúc này Nguyệt Dao bật cười: "Từ muội muội nếu không còn chuyện gì nữa, vậy ta phải đi về rồi." Nói xong xoay người chuẩn bị rời đi.

Nguyệt Hoàn đề thấp giọng nói, thế nhưng cũng đủ để Nguyệt Dao nghe được: "Di nương muội nói sở dĩ tình tình tỷ có chuyển biến lớn như vậy là do nương tỷ báo mộng cho tỷ, thế nhưng muội không tin. Tam tỷ tỷ, tình tình tỷ đột nhiên thay đổi nguyên nhân chân chính là gì chỉ có mình tỷ rõ ràng nhất." Nguyệt Hoàn muốn thăm dò để Nguyệt Dao tự lộ ra, suy đoán Nguyệt Dao là người trùng sinh, thế nhưng nàng lại không có chứng cứ thực chất gì.

Toàn thân Nguyệt Dao cứng đờ, sắc mặt ngược lại biến đổi rất nhiều. Sắc mặt Nguyệt Dao thay đổi là do câu nói trước đó của Nguyệt Hoàn, câu nói bảo nương nàng báo mộng kia: "Nương ta báo mộng chuyện này ta chỉ nói cho ba người. Làm sao mà ngươi biết được?" Nàng chỉ nói qua với Đặng ma ma và Hoa Lôi, nàng tin tưởng Đặng ma ma và Hoa Lôi sẽ không bán đứng nàng. Nhưng nếu không phải các nàng vậy sẽ là ai làm lộ tin tức?

Tổ mẫu, vậy càng không thể nào.

Nguyệt Dao mở to hai mắt nhìn, không đúng, không phải ba người mà là bốn người. Lúc đó còn có Trịnh ma ma ở bên người tổ mẫu, nói như vậy Trịnh ma ma cũng bị Mạc thị mua chuộc rồi. Đáy mắt Nguyệt Dao xẹt qua một chút sát khí. Thủ đoạn của Mạc thị thật đủ cao, tới cả tâm phúc bên người tổ mẫu đều có thể mua chuộc được.

Nguyệt Dao đứng ở nơi đó lẳng lặng suy nghĩ chuyện này. Gió thổi qua, vén tà váy của nàng lên, tà váy bay loạn khắp nơi. Hoa Lôi ở xa xa muốn đi tới ngăn lại chiếc váy đang bay loạn của nàng.

Nguyệt Hoàn không nghĩ tới Nguyệt Dao lại có thể giữ được bình tĩnh như vậy, đấu tranh nội tâm rất lâu, sau cùng suy nghĩ không thể kiểm cưỡi ba năm thiêu một giờ, vẫn nói: "Ngươi đừng che giấu, ta biết chắc chắn là sau khi chết ngươi không cam lòng mà trùng sinh trở về báo thù." Nàng thả ra quả bom này là muốn xem phản ứng của Nguyệt Dao, nàng không tin nghe được tin tức có sức bùng nổ như vậy Nguyệt Dao còn có thể bình tĩnh được.

Trong lòng Nguyệt Dao run lên thật mạnh, trên mặt lại không hiện ra. Chỉ là kỳ lạ hỏi: "Từ muội muội, ngươi đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu?"

Nguyệt Hoàn nhìn dáng vẻ vân đạm phong khinh của Nguyệt Dao, thoáng chốc có chút cảm giác dao động về suy nghĩ ban đầu của mình. Nếu Nguyệt Dao thực sự là người mang trên lưng oan khuất cực lớn ở kiếp trước mà trùng sinh trở về thì không thể nào bình tĩnh như vậy được. Bình tĩnh như một hồ nước cổ xưa, không thể thấy được đến tận cùng bên trong nó có những thứ gì. Thế nhưng một người lại thay đổi toàn bộ chỉ trong một đêm, bình thường mà nói đó là không có cách nào giải thích: "Ngươi giấu giếm được người khác nhưng không thể gạt được ta. Ta biết ắt hẳn là sau khi chết ngươi không cam lòng trùng sinh trở về tìm người đã hãm hại ngươi mà báo thù."

Bây giờ Nguyệt Dao cũng xác định Nguyệt Hoàn không phải người trở về từ thời điểm đó, bằng không đã không nói ra những lời buồn cười này: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì, đầu óc ngươi bị ngã hồng ta không so đo với ngươi. Chẳng qua mới vừa rồi ngươi nói ta lợi dụng ngươi, ta chỉ muốn nói, ngươi đã đề cao bản thân quá rồi." Cũng không biết là người ở chốn nào chạy tới nhập vào người Nguyệt Hoàn. Trước đây nhìn thật thông minh bây giờ mới biết được cũng là kẻ ngốc, bằng không sao lại không chịu dùng đầu óc trước khi nói chuyện như thế này được.

Nguyệt Dao nhìn Nguyệt Hoàn, cảm thấy cái cô nương này và chính mình ở kiếp trước thật giống nhau, bề ngoài trông thông minh, nhưng bên trong lại ngây ngốc. Cũng may bên người Nguyệt Hoàn còn có một Tô di nương tình mình lợi hại.

Nguyệt Hoàn cắn răng nói: "Ngươi không gạt được ta." Nàng chắc chắn Nguyệt Dao đã trùng sinh trở về. Bởi vì dưới tình huống bình thường thì ít nhất ai cũng sẽ cảm thấy khiếp sợ, không thì cũng vô cùng kinh ngạc. Thế nhưng hết lần này tới lần khác người trước mặt phản ứng gì cũng không có. Càng phản ứng bình tĩnh khác người, càng chứng tỏ họ đang che giấu. Nguyệt Hoàn thật không nghĩ tới tố chất tâm lý của Nguyệt Dao lại tốt như vậy.

Nguyệt Dao cười nhạt nói: "Báo thù gì gì đó ta không biết. Bất quá ta đã từng xem qua một quyển sách, có một câu chuyện giảng thuật là Tá Thi Hoàn Hồn, ta tin tưởng chắc chắn Tứ cô nương cũng tự cảm nhận như đã trải qua." Nguyệt Dao không sợ lời nói của Nguyệt Hoàn. Nói chuyện sống lại nào có ai chịu tin tưởng, so với nó thì việc mượn xác hoàn hồn càng dễ khiến người ta tin tưởng hơn. Đầu sao cũng chỉ là nàng có thêm kí ức của hai mươi năm. Mà Nguyệt Hoàn người từ bên ngoài tới. Nếu thực sự bản lên thì người không thể trụ lại được không phải là nàng, mà là Nguyệt Hoàn.

Mắt Nguyệt Hoàn trừng lớn, tay có chút run: "Ngươi đang nói cái gì?" Làm sao Tam cô nương biết nàng là người mượn xác hoàn hồn, nhất định là Tam cô nương là trùng sinh, phát hiện nàng không giống với Nguyệt Hoàn trước kia. Đúng, chính mồm Tam cô nương tự thừa nhận mình là người trùng sinh rồi.

Nguyệt Dao cười nhạt nói: "Ta chỉ nói với Tứ muội muội rằng đã từng nhìn qua một câu chuyện, Tứ muội muội kích động như vậy làm gì? Được rồi, ta nghĩ những thứ mà Tứ muội muội muốn học còn nhiều lắm chắc chắn không có thời gian xem sách. Tứ muội muội, buổi chiều ngươi đem sách trả lại cho ta. Chuyện lần này cứ như vậy đi. Nếu còn có lần sau, ta sẽ thuật lại những gì ngươi nói với tổ mẫu." Nói xong xoay người rời đi, lần này là đi thật.

Nguyệt Hoàn cứ thế nhìn Nguyệt Dao, mãi cho đến Nguyệt Dao đi rồi mới run rẩy một chút. Nữ nhân này biết nàng không phải bản nhân nhưng vẫn ung dung thản nhiên cứ thế mà quan sát nàng. Quá bình tĩnh rồi, so với tưởng tượng của nàng nữ nhân này còn giữ được bình tĩnh hơn nhiều.

Khi Nguyệt Dao trở lại Lan Khê viện, nhìn nhà bếp nhỏ đã được chuẩn bị thỏa đáng nhẹ nhàng cười. Nghe Đặng ma ma nói sau này làm cơm nấu nước đều thuận tiện, chỉ gạt đầu không nói gì. Mục đích của nàng không nằm ở chỗ nấu nước làm cơm trong mùa đông, mục đích của nàng khi muốn có nhà bếp nhỏ này, chờ sau này khi tổ mẫu qua đời nếu Mạc thị dám làm khó dễ, dù sao trên tay nàng cũng có tiền bạc đến lúc đó tự mình bố trí sổ sách, công việc quan trọng đều nhờ tới tiền tài. Trong tay có tiền, trong lòng cũng chẳng phải lo, xem về sau còn ai có thể nói nàng được phong lớn nuôi lớn.

Trở lại chính phòng Nguyệt Dao giữ Đặng ma ma lại nói chuyện: "Ma ma, ta nghi ngờ Trịnh ma ma đã bị Mạc thị mua chuộc." Ngoại trừ Trịnh ma ma, Nguyệt Dao không nghĩ tới người thứ hai nào có thể tiết lộ tin tức này cho Mạc thị.

Đặng ma ma sợ tới nỗi nhảy dựng lên, đây cũng không phải là việc nhỏ: "Làm sao mà cô nương biết được?" Trịnh ma ma chính là ma ma tâm phúc của lão phu nhân, nếu Trịnh ma ma cũng hòa vào làm một với Mạc thị vậy quả là cực kỳ bất lợi với cô nương nhà mình. Chỉ là tin tức bí ẩn như vậy làm sao cô nương biết được, có phải có người cố ý dẫn dắt cô nương làm cho cô nương phạm sai lầm hay không.

Sau khi suy nghĩ Nguyệt Dao không cho là Tứ cô nương đang dẫn dụ nàng, rất có thể là Tô di nương không cẩn thận để lộ chuyện này ra, sau đó bị Tứ cô nương vô tình biết được. Trước đây Nguyệt Dao vẫn cho rằng Nguyệt Hoàn của hiện nay là một người thông minh, thế nhưng thông minh đúng là có thông minh chỉ là cái thông minh này lại để lộ ra ngoài. Người như vậy rất dễ bị người khác sử dụng như vũ khí, hoặc là ngây ngốc bị người bán đi. Cũng không biết Tô di nương có thể bán nàng hay không: "Làm sao ta biết được đó không phải chuyện quan trọng, quan trọng là . . . Có một người như thế ở bên người tổ mẫu ta rất lo lắng."

Đặng ma ma thấy Nguyệt Dao không nói, cũng không hỏi tới nữa rồi. Suy nghĩ một chút sau đó nói: "Có nên nói cho lão phu nhân biết hay không?"

Nguyệt Dao lắc đầu, thân thể tổ mẫu đã không được tốt, Đường đại phu nói tổ mẫu không thể chịu nổi một nhọc, không thể nổi giận, nếu biết Trịnh ma ma đã bị Mạc thị mua chuộc rồi nhất định bà sẽ nổi giận, cho nên chuyện này không thể nói cho tổ mẫu: "Ma ma cũng chớ gấp, nếu đã biết Trịnh bà tử bị Mạc thị thu mua rồi, chúng ta cứ phòng bị là được, một bà tử không ảnh hưởng được gì đâu. Còn Tô di nương, có lẽ đang nuôi ý niệm muốn tranh nhau ngư ông đắc lợi trong đầu."

Đặng ma ma hừ lạnh một tiếng: "Thế mà nàng ta cũng dám nghĩ." Một tỷ nữ ti tiện cũng muốn ngồi thu ngư ông đắc lợi, đúng là thật dám suy nghĩ.

Nếu Tô di nương biết chắc chắn sẽ kêu oan to rồi, nàng làm sao biết được Nguyệt Hoàn lại đi rao chuyện này cho Nguyệt Dao biết, nếu biết chắc chắn nàng sẽ không nói với Nguyệt Hoàn chuyện này.

Đối với việc Nguyệt Dao mở nhà bếp nhỏ Mạc thị mười vạn lần không nguyên ý. Thế nhưng ý tứ của bà bà nàng cũng không cãi lời được. Bây giờ Lan Khê viện có nhà bếp nhỏ này cũng coi như là một nhà riêng biệt rồi, sau này muốn lôi nhạ đầu kia ra khỏi Lan Khê viện cũng không dễ dàng nữa.

Mạc thị phái Hoa bà tử ra ngoài: "Đi thăm dò một chút ngọn nguồn căn nguyên thế nào." Bây giờ nàng ta đang đếm từng ngày trên đầu ngón tay, trông ngóng lão phu nhân chết sớm một chút, lão phu nhân chết rồi nàng mới có thể xoay người làm chủ nhân chân chính được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 123: Tiến Bộ Của Đình Chính

Đình Chính trông trắng nõng sao, rốt cuộc cũng trông tới ngày được nghỉ, sáng sớm đã an vị trên xe ngựa trở về Liên phủ. Đã một tháng rồi hắn không được gặp mặt tỷ tỷ, cực kỳ bức thiết muốn đi về tìm tỷ tỷ.

Lý Hàn nhận được tin tức vội vàng vàng đuổi theo la lên: "Đệ về nhà cũng không nói với ta một tiếng, có bạn thân nào như đệ sao?"

Đình Chính ơ một tiếng: "Ta về nhà làm gì sao phải nói cho huynh?" Tỷ tỷ nói nếu có thời gian sẽ sang đây gặp hắn, bây giờ đã gần một tháng ngay cả cái bóng của tỷ tỷ cũng không thấy, Đình Chính rất oán việc Nguyệt Dao nói không giữ lời, thật vất vả tới tận hôm nay mới được nghỉ hắn hận không thể về nhà ngay bây giờ để gặp tỷ tỷ.

Lý Hàn chán nản: "Đệ cũng không mời ta qua nhà đệ à?" Thực sự là đồ đầu gỗ, thua thiệt bản thân mình còn đối tốt với hắn như vậy, không nghĩ tới hắn về nhà cũng không biết mời mình một tiếng, thật không có lương tâm.

Đình Chính suy nghĩ một chút sau đó nói: "Ta phải hỏi tỷ tỷ của ta trước đã. Nếu tỷ tỷ đồng ý, lần sau sẽ mời huynh qua nhà ta chơi." Không có sự đồng ý của tỷ tỷ tùy tiện mang theo Lý Hàn trở về thì không tốt.

Lý Hàn chán nản: "Mời ta tới nhà ngươi ngươi còn phải chờ tỷ tỷ đồng ý, ngươi có phải nam tử hán đại trượng phu hay không hả?" Thật khiến hắn tức muốn chết rồi, tên ngu ngốc này.

Đình Chính không để ý phép khích tướng của Lý Hàn, lên xe ngựa thúc giục: "Đi thôi."

Lý Hàn nhìn xe ngựa đi xa, nói lầm bầm: "Sau này ta không thêm tốt với ngươi nữa, có trò vui đồ ăn ngon cũng không cho ngươi." Thăng ngọc này ai thêm để ý tới hắn chứ.

Người hầu bên cạnh nghe tiểu công tử nhà mình ai oán, cũng đều nín cười. Từ sau lúc Liên thiếu gia qua đây, tiểu thiếu gia thế mà lại yêu thích hắn vô cùng. Ngày ngày đệ đệ dài đệ đệ ngắn không ngừng réo lên, đi tới chỗ nào cũng phải kéo thêm Liên thiếu gia. Đến nỗi phu nhân phải nói đã có hình dáng của một ca ca rồi cũng không còn nghịch ngợm gây sự hôm nay leo cây bắt chim ngày mai xuống hồ bắt cá nữa, để cho bọn họ bớt không ít việc.

Đình Chính quay về Lan Khê viện, không gặp được Nguyệt Dao cảm thấy rất thất vọng, nhưng Mộ Thu đã nhanh chóng an ủi hắn, nàng nói: "Thiếu gia đừng nóng vội, buổi trưa cô nương sẽ trở về." Cứ buổi trưa mỗi ngày Nguyệt Dao đều trở lại Lan Khê viện, tuy rằng Liên lão phu nhân rất đau lòng, thế nhưng Nguyệt Dao lại khẳng khái làm như vậy.

Nguyệt Dao kiên trì mỗi ngày đi qua đi lại hai chuyến không phải không có nguyên nhân, nàng còn nhớ sư thái đã từng nói sở dĩ đưa bé sinh trong gia đình giàu có dễ bị chết yểu chính là do được chăm sóc dạy dỗ lo lắng quá mức, còn nói chớ nên ngồi trong phòng suốt, cần phải đi đi lại lại thường xuyên, như thế rất tốt cho thân thể. Ở am ni cô nàng đều nghe theo sư thái, thân thể cũng luôn khỏe mạnh. Mấy tháng này đều tiếp tục kiên trì thân thể cũng khá hơn nhiều. Điểm đặc thù rõ rệt nhất chính là không còn sinh bệnh, người cũng cao hơn, cứ theo đà này phát triển tiếp, về sau chắc hẳn sẽ rất cao.

Chính ca nhi có chút thất vọng, nhưng cũng biết tỷ tỷ là người rất hiếu học, vì vậy tới thư phòng làm bài vở tiên sinh bố trí. Chính ca nhi nhìn chữ viết của mình, nghĩ chớ tỷ tỷ thấy hẳn tiến bộ nhanh như vậy, chắc chắn vô cùng vui mừng.

Vừa ra khỏi Tĩnh Tư Viên Nguyệt Dao liền biết Chính ca nhi đã trở về, lập tức bước nhanh đi về. Đến Lan Khê viện nghe nha hoàn nói Chính ca nhi đang ở thư phòng làm bài tập, mặt đầy tươi cười đi vào thư phòng.

Đình Chính ngẩng đầu nhìn lên thấy là Nguyệt Dao, lập tức để bút xuống đi tới bên người Nguyệt Dao cầm tay của nàng nói: "Tỷ tỷ." Một tháng không gặp tỷ tỷ, tỷ tỷ chưa từng thay đổi chút nào.

Nguyệt Dao vuốt đầu Chính ca nhi: "Chính ca nhi cao hơn rồi." Không những cao hơn, sắc mặt cũng càng ngày càng hồng nhuận, khí sắc vô cùng tốt. So với trước khi đi còn có thêm một phần phấn chấn, đứa bé có tinh thần phấn chấn, như vậy có thể thấy được Chính ca nhi ở Lý phủ tốt hơn nhiều so với lúc còn ở bên nàng.

Đình Chính nghe xong lời này, vội vàng lấy bài tập mình viết đưa cho Nguyệt Dao nhìn: "Tỷ tỷ, đây là bài học đệ đã làm."

Nguyệt Dao nhìn xuống thật nghiêm túc, gật đầu: "'Ừ, Chính ca nhi có tiến bộ rất lớn." Nhìn bài tập Đình Chính làm, Nguyệt Dao cũng biết bây giờ Đình Chính đang học Thiên Tự Văn.

Nguyệt Dao vội hỏi vấn đề mình quan tâm nhất: "Tiên sinh đối xử với đệ như thế nào?" Nguyệt Dao rất sợ tiên sinh ghét bỏ Đình Chính vì tư chất hẳn không được tốt, đối với Đình Chính không tận tâm mà chỉ làm qua loa cho xong. Tuy rằng lúc viết thư Đình Chính vẫn luôn nói hẳn ở Lý phủ rất tốt, nhưng vẫn phải nghe thấy chính miệng Đình Chính nói ra mới được.

Mặt mày Đình Chính hơn hớn: "Tỷ tỷ yên tâm, tiên sinh đối xử với đệ rất tốt so với Lý Hàn ca ca còn tốt hơn." Tiên sinh không đối xử quá nghiêm khắc với hẳn như Lý Hàn, bao giờ cũng khen ngợi hẳn, phê bình Lý Hàn.

Nguyệt Dao gật đầu: "Đình Chính nói những thứ đã học được trong thời gian này cho tỷ tỷ nghe xem nào." Phải nghiệm chứng trước sau đó nàng mới có thể xác định.

Chính ca nhi gật đầu thật mạnh: "Được." Sau đó đơn giản nói lại những gì mà tiên sinh đã dạy cho hẳn. Mặc dù nói rất đơn giản, nhưng từ quá trình kể ra cũng biết Đình Chính học được không ít.

Nguyệt Dao rất hài lòng: "Ừ, Chính ca nhi không có lười biếng, tỷ tỷ thật mừng." Lấy tốc độ học tập của Đình Chính, hơn nửa tháng mà học được nhiều điều như vậy rất không dễ dàng. Bởi vậy có thể xác định Chu tiên sinh rất tận tâm với Đình Chính, lần này Nguyệt Dao đã thật sự yên tâm.

Đình Chính cười nói: "Tỷ tỷ không biết, tiên sinh có nói với đệ tuy rằng đệ chậm hơn những người bình thường, nhưng lại có một ưu điểm mà người khác không có, chính là những gì đệ đã nhớ vào lòng thì chắc chắn sẽ không quên. Tiên sinh nói chỉ cần đệ nỗ lực sau này nhất định có thể vào học đường. Tỷ tỷ yên tâm, đệ nhất định sẽ gắng sức học tập, sau đó thi lấy công danh bảo vệ tỷ tỷ."

Đương nhiên, chờ mong này cũng dừng lại vền vền trên tú tài. Lấy tư chất của Chính ca nhi mà nói cử nhân đó chính là một ngọn núi cao, còn tiến sĩ thì chẳng khác nào lên trời. Thật ra lúc đầu Chu tiên sinh ôm thái độ chỉ cần dạy Đình Chính qua được là được. Thế nhưng mấy ngày kế tiếp phát hiện Đình Chính chịu khó học tập vô cùng, sáng sớm liền thức dậy học bài, khi đi học học tập rất nghiêm túc, không biết liến hời. Tuy rằng tốc độ học tập của Đình Chính rất chậm, thế nhưng thái độ học hành tốt như vậy vẫn lấy được lòng Chu tiên sinh.

Chu tiên sinh thấy Đình Chính nghiêm túc chăm chỉ như vậy, cũng điều chỉnh thái độ lại, tận tâm tận lực dạy dỗ Đình Chính, yêu cầu dành cho Đình Chính không thua kém Lý Hàn một chút nào.

Nguyệt Dao nghe xong càng cười thoải mái hơn: "Nói cho tỷ tỷ nghe một chút, mỗi ngày ở Lý phủ đệ thường làm cái gì."

Tuy rằng phản ứng của Chính ca nhi có chút chậm, thế nhưng hẳn rất nhạy cảm, có thật lòng yêu mến mình đối xử tốt với mình hay không hẳn đều có thể cảm giác được trong thoáng chốc. Quy củ Lý gia nghiêm khắc, trong phủ từ trên xuống dưới đều cực kỳ có khuôn phép. Lý Quốc Hạnh và Lý phu nhân đều rất thương Đình Chính, đối với hẳn chăm sóc có thừa, người phía dưới đương nhiên không dám lười biếng, thái độ đối với hẳn cũng ngang ngửa Lý Hàn. Mà ở trong Lý phủ người thích Đình Chính nhất trừ Lý Hàn ra không thì còn có thể là ai khác. Lý Hàn là đứa bé nhỏ nhất trong nhà, lại kém ca ca trên hẳn những bốn tuổi, không có bạn chơi nên vô cùng cô đơn. Bây giờ Đình Chính tới, dĩ nhiên hẳn là người vui vẻ nhất, bởi vì hẳn không còn cô đơn nữa rồi. Đình Chính và Lý Hàn đều không khác trẻ sinh đôi dính lấy nhau là mấy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 124: Chương 68.2

Chính ca nhi vui tươi hơn hờ mà nói: "Tỷ tỷ, người không biết đâu Lý Hàn ca ca luôn nói Lý bá bá rất đáng sợ, thế nhưng đệ cảm thấy Lý bá bá rất tốt." Lúc nào Lý bá bá cũng kiểm tra công khóa của hắn và Lý Hàn, kết quả Lý bá bá liên tục khen hắn, nhưng với Lý Hàn lại hay răn dạy quở mắng.

Bởi vì trước đó Nguyệt Dao đã tỏ ý, cũng xác định rõ nàng không trông cậy vào việc Chính ca nhi làm rạng rỡ tông thông qua khoa cử. Cho nên bất kể là tiên sinh hay là Lý Quốc Hạnh đều đặt ra yêu cầu rất thấp với Chính ca nhi; hai người lại nhìn Đình Chính biết tự giác chịu khó nỗ lực, tài năng bẩm sinh cái đó không có cũng không thể nào trách, cho nên yêu cầu với Đình Chính còn khoan dung hơn rất nhiều. Thế nhưng Lý Hàn thì không giống vậy, Lý Hàn rất thông minh nhưng mà lại ham chơi, người lớn chỉ có một cách đó là ép buộc.

Đương nhiên, dù sao khen ngợi Đình Chính vẫn có một chỗ tốt, đó chính là khích lệ Lý Hàn học tập theo Đình Chính, đừng có suốt nghĩ chỉ nghĩ tới chuyện vui đùa. Chính vì thái độ của Lý Quốc Hạnh và Chu tiên sinh mà Chính ca nhi đi học rất nhẹ nhàng, không có áp lực gì, học gì đương nhiên cũng càng có nhiều hứng thú hơn.

Nguyệt Dao nhìn Đình Chính chỉ mới tới Lý phủ không tới một tháng, tính tình lại thoải mái hơn rất nhiều, đã không còn trầm lặng như trước đây, trong lòng Nguyệt Dao rất vui mừng, cũng càng chắc chắn quyết định này của nàng là chính xác. Chỉ cần Đình Chính tiếp xúc nhiều hơn với những người bên ngoài thì lòng dạ cũng sẽ phóng khoáng hơn, con người cũng càng ngày càng tốt.

Nguyệt Dao cười cầm tay Đình Chính nói: "Tới đây, dùng cơm trưa với tỷ tỷ."

Nữ đầu bếp biết tiểu thiếu gia đã trở về, buổi trưa tăng thêm hai món ăn, đều đồ ăn Đình Chính thích ăn nhất. Đình Chính ăn thỏa thích: "'Ủm, tỷ tỷ, vẫn là ăn cơm và thức ăn ở nhà mình là ngon nhất."

Nguyệt Dao cười nói: "Cơm và thức ăn nhà Lý bá bá không thể ăn à?" Nhìn khí sắc cùng chiều cao thân thể của Đình Chính là biết Lý phủ đối với hắn cực tốt.

Đình Chính lắc đầu: "Không phải nói là cơm và thức ăn nhà Lý bá bá không thể ăn, chỉ là đồ trong nhà càng ăn càng thấy ngon hơn."

Nguyệt Dao không nhịn cười được, đứa bé này bây giờ nói chuyện cũng trơn tru hơn rồi, nghĩ tới Lý Hàn lạnh lợi, Nguyệt Dao cười, thật đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng mà.

Dùng bữa trưa xong, Nguyệt Dao đã không còn thời gian chớp mắt: "Đình Chính, đệ đi ngủ trưa đi. Tỷ tỷ sẽ trở về rất nhanh thôi."

Đình Chính rất hiểu chuyện gật đầu: "Vâng."

Nguyệt Dao đến cửa Tĩnh Tư Viên thì đụng phải Nguyệt Hoàn.

Nguyệt Hoàn nhìn Nguyệt Dao một cái rồi quay đầu đi ngay, tiến vào sân.

Nguyệt Dao nhìn bóng lưng của Nguyệt Hoàn, hơi thở dài, xem ra kế sách của Tô di nương đã có hiệu quả rồi. Nguyệt Hoàn không còn chủ động đến gần mình nữa, có điều như vậy cũng tốt. Thật ra nàng cũng sợ hãi nếu còn tiếp xúc thêm với Nguyệt Hoàn thì mình sẽ không đành lòng.

Nguyệt Dao vừa bước vào phòng, vừa đứng lúc thấy Nguyệt Doanh ngẩng đầu lên. Từ sau ngày cầu xin nàng việc kia sau đó bị nàng từ chối Nguyệt Doanh không còn chủ động nói chuyện với Nguyệt Dao.

Nguyệt Băng nhìn thấy Nguyệt Dao cười nói: "Từ mười mười, lần nào cũng thấy mười tới sáu cùng." Nguyệt Băng chướng mắt Nguyệt Doanh, cũng xem thường Nguyệt Hoàn, thế nhưng đối với người mạnh hơn chính mình là Nguyệt Dao nàng cũng không thích tí nào.

Nguyệt Dao lạnh nhạt nói: "Ta ở xa, qua lại một chuyến phải hơn nửa canh giờ, cho nên mỗi lần đều trễ nhất." Ban đầu buổi trưa không cần trở về, thế nhưng Nguyệt Dao lại kiên trì quay về đi ngủ. Chẳng qua gần đây khí trời bắt đầu trở nên lạnh hơn, Nguyệt Dao cũng dự định buổi trưa nghỉ ngơi ở ngay Tĩnh Tư Viên.

Ban đầu chỉ là một câu nói trêu đùa, thế nhưng Nguyệt Dao giải thích như vậy lại thật giống như Nguyệt Băng nàng đang cười nhạo nàng lười biếng vậy, đây chính là quá không lễ phép. Nếu là lúc trước nhất định Nguyệt Băng sẽ hung tợn liếc mắt trừng Nguyệt Dao, thế nhưng được Uông ma ma đã dạy dỗ lâu như vậy chung quy vẫn là có chút dụng võ, Nguyệt Băng cười nói: "Tam mươi mười, nếu mười nguyện ý, buổi trưa có thể đến ở trong phòng của ta, không cần bốn ba qua lại." Đây cũng là tỷ muội thân mật.

Đối với hành động lấy lòng của Nguyệt Băng, Nguyệt Dao không hề bị lay động dù chỉ một chút, vô sự hiền ân cần phi gian tức đạo*: "Không cần, ta vẫn thích đi lại nhiều hơn một chút."

* vô sự hiền ân cần phi gian tức đạo: không có chuyện gì mà lại tỏ vẻ nịnh nọt lấy lòng không phải người có ý gian trá cũng là kẻ trộm cắp.

Thiếu chút nữa Nguyệt Băng đã không nhịn được, cuối cùng cũng nhẫn nại không có phát giận: "Đã như vậy, sau này mười mười qua đây sớm một chút, đừng để lần nào cũng chỉ chờ mỗi người." Không phải lúc nào Nguyệt Dao cũng tới đúng lúc, thỉnh thoảng cũng có khi tới trễ, bình thường tiên sinh đều chờ Nguyệt Dao tới mới bắt đầu dạy.

Nguyệt Dao có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Nguyệt Băng lại có thay đổi lớn như vậy, kiếp trước. . . Quên đi, chuyện kiếp trước không nghĩ nữa,

sống cho tốt kiếp này là được!

Đối với tốc độ tiến triển của Nguyệt Dao, Ma tú nương rất vui mừng: "Tam cô nương, dựa theo tiến độ này, chưa tới hai tháng nữa ta có thể dạy người thêu của Cố tú." Bây giờ hơn phân nửa của Nguyệt Dao đều đặt lên việc thêu thùa, tiến bộ là việc hợp tình hợp lý.

Nguyệt Dao cũng thật cao hứng: "Tạ ơn tiên sinh." Nguyệt Dao cũng muốn học thêu của Cố tú sớm một chút, học tốt nó sẽ là một loại tay nghề đảm bảo bên mình.

Trước kia Nguyệt Dao thường ở lại thêm nửa canh giờ rồi mới đi, tình huống hôm nay lại đặc thù: "Tiên sinh, đệ đệ ta đã trở về ta phải về sớm một chút."

Ma tú nương gật đầu: "Vậy cô nương trở về đi!"

Từ xa xa Nguyệt Dao đã nhìn thấy Chính ca nhi đứng chờ ở cửa. Nguyệt Dao nghe Mộ Thu nói vì Chính ca nhi nghe được tiếng bước chân của nàng nên nói đi ra thì có chút ngoài ý muốn: "Chính ca nhi, từ lúc nào mà đệ nghe được tiếng bước chân của tỷ?" Thế giới này to lớn không gì là không có, có người trời sinh đã có bản lĩnh đặc biệt, chẳng lẽ là Chính ca nhi cũng có loại bản lĩnh này à!

Chính ca nhi suy nghĩ một chút sau đó nói: "Ngay vừa rồi."

Nguyệt Dao còn chưa lên tiếng, Đặng ma ma cười nói: "Thiếu gia nhớ cô nương cho nên mới nghe được tiếng bước chân của cô nương. Chính ca nhi và cô nương thực sự là tỷ đệ tình thâm."

Nguyệt Dao đưa mắt nhìn Đặng ma ma lắc đầu nhẹ, vốn nàng và Chính ca nhi sống nương tựa lẫn nhau không cần nhờ những lời này sáo rỗng này để phát triển tình cảm. "Xảo Lan, người đi nói với Trịnh ma ma một tiếng, ngày mai ta cùng Chính ca nhi tới thỉnh an tổ mẫu, bữa sáng cũng dùng ở phòng chính." Nếu như muốn tới phòng chính dùng bữa sáng thì phải nói trước một tiếng, nếu không sẽ không chuẩn bị trước.

Xảo Lan phúc lễ: "Vâng." Xảo Lan là một người rất đơn giản, khi nàng hầu hạ lão phu nhân trong lòng cũng chỉ có lão phu nhân, bây giờ hầu hạ Nguyệt Dao dĩ nhiên trong lòng cũng chỉ có một chủ tử là Nguyệt Dao. Đây cũng là nguyên nhân khiến lão phu nhân nhìn trúng nàng.

Buổi tối Nguyệt Dao luyện chữ cùng Chính ca nhi, mỉm cười tán dương: "Chính ca nhi nhà ta viết chữ càng ngày càng đẹp hơn rồi." Nguyệt Dao làm theo ý nghĩ trẻ con cần được khen ngợi nhiều.

Đình Chính nhếch môi cười: "Tỷ tỷ viết chữ càng đẹp mắt hơn, trông hệt như bông hoa." Gọi là thể chữ mai hoa nhưng nhìn không giống hình hoa mai.

Nguyệt Dao nhìn lại chữ lớn mình viết, luyện thể chữ mai hoa đã mấy tháng cũng coi như đã nhập môn. Nguyệt Dao nghĩ chỉ cần luyện tập nhiều hơn, nhất định có thể viết ra nét chữ tốt.

Nguyệt Dao chờ sau khi Chính ca nhi ngủ, lại tiến vào phòng vẽ tranh vẽ một bức họa. Bây giờ mỗi ngày Nguyệt Dao đều phải vẽ một chút, có đẹp xấu gì thì cũng phải vẽ ít nhất nửa canh giờ.

Đặng ma ma rất bất đắc dĩ, lần nào cũng phải thúc giục Tam cô nương mới cam lòng đi ngủ, cũng không biết vì cái gì mà cô nương mê mẩn như thế, sớm biết thế này năm đó nên để cho phu nhân ngăn cản cô nương học vẽ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 125: 69: Vui Mừng

Ngày thứ hai vừa sáng, Nguyệt Dao để cho Chính ca nhi mặc một bộ áo lụa Hàng Châu màu trắng bạc do chính tay nàng làm, trên eo phối hợp với một đai lưng màu tối, ngoài ra Nguyệt Dao còn tự mình chải đầu búi tóc cho Đình Chính.

Nguyệt Dao nhìn Đình Chính nở nụ cười. Hiện tại Chính ca nhi không còn bộ dạng gầy yếu như lần đầu nàng nhìn thấy hắn nữa, trải qua hơn ba tháng bồi dưỡng tỉ mỉ, cả người Chính ca nhi như xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hiện tại Chính ca nhi xinh đẹp giống như búp bê trí tuệ khắc từ ngọc, hơn nữa trên người còn có tinh thần phấn chấn của một đứa bé, tuy rằng nàng lo lắng khuôn mặt Đình Chính như vậy sẽ gây phiền phức về sau, thế nhưng bây giờ người nào nhìn thấy búp bê xinh đẹp đáng yêu thế này đều sẽ thích, Nguyệt Dao tin tưởng tổ mẫu cũng không ngoại lệ.

Đình Chính đi theo Nguyệt Dao thỉnh an lão phu nhân.

Lúc đầu Đình Chính có chút không được tự nhiên, chẳng qua dưới sự cổ vũ và nụ cười của Nguyệt Dao thì nhanh chóng thả lỏng hơn, giọng nói cũng lớn hơn chút: "Tôn nhi thỉnh an tổ mẫu."

Lão phu nhân nhìn Đình Chính tiến lùi có chuẩn mực cử chỉ hào phóng, đã có phong phạm con cháu nhà thế gia rồi, ngay lập tức trở nên vui mừng. Ngốc Đình Chính lại nói: "Đến, đến cạnh tổ mẫu." Bây giờ và lần đầu tiên lão phu nhân nhìn thấy Đình Chính, đơn giản mà nói đó là khác biệt một trời một vực.

Dũng khí của Đình Chính cũng lớn hơn, cái này chủ yếu là nhờ công của Lý Hàn, Lý Hàn là đứa bé nhỏ nhất trong nhà, từ nhỏ đã được cha mẹ và ca ca sủng ái, lá gan đặc biệt lớn. Tuy rằng Lý Quốc Hạnh rất nghiêm khắc với đối với hắn, nhưng chỉ hạn chế trên vấn đề bài vở và học tập, trong chuyện sinh hoạt Lý Quốc Hạnh cũng không có quản lý chặt chẽ. Bình thường Lý Hàn ngoại trừ lo lắng bị cha kiểm tra bài tập ra, hầu như những lúc khác cuộc sống Lý Hàn quá tiêu điều tự tại, có thể nói là quá vui vẻ của Lý gia. Cái gọi là gần mực thì đen gần đèn thì rạng, Đình Chính và Lý Hàn chung sống lâu, dù có là người trăm tính cỡ nào đi nữa cũng sẽ bị lây nhiễm chút ít.

Đình Chính cười nhẹ, nụ cười này phảng phất kim đồng ngồi trước Quan Thế Âm, chói cả ánh mắt lão phu nhân. Lão phu nhân ôm Đình Chính vui tươi hơn hờ mà nói: "Ừ, Chính ca nhi có tiến bộ." Mặc dù nói tư chất đứa bé này không được tốt, nhưng mà lại tiến bộ từ từ, vẫn rất đáng ngợi khen.

Lão phu nhân rất vui mừng nhìn thoáng qua Nguyệt Dao, Đình Chính có thể được tốt như hiện tại công lao của Nguyệt Dao là rất lớn, cũng không uổng phí Nguyệt Dao khổ cực bốn ba suốt khoảng thời gian này.

Nguyệt Dao như xem hiểu ý tứ lão phu nhân, cười nói: "Tổ mẫu, đây là chuyện Nguyệt Dao nên làm." Chính ca nhi tốt hơn, đối với nàng mà nói cũng là chuyện tốt.

Nguyệt Dao nói chuyện cùng lão phu nhân, trong lúc này cũng vờ lơ đãng nhìn thoáng qua Trịnh ma ma, thấy vẻ mặt Trịnh ma ma như thường đứng ở một bên. Trong lòng thầm suy xét thật rất bình tĩnh, ngày sau đó quay đầu lại.

Nguyệt Doanh bưng trà sâm của lão phu nhân đi vào, nhìn thấy Đình Chính được lão phu nhân kéo lại, cười nói: "Tam muội muội, dẫn Đình Chính tới thăm ah."

Nguyệt Dao nhìn thoáng qua Đình Chính, Đình Chính vội vàng đứng lên thi lễ với Nguyệt Doanh một cái: "Đại tỷ tỷ tốt." Quy củ Đình Chính học được ở Lý phủ cũng ngày càng tốt.

Nguyệt Doanh nhìn Đình Chính chỉ ngần ngại mấy tháng mà đã như biến thành người khác trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nếu Đình Triều cũng có thể trở nên ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, thật là tốt biết bao.

Nguyệt Dao dùng bữa sáng cùng lão phu nhân, lão phu nhân nhìn sắc trời: "Tam nha đầu, thời gian cũng không còn nhiều, con nên đi Tĩnh Tư Viên rồi."

Nguyệt Dao cười gật đầu trả lời: "Đại tỷ, cùng đi Tĩnh Tư Viên." Nguyệt Doanh không chủ động nói vậy thì để nàng chủ động nói thay.

Lão phu nhân nhìn sang phía Nguyệt Dao gật đầu một cái, tỏ ý tán thưởng, quay sang Nguyệt Doanh tuy trên mặt tỏ ý cười thể nhưng bên trong lại thờ dài, đại nha đầu bị Trần di nương dạy thành người kiến thức kiến thức hạn hẹp bạc bẽo rồi, trong khoảng thời gian này tuy nhìn bề ngoài thì có tốt hơn nhiều, thể nhưng bản chất bên trong khó có thể chỉnh về đúng đắn rồi.

Nguyệt Dao bảo Đặng ma ma dẫn Đình Chính trở về Lan Khê viện, mình thì đi cùng Nguyệt Doanh tới Tĩnh Tư Viên. Hiếm khi cùng đường, thể nhưng hai người ai cũng không muốn mở miệng trước.

Nguyệt Dao nghe được tiếng kêu thanh thúy của chim chóc, ngẩng đầu nhìn lên lại nhìn thấy một con chim nhỏ lông chim toàn thân màu xám tro, nàng không nhận ra đây là loài chim gì, lầm bầm: "Đây là chim gì?"

Hoa Lôi nghe Nguyệt Dao hỏi xong cười nói: "Cô nương, đây là chim sẻ."

Nguyệt Dao rất háng hái quan sát con chim sẻ nhỏ trên cành cây, con chim sẻ này, nơi cổ có màu hạt dẻ đậm hơn; mỏ là màu đen, miệng ngắn nhưng cứng cáp, hơi cong xuống phía dưới, hình nón, rìa ngoài còn có hai vệt màu nhạt cắt ngang, chân màu nâu nhạt; lưng màu nâu tương đối nhạt, có sọc đen trang trí, hai bên trái phải trên mặt có hai vằn đen lớn, lông cánh màu trắng hoa văn tạo thành từng dải; đuôi có hình quạt, màu nâu nhạt. Nguyệt Dao đưa điểm đặc biệt của con chim này lặng lẽ ghi lại ở trong lòng thì thầm một tiếng: "Người khẳng định đây là chim sẻ?"

Hoa Lôi gật đầu: "Cô nương, chim sẻ thích ăn lương thực, bình thường chúng ta hay đuổi chúng nó, sẽ không sai." Vừa tới mùa thu hoạch những con chim sẻ này sẽ bay tới ăn lương thực, quả là đáng ghét nhất.

Nguyệt Dao hứng thú: "Chờ lúc nào có thời gian rảnh rỗi, ta cũng lên thôn trang đi xem một chút." Đối với cuộc sống bình dân này nàng cũng muốn tới đó nhiều chút để trải nghiệm, như vậy mới có thể sáng tạo ra nhiều tác phẩm hội họa có nhiều hơi thở cuộc sống hơn, chẳng qua những thứ này đều là những thứ này đều là ý nghĩ tạm thời của Nguyệt Dao, còn chưa biến thành hành động.

Hoa Lôi cười nói: "Chỉ cần cô nương có hứng thú, chờ thu hoạch vụ chiêm sang năm có thể đi thôn trang nhìn xem." Hoa Lôi cảm thấy đây cũng không phải chuyện gì không thể làm. (vụ chiêm vụ hè)

Về mặt Nguyệt Dao tươi cười: "Được."

Nguyệt Doanh đứng ở bên cạnh thấy Nguyệt Dao chuyện trò vui vẻ với nha hoàn, mà với mình thì chẳng nói nửa lời, sắc mặt hơi thay đổi một chút. Chẳng qua, luôn cứng nhắc như vậy cũng không phải chuyện nên. Nghĩ tới chỉ điểm của Trịnh ma ma lúc ra cửa, Nguyệt Doanh chủ động nói: "Tam muội muội, muội còn giận tỷ chuyện hôm ấy sao?"

Nguyệt Dao cười nói: "Đại tỷ cũng chỉ muốn tốt cho Triều ca nhi, làm sao ta có thể trách tội. Chỉ là chuyện này ta thật sự là bất lực." Ở thượng phòng nàng không muốn làm tổ mẫu mất hứng, thể nhưng sau khi ra ngoài nếu Nguyệt Doanh không muốn nói chuyện cùng nàng, đương nhiên nàng sẽ không nhiều lời làm người ta ghét mình. Trần di nương bị cảm xúc, Nguyệt Dao tự nhận chuyện này không có chút quan hệ gì với nàng.

Tuy rằng Nguyệt Dao không oán hận cũng không muốn tính toán, thế nhưng đã quyết định sẽ giữ một khoảng cách với người như Trần di nương, cũng sẽ không đến gần Nguyệt Doanh.

Nguyệt Doanh nghe Nguyệt Dao nói xong, lòng vô cùng khó chịu. Thế nhưng nghĩ tới chỉ điểm của Trịnh ma ma, Nguyệt Doanh vẫn nói: "Tam muội muội, ta biết ngày ấy không nên nói chuyện này làm muội khó xử, di nương cũng không nên cưỡng cầu muội. Tam muội muội, ta đứng đây xin lỗi muội." Nàng ở thượng phòng một thời gian dài như vậy nhưng chưa từng khiến cho tổ mẫu mặt mày hớn hở như vậy; thế nhưng mỗi lần Nguyệt Dao vừa đến tổ mẫu đều miệng cười không ngừng, điều này làm cho nàng ghen tị cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 126: Chương 69.2

Nguyệt Dao nhìn thoáng qua Nguyệt Doanh: "Đại tỷ, ta đã sớm quên mất việc này, đại tỷ không cần để ở trong lòng." Nguyệt Dao cho rằng Nguyệt Doanh chỉ là quá cứng nhắc, chung quy vẫn luôn cho là mình là đại tỷ, người phía dưới nên tôn kính nàng. Đáng tiếc Nguyệt Doanh không hiểu rõ một điều, nếu nàng là trưởng nữ, đệ đệ muội muội phía dưới tự nhiên sẽ tôn kính nàng, nhưng đáng tiếc nàng lại không thể đầu thai vào bụng Mạc thị. Thân phận của con thứ đã quyết định cho dù có là trưởng tử cũng không thể nhận được sự tôn kính phát ra từ nội tâm của đám muội muội, đây là điều khác biệt giữa con vợ cả cùng con thứ. Rất hiển nhiên Nguyệt Doanh còn chưa hiểu đủ, chẳng qua đến bên người tổ mẫu thời gian dài như vậy rốt cuộc vẫn có tiến bộ, bất kể như thế nào bây giờ công phu mặt ngoài cũng làm không tệ lắm.

Nguyệt Doanh thở phào nhẹ nhõm: "Tam muội muội không trách ta là tốt rồi."

Nguyệt Dao tạm thời ném ý nghĩ trong đáy lòng này ra sau óc, cười nói: "Đại tỷ tỷ nói nói gì vậy? Sao ta lại có thể nhỏ mọn như vậy được. Đại tỷ, lại nói tiếp ta còn rất hâm mộ người và Triều ca nhi."

Trong khoảng thời gian này Nguyệt Doanh buồn sắp chết rồi, di nương bị cấm túc, đệ đệ bị dùng gia pháp sau đó bị nhốt ở trong sân dưỡng thương. Bây giờ nghe Nguyệt Dao nói hâm mộ nàng, kinh ngạc nói: "Tam muội muội hâm mộ ta gì chứ?" Nguyệt Dao là đích nữ, tư chất lại rất tốt, trước đây được tổ mẫu yêu thích bây giờ lại được ma ma và tiên sinh yêu mến, Nguyệt Doanh không biết nàng thì có cái gì tốt mà Nguyệt Dao lại hâm mộ.

Nguyệt Dao cười nói: "Hâm mộ đại tỷ có một di nương vì người và Triều ca nhi mà một lòng suy tính." Con mong cha mà không có, đây là nỗi đau lớn nhất trần đời.

Nguyệt Doanh nhìn vẻ mặt âm trầm của Nguyệt Dao, chút khó chịu trong đáy lòng tan thành mây khói. Đúng vậy, Tam muội muội có thông minh thế nào nữa cũng là người không cha không mẹ là một bé gái mồ côi, mình còn mạnh hơn nàng rất nhiều.

Sau đó đặt chuyện này sang một bên, Nguyệt Doanh suy nghĩ ban nãy ở thượng phòng nhìn thấy Đình Chính trông hần bây giờ và trước đây cứ như là hai người, nàng muốn học hỏi kinh nghiệm: "Tam muội muội, muội có thể nói cho ta biết làm sao mà muội dạy dỗ Chính ca nhi tốt như vậy được chứ?"

Nguyệt Dao thật muốn nâng trán mà, sao vòng đi vòng lại lại vòng về vấn đề này: "Cũng không có gì đặc biệt, chỉ dạy hần nhận thức chữ, lại để cho hần luyện chữ. Cũng may Chính ca nhi rất vui lòng rất nghe lời của ta. Bây giờ Chính ca nhi trở nên tốt như vậy đều là công lao của tiên sinh, nếu vẫn để ta dạy, chắc chắn Chính ca nhi sẽ không thay đổi tốt như vậy." Nguyên nhân chủ yếu vẫn là do hoàn cảnh sống. Ở trong Liên phủ Chính ca nhi không hề muốn ra khỏi viện, lại càng không muốn nhìn thấy một người nào của Liên phủ. Mà ở Lý phủ ngoại trừ lúc đi học, những thời gian khác Lý Hân sẽ dẫn Chính ca nhi chạy tán loạn khắp nơi trong Lý phủ. Lý Quốc Hạnh từng dẫn hai người bọn họ đi ra ngoài vài chuyến, can đảm của bé trai không xuất hiện ngay từ lúc sinh ra, mà là thông qua từng trải và kinh nghiệm luyện ra được.

Nguyệt Doanh nghe xong sắc mặt buồn bã, nếu Đình Triều có thể nghe lời của nàng, nàng cũng không cần lo lắng như vậy rồi: "Tam muội muội, chuyện Đình Triều muội cũng biết, nếu không phải hần đã thành thế này thì di nương ta cũng sẽ không mất đi phân tặc. Tam muội muội, ta biết kiến thức của muội rộng rãi, muội nói ta xem liệu có biện pháp nào có thể thay đổi những tật xấu này của Triều ca nhi không." Nguyệt Doanh là bị đáng về hôm nay của Chính ca nhi kích thích cho, nàng cũng mong muốn đệ đệ của mình có thể học theo gương tốt.

Nguyệt Dao mới không rảnh mà đi quan tâm tới chuyện xấu của đại phòng. Nguyệt Dao tiếc nuối lắc đầu: "Xin lỗi, đại tỷ tỷ, ta cũng không rõ nên dạy đứa bé như thế nào."

Trước đó Hắc mụ mụ đã cố ý nói ra chuyện này với Nguyệt Dao, nói năm đó tổ mẫu vốn đã đưa Đình Triều tới nuôi bên người, thế nhưng Đình Triều đến chỗ tổ mẫu không được mấy ngày liền bị sốt cao, sau đó Đình Triều hết sốt tổ mẫu bèn cho Trần di nương ôm Đình Triều trở về tự mình nuôi.

Nguyệt Dao không biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà tổ mẫu bảo Trần di nương tự nuôi dưỡng Đình Triều, thế nhưng rõ ràng nếu Đình Triều là do tự tay tổ mẫu nuôi chắc chắn hần sẽ không biến thành cái bộ dáng này.

Nghe xong lời này Nguyệt Doanh liếc mắt nhìn Nguyệt Dao, trong lòng thầm nghĩ tới lời của di nương mình cảm giác cũng khó chịu theo, xem ra không

phải Tam muội muội thật sự không có biện pháp mà là không muốn giúp đỡ.

Nguyệt Dao thấy ánh mắt bất mãn của Nguyệt Doanh, cũng chỉ cảm thán trong lòng. Kiếp trước rất ít tiếp xúc với Nguyệt Doanh, hơn nữa tâm tư mình khi ấy đơn thuần thật không nhìn ra lòng dạ Nguyệt Doanh vậy mà hẹp hòi quá mức. Nàng cũng đã giải thích rất rõ ràng, thậm chí không tiếc tỏ ra mình yếu kém, không nghĩ tới Nguyệt Doanh lại còn cảm thấy nàng không tận tâm, lại không nghĩ xem bản thân nàng đây là bé gái mồ côi không cha không mẹ, có thể tâm tâm vì bọn họ ra sao.

Xảo Lan thấy vẻ mặt buồn khổ của Nguyệt Dao, trong lòng càng có nhiều cảm giác bất mãn hơn. Đại cô nương một lần rồi lại hai lần nói ra những thứ yêu cầu quá phận này, rõ là buồn cười, sao không suy nghĩ một chút dựa vào đâu mà muốn cô nương nhà nàng bày mưu tính kế cho các nàng. Đình Chính thiếu gia là thân đệ đệ của cô nương, ngoại trừ cô nương ra thì chẳng còn ai bận tâm chú ý gì tới hắn, vì thế cô nương mới không thể không phí hết tâm tư suy nghĩ lo lắng cho Đình Chính thiếu gia. Thế nhưng tam thiếu gia hắn có cha có mẹ, mà cũng muốn tìm cô nương tính toán giúp đỡ. Không giúp một tay liền sinh lòng oán hận, cái loại chuyện như này có thể xem là gì chứ. Trong lòng Xảo Lan đã quyết định, chuyện này nàng nhất định phải nói cho lão phu nhân.

Vốn Nguyệt Dao còn muốn nói, thật ra biện pháp tốt nhất chính là bảo Đại bá phụ mời một tiền sinh nghiêm nghị đến nhà chuyên dạy dỗ Đình Triều. Nhưng nhìn vẻ mặt oán hận trong lòng của Nguyệt Doanh, những lời này nàng cũng nuốt trở về. Thế gian này có một loại người, người giúp nàng vô số lần nàng cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, nhưng chỉ cần có một lần người không giúp nàng, thì bụng nàng ắt sẽ đầy lời oán giận. Bây giờ xem ra Trần di nương cùng Nguyệt Doanh chính là loại người này, người như thế nhất định phải cách xa xa ra, nếu bị quần lấy sẽ gặp phiền phức không ngừng.

Thừa dịp Nguyệt Dao lên giờ học, Xảo Lan đi tới thượng phòng một chuyến. Nói chuyện đại cô nương cầu xin Nguyệt Dao hai lần cho lão phu nhân.

Lão phu nhân chỉ biết Trần di nương đi cầu xin Nguyệt Dao, không biết Nguyệt Doanh cũng tới cầu Nguyệt Dao rồi, hơn nữa còn đi tìm những hai lần. Lão phu nhân giận tới chỉ có thể lắc đầu: "Thua thiệt ta hao tổn nhiều tâm lực như vậy, vẫn là đồ vớ thì không thể gán lành!" Nguyệt Dao và Triều ca nhi cùng tuổi, bảo Nguyệt Dao đi tính toán giúp Đình Triều đây không phải là chuyện cười thì còn là cái gì? Hết lần này tới lần khác vậy mà Nguyệt Doanh lại tin vào lời Trần di nương nói chạy tới cầu xin Nguyệt Dao, di nương nói gì thì làm nấy, không biết tự mình suy nghĩ, thật là người không có chủ ý mà.

Trịnh ma ma ở bên cạnh khuyên lơn: "Lão phu nhân cũng đừng nóng nảy. Đại cô nương chỉ là thấy Đình Chính thiếu gia càng ngày càng tốt, mới không nhịn được muốn hỏi Tam cô nương. Lão phu nhân, đại cô nương cũng là muốn tốt cho Đình Triều thiếu gia."

Lão phu nhân không lên tiếng, bà cũng muốn con cháu mình tốt cả chứ, thế như Chính ca nhi và Triều ca nhi không giống nhau. Chính ca nhi hơi ngốc hơi vụng một chút nhưng hắn nghe lời ngoan ngoãn lại còn chăm chỉ hiếu học, đương nhiên sẽ khiến người khác vui mừng yêu thương hắn. Thế nhưng Đình Triều đã bị Trần di nương phóng túng cho thành hư, nếu thật sự có thể thay đổi thì đã đổi từ lần đầu lão đại dùng gia pháp với hắn rồi, sao còn phải chờ tới tận ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 127: 70 Lão Phu Nhân Bị Bệnh

Dưới ánh đèn diu diu, một lớn một nhỏ đứng đó nghiêm túc luyện chữ.

Hoa Lôi nhẹ nhàng đi tới cửa thư phòng, nhỏ giọng hỏi Xảo Lan đang canh giữ ở bên ngoài: "Cô nương còn chưa luyện chữ xong sao?" Bữa ăn khuya chuẩn bị trước đó giờ cũng đã lạnh.

Nguyệt Dao có dặn dò, khi nàng luyện chữ hoặc vẽ tranh, nếu không cho gọi thì không ai được đi vào, dặn dò như vậy cũng là vì sợ bị làm phiền suy nghĩ dễ bị loạn.

Gương mặt Xảo Lan tựa khổ qua: "Còn chưa đâu!" Trước đây thường chỉ luyện tập nửa canh giờ cô nương sẽ ra, nhưng là hôm nay đã sắp một canh giờ rồi mà còn chưa thấy ra ngoài, cũng không biết cô nương luyện chữ thế nào mà có thể tập trung tinh thần như vậy, tới nỗi quên cả thời gian.

Hai người đều nói thầm trong lòng, chột nghe Nguyệt Dao nói: "Vào đi!" Như Xảo Lan suy nghĩ, Nguyệt Dao luyện chữ luyện đến quên giờ giấc, tới lúc phục hồi tinh thần lại, thấy Đình Chính đang đứng bên người nàng nhìn nàng luyện chữ.

Đình Chính chờ sau khi Nguyệt Dao đề bút xuống mới nói: "Tỷ tỷ viết chữ thật đẹp, tỷ tỷ, đệ có thể học không?" Nhìn tựa như đóa hoa đang nở, Đình Chính cũng rất muốn học.

Nguyệt Dao lắc đầu: "Trước tiên đệ cứ luyện tập cho tốt bằng chữ mẫu tỷ đưa đã rồi hãy nói sau." Ham nhiều nhai không nát (ăn nhiều thì mắc nghẹn), Đình Chính không giống như nàng, không có nhiều thời gian và tinh lực để đi luyện chữ như vậy. Cho nên, chỉ cần học tốt kiểu chữ Âu Dương Tuân là được rồi.

Đình Chính có chút mất mát bé nhỏ.

Hoa Lôi bụng hai chén canh trứng gà nấu sữa tươi tới. Canh trứng gà sữa tươi là do Nguyệt Dao dặn bảo người dưới làm, trước đây khi còn ở Giang

Nam Nguyệt Dao thường xuyên ăn, nhưng sau khi trở về đây thì chưa được ăn lại, bây giờ có nhà bếp nhỏ riêng rồi bèn phân phó phòng bếp làm lần nữa, cánh ba ngày năm bữa lại làm một lần.

Đình Chính nhìn thứ trắng mượt nồn nà như đậu hũ trong bát sứ Thanh Hoa có tay nắm "Tỷ tỷ, thật là đẹp mắt." Bữa ăn khuya của Lý phủ có rất nhiều kiểu, thế nhưng Đình Chính lại cảm thấy vẫn là đồ nhà mình tốt nhất, tuy rằng còn chưa ăn còn không biết mùi vị thế nào.

Nguyệt Dao cười nói: "Nếu thích thì ăn nhiều thêm chút." Bách tính bình thường trong thời đại này đều ăn một ngày hai bữa, thế gia như Liên gia thì thường là một ngày ba bữa, hiện tại chỉ có mình Nguyệt Dao là một ngày ăn bốn bữa. Ngoại trừ ba bữa chính ra mỗi ngày đều tăng thêm bữa ăn khuya, hơn nữa bữa khuya đều chọn những món ăn tốt lành.

Đình Chính lấy cái thìa, múc một muỗng, bỏ vào trong miệng trơn trượt trôi xuống: "Tỷ tỷ, mùi vị thật thơm." Thơm thơm ngọt ngọt trơn nhẵn ngon miệng.

Nguyệt Dao cũng rất thích món ăn này, cho nên ăn tương đối nhiều. Trước khi Đình Chính ngủ, Nguyệt Dao lại đo vóc dáng của Đình Chính một lần nữa, dự định may cho hắn một bộ quần áo mừng năm mới.

Đương nhiên, chắc chắn rằng Nguyệt Dao sẽ không làm từ đầu đến chân, nàng để mấy nha hoàn Tế Quyên cắt vải vóc tốt, đến lúc đó nàng lại tới may thêm lên là được. Nếu làm riêng một bộ quần áo, phải hao phí rất nhiều thời gian, nàng không có nhiều thời gian như vậy.

Chính ca nhi chỉ có hai ngày nghỉ, sáng sớm ngày thứ ba lại ngồi xe ngựa đi sang Lý phủ. Lần này nàng không có khách sáo mà bảo Đình Chính mang vài thứ đến Lý phủ, chẳng qua cũng là do Đình Chính muốn khoe khoang y phục trên người với Lý Hàn: "Đây là quần áo mà tỷ tỷ ta tự mình làm."

Lý Hàn mới không tin: "Tỷ tỷ đệ mới bấy lớn, sao có thể làm quần áo được rồi chứ?" Lý Hàn không biết trình độ chăm tuyến gì, hắn chỉ cảm thấy Nguyệt Dao mới tám tuổi làm sao mà biết may quần áo.

Ban đầu Lý Hàn chỉ tỏ ý hoài nghi, thế nhưng đối với Đình Chính mà nói cái này là đang nói xấu tỷ tỷ, chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua, vì vậy liền cãi nhau ầm ĩ với Lý Hàn.

Lý phu nhân nghe thấy Đình Chính và tiểu nhi từ cãi nhau ồn ào có chút kinh ngạc: "Vì chuyện gì mà cãi nhau?" Đình Chính ở Lý phủ hơn một tháng, ngoan ngoãn làm người vừa ý, chăm chỉ hiếu học, không những nàng, mà ngay cả trượng phu và tiên sinh cũng đều rất yêu thương.

Nha hoàn nói nguyên nhân giận dỗi.

Lý phu nhân cười nói: "Tình cảm tỷ đệ của hai đứa bé thật tốt." Nàng biết tiểu nhi từ của mình chắc chắn chỉ là bợc tuệch nghĩ sao nói vậy chứ không có ý, thế nhưng Đình Chính lại nghĩ thật tới nỗi thấy khó chịu trong lòng.

Khi dùng cơm trưa, Lý phu nhân kéo Đình Chính đến bên người. Nhìn quần áo Đình Chính mặc trên người, độ dài chăm tuyến so le, hoa văn thêu chồng lên nhau, kỹ thuật thêu thùa cũng cực kỳ tinh tế. Lý phu nhân nhìn xong không nhìn được mà hỏi: "Đình Chính, là tỷ tỷ con nói với con rằng bộ trang phục này là do nàng thêu sao?" Chỉ đơn thuần nhìn kỹ thuật thêu và đường may của quần áo Lý phu nhân hơi không dám tin đây là do Nguyệt Dao thêu, cho nên Lý phu nhân không nhìn được mà đặt ra câu hỏi này.

Đình Chính không nghe ra ý tứ trong lời: "Là tỷ tỷ tự mình thêu, đêm qua tỷ tỷ còn đo vóc dáng con, lại chuẩn bị làm cho con một bộ đồ mùa đông nữa."

Lý phu nhân kinh ngạc, nếu nói làm riêng cả bộ quần áo, nàng thật không thể tin. Nhưng mà nếu Nguyệt Dao đã nói là tự tay nàng làm, vậy thực sự là do nàng làm. Bởi vì Nguyệt Dao không cần thiết phải nói dối Đình Chính chuyện mình đã làm một bộ quần áo.

Chờ khi Đình Chính đi rồi Lý phu nhân không nhìn được nói: "Đứa nhỏ này thật không tệ." Còn nhỏ tuổi mà thêu thùa may vá tốt như vậy, thực sự là hiếm có.

Bà tử bên người Lý phu nhân cười nói: "Phu nhân, lão nô nghe nói bên Liên phủ có mời một tú nương họ Ma tới, ngày trước tú nương này rất nổi tiếng ở Giang Nam. Liên gia tam cô nương thông minh như vậy, đi theo danh sư đương nhiên học tập cũng nhanh hơn."

Lý phu nhân nở nụ cười: "Cái này không những phải có thiên phú, còn phải có lòng có ý." Có thiên phú mà không có lòng, làm cái gì cũng thành phí công.

Bà tử bên người cười nói: "Nếu để lão nô nói, thì nhìn Chính thiếu gia là có thể nhìn ra được, Liên gia tam cô nương tất nhiên là một người thông minh hiếu học." Bà tử này biết Đình Chính là do Nguyệt Dao dạy vỡ lòng, mà ở Lý phủ Đình Chính chăm chỉ hiếu học là chuyện rõ như ban ngày, bởi vậy rất hiển nhiên bà có thể kết luận, chắc chắn Nguyệt Dao cũng là đứa bé giỏi giang.

Lý phu nhân gật đầu.

Nguyệt Dao luyện chữ xong đi ra nhìn sắc trời, hôm nay mặt trời lên cao, khí trời tốt, chẳng qua ánh mặt trời như bị sương mù che đi đôi chút, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, làn mây màu xám tro cũng không di động. Cả bầu trời, có vẻ như ngừng lại mà ngọt ngào.

Một trận gió thổi tới, ngoại trừ cây thường thanh nơi hẻo lánh hơi lúc lác lác, mấy cây cao vút chung quanh vì không có lá nên đều không hề động đậy, trông nặng nề khác thường.

Nguyệt Dao ở trong sân ở một khắc đồng hồ, lại trở về phòng luyện chữ. Không bao lâu sau Hác mụ mụ bước nhanh vào phòng ngủ: "Cô nương, lão phu nhân ngắt rồi, đại phu nhân đã phái người đi mời Đường đại phu."

Nguyệt Dao nghe xong lập tức để bút xuống, quần áo cũng không đổi vội vàng đi sang phòng chính ngay lập tức. Vừa đi Nguyệt Dao vừa tự nói với mình không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì. Kiếp trước khi tổ mẫu qua đời lúc đó đã là sang năm, cho nên chắc chắn bây giờ sẽ không có chuyện.

Tuy rằng Nguyệt Dao một mực an ủi mình như vậy, thế nhưng trong lòng vẫn rất hoang mang, biết đâu chuyện sẽ có thay đổi, nàng đều có thể trùng sinh về lúc còn bé, chuyện của tổ mẫu cũng không thể nói chính xác được.

Khi Nguyệt Dao chạy tới phòng chính lão phu nhân còn chưa tỉnh lại, Nguyệt Dao tiến vào phòng ngủ thấy lão phu nhân đang trong hôn mê, nàng biết hiện tại kiêng kỵ nhất chính là khóc, cho nên vẫn cố đè nén không khóc lên, thế nhưng nước mắt lại tí ta tí tách chảy xuống.

Xảo Tuệ nhìn Tam cô nương khóc không còn hình dáng gì, lại nhìn vẻ mặt tỏ ra thương cảm của đại cô nương và nhị cô nương còn có tứ cô nương đứng cúi đầu một bên, không khỏi suy nghĩ không thiết cho lão phu nhân đã thương yêu Tam cô nương như vậy.

Đường đại phu qua đây bắt mạch cho lão phu nhân sau đó lập tức châm cứu, châm xong vài châm thì lão phu nhân tỉnh lại. Nguyệt Dao lau nước mắt nói: "Tổ mẫu, . . ."

Toàn thân lão phu nhân không chút sức lực, thấp giọng nói: "Đừng khóc, tổ mẫu không có việc gì, già rồi, thân thể thật không xong rồi, đang khỏe mạnh lại đột nhiên té xỉu."

Đường đại phu mở thuốc sau đó nói: "Lão phu nhân, sau này phải nghỉ ngơi điều dưỡng thật tốt không thể vất vả và suy nghĩ nhiều." Tuổi tác lớn dần, bệnh tật trên người đương nhiên cũng theo đó càng ngày càng nhiều hơn.

Bởi vì lão phu nhân sinh bệnh, ngay cả học Nguyệt Dao cũng không đi, mỗi ngày hầu hạ bên người lão phu nhân. Vì khiến lão phu nhân thoải mái, Nguyệt Dao cố ý kể một số câu chuyện thú vị trong sách cho lão phu nhân nghe, thỉnh thoảng còn đọc ít kinh Phật, chính là muốn làm cho tâm tình lão phu nhân vui vẻ.

Hành động của Nguyệt Dao trong Liên phủ ai cũng đều khen ngợi một tiếng là người có lòng hiếu thảo. Cũng không phải Nguyệt Dao diễn trò gì, càng không phải là vì danh tiếng, mà nàng làm vậy là xuất phát từ sâu trong lòng mình, muốn chăm sóc lão phu nhân thật tốt, làm hết hiếu tâm. Thế nhưng việc Nguyệt Dao làm lần này lại thành cướp công việc của Nguyệt Doanh.

Nguyệt Doanh nghe người trong người ngoài phủ đệ thay nhau khen ngợi Tam cô nương hiếu thuận, chưa từng nói tới nàng, trong lòng có chút buồn bã, mấy ngày nay nàng cũng ở bên lão phu nhân một tác cũng không rời mà.

Nha hoàn Thái Lam của Nguyệt Doanh oán hận: "Dựa vào đâu chứ? Cô nương vất vả như vậy, thế mà thanh danh tốt tất cả đều là Tam cô nương được."

Thái Thanh khuyên như: "Ngươi bớt tranh cãi một chút đi." Thái Thanh không muốn đổ dầu vào lửa, nàng cho rằng tam cô nương không đơn giản, cô nương nhà mình không nên trở mặt với cô nương mới tốt.

Thái Lam hừ lạnh nói: "Thái Thanh tỷ tỷ, có thể ngươi còn không biết cái này chứ? Trên mặt tam cô nương tỏ vẻ hiền lành, thật ra sau lưng lại một lần rồi hai lần nhỏ giọng tố cáo chuyện này nọ trước mặt lão phu nhân. Tam cô nương cũng phải gọi cô nương chúng ta một tiếng tỷ tỷ, vậy mà sau lưng lại làm chuyện xấu xa, bần thủ như vậy."

Thái Thanh dè miệng Thái Lam lại: "Ngươi nói vậy? Nếu để Trịnh ma ma biết được, còn không xé nát miệng của ngươi?" Gây chia rẽ quan hệ giữa các chủ tử, nhẹ thì bán ra nặng thì đánh chết ngay tại chỗ.

Sắc mặt Nguyệt Doanh phát lạnh: "Ngươi mới vừa nói gì? Lập lại lần nữa, tam cô nương tố cáo chuyện gì với tổ mẫu?" Nàng thật không nghĩ tới Nguyệt Dao vậy mà lại bày ra chuyện thâm nói xấu nàng.

Thái Lam há miệng, thật ra nàng không biết Nguyệt Dao nói vậy về Nguyệt Doanh cả. Bây giờ lại bảo sắp xếp ra vài chuyện trong chốc lát nàng thật không biết nói ra cái gì. Thái Thanh vội vàng nói: "Cô nương, là mấy ma ma kia không có việc gì nên rảnh rồi nói huyền thuyên bày bịa, sao có thể nghĩ theo những gì họ nói."

Thái Lam vội vàng gạt đầu: ""Đúng đúng đúng. Đều là mấy ma ma kia nói bày bịa thôi, kỳ thực là không có chuyện gì."

Sắc mặt của Nguyệt Doanh cũng không trở nên đẹp lại được.

Nguyệt Dao ở cạnh chăm sóc lão phu nhân năm ngày, lão phu nhân vượt đầu Nguyệt Dao nói: "Xem con kia, đã gầy thành thế này rồi, ngày mai bắt đầu lên lớp theo tiên sinh học đi, tổ mẫu không có chuyện gì."

Nguyệt Dao thấy thái độ kiên quyết của lão phu nhân, cũng không phản bác: "Dạ."

Xảo Tuệ nhìn lão phu nhân nằm ở trên giường có chút buồn bực: "Lão phu nhân, cũng thật đáng tiếc tam cô nương không phải là thiếu gia, bằng không nhất định Liên gia sẽ có thêm một vị Trạng Nguyên lang rồi." Xảo Tuệ nhìn ra được tam cô nương đối xử với lão phu nhân là thật lòng thật ý, cho nên không chút keo kiệt mà nói lời tốt về Nguyệt Dao.

Lão phu nhân có chút kỳ quái: "Nói lời này là sao?"

Xảo Tuệ cười nói: “Lão phu nhân không biết, sẵn lúc lão phu nhân ngủ tam cô nương liền luyện chữ ngay trong sương phòng, mấy ngày nay không ngừng lại một lần, nô tỳ thấy tay của tam cô nương cũng đã nổi lên nốt chai rồi. Khi không luyện chữ, tam cô nương cũng không rời sách. Lão phu nhân, người nói xem nếu tam cô nương là nam tử có phải sẽ thi đậu Trạng Nguyên rồi không.” Dù có là đại thiếu gia, cũng không có sự chăm chỉ như tam cô nương, học tập thật sự có thể nói là tranh thủ từng phút từng giây.

Lão phu nhân thở dài: “Nếu Nguyệt Dao là một nam nhi vậy thì tốt biết bao nhiêu.” Tư chất trời sinh và năng lực nhận thức của Nguyệt Dao đều là số một, hơn nữa còn chăm chỉ hiếu học, hết lần này tới lần khác lại sinh ra là thân nữ nhi, ông trời thật là trêu cợt Liên gia.

Nguyệt Dao về viện không lâu, lão phu nhân đã phái Xảo Tuệ qua truyền lời. Xảo Tuệ nói: “Cô nương, lão phu nhân bảo mấy ngày nay cô nương đã mệt nhọc, buổi tối cô nương đừng qua làm gì, nghỉ ngơi thật tốt mới là việc đúng đắn.” Lời này là nguyên văn những gì lão phu nhân nói ra.

Nguyệt Dao gật đầu, hiện tại bệnh tình của lão phu nhân đã ổn định, chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt sẽ không có chuyện gì. Thật ra chuyện này là vì đổi mùa, lão nhân gia lớn tuổi không chịu nổi, chịu khó qua thời kì này là tốt rồi.

Xảo Tuệ đến không những để truyền lời, còn tặng thêm mấy thứ. Chờ người đi rồi, Nguyệt Dao mới xem tổ mẫu đưa gì, là một đôi hoa ngọc.

Hoa ngọc là dùng nhiều viên ngọc trai tròn trịa đều đặn cẩn thận quấn vòng tạo nên hình dạng một đóa hoa, ở giữa điểm xuyết hạt ngọc bích thật nhỏ xuyên lại, hiện ra màu xanh biếc óng ánh, giống như nhị hoa. Nguyệt Dao rất thích, hôm sau liền đeo đôi hoa ngọc này. (Linh: k rõ hoa ngọc này là cái gì, vì theo bản raw và từ điển mình tra thì nó không phải hoa tai ngọc, cũng chả phải dây chuyền, vòng tay, nói chung là không biết đeo nó ở chỗ nào, vì bản raw cũng k ghi đeo nó lên đâu.)

Lão phu nhân nhìn hiếu ý nở nụ cười: “Tam nha đầu đeo hoa ngọc này trông thật xinh đẹp.” Da dẻ Nguyệt Dao trắng nõn óng nhuận, phối với hoa ngọc này lại càng đẹp hơn.

Nguyệt Dao cười nói: “Đồ tổ mẫu ban cho, dĩ nhiên là tốt nhất.”

Nguyệt Dao nghe nói hoa ngọc này là do tổ mẫu tặng, liền không nhịn được cắn chặt hai hàm răng lại. Nguyệt Dao chỉ biết oán giận nàng cũng chăm sóc lão phu nhân hồi lâu vậy mà lại không có gì cả, hoàn toàn quên mất trước đó lão phu nhân đã cho nàng không ít thứ tốt. (Linh: mẹ này diễn hình thể loại vô ơn, ích kỷ. Tránh xa là đúng mà. Mai này mẹ còn vô ơn hơn nữa.)

Lão phu nhân bị bệnh lần này, ước chừng cũng nửa tháng. Mỗi ngày Nguyệt Dao lên lớp học buổi sáng xong cũng không về Lan Khê viện, mà nghỉ lại ở phòng chính, buổi tối theo lão phu nhân dùng xong bữa mới về Lan Khê viện.

Tối về Nguyệt Dao còn phải luyện chữ, vẽ tranh; buổi sáng đánh quyền luyện lực tay, cuộc sống quá phong phú đồng thời cũng bận rộn.

Thời gian lão phu nhân bị bệnh nặng này, Mạc thị không hề làm ra chuyện điên cuồng gì. Nguyệt Băng cũng làm một bé cung ngoan ngoãn, trên dưới Liên phủ hết sức hài hòa.

Nguyệt Dao rất rõ ràng, sở dĩ Mạc thị không làm ra hành động gì là do bà ta đang đợi. Chờ một khi tổ mẫu có chuyện gì, Mạc thị sẽ không kềm chế nữa. Chẳng qua nàng cũng không sợ, nên tới cuối cùng cũng sẽ tới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 128: Đình Chính Lên Gia Phả

Nguyệt Dao lại xem bộ sách miêu tả các tác phẩm hội họa kia, sau khi xem xong ngồi suy nghĩ thật lâu sau đó lại đi tới phòng vẽ tranh, hồi lâu sau mới ra ngoài.

Hôm sau Nguyệt Dao giao cho Hách ma ma một tờ giấy: “Giao tờ giấy này cho quản sự mua đồ ăn, nói với quản sự nếu không đủ tiền chừng đó ta sẽ bổ sung thêm.” Ngoại trừ mua đồ trên tờ giấy này, Nguyệt Dao còn đưa kèm thêm tờ ngân phiếu ba trăm lượng.

Hách ma ma nhìn nhìn thứ viết trên tờ giấy, đều là một ít đặc sản kinh thành, không có gì quý trọng cả: “Cô nương mua mấy thứ này làm gì vậy? Tặng người nào sao?”

Nguyệt Dao gật đầu: “Ừ, tặng người.” Còn chuyện đưa ai, Nguyệt Dao không nói với Hách ma ma, Hách ma ma cũng không tiếp tục hỏi.

Hách ma ma không hỏi, không có nghĩa là lão phu nhân không hỏi: “Nguyệt Dao, con chọn mua nhiều đồ như vậy để làm gì?” Ba trăm lượng bạc ròng không thể nói là nhỏ, đưa cho ai mà lại dùng số tiền lớn như vậy.

Nguyệt Dao cười nói: “Những vật này đều đưa tặng Văn tiên sinh, tuy rằng Văn tiên sinh không nhận con là học trò chính thức, những người cũng dốc lòng dạy dỗ con suốt bốn năm ròng.” Văn tiên sinh vì ngại chuyện danh tiếng nên không thu nàng làm học trò, thế nhưng bốn năm nay lại dùng hết tâm lòng dạy nàng học, giúp nàng xây dựng được nền móng. Tuy có chút tiếc nuối vì Văn tiên sinh không thu nàng làm học trò, thế nhưng Nguyệt Dao vẫn rất

biết ơn Văn tiên sinh. Kiếp trước là nàng không hiểu chuyện, trở lại kinh thành thì chặt đứt liên lạc ngừng cả bài tập của tiên sinh, đời này tuyệt đối không được tiếp tục làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, tặng lễ năm mới, chính là để khôi phục lại quan hệ như lúc đầu.

Lão phu nhân gật đầu: “Hóa ra là tặng cho tiên sinh, ừ, đúng là nên tặng.” Nguyệt Dao cũng hiểu chuyện hơn rồi, còn biết tặng lễ gìn giữ quan hệ tốt.

Thật ra theo ý lão phu nhân tuy nói Nguyệt Dao không chính thức mời trà nhận thầy, thế nhưng Văn tiên sinh đã dạy dỗ mình Nguyệt Dao suốt hơn bốn năm ròng, người bên ngoài đều sẽ nói Nguyệt Dao chính là học trò của Văn tiên sinh: “Phần lễ vật này của con quá ít rồi, phải tặng thêm vài thứ nữa mới được.”

Nguyệt Dao lắc đầu: “Tổ mẫu, nếu lấy danh nghĩa của Liên phủ tặng lễ cho tiên sinh, chắc chắn tiên sinh sẽ không nhận. Chỉ khi dùng tư cách của con tặng qua đó, ngài ấy mới chịu nhận. Cho nên, con không thể dùng tiền trong công trường.” Lấy danh nghĩa của Liên phủ, đó chính là kết thân với Liên phủ, còn nếu dùng tư cách cá nhân để tặng lễ, cũng chỉ có quan hệ với Nguyệt Dao, mà không dính líu gì tới Liên phủ.

Ngược lại lão phu nhân cũng không có ý kiến gì, bởi vì bà biết điều Nguyệt Dao nói là sự thật, những danh sĩ như Văn tiên sinh rất yêu quý danh dự của mình, thường không tùy ý kết thân với người khác, đặc biệt là gia đình quan lại. Cho nên nếu tặng quà tới dưới tên của Liên phủ, chắc chắn Văn tiên sinh sẽ không thu.

Lão phu nhân cười nói: “Tốt, để tổ mẫu lấy thêm vài thứ khác trong kho đồ riêng của tổ mẫu đưa con, con thấy thế có được không?”

Nguyệt Dao gật đầu cười nói: “Lại phải làm tổ mẫu tốn kém hơn rồi.” Nguyệt Dao biết lão phu nhân không để ý chút tiền ấy, kế hoạch của nàng chính là làm người vui vẻ.

Đưa đi chung với mấy món lễ vật còn có một phong thư thật dày của Nguyệt Dao. Ở trong thư Nguyệt Dao nói cho Văn tiên sinh biết tình hình hiện tại của nàng, cũng hỏi thăm tiên sinh không ít vấn đề. Nguyệt Dao tin tưởng, nhất định tiên sinh sẽ trả lời nghiêm túc vấn đề của nàng.

Nguyệt Dao gửi quà tặng tới Giang Nam, chuyện này không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên ở Liên phủ. Nguyệt Doanh có chút ghen tị, còn Nguyệt Băng lại không để ở trong lòng.

Được tin tức Tô di nương cũng chỉ lắc đầu, thật không nghĩ tới tam cô nương vậy mà cũng biết tặng lễ mừng năm mới cho người ở xa tận Giang Nam kia.

Đoạn thời gian này Nguyệt Hoàn đề nén bản tính của mình xuống, lúc đầu rất khó chịu, thế nhưng lâu dài cũng thành thói quen, chẳng qua lúc ở trước mặt Tô di nương vẫn cứ khôi phục tính tình ban đầu. Tô di nương cũng xót nữ nhi sợ nàng lại thành kẻ đầu gối như trước, cho nên cũng hơi dung túng nàng.

Nguyệt Hoàn không nhịn được hỏi: “Di nương, từ trên xuống dưới phủ đệ mọi người đều đồn đãi kỹ thuật vẽ tranh của tam cô nương rất tuyệt vời, thế nhưng ở cạnh nhau lâu như vậy sao con vẫn chưa từng thấy tam cô nương vẽ tranh.” Lời đồn nàng đã nghe rất nhiều, nhưng mà chưa từng thấy một tác phẩm nào khiến cho Nguyệt Hoàn không nhịn được mà hoài nghi có phải Nguyệt Dao đã quên mất cách vẽ tranh rồi không. Dầu sao Nguyệt Dao là người trùng sinh, e rằng lúc còn nhỏ Nguyệt Dao vẽ tranh không tệ, nhưng chỉ sợ sau khi lớn lên lại không quen tay nữa, bây giờ trùng sinh có thể không khôi phục lại được nhanh như vậy.

Tô di nương không biết suy đoán này của Nguyệt Hoàn, chỉ nói: “Chờ qua mấy ngày giữ hiếu, con có thể tự chứng kiến tác phẩm hội họa của tam cô nương rồi.” Bây giờ còn đang trong thời kì giữ hiếu, tam cô nương tự xưng là một nữ nhi hiếu thuận nhất định sẽ không vẽ tranh, nếu không chẳng khác nào nàng tự phá hủy thanh danh của nàng.

Nguyệt Hoàn ồ một tiếng.

Bận rộn, là khi thời gian trôi qua nhanh nhất, chẳng mấy chốc, đã đến tháng chạp rồi.

Vì có việc cho nên Chu tiên sinh cho nghỉ sớm nửa tháng, mừng năm tháng chạp Đình Chính sẽ trở lại. Vốn Lý Hân bảo Đình Chính ở lại chơi đến hai mươi lăm tháng chạp hẳn trở về, thế nhưng Đình Chính vừa thấy tiên sinh cho thôi nghỉ sớm liền vội thu dọn đồ đạc, làm cho Lý Hân tức điên.

Mùng mười tháng chạp, trong Liên phủ cũng nghỉ, các cô nương trong nhà học tập không đòi hỏi quá nghiêm khắc như nam tử, cho nên cũng được nghỉ rất sớm.

Giờ mọ hai mỗi ngày, Đình Chính đều theo Nguyệt Dao rèn luyện thân thể, còn muốn luyện lực tay, sau đó đọc sách tập viết. Chẳng qua Nguyệt Dao còn phải thù thu vẽ tranh. Đình Chính có về nhà nàng cũng không cho thêm tí thời gian rảnh rỗi nào, thế nhưng nửa câu oán hận Đình Chính cũng không có, Nguyệt Dao rất mừng khi thấy Đình Chính ngoan ngoãn nghe lời như vậy.

Nguyệt Dao nghe nha hoàn nói bên ngoài trời đang mưa, đi ra ngoài nhìn xem, vừa nhìn đã thấy ngoài trời mù mù, không trung cũng bị mây đen che lại, không bao lâu sau từng hạt mưa nhỏ cũng thi nhau rơi xuống.

Nguyệt Dao khoác áo lông cáo đi tới hành lang, đưa hai tay ra ngoài, từng giọt mưa rơi xuống tay thật lạnh.

Xảo Lan kéo tay Nguyệt Dao lại: “Cô nương, nước mưa này lạnh như băng, chạm vào không tốt cho cơ thể.” Tam cô nương thật giống một đứa bé hiếu kỳ, thấy chút chuyện gì mới lạ đều thích quan sát xem, sau đó còn ghi chép lại.

Nguyệt Dao cười thu tay về, đứng ở trong sân nhìn cảnh sắc bên ngoài, quan sát một hồi lại đi ra khỏi sân, che dù nhìn cảnh sắc bên ngoài. Sau khi xem xong lại cúi đầu nói: “Còn chưa đủ! Vẫn không tìm được cảm giác.”

Xảo Lan không nhịn được hỏi: “Cô nương, là cảm giác gì?”

Nguyệt Dao lắc đầu không trả lời lại.

Mưa liền hai ngày, Nguyệt Dao không đưa Đình Chính tới phòng chính thính an. Chờ mưa ngớt, Nguyệt Dao mới cười nói: “Đình Chính, đi thính an tổ mẫu với tỷ tỷ.”

Lão phu nhân nghe nói Nguyệt Dao mang theo Đình Chính qua đây, cực kỳ vui mừng. Nhìn tôn tử tôn nữ giống như một đôi người ngọc, lại càng thư thái hơn không ít: “Đến, đến bên người tổ mẫu, để tổ mẫu xem cho cẩn thận cái nào.” Nguyệt Dao thì ngày nào cũng thấy nên không cảm giác được sự thay đổi, nhưng Đình Chính bà chỉ mới gặp qua đúng một lần: “So với lần trước, lần này trông mập hơn một chút, chẳng qua mập thế lại đẹp, trước kia là quá gầy rồi.” Con nít trông tròn tròn mốp mốp vẫn dễ thương hơn.

Nguyệt Dao ở cạnh lão phu nhân một lúc, nói đến chuyện tết năm tới. Nguyệt Dao cảm giác thời cơ đã đến, lần này không quanh co lòng vòng với lão phu nhân nữa, mà nói thẳng: “Tổ mẫu, qua năm Đình Chính cũng đã sáu tuổi rồi. Con muốn cho Đình Chính nhập gia phả trong năm này.” Ở trước mặt người mình càng thân thiết, thì khi nói chuyện càng phải trực tiếp, nói quanh nói vòng chỉ làm tổ mẫu buồn lòng.

Lão phu nhân nghe xong gật đầu ngay: “Cái này là chuyện dĩ nhiên.” Lão nhị chỉ còn lại chút huyết mạch này, ghi tên dưới danh nghĩa vợ lão nhị, chắc chắn không ai dám phản đối.

Nguyệt Dao biết lão phu nhân sẽ không phản đối, tất cả những chuyện mà nàng từng đề cập tới, trước nay lão phu nhân đều ủng hộ. Chỉ là càng như vậy, nghĩ tới tuổi thọ của tổ mẫu không còn nhiều, nàng đều rất đau lòng: “Tổ mẫu, con muốn ghi tên Đình Chính dưới danh nghĩa của nương. Tổ mẫu cảm thấy ý nghĩ của Nguyệt Dao thế nào?”

Đương nhiên là lão phu nhân cảm thấy tốt: “Được, chuyện này cậu của con có biết không?” Ghi tên con thứ dưới danh nghĩa vợ cả, phải có được sự đồng ý của vợ cả. Mà nay Mã thị đã khuất núi, vậy cần phải có được sự đồng thuận từ nhà mẹ đẻ vợ cả, nếu Mã gia không đồng ý, có đưa lên gia phả cũng thành danh không chính ngôn không thuận.

Nguyệt Dao gật đầu: “Tổ mẫu yên tâm, con đã nói chuyện này với cậu, cậu đã đồng ý rồi ạ.” Đình Chính càng ngày càng tốt, lão phu nhân cũng càng vui mừng, cho nên Nguyệt Dao chắc chắn chuyện Đình Chính nhập gia phả sẽ không va phải sai sót gì.

Muốn nhập gia phả, vậy nhất định phải nói chuyện này với Liên Đồng Phụng. Lão phu nhân nói qua chuyện với Liên Đồng Phụng: “Qua năm, Đình Chính cũng sáu tuổi rồi, ần theo độ tuổi Đình Chính hẳn là xếp hạng thứ tư.” Vào gia phả rồi, sau này mọi người sẽ không gọi Đình Chính là Đình Chính thiếu gia nữa, mà nên gọi là tứ thiếu gia.

Chân mày Liên Đồng Phụng nhíu lại, theo ý của hắn thì gì cũng phải chờ đứa bé này được mười tuổi sau đó nhập tên vào gia phả cũng không muộn. Bình thường những đứa bé nhỏ tuổi dễ bị chết yểu, thế nhưng Liên Đồng Phụng thấy mẫu thân kiên trì, hắn lại tự xưng là hiếu tử đương nhiên sẽ không làm trái ý lão phu nhân: “Nương, Mã gia đồng ý sao?”

Lão phu nhân cười nói: “Mã gia đã đồng ý.” Nếu Nguyệt Dao đã nói Mã Thành Đẳng đồng ý, vậy chắc chắn là không sai.

Liên Đồng Phụng nghe xong cũng không nói gì thêm: “Nếu như vậy, chờ khi tế tổ, cũng để Đình Triều, Đình Luân và Đình Viễn nhập gia phả chung một thế.”

Con trai là chủ gia đình, việc này cũng nên để con trai mình tự lo liệu xử lí là được, bà vốn không định can thiệp. Lão phu nhân lập tức gật đầu nói: “Được.”

Ngày tế tổ tổng cuối năm, cũng là ngày Đình Chính được viết tên lên gia phả.

Trời mới vừa sáng, Nguyệt Dao liền thức dậy mặc cẩm bào màu xanh da trời do tự tay nàng làm cho Đình Chính, búi tóc cho Đình Chính, cài khóa ký danh bùa bình an các loại.

Nguyệt Dao vuốt đầu Chính ca nhi: “Vào gia phả, tỷ tỷ cũng an tâm hơn.” Sẵn tiện để hạ nhân bớt gọi Đình Chính thiếu gia suốt ngày, làm lòng nàng lo lắng phát hoảng. Có những việc đã trải qua trong kiếp trước, nàng luôn cảm thấy phía dưới gọi Đình Chính như vậy là có thâm ý, giống như Đình Chính là người không tồn tại vậy. Bây giờ Đình Chính vào gia phả, chính thức trở thành một thành viên trong Liên gia, nàng cũng có thể an lòng.

Đình Chính đi rồi, Nguyệt Dao cảm châm tuyên lên bát đầu thêu thùa.

Xảo Lan bắt đắ dĩ nói: “Cô nương, người không thể nghỉ ngơi một chút sao?” Cô nương nhà nàng cứ như đang làm chuyện liều mạng vậy, mỗi ngày không phải luyện chữ thì sẽ thêu thùa, hoặc là vẽ một chút. Nàng rất mong cô nương nhà mình có thể sống như nhị cô nương vậy, cứ sống phóng túng tùy ý.

Nguyệt Dao lắc đầu: “Ta không rảnh rồi được.” Nguyệt Dao mà rảnh rồi một chút nàng liền có cảm giác dường như mình đang lãng phí thời gian, chỉ có bận rộn, mới khiến cho nàng không thể suy nghĩ miên man.

Xảo Lan bị Nguyệt Dao đánh bại.

Đình Chính trở về trước bữa trưa.

Nguyệt Dao nhìn Đình Chính cúi đầu, đáng về tội thân không thôi, trong lòng liền lộp bộp: “Đệ đệ, đệ làm sao vậy? Có phải đệ phải chịu oan ức gì hay không?”

Đình Chính lắc đầu: “Không có. Tỷ tỷ, đệ hơi mệt muốn đi ngủ một lát.”

Nguyệt Dao sẽ không đi hỏi hần đã xảy ra chuyện gì, nếu Đình Chính không nói thì nàng sẽ hỏi thăm bằng cách khác, không nhất định phải bức ép Đình Chính. Chỉ là lúc này nàng không thể cho Đình Chính ngủ trưa được: “Không được, ăn cơm trưa xong đã rồi ngủ tiếp. Tỷ tỷ vẫn ở đây chờ đệ, cũng chưa ăn gì, cùng nhau ăn đi nào.” Nhìn Đình Chính chỉ ăn một chén cơm, Nguyệt Dao biết chắc chắn khi đề tên vào gia phả đã có chuyện không vui xảy ra.

Đình Chính dùng bữa trưa xong thì đi ngủ, sau khi lên giường lại đưa lưng về phía Nguyệt Dao. Nguyệt Dao đắp chăn cho hần xong liền đi ra ngoài.

Nguyệt Dao gọi A Hải tới: “Người vẫn đi theo bên người thiếu gia, người nói cho ta biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với thiếu gia?” Cái bộ dáng này của Chính ca nhi chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì. Thậm chí Nguyệt Dao còn có phỏng đoán không tốt, không lẽ là lúc lên gia phả không thuận lợi sao!

A Hải là người do Nguyệt Dao tự mình chọn lựa ra, đương nhiên không dám giấu diếm Nguyệt Dao: “Hồi bẩm cô nương, đề tên lên gia phả xong, lúc đi ra tam thiếu gia mất thiếu gia.”

Sắc mặt Nguyệt Dao bỗng chốc tối đi: “Mất cái gì?”

A Hải không chịu nổi áp lực nói cho Nguyệt Dao biết Đình Triều mất Đình Chính. Đình Triều mất mẹ đẻ của Đình Chính là một kỹ nữ thấp hèn, cũng liền đó nói Đình Chính là một kẻ đẻ hèn bại hoại, còn nói Đình Chính hoàn toàn không xứng làm huynh đệ với hần.

Khuôn mặt Nguyệt Dao thoáng cái đã đen như đáy nồi: “Lúc đó xung quanh có ai thấy không?”

A Hải vội vàng nói: “Có, lúc đó thiếu chút nữa Đình Chính thiếu gia đã đánh nhau với tam thiếu gia, vẫn là tùy tùng thiếp thân của đại lão gia kéo tam thiếu gia ra, bằng không thì đã đánh nhau thật rồi ạ.” A Hải không dám nói cho Nguyệt Dao, trên đường trở về Lan Khê viện Đình Chính đã hỏi hần kỹ nữ là gì, hần cứ theo sự thật mà nói, không nghĩ tới sau khi nghe xong Đình Chính thiếu gia liền im lặng không nói gì nữa.

Nguyệt Dao hừ lạnh nói: “Tên ngu ngốc ham chơi này, rõ là không có thuốc nào cứu được nó nữa.” Nói xong lại tới phòng ngủ của Đình Chính. Nghe xong những lời này, e rằng trong lòng đứa bé sẽ rất khó chịu.

Nguyệt Dao đi vào phòng ngủ của Đình Chính, nghe được tiếng khóc nhỏ bé, không cần nghĩ cũng biết là Đình Chính đang trốn ở trong chăn khóc.

Nguyệt Dao ngồi xuống bên giường không nói chuyện. Ban đầu Đình Chính muốn giả bộ ngủ, thế nhưng thấy Nguyệt Dao ngồi mãi không đi, rốt cuộc mở mắt, giọng nói đều khàn khàn: “Tỷ tỷ. . .”

Nguyệt Dao vuốt trán Đình Chính: “Chuyện tam thiếu gia mất đệ tỷ đã biết rồi, gặp chuyện oan ức phải nói cho tỷ tỷ, chứ không phải trốn trong chăn khóc như vậy.”

Nước mắt Đình Chính lại không nhịn được mà chảy xuống.

Nguyệt Dao nhìn Đình Chính khóc tới đau lòng, ngay sau đó chỉ có thể lau nước mắt cho hần. Nam nhi không dễ rơi lệ, Đình Chính động một chút là khóc, cũng thật khiến người ta đau đầu.

Đình Chính khóc đủ rồi, mới lấy hết dũng khí nhìn Nguyệt Dao hỏi: “Tỷ tỷ, người sinh ra đệ kia, thật sự là người đi ra từ nơi đó sao? Có phải là bởi vì như vậy, cho nên tỷ tỷ và nhiều người khác trong phủ đệ đều không thích đệ không?”

Nguyệt Dao nổi giận: “Người nói tỷ tỷ không thích người? Người lặp lại lần nữa?”

Đình Chính đầu rụt một cái, trong mắt lại có giọt nước mắt, làm người ta nhìn vào thật đau lòng: “Thế nhưng những người khác trong phủ đệ đều không thích đệ, đệ biết mà.”

Nguyệt Dao nhìn Đình Chính đáng thương như con thỏ nhỏ trái tim nàng cũng theo đó mềm nhũn, nói chuyện không khỏi nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Đứa ngốc, nếu tỷ tỷ không thương đệ sao có thể đón đệ về bên mình. Đình Chính, trước kia tỷ tỷ còn nhỏ cũng cần người chiều cố, đương nhiên sẽ không thể quan tâm gì tới đệ được. Về sau cha nương qua đời, tỷ tỷ khổ sở đến độ sinh bệnh nhìn đại phu tỷ tỷ lại càng lo lắng cho đệ. Tuy rằng chuyện ra như vậy tất có nguyên nhân riêng của nó, thế nhưng đệ Đình Chính chịu khổ chính là lỗi của tỷ tỷ.”

Đình Chính nhìn Nguyệt Dao, nghĩ tới từng chữ từng câu mà Nguyệt Dao đã dạy hần trước kia, vô cùng vất vả, nếu hần có thể hoài nghi tỷ tỷ vậy hần thật là đồ không có lương tâm, lập tức lúng túng mà nói: “Đệ biết tỷ tỷ thương đệ, thế nhưng những người khác đều không thích đệ. Tỷ tỷ, người sinh ra đệ thật sự khó chấp nhận như những gì Tam ca nói sao?” A Hải nói rất khó hiểu, thế nhưng có thể đoán được chắc chắn mẹ đẻ của hần là người mà mọi người đều rất ghét, bởi vì hần cũng không được mọi người yêu mến. Điều này làm cho Đình Chính vô cùng khó chịu, cực kỳ cần câu trả lời chắc chắn của Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao hơi chậm lại, sau khi suy nghĩ thật lâu nàng vẫn quyết định nói sự thật với Đình Chính, dù cho Đình Chính có được ghi tạc dưới danh nghĩa nương nàng, thế nhưng xuất thân mẹ đẻ là chuyện chân thật có xóa cũng không cách nào xóa được. Bây giờ không nói cho Đình Chính, chờ thêm vài năm nữa Đình Chính lớn lên hần cũng sẽ biết được thôi: “Đình Chính, mẹ đẻ của đệ là một người rất tốt. Lúc nhỏ nàng cũng có xuất thân gia đình quan lại như chúng ta, chỉ là trong nhà gặp nạn sau cùng nàng bị bán đi, thế nhưng nàng giữ mình trong sạch, không giống những người kia, muốn trách thì trách số phận nàng không được tốt, vì cái gì mà gia đình lại gặp tai họa.”

Nghe xong lời này sắc mặt Đình Chính hòa hoãn hơn rất nhiều, so với Đình Triều thì Đình Chính vẫn tin tưởng lời của Nguyệt Dao: “Vậy làm sao nàng có thể sinh ra đệ được?”

Nguyệt Dao trầm nghĩ trong lòng một lúc lâu sau đó mới lên tiếng: “Mẹ ruột đệ đi tế hội nhân duyên thì gặp được cha, sau đó có đệ, lại không ngờ tới khi nàng sinh đệ thì bị ra máu nhiều mà đi. Đình Chính, đệ không thể khinh thường nàng, càng không thể trách cứ nàng, cảnh ngộ của nàng bất hạnh như vậy đó không phải lỗi của nàng. Đình Chính, đệ là do nàng dùng cả tính mạng sinh ra, cả đời này đệ phải nhớ về nàng biết ơn nàng, biết không?”

Đình Chính nghe hiểu được bảy tám phần, ý tứ của tỷ tỷ là hẳn mẹ đẻ là hẳn cũng không có kinh khủng như Tam ca ca nói: “Tỷ tỷ, lời tỷ nói là sự thật sao?”

Nguyệt Dao điểm nhẹ lên mũi Đình Chính: “Đã khi nào tỷ tỷ lừa người đâu. Tiểu tử ngốc, sau này không thể nghe người khác nói gió thì xem đó thành mưa, đệ phải có phán đoán của chính mình, chớ bị người khác điều khiển suy nghĩ.”

Đình Chính gật đầu thật mạnh: “Đệ biết rồi, tỷ tỷ.”

Lúc này Nguyệt Dao mới cười nói: “Vậy mau dậy nào, buổi trưa chỉ dùng một chén cơm khăng định chưa ăn no, ngồi dậy ăn thêm một chút gì nào.”

Đình Chính không còn rầu rĩ nữa, liền cảm thấy đói bụng, nhanh chóng đứng lên tiếp tục dùng cơm, lại nói với Nguyệt Dao thêm một lúc, mới đi ngủ trưa.

Đặng ma ma cảm thấy Nguyệt Dao không nên nói quá tốt về nữ nhân kia, lại càng không nên dặn tứ thiếu gia nhớ về mẹ đẻ: “Cô nương, người nên bảo tứ thiếu gia quên mẹ đẻ hẳn.”

Nguyệt Dao lại có suy nghĩ riêng của mình: “Chung quy Đình Chính sẽ phải lớn lên, tương lai chắc chắn sẽ có kẻ lấy xuất thân của mẹ ruột hẳn ra công kích hẳn, bây giờ ta nói cho hẳn biết mọi chuyện, đặt vào lòng hẳn một cơ sở, sau này nếu lại đối mặt với công kích của những người đó Đình Chính cũng có thể ứng phó. Ma ma, ta biết ý tứ của người. Thế nhưng người lo xa rồi, tình cảm của ta và Đình Chính sẽ không vì chúng ta không phải tỷ đệ cùng mẹ mà bị ảnh hưởng.” Tình cảm là từ cuộc sống mà ra, sẽ không vì bởi vì hai người bọn họ không phải tỷ đệ cùng mẹ mà trở nên xa lạ. Sở dĩ Nguyệt Dao nói cho Đình Chính, cũng là bởi vì Đình Chính tin tưởng nàng. Có đôi khi người càng thân cận với mình, lại càng không hy vọng người đó giấu giấu diếm diếm gì mình.

Đặng ma ma luôn nói không lại Nguyệt Dao: “Cô nương cho là tốt vậy thì tốt.” Tuy rằng bà trải qua nhiều sự đời, thế nhưng lời cô nương nói cũng có đạo lý.

Không mấy ngày nữa đã tới đêm 30 tết.

Khi qua đêm 30, Nguyệt Dao dẫn Đình Chính tới phòng chính, người của cả đại gia đình đoàn tụ ở phong chính cùng qua đêm 30, ngày hôm đó lão phu nhân cũng hết sức vui vẻ.

Tháng giêng trong Liên phủ người đến người đi, vô cùng náo nhiệt. Vì giữ đạo hiếu nên Nguyệt Dao và Đình Chính không ra cửa chúc tết, mà ở lại trong Lan Khê viện.

Hoa Lôi nhìn than đưa tới: “Cô nương, than lần này không đủ rồi!” Đưa tới là than ngân sương thượng đẳng, thế nhưng số lượng được phân tới lại quá ít hoàn toàn không đủ dùng trong một tháng.

Nguyệt Dao khẽ cười nói: “Chờ qua Nguyên tiêu ta sẽ bắt đầu tới Tĩnh Tư Viên học tập, Đình Chính cũng phải đi Lý phủ, số than ngân sương này như vậy là đủ rồi.” Mặc thị có tiết kiệm đi nữa cũng không thể nào cắt xén chi tiêu của nàng khi tổ mẫu còn khỏe mạnh được.

Nguyệt Dao nhìn than ngân sương đưa tới, tính toán này cũng quá tinh vi rồi. Than ngân sương này cũng có thể dùng tới hết Nguyên tiêu, vậy qua Nguyên tiêu chẳng phải còn phải tới hỏi sao.

Hoa Lôi vỗ đầu một cái: “Xem nô tỳ, thoáng cái lại quên mất chuyện này.”

Nguyệt Dao mỉm cười. Không phải Hoa Lôi quên mất mà là nàng theo bản năng cho rằng Mặc thị không có ý tốt, cho nên bao giờ cũng lấy dụng ý xấu lớn nhất để phỏng đoán Mặc thị.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 129: Tiên Cơ

Chẳng mấy chốc đã tới tháng ba. Tháng ba chính là quãng thời gian tươi đẹp nhất, cây cối đâm chồi, cây cỏ hoa lá cũng nảy lộc bắt đầu toả ra sức sống,

bông liễu bay khắp nơi nơi.

Hoa lan cũng nở vào giữa tháng ba. Nguyệt Dao đứng ở trong sân quan sát những chậu hoa trong vườn đang thi nhau kết nụ, trên mỗi nụ hoa còn có vài giọt sương mai.

Từ hôm nghiêm túc quan sát hình dáng của chim sẻ về sau, Nguyệt Dao liền bắt đầu chú ý quan sát kỹ càng tới từng ngọn cây cọng cỏ bên người, còn có thể nói lên nhiều vấn đề từ đó, điều này làm cho người chung quanh dờ khóc dờ cười.

Thế nhưng Ma tú nương nghe xong lại khen ngợi Nguyệt Dao có dụng tâm. Hoa cỏ trong tú phẩm còn không phải tới từ hiện thực sao, càng quan sát cẩn thận, về sau thấu lên trong lòng lại càng nắm chắc hơn.

Nguyệt Dao nghe thấy Ma tú nương khen ngợi dụng tâm của nàng, đáy lòng không khỏi đổ mồ hôi dừ dội. Nàng quan sát cảnh trí xung quanh nghiêm túc như vậy là vì vẽ tranh, không phải vì thêu thùa. Chẳng qua tranh Nguyệt Dao vẽ ngoại trừ cho Đặng ma ma và Hoa Lôi xem qua, thì không để những người khác nhìn thấy. Trong ngoài Liên phủ mọi người chỉ biết là Nguyệt Dao có kỹ thuật vẽ rất tốt, nhưng chưa từng thấy nàng vẽ lần nào. Đây cũng là lý do khiến Nguyệt Hoàn hoài nghi.

Đông Tinh cười híp mắt nói: “Cô nương, tứ thiếu gia đã trở về.” Từ lúc ghi tên tuổi lên mọi người đã không còn gọi Chính thiếu gia nữa, mà thống nhất gọi là tứ thiếu gia.

Nguyệt Dao thấy Đình Chính ôm sách trở về, có chút kỳ quái: “Bây giờ còn chưa tới ngày nghỉ mà?” Lê nào Chu tiên sinh có việc, hoặc là Lý gia có việc.

Như Nguyệt Dao dự liệu: “Tỷ tỷ, tiên sinh cũng phải tới trường thi, cho nên cho chúng đệ nghỉ sớm.”

Nguyệt Dao cực kỳ kinh ngạc: “Tiên sinh này thật đủ kỳ lạ.” Nếu như muốn tham gia khoa cử nên chuẩn bị sớm mới phải, sao lại chờ tới bây giờ lúc sắp bắt đầu thi rồi mới nghỉ định kỳ. Đây không phải là trì hoãn quá lâu làm tốn nhiều thời gian vô ích, đi thi như vậy nếu mà thi đậu lại càng kỳ quái.

Rất nhanh Nguyệt Dao đã bỏ chuyện này qua một bên. Nàng và vị Chu tiên sinh ấy chỉ gặp mặt một lần, cũng chưa quen thuộc, bình thường cũng chỉ có ngày lễ tết là gửi tặng lễ thật dày qua thôi. Nguyệt Dao nghĩ, có lẽ là người ta không nắm chặt kết quả chỉ thi thử dò xem thôi. Bằng không thực sự là nói không thông.

Ban đầu chuyện kỳ thi xuân không có can hệ gì với Nguyệt Dao. Nhưng vì trong nhà có Đình Lễ Đình Nghi đi thi, nên trong ngoài Liên phủ đều vô cùng quan tâm tới nó. Khó tránh khỏi việc tin tức phía ngoài truyền vào Liên phủ, sau đó truyền tới nội viện.

Lúc đầu Nguyệt Dao chỉ là nghe chút tin tức bát quái, thế nhưng khi nàng nghe được cái tên Vu Tử Đạt, toàn thân lập tức chấn động: “Vu Tử Đạt? Có phải người này là thí sinh Giang Nam Vu Tử Đạt hay không?”

Nguyệt Dao quen thuộc Vu Tử Đạt như vậy, là bởi vì Vu Tử Đạt chính là người đầu tiên thi đậu tam nguyên của triều Đại Nguyên từ lúc khai quốc tới nay. Năm đó nàng nghe nói Vu Tử Đạt này từ thi đồng thử đến thi đình, chỉ cần nơi nào có hán thi vị trí thứ nhất sẽ không có phần cho người khác.

Nguyệt Dao từng có vinh dự đọc qua văn chương khi thi hội của Vu Tử Đạt, cho tới bây giờ nàng còn nhớ rất rõ bài văn hán viết khi ấy. Sở dĩ Nguyệt Dao còn nhớ rõ ràng như vậy, là vì bài văn của Vu Tử Đạt viết là tác phẩm mỹ lệ chân chính nhất. Người từng đọc qua bài thi hội của hắn không có một người nào nói không tốt. Tất cả mọi người đều cho rằng Vu Tử Đạt thi đậu tam nguyên là hoàn toàn dựa vào thực lực. Có một viên minh châu như vậy ở đằng trước, bằng nhãn và thám hoa của khóa thi lần này đều ảm đạm thất sắc, trở thành nền cho hắn.

Nguyệt Dao hồi tưởng xong, bỗng có chút tiếc nuối. Nếu như nàng là một nam tử thì tốt biết bao nhiêu, cũng có thể tham gia khoa cử, thi đỗ rồi có thể vào triều làm quan, mà không phải như khi ấy chỉ có thể co rúc ở trong hậu viện, mỗi ngày cũng chỉ có thể đứng nhìn trên mảnh đất nhỏ này.

Sau khi cảm thán xong Nguyệt Dao tiếp tục luyện chữ, lúc luyện chữ nàng đột nhiên nhớ tới bài văn thi hội ngàn chữ của Vu Tử Đạt, mới vừa viết ba chữ, tay của Nguyệt Dao run một cái, cây bút tuột xuống khỏi ngón tay.

Nguyệt Dao nhìn ba chữ trên tờ giấy trắng, cả người ngốc lảng. Nàng còn nhớ bài văn thi hội của Vu Tử Đạt, vậy không phải có nghĩa là nàng biết đề thi lần này sao. Vậy mà nàng còn nhớ đề thi lần này, còn có chuyện gì đáng rung động hơn chuyện này sao?

Hoa Lôi phát hiện khác thường của Nguyệt Dao trước tiên: “Cô nương, cô nương người sao vậy?” Nàng cảm giác cô nương đang phát run. Đương tốt đẹp, cô nương bị thế này là thế nào?

Nguyệt Dao lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là ta luyện chữ nhiều nên hơi mệt chút, nghỉ ngơi một thoáng là tốt rồi.” Dù sao người bên cạnh cũng đều lo lắng nàng luyện chữ luyện tới tẩu hỏa nhập ma, lấy cái cơ này ắt sẽ linh nghiệm trăm phần trăm, bảo đảm khiến các nàng thôi không hỏi nữa.

Quả nhiên Hoa Lôi không hỏi nữa, đỡ Nguyệt Dao trở về phòng. Nguyệt Dao nằm trên giường, liên tục hít sâu, hít sâu, thật lâu sau mới bình tĩnh trở lại.

Nguyệt Dao nhìn nóc nhà, nàng biết đề mục của khoa thi khóa này, nhưng vấn đề là nàng có muốn dùng đề mục này hay không. Nếu nói muốn dùng, vậy dùng thế nào? Những thứ này đều là vấn đề. Sợ ý một chút để lộ ra ngoài, sẽ mang đến họa sát thân.

Nguyệt Dao không có ý định nói cho người Liên phủ, người trong Liên phủ ngoại trừ lão phu nhân ra ai nàng cũng không tin nhiệm, kể cả lão phu nhân, trước chuyện lớn như vậy nàng cũng không dám hứa chắc bà sẽ đứng bên cạnh nàng. Nếu sợ ý một chút bị đại bá biết được nàng là người trùng sinh, vậy kết cục của nàng so với kiếp trước có khi còn thê thảm hơn, cho nên, tuyệt đối không thể nói với Liên gia.

Nguyệt Dao đang do dự là có nên nói cho Mã Thành Đẳng hay không. Nếu nói cho cậu, vậy lần này thi hội đại biểu ca nhất định có thể đậu. Tiến sĩ và cử nhân là hai đẳng cấp khác biệt, nếu đại biểu ca đậu Tiến sĩ, tiền đồ tất nhiên rất tốt. Tương lai đại biểu ca làm quan lớn, đối với nàng mà nói đây là dĩ nhiên là chuyện tốt, chỗ dựa vững chắc càng mạnh, mai sau đại bá và Mạc thị muốn tính kế nàng thậm chí bán nàng cũng phải cân nhắc một chút. Thế nhưng nhân sự giáo dục tích cực nhiều năm như vậy, Nguyệt Dao lại cảm thấy làm ra việc gian lận để được thành tích tốt là không nên, không phải hành vi quân tử, vì thế lúc này Nguyệt Dao thực sự đang lâm vào tình thế khó xử.

Nguyệt Dao lần qua lần lại trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được. Hoa Lôi gác đêm nghe tiếng xoay người của Nguyệt Dao: “Cô nương, rốt cuộc là người bị sao vậy? Có phải thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Nguyệt Dao lắc đầu: “Không có việc gì, người ngủ đi!” Nguyệt Dao đang do dự rốt cuộc là nên hay không nên nói chuyện này cho cậu. Không nói cho cậu, bỏ lỡ cơ hội lần này e rằng đời này đại biểu ca sẽ không thi đạt tiến sĩ, tiền đồ dừng lại ở tam phẩm trở xuống. Đại biểu ca không có thực lực cường hân sau này nàng cũng không nhận được bảo vệ chắc chắn. Nhưng nếu nói vậy chẳng khác nào ăn gian, Nguyệt Dao lại không chấp nhận được.

Nguyệt Dao nghĩ đến nỗi, cả đêm ngủ không ngon. Sáng sớm lúc thức dậy người cũng hoảng hoảng hốt hốt, ngay cả khi đi học tinh thần cũng không tập trung nổi.

Khi đi học, lần đầu tiên từ xưa tới nay Nguyệt Dao làm ra một lỗi sai. Nguyệt Bằng nhìn Uông ma ma chỉ ra lỗi của Nguyệt Dao, trên mặt không hiện nhưng trong lòng lại mừng rỡ không thôi. Nửa năm qua, ba người các nàng hoặc nhiều hoặc ít đều có sai lầm, thế nhưng Nguyệt Dao lại chưa từng phạm phải, đây chính là cơ hội hiếm có.

Uông ma ma lại không khiển trách Nguyệt Dao: “Nếu thân thể cô nương không thoải mái, nên nghỉ ngơi thật tốt, tuyệt đối không thể cày mạnh.” Từ lúc nàng đến Liên phủ, tuy rằng thỉnh thoảng Nguyệt Dao có tới muộn một hai phút, nhưng lại chưa từng xin nghỉ, ba cô nương khác hoặc nhiều hoặc ít đều vì lý do thân thể không tốt mà xin nghỉ, thế nhưng Nguyệt Dao lại không có lấy một lần, đối mặt với học trò nghiêm túc như vậy, Uông ma ma có nghiêm nghị như thế nào cũng không đành lòng trách phạt.

Nguyệt Dao cũng biết tình trạng hiện giờ rất không tốt, cứng rắn chống đỡ chỉ làm phản tác dụng. Được lời của Uông ma ma, liền dứt khoát xin nghỉ một ngày.

Lão phu nhân biết thân thể Nguyệt Dao khó chịu, vội vàng phái người đi mời Đường đại phu qua đây. Đường đại phu bắt mạch cho Nguyệt Dao, kết quả là vì Nguyệt Dao mệt nhọc quá độ, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Cũng không phải Đường đại phu ăn nói bừa bãi, đúng là Nguyệt Dao mệt nhọc quá độ. Mỗi ngày xoay tròn như một con thoi, từ sáng sớm đến tối muộn không có một khắc ngừng nghỉ, hơn nữa trong lòng Nguyệt Dao chất chứa quá nhiều chuyện, khiến thần kinh căng thẳng quá mức. Lần này nếu không phải là vừa đúng dịp vậy không sớm thì muộn nàng cũng vì mệt nhọc quá sức mà đổ bệnh.

Lão phu nhân dặn dò Đặng ma ma và Hách ma ma trông nom Nguyệt Dao, không cho phép nàng đi học. Xảo Tuệ sang đây truyền lời của lão phu nhân: “Cô nương, lão phu nhân nói muốn người nghỉ ngơi thật tốt, bây giờ không phải lúc để thể hiện, thân thể mới là cái quan trọng nhất.”

Nguyệt Dao gật đầu nói: “Bảo tổ mẫu yên tâm, ta sẽ an tâm nghỉ ngơi.” Thừa dịp mấy ngày này, nghỉ ngơi thật tốt một chút cũng tốt.

Thế nhưng đã quen với cuộc sống bận rộn mỗi ngày, quen việc luyện chữ vẽ tranh, hôm nay không làm gì toàn thân lại không thoải mái: “Các người yên tâm, ta luyện chữ nửa canh giờ, tới giờ sẽ ngoan ngoãn nghỉ ngơi.” Sau cùng mọi người không lay chuyển được Nguyệt Dao, đành để cho nàng vào thư phòng.

Đến buổi tối, Nguyệt Dao lại lần qua lộn lại không ngủ được. Đêm nay người gác đêm chính là Đặng ma ma, Nguyệt Dao tính thử dò xét xem nên nói với Đặng ma ma: “Ma ma, có một việc ta rất mâu thuẫn, không biết không biết có nên nói hay không.” Nàng cảm thấy thi cử thì phải dựa vào bản lĩnh thật sự của bản thân, thế nhưng nàng cực kỳ khẳng định dựa vào bản lĩnh của đại biểu ca nhà mình chắc chắn sẽ không thi nổi. Về sau nàng còn muốn nhờ vào cậu và đại biểu ca, thế nhưng năm nàng mười tuổi cậu đã khuất núi, có thể dựa cũng chỉ có cách thay đổi số mệnh của đại biểu ca. Cho nên, nếu không nói ra trong lòng Nguyệt Dao lại lo lắng hơn.

Rốt cuộc nói hay là không. Một bên là quan hệ lợi ích thiết thân, một bên là phẩm đức của mình. Bên nào Nguyệt Dao cũng muốn, không muốn buông tha bên nào, thế nhưng nhất định phải lựa chọn một thứ buông tha một thứ. Đây thật là một quá trình vô cùng đau đớn.

Đặng ma ma vô cùng kinh ngạc với việc nghiêm túc Nguyệt Dao như vậy: “Cô nương người cứ nói đi.”

Nguyệt Dao hơi thờ dãi: “Ma ma, lúc đầu khi nương báo mộng cho ta nói thật ra không chỉ có mỗi chuyện giữa Cổ ma ma và Mạc thị, mà còn có một việc nhưng lúc đó ta không để ý. Thế nhưng hôm qua ta phát hiện chỗ kỳ lạ, chẳng qua là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi không biết có nên tin hay không.”

Sắc mặt Đặng ma ma nghiêm túc nói: “Cô nương người nói xem.”

Nguyệt Dao buồn bã nói: “Lúc đầu mẫu thân báo mộng, không những nói Cổ ma ma bắt trung là kẻ thông đồng với Mạc thị. Còn nói với ta Mã gia sắp suy tàn trong tay Trình thị. Ở trong mơ mẫu thân bảo ta gắng sức giúp Mã gia, giúp đỡ đại biểu ca. Đây cũng là lý do vì sao mà hôm đó ta lại xen tay vào việc nội bộ của Mã phủ.”

Đặng ma ma bừng tỉnh hiểu ra, bà đã rất khó hiểu vì sao cô nương không tiếc đắc tội Trình thị cũng muốn chen tay vào chuyện của Mã gia, hóa ra là phu nhân báo mộng: “Cô nương, phu nhân còn nói gì mà khiến người không thể tưởng tượng nổi cũng không thể tin được.”

Nguyệt Dao nhìn Đặng ma ma, nét mặt vô cùng khó nói: “Lúc đó nương nói với ta mấy câu, ta hỏi nương đây là ý gì. Nương nói với ta, chờ khi ta nghe được một người tên là Vu Tử Đạt ta sẽ hiểu ý tứ trong mấy câu nói đó. Nương còn nói Vu Tử Đạt này là nhân kiệt trăm năm khó gặp một lần. Ma ma, hôm qua ta nghe Hoa Lô khoa thi lần này có một người gọi là Vu Tử Đạt. Hắn là tài tử nổi danh Giang Nam, hạng nhất đồng thử hạng nhất thi hương, ta đoán chừng thi hội chắc hẳn cũng là hắn đứng đầu, thậm chí thi đình cũng sẽ là đệ nhất. Nếu không, nương cũng sẽ không nói hắn là người tài trăm năm khó gặp rồi.”

Đặng ma ma cũng là người có kiến thức, lập tức kinh sợ đến mức trợn mắt hốc mồm: “Cô nương ý của người là Vu Tử Đạt này sẽ thi đậu tam nguyên?” Nếu là như vậy thì hẳn thật đúng là người tài hoa trăm năm khó gặp, chỉ ít từ lúc triều Đại Nguyên khai quốc đến bây giờ vẫn chưa từng có một nhân tài nào thi đậu tam nguyên.

Nguyệt Dao gật đầu: “Đúng là ta có nghi ngờ này.”

Đặng ma ma cẩn trọng suy ngẫm lời Nguyệt Dao vừa nói, vẫn chưa hiểu đủ: “Cô nương nói khó có thể tin là có ý gì? Lão nô không hiểu được?”

Về mặt Nguyệt Dao rất phức tạp: “Ma ma, ta hoài nghi mấy câu nương nói với ta rất có thể có liên quan tới khoa thi, thậm chí có thể là đề thi của khoa thi. Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta, nếu là thật vậy nên nói cho cậu, đến lúc đó nhất định đại biểu ca có thể thi đạt; nhưng nếu là giả ta lại sợ cậu sẽ thất vọng, hơn nữa ngộ nhờ bị người ta biết liền xảy ra chuyện lớn.”

Đặng ma ma lại không lo lắng chuyện này, nghe Nguyệt Dao nói xong cười nói: “‘Cô nương đa nghi rồi, chuyện này chúng ta chỉ nói cho cậu lão gia, ngoại trừ cô nương cùng ta còn có cậu lão gia biết, sẽ không có người thứ tư biết được, còn đề thi có phải là thật hay không, cũng nên đánh cuộc một lần, dù sao khoa thi này đại thiếu gia cũng không có nhiều hy vọng lắm.”

Nguyệt Dao vẫn đang giãy dụa.

Đặng ma ma thấy dáng vẻ xoắn xuýt của Nguyệt Dao cười nói: “Cô nương nếu sợ nói ra sẽ gây hậu quả phiền phức, vậy không cần phải nói. Lão nô nhất định sẽ không nói ra, cậu lão gia cũng sẽ không nói ra. Hơn nữa đề này có phải đề mục chính của cuộc thi hay không chúng ta vẫn không thể biết được đâu! Coi như là thật sự vậy thì như thế nào? Cô nương, chỉ cần không phải đề thi thật bị lộ ra ngoài, vậy biểu thiếu gia chỉ là bất ngờ thi đậu mà thôi, người khác đều sẽ hâm mộ vận khí tốt của biểu thiếu gia. Ngẫm lại khi thi hương mọi người cũng đều nói biểu thiếu gia thi không đậu, ngay cả tiên sinh cũng nói không hy vọng, thế nhưng biểu thiếu gia vậy mà lại thi đậu. Cô nương, đây là vận may.”

Nguyệt Dao lấp bắp nói: “Ma ma, thế nhưng ta cảm thấy làm như vậy, là làm trái với đạo quân tử.” Quân tử nên thẳng thắn rộng rãi phóng túng, Nguyệt Dao cảm thấy hành vi hiện tại của nàng là của tiểu nhân lành nghề.

Đặng ma ma không nói chỉ nhìn Nguyệt Dao: “Cô nương, đây là phu nhân không yên tâm về Mã gia nên báo mộng cho người, chuyện liên quan đến tương lai Mã gia, không hề đi ngược lại đạo quân tử.”

Ngay lập tức Nguyệt Dao cảm thấy thoải mái, nói ra chuyện này không có thương tổn đến người nào, cho nên không có quan hệ gì tới phẩm đức, cho nên nàng lựa chọn cái có lợi. Biết đâu vì số phận đại biểu ca thay đổi, chốn u minh cũng định trước số phận đời này của đại biểu ca là vô cùng tốt. Bằng không nếu đại biểu ca không thi đỗ, coi như nàng có biết đề thi cũng không làm nên chuyện gì, cho nên nàng không cần gánh nặng có tâm lý.

Nguyệt Dao lại suy nghĩ nghiêm túc một chốc, khoa thi khóa này có Vu Tử Đạt không có xảy ra sự kiện gian lận gì, cho nên nói cho cùng là do nàng lo lắng dư thừa: “Ngày mai tới nhà cậu, nói cho cậu chuyện này, đề cậu biến ngựa chết làm ngựa sống.” Thật ra biện pháp tốt nhất của chuyện này là chính miệng Nguyệt Dao nói cho Mã Thành Đăng. Phải biết rằng nhiều thêm một người là thêm một phần nguy hiểm. Thế nhưng bây giờ Nguyệt Dao đang ngã bệnh còn muốn tới Mã phủ, đây chẳng khác nào gây sự chú ý cho người khác, chờ tương lai đại biểu ca lại ngoài ý muốn thi đậu, đến lúc đó nhất định Nguyệt Hoàn sẽ hoài nghi tới nàng.

Nếu không có chuyện thăm dò trước đó của Nguyệt Hoàn, Nguyệt Dao không lo lắng sẽ có người hoài nghi tới nàng. Thế nhưng lần trước Nguyệt Hoàn thử dò xét, làm cho Nguyệt Dao sinh lòng cảnh giác.

Vì thế, ngày thường Nguyệt Dao vô cùng chú ý, cố gắng hết sức để mình nhìn qua giống như một tiểu cô nương, cần phải khiến người khác không nhìn ra chỗ quái dị nào, không để cho Nguyệt Hoàn tìm được chứng cứ chỉ trích nàng. Đương nhiên, cái này là đề phòng ngộ nhờ, ở trên tay nàng cũng nắm nhược điểm của Nguyệt Hoàn, tin tưởng Nguyệt Hoàn không dám hành động thiếu suy nghĩ, tốt nhất chính là hai người sống chung hòa bình.

Sau khi nghĩ một hồi Đặng ma ma nói: “Cô nương, còn mấy ngày nữa sẽ đi thi, lần trước thi hương, cô nương cũng tặng lễ vật cho biểu thiếu gia, lần này vừa đúng lúc đề lão nô đi một chuyến.” Đại biểu ca sắp thi làm biểu muội tỏ ý một chút, đưa qua vài thứ cũng bình thường, hơn nữa lần trước cũng tặng đồ sang, cho nên sẽ không khiến người chú ý.

Nguyệt Dao gật đầu một cái: “Lễ vật của đại ca nhị ca cũng không được thiếu, không thể để cho người khác cảm thấy ta nhìn trộm biểu ca, trái lại sơ sót đường ca.”

Đặng ma ma tự mình đi tặng lễ Mã phủ, chỉ cần báo cho Mạc thị một tiếng là được. Đừng nói lão phu nhân vẫn còn ở thế gian, coi như lão phu nhân không còn trên đời nữa thì Đặng ma ma muốn đi tới Mã phủ một chuyến, Mạc thị cũng không thể cản. Nếu Nguyệt Dao tự mình đi ra ngoài, còn có thể nói cô nương gia tổng không thể chạy ra bên ngoài được. Bây giờ phải ma ma qua lại nhà cậu, đó là bình thường tới không thể bình thường hơn được.

Nguyệt Dao viết một tờ giấy, cũng không viết quá rõ, mà là dùng biện pháp câu đố đoán chữ. Đương nhiên, có nói phương pháp cho Đặng ma ma.

Từ sau khi trùng sinh thân kinh Nguyệt Dao vẫn luôn căng thẳng thái quá, không cho phép bản thân thả lỏng. Lần này chuyện đề thi quán quýt hơn nửa ngày, cũng thật mệt mỏi, giao Đặng ma ma thay mặt mình xong thì đi ngủ. Giấc ngủ này, là ngủ hết một buổi.

Nguyệt Dao ngã bệnh, đương nhiên cũng phải tới thăm một chút. Mặc thị là người tới trước nhất, chẳng qua Mặc thị bận nhiều chuyện, ngồi một chút liền đi. Tới hôm nay Mặc thị không còn giả vờ hiền lành nữa, bởi vì Nguyệt Dao hoàn toàn không thăm đáng về này của nàng. Tiếp đó sau khi hết giờ học ba người Nguyệt Doanh và Nguyệt Băng cũng tới rồi.

Lại nói tiếp, quan hệ giữa Nguyệt Dao và ba cô nương phòng lớn cũng không tốt, sau chuyện lần trước với Nguyệt Doanh, trên mặt vẫn duy trì tình cảm Nguyệt Doanh muốn thay đổi hòa hợp mối quan hệ, nhưng đáng tiếc Nguyệt Dao nghe xong lời Hách ma ma nói lại không muốn tiếp xúc nhiều với Nguyệt Doanh nữa.

Nguyệt Băng dưới sự dạy dỗ của Uông ma ma, đã biết bắt kẻ bên trong thế nào, ở bên ngoài nhất định phải biểu hiện ra tỷ muội tình thâm, cho nên cũng mang lòng muốn giao hảo tới. Đáng tiếc Nguyệt Dao đều lãnh lãnh đạm đạm, rõ ràng là không muốn kết bạn với Nguyệt Băng, làm Nguyệt Băng chán nản. Thế nhưng nàng cũng hết cách với Nguyệt Dao rồi, cũng bởi vì thái độ Nguyệt Dao dành cho Nguyệt Doanh và Nguyệt Hoàn đều lãnh đạm như nhau, ngược lại không khiến cho Nguyệt Băng suy nghĩ nhiều, chỉ bởi vì nàng chính là người có tính tình như vậy.

Còn Nguyệt Hoàn lại chủ động cách xa xa Nguyệt Dao, trải qua bài học kinh nghiệm lần trước, nàng cảm nhận sâu sắc chênh lệch của thứ nữ cùng đích nữ, nếu muốn mình và di nương còn có đệ đệ được sống tốt, chớ tới gần tam cô nương phu nhân sẽ không thích. Di nương còn nói với nàng nếu muốn ba người bọn họ trải qua tốt, phải lấy lòng nhị cô nương. Lấy lòng nhị cô nương nàng không làm được và cũng xem thường làm, thế nhưng không giao hảo với Nguyệt Dao việc này nàng vẫn làm được.

Ba tiên sinh dạy dỗ bốn người hơn nửa năm đều thấy rõ ràng, bốn cô nương cũng không tệ, đặc biệt là tam cô nương và tứ cô nương đều là người rất thông minh, thế nhưng bốn người bốn trái tim. Ở những cô nương nhà khác cho dù tình cảm không tốt cũng đều cố ý giả bộ tỷ muội tình thâm, thế nhưng bốn cô nương Liên gia ngay cả giả bộ cũng không thêm giả bộ. Trong đó dẫn đầu chính là tam cô nương, Uông ma ma một mực nói với Nguyệt Dao phải lấy gia tộc làm trọng, tỷ muội phải nhường nhịn lẫn nhau, thế nhưng đối với lời này Nguyệt Dao lại liên tục mặc kệ, điều này làm cho Uông ma ma cảm giác thấy bà có hơi thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 130: Kỳ Thi Mùa Xuân (Thượng)

Hoa Lôi dẫn ba người Nguyệt Doanh và Nguyệt Băng cùng Nguyệt Hoàn vào nhà.

Căn phòng của Nguyệt Dao, bố trí vô cùng đơn sơ. Ngoại trừ thứ cần dùng và giường nằm, bàn trang điểm và bàn ghế các loại, những thứ trang trí khác đều cũng không có. Nhìn vào sao có thể nói là khuê phòng của cô nương giả, người không biết còn tưởng rằng đã vào trong phòng của lão nhân gia nào đó rồi. Không đúng, ngay cả trong phòng của lão phu nhân, đồ đạc cũng đều có màu sắc rất tươi sáng xinh đẹp.

Nguyệt Doanh nhìn bố trí như thế hơi kinh ngạc, bố trí nơi này nhìn thế nào thì tới cả phòng nàng cũng không sánh bằng rồi. Điều nói Tam muội muội có tiền, tiền này đi đâu cả rồi.

Trong lòng Nguyệt Băng lại xem thường, nàng chính là biết trong phòng kho của Nguyệt Dao có rất nhiều thứ tốt. Giả dạng làm đáng về thanh tâm quả dục như thế này là cho ai nhìn. Ở trong lòng Nguyệt Băng, trên phương diện giả bộ đáng thương thì không ai có thể lãnh nghề bằng Liên Nguyệt Dao cả.

Nguyệt Hoàn xem xong bố trí trong phòng, sắc mặt vô cùng phức tạp. Trong khoảng thời gian này nàng cố gắng hết sức thu liễm lại bản tính của chính mình, thế nhưng dù có kiềm nén tính tình thế nào đi nữa thì vẫn có một số việc nàng không thể làm; nàng sẽ không vì muốn cuộc sống dễ chịu mà đi đón ý nói hùa lấy lòng Nguyệt Băng.

Nguyệt Hoàn luôn luôn giữ vững ranh giới cuối cùng của mình, muốn nàng khom lưng uốn gối nàng không thể làm tới cửa ải đó được, mặt khác nàng biết rất rõ một khi nàng chấp nhận phá vỡ điểm mấu chốt, thì ngay cả niềm kiêu hãnh sau cùng của nàng cũng sẽ bị mất sạch. Tuy rằng Tô di nương liên tục nói cho nàng biết rằng đây là giả vờ, nhưng nếu một người giả vờ quá lâu thì sẽ tới lúc quên đi tính tình thật, mà thời gian nịnh bợ lấy lòng người khác sẽ luôn đóng dấu trong đầu của nàng, trở thành nỗi ám ảnh không cánh nào xóa đi. Nàng không phải Tô di nương, không muốn ngao khí phẩm chất từ xương cốt bị tiêu diệt, càng không muốn bị in lên mình một con dấu nô lệ.

Đối với việc Nguyệt Hoàn không chịu khuất phục Tô di nương chỉ có thể thờ dài thật sâu, sau đó cũng không cường ép nàng nữa. Chẳng qua lại nói cho nàng rất nhiều chuyện tình cần thiết phải chú ý, những thứ này nàng nghe rất nghiêm túc.

Nguyệt Hoàn nhìn Nguyệt Dao, ở trong ý thức của Tô di nương, Nguyệt Dao thuộc về nhân vật nguy hiểm quan trọng nhất. Nguyệt Hoàn khẽ nở cười, trực giác của di nương không sai, Nguyệt Dao chính là nhân vật nguy hiểm nhất. Người này không những thông minh, bây giờ còn sớm trù tính, phu nhân không phải đối thủ của nàng ấy. Cho nên, nàng có thể không thân thiết với Nguyệt Dao nhưng tuyệt đối không thể đắc tội Nguyệt Dao.

Sắc mặt Nguyệt Dao hơi nhợt nhạt, đã giả bộ bệnh đương nhiên phải giả bộ giống một chút: “Đại phu nói là do ta mệt nhọc quá mức cần phải nghỉ ngơi thật tốt vài ngày, có thể phải bỏ công khóa của mấy ngày tới.” Lễ nghi quy củ đã dạy xong rồi; bây giờ Uông ma ma dạy dỗ cách đối nhân xử thế, sau đó còn có những thứ cần thiết phải chú ý đến khi ra ngoài xã giao, những thứ này Nguyệt Dao đều học rất nghiêm túc. Giao tiếp là một môn học rộng lớn, ở phương diện này nàng chỉ là một người mơ hồ, chân chính là người bảo làm gì cũng không thông. Kiếp trước cũng vì nàng không am hiểu những chuyện

này, thế nên khi đắc tội rất nhiều người nàng cũng không biết, giờ đây nàng sẽ không để mình chịu thiệt thòi vì điều này nữa.

Thật ra trong mắt của Uông ma ma, hành vi hiện tại của Nguyệt Dao vẫn còn quá mức thanh cao, cũng không ôm chút kỳ vọng nào với năng lực giao tiếp của nàng. Nguyệt Dao không biết rằng về thanh cao tự ngạo đó vốn đã khắc vào trong xương cốt nàng, sẽ không vì việc nàng trùng sinh mà tan đi. Đây cũng là lý do khiến nàng không muốn kết thân với Nguyệt Doanh, Nguyệt Băng. Nếu thật là người khéo léo, coi như có chán ghét người ta thế nào đi nữa cũng sẽ cố giữ quan hệ qua lại tốt với người ta, nhưng đáng tiếc Nguyệt Dao không làm được việc này.

Nguyệt Băng thờ ơ nói: “Tạm ngừng tới chừng đó lại nói tiên sinh chỉ bảo thêm bù lại cho muội là được rồi. Tam muội muội, phòng này của muội đơn sơ mộc mạc quá mức rồi, vẫn nên thêm chút đồ vào đi. Bộ dáng như vậy, quả thực là không ra gì.” Phòng này khiến người ta cảm thấy thật nặng nề, còn có vẻ già nua trầm muộn.

Nguyệt Dao yếu ớt nói: “Bây giờ muội còn ở hiếu kỳ, chờ qua hiếu kỳ lại sửa sang một chút.” Ý tứ của Nguyệt Dao rất rõ ràng, trong ngắn hạn bố trí trong phòng nàng chắc là sẽ không đổi.

Nguyệt Băng nghe xong cũng không lên tiếng, hiện tại Nguyệt Băng đã thu liễm tính tình rất nhiều, cho dù là chuyện nàng thấy ngứa mắt hay chuyện khiến nàng sáng khoái, nàng cũng không lên tiếng. Có thể làm được bước này đã là tiến bộ nhiều lắm rồi.

Nguyệt Hoàn nhìn phòng này: “Thay đổi lớn thì ngược lại không cần, muội thấy nên đặt hai chậu hoa trong phòng thì sẽ không có vẻ trầm lắng nữa.”

Nguyệt Dao nhẹ nhàng cười một tiếng, không tiếp lời Nguyệt Hoàn.

Ngược lại Nguyệt Băng cảm thấy đề nghị này không tệ: “Tam muội muội, trong viện muội trồng nhiều hoa như vậy, bảo nha hoàn chiết vài cành đặt trong phòng, nhìn cũng thoải mái vui mắt hơn.”

Nguyệt Dao lắc đầu: “Không có việc gì, muội cũng thành thói quen rồi.” Nàng đã quen cuộc sống kham khổ như bây giờ, chỉ có giữ vững cuộc sống như thế mới có thể làm cho nàng duy trì đầy đủ lòng cảnh giác.

Từ đầu tới đuôi Nguyệt Doanh đều không nói chuyện. Ba người ngồi một hồi liền cáo từ đi về.

Đặng ma ma đến Mã phủ, bây giờ Trình thị đã được thả ra rồi. Dựa theo lễ nghi Đặng ma ma sẽ thỉnh an Trình thị. Đáng tiếc Đặng ma ma không nhìn nổi điệu bộ của Trình thị, hoàn toàn không tới thỉnh an Trình thị. Đặng ma ma có thể đoán trước, bà tới thỉnh an chắc chắn Trình thị sẽ không cho về mặt hòa nhã. Bà mới không tự kiểm phiền phức cho mình.

Mã Thành Đăng không có ở phủ đệ, Đặng ma ma liền đi tìm Liễu bà tử: “Liễu tỷ tỷ, gần đây đại thiếu gia có khỏe không?” Còn có vài ngày nữa sẽ phải đi thi, đoán chừng là rất vất vả.

Liễu bà tử cười nói: “Đại thiếu gia rất tốt.” Lần này Mã Thành Đăng không để cho Mã Bằng thả lỏng, cũng không áp chế ý muốn đọc sách của hắn. Thi hội đợt này, cũng không cần dự đoán, Mã Thành Đăng chỉ biết Mã Bằng không đùa. Dứt khoát không quan tâm đề tài Mã Bằng tự bước đi.

Từ sau chuyện lần trước, Liễu bà tử vẫn luôn suy xét lời nói của Đặng ma ma. Nếu là người khác nói những lời này chắc chắn Liễu bà tử sẽ cho là có ác ý. Thế nhưng Đặng ma ma thì không. Nghiêm túc mà nói Đặng ma ma còn có ân tình với bà, hơn nữa bà nghĩ hay không nghĩ thì nói cho cùng Đặng ma ma cũng không nhận được chút lợi ích nào. Lúc đó Đặng ma ma nói những lời này, là thật lòng lo lắng cho bà.

Liễu bà tử suy nghĩ thật lâu: “Đặng muội muội, ta đã nghĩ xong, chờ đại thiếu phu nhân qua cửa, ta giao hết mọi chuyện trên đầu xuống thì về nhà ngâm kẹo dưa cháu. Khó cực nhiều năm như vậy rồi ta cũng nên buông xuống.” Liễu bà tử có thể nghĩ thông suốt như vậy không thể không kể tới công sức của con dâu bà. Con dâu bà cũng là một người thông minh, nếu bà và nhà mình chọc phải đại thiếu phu nhân tương lai, bọn họ đi theo cũng sẽ gặp chuyện không may. Ngược lại nếu bà và nhà mình bằng lòng lui ra, chắc chắn đại thiếu phu nhân sẽ không bạc đãi bọn họ.

Đặng ma ma cũng rất vui mừng: “Tỷ có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi, lại nói tiếp tỷ cũng nên hết khổ rồi. Bây giờ đại thiếu gia đón dâu cho dù tỷ có lui xuống đi nữa cũng có thể an hưởng tuổi già. Nhưng muội lại không thể, cô nương hãy còn nhỏ như vậy còn phải lo lắng suy nghĩ nhiều chuyện lắm.”

Liễu bà tử biết rõ làm một nô tài phải chăm sóc chủ tử còn nhỏ tuổi, còn phải bảo đảm người bình an lớn lên, mấy năm nay vô cùng mệt mỏi: “So ra muội hãy còn tốt, chỉ ít không có một Trình thị ở bên cạnh nhìn chăm chăm. Biểu cô nương lại định hôn rồi, chờ cô nương cập kê gả cho người, muội có thể buông tay nghỉ ngơi.”

Đặng ma ma cười khò, không có Trình thị lại có một Mạc thị. Chỉ có điều đây là việc nhà Liên gia, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Liên gia là gia đình coi trọng thể diện chú trọng danh dự.

Bên ngoài có tiểu nha hoàn lanh lợi chạy vào: “Liễu nãi nãi, lão gia đã trở về.” Tiểu nha hoàn tới để truyền tin.

Liễu bà tử lấy kẹo đường cho tiểu nha hoàn: “Cầm đi ăn.” Sau đó dẫn Đặng ma ma đi tìm Mã Thành Đăng.

Mã Thành Đăng biết cháu ngoại gái tặng đồ cho nhi tử, đương nhiên rất vui vẻ: “Nguyệt Dao có lòng.” Ngắm lại Mã Lâm Lâm còn là muội muội của Bằng nhi vậy là cũng không tỏ vẻ gì cả.

Đặng ma ma nhìn thoáng qua gã sai vặt hầu hạ bút mực bên người Mã Thành Đăng. Ý tứ rất rõ ràng, bà còn có lời muốn nói.

Mã Thành Đăng bảo trong phòng người đều đi xuống. Mã Thành Đăng làm như vậy cũng không phải vì cho Đặng ma ma mặt mũi, mà hắn biết e rằng

cháu ngoại gái có lời muốn nói riêng với hân: “Nguyệt Dao để người tới đây nói gì.” Nói gì mà còn tỏ vẻ thần thần bí bí như thế.

Đặng ma ma phịch một cái quỳ trên mặt đất: “Lão gia, chuyện này can hệ trọng đại không thể để cho người khác biết, cho nên nô tỳ mới vượt quá.”

Sắc mặt Mã Thành Đăng bỗng chốc nghiêm túc: “Chuyện gì, người nói.” Hay là Mạc thị bắt đầu làm trò giờ tâm kế gì với Nguyệt Dao, làm chiêu trò gì.

Đặng ma ma thuật lại lời nói của Nguyệt Dao một lần, chỉ có điều lần này Đặng ma ma còn thêm mắm dặm muối một chút: “Phu nhân nói với cô nương Trình thị ngu dốt quá quắt, sanh một đôi nhi nữ lại không chăm sóc thỏa đáng. Nếu đại thiếu gia còn bị Trình thị phá hoại thì Mã gia cũng theo đó mà suy tàn. Lão gia, phu nhân ở dưới cửu tuyền cũng luôn lo âu về Mã gia, thậm chí còn báo mộng cho cô nương.” Những lời này của Đặng ma ma thật ra cũng không thể tính là lời nói dối, Mã thị vẫn luôn không nhìn nổi Trình thị, nói Trình thị từ trên xuống dưới lúc nào cũng không chú ý không phóng khoáng.

Lúc mới gả tới Mã gia Trình thị còn biết hạ mình làm thiếp, thu liễm bản tính, đến sau khi hạ sinh con trai nhận quyền lực quân sự thì hành sự lại trở nên khoa trương. Chờ tới lúc lão phu nhân mất, Mã gia đều bị biến thành trò cười trong kinh thành. Vì thế Mã thị vô cùng lo lắng, một mực lo lắng Mã gia sẽ bị Trình thị làm cho suy tàn.

Mã Thành Đăng bị lời Đặng ma ma nói làm cho kinh ngạc tới ngây ngốc, thật lâu sau mới bình tĩnh lại: “Người nói, người nói là muội muội nói với Nguyệt Dao đề mục của lần thi hội này?” Trình thị phá nhà bại sản hay không việc này tạm thời không nói tới, tất cả lực chú ý của Mã Thành Đăng đều đặt lên đề thi hội.

Đặng ma ma gật đầu thật mạnh.

Mã Thành Đăng là học giả Nho gia không tin chuyện quỷ thần, thế nhưng trước đó Nguyệt Dao đã có nói với hân chuyện báo mộng, bây giờ lại nói tuy rằng có chút lạ lùng nhưng không quá đường đột: “Vậy tại sao trước đó Nguyệt Dao không nói bây giờ mới nói?” Mã Thành Đăng không thể không hoài nghi, thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi.

Việc này rất dễ giải thích, thuật lại lời của cô nương là tốt rồi: “Phu nhân cũng không có nói cho cô nương mấy câu nói đó là có ý gì, phu nhân chỉ nói cho cô nương là khi nào nghe tới một người tên là Vu Tử Đạt, cô nương sẽ rõ ràng. Lão gia, thật ra đây chỉ là hoài nghi của cô nương, tạm thời còn không biết thật giả thế nào.” Trước tiên làm một mũi thuốc dự phòng, nếu xảy ra chuyện không may cũng không trách tới cô nương được.

Mã Thành Đăng trầm tư, một lát sau nói: “Vi sao Nguyệt Dao không đích thân đến được?”

Đặng ma ma nói lo lắng của Nguyệt Dao: “Vừa đúng lúc thân thể cô nương không thoải mái, nếu kéo thân thể bệnh tật tới Mã phủ sẽ khiến cho người ta nổi lên nghi ngờ. Lão gia, cô nương còn nói nếu là lời phu nhân báo mộng là thật, phải kiểm chế một chút, đừng để đại thiếu gia thi quá tốt như vậy dễ bị người khác chú ý.” Nguyệt Dao nói vậy là nhắc nhở Mã Thành Đăng kiểm chế một chút, nếu đề thi là thật cũng đừng làm bài thi quá tốt bằng không sẽ chọc người ta ngứa mắt.

Mã Thành Đăng gật đầu: “Ta tự có chừng mực, người đưa đồ đạc cho ta.” Ở trong ý nghĩ của Mã Thành Đăng, Nguyệt Dao ắt phải viết thư.

Đặng ma ma đặt thứ này trong người, lập tức lấy ra khỏi lồng ngực giao cho Mã Thành Đăng, sau đó nói cho Mã Thành Đăng phương pháp: “Cô nương nói, sau khi xem xong xin lão gia thiêu hủy ngay.” Nguyệt Dao cũng cẩn thận, bất kể như thế nào mấy thứ này đều không thể để lại dấu vết gì. Bằng không đó chính là đại họa.

Mã Thành Đăng không khỏi cảm thán vì sự tỉ mỉ của cháu ngoại gái. Cháu ngoại gái thông minh hơn người, hành sự cũng kín đáo, nhưng đáng tiếc sinh ra lại không phải thân nam nhi. Nếu không tiền đồ không thể lường được.

Mã Thành Đăng xem xong, sau đó lấy ngọc bội thiếp thân khắc hoa đăng xuống đưa cho Đặng ma ma: “Giao cái này cho Nguyệt Dao, để con bé yên tâm.”

Đặng ma ma nghĩ mãi mà không ra, nhưng vẫn cung kính nhận ngọc bội rồi đi.

Rất nhanh Mã Thành Đăng đã mở tờ giấy ra, nhìn mấy đề mục trên tờ giấy trắng, im lặng đọc thầm vài lần, thuộc hết liền lấy mồi lửa, đốt sạch. Những thứ này chỉ có in vào đầu mới đảm bảo an toàn nhất. Cũng vào thời điểm này chỗ này Mã Thành Đăng tìm kiếm tàng thư trong nhà, hân không dám đi mượn sách bên ngoài, sợ lộ manh mối. Cũng may sách vở cất giữ của Mã gia tương đối nhiều, bản thân Mã Thành Đăng cũng đủ từng trải, miễn cưỡng có thể ứng phó được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 131: Kỳ Thi Mùa Xuân (Hạ)

Rạng sáng hôm sau Mã Thành Đăng không xin nghỉ, vẫn như mọi ngày tới nơi công vụ. Tuy rằng trong lòng Mã Thành Đăng đang sôi trào, thế nhưng

trong đầu lại rất rõ ràng, càng ở thời khắc mấu chốt này hấn càng phải giữ được bình tĩnh. Phải khiến tất cả mọi người biết hấn không có chỗ nào khác thường, vậy chờ tới khi nhĩ tử thi đậu ngoài ý muốn kia, thì nhiều nhất họ chỉ cho rằng là nhĩ tử hấn có vận khí tốt, chứ không hoài nghi điều gì.

Đương nhiên, đáy lòng Mã Thành Đẳng rất mong mấy cái đề này thật sự là đề thi khóa này, nếu là thật vậy nhĩ tử của hấn nhất định có thể trúng.

Hai ngày cuối cùng tiên sinh cho nghỉ để học trò có thể nghỉ ngơi, dưỡng tốt tinh thần tới trường thi. Mã Bằng cũng không ngoại lệ, nghỉ học thi về nhà nghỉ ngơi.

Trình thị được thả ra, vừa đúng lúc đại thiếu gia phải đi thi, Liễu bà tử sợ Trình thị bình nứt không sợ vỡ lại dùng thủ đoạn gì đó làm hại đại thiếu gia không thể đi thi, quả thật nâng tinh thần lên 120 phần mà lo lắng. Tự mình nhìn chăm chăm vào việc ăn uống, ngày cả quần áo cũng giao toàn quyền cho hai nha hoàn thiếp thân làm.

Lo lắng của Liễu bà tử chỉ là dư thừa, nhĩ tử sắp thi Mã Thành Đẳng cũng xin nghỉ hai ngày, cấp trên phê duyệt rất vui vẻ.

Lần xin nghỉ này Mã Thành Đẳng không khiến mọi người chú ý, bởi vì có rất nhiều đồng僚 cũng xin nghỉ do nhĩ tử sắp đi thi, cũng không phải chỉ có mỗi mình Mã Thành Đẳng xin nghỉ. Dưới loại tình huống này, cấp trên đa phần đều rất vui vẻ trả lời đồng ý. Nhà ai có nhĩ tử mà không chạy tới bước này, bản thân đã từng trải qua lúc này đương nhiên phải về nhà dặn dò nhĩ tử đôi chút về những sự việc cùng hạng mục cần phải chú ý tới.

Mã Thành Đẳng lại không hề nói với hấn những thứ cần chú ý trong cuộc thi. Mã Thành Đẳng chỉ kêu Mã Bằng đến thư phòng, nói hấn giải vài đề thi, bảo hấn làm cho Mã Thành Đẳng xem thử.

Mã Bằng nhìn mấy đề mục, vô cùng quán quýt. Hấn vốn muốn nghỉ ngơi thật tốt, lần này không cần tiên sinh và phụ thân nói, hấn cũng biết mình không có hy vọng, bởi vì chính bản thân hấn cũng không chắc chắn. Lúc này đã sắp thi, cha còn bắt hấn làm đề đưa hấn khiến hấn thật rất hồi hộp.

Dưới ánh mắt sắc bén của Mã Thành Đẳng, Mã Bằng nhắm mắt làm bài. Mã Thành Đẳng nhìn bài văn nhĩ tử làm, đôi lông mày nhíu lại chặt tới nỗi có thể kẹp chết mấy con ruồi. Viết không được khá không nói, căn bản là không có nắm đúng trọng điểm. Nếu thật sự cho ra mấy đề thi này, nhĩ tử nhất định sẽ thi rớt.

Mã Thành Đẳng không đưa cho Mã Bằng xem bài giải mà mình đã làm tốt, hấn cũng có lo lắng của hấn. Nếu bài văn là do hấn viết ra, ngộ nhờ nhĩ tử thi đỗ vậy nhất định sẽ bị người chú ý. Đến lúc đó mà có người nhìn bài thi lại phát hiện ra chỗ nào không thích hợp, đó chính là đại họa. Cho nên mặc dù Mã Thành Đẳng có trăm điều không hài lòng với văn chương của Mã Bằng, nhưng vẫn kiên nhẫn nói với Mã Bằng những khiếm khuyết trong bài của hấn, sau đó nói với hấn phải làm thế nào để nắm đúng trọng điểm, lại nói cho Mã Bằng biết phải viết sao mới có thể làm cho giám khảo hài lòng.

Mã Thành Đẳng bảo Mã Bằng viết rồi lại sửa, sửa xong lại viết, ngoại trừ đi ngủ hấn vẫn luôn ở thư phòng, về mặt Mã Bằng chẳng khác nào trái khổ qua. Ngay cả Mã Viễn cũng cảm thấy Mã Thành Đẳng quá mức rồi, uyển chuyển nhắc nhở: “Lão gia, ngày mai thiếu gia phải đi thi rồi, nếu còn đi với trang thái thế này, ta lo thiếu gia không chịu nổi.”

Mã Thành Đẳng khoát khoát tay: “Ta có chừng mực.” Chỉ cần chờ tới lúc vào thi, nhĩ tử nhìn thấy đề thi giống vậy, hấn cao hứng còn không kịp, làm sao có thể không chống đỡ được kia chứ.

Trải qua hai ngày sửa sửa chữa chữa, Mã Thành Đẳng cảm thấy không còn sai kém quá nhiều. Hiện tại bài thi này là dựa vào trình độ của nhĩ tử mà chỉnh chu, có thể thi trúng mà không khiến người ta chú ý, rất chính đáng.

Trước khi thi bảy canh giờ, Mã Thành Đẳng thả cho Mã Bằng đi nghỉ ngơi: “Ngủ một giấc thật tốt, ngày mai cố gắng làm bài thi.” Còn như nói thi được hay không được cũng không sao, mấy lời này nói cũng là vô ích, Mã Thành Đẳng cũng chẳng nói làm gì.

Sau khi nhĩ tử ngủ, Mã Thành Đẳng gọi Mã Viễn tới, hỏi Mã Viễn có chuẩn bị tốt chưa. Ban đầu những chuyện này đều là do đương gia phụ nhân làm, nhưng bây giờ Mã Thành Đẳng đề phòng Trình thị, tất cả thủ tục của đại nhĩ tử hấn đều giao cho tâm phúc đi làm. Mã Viễn làm việc rất tỉ mỉ, có thể suy xét tới mọi mặt, hấn cũng tương đối yên tâm.

Mã Viễn cười nói: “Lão gia yên tâm, đều tốt rồi.” Trước đó Mã Viễn cũng lo lắng, đại thiếu gia thật thà phúc hậu quá mức sợ hấn không chống đỡ được cái nhà này; nhĩ thiếu gia đúng là rất thông minh thế nhưng tâm tư hấn lại không đặt lên bài vở, cũng không ở trong nhà, hai người này làm hấn quả thật phát sầu vì tiền đồ Mã gia.

Chẳng qua từ lúc đại thiếu gia định ra mối hôn sự tốt kia, quả tim của hấn cũng được yên ổn, chờ đại thiếu phu nhân qua cửa hấn tin tưởng phủ đệ cũng sẽ khá hơn, có một đương gia chủ mẫu tốt cũng tạo ảnh hưởng tốt tới tiền đồ của một gia tộc.

Đặng ma ma trở lại Liên gia đưa ngọc bội của Mã Thành Đẳng cho Nguyệt Dao “Cô nương, đây là cửu lão gia đưa cho người. Cô nương, đây là ý gì?” Không nói lời gì chỉ đưa ngọc bội, Đặng ma ma không hiểu được một mảnh ngọc bội có thể biểu hiện ý gì.

Nguyệt Dao nhìn khối ngọc bội kia cười nói: “Cậu làm thế này là nói cho ta biết hấn sẽ không nói chuyện này cho người thứ hai, bảo ta yên tâm.” Thật ra nàng chỉ lo lắng cậu sẽ hỏi một ít chuyện, lại không nghĩ tới ngay cả hỏi cậu cũng không hỏi lại còn nói cho nàng biết chuyện này dừng ở đây.

Đặng ma ma lại chần chờ: “Cô nương, người nói chuyện này liệu có xảy ra sai lầm gì không?” Nếu biểu thiếu gia thi đậu vậy đó đều là công lao của cô nương, về sau chỉ cần cô nương có việc muốn nhờ biểu thiếu gia, biểu thiếu gia nhất định sẽ giúp đỡ, nhưng nếu như không đậu, vậy chẳng khác nào vui sướng công toi.

Nguyệt Dao cũng không biết có đúng là mấy đề thi này hay không: “Nhìn ý trời đi!” Thi đỗ tiền đồ đại biểu ca tốt. Thi không đậu vậy số phận đại biểu ca

cũng đã thay đổi, cưới Trang gia đại cô nương, có xui xẻo thế nào cũng không thể xui như kiếp trước.

Đặng ma ma nhớ tới trên đường trở về lúc bà đi ngang qua nhà cái đánh bạc, người đến người đi vô cùng náo nhiệt. Cười nói với Nguyệt Dao chuyện lý thú bà nhìn thấy: “Cô nương, ta nghe nói có một nhóm người thế chấp toàn bộ tiền cược, cược thí sinh Giang Nam Vu Tử Đạt đậu Trạng nguyên lang.”

Sắc mặt Nguyệt Dao biến đổi, tưởng là Đặng ma ma muốn nói nàng đi đặt cược, về mặt liền thay đổi liên tục: “Ma ma, đừng nhắc lại những lời này.” Để cho nàng tới đặt tiền cược há chẳng bảo nàng đi đánh bạc, trong mắt Nguyệt Dao đánh bạc đó chính là thủ đoạn thấp hèn.

Đặng ma ma bỗng chốc hoàn hồn, dáng vẻ thanh cao của cô nương nhà mình thật khiến người ta phải đau đầu, bà chỉ nói vài tin đồn thú vị thôi mà, sao cô nương lại nghĩ tới chỗ này chứ. Sao bà có thể bảo cô nương đi bỏ tiền đặt cược kia chứ, nếu để phu nhân dưới chốn cửu tuyền biết được người cũng không thể an giấc nổi. Thế nhưng lời này lại không thể nói với Nguyệt Dao, sợ Nguyệt Dao áy náy: “Cô nương, đều là lỗi của lão nô.”

Thật ra Nguyệt Dao có phần quá mẫn cảm với mấy chuyện này, chủ yếu là vì kiếp trước Mã Dược đánh bạc thua hết toàn bộ tài sản Mã gia, khiến cho nàng phải khắc sâu ký ức này: “Ma ma đừng tự trách mình, ta biết người tốt với ta, thế nhưng tiền bạc trên tay ta cũng đủ dùng.” Tiền bạc trên tay nàng dư cho nàng dùng cả đời, không cần phải đi đánh bạc làm liều gì cả.

Nói tới nói lui Nguyệt Dao vẫn còn bị kiếp trước ảnh hưởng, xác thực mà nói đó là bệnh chung của người đọc sách trong thời đại này. Đó chính là: hết thấy mọi việc đều là thấp kém, chỉ có đọc sách mới thanh cao tài giỏi.

Khi ở thư phòng luyện chữ, Nguyệt Dao đột nhiên để bút xuống, ngồi trên ghế xét lại mình thấy mình có phải cổ hủ quá mức rồi hay không, có thể sử dụng cơ hội này đặt bẫy Mạc thị, ngoài ra cũng có thể để Đặng ma ma kiếm thêm một khoản, nhất cử lưỡng tiện chuyện này có gì không thể làm.

Nguyệt Dao suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn khuất phục ưu thế lợi ích. Lập tức gọi Đặng ma ma tới: “Ma ma trên người ma ma có bao nhiêu bạc riêng?”

Đặng ma ma không biết Nguyệt Dao muốn làm gì, thế nhưng bà biết chắc chắn cô nương không có ý đồ gì với chút bạc nhỏ ấy của bà: “Cô nương, chút bạc lẻ để dành mấy năm nay cũng có được hơn hai ngàn lượng bạc.” Đối với một người hầu mà nói, hơn hai ngàn lượng là một khoản tiền lớn.

Nguyệt Dao không cảm thấy trên người Đặng ma ma có hơn hai ngàn lượng bạc là có gì kỳ lạ, đi theo nương nàng nhiều năm như vậy, lại làm quản sự nương tử của chi thứ hai, hơn hai ngàn lượng quả thật không thể nói là nhiều: “Ta lại cho người thêm một ít vừa đủ ba nghìn lượng, người bảo Hoa Lôi giao số tiền này cho thúc thúc nàng ấy nói hẳn tới ngân hàng tư nhân đặt cược, đặt Vu Tử Đạt thi đậu tam nguyên.”

Trông nét Đặng ma ma đã sắp trùng to tới lọt ra, há mồm cả buổi mới lên tiếng: “Cô nương, cô. . .” Tình tình cô nương thanh cao như vậy sao lại đi đặt cược chứ? Mặt trời mọc lên từ phía tây sao.

Nguyệt Dao không giải thích với Đặng ma ma: “Ma ma đi làm đi, đợi sau này ta sẽ giải thích với người.” Hiện tại có giải thích cũng chẳng thể thông.

Đặng ma ma thấy thế cũng không hỏi tới nữa. Đặng ma ma có một chỗ tốt, đó chính là Nguyệt Dao bảo bà làm gì thì sẽ làm cái đó, chứ không truy hỏi vụn vặt đòi nguyên nhân, điều này làm cho Nguyệt Dao rất thoải mái.

Hoa Lôi cảm lấy ngân phiếu ba nghìn lượng liền có chút choáng váng: “Ma ma. . .”

Đặng ma ma nói nguyên nhân cho Hoa Lôi: “Người bảo thúc thúc người làm việc ổn thỏa một chút, đừng để người ta biết rồi. Cơ hội tốt như vậy nếu không kiếm thêm một khoản thì quả là ngốc.”

Hoa Lôi có chút bất an: “Làm sao ma ma biết Vu Tử Đạt này nhất định có thể thi đậu tam nguyên?” Loại chuyện này nào có thể xác định chắc chắn được.

Đương nhiên Đặng ma ma sẽ mang Mã Thành Đăng ra mà nói chuyện: “Hôm qua ta tới phủ cửu lão gia, nghe cửu lão gia nói trong triều có mấy đại nho rất coi trọng Vu Tử Đạt, đều nói hẳn là hạt giống tốt trăm năm khó gặp, nói không chừng có thể thi đậu tam nguyên, ta liền đánh cược mấy vị đại nho nói đúng.”

Hoa Lôi do dự nói: “Ma ma, nếu không đặt ít đi một chút, hạ xuống còn một ngàn lượng thôi. Ngộ nhớ. . .” Ngộ nhớ Vu Tử Đạt không đậu tam nguyên, vậy chẳng khác nào tất cả đều đổ xuống sông xuống biển.

Đặng ma ma khoát khoát tay: “Cho người đi thì người đi ngay đi, sao mà nhiều lời như vậy. Nhớ kỹ không được nói cho cô nương.” Đặng ma ma nói những lời này thật ra cũng có ý muốn dò xét, bà muốn thử xem liệu Hoa Lôi có thể vì thấy bà là ma ma tâm phúc của cô nương, liền dối cô nương mà làm không.”

Tuy nói thường ngày Đặng ma ma nói gì Hoa Lôi đều nghe nấy, thế nhưng chuyện lớn như vậy nàng nào dám giấu diếm cô nương, đến lúc đó gặp chuyện không may không phải sẽ dính dáng tới cô nương rồi sao.

Nguyệt Dao nghe được lời Hoa Lôi, gọi Đặng ma ma tới ngay trước mặt Hoa Lôi nói: “Ma ma, không phải đã nói không thể đặt cược sao, vì sao người còn cố chấp như vậy.”

Đối với việc Hoa Lôi mật báo Đặng ma ma cũng không tức giận, ngược lại Hoa Lôi nói với cô nương việc này bà lại thấy rất hài lòng. Không nói, ắt bà phải đánh giá lại xem Hoa Lôi này còn có thể sử dụng nữa không: “Cô nương, ta muốn kiếm thêm nhiều tiền, sau này có tiền bên mình, già rồi mới không phải lo gì.”

Khỏe môi Nguyệt Dao giật giật: “Nếu ma ma đã cố ý vậy cũng được. Hoa Lô, người đưa số ngân phiếu này cho thúc thúc người đi, đi luôn bây giờ.”

Mặt Đặng ma ma xanh mét, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Nguyệt Dao lại lắc đầu với bà. Đặng ma ma chỉ đành nuốt lời đã tới miệng về.

Chờ sau khi Hoa Lô đi ra ngoài, Đặng ma ma nóng lòng: “Cô nương, sao người có thể... Cô nương, người thật sự muốn đặt hết à?” Đặng ma ma chỉ cho là Nguyệt Dao muốn thử lòng Hoa Lô, hoặc thử dò xét thúc thúc của Hoa Lô, nào đâu biết rằng Nguyệt Dao lại làm thật. Cô nương thế này với người trong trí nhớ của bà không giống nhau rồi, cứ như bị đánh thành hai người khác biệt vậy.

Nguyệt Dao liếc mắt nhìn Đặng ma ma: “Ma ma, ta cho người đi làm chuyện này, không phải là vì thử tâm Hoa Lô. Ma ma, Hoa Lô ở bên cạnh ta nhiều năm như vậy ta tin tưởng nàng ấy.” Thật ra có thể thông qua chuyện này thử dò xét thúc thúc Hoa Lô xem sao.

Đặng ma ma lại có phần lo âu, nếu bị người khác biết được sẽ gây tổn hại rất lớn tới cô nương: “Cô nương, ngộ nhờ bị Mạc thị biết được, hậu quả khó mà lường được.”

Nguyệt Dao cười nói: “Không biết thì tốt, biết được vậy càng tốt hơn.”

Giờ đây Đặng ma ma càng ngày càng không thể nhìn rõ ý nghĩ của cô nương nhà mình, chẳng qua bà không hỏi gì thêm, nếu trong lòng cô nương đã có dự tính bài bản, vậy bà cũng không cần phải lo lắng quá làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 132: Sữa Dê

Nguyệt Dao suy nghĩ nếu số kiếp của tổ mẫu không có gì thay đổi, vậy thời gian còn lại của người không nhiều lắm. Một khi tổ mẫu khuất núi, hậu viện Liên phủ chính là thiên hạ của Mạc thị. Mạc thị không đáng tin cậy, đại bá phụ cũng không đáng tin cậy hết như bà ta, nàng phải mau chóng tập trung những người mình có thể sử dụng về.

Nguyệt Dao hỏi Đặng ma ma: “Ma ma, người cha lưu lại liệu có mấy người có thể dùng được? Đã điều tra xong chưa?” Cũng hơn nửa năm rồi, kỳ hạn quan sát cũng đã đủ.

Đặng ma ma gật đầu: “Trước kia lão gia có hai tùy tùng thiếp thân, một người tên là Bành Xuân một người tên là Đậu Tam. Hiện tại Bành Xuân làm người hầu trong phòng thu chi, không được trọng dụng, Đậu Tam thì đưa tới thôn trang, ở thôn trang cũng không được hợp ý.” Trước kia hai người họ là tâm phúc của Liên Đồng Bác, làm việc vừa thể diện lại vừa vinh quang, hiện tại chẳng khác nào bị hạ xuống làm cấp dưới.

Sau khi suy nghĩ một chút Nguyệt Dao nói: “Cứ quan sát thêm một chút nữa.” Trong lòng Nguyệt Dao vẫn luôn có một thắc mắc, đó là vì sao Mạc thị lại có thể đoán được cha nàng đã cất một khoản tiền ở nơi khác, từ đó mới dùng lời nói này nọ gạt nàng, lấy tính cẩn thận của cha, chắc chắn không có mấy người biết, nói cách khác, chuyện này ngoại trừ nàng ra cũng chỉ có người đi gửi đồ biết.

Nghĩ một hồi Nguyệt Dao nói: “Ma ma, ta còn nhớ năm đó lúc cha ta bệnh nặng có phái người gửi thư về kinh, người được phái đi là ai?” Người được cha phái đi truyền tin chắc chắn là người ông có thể tin được, mà người này nếu không phải Bành Xuân thì chính là Đậu Tam.

Sau khi ngẫm nghĩ kỹ càng Đặng ma ma nói: “Năm đó lão gia phái Bành Xuân đi.”

Nguyệt Dao gật đầu, lấy tình huống năm đó mà nghĩ thì người truyền tin hẳn không phải là người phản bội. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu Mạc thị đã nhận được tin tức xác thực thì bà ta cần gì phải lừa nàng: “Tính tình của hai người này như thế nào? Ma ma nói cụ thể với ta một chút.”

Đặng ma ma suy tư một hồi, sau đó nói ra tất cả những gì bà biết về Bành Xuân và Đậu Tam: “Ta không tiếp xúc nhiều với người của ngoại viện cho lắm, chỉ biết được bấy nhiêu thôi.”

Nguyệt Dao không nói nhìn Đặng ma ma, chuyện này đã giao cho bà điều tra nửa năm rồi giờ lại chỉ biết chút vụn vặt, Đặng ma ma thế này chính là không làm tròn bổn phận nghiêm trọng rồi. Nhưng bảo trách bà thì Nguyệt Dao lại không nói ra được. Chỉ là Nguyệt Dao bắt đầu hoài nghi liệu Đặng ma ma có thực sự giỏi giang như những gì nàng tưởng tượng không, trung thành là thứ quan trọng nhất, thế nhưng hiện tại bên người nàng thiếu người đắc lực giúp đỡ mà! Không có sự giúp đỡ của những người có tài, đến lúc đó làm sao tranh chấp với Mạc thị được.

Nguyệt Dao bỏ qua Đặng ma ma, tìm tới Hách ma ma: “Ma ma có hiểu biết nhiều về hai người Bành Xuân và Đậu Tam không?”

Hách ma ma hơi kinh ngạc khi thấy Nguyệt Dao đột nhiên hỏi hai người kia: “Hai người bọn họ đều đi theo Nhị lão gia từ nhỏ, là tùy tùng thiếp thân của Nhị lão gia.”

Việc này Nguyệt Dao biết: “Tính tình hai người ra sao, tài cán như thế nào.”

Hách ma ma nghĩ nghĩ một hồi mới nói: “Hai người đều rất giỏi giang, trong ấn tượng của ta Đậu Tam khôn khéo, Bành Xuân có chút cứng đầu cứng cổ, chẳng qua đã tôi luyện nhiều năm như vậy, hiện tại Bành Xuân cũng chu toàn hơn rồi.”

Nguyệt Dao vừa nghe tới là người khôn khéo liền thấy không thích, người khôn khéo có thể dùng vào nhiều nơi nhiều việc, nhưng lại không đáng tin cậy.

Hách ma ma thấy Nguyệt Dao nhủ mảy, suy nghĩ một chút sau đó nói: “Cô nương, Đậu Tam có một thê hai thiếp, bốn đứa con trai cùng hai con gái; Bành Xuân thì không có phòng thiếp nào, hai đứa con trai và con gái duy nhất đều do vợ cả sinh.”

Nguyệt Dao không rõ vì sao Hách ma ma lại nhắc riêng chuyện này: “Vì sao Bành Xuân không nạp thiếp?” Ở thời đại này, là đàn ông chỉ cần có tiền trong tay ai cũng sẽ lấy thêm vài nữ thiếp, dù Bành Xuân và Đậu Tam có là hạ nhân thì chỉ cần có tiền cũng có thể nạp thiếp.

Hách ma ma cười nói: “Phẩm tính của Bành Xuân không tệ, không uống rượu xem hoa ở bên ngoài, ân ân ái ái với thê tử, cũng rất thương yêu đứa bé.” Tôi đây Hách ma ma cũng đoán được lí do vì sao mà Nguyệt Dao lại hỏi như vậy, cho nên kể hết tất cả những chuyện xưa cũ lẫn chuyện hiện tại của cả hai cho nàng nghe.

Nguyệt Dao gật đầu, tỏ ý trong lòng đã có tính toán. Đương nhiên Nguyệt Dao không hoàn toàn tin tưởng tất cả những gì Hách ma ma nói, nàng vẫn có chút cảnh giác với Hách ma ma.

Nghỉ ngơi hai ngày Nguyệt Dao lại đi học. Uống ma ma thấy sắc mặt nàng khá tốt, cũng không nói gì, chỉ tiếp tục giảng bài.

Giữa lúc nghỉ ngơi, Nguyệt Băng hỏi Nguyệt Dao: “Tam muội muội, Tứ muội muội nói mỗi ngày uống sữa dê không những sẽ làm da dê trắng nõn như ngọc, còn không bị bệnh nữa. Tứ muội muội, tài học của muội rộng rãi, muội nói xem có phải uống sữa dê thật có hiệu quả tốt vậy không?”

Sau khi suy nghĩ một chút Nguyệt Dao nói: “《 Âm thiện chính yếu 》* có nói, đầu dê trị được bệnh lao xương cột sống*, não nhiệt, chóng mặt; tim dê trị chứng rối loạn lo âu (suy nhược thần kinh); gan dê trị được chứng lãnh cảm tình dục*, bệnh nóng gan dễ nổi giận; máu dê trị được chứng đột quỵ ở đàn bà, phụ nữ, trị thiếu máu; thận dê có thể bổ thận hư, ích tinh tủy, xương dê trị được hư nhược do vất vả, lạnh trong người, suy dinh dưỡng; tủy dê trị được tổn thương cơ thể của nam nữ, âm khí không đủ, có lợi cho sự tuần hoàn của máu, giảm áp lực mạch máu, lạc dê trị được bệnh tiêu khát*, bồi bổ cho người yếu ớt mệt mỏi. . . .”

*Nguyên tắc ăn uống đúng chế độ:

*Bệnh lao xương cột sống, lãnh cảm trong tình dục: mọi người lên gg gõ nhé.

bệnh tiêu khát: Đông y chỉ chứng uống nước nhiều, tiểu tiện nhiều, bao gồm các bệnh tiểu đường, bệnh tháo nhạt.

*Lạc dê: Cạo sữa, cách làm dùng nửa gáo sữa cho vào nồi đun qua cho hơi sém sém, rồi lại cho sữa khác vào, đun sôi dần dần mà khuấy luôn thấy đặc rồi thì bắc ra, chờ nguội rồi vớt lấy vẩn mỏng ở trên gọi là tồ còn lại cho một ít dầu sữa cũ vào, lấy giấy mịn kín, thành ra lạc.

Nguyệt Băng nghe xong rất lâu không nói gì: “Tam muội muội, tỷ hỏi muội uống sữa dê có thể giúp da dê trắng nõn như ngọc thật không?” Cái nàng quan tâm có là thể dưỡng nhan không, chứ không phải quan tâm tới mấy cái đầu dê tim dê này.

Nguyệt Dao nhẹ nhàng cười một tiếng: “Có chuyện đồn rằng, đại mỹ nữ Tây Thi dùng sữa dê tắm từ nhỏ, chính nhờ vậy mà sau này khi nàng ấy lớn lên mới trở thành mỹ nhân nổi tiếng thiên hạ. Ngoài ra, trong 《 Ngự thư 》 có ghi chép, thường xuyên uống sữa dê, sắc đẹp như xử nữ. Ý này có nghĩa là thường xuyên uống sữa dê không những sẽ làm da dê trắng nõn, mà còn có thể làm chậm thời gian lão hóa, khiến cho người ba bốn mươi tuổi lại trông như cô nương mười bảy mười tám tuổi mỹ lệ rung động lòng người.”

Nguyệt Băng kinh ngạc tới ngây người: “Chuyện này có phải thật không vậy? Sao ta chưa từng nghe qua?”

Nguyệt Dao cười giải thích: “Tuy nói tác dụng của sữa dê rất lớn, thế nhưng sữa dê lại có một nhược điểm trí mạng, sữa có vị gay rất nặng, rất nhiều người còn chưa kịp uống chỉ ngửi thôi cũng muốn nôn, cho nên dù hiệu dụng của sữa dê rất lớn, nhưng không có mấy người có thể uống được.”

Nguyệt Băng có chút thất vọng: “Ý kia không phải nói nó tương đương với vô ích.” Nàng nghe Nguyệt Hoàn nói mỗi ngày uống sữa dê dùng sữa dê rửa mặt tắm rửa, làn da sẽ trắng như ngọc, lòng cũng không ngừng nhún nhảy. Nhưng nếu có vị gay quá nặng, chắc chắn nàng không chịu nổi rồi.

Nguyệt Hoàn có vài phần kính nể sự bác học đa tài của Nguyệt Dao, bất kể Nguyệt Dao có phải người trùng sinh hay không, chỉ riêng phần bản lĩnh này thì không mấy ai có thể so bằng được, hơn nữa từ lời nói mới rồi nàng cảm thấy Nguyệt Dao đang ngầm giúp đỡ nàng.

Nguyệt Hoàn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Nguyệt Băng vội vã nói: “Nhị tỷ tỷ, thật ra muốn làm mất vị gay mũi của sữa dê cũng rất dễ, chỉ cần cho chút hoa nhài hoa trà vào sữa khi đun lên, là có thể xóa vị gắt của nó, hơn nữa làm như vậy sau khi đun xong sữa dê còn có hương hoa nhài nữa, uống vào cực kỳ ngon.”

Nguyệt Hoàn cố ý nói với Nguyệt Băng sữa dê có công hiệu dưỡng nhan làm đẹp, là vì vừa rồi trên đường đi nàng nghe Nguyệt Băng oán giận da của nàng hơi khô, bột nước khó dùng, Nguyệt Hoàn linh cơ khẽ động nói đến chỗ tốt của sữa dê.

Mấy ngày nay Nguyệt Hoàn* và Đình Luân đều học tập đến rất khuya, vất vả như vậy đương nhiên tiêu hao trong cơ thể cũng lớn hơn nhiều, phải bổ sung dinh dưỡng. Thế nhưng ở nơi này bữa ăn khuya không được đưa vào khẩu phần, muốn ăn thêm thì phải bỏ bạc ra. Tiền tiêu hàng tháng của nàng và Đình Luân lại không nhiều lắm, cho dù cộng thêm tiền tích góp trên tay di nương cũng không đủ dùng, tình hình kinh tế rất khó khăn. Hôm nay cũng là lĩnh

cơ khê động, dự định để Nguyệt Băng đi đầu nói muốn uống sữa dê, đến lúc đó mỗi bữa ăn nàng và Đình Luân cũng đều có sữa dê uống.

*Trong nguyên bản, ghi là Nguyệt Dao, nhưng thực tế mình thấy nó không hợp lí, khi nhắc tới Đình Luân, rồi đi nương và cả tiêu tháng này nó... nên mình đã chỉnh lại thành Nguyệt Hoàn cho phù hợp.

Nghĩ tới đây, Nguyệt Hoàn nhìn khuôn mặt hồng hồng của Nguyệt Dao không nhìn được mà hâm mộ. Ở Liên phủ, ngoại trừ lão phu nhân và phu nhân ra thì chỉ có Nguyệt Dao là có nhà bếp nhỏ, hơn nữa còn bố trí nữ đầu bếp, bình thường muốn ăn cái gì sẽ để cho phòng bếp làm cái nấy. Mà nàng và đi nương cùng đệ đệ, mỗi ngày chỉ có thể ăn đồ ăn không mấy dinh dưỡng do người ở đại trù phòng đưa tới, mà thời điểm này đang là lúc tỷ đệ các nàng phát triển vóc dáng cơ thể, các nàng muốn thêm dinh dưỡng thì phải tự mình bỏ tiền ra. Tiêu dùng hàng ngày cũng chỉ tạm đủ, sao có thể bỏ sung dinh dưỡng được. Cùng là cô nương trong một phủ đệ, mà lại có chênh lệch lớn như vậy.

Nguyệt Băng hơi nghi hoặc một chút: “Tam muội muội, lời này của Tứ muội muội có căn cứ gì chính xác không?” So với Nguyệt Hoàn, Nguyệt Băng lại càng tin tưởng Nguyệt Dao hơn. Nguyên nhân nàng không có, nàng có thể thực lòng tin phục Nguyệt Dao thông minh hơn nàng, cũng hiểu biết được nhiều thứ hơn nàng, nhưng nàng sẽ không không chấp thuận Nguyệt Hoàn cũng tốt hơn nàng.

Nguyệt Dao cười nói: “Thử một lần sẽ biết, nếu là có thể xóa vị gay đó thì mỗi ngày ba bữa ta đều muốn uống một chén sữa dê.” Trong sách đã viết uống nó tốt vậy có thể thử một lần, đã trải qua nhiều sóng lớn như vậy, Nguyệt Dao vô cùng rõ ràng có một cơ thể tốt quan trọng hơn thứ gì hết.

Nguyệt Băng cười nói: “Được, chúng ta cùng đi nói với nương.”

Nguyệt Dao không hợp thời chen vào: “Tam muội muội, sữa dê cũng thuộc về loại thức ăn mặn, giờ muội đang giữ hiếu, không nên uống.”

Lập tức Nguyệt Băng mất hứng: “Đại tỷ nói gì vậy? Sữa dê cũng không phải thịt dê, dựa theo lời tỷ nói, như vậy, có phải ngay cả trứng gà Tam muội muội cũng không thể ăn hay không, gà chẳng phải cũng thuộc hàng ngũ món ăn mặn à. Vậy ý tỷ là mỗi ngày Tam muội muội chỉ được ăn rau xanh lá cây?”

Nguyệt Dao hơi kinh ngạc nhìn Nguyệt Băng, thế mà Nguyệt Băng lại nói giúp nàng, hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao? Thay đổi lớn như vậy, khiến cho nàng bỗng chốc không rõ được.

Nguyệt Dao thất thần trong nháy mắt, rất nhanh đã thu hồi mạch suy nghĩ, không quan tâm Nguyệt Băng muốn làm cái gì, nàng đều có biện pháp đối phó, lấy bất biến ứng vạn biến.

Nguyệt Dao lúng túng nói: “Tỷ cũng chỉ có lòng tốt nhắc nhở thôi mà.” Nàng thấy Nguyệt Dao ngày ngày treo chữ chịu tang trên miệng, sợ nàng uống sữa dê sẽ khiến mọi thứ tan tành trong gang tấc.

Nguyệt Băng cười nói: “Ta biết đại tỷ muốn tốt cho Tam muội muội.” Sau khi nói xong lại thấy Nguyệt Dao như có điều suy nghĩ nhìn nàng, trong lòng Nguyệt Băng vô cùng mất tự nhiên. Bộ dáng hôm nay của nàng thật ra là do nàng đang bị Ôn gia yêu cầu, muốn nàng sống chung tốt đẹp với các tỷ muội.

Nguyệt Băng là đích nữ, nàng thả ra tín hiệu giao hảo, Nguyệt Dao và Nguyệt Hoàn đương nhiên phối hợp. Nguyệt Dao vẫn hệt như trước, hồ hững, không xa lánh cũng không thân cận, khiến Ôn gia có chút thất bại.

Hết giờ học, Nguyệt Băng lập tức đi chính phòng tìm Mạc thị. Uống sữa dê có hiệu quả lớn như vậy, bảo Nguyệt Băng chờ thì có một khắc nàng cũng không chờ nổi, quần quít lấy Mạc thị đòi mua hai con dê.

Mạc thị nghe trích dẫn dùng sữa dê lâu dài không chỉ có tác dụng mỹ dung dưỡng nhan, còn có công hiệu trị hoãn già yếu, cũng tâm động giống vậy, lập tức dặn bảo kẻ dưới tới mua hai con dê về, những thứ quý giá khác không dễ mua, thế nhưng mua mấy con dê đang thúc sữa cũng không tiêu phí nhiều mấy.

Mạc thị là người rất người cẩn thận, có sữa dê bà ta không uống cũng không cho phép Nguyệt Băng uống, mà đưa tới cho Nguyệt Hoàn và Nguyệt Dao uống trước.

Đặng ma ma thấy Mạc thị cố ý cho người mang sữa dê tới, không cho Nguyệt Dao uống. Nguyệt Dao cười nói: “Chỉ là một nguyên liệu nấu ăn, ma ma đã quá lo lắng rồi.” Mạc thị có ngu đi nữa, cũng không thể nào gian lận trong đồ ăn, rất dễ bị điều tra ra.

Đặng ma ma không ngăn cản được Nguyệt Dao, chỉ có thể âm thầm thờ dài trong lòng, sao một chút phòng bị với Mạc thị cô nương cũng không có chứ!

Nguyệt Dao uống sữa dê đã bị khử vị gay, gật đầu nói: “Nói một tiếng với người của phòng bếp, về sau mỗi ngày đều đưa sữa dê qua đây, mỗi bữa ăn ta đều phải uống một chén.” Trong sách quả thật có nói uống sữa dê có công hiệu dưỡng nhan mỹ dung. Cô nương nhà ai mà không hy vọng mình xinh đẹp như hoa, Nguyệt Dao cũng không ngoại lệ. Đương nhiên, mỹ dung dưỡng nhan là thứ yếu, quan trọng nhất vẫn là nó tốt cho cơ thể. Trong sách có viết sữa dê có tính ôn hoà, uống vào tốt cho thân thể, có thể uống mỗi ngày, không giống những nguyên liệu nấu ăn khác ăn nhiều sẽ bị phản tác dụng.

Một bên khác, Nguyệt Hoàn nhìn thấy đưa tới hai chén sữa dê, nói thầm trong lòng thực sự là keo kiệt, bưng một chén cho Luân ca nhi; một chén kia nàng chia làm hai, phân một nửa cho Tô di nương: “Di nương, uống sữa dê rất tốt cho thân thể, sau này mỗi ngày đều có sữa dê uống, thân thể Luân ca nhi cũng sẽ tốt đẹp hơn.” Nguyệt Hoàn tự nhận cơ thể mình còn rất tốt, thế nhưng đệ đệ Đình Luân thật sự là gầy yếu, cần phải bồi bổ thật tốt. Trước đây nhìn Đình Luân tốt hơn Đình Chính nhiều, hiện tại Đình Chính tiến bộ, trước Nguyệt Hoàn liên tục phát sầu hai tỷ đệ các nàng còn tiếp tục như vậy sẽ bị thiếu dinh dưỡng, hiện giờ đã giải quyết được vấn đề khó khăn này.

Đối với sự quan tâm chăm sóc của nữ nhi trong lòng Tô di nương ngọt như uống mật: “Con uống đi! Thân thể di nương rất tốt, không cần uống cái này. Ngược lại con còn trong thời kỳ phát triển, con đã nói nó có dinh dưỡng thì càng phải uống nhiều hơn!” Tô di nương kiên quyết không uống, Nguyệt Hoàn cũng rất bất đắc dĩ.

Nguyệt Băng là một người không dần lòng được, ngày thứ hai cũng bắt đầu uống sữa dê. Nàng không những muốn uống sữa dê hơn nữa còn định bụng dùng sữa dê rửa mặt, tắm rửa.

Đương nhiên Mạc thị không dám để cho nữ nhi tùy ý nghe lời Nguyệt Hoàn rồi làm theo, mời Đường đại phu qua đây hỏi rõ uống sữa dê có thật tốt không, nhận được câu trả lời chắc chắn của Đường đại phu, biết dùng sữa dê quả thật có chỗ tốt với cơ thể mới đồng ý để cho nữ nhi dùng. Chăng qua, bà ta không dám để nữ nhi mình là người thử nghiệm đầu tiên, bảo nha hoàn bên người Nguyệt Băng dùng thử, ngày thứ hai không có phản ứng gì xấu mới đồng ý cho Nguyệt Băng dùng.

Ngày thứ ba, phòng bếp không đưa sữa dê qua cho Nguyệt Dao. Nguyệt Dao nghe nói sữa đều bị nhị cô nương dùng hết rồi, không nhịn được cười: “Không có cũng không sao.” Sữa dê tốt thì tốt, thế nhưng không nên vì một chén sữa mà cố ý chạy tới nói này nọ, khó coi. Nguyệt Dao dự định cũng nuôi một con dê trong Lan Khê viện, dựa vào đại phòng quả là việc không đáng tin.

Nguyệt Hoàn biết Nguyệt Băng lấy toàn bộ sữa dê đi rửa mặt rồi, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Có sữa dê rửa mặt, lại không đưa cho nàng uống, còn có chuyện gì quá đáng hơn chuyện này sao?

Nguyệt Dao không tự chủ nhớ tới một câu nói: Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt. (Nhà quyền quý rượu thịt thối vứt đầy, đầu đường lăm người chết lạnh xương.)

Tô di nương khuyên lơn: “Cô nương bình tĩnh đừng nóng, tin tưởng phu nhân sẽ mua thêm hai con dê, đến lúc đó cả người và Đinh Luân đều có phần uống.

Nguyệt Hoàn không lên tiếng. Đây không phải vấn đề có sữa dê hay không, mà là vấn đề về địa vị. Người khác ăn thịt nạng ăn canh còn chưa tính, chính là chút canh này cũng phải xem xem Nguyệt Băng có nguyện ý cho nạng hay không mới đáng nói!

Nha hoàn bên cạnh Tô di nương cũng nói: “Cô nương, di nương, tam cô nương bên kia cũng không có đưa.” Ý tứ là, thật ra cũng không phải nhằm vào tứ cô nương.

Nguyệt Hoàn nghe xong ánh mắt sáng lên: “Vậy tam cô nương có nói gì không?” Nàng là con thứ, bị Mạc thị thất cổ họng cũng không có biện pháp. Thế nhưng Tam tỷ này nhìn thì ung dung thân nhiên, nhưng nàng lại biết nàng ấy là một người lợi hại.

Nha đầu lác đầu: “Tam cô nương không nói gì, chỉ dặn dò phòng bếp đi mua một con dê về nuôi trong Lan Khê viện lấy sữa.” Người ta có lăm tiền tài, có hay không cũng chả sao, tự mình mua dê về lấy sữa.

Nguyệt Hoàn lăm bắm nói: “Thật là giàu nứt đố đổ vách.” Người ta có tiền, đại trù phòng không đưa thì tự mình giải quyết, nàng có ước cũng không ước được. Haiz, tiền rồi, lại tiền nữa rồi, nàng cũng rất muốn tiền. Có tiền là có thể bồi bổ thân thể cho mình và đệ đệ. Nguyệt Hoàn không nhịn được nghĩ tới trên tay Nguyệt Dao có khoản tiền kếch sù, cười khổ lắc đầu, có tiền chết no không tiền chết nghèo.

Tô di nương thoáng thờ dài, từ lúc cô nương nhà mình tỉnh lại sau, tâm tính không còn được như trước nữa rồi, luôn có mấy phần táo bạo, bà thật sợ cô nương lại gây ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Gia 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.